

УЧИТЕЛЯТ ПЕТЪР ДЪНОВ

ПЪТ НА ЗАЗОРЯВАНЕ

НЕДЕЛНИ БЕСЕДИ

**УЧИТЕЛЯТ
ПЕТЪР ДЪНОВ**

ПЪТ НА ЗАЗОРЯВАНЕ

**НЕДЕЛНИ БЕСЕДИ
(1939–1940)**

**Първо издание
София
1999**

ПЪТ НА ЗАЗОРЯВАНЕ

„Добрата молитва“

„Ще се развеселя“

Сега ще се спра само върху един стих: „Пътят на праведния е път на зазоряване.“

„Духът Божи“

Противоречия съществуват в природата, но противоречия съществуват и в човешкия живот. Както и да си обяснявате противоречията, те си остават противоречия. Учените обясняват причината за явленията, които стават в природата. Запример, астрономите обясняват явяването на някоя нова звезда по следния начин. Те дават особена теория за тази звезда. Те казват, че някога, в далечното минало, може би преди милиони години още, някой стар свят се е запалил, че и досега още продължава пожарът. При това, този свят е толкова далеч от нас, че на небето ние го виждаме във вид на звезда. Като гледаме звездата, ние се радваме, че е светла, че се е явила нова звезда, но горко на онези, дето е светнала звездата. Там всичко се е обърнало на газ.

Всякога, когато някои противоречия засегнат нашия живот, ние веднага се питаме защо стават тия работи. Ако хлябът би попитал гладния защо го яде, какво ще му отговори? Той ще му каже: „Аз те ям, защото съм гладен. Аз те ям, защото те обичам. Аз те обичам толкова много, че без тебе не мога да живея. За да живея аз, ти трябва да влезеш в мене.“ Ако водата пита жадния защо я пие, какво ще каже той? Той ще каже: „Аз те пия, защото те обичам. Без тебе не мога да живея. Ти непременно трябва да влезеш в мене да свършиш една работа.“ Ако питате човека защо носът му е толкова къс, какво ще ви отговори? Ако зададете този въпрос на един обикновен човек, какво

ще ви отговори? Той ще каже: „Така ми го е дал Господ.“ Защо Господ му е дал къс нос? Защото е видял, че дълг нос не му трябва. Ако има дълг нос, той няма да знае как да го употребява. Обаче, научно може да се даде друг отговор. Носът на този човек е къс, защото миналите поколения не са мислили много, вследствие на което носът на този човек е останал къс. Носът му е останал малък, защото малко светлина е влизала в ума му, малки идеи е имал. Онзи, в ума на когото е влизала повече светлина, той имал повече идеи и носът му е станал по-голям. Защо ухото на един човек е малко? Защото е бил скържав*, защото не е слушал какво му се говори, защото не е обръщал внимание на нещата. Колко големи трябва да бъдат ушите на човека: като заешките ли, като на заека? Който иска да бъде философ, той трябва да има дълги уши, като на заека. Защо ушите на заека са станали толкова дълги? Понеже той се е вслушвал в най-слабото шумолене на вятъра, към ушите му е прииждала повече кръв, затова те са станали дълги.

Сега, като говоря за заека, някои казват: „Няма какво да се занимавам със заека, проста работа е той. Заешка работа!“ Казвам: Колко с по-прости работи се занимаваме от заека! Има някои братя и сестри, които минават за учени, а току виждаш, че се занимават с дребни работи: какви били покривките на тази или на онази, че имало прах по тях, че не турили килимите си дето трябва и т.н. От нищо нещо, погледнеш □ цял картечен огън се отворил. Че вие защо тупате килима? За да излезе прахът навън. Не знаете ли, че като ги тупате, прахът влиза във вашите дробове и си създавате големи неприятности? Вие не сте от много учените. Някоя сестра, която минава за учена, учи слугинята си как да мете стаите. Тя не подозира, че като мете стаите, дига се голям прах, който не може да излезе навън, но остава по мебелите, из цялата стая и тогава вие дишате този прах. Частиците от праха се разпространяват из цялото пространство, правят раздори помежду си и вие като дишате този въздух, казвате, че нещо ви задушава.

Вие казвате, че в живота има сериозни работи. Метенето сериозна работа ли е? Каква нужда има в метенето? Според

* скържав □ диал. стиснат, скъперник.

мене сериозна работа е, като се родиш и израснеш, да прегледаш и да изучиш ухото си, защото от ухото ти зависи твоето щастие. Погледни носа си, погледни устата си, защото от тях зависи твоето бъдеще. Погледни ръцете и краката си, погледни пръстите си. Всичко това определя твоето бъдеще. Като погледнеш на ръцете, на краката, на носа, на устата, на ушите си, ти ще знаеш щастлив ли ще бъдеш или нещастен.

Българите имат един обичай. Когато отиват да сгледват някоя мома, те не ☐ казват изведнъж, нито на родителите, защо са дошли, но постъпват с политика. Обикновено в такива случаи изпращат две стари жени или една стара жена и един стар мъж, да сватосват. Най напред те казват на родителите на момата: „Дойдохме да ви видим, да ви кажем, че сте се прочули. Всички говорят за вас. И ние искаме да научим нещо от вас. Пък особено са се прочули вашите дъщери и синове. Те били особено възпитани. И ние искаме да видим нещо ново от младото поколение.“ След това старият мъж ще се приближи към огнището, ще вземе дилафа и ще почне да рови огъня: „Пък и огнището ви е особено, като камина.“ Така ще дохождат те два-три пъти, все отдалеч ще загатват, докато най-после се решат да кажат защо са дошли. Тогавя родителите на момата ще отговорят: „Ние не можем да ви дадем дума. Нали знаете какви са новите времена. Ако момата се съгласи, тя ще си каже. Ние не можем и не искаме да я насилваме.“ Човек трябва да бъде физиогномист, за да познае дали младата мома ще се съгласи. Тя прави особено движение, по което може да се познае съгласна ли е или не. Ако не е съгласна, тя маха леко с ръката си, с което иска да каже: „Тази работа няма да стане.“ За да се съгласи или не, и младата мома си има свои съображения. Казват, че всяко нещо си има своите причини. Да, всяко нещо има свои причини, при това причините са разумни.

Сега ние разглеждаме разумните явления, защото има явления, които са произволни. Тия произволни явления нямат нищо общо с нас. Те нямат никакво отношение към нас. Много от съвременните хора са нещастни по единствената причина, че спят повече отколкото трябва. Други пък са нещастни по причина на това, че спят по-малко отколкото трябва. Едни хора са нещастни, че почиват повече отколкото трябва. Други пък не

почиват колкото трябва. Вследствие на това в живота има много противоречия. Вземете, запример, войната, която е едно противоречие. Едно време, когато хората не са били учени, са се били по един начин. Днес, когато хората са по-учени, се бият по друг начин, с модерни оръдия. Онези, които са ходили в Африка, срещали са из горите маймуната горила и са забелязвали, че като види хора, тя започва да се бие в гърдите. Какво иска да каже с това? Ще спечели ли нещо, като се бие в гърдите? Тя иска да каже: „Като приятел ли идваш тук или като враг?“ Тя казва: „Ако идеш като враг, ще знаеш, че аз съм готова. Ние знаем как да плащаме на нашите врагове.“ Тя още в началото предупреждава човека. Силни са горилите. Ако горилата хване една пушка, тя ще я огъне.

Сега, като говоря за войната, знаете ли какво представя една модерна съвременна война? Казвате, че човек е силен. Но знаете ли каква е неговата сила с тия модерни, нови военни аероплани? Едно време хората искаха да хвъркат. Научиха се вече да хвъркат, но заедно с това носят и нещастие за човечеството. Знаете ли къде е нещастieto на тия аероплани? Нещастieto им седи в това, че тия птици са женски. Ако сегашните аероплани бяха мъжки, нямаше да създават никакви нещастия на хората. Те щяха да бъдат като петли, да кукуригат само. Петелът пее, когато съмва, затова го считат, че носи щастие. Който иска да бъде щастлив, той трябва да има поне един петел. Горко на хората, ако кокошките започнат да пеят. Тъй щото, сегашните аероплани са женски, те снасят големи яйца. Едно време яйцата на птиците бяха малки. Най-големи бяха яйцата на камилската птица и се считаха за много големи. Сега обаче яйцата на аеропланите са извънредно големи. Те са големи от двеста-триста, до четири-пет хиляди килограма тежест. Измъти ли се едно от тия яйца, големи нещастия причиняват.

Защо трябва сега хората да спускат тия свои яйца отгоре? Защо трябва да спускат тия бомби от височините? Някъде се скарали двама държавни глави. Нека те сами разрешат въпроса, без да взима участие и мирното население. Трябва ли за този спор на тия двама души да се хвърлят бомби в сред мирното население? В старо време е имало два начина за разрешаване на въпросите. Когато е ставало война, докато още хората не са

били много културни, всички са се биели, всички са взимали участие. Когато станали по-културни, тогава оставали да се бият само двамата държавни глави. И след като единият от тях побеждавал, другите се подчинявали на съдбата. Когато двама царе или държавните глави се бият, това наричат „неутралитет“. А когато народите се бият един с друг, това наричат „война“. Във войната всички хора взимат участие. Питам: Кое е по-право, царете само да се бият или всички хора да взимат участие?

Война става и в нашето тяло. Всяко възбуждане, всеки гняв не е нищо друго освен война. Знаете ли колко милиона клетки стават жертва при едно сърдене или при един гняв? Някой път по петстотин-шестстотин милиона клетки стават жертва, а по някой път и по няколко милиарда. Ето защо, като знаете това, вие не трябва да се сърдите. При една война в тялото се унищожават множество здрави, разумни клетки. След това човек се чувства отслабнал, разорен и си казва: „Защо ми трябваше да водя тази война? Защо ми трябваше да направя такава щета на тялото си?“ И най-силните хора съжаляват, че са направили една лоша постъпка. Лоша постъпка е тази, в която има повече разходи, а по-малко придобивки. Средствата, с които днес си служат във войните, са така разрушителни, че всички народи могат да се омаломощят. Сегашните войни се придружават с големи загуби. Ако днес стават войни между образованите народи, те ще обезличат всичко, каквото културата е придобила. От тия войни всички народи ще се омаломощят.

Съвременните хора още не са готови да предотвратят войната. Ако разумните хора бяха готови, много нещо щяха да направят. Ако религиозните хора бяха на мястото си и разбираха законите, те щяха да предотвратят войната. Те оставят всичко на Господа вън от себе си, Той да разрешава въпросите. Те казват: „Господ може да предотврати войната.“ Това е вярно, но Бог е вън и вътре в нас. Ако поставим въпроса научно, казваме: Бог е над всичко и във всичко. Той е над всичко извън нас и над всичко вътре в нас. Бог, Който е над нас, всеки един от нас трябва да Му съобщава как стоят работите. Всеки човек трябва да бъде очи, уши, уста за Бога, да Му казва какво ще стане. Тогава Бог ще вземе предохранителни мерки. А сега вие казвате: „Бог знае какво ще стане и какво трябва да прави.“

Защо задавате въпроса, Господ не знае ли? Коя е причината за това? Това, което Господ знае, и ние трябва да го учим, да знаем. Бог знае как ще станат работите, но и ти трябва да знаеш. Ти знаеш, че става война, но не знаеш какви ще бъдат лошите последиствия. Ти трябва да кажеш на Господа, че ще стане война, за да разбереш какви ще бъдат лошите последиствия.

Запример, вие не знаете още какво нещо е гневът. Знаете какво е гняв, но гневът е на степени. Вие сте имали малък гняв, но не сте имали такъв гняв, след който три-четири деня наред да треперят ръцете и краката ви, да не можете да дойдете на себе си. И след такъв един гняв да усещате, че в дробовете ви, в стомаха, в мозъка е станало някакво разрушение. Няколко време след това не можете да се храните. □ „Какво трябва да правим при такива случаи?“ Не се гневете. Да се гневи човек, това показва, че нещата не са станали така, както той е искал. Човек всякога се гневи по причина на това, че нещата не са станали както той мислил. Щом види, че нещата не стават както той иска, веднага идат обезсърченията. Човек се обезсърчава, когато някои работи стават така, че той не може да ги поправи. Не се чудете защо се обезсърчавате. Обезсърченията идат всякога, когато човек види, че нещата, които са станали, са непоправими. И обезверяването се дължи на същия факт.

Питате: „Как трябва да представяме нещата?“ За да представиш нещо в света, трябва да му избереш най-красивата форма. Запример, когато един момък се влюби в една мома, тя не приема любовта му. Защо не приема неговата любов? Защото той не е избрал подходяща форма на любовта. Преди всичко, той не □ говори истината. Той е дошъл като някой дипломат, той не я обича както трябва, а □ казва, че при него тя ще бъде като княгиня, това-онова. Това са долапи*, от които нищо няма да излезе. Като го види, тя казва: „Не го искам този момък. Само за себе си аз съм княгиня. Какво повече може той да ми даде? Това, което той ми обещава, аз го имам два пъти повече. Щастие аз и сама имам, а той не само че няма да ми го даде, но ще отнеме и това, което имам.“ Като я питат защо не го иска, тя казва: „Така, не го искам □ нищо

* долап (от пер.-тур.) □ *остар и диал.* хитрина, интрига.

повече.“ Религиозните хора ще кажат, че те не са един за друг.

Ти не можеш да обичаш един човек, който е противоположен на тебе. Ако разделите Земята на две половини и изпратите енергиите им на две различни места, те ще се търсят. И като се намерят, те ще образуват едно цяло. Онези хора, които се обичат, са части на едно цяло. И те се търсят, за да се съединят, да образуват цялото. Това е Божествен закон. Материалистически въпросът седи другояче. Онзи, когото ти обичаш, ще ти донесе нещо, което ти нямаш и от което се нуждаеш, и ти ще му донесеш това, което той няма и което очаква. Следователно, когато говорим за любовта в света, ние разбираме среща между хора, които ще си донесат онези Божествени блага, които са необходими за развитието на техния ум, на тяхното сърце и на тяхната воля.

Разбирайте развитието на волята в друг смисъл. Светските хора са много учтиви, те минават като благородни, възпитани. Ако един светски човек върви по пътя и види, че на някоя млада дама или госпожица □ падне кърпичката, той веднага ще се наведе, ще я подаде учтиво, даже и министър да е. Но ако падне кърпичката на някоя стара баба, той ще я погледне и ще си отмине. Обаче ако някой човек с възпитана воля и благороден по сърце мине край тази стара баба, той ще се наведе и учтиво ще □ подаде кърпичката. Той ще си каже: „Какво красиво лице има тази баба. Много бръчки има по него, но тези бръчки представят написано нещо.“ Това писмо има значение през хилядите векове.

Нека физиогномистите кажат какво представят бръчките по лицето на старата баба. Какво представят бръчките по челото? Които се интересуват от това, те броят линиите на челото, после разглеждат каква е формата им: дълги ли са или къси, завити ли са, кръгли ли са и т.н. После, като изучават носа на човека, физиогномистите гледат колко е дълъг и колко е широк. Особени линии има човешкият нос. Гениалните носове се отличават с гениални линии. Красиво е да видиш един гениален нос. Има носове на обикновени хора, има носове на талантиливи, има носове на гениални хора, има носове и на светии. Когато излиза вечер в тъмнината, носът на светията свети, не му трябва електрическа лампичка. Дето ходи, лампичката си е с него, не

му трябва никаква лампа отвън. Той не се спъва вечер, понеже носът му свети.

Като слушате това, казвате: „И тази я бива. Не бяхме слушали досега нос да свети.“ За невежия нещата са невъзможни, за учения са възможни, а за Бога всичко е възможно. Понеже Бог знае всичко, за Него нещата са възможни, а всички ония, които идат след Него, според знанието си, някои неща схващат, а за други казват, че са невъзможни. Казвам: Всичко е възможно.

Сега аз искам да отнесете нещата към себе си. Някой казва: „Какво мога да направя аз?“ Може би ти си последният човек в дадена работа, който можеш да я свършиш. Ако поставиш ума и сърцето си в известно направление да работят, ти ще свършиш работата. Понякога, за да стане една работа, нужен е само един човек. Ако този човек гласува, война няма да има. Ако той по известни съображения остане неутрален, непременно ще причини някаква вреда. Запример, ако трябва да водиш едно голямо дело, за голяма сума, около милион, два, три, до десет милиона, ти можеш да го водиш дълго време и да създадеш големи щети. Но ако имаш съзнание и си съвестен човек, ти ще си кажеш: „Няма да продължавам това дело, ще го съкратя.“ Значи, всичко зависи от твоето съзнание.

Всички дела, които се водят дълго време, са несправедливи. Има едно дело в света, което Бог задържа дълго време. Това дело се отнася до съдбата на хората. Бог го задържа, защото в него се разглежда несправедливостта на хората. Ако рече Бог сега да разгледа това дело, милиони хора ще бъдат съдени и ще пострадат. Бог се намира в чудо и казва на хората: „Изправете своите дела.“ □ „Не, не, не искаме, ние ще се съдим. Аз ще умра, но ще се съдя.“ □ „Е, като се съдиш, ако има какво да вземеш, ще вземеш.“

Сега ще ви приведа един анекдот из българския живот. Той се отнася до двама чорбаджии, и двамата били богати. И двамата вярвали в онзи свят и се разговаряли. Единият казал: „Знаеш ли, и в този, и в онзи свят трябва да пари. Без пари и тук не те бива, и там не те бива.“ По едно време и двамата имали дело, съдили се. Единият от тях спечелил делото, но случило се, че наскоро след това умрял. Като отишъл в онзи свят, той видял,

че яденето струвало много евтино □ пет стотинки. Той писал писмо на синовете си със следното съдържание: „Тук е много добре, евтино се живее. Това, което съм спечелил, с него ще прекарам петстотин години тук. Но понеже всяко ядене тук струва пет стотинки, пратете ми от тия пари, да имам на разположение, защото иначе не дават ядене.“ Синовете му изпратили колкото искал. Той взел една златна монета, но му казали: „Тия пари тук не вървят.“ След това дал една петстотинкова монета, но също му казали, че и тия пари тук не вървят.

Наистина, и на онзи свят не може без пари, но важно е какви пари са нужни. На онзи свят вървят само парите на любовта. Какво свойство имат тези пари? Ако донесете една пара от парите на любовта и я турите във водата на един болен, той непременно ще оздравее. Ако е нещастен и турите тази пара за една вечер под леглото му, той ще стане щастлив. Ако една мома не може да се ожени, не може да намери момък, като турите парата в леглото □, тя ще си намери момък и ще се ожени. Ако някоя жена не може да ражда и държи тази пара в ръката си, тя ще роди. Ако някой студент не може да си издържи изпита, като турите парата в джоба му или я държи в ръката си, той ще си издържи изпита. Ако някой не е знатен човек и намери тази пара, той скоро ще стане знатен, всички ще го познават. Не струва ли човек да има такива пет стотинки? Всеки може да има пет стотинки.

Тия пет стотинки, това са нашите пет сетива. Ако твоето обоняние, ако твоят усет, ако твоето пипане, ако твоите очи, ако твоят слух са съвършени, ти имаш вече тези пет стотинки, от които зависи твоето щастие. Всеки човек има тези пет сетива, тези пет стотинки, които Бог му е дал, и въпреки това очаква нещо ново. Че, възкресението няма да бъде нищо друго освен пипане, но като пипаш, каквото пипнеш, трябва да оживее. Ако ти рисуваш и от ръката ти не излиза нищо, на място ли е твоето рисуване? На място ли е твоята ръка? Ако ти пишеш и от писмото ти не лъха онзи разумен живот, писмото ти на място ли е? Вижте някой поет, като напише нещо, като го прочетете, оживяват. Има неща, които като четеш, оживяваш от тях. Има неща, които като четеш, никакъв живот не съдържат в себе си. Ако слушаш една съвременна симфония, ще имаш голямо разположение.

Ако отидеш всред красотите на природата, ще придобиеш големи богатства, ще получиш големи благословения. Има неща в света, които ние не виждаме, а трябва да ги видим. Те са забранени още за хората по единствената причина, че те не могат да ги използват както трябва.

Често съм правил забележки на някои, които обичат да си служат с комплименти. Дойде някой при мене и започне да ми разправя: „Слушал съм за тебе, че си добър, благороден човек, че си бил много щедър.“ Казвам: „Отде знаеш това? Аз досега на никого не съм направил някакво добро, нито съм му дал нещо. Ако съм давал нещо, то е било все да се освободя от него.“ Като казвам така на някого, той мисли, че го изпитвам. Сега аз за пръв път се уча да слугувам на хората, да видя мога ли да слугувам както трябва. Търся най-лошите хора и при тях отивам да слугувам. Искам да му слугувам така, че да не го възбуждам и той да бъде доволен от мене. Ако пък се случат такива, че ме хокат, аз искам да намеря оправдателни причини за тяхното поведение. Казвам си: Има право да бъде такъв. Някой път и аз го нахокам.

Аз гледам на всички хора като на хора. Казвам: Всички хора са дошли на Земята да учат търпението. Знаете ли какво нещо е търпението? Знаете ли колко мъчно е да обичаш един човек? За да го обичаш, или трябва да му дадеш нещо, или да приемеш нещо. Така трябва да се дава и да се приема, че и онзи, който дава, и онзи, който приема, и двамата да са доволни. Мъчно нещо е да даваш както трябва. Запример, дойде някой просяк и вие му подхвърлите нещо. Ако вие някога сте нещастни и отидете при Бога да се молите, но получите същото, какво ще бъде вашето положение?

Един американец милионер умрял и отишъл направо при свети Петър пред райската врата, защото бил уверен, че ще бъде в рая за добрините, които правил в живота си. „Какви добрини си правил?“ □ запитал го свети Петър. □ „Направих една църква.“ □ „Какво получи за това?“ □ „Всички вестници писаха за мене.“ □ „Друго нещо?“ □ „Направих едно училище, за което пак писаха вестниците. Правих още много благодеяния, за които всички вестници писаха.“ □ „Тогава тебе ти е платено за това, което си направил. Кажу едно добро дело, което никой

да не знае.“ Американецът мислил, мислил, но не могъл да се сети. Почесвал се по главата, както българите правят, и най-после му дошло на ума, че един ден, когато бързал, отивал по една важна работа, една бедна вдовица го последвала и започнала да се моли да □ даде някаква помощ. Той бил недоволен от това, че го безпокои и за да се освободи от нея, подхвърлил □ един долар. □ „Това е особено дело, трябва да се обърне внимание на него, защото никой не знае и не е писано във вестниците за него. Да отидем при Бога, Той да разреши това дело“ □ казал свети Петър. Отишли двамата при Господа, свети Петър влязъл при Бога и разправил цялата работа. Като го изслушал, Господ му казал: „Дайте му два долара и го пратете да си върви.“

Питам: С какво можете да се похвалите? С какво може да се похвали един човек? Вечер, преди да си лягате, прегледайте живота си и вижте има ли една постъпка, която сте направили, че да ви е приятно. Колкото постъпки да е направил човек в живота си, да му е приятно. А ти погледнеш една, втора, трета постъпка и намираш, че не са както трябва.

В това отношение човек трябва да бъде като художника, да нарисува нещо красиво. Има художници, които са нарисували много картини, но като погледнеш, не виждаш нищо идейно. Той ги рисувал с цел да обърне внимание на хората. Тези картини нямат никаква стойност. Ако нарисуваш една картина, която да представя състоянието на един беден, страдащ човек, ти трябва да я нарисуваш така, че да представя истинското положение. Като погледнеш тази картина, нито да отнемеш нещо от нея, нито да □ придадеш □ точна да бъде. Ще нарисуваш картината такава, каквата е, да изразява точно вътрешното състояние. Този човек се чуди какво да прави. Той се обръща към Бога и пита: „Господи, какво да направя?“ Всичко това трябва да се чете в картината. Или някой нарисувал смирения човек. Той трябва да го нарисува такъв, какъвто е.

Знаете ли къде седи смирението на човека? В любовта. Без любов човек не може да бъде смирен. Само при любовта човек може да се смири. Като се намери пред някое слабо същество, той изпитва известна приятност и колкото [и] да си силен, ти си готов веднага да послужиш на това слабо същество. Ти си готов доброволно да му помогнеш. И като му помогнеш, ти изпитваш

в себе си едно вътрешно разположение. Бог постъпва така. Срещне ли някое слабо същество, което се е обезсърчило, Бог мине край него и му казва: „Всичко ще се оправи.“ А то си мисли, че работата му няма да се оправи.

Сега, като ви говоря по този начин, слушам някои да казват: „Чуден е нашият Учител! Все ще ни намери някакъв недостатък. Какви [ли] усилия не правим в любовта, и пак ще каже, че не любим.“ Не казвам, че не обичате, но вие сте още в любовта, в която хората умират. Има една любов, от която хората не умират. Има едно неумиране. Защото и ония, които живеят в ада, също не умират, но се мъчат.

Като говоря за живеене, аз разбирам един светъл, съзнателен живот, дето човек да е радостен в своите мисли, радостен в своите чувства и радостен в своите постъпки. За разумните хора това е възможно. Ние имаме образци в света. Вие седите някой път и сте недоволни от носа си. Че, в десет години вие можете да поправите носа си и да имате какъвто нос искате. В десет години вие можете да поправите веждите си, ушите си, устата си, мозъка си, тялото си, да създадете от себе си какъвто човек искате. Това може да направи съзнателният човек. Това е възкресението на човека. Като вървим по Божествения път, ние ще създадем от себе си каквито хора искаме и каквито Бог изисква от нас. Когато един ученик влезе в художествената академия, макар и да не е могъл да рисува, той в десет години съзнателна работа може да стане като професора си. Същото може да се каже и за ученика по цигулка или друг някакъв инструмент. Като свири десетина години съзнателно, той ще стане добър цигулар. Достатъчно е да има стремеж да работи.

Не само за един момент, но човек трябва да има непреривно желание да работи над себе си. Тогава той ще види, че половината от съдбата му е в негови ръце. Ако човек работи добре над себе си, той ще работи добре и в дома си; ако работи добре в дома си, той ще работи добре и в обществото; ако работи добре в обществото, ще работи добре и в народа си; ако работи добре в народа си, ще работи добре и за цялото човечество; ако работи добре за цялото човечество, той ще работи добре и за невидимия свят.

Казвам: Започнете да работите добре съзнателно. И да има

война в света. Аз не съм против войната, но войната трябва да бъде разумна. И в бъдеще пак ще има войни. Знаете ли какви ще бъдат бъдещите войни? Тогава ще направят хора автомати, с червена вода като кръвта и ще турят срещу тях картечниците. Така ще се опитват, но никой няма да страда. А сега хората страдат, защото се бият хора с хора.

Също така, човек когато намисли да се жени, трябва да се опита първо на един изкуствен човек, направен от восък. Когато млад момък намисли да се жени, да си вземе една жена от восък, восъчна, и да живее с нея около десетина години. Ако може да живее добре с нея, нека се ожени. В първо време ще му бъде интересно и приятно това положение, но после ще започне да се отегчава и разочарова от нея. Като се върне дома си тъжен и наскърбен и никой не може да му каже две утешителни думи, той ще я бутне и ще я изпъди навън. След това нека се запита да се жени или не.

Аз намирам този метод като метод за подобрене на характера, за придобиване на самообладание, за изправяне на погрешките. Благородството на сегашния човек седи в тези восъчни картини. Сегашните хора имат много лоши черти, останали от хиляди поколения, от деди и прадеди. Но когато хората се намират в беди и в страдания, тия восъчни черти не могат да им помогнат. От всички хора се иска добродетелен живот, който носи светлина, топлина и сила в себе си. Съвременните хора се нуждаят от едно ново, преобразено поколение, за което в мистичен език може да се каже стихът: „Ако се не родите изново, не можете да влезете в Царството Божие.“ Ако не се родите от вода и от Дух. Да се роди човек от вода, това показва чистия живот в човека. Да се роди от Дух, това показва онзи възвишен, Божествен и велик живот. Всеки човек трябва да съчетае тия две неща в себе си още в този живот. Духът, разумното начало в човека трябва да заговори. Духът работи в нас, но ние се намираме в едно положение, че не можем да се въздържаме. Мъчно е човек да се въздържа.

Казвате, че трябва да се говори истината. И аз говоря истината, но не ви се харесва. Някой път иде при мене някоя сестра, иска да я посрещна. Аз ☐ казвам, че не мога да я приема, не съм разположен. Но тази сестра е от старите, подвизавала се

е много години, иска непременно да бъде приета. Казвам □, че ако река да я приема, ще □ кажа нещо, което няма да □ се отрази приятно. „Затова □ казвам □ по-добре си върви днес.“ Тя остане недоволна, казва, че съм я изпъдил. Човек трябва да бъде внимателен и деликатен. Като види, че някой човек е неразположен, още отдалеч да бяга, няма защо да го безпокои, няма защо да иска нещо от него. Този човек има да плаща нещо, нека си свърши работата, тогава ще ви приеме. Казвате: „Защо е неразположен този човек?“ □ Има да плаща десет хиляди лева. □ „Лесна работа, Господ ще помогне.“ Колко пъти е помагал Господ, но все чрез хората. Трябва да се намерят хора, които да са проводници на Бога, да изпълнят Неговата воля.

В една от видните американски църкви, дето проповедник бил Спържен, се събрали един ден на събрание всички богаташи-членове на църквата и започнали да се молят на Господа да им отпусне по някакъв начин една крупна сума, която им трябвала за едно добро предприятие. Спържен се обърнал към тях и казал: „Братя християни, защо трябва да изкушаваме Господа? Ето, аз съм заможен човек, давам такава сума за делото. Но и вие сте заможни, и вие можете да дадете по една сума. Като можем сами да направим тази работа, защо трябва да се молим други да я направят?“ Когато човек сам може да направи една работа, няма защо да оставя други да я направят.

„Пътят на праведния е път на зазоряване.“ Войната в света не е никаква неизбежност. Тя представя един краен резултат, в който Бог се налага, за да превъзпита хората. В това време именно иде Божията сила, която е създала света и пред която нищо не може да отстъпи. Пред Божествената сила всичко може да се поправи. Следователно Бог превръща нещата, за да ги пресътвори. Във всяка война се създава един нов свят. Ако стане нова война, нов свят ще се създаде, с ново разбиране. След всеки неуспех в живота си ние променяме своите възгледи, но зависи в какво направление ще изменим възгледите си. Ние трябва да имаме желание да се изправи животът ни, че като минем от този в другия свят, животът ни да бъде уреден.

Вие трябва да знаете, че физическият, духовният и Божественият свят са непрерывно свързани. Те са така свързани, както са свързани детинството, зрялата възраст и старчеството.

Тези три състояния в човека са тясно свързани. Малкото дете е във възрастния и възрастният е в стария. Малкото дете, възрастният и старият образуват един човек. Старият човек от време на време въздиша и си казва: „Какво дете бях!“ Той съжaliaва за своето детство и за своите младини. Малкото дете, като погледне дядо си, казва: „Колко е умен дядо.“ Детето, баща му и дядо му заедно съставят един човек. Нищо не е изгубено. Като отидем в невидимия свят и се обърнем назад, нашето минало не е нищо друго освен нашето детинство. В духовния свят имате възрастния човек, а в Божествения свят □ стария човек. В Божествения свят има само един стар човек □ това е Бог. В духовния свят има само двадесет и четири старци, а двадесет и петият сега се приготвява. На физическия свят има старци с милиони. Това е неестествен процес. На Земята всички хора трябва да бъдат деца. Този е естественият процес.

Сега, като се върнете дома си, аз искам да се подмладите, всеки да се подмлади с толкова години, колкото години е обичал Христа, а да не казвате само, че сте работили за Христа, без да сте постигнали нещо. Вие трябва да опитвате своята любов. Ако страдате от ревматизъм, а сте се подвизавали десет години, кажете си: „В името на тази любов, която съм имал десет години, да изчезне моят ревматизъм.“ Ако ревматизмът ви изчезне, вие наистина сте обичали Христа. Ако не изчезне, не сте Го обичали. Ако ви боли глава или друго нещо, направете същия опит. Не само това, но ако желаете нещо, кажете си: „В името на Бога, Когото обичам, да бъде това, което желая.“ Ако стане това, което желаете, вие наистина сте обичали Бога. Христос казва: „Вие досега не сте просили. Просете, и ще ви бъде. Каквото попросите в любовта, всичко ще ви бъде.“ Но за да стане това, всички трябва да бъдем вярващи, разумни деца, да няма никакво съмнение в нас. Каквито външни промени стават, вие не трябва да се измените вътрешно.

Ако духовните хора бяха концентрирали своята любов към Бога, светът щеше да се смекчи. Казвате: „Каквото се реши.“ Не, всички духовни хора трябва да отправят ума си към Бога и да кажат: „Господи, ние ще се изправим. Отложи това нещо, което сега предстои да стане.“ Решите ли да се изправите, Господ ще отложи. Но ако ние не искаме да се отложи, ще дойде

онова, което е предвидено. Щом ние пожелаем, Господ е готов да послуша нашия зов. Нещастieto може да се отложи. Като реши да изправи погрешките си, нещастieto на човека може да се отложи. В този смисъл, войната може да се избегне. Съвременните народи, англичани, германци, французи, руснаци □ всички са умни и културни народи. Тези народи могат да вършат волята Божия. Всички християнски народи могат да отправят мисълта си към Бога, да се помолят да се отложи голямото нещастие, което иде сега в света.

Казвам: Помолете се да се отложи нещастieto, което иде върху вас. Кажете: „Господи, спри за малко, ще поправим погрешките си, ще изпълним волята Божия.“

Това е, което сега се изисква от нас.

Любовта е постижение на всичко в света.

„Благословен Господ Бог наш“

Тайна молитва

*1-ва неделна беседа,
държана от Учителя
на 24.IX.1939 г., 10 ч. сутринта,
София □ Изгрев.*

ДВАМА ГОСПОДАРИ

*„Добрата молитва“
„В начало бе Словото“*

Има едно изречение: „Никой на двама господари не може да служи.“

„Духът Божи“

„На двама господари“ разбира едно раздвоено състояние. Никой не може да слугува на две раздвоени състояния. Когато умът е раздвоен, когато сърцето е раздвоено, оттам произтичат всичките противоречия в живота.

Земята е минала през няколко големи кризи. Минала е тъй наречената полярна криза. В тази криза Земята се е оформила със своите полюси, турила основа за сегашния живот. Минала някаква криза, наречена Лемурийска криза □ появяването на черната раса на Земята, проявяването на злото. Черните хора са останали от онова състояние, [при] което се е явило падането. Сегашните хора се намират в друга обстановка, която е станала след падението. Атлантската раса е онази, която е свързана с потопа и с раждането на бялата раса. И сега Земята е под друга една криза.

Въпросите може да се разглеждат чисто външно. Някой път разглеждате чисто физически, че светът може да се свърши. Питам: когато се разваля една къща, какво лошо има? Разваля се една къща, съгражда се по-хубава. Казва: „Развали ми се къщата.“ Ако се разваля и се съгражда по-хубаво, на място е. Ако един порядък се замени в света с друг по-добър, в реда на нещата е това. Това е един Божествен ред на нещата.

Та, в съвременния свят, и в религията, и в науката, има едно раздвояване на човешката мисъл. Ако говорите за Божествения свят, учените хора казват: „Ние разбираме само физическия

свят, който изследваме.“ Духовните хора приемат Божествения свят и духовния свят, а за физическия свят казват, че той не съществува за тях. Няма едно вътрешно единство на разбиранията.

Три свята съществуват. Аз наричам Божествен свят света на причините, духовен свят е светът на законите, и физическият свят е свят на явленията. Следователно той е резултат на причините във връзка със законите. Тогава може да представите, че главата на човека, това е причината на всичко. Законите седят в неговите дробове, а физическият свят не седи само в неговия стомах, но седи в неговите крака, ръце. Туй, което може да работи. Което човек намисли и което чувствава, с ръцете си го обработва и при него отива.

Казвам: Днес човечеството претърпява една голяма криза и то във век не на невежество, но на просвета. Такава просвета никога в света не е имало по-рано. Казвате: ако светът е толкоз просветен, защо е тази криза? Кризата се дължи на миналото. Ако хората не бяха просветени както днес, не знаех какво би станало. Човечеството употребява грамадна сила, за да предотврати тази криза и като дойде, да може да я използва. Тези, които разглеждат събитията, търсят причините някъде, но причината днес не седи нито в Англия, нито в Германия, нито във Франция, нито в Русия, нито в Америка, нито в Япония, нито в Китай, никъде не седи причината. Че двама души се състезават, причината не седи в състезателите. Някаква причина има. Причината е извън тях.

Причината седи в любовта. Онзи, който не разбира любовта, той се състезава. Онзи, който не разбира физическия свят, той се състезава. Онзи, който не разбира закона, той се състезава. Всичките хора на Земята мислят, че като се осигурят материално, вече са се осигурили. Донякъде е така. За колко години може да се осигурят? В най-ранната възраст човек се осигурява за 999 години. Аз турям няколко години повече, отколкото е писано в Библията. Бих ви казал, че преди Адама съществуваше един човек, който е живял 10□000 години. Преди Адама имаше един човек, който е живял 100□000 години. Преди Адама имаше един човек, който живееше един милион години.

Сега няма да аргументираме, да доказваме нещата. Според

мене доказването е пипане. Онзи, който доказва нещата, пипа. То е дълъг процес. За да направиш нещо, изисква се дълъг процес. Ако тръгнеш оттук до Слънцето с пипане, колко милиона години ти трябва? Сега аз разглеждам въпроса малко другояче. Кой каква страна взема, за мене е безразлично. Всичките хора, без да искат, работят в една посока. Всичките имат доброто намерение. Няма човек, който по естество да е лош. И лошият човек, като работи, има добро намерение. Онзи вълк мисли лошо, оттук задига едно агънце, оттам задига друго, казва: „Деца имам, грехота е да измрат гладни.“ Онзи орел, който задига една птичка, казва: „Грехота е да измрат децата ми, трябва да ги нахраня.“ Сега не искам да оправдавам, но не искам и да осъждам. Така изясняват те. Вълкът, който яде овцете, казва: „Знаеш ли защо ги ядем? Защото □ той казва □ тия овце едно време бяха вълци. Сега са вълци, облечени в овчи кожи, затова ги ядем.“ Сегашните добри хора са едновременношните лоши хора, а бъдещите добри хора ще бъдат сегашните лоши хора.

Сега, туй не е проверено научно, работите дали са тъй или не, ние ще оставим нещата да се проверят. Защото нещата са верни само тогава, когато по принцип са верни, по закон са верни и по проявление са верни. Престъплението на вълка не седи в това, че изял овцата, но в това, че не я пита дали тя иска да се жертвува заради него. И той проповядва Христовото учение. Казва Христос: „Ако Ме не ядете, нямате живот в себе си.“ И те казват: „Ние, вълците, ако не влязат овцете в нас, ние сме изгубени.“ Те казват: „Като ви ядем, ние хора ще станем и ще просветнем, и децата ни за бъдеще ще се подигнат.“ Сега, не искам да убеждавам. Каквото са мислили хората, все е право. Едно време се биеха със стрели, от сто крачки стреляха. А пък сега не от сто крачки, но от един километър удрят. Питам: ако тия, старомодните, дойдеха днес със своите стрели и модните □ със своите пушки, как мислите, кой щеше да има правото?

Та казвам: В сегашния свят, в природата, се изисква една трезва мисъл. Една Божествена мисъл се изисква. Много хора се съмняват. Съмнението е на място само ако се съмняваш в това, което вярваш, за да го провериш. Ти ще минеш през един мост □ имаш право да го провериш. Ако не го провериш, може мостът да се счупи. Ти ще идеш с падането на тоя мост. Про-

вери нещата. Ти може да вярваш в една наука □ провери я. Всички неща са в проверка. Ние в живота само проверяваме. Бог те е така направил, че като възприемеш светлината, тъй са нагодени очите, че като възприемеш светлината, да ти е приятно. Светлината, която е приятна за очите, е и полезна. Звукът, който е приятен за ушите, е и полезен. Светлина, която не е приятна за очите, и звук, който не е приятен за ушите, не са полезни. Храната, която е приятна за устата и за стомаха, е здравословна храна. Храната, която не е приятна на устата и на стомаха, не е здравословна. Често се сърдим на стомаха, но той е много справедлив. Той никога не обича да се занимава с лоша храна. Когато дадете на стомаха си лоша храна, той я връща. Даже пияниците, които пили, пили вино, като изпият седем-осем кила, вече стомахът не приема, връща го. Казва: „Господарю, стига този буламач, това не е от Бога, това не зная какво да го направя.“ И Божествените работи като вземеш, стомахът казва: „Малко туряй.“ Не пий много вода, не ти трябва. Колко кила вода ти трябва на ден да изпиеш? Кило и половина най-малко. Две кила, две кила и половина е изключително. Някои хора има, и половин кило не пият. Тогава казват: „Виното □ за хората, водата □ за жабите.“ Туй изречение го считат поетично. Че за жабите е водата. Водата никога не пръска човешката глава, а виното я пръска. Вървено е.

Съвременното човечество се нуждае от една Божествена мисъл, която иде в света. И тази мисъл стимулира целия свят. Целият материален свят се видоизменя. И всичкото това безпокойство, което се случва в цялата Земя, се дължи на промяната, която става в живота с хората. Става една промяна. Всеки се страхува от нещо. Неизбежна е тази промяна. Ние трябва да се нагодим на условията, които идат. Някои хора казват: „Трябват ни нас научни данни.“ Запример, да ви приведа едни научни данни. Един математик сега изчислявал и казва, че ако в една форма, която събира едно кило вода, ако съберете атомите един до друг и я напълните с атоми, да няма празно пространство, знаете ли колко ще тежи този килограм? Сто хиляди тона. Човекът правил изчисления.

Казвам: Когато нашите атоми се приближават един до друг, ние ставаме тежки; когато се отдалечават, олекваме. Когато се приближават, ставаме материалисти; когато се отдалечават,

ставаме по-духовни. Тогава, според тази теория, ние казваме: теготението* се обяснява малко по друг начин. В етера има едно налягане от периферията към центъра. И следователно във всяка една частица има налягане от етера. И следователно всичката материя от повърхността на тялото се стреми към центъра. От туй налягане се обуславя каква е притегателната сила. Казваме: ние най-първо искаме да се освободим от туй налягане. Туй налягане на етера, то се дължи на някакъв закон, дължи се на някаква причина. Сформирането на материалните светове си има причина. В нас има една противодействаща сила. Има една сила, която събира атомите наблизко. Ставаме по-тежки, по-инертни. И друга сила, от центъра към периферията, която отдалечава.

Тия атоми, за които говоря, те са монади, в тях живеят разумни същества. Ако вие претеглите човешката душа на Земята... Но вие нямате везни, с които може да я претеглите. Човешката душа не съдържа толкова материя, колкото в един атом се съдържа. При това, толкова малко материя има, а пък такава мощна сила има.

Сега да ви приведа друг един факт. Да ви покажа, че колкото се разрежда материята, става по-мощна. В хомеопатията има лекарства от тридесетото деление и се употребяват за цял. Знаете какво означава тридесетото деление. Ако вземете една капка вода и турите една капка от някакъв цял, то е първото деление. Ще вземете второ шише от един килограм вода и ще турите една капка от първото шише. От второто една капка ще турите в трето и т.н., до тридесетото деление. И от тридесетото деление ще дадете една малка доза и болният ще оздравее. То е теорията на хомеопатите. Когато** алопатите поддържат, че силни дози трябва.

Тогава в живота имаме две дози: едните мислят, че с малко пари може да минат □ те са хомеопати; другите мислят, че много пари им трябва □ те са алопати. Има една болест за пари. Като осиромашееш, хване те треска. Ако нямаш пари, повишава се

* теготение (рус. тяготение) □ притегляне.

** когато □ докато.

температурата на тридесет и седем-тридесет и осем [градуса]. Щом имаш повече пари, температурата спада. Има друга опасност: че може да спадне под нормата, на тридесет и шест, тридесет и пет, тридесет и четири [градуса] □ опасна работа. Това са ред разсъждения на учените хора.

Това е вярно, че ние се нуждаем от пари. Нуждаем се от [...] пара, пари. Кому колко пари трябват? На български „пари“, „опари“, значи „изчисти, опра вълната“. „Опари се“ значи „опаричва се“. В човека има един център, наричат го „стяженолюбие“*. Той ще те финансира, ще контролира. Той се намира от страни, при слепите очи. Като осиромашееш, казва: „Пари!“, или: „Къща!“, или: „Ниви!“ Тази банка не може да работи, капитал трябва. И тогава френолозите, които изучават човека, намират начин да определят колко са капиталите, измерват и казват: колкото е по-широка главата при слепите очи, повече капитал има; колкото е по-тясна, по-малко капитал има. Капиталът в кокошките е слаб. Дай □ цяла крина жито, ще го разрови, ще го разхвърли. Ако дадете на катерицата, след като се наяде, другото, което остава, ще го закът за после. Мравята, и тя прави същото. Пчелата, и тя закътва. Тя, ако намери някъде малко мед, ще извика цял взвод, цял един полк, цяла дивизия ще дойдат от пчелите, атакуват и достатъчно е един-два часа, и цялата дивизия със своите офицери накацат. Като атакуват, всичкия мед ще бъде задигнат, а питата ще бъде оставена. Питам: ако пчелите вземат меда, зло има ли? Ако се остави, ще се развали. Те като го вземат, пресен е. Човек като извади меда, [той] се захаросва. При пчелите седи в нормално състояние. Те поддържат известна температура, че не се захаросва.

Урокът, който трябва да извадите от пчелите, е следният: В себе си трябва да поддържаме онази топлина, при която нашите способности, нашите чувства, нашите сили, да не се изменя техният вътрешен състав.

Та казвам: В съвременната наука вече пристъпват, едно общество дава вече правила как трябва да се живее. Създадени са известни закони, имат религия, църкви, училища, има си болници, имат разни учения, имат си библиотеки, имат издаване

* стяженолюбие □ стяжание *книж. остар.* имот, богатство.

на вестници, имат концерти, представления. И всичко това е култура. Всичките тия представления, които не разбира, казва: „Представлението не е на място.“ Всички неща не са на място.

Нещата в света са на място само когато излизат из онази норма, при която те трябва да съществуват. Ако сърцето стане два пъти по-голямо в туй тяло, знаете ли какво ще стане с човека? Пък ако стане два пъти по малко, пак ще се измени. Сърцето трябва да има тази форма, която му е дадена първоначално. Дробовете, мозъкът на човека трябва да имат тази форма, която им е дадена първоначално. Човешкият мозък най-малко се изменя. Тялото може да се измени, да изгуби тридесет-четридесет килограма; мозъкът много малко губи от своето вещество, понеже е много добре организиран. Силата на човека седи в добре организирания мозък. Най-организираното тяло е мозъкът. И той има още много да се организира.

Цял един живот, един религиозен човек, който е посветил двадесет-тридесет години в усърдно молене на Бога, знаете ли какво е придобил? Разбрал е чувството на любовта, на вярата и на надеждата, разбрал е малко разсъждението повърхностно, научил се е малко да пее, да си сготви яденето. Това е. Вземете един естественик, който посветил тридесет години в изучаване, той развил само долната част на челото. Горната част става полегата, долната ☐ изпъкнала.

Ако човек стане много консервативен, като китайците, изпъкват му скулите. То е голям консерватизъм. Такива хора много мъчно можеш да ги туриш в прогреса. И религиозни да са, пак са консервативни. Ония хора, на които скулите са слабо развити, често менят убежденията си, без да ги проверят. Две крайности. Има известни отношения, които съществуват между мозъка и скулите.

Запример, доброто състояние на вашия нос зависи от вашето чело. Дължината на вашия нос зависи от вашето чело. Но широчината не зависи от вашия ум, зависи от вашите чувства. От вашите морални чувства, от вашите семейни чувства. На всеки един човек носът му показва дали има обич към семейството. Широчината на носа показва дали има обич към жена си, към дъщеря си, към отечеството си, патриот ли е или не. Носът му показва любовта му към отечеството. Туй чувство сега не се е

родило. От хиляди години човек имал чувство към отечеството. Той излязъл от едно отечество, от Бога, той помни това отечество и там, дето се е заселил, той носи това отечество в себе си.

Всичко онова, което ние го носим, ние го носим от този Божествен свят на причините. Ние сме минали през света на законите и там пак чувства са се развили и сме дошли във физическия свят, дето тия неща трябва да ги превърнем и пак отново да се върнем в Божествения свят. Тогава се заражда една мисъл: защо не ги виждаме? Защото са много надалеч. Да кажем, един човек се намира на сто километра на някое поле. Можете ли да го видите? Ако имате един телескоп, който увеличава сто и петдесет пъти, вие ще видите този човек да се движи. Даже сега, с този телескоп, който проектират в Америка, предполагат, че Луната ще се вижда като на един километър. Ако на Луната има такива здания, ще може да се виждат. Че, то ще бъде голямо увеличение, ако един наш телескоп може да открие някое здание на Луната, ще направят фотография, то ще бъде голяма сензация. Тогава ще се докаже, че са живели или живеят хора. Тогава вече целият свят добива един друг изглед.

Ние сега мислим, че Земята е само населена, а други светове няма населени. Някои мислят, че Земята е разсадник на цялата вселена. То е много казано от учените хора на Земята. Те мислят, че Земята е единствената планета, на която има живот. Обаче, като четете Сведенборга (един шведски учен, който после станал ясновидец), той е ходил на Юпитер, на Венера, на Марс, навсякъде е ходил, разправя за хората, описва ги. И в оня свят е ходил. Разправя, че ангелският свят е разделен на три свята: един на висши ангели, на второстепенни и после третостепенни ангели, които са по-близо до хората.

Вие ще кажете: „Тия неща са отвлечени. Защо да не се занимаваме с туй, което е най-насъщно за нас?“ Ако един човек се занимава само с ядене и пиене, какво ще придобие? То не е само едно явление, но той трябва да чувствава тази храна, която възприема. Той не би се хранил, ако не чувствуваше една приятност от храната. Че, трябва тази храна да е приятна. Тогава френолозите намират един център при слепите очи (по някой път може сами да го намерите) □ когато сте гладен, усещате едно напрежение при слепите очи. То е центърът за любов към

яденето. Този център е близо до носа. Като минете покрай някоя гостилница, събуждат се тия нерви, стомахът се разклаща. Вие мислите за яденето и мозъкът даде разпореждане, че ти трябва да ядеш. Има един център, който регулира яденето. Във всичките хора този център не е еднакъв. В някои хора този център е слабо развит, затуй са сухи. У някои е развит, че са пълнички. Ръцете са пълнички, благоутробие* имат, шията е пълна, навсякъде са пълнички. Онези, на които този център е слабо развит, лицето е сухо. Тия, сухите, минават за светии. Или другояче казано: светиите са хора икономисти в яденето. Казват: не трябва да се яде повече, много енергия се харчи, много мъчно се добива. Светиите пестят енергията, харчат времето. Време имат повече, енергия по-малко. Следователно светиите са умни хора, понеже пестят енергията, казват, ще живеят. Един светия живее повече от един светски човек. Един светия живее сто и двадесет-сто и петдесет години, един светски човек живее шестдесет години. Като яде наполовина, той продължава живота си.

Не е само в яденето, но човек трябва да разбира ония скритите сили, които Провидението, Великото в света е вложило в света, в материята. Следователно, ако човек е разположен, ако човек има една свежа мисъл □ право мисли, когато разбере причините, ако неговите чувства разбират законите и ако неговата воля разбира явленията в света, яденето в него ще бъде правилно.

Та казвам: Всичките спорове в сегашния свят все разрешават един кардинален въпрос: икономия на храната, икономически въпрос. Вие ще видите, в държавите, които воюват, всичко е турено под контрола, определено е колко да яде един човек. Няма вече много ядене. Там всички са светии. Когато има война, всичките хора са светии. Казват: „Трябва да се пести храната.“ Когато дойдат мирни времена, тогава ние разполагаме, оценяваме храната тъй, както трябва.

Та казвам: Трябва да се изучават ония принципи, които действуват. Човечеството е дошло до тия живите сили и то трябва да се вслушва. Някои го наричат свръхсъзнание, някои го наричат интуиция, някои го наричат Брама, някои го наричат Бог.

* благоутробие □ *остар. и ирон.* голям корем.

Кръщават го различно. Има нещо разумно в света, което е навсякъде. На нас се проявява, туй, разумното в света, се проявява чрез всичките хора и чрез животните се проявява. Може да направите един малък опит. Вие седите и едно куче ви лае. Кажете му: „И в тебе има нещо разумно.“ То ще ви погледне, схваща мисълта и ще започне да маха опашка. Казва: „Може, може да има нещо разумно.“ Щом не си върти опашката, на друго мнение е. Ако ти му кажеш три пъти и извадиш едно геврече и му кажеш: „Понеже вярвам, че в тебе има нещо разумно, давам ти това геврече“, то те погледне и пита: „За мене ли го даваш?“ Като го вземе, ще го погледне, ще направи едно движение на тялото, ще се обърне, ще отвори устата. Хвърли му още едно, и като му хвърлиш три гевречета, ще се спре, тръгне напред, ще тръгне отзад, казва: „На добър път.“

Сега вие може да кажете, че това е животно. Това е едно животно, което вярва само това, което вижда. Вярва в явленията, затова животното е в първата фаза. Като му зададеш въпрос, като дойде в контакт с твоя ум, веднага туй животно завързва приятелство с тебе, иска да говори. Някой път си изказва своите чувства. Ще дойде, ще се подигне, ще си тури краката, казва: „Много бих желал да бъда като тебе, и моята глава да мисли като твоята, да мисля както ти мислиш.“ Ние казваме, че това е животинска работа. В туй животно има един стремеж, но няма условия. Това животно има едни условия турени. Ще дойде време, когато тази разумна сила, която е в тази форма, ще се измени, ще мине в по-горна форма.

Та казвам: Какво е предназначението на човека? Вие казвате: да станете богати. Но то е само една страна на главата. Вие живеете в тази кантора. Целия ден ще мислиш за пари, за дрехи, овци, говеда и ще умрете. Ако един ден разглеждат вашия череп, ще кажат, че вие сте имали само една кантора от двете страни на челото. Сегашните хора, които изследват човешките черепи, като вземат черепа и турят една свещ вътре, познават какъв е бил човекът. Ако е бил религиозен, горе черепът е изтънял; ако е разсъждавал, отпред челото е изтъняло. Ако не е мислил, дебел е черепът. Ако е бил горделив, честолобив, черепът горе на темето е много тънък. Ако е бил много енергичен, главата при ушите му е тънка. Ако главата навсякъде е еднаква,

той е живял много обикновен живот. Ако погледнете главата на един гениален човек, ще видите: черепът му е нашарен, всеки един център, който бил развит, черепът там е тънък и като прозорци ще свети. Той е разсъждавал, висшите чувства, въображението е развито, всичко е развито. Главата е едно здание с много прозорци.

Сега във вас се заражда мисълта: „Как да го придобием?“ Ти не може да развиеш религиозното чувство, ако нямаш любов към Бога. Ти не може да развиеш личните си чувства, ако нямаш уважение към себе си и към другите. За да развиеш тия чувства, ти трябва да имаш уважение към себе си и към ближните си. Изобщо към всичките хора да имаш уважение и почитание. Трябва да имаш едно нормално развито чувство. Казват за някого: „Той е честолюбив.“ Хубаво е човек да бъде честолюбив в правия смисъл, да има уважение. Ти не може да развиеш чувството на приятелство, ако нямаш един приятел, когото да обичаш. Ти не може да обичаш децата, ако нямаш деца, които да обичаш. Ти не може да развиеш чувството любов към парите, ако нямаш пари. Следователно потребно е някога да имаш малко любов към парите, иначе ще се спити главата.

Вие считате, че не може да служиш на Бога и на Мамона. Няма да направиш този център да ти заповядва, но да бъде една контрола, да имаш толкова пари, колкото ти трябва. Наличност да имаш. Нали всяка държава има наличност. Засега Америка има най-голяма наличност. След туй иде Франция. Другите имат по-малко. От тази наличност зависи обращението. Казвам: Тия чувства и способности на човека са необходими, за да влезе човек в невидимия свят. Златото е хубаво, но трябва да се изследва. Златото е един елемент на Слънцето. Човек, който иска да изследва енергията, която е в Слънцето, трябва да изследва, да изучава естеството на златото. Човек, който иска да изучава естеството на Луната, трябва да изучава естеството на среброто. Луната в света има един важен образ. Било е време, когато Луната не е съществувала. Писанието казва: било е време, когато Слънцето в тази форма не е съществувало. В тази форма в кой ден се е създадо Слънцето □ в четвъртия или в петия ден? Авторитет е Библията. С явяването на Слънцето започва една нова епоха. С явяването на Слънцето, на Луната, Земята става

годна, за да се яви вече първият човек на Земята. За първия човек Библията говори само така: „И направи Бог човека по образ и подобие Свое.“ Тя е била една великолепно картина, когато Боговете са живели. Царството Божие е било тогава на Земята. След туй станало нещо, станало едно падение на тия възвишени същества. Кой са били причините, не се знае.

Знае се, но няма какво да ви описвам на вас. Може да ви кажа защо двама мъже се карат за една жена и може да ви обясня защо две жени се карат за един мъж, но какво ще ви ползува? Може да ви обясня защо човек пие вино, има си причини. Без причини не може. Виното всякога човек започва да го пие от безлюбие. Всеки, който се разочарова в любовта, става пияница. Всеки, който приеме любовта, става трезвеник. Трезвеност без любов не може. Сега проповядват въздържание. Въздържанието трябва да дойде до причината. Трябва да се вложи любов в човешката душа и човек ще бъде трезвен. Във вегетарианството е същият закон. За да бъде човек въздържател, или за да бъде вегетарианец или плодоядец, непременно трябва да има любов. Тази именно любов е, която ще достави тези хранителни материали, вещества, които са необходими. Любовта представя най-хубавата храна. Дълговечният живот зависи от любовта. Най-късият живот зависи от надеждата. Като изгубиш любовта, влезеш във вярата. Като изгубиш вярата, слизаш до надеждата. Като слезеш до надеждата, то е най-ниското. Всички същества, и най-малките, започнаха с надеждата, качиха се във вярата и дойдоха до любовта.

Сега се заражда една нова наука за Бога. Досега хората не са служили на Бога, служили са на разни идоли. Едно време идолите са били от разни предмети. Най-възвишените хора, които са живели, вземете израилския народ, Моисей ги изведе из Египет и колко наказания за туй идолопоклонство. Постоянно трябваше да си правят някои идоли. Моисей отиде да вземе закона, който Бог му даде, и те казват: „Направи ни богове, които да ги виждаме да ходят пред нас. Такива Богове, каквито Моисей описва, не искаме.“ Но съвременните културни хора, те изменили своите възгледи. Да започнем да обичаме Онзи, Който ни е дал живота. Да обичаме Онзи, Който ни е дал сърцето, Който е внесъл мисълта, Който е внесъл любовта. Колко

години е взело, докато достигнем тази форма, която имаме сега? То е изминат един път от сто и осемдесет градуса, един полукръг. По-напред главата на човека е била срасната с неговия гръбначен стълб и после постепенно, постепенно туй лице отзад е вървяло напред и сега лицето е паралелно с гръбначния стълб. На човека предстои да извърви един път още от сто и осемдесет градуса. Той ще живее в една светла топка. Тогава човека няма да го виждаме, но сега ще го виждаме [като] една голяма светеща топка, ще се уголемява, ще се намалява, ще се търкаля като Слънцето. Казвате: „Какви хора ще бъдем?“ Светещи хора, хора на светлината. Хора, в които ще бъде Божието Царство, и вън, и вътре в тях. Стремежът е в този път. Някои искат да идат в небето. Но трябва да имаш сто и осемдесет градуса. Някои от вас нямате още сто и осемдесет градуса. Ако в един живот от сто и двадесет години развivate един градус, колко години ви трябва още, за да развиете сто и осемдесет градуса? Може да направите изчисление: сто и осемдесет по сто и двадесет.

Тогава казвам: Трябва да се тури този стремеж във всинца ви. Стремеж трябва да имате нагоре, но същевременно трябва да имате стремеж надолу и трябва да имате стремеж наляво и надясно. Ако вземете един кръг, ще прекарате три диаметъра. Сега ние често се спираме да обичаме Бога. За какво трябва да обичаме Бога? Най-първо ти ще обичаш Бога, ще имаш едно активно състояние. Най-първо ще приемеш Божията любов и ще я предадеш. Сегашните хора се нуждаят от възприемането на Божията любов и да я възприемат такава, каквато ти я дал. Няма да казваш, че „аз ви обичам“, защото то не е вярно. Вярно е, но в себе си онзи, който иска правилно да се развива, защото в ангелския свят не се допуска никаква лъжа, аз ти предавам туй, както си го приел. Имаш един хляб, даваш половината. Този хляб тъй е чист, както онзи, който задържам за себе си. Даваш туй, което Бог ти [е] дал. Само по този начин може да се образуват ония новите връзки, дето няма разочарование. Сега гледам, хората любят и разлюбват. Обичат се и не се обичат. Защо? Защото не предават любовта каквато е. Най-после, като не предават, остаряват, изгубват смисъла на живота, погледнат се на огледалото □ бръчки. Не само това, но склерозата иде. Започваш да се втвърдяваш, вените да се втвърдяват.

Товага идваме до онази приказка на „Хиляда и една нощ“, дето една царска дъщеря живяла в подземиято и тя била толкова красива, че ходели царски синове да я викат. Казвали: „Халиял-Казъ, излез навън!“ А тя казвала: „Камък стани!“ Като кажела първия път, до колене ставал камък. Втори път като я извиквал и тя казвала „Камък стани!“, той до корема ставал камък. Третия път като кажела, целият се превръщал на камък.

Сега да направя една аналогия. Тази красива мома, това е щастието, което вие търсите. Щом кажеш „щастие“, то казва: „Камък стани!“ Веднага до колене камък ставаш. Като кажеш втори път „щастие“, до корема [камък] ставаш. Като кажеш още веднъж, свършваш. Да обясня. В тази източна легенда царският син, който отишъл, извикал два пъти. Но той имал един разумен кон и казал на коня си: „Аз като извикам трети път, ти ще изцвилиш.“ И като казал той трети път, той изцвил и тя забравила да каже камък да стане. Тя си показала главата и той я хванал и я изтеглил навън. Като я изтеглил, казал: „Ще ме превърнеш пак на човек.“ Тя взела шише вода, изляла я отгоре му. Той я взел на коня си.

Кой е този кон? Той е човешкият ум. С ума си ще търсиш. Без ума на камък ще станеш. Писанието казва: „Разумни бъдете и добри бъдете.“ То е същият закон. Човек трябва да схваща онова Божественото в себе си. Не мислиш ли, на камък ще станеш. Ще знаеш, че като поменаваш името Божие, ще мислиш. Ти ще мислиш тъй хубаво, че каквато дума кажеш, да има само едно значение. Като се приближаваш при Бога, да бъдеш тъй чист, че Неговата светлина да минава през тебе и да отива при другите хора, между които Бог действа. Всеки от вас трябва да бъде проводник на великото и мощното в света. Сега, като стане някой човек проводник на любовта, ние се награвяваме: „Какво си подивял? Какво си тръгнал?“ Мислите, че всички хора, които са се влюбили, са подивели? Аз бих желал така да подивея и да не хвърлям бомби в градовете. Човек, който обича, зло не прави. Любовта, казва Писанието, зло не прави. Единственото същество, което зло не прави в нас, то е Бог. Бог, Който живее в нас, Той е неизменяем.

И ние трябва чрез своя ум да изучим причините, които Той е турил в света, да изучим законите, които турил и да изучим

явленията, които стават. Като ги изучим, да ги приложим в тия светове. Да приложим светлината в ума си, да приложим топлината в сърцето си и да приложим силата в тялото си. Да се завземем да преобразим всичките удове, които имаме. Аз бих желал вие, които ме слушате, бих желал да станете много красиви. Но някои от вас, наместо да ставате красиви, погрознявате. Аз проповядвам, казвам: Не знаете как да произнесете думата „Халиял казъ“ □ щастие.

Не искам да ви упреквам, защото ако направя упрек на вас, правя го на себе си. Бог е Същество чисто. Всякога най-малката погрешка, която направим, чувствуваме едно страдание. Като извършим Неговата воля, чувствуваме една радост. Щом направим нещо, едно малко зло, веднага казва: „Не правиш добре.“ Ти усещаш скръб в себе си. Направиш по-голямо зло □ скръбта е по-голяма. Като започнем да мислим, скърбите започват да се намаляват. Да останат поне малко. Без малки погрешки не може на Земята. Все ще направим погрешки, но да направим най-малките погрешки. Писанието казва: „Родените от Бога грях не правят.“ Погрешки може да правиш, те са в реда на нещата. Като говориш френски, може да направиш една погрешка в произношението. Като пишеш английски, и като знаеш, може да направиш погрешка. Отвори речника, коригирай се. Мъчна работа е. Десет-петнадесет хиляди думи. Толкоз думи, да турим по пет букви средно, седемдесет и пет хиляди букви средно, да помниш съотношенията, какъв гениален ум се изисква. Кой може да помни петнадесет хиляди думи с всичките букви? Много мъчна работа.

На двама господари не може да се служи. Значи, единственият господар, на когото можем да служим, е Божественото в нас. Божественият ум, който ни ръководи напред. Божественият ум, който разкрива пред нас Творението. Божественият ум, който разкрива строежа на нашето тяло. Божественият ум, който разкрива как е създадена вселената. Божественият ум, който работи във всичките хора без разлика. Той работи в учените хора. Тия учени, които са се посветили на науката. Тях аз считам модерни светии. Едно време светиите бяха други. Всичките учени хора, в каквото и направление да работят, но които се занимават за доброто на човечеството, са светии. Желая и вие всич-

ки да станете светии като тия учени хора, за да се въдвори Царството Божие на Земята.

Ще ви цитирам един стих: „Савле, Савле, защо Ме гониш?“ Казва: „Кой си Ти, Господи?“ □ „Аз съм Исус, човекът на проявената Любов!“

„Отче наш“

*2-ра неделна беседа,
държана от Учителя
на 1.X.1939 г., 10 ч. сутринта,
София □ Изгрев.*

МОЩНИТЕ СИЛИ В ПРИРОДАТА

„Отче наш“

„Ще се развеселя“

Ще прочета няколко стиха от 5-а глава от Евангелието на Матей, от 1-ви до 17-и стих.

„Духът Божи“

Трудно е човек да се занимава с живота, понеже целият живот не е пред нас. Част от този живот е минал вече, една част минаваме сега, а една част остава в бъдеще. Често хората говорят за миналия живот, но не са били съвременници на него. Те говорят по теория за този живот. Ние говорим за миналото по исторически данни. Какво става в настоящето, и него не виждаме. За него знаем по това, което пишат във вестниците и в книгите. И за настоящето знаем малко, вследствие на което имаме оскъдни знания. Според тези оскъдни знания ние искаме да доказваме нещата, както не са.

В прочетената глава Христос описва деветте блаженства, деветте правила за живота. Много тълкувания са давани по тези блаженства, но мъчно е да определиш кое какво означава. Каза-но е, запример: „Блажени нищите духом.“ Но това правило не е съгласно със съвременното разбиране на хората. Да бъдеш нищ духом днес разбират да бъдеш като овца, всеки да те стриже, всеки да те тъпче. Според Христовото разбиране нищ духом е този, когото като тъпчат силните, силните стават меки, а той става силен. „Блажени кротките!“ Кротък е онзи, когото като ядат вълците, вълкът дохожда най-после до положение, че не може да го изяде, зъбите му падат. И тогава кроткият се освобождава. Това е кратко обяснение само на двете блаженства, а останалите вие сами ще си ги обясните.

И тъй, от становището на живота, има три възгледа всичко:

единият възглед е Божествен, вторият е духовен, а третият е чисто физически или човешки. Сегашният живот, в който живеем, е човешкият, физическият, или светът на предметното учение. Духовния свят ние само го чувствуваме, а Божествения свят само го мислим. Това са отвлечени работи. Ти имаш едно чувствувание, на което не можеш да дадеш никаква форма. Някой път, запример, художникът иска да нарисува любовта с езика на художеството. Как ще я нарисува? За да нарисува любовта, той трябва да намери две моми: едната да е влюбена, а другата да не е влюбена и да сравни устата на едната и на другата. Той ще намери най-красива уста в онази мома, която е влюбена. Любовта е теглила красиви линии на устата. Като говоря за влюбена мома, аз разбирам мома, която свети, а не която гори. Момата, която свети, се радва, че се е влюбила, а другата съжалява, че се е влюбила. Онези, които познават и разбират любовта, радват се, че са я познали, а онези, които не я познават и не я разбират, съжаляват, че са минали през нейната школа.

Един ден наблюдавам, седят стар дядо и стара баба, бабата на около осемдесет години, а дядото на осемдесет и пет, разговарят се. Пред тях минават млад момък и млада мома. Бабата седи, поглежда ги. Едно време и те бяха така напети. Бабата имаше правилен нос, тънки вежди, с тънък усет в себе си. И дядото имаше нещо хубаво. Те си казват: „И ние едно време бяхме такива.“ Бабата поглежда дядото □ нищо не останало от него. Мисли си тя: „Горкият дядо!“ Но и тя изгубила своята младост и красота. Който не разбира това, смее се на стария дядо, но и той сам не знае как е станало това, че е дошъл до туй положение. И другарката му не може да си обясни как е станало това, че да изгуби тя своята красота. Тя си мисли: „Едно време моят дядо беше млад, с гладко, хубаво лице, с красиви очи, които светеха, а сега му изникнала брада, очите му не светят, не се засмива, все сериозен стои.“ Пък и бабата е станала сериозна. И той я поглежда сериозно, и тя го поглежда сериозно. Питам: кое е онова, което стана причина да се измени животът им? Причината за това се крие в лошите условия на живота. Когато умът не се намира в своята подходяща среда, когато сърцето не се намира в своята подходяща среда и когато волята не се намира в своята подходяща среда, човек остарява. Той среща

в живота си много противоречия, след което вече му се отщява да живее и казва: „Не си струва човек да живее на Земята.“

Сега аз се радвам, че сегашните науки се занимават повече с Божествения свят, отколкото с физическия, т.е. повече с ума. Религията пък се занимава повече с човешкото сърце. Често религиозните искат да ни убедят, че религията е всичко. Отчасти е така. Сърцето извършва една отлична длъжност, една функция. То изпраща кръвта по цялото тяло, като разрешава един социален въпрос за тялото. Но в духовния свят сърцето подхранва човешките мисли и човешките постъпки. Но да отдаваме всичко само на сърцето, това е една крайност.

Та казвам: Трите свята трябва добре да се проучават. Казвате, че някой човек има отличен ум. Отде знаете това, когато не виждате неговия ум? Казвате за друг, че има отлично сърце. Отде знаете това, когато не виждате неговото сърце? Като казват, че сърцето на някой човек е отлично, хората нямат пред вид онова физическо сърце, което функционира вътре в човека. Защото и животните имат сърце. Но тялото още им е покрито с козина. Покрито е това сърце с козина. И човек има още козина останала по лицето му. По главата му стърчи още козина.

Как си представяте вие бъдещия човек? Главата на бъдещия човек няма да бъде гола, но ще бъде красиво оформена, с известна дължина и широчина на черепа, с определена височина на главата, с красиви линии, с чело добре оформено. Челото им няма да бъде ниско и тясно, но широко и високо. В бъдещия човек ще бъде добре застъпен редът и порядъкът, музиката, изкуството. В бъдещия човек ще бъде добре застъпена паметта, разумността, прозорливостта, благоразумието. Още като видите човека, по челото ще го познаете. От челото му ще излиза светлина.

Всяко чувство и всяка способност на човека изпускат известно количество светлина и топлина. Влюбеният, запример, изпуска повече светлина и топлина от онзи, който не е влюбен. Като се приближите при човек, който е влюбен, вас ви е приятно, той изпуска топлина и светлина от себе си. Ако не е влюбен, той е студен и не ви е приятно да се доближавате до него. И тогава мога да ви цитирам положението: когато ледовете се топят, когато реките текат, когато ветровете веят, когато цветята цъфтят, когато птичките пеят, навсякъде и на всички е приятно и те се

веселят. Такова нещо представя влюбеният човек. И обратното се случва: водите замръзват, всичко се превръща в лед, реките пресъхват, цветята изсъхват, птичките престават да пеят, бури вилнеят, къртят дървета и всичко разрушават, навсякъде настава мрак и тъмнина, човек е скръбен. Такова е положението на онзи, който не люби. Онзи, който се е отчаял, макар и да е светло отвън, Слънцето приятно да грее, но на него е тъмно и мрачно, не му се иска да се повесели. Защо се е обезсърчил този човек?

Давали ли сте си някога отчет защо човек се обезсърчава? Лесно може да се развесели човек. Представете си, че срещате един човек, който е гладувал цели три дена, нищо не е ял, бръкне в джоба си, нищо не намира. Той върви с наведена глава, обезсърчен. Но край него мине някой човек майстор, който знае как да постъпи. Той му тури в един от джобовете една златна монета и бързо си продължи пътя. Като напипа златната монета в джоба си, гладният веднага се зарадва, състоянието му се изменя. Защо? Не само за златната монета, но и за добрата мисъл, която е възприел. Заедно с монетата добрият човек е изпратил една добра мисъл, която бедният я възприема.

Казвате, че без пари не може да се живее. Съгласен съм с вашето разбиране, че без пари не може, но имам пред вид парите, които са минали през ръцете на един светия. Но ако е въпрос за пари, които са минали през ръцете на един престъпник, казвам: пазете се от неговите пари, те носят нещастие за човека.

Когато е създавал златото, Бог е имал пред вид неговото особено предназначение. Той го е предвидил като носител на здраве. Това злато има смисъл, така трябва да го използваме. Аз бих съветвал всички ония, които са болни, да носят по една златна монета в джоба си или другаде някъде, като муска. По този начин те могат да бъдат здрави. Ще кажете, че това е суеверие. Никакво суеверие не е. Златото е добър проводник на жизнени енергии в човека. Ако в този смисъл казвате, че без злато не може, разбирам това. Ако богатството носи здраве, то е на мястото. Но ако носи болести, това богатство не е на мястото си.

Тогава аз отивам по-далеч и казвам: Всяка мисъл в човека, която носи светлина и дава подтик, тя е права мисъл; всяка мисъл, която носи песимизъм, не е на място. Всяко чувство,

което внася топлина в човека и му дава подтик да работи за Бога, е на място. Всяка сила в човека, която му дава възможности да се прояви, е на място.

Мнозина от съвременните хора се обезсърчават. Защо се обезсърчават? Причината за тяхното обезсърчаване се дължи на слабата им надежда, на слабата им вяра и на слабата им любов. Следователно, за да се изправиш, за да се насърчиш, ти трябва да изправиш в себе си тези три източника, от които излиза надеждата, вярата и любовта. Къде ще ги намериш? На главата си. И забелязано е, че всички ония хора, които се обезсърчават, обикновено пипат главата си. Тези, които са недоволни, също пипат главата си. И онези, които имат в себе си силна надежда, силна вяра и силна любов, също така пипат главата си. Но има разлика в пипането на едните и в пипането на другите. Те пипат различно. Онзи, който има вяра, като пипне главата си, на лицето му се явява една приятна усмивка, той се радва, че има нещо в себе си, на което може да се разчита. Онзи, който има слаба надежда, като пипне главата си, веднага става мрачен, недоволен, като че е пипнал в празен джоб. Той казва: „Няма на какво да се надявам.“ Затова казвам: Дружете с хора, които имат силно развита вяра. Те са богати, те са милионери. Те са много щедри. Дружете и с хора, които имат силна надежда.

Надеждата се занимава само с един ден □ от изгрева на Слънцето до залязването. Надеждата разрешава въпросите само на един ден, вярата разрешава въпросите на векове, а любовта е сила, която обхваща цялата вечност. Тя обхваща цялото човечество. Ако не можеш да обичаш хората поне умствено, ти не можеш да започнеш с любовта. Ако не можеш да вярваш, че един ден ще ти се дадат условия да се подигнеш, ти не можеш да започнеш с вярата. Ти трябва да вярваш в това въпреки всички противоречия, които съществуват в света. И после, ти трябва да се надяваш, че всеки ден има нещо, което е отредено специално за тебе. Нима не е определено за тебе какво количество въздух трябва да приемеш? Нима не е определено за тебе какво количество храна трябва да приемеш? Определено е. Нима не е определено за тебе какво количество светлина трябва да приемеш всеки ден? Определено е. Нима не е определено за тебе всеки ден какво количество звукове трябва да влязат в ушите

ти? Определено е. Всичко това е определено, но кой ще ни разпразя за тия работи? Учители трябва за това. Ако ти като художник не рисуваш, как ще нарисуваш един красив образ? Как ще нарисуваш милостивите очи, очите на милосърдието? Ако вие се обезсърчавате така лесно, къде е любовта ви към Бога? Преди всичко човек трябва да има абсолютна любов, абсолютна вяра и абсолютна надежда към Бога. И тогава мъчнотиите ще газят човека, но той ще бъде по-силен, лесно ще ги носи.

Сега заблуждението на хората е там, че те търсят здравето извън себе си. Сега аз не ви говоря за един Бог, Който образува спорове между хората. Според мене Бог е Същество, Което хармонизира всичко в света. При това Същество няма месоядни животни, няма и тревопасни. Там няма нито престъпници, нито царе, нито слуги и господари. Там всички са равни. Равенството седи в това, че всички са богати. Там всеки има повече отколкото му трябва. Всички същества, които живеят при Бога, имат желание да дават, но никой няма желание да взима. Те обикалят целия свят и търсят някого, на когото да дадат. Те са хора, които обичат Бога. Те имат любов към Бога. Онези същества, които имат вяра, ходят да агитират за богатите. Те казват: „Вярвайте, че има блага за вас, има богатства, които са определени за вас.“ Онези пък, които имат надежда, ходят да рапортират и казват: „Надявайте се във всичко, което вярата и любовта носят. Вярвайте, че всичко това е сто и едно на сто вярно. Това, което искате, ще стане и то само след няколко часа, до вечерта най-късно ще стане.“ Ето, онзи езичник, който отиде при Христа да се моли за болния си син, провери това. Христос му каза: „Иди си, синът ти ще бъде здрав.“ Като отиде дома си, той намери сина си здрав и видя, че това съответствуваше на времето, което Христос каза. Както каза, така се изпълниха думите Му.

Че, ако ти не вярваш в онзи глас в себе си, в кого ще вярваш? Някой път ти си отчаян, но нещо дълбоко в тебе ти казва: „Не се бой, ще се оправи тази работа, лесно ще се оправи.“ Ти не можеш да си представиш как ще се оправи, отде ще дойде това изправяне на работата. Представете си, че вие се намирате някъде, дето има тридесет и пет градуса студ и водата, всичко наоколо е замръзнало. Минава един човек край вас и ви казва: „След три часа вие ще имате вода.“ □ „А, след три часа! Това е

невъзможно. Отде ще се вземе тази вода?“ Докато се чудите как ще стане тази работа, виждате, че температурата се подига, дохожда до двадесет градуса и водата започва да се явява. Ледът се топи и се превръща на вода.

Питам: Коя е причината за студа? Причината за студа, това е човешкото, човешкият егоизъм. Ако днес съществува голям студ на Земята, той се дължи на човешкия егоизъм. Един ден, когато хората се хармонизират по мисли и по чувства, Земята ще бъде обвита с една топла обвивка. Тогава от Слънцето ще идват такива енергии, че даже и Северният полюс ще бъде обитаем. Ще кажете, че това са предположения. Да, сега са предположения, но учените казват, че преди хиляди и милиони години двата полюса са били екватори. За да се докаже това нещо, трябва математически изчисления. Тогава ще ви докажа защо именно полюсите са били екватори и екваторът е бил полюси. Значи, ставало е някакво разумно движение. Питам: защо Северният полюс е горе, а Южният □ долу? Защото Южният полюс е по-тежък от Северния. Значи материята на Земята не е навсякъде еднакво тежка. Едната част на Земята е по-тежка, а другата е по-лека, вследствие на което оста на Земята се е наклонила на двадесет и три градуса. Не само оста на Земята се е наклонила, но се е наклонила и оста на човека към Бога, пак на двадесет и три градуса.

Ще кажете: „Какво отношение има между полюсите на Земята и полюсите на човека?“ Има известно отношение, но по аналогия вие не можете да направите това сравнение. Запример, ако вземете едно статическо и едно динамическо число, вие не можете да им дадете еднаква цена. Статическото число показва резултата само на един момент, а динамическото число е непреривен процес.

И любовта има тия два момента: статическо положение и динамическо. Когато някой казва, че едно време обичал, а сега не обича, той се е намирал в статическото положение на любовта. Любовта подразбира динамическо положение. Ти не можеш да кажеш, че някога си обичал повече, а сега обичаш по-малко. Да се мисли така, това е заблуждение. Любовта не може да се измени. Любовта като велика разумност, тя е единствената реалност, която никога не се дели. Сама по себе си любовта е

неделима. Следователно всеки човек трябва или целокупно да възприеме любовта, или целокупно да я откаже. Страданията на хората произтичат от това, че те не могат да възприемат любовта целокупно. Те я считат за нещо опасно и казват, че ако вървят по пътя на любовта, ще страдат. Значи сегашните хора, които не ходят по пътя на любовта, благуват. Тези хора, които сега се бият, имат ли любов? Ами между сиромасите и богатите има ли любов? Вземете, съвременните хора се делят още на вярващи и невярващи. Така не се определят хората и не трябва да се определят. Вярата е сила, която поддържа ума. Ако вярата на човека е слаба, и умът му е слаб. Ако надеждата му е слаба, и сърцето му е слабо. Ако любовта на човека е слаба, и духът му не може да се прояви. Следователно, за да се прояви духът, той се нуждае от любов. Без тази вътрешна сила човек не може да постигне нищо.

Сега някои мислят, че трябва да се влюбят в един човек. Да се влюбиш в един човек и постоянно да го държиш до очите си, това е слепота. Аз не говоря за тази любов, която ослепява човека. Любовта е сила, която отваря умовете и сърцата на всички хора. Който люби по този начин, когото срещне, той е готов да му помогне. Този човек внася едно разположение на духа във всички хора. Нали сте имали такава опитност? Срещнеш един чужденец, непознат човек, но ти е приятно да го срещнеш. Само една среща ти е достатъчна, приятно ти е. Казвам: Сегашните хора трябва да се изучават, както себе си, така и своите близки.

Често хората скубят веждите си, искат да ги направят тънки. Не е въпрос защо правят това, но мене ме интересува фактът, че някои искат да имат дебели вежди, а други □ тънки. Дебелината на веждите се определя и от тяхната форма. Някои вежди определят човека като голям материалист. Такъв човек от сутрин до вечер мисли само за материални работи. Той казва: „Докато сме на Земята, да си поживеем. Утре като умрем, всичко ще се свърши.“ Има вежди, които определят човека като учен, други □ като разумен и т.н. Какви са по форма едните и другите, няма да описвам, понеже ще почнете да се критикувате. Не е само до дебелината на веждите, но веждите трябва да имат определено количество косми. Космите са антени, по които идат гласове

от духовния и от Божествения свят. Хора, които имат тънки вежди, са в по-голямо съобщение с духовния свят. Каквото става в духовния свят, те знаят. Те предчувствуват всичко, което става в духовния свят с десетки години напред. Онези хора, които имат дебели вежди, знаят какво ще стане на Земята. И едните, и другите са ясновидци. Едните знаят какво ще стане на Земята, а другите отдалеч предвиждат какво става в духовния свят.

Аз не искам непременно да вярвате в тия неща. Има книги, можете да четете и да проверявате. Така вие сами ще се убедите. Аз говоря за една истина, която съм проверявал, но има още да проверявам. Вие не трябва да взимате нещата в техния абсолютен смисъл, да считате, че всичко знаете. Едно трябва да знаете: Онзи, който има тънки вежди, да вярва в сърцето си; онзи, който има дебели вежди, да вярва в ума си. Онзи, който има тънки вежди, ако вярва повече на ума си, а по-малко на сърцето си, ще загази. И ако онзи, който има дебели вежди, вярва повече на сърцето си, а по-малко на ума си, и той ще загази. За да не загазите, този, който има тънки вежди, да вярва на сърцето си, който има дебели вежди, да вярва на ума си. Така ще си размените стоките. Който има дебели вежди, да разменя стоката си с онзи, който има тънки вежди. И онзи, който има тънки вежди, да разменя стоката си с онзи, който има дебели вежди. Дебелите вежди показват, че този човек има производство на физическия свят. Човекът с тънките вежди има производство в умствения свят. Вие знаете, че онзи, който не яде много, отънява. За да възприема нещата от физическия свят, той трябва да яде повече.

Това е фигуративно представяне на нещата. Ще кажете, че дебелият човек не е свързан с духовния свят. Съгласен съм с това. Но според мене духовният човек се отличава с две качества: той познава законите на светлината и законите на тъмнината. Духовният човек никога не се лъже. Вие не можете да му представите светлината за тъмнина и тъмнината за светлина. Това е невъзможно. Човек, който живее в Божествения свят, никога не може да се излъже в любовта. Вие не можете да му представите безлюбие за любов. Вие никога не можете да му кажете, че го обичате, а всъщност да не го обичате. Вие не можете да го излъжете. Още като се приближавате при него,

той познава дали го обичате. Ако от вас излиза топлина, вие го обичате. Най-приятната топлина на любовта, това е топлината на вечния живот. Без тази топлина, органическият живот на Земята не би съществувал. Хората, които се обичат, трябва да се съединят, за да дадат подтик. И толкова, колкото любовта е била силна, толкова и животът е силен. Дългият живот зависи от интензивността на любовта. Колкото по-рано са умирали децата, толкова любовта на майката и на бащата е била по-слаба. И тогава, според закона на наследствеността, казваме: ако майката е вложила повече любов в своето дете, то върви по нейна линия, т.е. по женска линия. Следователно, ако майката е здрава, бащата и да е болен, детето ще бъде здраво. Това дете не е изложено на болестта на бащата. Обаче, ако детето върви по линията на баща си, който е бил студен по отношение на него, това дете е осъдено да си замине.

Казвам: Хората умират от безлюбие, от малко любов. Хората се обезверяват от малко вяра. И вярата е една сила. Наистина, ако човек не подхранва ума си със силата на вярата, той не може да мисли. Пък ценното в човека, това са неговите мисли. Те са облекло, те са дреха, с която той се облича.

Значи, човек е облечен с три вида дрехи: любовта представя Божественото облекло, вярата представя ангелското облекло, а надеждата представя човешкото облекло. Аз наричам светия всеки човек, който е облечен с дрехата на любовта, с дрехата на вярата и с дрехата на надеждата. Някой казва, че е човек. Значи той е облечен само с една дреха. Трябва ти още една, ангелска дреха. Като облечеш и ангелската дреха, ще станеш отличен слуга в света. Човек, който не може да слугува на всички хора, той не знае какво нещо е вярата. И човек, който не е готов да люби всички хора, той не може да се нарече Син Божи. За да бъде Син Божи, човек трябва да има свещен трепет към всичко онова, което Бог е създал.

Сега аз не говоря за работи, които човек е създал. Аз изключвам човешките работи. Само Божественото може да се люби. Само на Божественото може да се вярва. Само на Божественото може да се надява. Това, на което в даден случай може да се надявате, това, на което в бъдеще може да вярвате и това, което в бъдеще може да осмисли живота ни, наричам Божест-

вено. Само по този начин можем да опитаме Божественото. И като вървим по тези пътища, ще се натъкнем на Божественото.

Онзи, който те обича, трябва да ти даде нещо и ти ще почувствуваш неговата обич. Сегашните хора се мъчат, искат да има някой да ги обича. За да обичате един човек, той трябва да има вяра. За да го обичате, той трябва да има надежда. И най-после, за да го обичате, той трябва да има обич. Ако двама души не се обичат взаимно, те не могат да предадат силата на любовта и между тях не може да стане никаква обмяна. Любовта се проявява в две противоположности: едната страна трябва да бъде положителна и да дава, а другата трябва да бъде отрицателна и да приема.

Само по този начин ще се образува движение в човека. Всички хора, които имат това движение в себе си, имат красиво устроена глава, красиви ръце, крака, тяло. Всички линии на очите, на веждите, на носа, на устата са красиви. Да обичаш, да вярваш и да се надяваш, това значи да съградиш едно отлично тяло, което да бъде годно за всички постижения, към които се стремиш. За да съгради това тяло, човек трябва да се самоотрече. Аз не разбирам онова самоотричане, което да плаши човека. Христос е говорил за самоотричането, но Той подразбирал да се откаже човек от онези глупости, които са създали нещастията на хората. Като се откажете от глупостите, ще възприемете всички добри и хубави работи, във всички области, защото те ще ви облагородят. Всяко нещо, което ще внесе красота в тебе, приеми го. Всяко нещо, което ще те направи гениален, приеми го. Не внася ли тия неща, отхвърли го от себе си. Всяко нещо, което внася светлина, знание, мир в тебе, приеми го. Всяко нещо, което ти дава богатства, приеми го. Приемайте всички хубави работи, отдето и да идат.

Сега погрешката на съвременните хора седи в това, че те са влезли в едно статическо положение. Това се дължи на факта, че те не са родени още от вода и Дух. Сегашните хора са родени само по плът, а всеки, който е роден по плът, него го очаква смърт. И тогава всички онези идеали, които е имал, ще изчезнат. Даже съвременните хора разглеждат въпроса така. Те казват: „Един ден Земята ще се разруши. Какво ще стане с нас тогава? Какво ще остане от човека?“ Но те не разбират законите. Земята

е едно училище, тя не може да се разруши. Щом свърши училището на Земята, човек ще мине в друго, по-високо училище. Има друга една Земя, за която човек се готви. Тя е обетованата Земя. Като умрат, хората ще отидат в тази обетована Земя.

Някои очакват да се преродят и питат къде ще се родят след смъртта си. Въпросът за прераждането е добре застъпен в индуската философия и които се интересуват, могат да четат по въпроса за кармата. Те застъпват добре въпроса за кармата. Щом се намерят пред нещо, което не могат да обяснят, те казват: „Карма е това.“ Кармата нищо не обяснява. Кармата е резултат на недобре приложената и употребена любов. Кармата е резултат на недобре употребената вяра. Кармата е резултат на недобре употребената надежда. Значи, ако животът, който е излязъл от любовта, не е използван добре, дава един резултат, който индусите наричат „карма“. Мисъл, която не е употребена както трябва, и тя образува карма. Ако и човешката воля не е постъпила както трябва, също образува карма. И тогава в един живот се струпват всички нещастия на главата ти. Ти казваш: „Защо Господ създаде света така?“ Щом се намериш в това положение, ще си кажеш: „Този свят, аз го създадох такъв.“

Ще ви приведа един пример. Един млад българин следвал в странство, на Запад някъде, дето изучавал музика и някои философски предмети. Като се върнал в България, той се настанил учител на Варненските богати дъщери, по музика и танц. Обаче между родителите на тези момичета се явило някакво недоволство от него и те му отказали да преподава на техните дъщери. Той останал без работа и се намерил в големи трудности. По едно време той срещнал един познат свещеник в града, който го поканил у дома си на гости. Запитал го защо не е на работа. □ „Яви се някакъв спор между бащите на богатските дъщери и те ми отказаха, не искаха повече да им преподавам.“ Свещеникът го приел добре, нагостил го и на излизане от дома му дал му едно турско меджидие*, като му казал: „Когато се намериш в нужда, всякога можеш да идваш при мене.“ Младият господин благодарил много на свещеника и му казал: „Ти ме покани точно навреме. Три деня не бях ял и сега уталожих глада

* меджидие □ *остар.* турска монета, сребърна или златна.

си.“ Свещеникът му казал: „Бъди спокоен, ти ще се настаниш на работа.“ И действително, не се минали четири-пет месеца, той бил назначен на служба за главен секретар на тогавашния Варненски валия. В това време обвиняват свещеника за бунтовник, че кореспондирал с московците, и веднага отишли в дома му, запечатали всичките му книги, събрали писмата му и ги занесли в учреждението, дето младият българин бил секретар. Като търсили някой човек да прочете писмата, дошли най-последо този секретар. Той взел писмата и веднага разбрал, че въпросът се отнася до свещеника, който му оказал толкова голяма помощ в трудните дни на неговия живот. Той скрил и изгорил всички ония писма, които могат да внесат съмнение, и казва на валията: „Няма нищо подозрително в този човек. Той е много добър.“ След това среща свещеника и му казва: „Обядът и меджидието, които ми даде, спасиха живота ти.“ Наистина, ако свещеникът не беше се отнесъл внимателно с младия човек и беше си казал, че няма какво да се занимава с него, този човек, който е преподавал танци и който не е религиозен, главата му щеше да отиде.

Та казвам: Ние трябва да бъдем в живота си малко по-реалистични. Сега трябва да дойдем до следните правила. Като ставате сутрин и не сте добре разположени, имате песимистично настроение, не се поддавайте на настроението си, но хванете носа си с двата пръста, прекарайте една линия по дължината му и си кажете: „Красив си ти, стига ти умът да направиш нещо.“ После помилвай носа си с другата си ръка. Ти седиш и си неразположен, чудиш се какво да правиш и започваш да удряш главата си. Казваш: „Нямам време да се занимавам с носа си.“ С носа си нямаш време да се занимаваш, а имаш време да удряш главата си. Кое е по-добро: да помилваш носа си или да биеш главата си в стената? След като прекараш ръката си два-три пъти отгоре на носа си, ще ти просветне. Че, ти прекарваш Божествено дихание през носа си. Божествената разумност е минала през носа ти.

Ти ще държиш носа си постоянно в изправно положение. Той е от високо положение. Внимателно ще се отнасяш с него, няма да го търкаш. Добре е от време на време да понамазвате носа си. Трябва да си купите хубава, чиста помада, която има приятна миризма, и с нея да се мажете. Вие мажете лицето си,

страните си, но носа си забравяте. Към него се отнасяте невнимателно. Но едно ще ви кажа: онзи, от когото ще купувате помадата, трябва да бъде човек с широко и високо чело, с отворени очи, с красиви вежди, да бъде весел. Само от такъв човек можете да вземете помада за носа си. Ако е някой сприхав, не взимайте от него помада. Вземете ли от сприхавия, ще развалите носа си. Някои може да не вярват в това, което говоря, но когато сте неразположени, направете този опит. Прекарайте ръката си три пъти през носа си и ще видите какъв резултат ще имате. Отнасяйте се разумно с носа си и той ще се отнася разумно с вас.

Вие трябва да се вглеждате в своите движения. Човек всякога трябва да се стреми към разумните движения. Никога не давайте подтик на едно неразумно движение в себе си. Научете се да владеете ръката си. Някой път направите едно неразумно движение с ръката си, но умът ви казва, че това движение не е право. Всяко ваше движение трябва да бъде предшествувано от ума ви. Първо направите движението, а после мислите. Това не е право. Умът ви трябва да бъде в изправно положение. Като дишате, не дишайте бързо, но плавно, бавно. При това, никакъв шум не трябва да се чува при дишането. Някои дишат така, че всички ги чуват. Това показва, че жлезите в тях са силно увеличени. Вследствие на това дишането не е правилно. Ако дишането в човека не е правилно, в дадения момент и мисълта не може да бъде нормална.

Казвам: Дръжте тия правила в ума си и помнете: Никога не задържайте каква и да е мисъл в ума си, никога не задържайте едно безразборно чувство в сърцето си, никога не задържайте една безразборна постъпка във волята си. Щом направите такава една постъпка, веднага я изправете. Защото Божественият свят не търпи аномални работи. Лошите постъпки образуват лоши навици в човека.

Един господин разправяше своята опитност, как е придобил един лош навик. Като ученик, той имал един другар, който често намигал, навик имал такъв. Той подигравал съученика си, но неусетно придобил същия навик. Пораснал, свършил училище, станал учител. Като преподавал на ученичките и на учениците си, той пак намигвал, по стар навик. Един ден родителите се възмутили от неговото поведение и казали: „Ние не искаме такъв учител, който намига на дъщерите ни.“ Като се научил за това,

той ходил при бащите да се извини и обяснил, че този навик да намига той носи от своето детинство, а не го прави съзнателно сега. Много пъти се мъчи да се справи с този навик, но все още не може.

Че, и вие имате лоши навици. Имате навик да избухвате от нищо и никакво. И като избухнете, казвате думи, които не са на място. Всяка дума е динамична и произвежда известен ефект. Та и в Писанието е казано: За всяка празна дума ще давате отчет. Нашите думи и мисли трябва да бъдат динамични в доброто. Вярвайте, че светът е създаден за разумните, а не за глупавите хора. Светът е създаден за добрите хора. Светът е създаден за всички хора, които Бог е определил на някаква работа. Всички хора са определени. Които не вярват, те ще закъснеят в своя прогрес. Ако има някои от вас, които са нещастни и искат да сполучат в доброто, вярвайте, изпращайте им добри мисли. Щом вие желаете доброто на другите хора, и те ще желаят вашето добро. Радвайте се на знанието на другите хора, и те ще се радват на вашето. Радвайте се на всяко хубаво нещо, което виждате, защото то ще бъде един ден и за вас. Такъв е законът. Всичко добро или лошо, което хората придобиват, един ден то ще се наследи, всички ще го имат. То ще дойде по един естествен път. Запример, ако майката на едно дете е високо музикална, бащата □ добър човек, това дете ще наследи музиката на майка си и добротата на баща си и ще стане музикално. То ще успява в живота си без големи мъчнотии. Ако майката не е музикална, колкото и да се мъчи, то не може да стане музикално. Ако някой е религиозен, да благодари на майка си и на баща си. Изобщо, всички неща са предават от майката и от бащата.

Следователно, за да бъде мисълта на човека силна, това зависи от неговия ум; за да бъде човек благороден, това зависи от неговото сърце; за да бъде човек силен, това зависи от неговата воля. Следователно Бог е дал на човека три важни места и ако той върви по Божиите пътища, той може да бъде разумен, благороден и силен. В каквото направление да мисли, всичко, каквото човек мисли, ако не в една година, то в един живот той може да го постигне.

Аз говоря за ония основни положения, които са в него. В човека има много желания, които не са основни. Запример,

ХВАЛЕТЕ ГОСПОДА

„Отче наш“

„Ще се развеселя“

Ще прочета най-краткия псалом □ 117-и. Тези думи са казани много години преди Христа. Ако днес някой може да каже друго нещо, нека каже.

„Духът Божи“

Ако аз днес бих писал този псалом, бих писал така: „Хвалете Господа, всички народи. Мислете всички добре, чувствувайте всички добре и прилагайте всички истината в живота си.“

Кое е необходимото в живота? Да живее човек добре, но как да живее добре? Физическият живот се обуславя от няколко неща. Той се обуславя от въздуха, от храната, от светлината и от топлината. Следователно, за да живеем добре, ние трябва да имаме тези няколко условия. Храната представя елементът въглерод, водата □ водородът, въздухът □ кислородът, а светлината □ азотът. Сама по себе си светлината не се движи, тя е инертна. Светлината е безпощадна. За нея казват, че тя изкарва всички неща навън. В света има нещо по-велико от светлината, което хората не знаят. Те го знаят под името „светлина“. Думата „сат“ означава това, което е проявено, което проявява нещата. Но онова, което проявява нещата, е вътре в нас, не е извън нас. Ние знаем света дотолкова, доколкото Божественото в нас се изявява.

В света съществува една голяма погрешка, която произтича от факта, че ние искаме да знаем всичко. Ако човек знаеше всичко, това щеше да бъде най-голямото нещастие за него. Ти знаеш ли какъв ще бъде твоят бъдещ живот? Ако ти знаеше това, щеше да бъдеш най-нещастният човек в света. По-добре, че не знаеш. Като не знае какво го очаква, човек всеки ден се надява на нещо ново и добро.

Ще ви приведа един пример, който се е случил някога във Варна. Един млад господин си купил нови хубави дрехи, нова шапка и нови обувци и така облечен и натруфен, той излязъл да се разходи из града, да се покаже пред хората. Като минавал край една къща, от балкона се излял цял леген вода върху него. [В] първия момент той кипнал, щяло му се да извика на жената, да □ каже да бъде внимателна. Но после си помислил и си казал в себе си: „Благодаря на Бога, че това беше вода. С вода лесно се изправя погрешката, но ако беше някоя тухла или някой голям блок от някоя къща, може главата ми да смаже.“ Като погледнал към балкона, той видял една млада жена, майка на детенце, която веднага започнала да се извинява: „Господине, извинете ме, не забелязах, че човек минава отдолу. Водата е чиста, аз изкъпах малкото си детенце и изсипах водата навън.“ Успокоен, той □ казал: „Няма нищо, госпожо.“ □ „Втори път □ продължила тя □ аз ще бъда внимателна, няма да повтора същата погрешка.“ Той си помислил: „Няма нищо, дано благословението от детето дойде и върху мене. Това дете е още чисто, безгрешно, нищо от това, че водата, в която било къпано, се изля върху мене.“

Съвременните хора са пътници в живота и всеки ден все ще се излее по един леген вода върху главата им. Но няма какво да се прави. Тази вода засяга всички, тя все ще дойде отнякъде. Дойде ти нещо неприятно и ти веднага кипваш, казваш си: „Защо да е така?“ Благодарни, че не ти е дошло нещо по-лошо. Често хората роптаят против този свят, но какъв свят биха създали те, ако на тях беше предоставена тази задача? Хората сами са причина на своето недоволство. Запример, някой си поръчва нови обувци, по парижката мода. Те са тесни, с остри върхове. Той едва ходи, обувката му стягат, измъчват краката му. Ако му кажете, че обувката не са хубави, ще ви каже, че модата е такава. Друг някой си купи модерна шапка, но главата не е доволна от нея, не □ приляга, притеснява я нещо. Но човекът казва, че е хубава, защото е модерна. Друг пък си ушие костюм, пак по последната мода, но тялото протестира, недоволен е, притеснява го нещо. И то е по парижка мода. Може да се обличате по парижка или по английска мода, но важно е, че тялото протестира против модата.

Много от мислите и чувствата на човека са по последната мода, но сърцето и умът са недоволни от тях, стяга ги нещо. Някоя млада мома срещне един млад момък, красив, с едва напъпили

мустачки, като цвят. Тя го гледа и си казва: „Какъв ли цвят е този момък? Утре ще се разцъфти, ще се почувствува неговият аромат.“ Момата го гледа като цвете, радва му се, но нещо в нея я стиска, свива □ се сърцето. Този цвят още сега издава своето ухание. Чрез сърцето си тази мома чувства, че този цвят не е такъв, какъвто тя си го представя. За други може да е хубав, но за нея не е. Пчелата може да извади и от магарешкия трън мед, но пчелата може да направи това, не и човекът. Човек не може да извади никаква храна от магарешкия трън. За да извади нещо от магарешкия трън, в случая човек трябва да има ума на пчелата. Със своя ум, обаче, човек ще мине покрай магарешкия трън и ще го отминат, без да се възползува от него. Мине ли пчелата край него, тя не го отминава. Тя се спира при него и му казва: „И в тебе има нещо хубаво.“

Казвам: Само умните хора могат да извадят от лошото нещо добро. Днес целият свят е разделен. Ние не сме против делението. Нека хората се делят. Ние не сме и против всевъзможните начини на мислене. Ние знаем, че всичко, каквото става в света, е за добро, но всяко нещо трябва да бъде поставено на своето място. Нещата не трябва да се поставят в противоречие. Ние не трябва да придаваме на нещата такъв смисъл, какъвто те нямат.

Запример, вие искате да имате знания, искате да бъдете щастливи. Нека някой от вас определи как би могъл да бъде щастлив. Ако може да ми определи това, аз сам бих се възползувал от това определение. По кой начин човек може да бъде щастлив? Вие мислите, че ако сте богати, ще бъдете щастливи. То е само едно от последните условия. Богатството влиза в щастието, но щастието не зависи от него. Вие искате да бъдете силни. Така е, силата влиза в щастието, но щастието не зависи от силата. Вие можете да искате да бъдете красиви. И красотата влиза като елемент на щастието, но щастието не зависи от красотата. Всичко, каквото пожелае човек в света, влиза като елемент на щастието, но само от него не зависи щастието. В какво седи щастието на човека? В какво седи щастието на гладния човек? В хляба, с който той може да задоволи своя глад. Гладът е най-големият неприятел на човека. Той му казва: „Слушай, ще те екзекутирам. Но ако ми дадеш хубав хляб, ще бъда снизходителен към тебе, няма да те измъчвам. Ако ми дадеш нещо лошо, ще те измъчвам.“ Следователно и на глада трябва

да се дава нещо хубаво. Дойдете ли до глада, давайте му най-хубав хляб, че да бъде и той доволен, и вие да бъдете доволни. Същото се отнася и до жаждата.

Човек иска да бъде щастлив. Как може да бъде щастлив, ако не мисли правилно? Три неща са необходими за щастието: светъл ум, добро сърце и правдива воля. Правдив трябва да бъде човек. Някой иска да бъде цар. Добре, може да стане цар, но какъв е проектът, който е приготвил за своето царуване? Мнозина са поставили своите проекти и Бог ги е турил царе, да управляват света. Дайте си и вие проекта и един ден Бог ще направи и вас царе, но горко ви, ако не приложите своя проект. Някой иска да бъде учен човек. Добре, дай си проекта и ще бъдеш учен. Но горко ти, ако не изпълниш проекта, както си обещал.

Някой иска да бъде светия. И това може, но не само да се облече външно със светийски дрехи, но да ходи между хората, които са закъсали, които ходят в тъмнина. Някой се отчаял, иска да се удави. Светията го среща и му казва: „Не бой се, ти няма да пострадаш, ще излезеш от това положение.“ Човекът се ободри, получи сили и наистина излиза от тежкото си положение. Ако светията не е умен и не знае какво да му каже, той ще се удави. Някой изпаднал в мрак, тъмно е пред очите му. Като го срещне светията и го погледне, всичият мрак се разпръсва. Някой бяга от дома си, казва: „Пази Боже от лоша жена.“ Той бяга от жена си. Светията го среща и му казва: „Не бой се, жена ти не е лоша. Като се върнеш у дома си, че видиш че тя те обича, милее за тебе.“ Той се връща дома си и наистина, жена му го прегръща, целува, станал е някакъв преврат у нея. Каквото светията каже, всичко става. Но каквото обикновеният човек каже, нищо не става.

Сега искам да кажа една дума, но не зная да я кажа ли или не. Вие гласувайте! Да кажа ли тая дума или да не я казвам? Сега ние се намираме пред едно предградие, от което мъчно можем да излезем. Едно време рибите, които се намирали в трудно положение, търсели начин как да излязат от тежките условия на живота си. За тази цел се събирали техните философи и държали агитационни речи, разисквали върху въпроса за оправянето на техния свят и дошли до убеждението, че има някакъв начин за изправяне на живота. Но като не могли да постиг-

нат това, най-после те си казали, че повече няма да говорят върху този въпрос. Въпреки това на един от техните философи дошла идеята, че трябва да излязат от водата. „Само Бог ще ни спаси □ казали те. □ Иначе, каквото да проповядваме, докато сме във водата, нищо не можем да постигнем. Ако мислим, че Царството Божие може да се приложи във водата, ние се лъжем, но да бягаме вън от водата. Само там е нашето спасение.“ Като излязоха от водата, положението им се подобри, но и с това Царството Божие не дойде заради тях. Онези, които не повярваха, останаха във водата и до днес. Те казват: „Ние не вярваме в такива химери.“ Обаче и до днес тия риби ги хващат със серкмета*. Като ги извадят с мрежи от водата, турят ги на пирустии** и там им проповядват новото учение. После ги турят в чинии, изстискват им отгоре малко лимон и казват: „За да влезете в царството на хората, трябва ви малко лимон отгоре.“

Сега аз искам да изнеса пред вас някои въпроси, защото по лицата ви виждам, че вие можете да мислите. Вие не сте отказали да мислите, но мислите за обикновени работи. Колкото за обикновени работи, всички сте специалисти. Ако една комисия дойде да ви изпита, ще ви тури по този предмет бележка 12. В това отношение сте толкова специалисти, че от много знание разваляте живота си. Знаете ли как го разваляте? Вие разваляте живота си, както онази българска жена, която иска да тъче много тънко. Тя тъче тънко, но конците □ се късат. Изкуство е да тъче тънко, без да се късат конците. Колкото тънко да тъче, никоя предачка още не е достигнала изкуството на копринената буба и на паяка. Виждате как тъкат те. Какъв тънък конец имат те! И след това казват, че бубата била глупава. Каква тънка ръка иматя. Конецът □ е толкова тънък, че даже и под микроскоп едва се вижда. Понякога астрономите си служат с конци от паяжина,

* серкмѐ (от тур.) □ вид кръгла риболовна мрежа.

** пируст□я (гр.) □ железен триножник, който се слага на огнище под

съдове за готвене.

за да могат да разделят сферата на квадрати, да се знае в кой квадрат пада една звезда.

Сега, като говоря за щастието, което хората търсят, аз имам пред вид щастието като един красив свят. Най-красивият свят, в който човешкият ум може да прогресира, това е щастието. Най-красивият свят, в който човешкото сърце, човешката воля, човешкият дух и човешката душа могат да прогресират, това е щастието. Щастието е най-красивият свят, в който, каквото човешкият ум помисли, може да го постигне; каквото човешкото сърце почувствува, може да го постигне; каквото човешката воля иска да направи, може да го направи; каквото човешкият дух и човешката душа пожелаят, могат да го направят. Такъв свят е щастието. Там има всичките материали, всички условия.

Мнозина търсят щастието като едно статическо състояние, както турците си представят рая. Те имат представа за рая като за една голяма планина от ориз варен, на едри зрънца, полят с масло и със захар. И те ще седят пред тази планина с лъжица в ръка и с чибук в уста и ще блаженствуват. Това не е никакво щастие. Това е турско разбиране. Ако под думата „ориз“ турците разбират яденето в смисъл на нещо вечно, в смисъл на вечната истина, съгласен съм тогава. Но ако във външните условия разбират някакво щастие, това е едно илюзорно състояние. Ако мислите, че щастието ще ви направи щастливи, вие се лъжете. Каквото да мислите, вие трябва да държите само една идея в ума си. Без любов човек не може да бъде щастлив. Любовта съдържа три елемента в себе си. С други думи казано, щастливият живот включва три елемента в себе си: свят на любовта, свят на мъдростта и свят на истината. Любовта носи най-красивия живот в себе си □ Божествения. Божественият свят съчетава в себе си едновременно трите свята: човешкия, ангелския и Божествения. И мъдростта, като елемент на щастливия живот, също включва три елемента: Божествена светлина, ангелска и човешка светлина. Човешката светлина е тази, която хората сами си правят от свеци. Ангелската светлина е тази, която иде от Слънцето. Те произвеждат тази светлина за себе си, но и ние се ползуваме от нея даром.

Сега, като ви говоря за това, аз не ви убеждавам да вярвате.

Свободни сте да го приемете, но ако не вярвате, можете да приемете нещата по друг начин. Аз нямам нищо против това. Всеки трябва да бъде свободен да мисли право. Защо? Защото, ако мислиш право, ти ще бъдеш щастлив; ако мислиш криво, ще бъдеш нещастен. Ако чувствуваш добре и си благороден в чувства, ти ще бъдеш щастлив; ако не си благороден, ще бъдеш нещастен. Ако постъпваш добре, ще бъдеш щастлив; ако не постъпваш добре, ще бъдеш нещастен. Следователно, щом си нещастен, ще знаеш, че си в света на нещастieto. И тогава няма защо да се възмущаваш. Но ще проучаваш елементите на живота и на щастието. Тогава ще видиш от какво произтича нещастieto. Ако нещастieto произтича от любовта, това показва, че ти не си се научил още да обичаш, нито пък оценяваш любовта, която хората ти дават. Нито своята любов можеш да оцениш, нито любовта на хората. Ако ти не можеш да оцениш любовта на хората, как ще оцениш любовта на ангелите? И ако не можеш да оцениш любовта на ангелите, как ще оцениш любовта на Бога?

Някои питат къде е Господ. Господ е в това, което никога не умира. Господ е в живота. Бог е в знанието, което никога не потъмнява. Бог е в свободата, която никога не се ограничава. Следователно Бог е в живота, който никога не умира, в знанието, което никога не се изгубва и не потъмнява, и в свободата, която никога не се ограничава. Значи, ако твоята светлина се ограничава, Бог не е в тебе и ти не си в Него. Ти сега се учиш. Ако твоето знание и ако твой ум потъмняват, ти не трябва да се обезсърчаваш, но трябва да се стремиш към твоите велики идеи. Ти не трябва да се отказваш от своите стремежи, но трябва да взимаш поука от децата.

Знаете ли каква е историята на малкото дете, което се ражда? Няма да се спра върху вашите деца, но ще взема Христос, Син Божий, Който се роди на Земята. Христос, Който беше на небето с всичката Си власт, дойде на Земята и казваше: „Господи, прослави Ме с всичката Си слава, която имах на небето, още преди създаването на света.“ И Той, с всичката Си слава, се роди на Земята като малко немощно дете, да има нужда от грижите на майка си, да се страхува за Него, че може да изпадне в някаква опасност. Казвате: „Какво слабо дете!“ Не е слабо това дете, но сега се е явило в тази малка форма. Един ден

майка му и всички около него ще го разберат. Това дете само избира майка си и баща си. Христос не е като обикновените деца. Той има представители в другия свят. С други думи казано, Той има връзка с Божествения свят. Казано е в Писанието: онези, които любят Господа, те са Неговите избрани. Те не трябва да се обиждат. „Не обиждайте онези, които Аз любя.“ Горко на онзи човек, който би обидил онези, които Бог обича.

Та казвам: Не обиждайте вашите души, които Бог е вложил във вас. Не обиждай своята душа, която е излязла от Бога, не обиждай своя дух, своя ум, своето сърце, които са излезли от Бога. И при всички погрешки на сърцето си, кажи: „Няма нищо, ще се оправи тази работа.“ Сърце, което скърби, което тъжи, съзнава своята погрешка и ще се изправи. То казва: „Не искам да правя тази погрешка, но я правя.“ Благородството на сърцето седи в това, че като съзнава своите погрешки, то скърби и страда и има желание да ги изправи. Аз говоря за страдащите. Аз уважавам всички хора, които страдат и скърбят и които се намират в обезсърчение. Тези хора имат желание да изправят сърцето си. Те са на прав път. Лошото е там, че мнозина мислят, че като страдат, не са на прав път. Те мислят, че когато хората са щастливи, тогава са на прав път. Възможно е да е така, но възможно е и да не е. Ако ти се спъваш от нещастieto, ти си слаб човек. Но ако се забавляваш от щастието, ти си пак слаб човек. Щастието не трябва да забавлява човека, но той трябва да се учи от него. Когато щастието дойде, ти ще впрегнеш своя ум, неговото величие да размишлява за живота както трябва. Като дойде щастието, ще впрегнеш сърцето си на работа. Ти няма да им станеш господар, но ще работиш заедно с тях и ще вземеш половината. Ако умът ти се намира в противоречия, ти ще вземеш половината от неговите противоречия. Ако волята ти е слаба, ти ще вземеш половината от нейната слабост. Така казва Великият, Който е създал света. Когато ние се намираме в голяма слабост, Той идва при нас и казва: „Не бой се!“ Като казва „не бой се“, той взима половината и казва: „Едната половина ще взема Аз и заедно ще носим.“

Знайте, че никога не сте сами в своите скърби и страдания. Всякога в човека има един Дух, Който взима половината от неговите тежести. Тогава защо да не вярвате в Онзи, Който говори

вътре във вас? Някой човек иде от вън и казва, че от тебе нищо няма да стане. Вие вярвате в това. Знаете ли какво означават неговите думи, че от тебе човек не може да стане? Ако ти си в страдание или в някакво нещастие и този човек ти казва, че от тебе нищо няма да стане, това значи: в състоянието, в което се намиращ, ти няма да останеш. Ти ще минеш в състоянието на радост и на веселие. □ „Ама, казват ми, че от мене човек няма да стане.“ □ Та ти още не си човек. Ти си камък, когото сега още дялат. Ти не си станал още статуя. Който не разбира живота както трябва, той не знае какво значи да се работи върху човека. Още много има да се дяла върху него. Аз виждам хора с неодялани носове, с неодялани очи, уши, уста, бради, чела, ръце, пръсти на ръцете. Много още има да се дяла върху човека, докато стане истински човек. Работа още трябва. Хиляди, хиляди години трябва да се работи върху човека, докато стане съвършен. Думите на Христа: „Аз дойдох да им дам живот“ означават, че „Аз дойдох да взема половината от това, което хората още има да работят.“

Преди няколко дни дойде при мене един просяк да иска пари. Аз му казах: „Слушай, ще ти помогна, но ако кажеш какво мислиш за мене.“ Той започна да се върти натук-натам. Казвам му: „Не искам да ме сметнеш. Но аз ще ти дам една работа, която можеш да изпълниш най-много след една година. След това ще ти дам една доста почтена сума. След една година ще дойдеш при мене. Готов ли си на тази работа?“ □ „Отде да зная, можеш да ми дадеш някаква работа, която не мога да свърша.“ □ „Значити нямаш вяра в мене. Ти мислиш, че аз ще ти дам работа, която не можеш да свършиш. Ако беше ме послушал, щях да ти дам нещо повече, но понеже не ме послуша, вземи един лев и си върви.“ Ако беше ме послушал, аз имах пред вид да му дам една крупна сума. Но той сам избяга от щастието си.

Такъв е законът на природата. Когато природата ти даде една задача, ти трябва да я изпълниш. Щом я изпълниш, ти ще бъдеш щастлив. Ако не я изпълниш, тя ще ти даде един лев и ще ти каже: „Хайде, върви си сега.“

Съвременните хора имат смелостта да казват: „Елате при нас.“ Ако някой ме повика, аз бих го попитал: Любовта при вас ли е? □ „У нас е.“ Мъдростта у вас ли е? □ „У нас е.“ □ Истината у

вас ли е? □ „У нас е.“ □ Тогава аз съм на ваше разположение. Рече ли, че и той сега търси любовта, аз няма какво да отивам при него. Ще каже някой: „Приеми нашите убеждения.“ Аз съм готов да възприема твоите убеждения, ако те се основават на онази Божествена любов, която е в мене, на онази Божествена мъдрост, която е в мене, на онази Божествена истина, която е в мене. Това са новите максими, които хората трябва да имат предвид.

Вие казвате: „Това всеки може да направи.“ Когато започвате да плетете една дантела, как постъпвате? Най-напред направите една брънка, че после друга, и така образувате синджир. После на този синджир отгоре плетете. Вие искате, като кажете „але-пасе-хоп!“, да свършите лесно работата. Че, ако за една дантела се изисква месец време, колко повече време е нужно за постигането на един чист и свят живот. Вие мислите така, „але-пасе-хоп!“, да станете светии и да започнете да давате уроци, да учите хората как да живеят. Животът ви е даден и никой не може да ви даде друг живот освен този, който вие имате вече. За този живот ви трябва само едно нещо. На този живот му трябва храна, трябва му мисъл, трябва му и сила. Тези три неща са необходими за вашия живот, понеже той е предприел едно голямо предприятие, което той непременно трябва да свърши. Но ако вие отидете в света между ангелите с този ум и с тези си разбирания, какво ще постигнете?

Вие ще се намерите в положението на онази стара баба, около седемдесет и пет-осемдесет години, от Варна, която един ден сънувала един сън. Тя сънувала една вечер, че умряла и като отишла на онзи свят, влязла в една стая, дето на една светла маса седали двадесет и четири старци, а пред тях отворени книги, които те разтваряли и четели. Тя се приближила към тях и започнала да разглежда какво има в тези книги. Те я запитали: „Бабо, защо дойде тук?“ □ „Дотегна ми да живея на Земята, че дойдох между вас.“ □ „Ами знаеш ли да четеш?“ □ „Нищо не зная.“ □ „Тогава ще носиш вода тук.“

Как мислите, ако отидете на [небето], какви служби ще заемете? Че как мислите, знаете ли на каква работа ще ви изпратят, като отидете на онзи свят? Ако някой син, вярващ в Бога, замине за другия свят, а остави на Земята майка си, баща си, брат си и сестра си, които не вярват в Бога? Затова от невидимия свят ще те изпратят на работа в бащиния ти дом, да обърнеш

майка си, баща си, брат си и сестра си към Бога, да им покажеш как трябва да живеят, според както ти си разбрал. Знаете ли колко е мъчно да обърнеш човека към Бога? Ти трябва да работиш с години върху тази задача и докато не я решиш, не можеш да се върнеш назад. Колкото и да им говориш, те не си спомнят за тебе. Те си знаят, че са имали едно дете Иванчо, което е било набожно, но какво е станало с него, и те не знаят. „Не знаем защо не се обаждат.“ Той им говори, а те си мислят, че е умрял. Не знаят къде е. Първия път ще обикне майка си и с нея заедно ще отиде на небето. После ще обикне баща си и с него заедно ще отиде на небето. След това ще обикне сестра си, после □ [брата] си и така ще останат всички в онзи свят, няма да се връщат вече на Земята. Докато не обикнете майка си, баща си, брата си и сестра си, вие не можете да останете на небето.

Мнозина мислят, че като отидат на онзи свят, няма повече да се връщат. Някои сестри казват, че не искат повече да дохождат на Земята. Чудно нещо □ те още не са оставили Земята, не са се разделили с нея, а не искат да се връщат на Земята. Къде ще отидат, и те не знаят. Вие били ли сте в онзи свят, знаете ли къде се намира той? Като влезеш в онзи свят, ти не трябва да имаш абсолютно никаква тежест. Ако ти имаш тежест една хилядна от милиграма, не можеш да останеш там. Средата там е толкова рядка, че, по закона на земното притегляне, ти веднага ще слезеш тук, на Земята. Когато Христос казва, че трябва да се отречем от всичко, Той има предвид онази тежест, която пречи на човека да се движи свободно в рядката среда. Под думата „тежест“ ние разбираме земните закони. Ако вие не впрегнете ума си интензивно да мисли, сърцето си интензивно да чувства и волята си интензивно да действа, вие и на Земята не можете да се задържите. Ето, вижте, ако витлото действа, аеропланът се движи, но ако витлото спре, и аеропланът спира и пада на земята. Следователно, искате ли да се подигнете от този свят и да влезете в онзи свят, вие трябва да познавате законите на онзи свят и да ги прилагате. За да влезете в онзи свят, вие трябва да имате един ум, който да работи с неговите закони, едно сърце, което да работи със законите на онзи свят, и една воля, която също да прилага тия закони. За да стане-

те граждани на онова царство, вие трябва да напуснете сегашното си тяло, никаква тежест да не носите със себе си. Идеите, които сега носите със себе си, не са лоши, но са идеи за Земята. Рибешкият живот е за рибите, но той не може да се приложи и тук, на Земята, за хората. Животът на растенията е живот на растенията, но той не може да се приложи за хората. За да се приложи и за хората, те трябва да минат в друга форма.

Казвам: Светът е създаден вече и вие сте дошли в едно противоречие в себе си. Вие си мислите защо ви сполетяват страданията. Вие имате желанието да станете учен човек, да станете силен или да станете богат. Отлични са тия желания, те са голямо благословение, но за да стане човек учен, силен или богат, той трябва да бъде готов. Не е ли готов, той ще си създаде всичкото нещастие. Ако вие сте цар или човек с власт и не можете да създадете щастие на хората, вие ще си създадете всичкото нещастие на себе си. Представете си, че вие сте един добър архитект, но нямате голямо въображение. Вие построите една голяма кооперация, в която да живеят сто хиляди души. Представете си, че нещо не е добре устроено, има нещо непредвидено и един ден тази кооперация се събори. Какво ще стане тогава с тези десет или сто хиляди души?

Знаете ли как се е създала Земята? Сегашните хора мислят, че Земята е една твърда топка. Това е една теория. Други поддържат, че Земята, върху която живеем, има две хиляди километра в диаметър дебелина. В празното пространство на Земята пък има друга една Земя, която се върти в нея. Радиусът на Земята е шест хиляди километра. Едните и другите теории за Земята нямат особени доказателства. Първите две хиляди километра съставят първата обвивка, твърдата. Вторите две хиляди километра представят огнената обвивка, а най-после иде въздушното празно пространство. Както да е, според някои Земята е твърда топка, която се движи в пространството. Може да е така, може да не е така. Един ден това ще се провери. За да се провери, има много начини. Както и да е, според спектъра учените са определили дали някое небесно тяло се приближава към нас или се отдалечава. Понеже всяка звезда хвърля известни линии в спектъра, забелязано е, че когато една звезда се отдалечава от нас, тия линии стават успоредни и се стесняват;

когато една звезда се приближава към нас, линиите в спектъра се разширяват. Може би някои звезди са толкова далеч от нас, че се изискват десетки и стотици хиляди години, за да се разбере дали тези линии се увеличават или намаляват. Същевременно мъчно се определя и посоката на тяхното движение.

Като изучавам човека, виждам, че е доста умно същество. Човек се отличава от другите животни по своята мисъл. Но ако всеки ден мисълта му се изменя от вятъра, който вее, каква мисъл е тази? Ако при най-малките неслоди човек се разколебава в Божественото в себе си, тогава каква е неговата интензивност в мисълта му? Вие не искате да страдате, но страданието ще ви се наложи. Няма нито един човек в света, който да е избегнал страданието. Всички същества от организования свят са подложени на страдания. Никой не прави изключение и за никого не се прави това изключение. Човек може да избегне страданията, но той трябва да живее в една хармонична среда, в която търканията да са много малки. Нужни са обновителни процеси на вашата нервна система. Днес разрушаващите условия са по-силни, те разрушават нашата нервна система, вследствие на което ние не можем да възприемем достатъчно нервна енергия. Тази е причината, дето хората умират обезсилени и от глад. Виждате богати хора, които имат всичко на разположение, но апаратът им не работи, не могат да ядат. Въпреки всичкото си имане, те умират от глад. Бедният пък казва: „Ако бих имал повече храна, бих живял повече.“

Обаче великият Божествен живот се обуславя от правите Божествени мисли. Божествената мисъл се отличава със свойството, че лекува. Дето и да съсредоточиш тази мисъл, каквато болка да имаш, не се минава ден, два, три, или една седмица, и болката минава. Ако нямаш Божествена мисъл, болестта продължава. Ако имаш едно Божествено чувство, и то има силата да лекува, както Божествената мисъл. И Божествената постъпка действа по същия начин.

Днес всички хора искат сегашният свят да бъде добър. И се питат какво ще стане със света. Земята ще си пътува така, както и досега си е пътувала. Слънцето ще си грее така, както и досега си грее. Само едно нещо ще стане. Снегът и ледът, който се е събрал на Северния и на Южния полюс, ще се стопи. В бъдеще

Земята ще мине през такава атмосфера, че ще се запали, т.е. ще мине през огън. Всичките сухи, лоши и нечисти неща ще изгорят, ще остане само чистото на Земята. Всички хора, които имат низши трептения, ще изгорят. Някои ще се стопят, а други ще оживеят. Които оживеят, те ще минат през новото възкресение. Новото възкресение показва, че тези хора ще минат през нова атмосфера. Ние влизаме вече в тази атмосфера, в която хората се топят. Това, което хората наричат „нерви“, „нервни болести“, не е нищо друго освен горение. Топи се, гори вече този човек. И той не знае какво става с него. Казвам: Гориш, но трябва да издържаш. И тогава, единствената броня, с която човек може да се запази от този огън, това е Божията Любов, Божията Мъдрост, това е Божията Истина, това е Божественият Живот, това е Божественото Знание и Божествената Свобода. Тия неща трябва да има човек, ако иска да се запази.

Сега, аз не ви проповядвам тия неща, вие ги знаете. И в миналото някога ви са проповядвани, а днес аз само ви ги припомням. Аз ви казвам само старото, а новото ви го предавам. Новото се предава. Божествения живот, който излиза от мене, аз ви го предавам. Това е новото в света. □ „Ама кой си ти?“ □ Аз съм човекът, от когото излиза Божественият живот. Аз съм човекът, през когото минава Божественият живот. Който се ползува от този живот, добре. Който не се ползува, той губи. □ „Ама кой си ти?“ □ Това не е важно. Това не те ползува. Ти не се нуждаеш от чешмата, но ти се нуждаеш от водата, която излиза от тази чешма. Преди всичко вие трябва да се убедите Божествен ли е този живот, който ще приемете. След като приемете този Живот, след като приемете това Знание и тази Истина, тогава вие ще се убедите кой съм аз. Ако вие не приемете Любавта, която излиза от мене, ако не приемете Живота, който минава през мене, ако не приемете Знанието, Свободата, Истината, вие няма да знаете кой съм аз. Какво ще знаят мравката или паякът, ако дойдат и ме питат кой съм аз? Мравката трябва да приеме моя живот, моята мисъл, че като □ говоря нещо, да ме разбира. Ще пита някой разбрал ли съм Господа. Има философи, които искат да разрешат неразрешените въпроси в света.

Ще ви приведа един пример. Някога в древността живял един цар, който пожелал да се намери някой, който да му

разкаже една приказка без край. Явявали се много мъдреци, разказвали различни приказки. Приказката се продължавала ден, два, три, но все имала край. Царят оставал недоволен. Най-после се явил един и казал: „Царю, аз ще ти разкажа една приказка без край.“ И започнал той: „В едно царство имало един много умен цар, по-умен от тебе. Той заповядал на своите видни майстори да построят един хамбар, който бил много голям □ три хиляди метра дълъг, три хиляди метра широк и три хиляди метра висок. Същевременно този хамбар трябвало да се напълни догоре с жито. Всичко това било направено според желанието на царя, но като го строили, майсторите оставили една малка дупка, в която един щурец успял да влезе. Той започнал да изнася зрънце по зрънце от хамбара и да го складира в дупката си. Така той изнасял редовно всеки ден по едно зрънце.“ Така продължавал и човекът да разказва как щурецът изнасял зрънцата във от хамбара. Приказката продължила много време. Тогава царят казал: „Тази приказка няма ли край?“ □ „Чакайте, царю, първо щурецът трябва да изнесе всичкото жито навън, и тогава аз ще продължа по-нататък.“

Питам: колко хиляди години той ще трябва да разказва приказката, докато чака щурецът да изнесе всичките зрънца навън? Щом се изнесе едно зрънце, то трябва да се посади на нивата. Както виждате, може да се намери една приказка без край, но и тя не разрешава въпросите. Какво от това, че щурецът извадил всичкото жито от хамбара? И какво от това, ако царят слуша тази приказка с хиляди години наред? Какво ще научи царят от това? Това са залъгалки. Ако забиете един кол в земята, той си остава кол. Той не расте, но постепенно започва да гние. След няколко години колът изгнива в посадената част в земята, но после пада. Ако го забиете пак, пак ще изгние една част от него, докато най-после съвсем изчезне. В това няма никаква реалност.

Реални неща са тия, които растат. Ако посадите един жълд в земята, той израства и след десетки или стотици години вие имате вече един голям дъб. В този кол, т.е. в живия дъб има реалност, той не гние. Значи, истината се занимава с реални неща, които растат и се развиват. Следователно всичко онова у вас, което расте, което хвърля светлина във вашия ум, всичко

онова, което хвърля топлина във вашето сърце, това е реално. Под думата „топлина“ аз разбирам всички ония чувства, които въодушевяват човека. Те са на различни степени.

Сега, като говоря, аз имам предвид целокупния живот. Не ви казвам да се въздържате или да отхвърляте едни неща, а да възприемате други. Всичко, каквото Бог е създал на Земята, вие трябва да го опитате, то е за човека. Има неща, които тепърва трябва да учите. Някой казва: „Достатъчно ни е това, което знаем.“ Не, всеки човек трябва да бъде много богат. Някой казва: „Аз не искам да бъда много богат, не искам много пари.“ Той се заблуждава. Ти трябва да бъдеш богат в ума си, богат в сърцето си, богат във волята си. А когато си сиромас, ти трябва да бъдеш сиромас на света, както трябва, и в сърцето си, и в ума си, и във волята си. Под думата „сиромашия“ аз подразбирам да бъдеш сиромас в погрешките, в престъпленията, в лошите мисли и чувства. „Божествен сиромас“ аз разбирам този, който се е освободил от всички криви мисли, чувства и постъпки в себе си. „Божествен богат“ аз разбирам този, който е придобил светли мисли, топли чувства и благородни постъпки. Та, когато Христос казва: „Горко на богатите!“, Той има пред вид онези богати, които са богати на пороци, [на] престъпления и на грешки. „Горко на сиромасите!“ Той разбира горко на онези сиромаси, които са лишени от светли мисли, от топли чувства и от благородни постъпки.

Казвам: Бъдете богати, бъдете и сиромаси. Тази сутрин ви говорих, че като сиромас и като богат, човек трябва да оценява любовта. Като я приеме, той трябва да я оценява и да я пази като окото си. И после, като приеме тази любов, той трябва да я предаде, да не задържа в себе си нищо от тази любов. Как ще разберете идеята, че не трябва да задържате нищо от любовта в себе си? Как ще я приемете и как ще я задържите? Любовта не е нещо, което може да се възприема и задържа. Любовта е сила, с която ти трябва да се свържеш. И после, каквото ти каже тя, ти трябва да го изпълниш без никакво колебание. Тя ще ти каже нещо да направиш, но ще те остави свободен. А ти трябва да отидеш и да изпълниш това, което тя ти казва.

Сега ще ви дам един пример, да видите какво означава безкористието. Двама отшелници светии живели в пустинята в една планинска местност. Един ден, като се разхождал и раз-

мишлявал в една гора, един от светиите видял пред себе си една голяма дупка. Погледнал в дупката и видял голям котел, пълен със злато. Като видял тия пари, той прескочил дупката и хукнал да бяга. Вторият светия си помислил: „Защо избяга другарят ми? Какво страшно трябва да е видял? Вече двадесет години как служи на Бога, а се страхува още.“ Той се приближил до това място и видял котела със златото. „Чудно нещо! От парите избягал.“ Вторият светия извадил парите и слязъл в града □ това било около Александрия □ и започнал да строи странноприемници, болници, църкви. Той употребил всички пари все за благотворителни цели. След това той започнал да се моли на Бога и да пита доволен ли е Бог от това, което направил за хората. Бог изпратил един ангел, който му казал: „Всичко това, което ти направи, не струва даже колкото подскачането на твоя брат. Като направи странноприемница, ти стана причина хората да се карат помежду си, кой по-добра стая да вземе, кой да вземе пръв от яденето, да обере повече масло и т.н. До това време хората поне не се виждаха и не се караха.“

Та и сега не става ли същото нещо? И днес още хората говорят за братство и за равенство. Братство има само в любовта, светлина и знание има само в мъдростта, а свобода има само в истината. Ако твоята душа не се въодушевява от истината, ти не можеш да бъдеш свободен; ако твоят дух не се въодушевява от мъдростта, ти не можеш да бъдеш умен; и ако ти самият не се въодушевяваш от любовта, ти не можеш да имаш живот в себе си.

„Хвалете Господа, всички народи!“ Ние искаме сега всички хора, всички народи да хвалят Господа. Как ще Го хвалят? Като станеш сутрин, до вечерта, целия ден да не роптаеш. Каквото изпитание ти дойде, не роптай. Дойде ли роптанието при тебе, кажи му: „Аз съм чиновник, имам работа. Като свърша работата си, тогава ще си поговорим.“ Дойде второ, трето роптание □ кажи им същото. Така ще ги удовлетвориш всички и ще бъдеш свободен. Но още хората не разполагат с това знание, не могат да се справят с роптанието, което ги обхваща.

Какви трябва да бъдат бъдещите вярващи? Писанието казва, че човек трябва да бъде подобен на Христа. Следователно, ако си подобен на Христа, ти трябва да отидеш в един свят и да го

спасиш. Така направи Христос. Той спаси света. Засега това е невъзможно. Като казвам, че трябва да бъдеш подобен на Христа, разбирам да участвуваш в една работа, да помогнеш за свършването □. Който иска да бъде точно като Христа, и това може да бъде. Той трябва да понесе греховете на един народ, да се заеме с неговото спасяване, след което ще го разпнат на кръст, ще умре и ще възкръсне. Но дотогава, докогато човек не е страдал, не е бил разпъван, не е погребван и най-после, докато не е възкръсвал, той не може да бъде като Христа.

Мнозина, преди да са страдали, преди да са били разпъвани и умрели, преди да са възкръсвали, искат да бъдат като Христа. Това е невъзможно. Човек трябва да умре за всички свои криви мисли и да ги замени със светли. Той трябва да умре за всички свои нечисти желания и да ги замени с чисти и възвишени. Той трябва да умре за своя стар живот и след това да възкръсне, да влезе в новия свят. След това той ще благодари на Бога, че се е освободил от змийската кожа. Защото всички лоши пороци, това са змийска кожа, с която човек се облича. Човек трябва да съблече тази кожа от себе си. Това значи да се роди човек изново.

Казвам: Бъдещето не е илюзия. Това, което досегашните религии създадоха, е на мястото си. Старите религии създадоха новите. Сега трябва една нова религия, която да ни научи какво да правим. Вие казвате: „Излязохме от рая, но трябва да знаем какво да правим.“ Сега иде новата епоха, когато хората трябва да влязат в рая, в щастливия живот. В какво ще вярваш сега? Ти вярваш в Този, Когото не си виждал. Ти трябва да Го приемеш в себе си, да Му чуеш гласа. Запример, докато си бил някъде дълбоко в Земята, на няколко хиляди километра, ти не си виждал Слънцето, но си чувал само за него. Един ден, когато излезеш на повърхността на Земята, ти сам ще видиш Слънцето, ще видиш как се движи, как огрява цялата Земя.

Та, когато Божественото слънце изгрее в човешката душа, целият му умствен живот ще се измени. Тогава и духът, и душата на човека ще се изменят и ще му израснат ангелски крила. Аз вярвам в ангелските крила. Едното крило ще бъде Мъдростта, другото □ Истината, а главата на човека ще представя Любовта; силата на човека представя неговото тяло. Значи човек е ангел с две крила: едното е крилото на знанието, което произлиза от

мъдростта, а другото е крилото на истината, с което ходи навсякъде. Навсякъде е Господ. Алилуия. Така ще бъде.

Сега аз не искам да ви заставам насила да правите нещата, но казвам: Приемете любовта доброволно и я приложете така, както вие разбирате. Приемете любовта така, както Божественият Дух у вас я предава. Приемете любовта така, както Божествената Душа у вас я предава. Приемете мъдростта и истината, както любовта на Бога във вас ги предава. Такива трябва да бъдат новите хора, хората на Шестата раса, които трябва да дойдат в света. Всички вие трябва да минете от тъмнината в светлината. Всички вие трябва да измените ушите си, веждите си, носовете си, устите си, т.е. не да се изменят, но да се изяви любовта чрез тях. Като сравняваме първоначалния човек и сегашния, виждаме, че някои неща са се изменили. Запример, челото му се е подигнало, но още много неща има да се развиват.

Сега, като говоря така, мнозина от вас се обезсърчават, защото мислят статически. Казвате, че трябва да има някой да ви учи. Знаете ли колко хора са ви учили досега? В отделенията, в прогимназията, в гимназията, в университета са ви учили, цели шестнадесет години са ви учили. Ако прибавите към това и няколко години специализация, стават двадесет години. И след всичко това казвате, че не знаете какво сте научили. Много неща знаят съвременните хора, но имат само една погрешка. Погрешката им се състои в това, че те са поставили физическия свят много близо до очите си, вследствие на което не виждат нещата както трябва. Отдалечете физическия свят малко подалеч от очите си, за да виждате и духовния. Отдалечете и духовния свят от очите си, за да виждате и Божествения свят. И тогава ще виждате едновременно и физическия, и духовния, и Божествения свят. И ще кажете като Павла: „Едно време бях спял, но сега виждам.“ И тогава това, което ви се говори, ще видите, че е вярно. Тези работи, ще ги проверите един ден и ще видите, че са верни. Един ден, като ви върнат да проповядвате на майка си и баща си, на брата си и на сестра си, ще проверите, че думите ми са верни. Всички, които ме слушате сега, нито един от вас няма да избегне това, няма изключение. Всеки от вас ще слезе да проповядва на майка си, на баща си, на брата си и на сестра си. Всички вие сте кандидати за бъдещи пропо-

ведници. Това е вярно сто и едно на сто. Всички ще проверите това. Затова казвам ви: Отсега още се стягайте, че като дойдете, да знаете как да проповядвате на баща си, на майка си, на брата си и на сестра си. Това е бъдещата придобивка.

*„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва*

*4-та неделна беседа,
държана от Учителя
на 15.X.1939 г., 10 ч. сутринта,
София □ Изгрев.*

ПРИЗОВА УЧЕНИЦИТЕ СИ

„Добрата молитва“

„Мисл□, правомисл□!“

Ще прочета 10-а глава от Евангелието на Матей. Някой път можете да мислите, че е еднообразно четенето на една и съща глава. В тази глава се говори за учениците Христови, които били призвани. Всяка сутрин, като се събужда от сън, човек все е призван за някаква работа. Понеже всички вие тази сутрин като апостолите сте призвани, ще ви прочета тази глава.

„Духът Божи“

Има много неща в живота, които на пръв поглед са противоречиви. Големите противоречия, които съществуват в света, смущават хората. И в миналите векове хората са се смущавали все от настоящето, защо светът да е такъв. Смущенията произтичат от нашите теории, които ние имаме. Всеки човек си има свои теории и иска природата да се съобразява с неговите теории, с неговите разбирания. Теория и пророкуване е едно и също нещо. И пророкът пророкува, но дали ще се сбъдне, това, което пророкува, това е въпрос. Следователно нашите теории за живота трябва да бъдат съобразни с фактите, които са налице. И пророчеството трябва да се съгласува с фактите, които са налице. Запример, някои казват, че аз съм казал, какво* тази година няма да има война. Те не са разбрали. Аз казвам: Ако хората са умни, никаква война няма да има. Ако са глупави, война всякога ще има. Ама защо е така определено? Господ е определил войната за глупавите хора, а за разумните □ мир, примирие. За умните хора е определил богатството, а за глупавите □ сиромашията. Сега вие можете да ми възразите, че бога-

* какво □ *остар. и диал. че.*

тите няма да влязат в Царството Божие. Много се лъжете вие. Богатите с грехове няма да влязат в Царството Божие, но богатите с добродетели ще влязат. За такива именно е Царството Божие. Богатите с добродетели ще бъдат бъдещите граждани на Царството Божие. Така трябва да разбирате. Говорите ли за сиромаси, аз разбирам сиромаси от грехове. Ако сиромашът по цели дни роптае, той не е от истинските сиромаси. И ако богатият се е стегнал и нищо не дава, и той не е от истинските богати. Истинският сиромас и истинският богат трябва да благодарят за това, което им е дадено, и да отворят душата си за Господа. Те са праведни хора. Не благодарят ли на Бога за това, което имат, те не са от праведните. Чудни сте вие. Истинското богатство никой не може да го отнеме. Този богат е един извор или един океан. Кой може да задигне един извор като океана и да го занесе някъде? Къде ще го занесе най-напред? Има големи реки и извори, които текат хиляди години наред. С тях можете да напълните хиляди и милиони джобури с вода. Къде ще ги занесете? Казвате: „Да не осиромашеем.“ Там е всичката ви погрешка, че се страхувате да не осиромашеете. Или казвате: „Да забогатеем.“ Там е пак всичката ви погрешка. Сиромашията носи енергията в света. Всички работни сили в света произлизат все от сиромасите. А когато човек иска да си почине, той трябва да стане богат □ нищо повече. Ако е за почивка, можеш да бъдеш богат; ако е за работа, сиромас трябва да бъдеш. Ако си богат при работата, нищо няма да свършиш.

Сега аз не искам да взимате думите ми в буквален смисъл. Казвате: „Защо осиромашахме?“ Трябва да разбирате дълбокия смисъл на нещата. Вие осиромашахте, за да се научите да работите. □ „Защо забогатяхме?“ □ За да си починете от многото работа. □ „Докога ще бъдем сиромаси?“ □ Че, вие още не сте се научили още да работите. Докогато не се научите да работите, все сиромаси ще бъдете. Човек, който е опитал сиромашията до дъното и се е научил да работи, в бъдеще богатството е на негово разположение. Това са въпроси за разсъждение, а не теории. Аз не искам да се занимавам с теории. Не искам да се занимавам и с пророкувания. Не че не мога да пророкувам, аз виждам нещата. Ето, от толкова години разправям на хората, че иде нещо страшно в света. Онези, които ме слушат, казват,

че нищо не виждат. Аз им казвам, че след десет години главите на всички хора ще побелеят. Не само че ще побелеят, но ако не слушат, косите им ще окапят; ако пак не слушат, космите им ще се разпръснат, косъм няма да остане на главите им. Пък и от тях нищо няма да остане.

Питате какъв е смисълът на живота. Казвам: Всичко, което иде в света, изисква умни, добри и справедливи хора. Бъдещето е на добрите, на умните и на справедливите хора. Аз не говоря за бедни и за богати. Богатството и сиромашията са резултати.

Сега, не е важно какво говоря и какво съм пророкувал. Ако пророкувам, че ще стане война, аз не я създавам. Преди години, когато правех своите научни изследвания по различните градове в България, един господин, след като слушал моите сказки, ми каза: „Пророкувайте нещо за мене. Кажете ми бъдещето.“ Казвам му: „Ти след няколко години ще се ожениш, но ще бъдеш много нещастен.“ □ „Че как ще бъде нещастен, когато ще обичам жена си?“ □ „Именно от тази твоя любов ще си създадеш нещастията. Ти ще обичаш жена си, но ще я подозираш в много лоши работи.“ □ „Отде знаеш това?“ □ „Това се вижда във веждите ти. За да се избавиш от това нещастие, ти трябва да вярваш на жена си повече отколкото на себе си. Ако не □ вярваш, ти ще преживееш големи нещастия □ нищо повече.“

Аз привеждам този закон и в отношенията ви към Бога. Ако вие подозирате Бога в Неговите действия, очакват ви големи нещастия. Такъв е законът. Ако ти подозираш Онзи, Който ти е дал живот, Който ти е дал всички блага, в най-малката лоша мисъл, ти ще бъдеш на крив път и ще страдаш. Онзи, Който ти е дал живот, блага, Който е създал всичко, има най-добри желания към тебе. Тази свещена мисъл трябва да държите в ума си, в сърцето си. Казвате: „Това, което говориш, наука ли е?“ □ Няма какво да ви доказвам. □ „Докажи, че е така.“ □ Не се занимавам с доказателства. Този човек не вярва в това, което му говоря, и иска доказателства. Той беше свършил по философия. Тогава аз му казах: „Слушай, искам да ти кажа само две неща, но насаме, никой да не чуе.“ Тогава той ме заведе в дома си и аз започнах да му казвам: „Ти си роден в село, но в детинството си бил толкова буен, че няма дете в селото, на което да не си пукнал главата.“ □ „Кой ти каза това нещо? Отде го знаеш?“ □ „Никой

не ми е казал, но написано е на лицето ти. После, макар че си културен човек, ти обичаш от време на време да пооткрадваш по нещо.“ □ „Ами това отде го знаеш?“ □ „И то е написано на лицето ти.“ □ „Прав си □ казва той. □ Наистина, в моето село нямаше дете, на което главата да не беше пукната от мене. Един ден, като бях в Швейцария, разхождах се с един български студент край лозята. Като минахме край едно лозе, аз се огледах и не видях никакъв стражар. Веднага влязох в лозето с другаря си и си набрахме малко грозде. На излизане от лозето, среща ни един стражар и ни поведе към участъка. Но като българи, ние разтърсихме добре стражаря и така се освободихме от швейцарските участъци.“ И това е написано.

Казвам: Това са аномалности в живота, на които човек често се натъква. Човек се е научил да краде още когато се е намирал в положението на маймуна. Като маймуна, той може да се качи на плодно дърво и да си бере колкото иска, без да го хване законът. За тогавашното положение това не е било грях, нито престъпление, но сега, като човек, ако го видят в някоя плодна градина, веднага ще го запитат кой му е позволил това. В миналото не са го питали кой го е поставил на това място, но сега го питат за всичко. Колко неща ние считаме днес за неправилни, понеже редът и порядъкът в света, в който живеем, е такъв, изисква да се спазват известни неща. От гледището на Божествения свят, Бог е дал вода, хляб, въздух, светлина на всички хора, на всички живи същества преизобилно, но като не знаят как да се ползват от тия блага, те се намират в големи противоречия. И въздухът е изобилно, но понеже човек е нарушил известни закони, при много въздух той често се задушава и не може да диша спокойно.

Лекарите търсят причините за заболяванията на хората. Причините са в самите нас, в човешките разбираня. Ако ти не разбираш законите, по които действа твоят ум, ако ти не разбираш законите, по които действа твоето сърце и ако не разбираш законите, по които действа твоята воля и причиниш едно нарушение на един от тия закони, ти непременно ще се намериш в известно противоречие.

Сега ще приведа една малка статистика за човешкото сърце. Човешкото сърце, което тежи едва триста грама, бие се-

демдесет и пет пъти в минутата; сто хиляди пъти удря на ден; четиридесет милиона пъти в годината. Ако един човек живее седемдесет години, през всичкото това време сърцето му ще удари два милиарда и петстотин милиона пъти. Това малко сърце изтласква на ден по сто хиляди литра кръв, а в годината □ четири милиона литра кръв. Силата му се равнява на част от конската сила. Каква грамадна работа извършва това сърце! Това са изчисления на някои учени хора. Има специална наука за човешкото сърце, което трябва да се изучава. Някоя си Луиза Щехот е създала един институт в Германия за изучаване всички аномалности на човешкото сърце. Заслужава да се изучава този орган. За да знае как върви сърцето, достатъчно е човек да си тури ръката на пулса и да види колко удара прави в една минута. Сърцето удря осемдесет и пет пъти в минута. Защо удря толкова пъти? Какво означава числото осемдесет и пет? Това число показва, че сърцето се нуждае от сол и основа, а не от киселина. Причината за болестите на човешкото сърце се дължи на това, че в него се вливат повече киселини, а не соли. Ударите на сърцето показват, че неговият ритмус трябва да бъде разумен. Щом има някаква аномалия, ритмусът трябва да се измени, да стане нормален. Засега човешкото сърце има повече киселини, отколкото му трябва. Сол има малко. Следователно човешкото сърце се нуждае от мисъл.

Казано е в Писанието: „Ако солта избегсолое, трябва да се хвърли.“* Солта представя законът, който уравновесява нещата. Ти искаш да бъдеш умен човек. Но ти не можеш да бъдеш умен, ако нямаш сол. Думата „сол“ означава „равновесие“. Кой е солта в един дом? Децата са солта, майката е основата, а бащата е киселината. Когато майката и бащата се съединят, ражда им се детето □ солта в дома. Ако солта образува едно хубаво съединение, т.е. ако детето има отличен ум, отлично сърце и отлична воля, това означава онази сол, която не обезсолява. Но ако между бащата и майката няма това хубаво съчетание на активна, творческа и разумна сила, детето няма да бъде онази сол, която никога не обезсолява. Под думата „киселина“ ние разбираме онова вещество, което разяжда. Има из-

* Вж. Евангелието на Матей, гл. 5, ст. 13.

вестни киселини, които, макар и да разяждат, те носят нещо хубаво в света. Под думата „основа“ ние разбираме майката. Майката представя онзи творчески принцип, който съгражда нещата и ги подрежда, т.е. хармонира. Под думата „дете“ разбираме разумното начало в майката и бащата.

От децата си майката и бащата могат да видят как са живели. Ако децата боледуват, или майката е виновна, или бащата е виновен. Ако синът боледува и върви по бащина линия, бащата е виновен за това. Ако дъщерята боледува и мяза на майка си, т.е. върви по женска линия, майката е виновна за това. Ако пък синът върви по линията на майка си и боледува, майката е виновна. Ако е глупав и върви по майчина линия, пак майката е виновна. Ако синът е лош и върви по бащина линия, бащата е виновен. Мнозина казват, че еди-кое си дете върви по линията на дядо си и пращядо си. Това е по закона на наследствеността. Значи, бащата на това дете е приел някакъв недостатък от своя баща и после, като е станал сам баща, предал този недостатък на сина си. Та, когато казват, че някое дете мяза на дядо си и на пращядо си, то е защото и баща му мяза на своя баща. Понеже детето днес върви по бащина линия, то приема от баща си този недостатък, който баща му е приел от своя баща.

Всеки недостатък говори за известно отклонение от великия закон на живота. Всяка болест се дължи на някакъв недоимък в човека. Болестите се дължат на натрупване на такава материя, която предизвиква неестествен живот в човека. Ако носиш едно кило злато на гърба си и му се радваш като на дете, то ще ти причини известна приятност. Но ако се полакомиш и пожелаеш да вземеш на гърба си петдесет-шестдесет килограма злато, те ще ти причинят голямо нещастие. Това богатство няма да ти донесе нищо. Не е изобилието, което прави човека щастлив, но онова количество, което той може да организира и да го използва разумно. Къде може човек да използва златото? В своята мисъл.

Сега, запример, това, което ви говоря, аз съм го живял, аз съм го проповядвал на себе си. След като говоря една беседа, аз изучавам тази беседа цяла година. За мене самия е интересно това, което говоря на хората. Какво правят много от съв-

ременните учени и проповедници? Те взимат оттук малко, оттам малко, цитират по няколко стиха и изкарват нещо. Аз нямам нищо против това. Някой проповедник цитира какво казал Йоан, какво казал Иеремия, какво казал Иезекиил, и т.н. Моята почит към всички, но питам: Какво се ползвате от това кой какво казал? Важно е вие опитали ли сте силата на вашата любов, опитали ли сте силата на вашето знание, опитали ли сте силата на вашата вяра. Някой казва, че има вяра, а като му дойде някаква болест или някаково страдание, не може да носи страданието, не може да носи болестта. Че, каква вяра е тази и каква сила е тази, да не можеш да се справиш с една болест?

Сега аз мога да ви приведа някои примери, но можете да ме разберете криво. Често, запример, идват при мене някои болни, искат да им помогна. Аз виждам, че те носят със себе си свой дядо. Аз разбирам защо е болен □ дядо му го хванал за сърцето. Стиска го дядото за сърцето. Казвате: „Как може дядо му да го стиска?“ Аз зная как го стиска дядо му. Пък и ако и вие видите, ще разберете сами. Ако на един човек, който не е ходил на кино, разправям, че нещата могат да се проектират на платно, той ще пита как е възможно това нещо. Като не вярваш, иди, сам ще провериш това нещо, което ти казвам. Та, и на вас сега казвам, че дядо ви може с една своя мисъл да ви хване за сърцето.

Основата трябва да мине през сърцето, киселината □ през човешкия ум, а солта □ през човешкия организъм. Казано е в Писанието: „Сине мой, дай си сърцето.“ Значи, Бог не иска ума на човека, но иска неговото сърце. Бог иска основата, защото за в бъдеще от тази основа ще се образуват всички форми.

Често слушате някой да казва, че не може да обича кого да е. Прав е този човек. Вие трябва да бъдете внимателни в любовта си. Всички съвременни хора страдат от любов, но от неразбраната любов. Ако една жена се е влюбила в един пияница и от любов към него стане бременна, какво дете ще роди тя? Това дете ще мяза на баща си. Затова, никога не се влюбвайте в недостатъците на хората □ нищо повече. Бъдете смели да кажете на този човек: „Мога да те обичам само тогава, когато се откажеш от пиянството си.“ Ще кажете, че влюбените трябва да си говорят сладко. Какво разбирате под думите „сладко

говорене“? Да говориш на хората истината, това значи да им говориш сладко. Да им говориш сладко, това значи да им предадеш онова знание, което може да ги ползува. Да им говориш сладко, това значи да им внесеш живота в тях. Когато в думите на човека няма живот, това не е сладко говорене. Ако в това, което говориш на хората, няма знание и светлина, да разбират нещата, това не е сладко говорене, това не е меко говорене. И ако в говоренето няма свобода, това не е сладко говорене. Запример, аз не искам да ви говоря, че всички ще отидете в ада, дете ще ви мъчат дяволите. Така са говорили в миналото, аз не искам да ви говоря така.

Аз ще ви кажа: Не изопачавайте Божията любов, не изопачавайте Божия живот, не изопачавайте Божественото знание, което ви е дадено, не изопачавайте Божествената свобода и истина. Не казвам, че като ги изопачавате, ще дойде някой отвън да ви измъчва. Не, като изопачавате тия велики добродетели, вие сами ще се мъчите, сами на себе си ще станете мъчители. Ние сами сме причина на нашите нещастия, а не както мнозина търсят причините в този или в онзи. Така седи великият закон.

И след всичко това, хората ще проповядват за любовта. Любовта може да се проповядва, но едновременно трябва да се живее. Мъчно е да обикнете един човек. Кога? Представете си, че в дома ви влезе един човек, който цял е нацапан с човешки извержения, и ви пита дали го обичате. Какво ще му кажете? Възможно ли е в този вид да го обичате? За да го обичате, вие първо трябва да го изпратите на баня да се окъпе, да мине десет пъти през вода. След това ще му изперете дрехите, да станат съвсем чисти, и ще му дадете да се облече с чисти дрехи. Най-после ще му дадете от водата на истината, да се намаже с нея, както дамите се пръскат с различни парфюми от рози, от теменуги, от карамфили и т.н. След това вие можете да обичате този човек.

Тъй щото, дойдете ли до любовта, вие трябва да имате ясна представа. Кажете ли, че трябва да се обичате, преди всичко вие трябва да бъдете чисти. Аз проповядвам на вас за чистота, но преди всичко казвам на себе си: Аз трябва да бъда чист □ нищо повече! След това, аз трябва да нося в себе си Божията любов, Божията мъдрост, Божията истина, Божията свобода. Божията свобода трябва да излиза от мене така, че всички,

които са около мене, трябва също така да бъдат свободни.

Казвам: Живейте както и аз живея. Изобщо, аз не искам хората да се хранят както аз се храня. Нека всеки се храни както иска и с каквото иска, но едно правило ще дам за яденето: никога не преяждайте. Яжте така, че всякога да останете една трета гладни. Това е моето правило. Та, когато хората ме питат какво да правят, за да бъдат здрави, казвам: Дишайте правилно. Сега хората дишат с пресичане, пъшкат, като дишат. Това не е дишане. В това отношение хората са мързеливи. Не бивайте мързеливи. Така, с пресичане, с пъшкане, дишат болните хора. Здравите хора трябва да дишат плавно, ритмично, никой да не ги чува. И като влиза, и като излиза въздухът, трябва да става много ритмично, плавно, като че свирите. Правилното дишане трябва да бъде като музика. Наблюдавали ли сте как дишат добрите хора, как дишат светиите? Приятно е да се наблюдава как дишат тия хора. Дробовете се дигат и слагат плавно, хармонично. Достатъчно е да чуете един път как дишат те. Никога няма да забравите това нещо. Когато седнеш да ядеш, не бързай, не отваряй очите си лакомо. Седни пред яденето, погледай го около десетина минути и през това време си помисли за всички ония хора, които в това време ядат, помисли си дали всички хора имат ядене, могат ли да седнат пред масата да ядат. И като се успокоиш, че всички хора имат какво да ядат, седни тогава спокоен и полека яж, без да бързаш. След като си благодарил на Бога, че на всички хора е дадено ядене, тогава ще ядеш сладко, с благодарност, и ще бъдеш здрав.

При сегашното ядене, хората ядат, но пак не са довольни. Не знаят как да ядат. Те са недоволни и току се питат кой е готвил, защо не е сготвил добре и т.н. В бъдеще, ако жената готви в понеделник, мъжът ще готви във вторник, жената □ в сряда, мъжът □ в четвъртък, жената □ в петък, мъжът □ в събота, жената □ в неделя и т.н. Така ще се редуват. Така ще се редуват не само в готвенето, но и в прането. В понеделник ще пере мъжът, във вторник □ жената и т.н. Знаете ли каква хармония ще има тогава? Ако мъжът не харесва прането на жената, той ще □ даде урок. Или обратно. Това са реформи, които първо трябва да се приложат като идеи. Не се ли приложат първо като идеи в ума на човека, невъзможно е да се приложат в сегашния

живот. Те ще останат засега като теории.

Аз съм приложил тази идея и съм видял, че работи много добре. Благодарение на опитите, които съм правил, и на добрите резултати, намирам, че тя може да се приложи. Ако видя една хартия на земята, аз няма да търся кой я хвърлил, но ще се наведе, ще я дигна, ще запаля една клечка кибрит и ще я изгоря. Ако остане да търся виновника, аз ще изгубя повече време. Ако вървя и видя на земята тук-там нахвърляни пръчици, няма да търся кой ги е хвърлял, но ще ги събера. После ще вляза в стаята си, ще ги туря в печката и ще я запаля. С тия десетина клечки, поне ще стопля стаята си. В този случай аз пестя време. Това е един икономичен метод, който мога да приложа и го прилагам. Той дава добри резултати. Ако направя една погрешка, няма да се безпокоя, да се смущавам защо съм направил погрешката, но ще се заема с изправянето □. Изправянето на една погрешка е подобно на дигането на един лист от земята и изгарянето му в печката. Този е най-икономичният метод, отколкото да ходя да търся виновника на направената погрешка. Често правя грешки в правописа, не можах да науча правилно да пиша, защото българският правопис не е установен. По-рано употребявах буквата „иж“ [н]*, а сега я изхвърлих. После, по-рано употребявах повече буквата „э“ [ят]**, днес я изхвърлих от много думи. При това, има думи, които и до днес се пишат с „э“ [ят], но техните производни се пишат с просто „е“. Също така, човек трябва да знае къде да употребява препинателните знаци: къде да употреби точка, запетая, двоеточие, удивителна и т.н.

Разправят един анекдот за един ученик □ юнкер от военното училище. Той бил слаб по правопис, не знаел къде да поставя препинателните знаци. Като писал една класна работа по български език, той не поставил никъде никакъв знак. Като свършил работата си, най-накрая турил всички знакове и отдолу писал: „Кругом, марш! Всички по местата си!“ След това той казал: „Господин капитан, аз мога само да заповядвам на тия знаци.

* „иж“ □ н, четяла се е като сегашното „и“;

** „ят“ □ э, нарича се още „двойно е“, чете се като „я“ или като „е“.

Като им заповядвам, те ще отидат по местата си. Ако не са на местата си, значи не са ме разбрали.“

Наистина, мъчно е да поставите запетаята на място, понеже запетаята е човешки принцип. Ако изучавате еврейски език, ще видите че буквата „иот“ е творчески принцип, тя твори нещата. Този „иот“ има форма на запетая, която ние туряме накрая. Значи, дете туриш нещо, непременно ще поставиш запетая. След запетаята има да говориш още, да създадеш нещо. Къде се туря точка? Точка се туря, когато една работа е създадена вече, когато е наредена по мед и масло. Къде се туря двоеточие? Двоеточие се туря тогава, когато искаш да изброяваш от кого колко имаш да вземаш. Като изредиш всичко, въпросът се урежда. Значи, при едната точка въпросът е напълно уреден. При двоеточието човек се намира при елипсовидния процес, при двата фокуса. Засега човек има елипсовидна форма, което показва, че още не може да се движи в кръг. И елипсовидната форма не е лошо нещо. Тя е форма на работа. Погрешките, които човек прави в живота си, произтичат от това, че той не се намира на същото място и на същата обстановка. Земята се движи около Слънцето, а заедно с нея и ние се движим, вследствие на което никога не е на едно и също място. Човек постоянно се намира при нови условия. Това, което днес става, и на което място днес се намирате, идната година съвсем няма да бъде същото. Ден от ден се различават, понеже Земята постоянно се движи по своя път. В това движение и човек постоянно израства, докато мисли, че ще дойде един ден до зенита. В това движение расте главно човешката душа, при което човек се стреми да израсне, да дойде до зенита някъде. След това започва да слиза надолу, докато най-после остарее.

Като остарее човек, къде ще отиде? Когато остарее, човек се намира в плода, в семките. Когато дървото остарее, то има хиляди начини да възстанови своя живот, т.е. да възобнови своя живот. Всяка семка, която излиза от дървото, има възможност да поднови остарялото дърво. Следователно в бъдеще, от хилядите семки, които сте създали, вие ще си изберете една семка, в която животът ви ще се прояви тъй, както искате. Всички семена имат еднакви способности и заложби, но всички семена не могат да произведат един такъв хармоничен живот, какъвто ти искаш.

Доброто в човека представя плодът на неговия живот, в който той в бъдеще ще се въплъти. Добрите мисли, добрите чувства, добрите желания и постъпки на човека представят ония форми, в които в бъдеще той ще се въплъти. Като живее, човек сам определя своя бъдещ живот в зависимост от своите мисли, чувства и постъпки.

Сега, като се говори на хората нещо, което те не могат да направят, казват: „Както нареди Господ.“ Че, как ще нареди Господ, когато ти не вършиш Неговата воля? Сега, като наблюдавам хората, виждам какви състояния минават. Често дохождат при мене нервни, сприхави. Ако дойде някой нервен, и аз ставам нервен като него. Ако искам, аз мога лесно да се освободя от него. Видя ли, че иде, ще се прибера в стаята си и няма да го приема. По този начин обаче аз развивам страх и подозрение. Затова, като дойде един нервен човек, аз го приемам и започвам да мисля как да му помогна. Като го наблюдавам, виждам, че в него не е развито милосърдието, или не може добре да разсъждава, или пък вярата, надеждата не е добре развита в него. Тогава аз започвам да го окуражавам. Виждам, че този човек е закъсал.

Един ден иде при мене един господин и ми казва: „Аз съм Ваш последовател, тук съм закъсал.“ Мисля си: „Този човек ще иска нещо.“ Той продължава: „Реших да отида в Германия, там ще ми бъде по-добре, но моля Ви да ми услужите със сто лева.“ Аз се почудих, че иска толкова малко. Мислех, че ще иска около четири-пет хиляди лева. След това си помислих: „Добър човек е този.“ Защо? Защото се задоволява с малко. Щом се задоволява с малко, той ще успее. Човек с такъв ум успява навсякъде. Като помогнах на този човек, аз изпитах голяма радост □ от една страна, че той си услужи, а от друга, че не ми иска много. Ако беше искал много, не знаей къде да го взема. Ето, казвам, един добър и разумен човек, който знае как и колко да иска. Той може да иска и сто хиляди лева, да причини смущение в човека. Добре е всеки човек да постъпва и да разсъждава като този господин. Казвам: Ние, които живеем в Бога, имаме нужда от правилни разсъждения. Всеки ден ние трябва да благодарим за онези велики блага, които Бог ни е дал. Днес всички хора сме поставени на изпитания.

Сега ще ви приведа един пример, който не се случва с всич-

ки. Той се случил с един българин, на име Цеко Грънчарски. Понеже работите му не вървели добре в България, той решил да отиде в Америка, там да оправи материалното си положение. Но понеже нямал толкова пари за Америка, той решил да отиде във Франция, да научи там езика и после да отиде в Америка да преподава френски език. Той знаел, че американците обичат да изучават чуждите езици, ако се намери някой да им преподава добре. Като прекарал една година във Франция, той почти изхарчил парите си, едва успял да отиде в Америка и се спрял в Ню Йорк. Тук животът му се видял много скъп, затова отишъл в едно малко градче, дето мислил да се установи. Обаче и тук работите му не вървели добре. Той се срещнал с един свой приятел, който го насърчил, казал му, че ще се оправят работите му. От голямо притеснение той заболял, явило се разстройство на черния му дроб, и лицето му пожълтяло. Той пак отишъл в Ню Йорк, дето се настанил в една болница, докато оздравее. След един месец бил съвършено здрав. Той излязъл от болницата и отишъл във Вашингтон. Другарят му писал: „Гледай да си намериш някаква работа.“ Тук търсил работа, там търсил, но не намерил. В това време даже направил дълг около четиридесет долара и се чудил как ще се оправи. По едно време дошло на ума му да напише едно писмо на другаря си: „Слушал съм от много хора да говорят за Бога, пък и от тебе съм слушал често. Ето, аз сега се намирам в нужда, в затруднение. Нека Господ, за Когото говорите, ми помогне по някакъв начин. Аз се нуждая. Пари нямам, нищо нямам, нито работя, нито приятели, не знаая как ще се справя при това положение.“ Като получил писмото му, приятелят му писал: „Слушай, в който ден получиш моето писмо, ти ще имаш нужната сума на разположение и ще оправиш работите си.“ Той мислел, ако другарят му до този ден не оправи работите си, да му изпрати своите спестени петдесет долара. Изпратил писмото на приятеля си и чакал отговор, но цели две недели нищо не получил. Той се чудил какво ли е станало с неговия приятел, докато един ден получава писмо от него. Приятелят му писал: „Вчерашният ден беше един от най-тържествените дни в моя живот. Аз получих една сума, с която платих всичките си дългове, а същевременно имам пари и за път. Бог се погрижи за мене и ми помогна в най-критичния момент. Благодарая за помощта, която Бог ми изпрати. Не се грижи повече за мене.“

Казвам: Всеки човек представя едно съдружие, един колективитет. Когато един член от съдружието страда или се намира в някаква нужда, останалите членове му се притичат на помощ. Този българин опитал това нещо и разбрал, че има Провидение, което мисли за всички хора. Ако кажат на човека, че някой дух му е помогнал, той няма да повярва. Но нека приеме, че някой приятел от хората на Земята му е помогнал. И дух да е помогнал, той пак се изявява чрез хората. Тъй щото, ако вие сте готови да извършите волята Божия, всички ония, които са свързани с вас, също ще имат готовност да вършат волята Божия. Ако вие не сте готови да я извършите, и другите хора няма да я вършат. Някои религиозни казват, че някой дух им говорил. Ако някой дух дойде да ви говори или да ви помогне, той непременно трябва да се изяви в човешка форма.

Ще приведа още един пример. Някъде в Америка имало един човек, който с молитвата си само успял да отгледа две хиляди и петстотин сирачета. Той си турил за правило от никого нищо да не иска, за да провери как работи законът. И наистина, той получавал големи суми все по особен начин. Той живял до деветдесетгодишна възраст. Един ден дошъл при него един англичанин, носи със себе си двеста и петдесет английски лири и го запитва: „Имате ли нужда от пари?“ Старият благодетел мълчал. Англичанинът взел парите и си отишъл. На втория ден пак дохожда и го пита: „Имате ли нужда от пари?“ Старецът пак мълчал. На третия ден англичанинът дошъл, оставил парите и казал: „Вземете тези пари и ги употребете както намирате за добре.“ Както виждате, тук се явява човек, а не дух, но е изпратен от някого. Такива случаи стават рядко, но стават. Все ще се намери някой дух, който ще влезе в някоя човешка форма и ще ви помогне. Той ще влезе във вашето положение и ще ви помогне. Ще дойде при вас и вие в негово присъствие ще имате много добро настроение. Бог присъствува във всяка добра душа, във всеки вярващ човек, във всяко разумно същество. Бог избира тъкмо такива същества, които могат да изпълнят волята Му.

Не е лесно да стане човек пророк. Как мислите вие, Иона беше ли пророк на мястото си? Бог му каза да отиде в Ниневия да проповядва, но той си каза: „Господи, аз зная колко си милостив. Аз ще кажа това, което ми заповядваш, но Ти ще се смилиш

и ще ги помилваш. Тогава аз ще остана на поругание. Не се хващам за тази работа.“ Иона взе торбичката си, взе парите си и замина за Испания с един кораб. Като се качи на кораба, в морето се яви голяма буря. Всички се питаха помежду си кой може да е причина за тази буря. Иона каза: „Аз съм причина, затова, за да утихне морето, хвърлете ме във водата.“ Те го хвърлиха във водата и наистина, бурята утихна. Тук го чакаше една голяма риба и го глътна. Така прекара Иона в утробата на рибата известно време. Непрестанно се молеше на Бога да го спаси. Той се молеше: „Господи, ако рибата ме изхвърли на брега, ще отида не само в Ниневия да проповядвам, но и зад Ниневия, дето ме изпратиш. Положението, в което се намирам, е по-тежко от всичко друго.“ Заповяда Господ на рибата да изхвърли Иона на брега.

След това Иона благодари на Бога и се върна в Ниневия да проповядва. Той разказваше на хората, че Бог е решил да накаже всички, от цар до последен. Всички ще потънат във водата, ако не изпълняват волята Божия и не изправят живота си. Той беше много силен в проповедта си, изплаши всички. Хората се стреснаха, молиха се, разкаяха се за греховете си. След това Иона се оттегли на края на града, да види какво ще стане. Там прекара той цели четиридесет деня и нищо не стана.

В това време, за един ден израсна една тиква, която пазеше главата му от силното слънце и [той] си казваше: „Поне една тиква ме разбира.“ Като видя, че Ниневия не потъна, Иона изгуби равновесието си и казваше: „Аз знаех, че така ще постъпиш, Господи.“ Бог заповяда на един червей да прегризе тиквата на Иона и в една нощ тя изсъхна. Като нямаше кой да го пази вече от Слънцето, Иона тежко си въздъхна и съжали за тиквата. Тогава Бог се обърна към него с думите: „Ти съжالياх за една тиква, която в един ден израсна и в една нощ изсъхна и за която не си употребил никакви грижи. Не трябва ли Аз да съжالياвам всички тия хора, между които има малки деца, които не различават дясната си ръка от лявата? Щом тия хора съзнаха погрешките си, не трябваше ли Аз да отложa наказанието Си, докато се поправят?“ Имаше едно отлагане, но наказанието пак дойде. Понякога ние искаме нещата да стават точно така, както ние ги разбираме. Ако човек не върви по Божия път, това, което Бог е казал, непременно ще стане.

Сегашните хора се нуждаят от една нова наука. Духовните хора особено трябва да пазят следното правило: малко да говорят, а повече да мислят, повече да чувствуват и повече да работят. Никога не говорете за неща, които не са станали или които мислиш да направиш. Говориш ли за такива неща, те няма да станат. Говори само за неща, които са полезни и които се отнасят до всички. Не говори за ония неща, които се отнасят само за тебе. Те са само за тебе, за никого друго. Има неща, които се отнасят само за вас, а има неща, които са общи за всички. Иона е взет за пример на всички хора. Писано е малкото му име. Аз дадох пример за онзи от Габрово, но не смея да кажа нито името му, нито годината и деня, когато се случи това нещо, а на Иона е турено името. Също така е написано името и на Давида. За една погрешка се написа и името му, макар че беше цар. Как мислите, съжاليا ли Давид, задето името му е изнесено пред целия свят? Не само че не съжاليا, но той се радва и казва: „От моята погрешка ще се ползват много хора.“ И Иона казва същото. И той се радва, че от погрешката му ще се ползват много хора.

Следователно и ние трябва да се радваме, когато направим една погрешка. Когато ние се радваме за направената си погрешка, тя ще принесе хиляди блага на окръжаващите. От погрешките на всеки едного ще се ползват много други. Всяка твоя погрешка, за която ти се радваш, тя именно ще допринесе някаква полза на окръжаващите. Направиш ли една погрешка, зарадвай се и кажи: „Слава Богу, че се избавих.“ Ти си паднал в един трап □ това значи погрешката. Веднага забий един кол на това място, тури един надпис: „Пазете се да не паднете в трапа.“ И като тръгнеш да си вървиш, обърни се към надписа и се зарадвай, че само ти си паднал в трапа, а другите имат възможност да се предпазят. Не съжالياвайте, че сте паднали и не питайте защо стана така с вас. Ако с вас не беше станало, все щеше да се намери някой, с когото да стане същото. Все един щеше да падне в трапа. Радвай се че си ти, а не друг някой.

Сега аз бих ви привел много примери, но има примери, които могат да опетнят човешкия ум. Запример, като ви говоря по някои въпроси, вие казвате: „Така се говори, но нещата не могат да станат така.“ Всички неща, които са добре обмислени,

в които има разумност и светлина, всички неща, в които има добрина и топлина, всички неща, в които има разумност и сила, могат да станат. Защото и в Писанието е казано: ако желаем неща, които са съгласни с волята Божия, които са съгласни с Божията разумност, които са съгласни с Божия живот и с Божията любов, всичко това може да стане. Но ако ние желаем неща, които не са съгласни с тия неща, не могат да станат. Често хората страдат поради това, че някои работи не стават както те желаят. Какво става в живота? Аз съм срещал пушачи на тютюн □ хора, които са прираствали към тютюна. Като няма възможност да задоволи нуждата си за пушене, той ходи от човек на човек да проси да му дадат тютюн. Обаче, дето отиде, всички му отказват под предлог, че и те сами нямат. Така продължава цели двадесет години, докато един ден се откаже от тютюна. Щом се откаже, тогава ще се намерят хора да му предлагат да запуши. Този му предлага, онзи му предлага и той е принуден на всички да отказва. Всички онези, на които искал в продължение на двадесет години, всички ще се изредят да му предлагат.

Питам: Защо трябва да искаш неща, от които отпосле ще се отказваш? Човек трябва да иска такива неща, от които след като се откаже и дойдат да му ги предлагат, да е готов да ги приеме и да благодари за тях. Какво трябва да иска човек? Ако вие сте на мястото на този тютюнджия, какво трябваше да искате? Ако аз бях на неговото място, ето какво щях да искам. Щях да се обърна към Господа с думите: „Господи, дай ми едно светло сърце, да разбирам нещата; дай ми един светъл ум, да разбирам нещата; дай ми една силна воля, да бъда свободен.“ И тогава, ако хората не се отнасят добре с мене, да кажа: „Господи, дай ми една силна и светла мисъл, силна воля, че като бъда на тяхно място, да знам как да постъпвам.“ И като бъдеш на тяхно място, да отвориш крановете на своя живот, отдето да потече. Кой как дойде при тебе, да каже: „Ето един човек, който знае как да постъпва.“ Такива хора иска Господ, че дето да текат, да поливат градините, да се ражда изобилно. Изобилно вода е нужна на хората.

Сега аз срещам мнозина, които се оплакват, че нямат приятели на Земята. Чудна работа. Да живееш толкова време на Земята, че да нямаш един приятел. Според мене, ако човек няма нито един приятел, в моите очи той не минава за добър човек.

Казвам: Няма човек на Земята, който да няма поне един приятел. Това не е вярно, че няма нито един приятел. Поне един приятел има □ той е Бог. И ако аз кажа, че нямам нито един приятел, това е лъжа. Поне един приятел имам □ това е Христос. Поне един приятел имам □ това са светиите. Поне един приятел имам □ това са всички гениални хора, които са работили и работят за човечеството. Срамота е човек да казва, че няма нито един приятел. Заблуждение е да мисли така. Хората страдат от тази лъжлива идея в себе си. „Ама, Бог ме е изоставил.“ Че Бог те е изоставил, това ни най-малко не показва, че не ти е приятел. И светиите могат да те изоставят, но това ни най-малко не показва, че те не са твои приятели. Хората са дошли на Земята да се окъпят, да се пречистят добре, поне десет пъти да минат през баня и тогава да се облекат с нови, чисти дрехи. За тия хора се пита в Писанието: „Какви са тези с белите дрехи?“ Това са ония хора, които минаха през големите мъчнотии и страдания и се очистиха. Бъдещият свят се създава за чистите хора. Сега се създава нов свят, нова епоха настъпва само за добрите хора в света.

И след всичко това слушате някой да казва: „Да си поживеем!“ Как ще си поживеете? Ако си на фронта, как ще си поживееш? Ако си в някоя баня, как ще си поживееш? Ти си изгубил една голяма сума, как ще бъдеш спокоен да си поживееш? Ако си генерал на бойното поле и изгубиш няколко важни сражения, за които ще те съдят, можеш ли да бъдеш спокоен? Всички служби, които човек заема на Земята, човек все може да се изложи някъде. Ако спечели □ добре, но ако изгуби? Печалбите са много рядко, повече са загубите. Всички хора ще бъдат съдени. Защо? Защото не са употребили ума си на място, защото не са употребили сърцето си на място и защото не са употребили волята си на място. Дойде ли ти някакво изпитание, кажи: „Аз не искам да бъда съден. Аз искам да употребя ума, сърцето си и волята си на място.“

Две съдби има в света: едната съдба ще бъде за праведните хора, а другата □ за грешните. Праведните ще бъдат съдени, за да им се въздаде според правдата. Праведните ще бъдат съдени на Земята според закона на доброто, който ще бъде тяхното възнаграждение. Грешните ще бъдат съдени според техните престъпления. И на тях ще се въздаде заслуженото. На правед-

ните ще се въздаде Божието благословение, а на грешните □ това, който те сами са създали. На последните ще се каже: „Всичко нечисто, което сте създали, трябва сами да го изчистите. Щом сте го създали, вие сами можете да го изчистите.“ Това е новото учение. Ако искате да се подигнете, да бъдете благоприятни на Бога, на светиите, на добрите хора в света, тази е мисълта, която трябва да следвате. Сегашните хора минават през големи борби и мъчения. Макар че злото ограничава хората, но няма да се мине много време, ще дойде нов, добър порядък в света. В света иде нещо хубаво, но преди да дойде то, ние ще минем през едно голямо изпитание. След това изпитание настанва въдворяването на Царството Божие на Земята.

Сега вие искате да знаете кога ще бъде това време. Когато учениците питаха Христа за времето, когато ще дойде Царството Божие, Той им отговори: „Не е за вас да знаете времето, годината, когато ще стане това.“ Вие не трябва да го знаете. Аз ви казвам, че е наближило това време, но годината и деня не трябва да знаете. Можете да мислите, че ще бъде след десет години, или след двадесет, след тридесет, след сто или повече □ това са ваши теории. Вие не трябва да решавате въпроса повърхностно, но ще знаете: Всеки, който изпълнява волята Божия и възприема Божията любов, за него е дошло Царството Божие; всеки, който възприема Божията мъдрост и Божията истина, за него е дошло Царството Божие. Приемете ли всичко това, вие ще бъдете свободни. И тогава, каквито бури да има, вие няма да се смущавате. Това не значи, че бурите няма да ви закачат. Не мислете, че праведният ще остане незасегнат от бурите. Ветровете и бурите ще го закачат и него, но той не се смущава от тях. Той всякога разсъждава и знае как да се справи.

Сега ще ви приведа един пример. Това се случи може би преди повече от тридесет и пет години. Бях във Варна и един ден реших да отида в едно турско село, наречено Гюлека, хубаво място. Идва един българин, иска да ме заведе до селото. Казвам му: „Почакай малко, защото от запад иде един облак, малък е сега, но нека почакаме да замине.“ □ „Какво ще те е страх от такова малко облаче? Да вървим! Аз бързам, имам работа. Ако не дойдеш с мене, аз сам ще вървя“ □ рече този българин. Той беше бакалин, носеше стока □ захар и други неща. Като видях,

че бърза много, тръгнах и аз с него. Не се мина много време и заваля пороен дъжд, повече от половин метър височина. Той се видя в чудо. Всичката му стока □ захар, това-онова, отиде. Той току се почесва по главата, мисли си и казва: „Защо не те послушах! Да бях те послушал, нямаше да стане това.“ Както и да е. Продължаваме по-нататък и трябва да минем през една река, мостът на която беше зялят отгоре. Сега му казах: „Слушай, сега вече ще се оставим на конете. Ще пуснеш юздата им, няма да ги дърпаш. Ако те пожелаят да минат реката, ще се оставиш на тях. Ако не пожелаят те, ще се върнем в близкото село, няма да се излагаме.“ Той ме послуша. Остави конете свободни и те потеглиха. Те разбраха, че мостът ще издържи и минахме благополучно. Казвам: Понякога конете разбират работата по-добре от човека, понякога и на конете трябва да се вярва.

Казвам: В света съществува една разумност, която се проявява навсякъде □ и в животните, в най-малките мушици, в растенията, навред. Ако вярвате в този закон, вие ще имате вътрешна опитност, вътрешни способности, чрез които ще се ориентирате в живота си. Трябва да знаете, че всяко нещо, което се случва в живота ви, каквото и да е, то е за ваше добро. Не съжбявайте, че ви се е случило нещо, което не сте очаквали. Всяко нещо, което ви сполетява, след години ще донесе някакво благо заради вас. Не искам да ви утешавам сега, но казвам, че всички ще го опитате. Радвайте се, че ви се е случило нещо, а не съжбявайте. При мене са идвали много болни и аз съм им казвал: „Радвам се, че сте се разболели.“ □ „Как тъй? Това е много жестоко.“ □ „Защо се радвам? Защото, ако не бяхте се разболели, нямаше да дойдете при мене. А така, като сте дошли, ще мога да ви кажа нещо добро за вас. Като видя, че някой се присвива от болки в корема, казвам му: „Ти знаеш ли, че си много несправедлив човек? Ти не живееш добре с жена си, постоянно я хопаш. С децата си не постъпваш добре. Затова те боли коремът.“ □ „Да не е дохождала тя да се оплаква?“ □ „Казвам ти: Ще измениш поведението си спрямо жена си. Ще измениш поведението си и спрямо децата си. Ще виждаш доброто в жена си и в децата си, ще знаеш, че Божественото работи и в тях. Като станеш справедлив и измениш поведението си, болката в корема ти ще мине.“ □ „Ами цяр?“ □ „Ще вземеш лай-кучка и на всеки де-

сет деня ще пиеш по една чашка.“ □ „Ама, да не утешаваш само?“ □ „Ако след десет деня коремът ти не мине, пак ела при мене. Ще изпиеш десет чашки за десет деня и болката ти ще мине. Даром ти давам този цяр, нищо не ти искам.“

Мислите ли, че ако съвременните християни имат Христова любов в себе си, нямаше да разрешат въпроса за войната така, както Христос би го разрешил? Те нали вярват в Бога и в Христа? Защо не го разрешат? Те не могат да го разрешат, защото всеки иска да го разреши за себе си. Българинът казва, че всеки тегли чергата към себе си. Право е това. Ние трябва да пазим своята черга. Но има Божествени условия, които трябва да се поставят над всякаква черга. Ако ние не любим Бога, ближния си както трябва, Духът няма да ни даде Своите благословения. Ние няма да се ползуваме от светлината, от храната и от съня както трябва. Нищо няма да получим. Казвам: Необходимо е любовта да влезе в живота на всеки човек като велик закон за постижение. Всеки човек трябва да постигне това, за което е изпратен на Земята. Всички хора не са изпратени за една и съща работа. Всеки човек трябва да свърши една специфична работа. Каква е тази работа, само той може да знае. Има много работи, които са предоставени на човека, но една от тях е специфична, която само той може да свърши.

Сегашните времена изискват от хората непоколебима вяра. Речете ли да проявите вярата си, ще дойдат всички съмнения. Дадете ли път на съмнението, веднага ще дойдат и нещастията в живота ви. Не мислете, че нещастията в живота ви са лош признак. Не, те представят едно велико благословение за вас. Надали досега е имало човек на Земята, който да е страдал като Христа. Писанието описва Неговите страдания. Наистина, страданията Му са били толкова големи, че кръв е излязла от порите Му. От гърдите Му се изтръгнала една въздишка и Той казал: „Господи, Господи, защо си Ме оставил?“ Христос сам се намери в голямо противоречие. Този, Който имаше сила да лекува други, на Когото всички очакваха, дойде до положение да се ругаят с Него, стана посмешище на хората. И най-после Той каза: „Господи, в Твоите ръце предавам духа Си.“ И след това възкръсна. Надали е имало човек в света, който да е бил толкова щастлив като Христа. Няма човек в света, към когото

Бог да е изпратил Своего благословение така изобилно, както към Христа. И ако вие имате тази любов и вяра в Бога, както Христос я има, така и вие ще имате всичката чест и слава, всичките Божии благословения. Нека това бъде вашето наследство.

Ако от всичко казано досега нищо не помните, помнете поне това: Благодарете за вашите добри майки и бащи. Благодарете за вашите добри братя и сестри. Благодарете за вашите добри приятели, за вашите добри слуги, за вашите добри учители, за всички добри хора, с които сте се срещнали досега и с които ще се срещате в бъдеще.

*„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва*

*5-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 5.XI.1939 г., 10 ч. сутринта,
София □ Изгрев.**

* На 22.X.1939 г. и на 29.X.1939 г. по каталога на Елена Андреева няма неделни беседи. (Бел. на координатора Вергилий Кръстев.)

КРОТКИТЕ, МИРОТВОРЦИТЕ

„Отче наш“

„Ще се развеселя“

Ще прочета само няколко стиха от 5-а глава на Евангелието от Матей, от 5-и стих нататък.

„Духът Божи“

Няма нищо ново по света. Под думата „ново“ ние разбираме това, което обновява. Старите неща са свършили вече своята служба, няма какво повече да вършат. Казват: стари вярвания, стара истина, стари разбирания, стара любов. Всичко старо трябва да си върви. Така разбираме ние нещата. Ако истината, която познаваме, е стара, и тя трябва да си върви.

Сега аз няма да ви говоря за онова, което не знаете, но ще ви говоря за онова, което знаете. Вие не го знаете, но го очаквате. Съвременните хора очакват от света това, което от Земята и на Земята по никой начин не могат да го намерят. Невъзможно е на Земята да получат това, което очакват. Невъзможно е, за пример, рибата, която живее в морето, да иска там книги да се учи, да иска апартамент, да иска да свири на пиано и т.н. За да придобие всичко това, условията на нейния живот трябва да се изменят. Тя трябва да излезе вън от водата. И това не е достатъчно още, тя трябва да скита дълго време на Земята, да минава от форма във форма, докато един ден стане човек и придобие тия разбирания, които човек днес има. Когато спорят върху известни въпроси, хората казват понякога: „Ние не сме животни.“ Аз гледам другояче на въпросите. Всички неща са създадени от Бога. Животните са създадени чрез Словото, а човек □ чрез волята. Казано е, че Бог създаде човека с ръцете Си, Той го направи с двете Си ръце. Това означава, че човек е създаден по образ и подобие на Бога, а животните □ по любов. Когато

създавал животните, Бог ги е извикал от невидимия свят и им казал: „Вие отивате в един свят, но трябва да бъдете много търпеливи. Там ще имате такива страдания, каквито никога не сте мислили. Аз ще ви изпратя при Моите синове да им служите. Те са много капризни, затова ще ви причинят големи страдания. След време обаче те ще ви благодарят, но до това време вие трябва да се научите да търпите.“

Някои казват, че като съгрешил човек, Бог го изпъдил от рая. В Писанието е казано, че след като създал всички животни, след като уредил света, най-после Бог създал човека. След това Бог прекарал всички животни пред човека и му казал: „На тебе давам всички животни, да им заповядаш.“ Значи, в първо време и животните били с човека заедно в рая, но като съгрешил човек, с него заедно и животните излезли вън от рая. Докато били в рая, и животните говорили като човека, но като излезли вън от рая, те изгубили езика си и днес едва издават някакви звуци. Сега и животните чакат човек да изправи погрешките си и да се върне в рая. Заедно с него и те ще се върнат в рая. Днес мнозина хора очакват времето да се спасят. Това е частично разбиране. Всичко в света съставя едно цяло. Тъй щото, не е достатъчно да бъде добре само на очите, на ушите, на носа, на устата, но трябва да бъде добре и на дробовете, на стомаха, на ръцете, на краката □ на всички външни и вътрешни удове в човека, за да може да се каже, че той е здрав. Когато човек е доволен от всяка работа, която е свършена, даже и от най-малките частици, ние казваме, че той се намира в здравословно състояние. Следователно ние трябва да знаем, че всяко чувство упражнява влияние върху цялото ни тяло, върху всички негови органи. Тъй щото, в каквото отношение човек и да пострада, всичките му органи взимат участие в това страдание.

Казвам: Сега в света се води война. Тази война, която иде, ще ни засегне всинца. Не мислете, че като се бият сега далеч от нас, в Германия, в Англия, във Франция, в Русия, че другите са неутрални. Някои хора са на фронта, те са взели билет да участвуват във войната, но и другите, които са в тила, взимат косвено участие. Някой казва: „Какво зависи от мене?“ Много зависи от всеки човек. Малките неща вършат големи работи в света. Често най-важните работи се вършат от най-малките не-

ща. Забележете, във време на война, торпилите, с които си служат, имат една малка частица, която е толкова чувствителна, че най-малкото бутване е в състояние да възпламени цялата торпила и да произведе голям взрив. Често пропадането на един голям параход става от тази малката частица на торпилата. В този смисъл човек може да представя тази малка частица на торпилата и от него зависи да се запали торпилата или да не се запали. Като избухне торпилата, вие ще се уплашите. Да се плаши заекът, той има много врагове. Достатъчно е да го бутне един храст и той подскача, защото е напласен. Обаче човекът е човек, не е заек, няма защо да се плаши и да подскача. Той е свободен, няма защо да се плаши.

Сегашните хора се страхуват от смъртта и търсят изходен път. Те казват: „Ще се мре.“ Щом е така, нека намерят един изходен път, да не умират. Този път се намира в стиха, който Христос е казал: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога.“ Това е живот вечен, да възлюбя Тебе, Единаго Истиннаго Бога. Това значи познаването. Познаването подразбира обичане. Ти не можеш да познаеш човека, докато не го обичаш. Следователно, докато не познаваш Бога, докато не познаваш Неговата любов, ти не можеш да Го обичаш. Значи познаването предшества любовта. Това е в закона на съзнанието. Някои казват: „Как мога да обичам Бога, като не съм Го виждал?“ Има неща, които без да видиш, можеш да ги обичаш. Че, ти говориш за доброто, без да го виждаш. Ти обичаш доброто, без да си го виждал. Кой от вас е виждал доброто? Кой от вас е виждал какво нещо е любовта? Ще кажете, че някой се зачервил от любов. Червеното лице любов ли е? Ще кажете, че някой има меки ръце. Меките ръце любов ли са? Някой ще каже, че има сладък говор. Сладкият говор любов ли е? Тъй щото, думите „виждане“ и „познаване“ представят един вътрешен процес на съзнанието. „Веди“ означава „знание“. За да знаеш нещата, ти най-първо трябва да си ги почувствувал. После, това, което си почувствувал, трябва да имаш светлина, да разбираш неговите отношения. И най-после, трябва да си направил един малък опит.

Вие се страхувате да правите опит. Вземете въпроса за любовта, която е толкова необходима. Вие се страхувате от нея и казвате: „Пазете се от любовта.“ Защо се пазите от любовта?

Да не ви изгори. Че, това, което гори, любов ли е? Право е, че любовта гори, но не така, както хората разбират. Когато движението на любовта се спре, тогава в материята, във всички частици на тялото става едно триене, което изгаря. Тъй щото, когато противодействувате на любовта, образува се триене, от което пострадват най-чувствителните частици на слънчевия възел и човек казва, че сърцето го боли. От триенето, което става в отделните органи, се явява отражение и в мисълта. Вследствие на неправилното отражение, мислите изгубват своята акустика.

Съвременните хора се натъкват на своите стари разбирания, които те са образували във от рая. А всяко нещо, което е създадено във от рая, е позлатено. Ето, виждате копринени платове, които са направени от коприва, а не от коприна. Те са подобни на позлатените вещи. Много материи се продават за вълнени, без да са вълнени. Много неща в сегашния свят блестят, без да са злато, те са само отгоре позлатени. Какво означава позлатяването? Много неща можете да позлатите, но позлатени ще си останат, не са чисто злато. С един френски наполеон може да позлатите много неща. Какво ви ползува един позлатен предмет? Извън рая позлатените работи вървят, но в рая позлатените работи не се приемат. Ако искате да се върнете в онова първично положение на вашето здраве, ще знаете че в здравето позлатени неща не се приемат. Позлатеният човек не може да бъде здрав. Временно той може да бъде здрав, но щом се изтрие позлатеното, здравето веднага изчезва. Щом се махне златото на позлатения предмет, останалият метал отдолу веднага се окислява.

Много вярващи казват, че вярват в Бога. Питам: Какво се готвиш да направиш за Господа, щом вярваш в Него? □ „Аз вярвам, че Той е направил света.“ Дали вярваш или не вярваш, това нищо няма да ти допринесе. Тази вяра е позлатена. При някоя голяма мъчнотия златото ще се изтрие и ще остане онази вяра, която ще ти причини вреда. Ти вярваш сто и едно на сто, че някой човек ще ти помогне, но той не ти помага. Твоята вяра не ти помага. Какво става тогава? Твоята вяра се обръща в безверие. И безверието е пак вяра. Ти вярваш, че някой ще ти помогне, но вярваш, че и някой няма да ти помогне. Ти вярваш, че някой те обича, но ти вярваш, че някой не те обича. И вярата,

и безверието е едно и също, но в тези два процеса имаш два различни резултата. Единият резултат те подига, а другият те понижавя. Единият резултат придава нещо на живота ти, а другият отнема.

Религията, която се е създала, не е нищо друго освен условие да продължи човек живота си, да може повече време да поработи на Земята. Значи, религията е потребна на човека като училище. Човек, който не е слизал на Земята да работи, той не може да работи и в духовния свят. Една необходимост е за човека да слезе от невидимия свят на Земята, да придобие ровка материя, която да обработи. Земният живот е ровка материя, която човек трябва да вземе със себе си, да я занесе в горните светове и там да я обработва. Някой казва, че му дотегнало да живее на Земята. Дотегнало или не, трябва да живее, да събере от ровката материя, която трябва да занесе със себе си в другия свят и там да я обработва. Ако по пътя блокират парахода и ти не можеш да стигнеш до другия свят, отново ще се върнеш на Земята.

Така се говори алегорично. Ако ме чуе някой правоверен, ще каже, че така не се говори за онзи свят. Какво трябва да се каже за онзи свят? Ще каже, че той е велик, такъв, онакъв. Кой е ходил на онзи свят, да знае колко е велик? Ако онзи свят е като този, и там се бият, и там има прах. Не, онзи свят е съвсем друго нещо. В онзи свят няма нищо от това, което срещаме на този свят. На онзи свят няма да срещнете нито един човек с навъсени вежди. Лицето на всеки жител от онзи свят е радостно и от него блика любов, която се раздава на всички. Ако му направите една услуга, той ще ви направи десет, ще ви даде десетократно. Всеки от тях е облечен с хубави, класически стил дрехи, с цветове кой каквито си иска, но така си хармонират помежду, че ти е приятно да гледаш. При това, дрехите им са от изрядна чистота. Външната страна на дрехите им съответствува на лицето им. Във всяко движение на лицето, на ръцете, на очите има нещо реално. С всяко движение те могат да направят нещо. Всяко движение на очите им изразява тяхната любов. Те не говорят много, както ние тук, на Земята. Тук, ако поискаш нещо от един човек, трябва да му говориш половин час, да го убедиш, че имаш нужда. И тогава, той ще бърка в джоба си, ще се почесва по главата, ще мисли колко да ти даде. И най-много ще ти даде един долар, даже е много един долар. Ще ти даде десетина лева най-много.

Знаете ли колко енергия се изразходва с говоренето? Ако аз съм говорил петнадесет минути, това е енергия, която струва петнадесет хиляди златни лева. Мене ме държат отговорен за тази енергия. А какво правите вие? Някой човек ще ви говори половин час, а вие ще му дадете пет или десет лева. В този случай човекът, който ви е говорил половин час, е спечелил пет лева, а изгубил една сума от четиринадесет хиляди и деветстотин и деветдесет и пет лева. Не стига това, но като не разбира закона, този човек излиза недоволен и започва откъм да говори още десетина и повече минути по негов адрес. Но вече за тия петнадесет минути никой не му плаща. За половината час говорене поне пет лева получи, а за тия петнадесет години има една загуба от тридесет хиляди лева, които никой не може да му ги плати. Като се натовари с този дълг, той отива при друг богат да иска помощ. И тук започва пак да говори по половин час за някакви си пет лева. Като посети десет богати хора, едва изкарва петдесет лева, а за енергията, която е изразходвал, изхарчил е сто и петдесет хиляди лева. Като прибавим към тази сума и парите на онази енергия, която е изхарчил вън, след излизане от богатите къщи, стават около триста хиляди лева. Как ще се плаща този дълг? И като се върне вечер дома си, този човек е вече неразположен, главата го боли, разстроен е. Криво му е нещо на този човек. Защо? Той не знае закона на икономията. Практичен трябва да бъде човек. Като отиде при някой богат човек, ще му каже: „Моля, господине. Аз искам да ми направите една услуга, без да Ви говоря много. Искам да постъпя в едно училище, но нямам никаква препоръка. Можете ли да ме препоръчате, да ми дадете една препоръка? Както виждате, това съм, което ме виждате. Аз ви намирам за добър човек, искам Вашата препоръка.“ □ „Ще си помисля. Елате утре.“ Отиде на другия ден, той пак го връща да дойде утре. Така отлага ден след ден и най-после, на десетия ден, пише едно писмо до директора на училището, или на някое учреждение, като казва: „Изпращам ви този млад момък. Ако намерите за добре, приемерте го; ако не, изпратете го.“

Сега аз говоря за една реалност, но вие намирате, че животът не е такъв. Че, и вие не постъпвате ли така? Вземете, дойде при вас една Божествена мисъл, иска да я приемерте, а вие отлагате, мислите да приемерте или не. Значи и вие постъпвате по

същия начин и с мислите, и с чувствата си. Не, така светът не може да се оправи. Човек трябва да има една способност да различава Божествените неща и да ги приема, да ги реализира изведнъж. Дойде ли една Божествена мисъл в ума ви, веднага я приемоте. Намислите ли нещо, направете го. Дойде ли на ума ти да отидеш на екскурзия, иди, не отлагай. Ама времето било облачно, вятър имало □ не отлагай. Като тръгнеш на екскурзия, небето ще се очисти, вятърът ще престане. Ако има кал, и калта ще изсъхне. Ти чакаш да се оправи времето и тогава да отидеш на екскурзия. По човешки е така, но не и по Божествено. Влажното, мъгливо време не трябва да ви смущава. Ако искате да знаете, мъгливите и влажни дни са по-добри проводници на Божествената енергия, която иде отвън, т.е. в самата влага. Влажните дни са магнетични. Който не е свикнал на тази влага, той не трябва да се излага. Обаче има организми, които определено се нуждаят от влага.

Всяка мисъл трябва да бъде придружена с добри чувства. Ако мисълта не е придружена от добри чувства, тя няма никакво приложение. Това означава влагата. В духовния свят влагата не е нищо друго освен добрите чувства. Колкото и да е идеална една мисъл, ако няма добри чувства с нея, тя не може да се използва. Добрите чувства са сила, с която мисълта реализира онова, което трябва да стане. За да постигне нещо, човешката воля трябва да се съедини с човешките мисли и чувства.

Сега, като изучаваме човека, ние започваме от първия му вход, от устата. Устата се занимава с низшите енергии на Земята. Устата има два входа: единият води в стомаха, а другият □ в гърлото, отдето влиза въздухът за дробовете. Важен клонек е устата. Въздухът трябва да влиза и да излиза от носа, но когато говори, човек изпуска част от въздуха и от устата си. Значи, като говори, човек приема въздух през носа, а го изпуска през устата си. Обаче, ако човек приема въздух чрез устата си и говори чрез устата си, гърлото му скоро ще изсъхне. За да не изсъхва гърлото, човек трябва да поема въздух през носа. Като поема въздух през носа, същевременно човек трябва да върши някаква работа. Като поема въздух, въздухът събужда човешката мисъл. Когато диша правилно и благодари за въздуха, който приема, човек събужда в себе си енергиите на мозъка и може да чуе да му се каже думата „Любов“.

Какво означава тази дума? Тя подразбира известна енергия, която е излязла от Бога и е влязла вътре в нас. Често хората мислят, че не ги обичат. Тази обич, за която те си мислят, е второстепенно нещо. Човек може да те обича по единствената причина, че си му направил едно добро. Важно е при любовта човек да придобие един вътрешен импулс □ това е Божественото в любовта. Когато съзнанието на човека не е будно, той казва, че не трябва да обича. Без стимула на любовта, никой не може да обича. За да обича някого, човек трябва да има един идеал. Идеалът за обичта, това е животът. Всеки обича, понеже иска да живее. Дългият живот на Земята зависи от любовта. Любовта е подбудителната причина. Който иска да живее дълъг, щастлив живот, той трябва да обича. Без обич животът е немислим. На едно място в Писанието е казано: „Ако ти не можеш да обичаш брата си, когото виждаш, как ще обичаш Бога, Когото не виждаш?“ Това показва, че Бог е по-далеч за нас. Ето защо, любовта към хората е предисловие за любовта към Бога. Когато Божествената любов дойде в тебе, ти ще обичаш отвътре навън. А когато любовта дойде като стимул отвън, ти от хората отиваш към Бога. Ти по друг начин обичаш и хората, и себе си. Когато обичаш някого, попитай се обичаш ли го така, както обичаш Бога, т.е. както Бог иска.

Диоген □ един от древните гръцки философи □ един ден пожелал да посвети един ден за себе си, затова се уединил. Той се уединил и започнал да си размишлява, изпитвал спокойствие и приятност, че могъл да се отдели от хората. Но в това време вижда, че към него иде един беден човек за съвет. Като го видял, той си казал: „И тук ли трябваше да ме намерят?“ И свил недоволен вежди. Обаче, той дал съвет на бедния човек и после започнал да си мисли: „Право ли постъпи, Диогене? Ти, който толкова време вече учиш хората на снизхождение, сам не издържа в този случай. Отде [да] знае този човек, че ти днес не приемаш? Искаш ли да развалиш с този случай всичкото благо, което досега си спечелил?“

Сега на хората се проповядва да обичат всички. Това е трудна работа. Като се намери в положението на Диогена, колкото [и] да обича хората, човек ще се оттегли на уединение и ще се намръщи, ако някой си позволи да му отнеме тази почивка. По колко пъти на ден човек си свива веждите от недоволство?

И тъй, онези, които възприемат Божията любов, ще се нау-

чат на две неща: първо, искат ли хората да ги обичат, те трябва да си изработят красиво тяло, с правилни линии, красиво лице, очи, уста, нос, уши. Хората могат да обичат човека за красивото в него. Човек се обича за добрия ум, за доброто сърце, за красивото тяло с красиви линии. Дойдете ли до душата, това е далечна работа, това е само за Бога. А когато се отегчиш от хората, няма да отидеш под някоя круша, всеки да те намери, но ще приложиш закона на смаляването, ще се смалиш толкова много, че никой няма да те види и намери. И тогава, като се скриеш някъде, те да не те виждат, а ти да ги виждаш, да ти е приятно, че ги виждаш. Следователно Божествената любов може да се придобие само тогава, когато ти дойдеш до положение да се смалиш така, че никой да не те вижда. Не разбираш ли това изкуство, мъчно можеш да се домогнеш до Божественото. Тогава ще гледаш на хората от Божествено гледище. Ще благодариш на Бога и ще знаеш подбудителните причини, защо стават нещата така или иначе. И като те търсят хората, няма да ги съдиш, но ще знаеш защо те търсят. Ти си касиер на пощата. Те изпращат чекове, за които непременно ще те търсят. Ако ти не си на мястото си, тяхната работа ще закъснее.

Та сега, всички вие сте чиновници от високо произхождение. Всичката ви погрешка седи в това, че всякога не се намирате на гишетото, дето трябва да изпращате и посрещате чековете на хората. Духовният свят иска да бъдеш всякога точно на мястото си, да не закъсняваш нито една секунда. Като дойде някой, ще погледне на мястото ли си, или не. Ако закъснееш една секунда, ще направиш големи пакости. Ако светлината би закъсняла само една секунда, знаете ли какво нещастие би станало на Земята? Ако Земята закъснее с една секунда от обикновеното си движение, знаете ли какви катастрофи биха станали на Земята? Всяко тяло в пространството се движи със строго определена бързина на движение и не закъснява нито секунда от определеното му движение. Провидението е взело предпазителни мерки да не стане закъсняване или избързване в движението на планетите и звездите. Въпреки това понякога става някакво сблъскване на планети. Ако Земята би се спряла само за една секунда в движението си, всички хора биха се намерили на височина най-малко петдесет метра във въздуха.

Казвам: Въз основа на този закон Бог е поставил и хората

на известно разстояние един от друг, да не става сблъскване между тях. Всеки трябва да се движи в своята орбита и то според бързината, която му е дадена, нито по-бързо, нито по-бавно. Въпреки това хората понякога искат да се приближат повече едни до други. Не, определено е кой колко трябва да се приближи.

Така и за планетите, определено е колко и на какво разстояние трябва да се намират една от друга. Някои планети се приближават към Земята, а други се отдалечават. Когато вие се приближавате повече към Слънцето, вие ще проявите любовта си. Това са наблюдавали и астрономите. Когато става война между народите, причината за това е Марс, който ги скарва. Той скарва сега англичаните, германците, французите и поляците и си замина. След това пък се намесиха всички останали планети да оправят работите. Венера казва: „По любов трябва да се реши тази работа.“ Юпитер казва: „С благородство, с достойнство трябва да се реши този въпрос.“ Сатурн казва: „Благоразумие трябва между хората. Не са ли благоразумни, големи разходи ще станат.“ Днес всички планети дават мнението си. Слънцето казва: „Внимавайте да не изгубите живота си.“ Значи, почти всички планети се намериха да дадат мнението си, само Марс го няма. Марс седи отдалеч и гледа колко са умни хората, как постъпват. Как ще примирите сега работите? Това, което става вън, същото става и във всеки човек. Понякога Марс мине край тебе и ти веднага кипваш, отвориш война на ближния си.

Преди години във Варна слушах как се разговаряха една гагаузка и една българка. Гагаузката говори с българката на турски език, това бяха две съседки. Гагаузката започна първа и говори цели два часа, но така красноречиво и поетично. Аз не бях слушал такава реч. Демостен нищо не струва пред нея. Аз благодарих, че ми се даде случай да слушам една гагаузка как говори. Имах търпение да изслушам речта □ и да си правя своите научни изследвания. Като свърши, тя се обърна към съседката си и каза: „Хайде, кажи сега ти нещо.“ Но съседката □ нищо не отговори. Тя □ каза: „Аз не мога нищо да ти отговоря.“ Това беше единствената красива реч, която бях слушал на гагаузки. Отлична ораторка беше тази жена. И като говореше, разхожда се, маха с ръце, а думите се нижат една след друга от устата □. Нарезжда думите си така член по член, закон по закон.

Българката седи само и я гледа, дига си раменете, нищо не отговаря. Но аз благодарих, че тя не говори, иначе щяха да отидат още два часа. Сега искате ли и на вас да предам тази реч на турски език? Но ще отидат два часа. Даже и да не искате, речите на хората се предават в нашия мозък, понеже имаме антени. Като се върнах у дома си, преповторих речта на тази гагаузка и не намерих нито едно повторение на думи, всичко беше все ново. Като свърши речта си, каза на съседката си: „Кажи де!“

В прочетената глава от Евангелието се говори за кротките и за миротворците. Значи кротките и миротворците трябва да се намесят във войната. Сега всеки от нас трябва да изпрати мисълта си да се прекрати войната. Така ще видите какво можете да направите с вашата мисъл. От нас зависи дали войната ще се прекрати или по-скоро ще се свърши. Ще кажете, че ние не можем да спрем войната. Ние не можем да я спрем, но можем да я съкратим. Ако войната се продължава пет години, ние можем да я съкратим с една година, да продължи четири години. Или ако трае четири години, можем да я съкратим на три. Ако трае три години, ние можем да я съкратим на две. Ако трае две години, ние можем да я съкратим на една. Следователно по-добре хората да се бият една година, отколкото две. Две години да се бият е по-добре, отколкото три. Три години да се бият е по-добре, отколкото четири. Четири години да се бият е по-добре, отколкото пет. Ако днес хората се бият пет години, знаете ли какво нещастие ще бъде за съвременната култура?

Та казвам: Всеки от нас може да изпрати своята мисъл за прекратяване на войната колкото може по-скоро. Колективната мисъл въздействува на хората. Тогава хората започват да мислят. Не сме само ние в света, които мислим. Мнозина мислят, че друга някоя сила взима участие. Те казват: „Бог е написал всичко.“ Да, но това което става, то е по желанието на хората. Вие трябва да знаете какви са мислите на хората, какво искат те. Ако всички хора в Европа биха отделили по-малко време да мислят [за това] как биха прекарвали живота си, те щяха да бъдат по-добре. Днешните хора се безпокоят за утрешния ден. Те казват, че без война не може. Че, човек не е воювал за пръв път сега. Най-първо той е воювал с грубата природа. Хиляди години наред той воювал с млекопитаещите, с големите животни, дока-

то ги победи във войната. Много жертви е дал в тази война. След това той е воювал с малките същества, с микробите, с които и до днес още воюва. Той е воювал и със себе си. Микробите и досега още не са победени. Вземете запример тази, бубоническата чума. И колко микроби има още, с които човек се бори.

И всичката тази война произтича от факта, че Божествената любов в човека не е взела още надмощие. Човек живее още за себе си. Пък и народите живеят още за себе си. Общ закон е: Човек трябва да живее за обществото, обществото трябва да живее за народа, народът трябва да живее за цялото човечество. Още по-високо е човек да живее за цялото човечество. Най-високо е човек да живее за Бога. Да живее за Бога, това е идеалът на човека. Ако живее за Бога, човек ще има правилни отношения към себе си, към дома си, към обществото, към всички народи, към цялото човечество. Преди всичко той ще има правилни отношения към Бога. Не мислете, че ако човек се отнася добре със себе си, той е разрешил този въпрос. Не, човек трябва да има висок идеал.

Като говорим за Бога, ние подразбираме да следваме онзи живот, в който Бог е вложил идеите, т.е. да се стремим да постигнем онова, което Бог е предназначил. От какво се ръководят народите? Нали от любовта на Бога? Колкото хората са по-умни, толкова по-добре. От какво се ръководят децата? Нали от майките и бащите си? Значи, колкото по-умни са родителите, толкова по-добре за децата. От кого се ръководят учениците? Нали от учителите си? Колкото по-умни са учителите, толкова по-добре за учениците. Следователно всички хора се ръководят от онези, които разбират великите принципи на живота и ги прилагат. Сега често се говори за лошото в света. Лошото не седи в ума, но в това, че човек уповава на парите или на нещо преходно в света и го държи в ума си като култ. Не е лошо човек да има пари, но не трябва да ги подига в култ. Не е лошо човек да бъде силен, но той не трябва да подига силата в култ. Подигне ли силата в култ, уповава ли изключително на нея, това е идолопоклонство. Не е лошо човек да има знание, но ако той уповава изключително на знанието си, той става идолопоклонник. Това знание е преходно. Като напуснеш Земята, и знанието ти ще отиде. Когато мозъкът се разложи, къде ще отиде знанието?

Всяко знание, което е написано на мозъка само като на платно, като на плоча, то ще остане на Земята и човек ще остане без знания. И човек взима със себе си само онова знание, което не е написано на плоча.

Човек има два мозъка: един духовен и един физически. Също така, той има два стомаха: един духовен и един физически. Той има и два дроба: един духовен и един физически. Какво ще кажете на това? Духовният стомах, духовният мозък, духовните дробове не са като физическите. Запример, когато вземе храна в духовния стомах и храната се смели, след това не остават никакви нечистотии, както във физическия стомах. Когато въздухът влезе в духовния стомах, там стават такива процеси, че никакви нечистотии не се отделят. Когато имате добро разположение на духа, това показва, че вашето духовно дишане е правилно. Докато сте на Земята, вие все още ще се учите да дишате правилно. Човешките дробове се различават коренно от хрилете на рибите. Рибите чрез хрилете си вадят въздуха от водата. Човек пък си е създал органи □ белите дробове, чрез които не вади въздуха от водата, но го получава в неговото естествено състояние. Това е по-лесно. Обаче ако извадите рибата от водата и я заставите да поема направо кислорода от въздуха, както това прави човек, тя ще умре. Нейният орган не е пригоден за такова дишане. Ако вади въздуха от водата, тя се справя с това си положение и може да живее. Заставите ли я да приема въздуха направо от атмосферата, тя не може да живее.

Та, сега, и вие, като рибите, се приготвявате да излезете от тези условия. И ако в този живот още не се научите да дишате духовно, вие ще се мъчите като рибите, които попадат във въздуха. Ако извадите една риба от водата, в нея ще се яви желание да се върне назад. Знаете ли какво е положението на рибата във водата? Няма по-ужасно положение от нейното. Ако разпорите една голяма риба, в корема □ ще намерите друга по-малка, която тя гълтнала. В корема на малката ще намерите друга, още по-малка. В нея ще намерите трета и т.н. Рибите едни други се гълтат. Няма никаква хронология в техния живот. Техните престъпления не се записват в книгите. Там съществува вечно мълчание, никой няма право да говори. Ако някоя риба рече да проговори, устата □ веднага ще се напълни с вода. Тъй щото, когато

някой казва, че трябва да мълчи, ние разбираме че той се намира във водата. Значи, ако си във водата, ще мълчиш. Ако си извън водата, ще говориш. Ако си в злото, мълчи. Ако си в доброто, говори. Ако си в омразата, мълчи. Ако си в любовта, говори.

Не мислете, че в гневно състояние вие можете да обичате. Гняв и обич, това са две енергии точно противоположни една на друга. Омразата винаги руши. Най-малкият гняв също руши. Умните хора трябва да проповядват, да научат хората как да живеят.

Разбирайте ме правилно. Често хората се гневят и възмущават от неправилни неща. Някога се възмущаваш без никаква причина. Някога човек се възмущава от любовта на някого. Казва: „Неприятно ми действа любовта на този човек.“ Запример, аз съм забелязвал как постъпват мухите. Седна някога да свиря на пианото и някоя муха изведнъж дойде, кацне на носа ми. Защо? Музикална е тази муха, иска да каже, че ☐ е приятно да ме слуша. Ако не свиря, тя не би ме безпокоила. Щом засвирия, веднага иде да ме безпокои. Тя ми казва: „Слушай, да не преставаш да свириш.“ Аз свиря за себе си, а тя иска да ме слуша, да свиря дълго време. Понякога, като свиря, без да искам, ударя я и тя падне на земята. Аз после я съжалявам. След това взема я на ръката си, подухам я малко и тя оживее. Питам я: „Кога влезе при мене?“ Мухата не е виновна, тя кацне на носа и започне да ме бута. Като свиря, ръцете ми са заети, затова я духам с устата си. Като разсъждавам, виждам, че мухата не е виновна, има добро желание да послуша малко музика. Често тя влиза и в носа на човека. Като слуша свиренето, в нея се явява желание и да си хапне малко. Понеже по носа има полепени микроби, тя иска да яде. Аз свиря, а тя търси микроби да яде. След това тя казва: „Много ти благодаря, чух една хубава песен, а същевременно си и хапнах.“ Аз се възмущавам от нейното безобразие, а тя влиза в най-деликатното място и ме безпокои.

Сега някой тръгне на път, но просякът тръгва подир него. „Моля, за Господа, дайте ми нещо!“ Ти вървиш, а той ☐ подир тебе, мърмори, иска нещо. Най-после ти се обръщаш към него и казваш: „Върви си оттук, няма да ти дам нищо.“ Той пак върви след тебе. Ти се обърнеш, изхокаш го, той пак върви и проси след тебе. Като не му дадеш нищо, той започва да мърмори. Но

какво се добива с това? Умният човек, още като види просяка, извиква го у дома си и го угощава. Аз не съм за даване на пари. Видиш ли един беден, който проси, дай му картичката си и го покани у дома си на обяд. Видиш втори □ направи същото. Като се съберат десетина души, покани ги да седнат пред трапезата, а ти □ между тях и започни да се разговаряш. Ще ги питам къде са ходили в странство, какво са научили. Като ги нагостя добре, ще ги поканя да дойдат другата неделя пак. Един път в седмицата трябва да ги поканвам и то в неделя, а не в работните дни. Ако срещнете бедни деца, направете пак същото. Поканете ги у дома си на гости и им дайте един обяд.

Ако всички хора биха постъпвали по този начин, светът щеше да се оправя. Ако всички хора, от най-високостоящите до най-нискостоящите, биха постъпвали по този начин, т.е. биха имали разположение да изпълнят волята Божия, светът в скоро време би се оправил. Обаче това един човек не може да направи. Всички трябва да имат готовност да изпълняват волята Божия. Ако всички българи биха постъпвали по този начин, нямаше да има бедни хора в света. Ако един министър, владика, свещеник, държавник, учител, или кой да е, срещне на пътя си един беден или един просяк и го покани у дома си, няма да има бедни хора на Земята. Мислите ли, че тогава ще има просяци и затвори? Няма да има. Тогава хората ще имат желание да срещнат поне един просяк в света. Сега хората седят и създават закони. Много закони съществуват, закони на Бога, но хората не се спират пред тях. Има един закон, написан горе на главата, който никога не се изменя. Този закон казва: Всеки ден прав □ по едно малко микроскопическо добро □ нищо повече. И като се върнеш дома си, да се чувствуваш доволен и разположен, че покрай всички дела, които си свършил през деня, направил си поне едно микроскопическо добро. Силата на доброто не е в многото. Колкото малко да е доброто, само по себе си то е мощно. Не е важно кога ще правиш доброто, сутрин, на обед или вечер. Важно е обаче всеки ден да правиш по едно микроскопическо добро, според Божия закон на любовта. Тогава ще имаме Божието благословение.

Сега, като наблюдавам съвременните хора, аз се чуда на тях. Те отправят своите молби към Бога и желаят работите им

веднага да се уредят. Те не мислят, че в дадения момент хиляди и милиони същества отправят молитвата си към Бога, всички искат да им се отговори. И ако не получат отговор на молитвата си, те са готови да се възмуцават и обезсърчават. Ако ти си подал прощението си днес, преди тебе милиони други същества са подали своите прошения и чакат реда си. Всичко върви поред. В Бога няма никакво лицеприятие. Понякога, докато дойде ред на твоето прощение, може да мине година и повече. А някога, ако са дадени малко прошения, ти ще получиш по-скоро отговор. Ако не получат веднага отговор на молитвата си, хората са готови да се съблазнят. В това отношение те са много възискателни. Напротив, ако не получите скоро отговор, радвайте се, че други някои са получили и получават в това време отговор на своите заявления. Като се отговори на тях, ще дойде и вашият ред. Важно е човек да настоява на молитвата си. В това време обаче трябва да работите.

Мнозина са ме питали как може да се оправи светът. Други са ме питали как могат да се лекуват. За да се лекува, човек трябва да диша правилно, да се храни правилно, да мисли, да чувствава и да постъпва правилно. Щом изпълни това, всичко останало ще си дойде навреме. Ето защо, никога не се съмнявайте в намеренията на Бога. Усъмните ли се в Господа, ще дойдат големите противоречия. Не казвайте, че Господ не ви е обърнал внимание. Не се съмнявайте във възможността на Слънцето да ви стопли. Слънцето има всичките възможности да ви стопли. От вас зависи какво положение сте заели по отношение на него. Ако се качите на един планински връх, въпросът лесно се решава. Ако сте в някоя долина, ще трябва да се нагодите специално, да може слънчевата енергия да действа върху вас. Направите ли това, и слънчевата енергия ще извърши своята работа. Така правят и растенията. Когато искат да се ползват от слънчевите лъчи, те специално се нагаждат към тях. Ще кажете, че това са растения, няма какво да се учите от тях. Разумният човек се учи и от растенията. Аз взимам голяма поука от растенията. Като наблюдавам, аз се чудя на тяхното търпение. С хиляди години главата им седи заровена в гъстата материя и те очакват да дойдат и за тях благоприятни условия. Те казват: „Ще дойде ден, когато и нашите глави ще излязат от гъстата материя.“

Та казвам: Няма мъчение в света, което да не се прекрати.

Защо? Защото Бог работи за нашето избавление. Ние сме изпратени на Земята да се учим. И каквото се случва, то е все за наше добро. Аз не ви говоря като на невежи. Всеки от вас знае много нещо, той може да държи лекции на другите хора. Всеки от вас възпитава децата си. Кой от вас не казва на приятеля си как трябва да живее? Кой от вас не казва на приятеля си, че трябва да бъде смел и решителен? Обаче като дойде до него да проверява своята смелост, той става страхлив, обезверява се. Когато любовта на човека е малка, той се обезверява. В голямата любов обезверяване няма. Любовта не може да се изменя. Единственото нещо в света, което не се мени, това е Божествената любов. Единственото нещо в света, което не се изменя, това е Божествената мъдрост, от която произлиза знанието. Единственото нещо в света, което не се изменя, това е Божествената истина, от която произлиза свободата. Единственото нещо, което остава вечно и неизменно, това е Божественият Дух. Бог е Дух и Той е неизменен в Себе си. Четири неща има в света, на които човек всякога може да разчита и в които никога не трябва да се съмнява: това са любовта, която ражда живота; знанието, и светлината, които произлизат от мъдростта; истината и свободата, която се ражда от нея.

Дето и да отиде човек, все при Бога ще отиде, никъде другаде. Като се намери в мъчнотия, човек иска да бяга. Къде ще бяга? Където и да отиде, от лицето на Бога не може да избяга. Един от еврейските пророци □ пророк Иона, се опита да избяга от Господа. Бог го изпрати в Ниневия, но той се отказа, взе си багажа, купи си билет и тръгна за Испания. Той искаше да отиде на запад и казваше: „Тази работа, дете Бог ми я възлага, не е за мене.“ Когато се намери пред по-големи мъчнотии, Иона изпълни длъжността си както трябва.

Като напуснеш Земята, пак при Бога ще отидеш. Като се намериш в големи страдания на Земята, пак Бога ще викаш и пак при Него ще отидеш. И най-после, като се откае и каже, че в света няма оправия, тогава ще отидеш при Господа и ще кажеш: „Господи, какво искаш?“ □ „Аз съм тук.“ □ „Няма оправия в света.“ □ „Какво искаш?“ Тогава той ще се намери в положението на един вярващ, който постоянно роптал и казва: „Господи, непоносими са моите страдания. Не мога вече да нося тия страдания, задушават ме.“ Като го слушал да се оплаква, Господ

казал: „Вземете неговото страдание и го вкарайте в онзи голям салон, той сам да си избере каквото страдание иска.“ Като влязъл в салона, този човек видял големи кръстове: големи и малки, от желязо, от сребро и от злато, различни метали. Като избирал от най-малките кръстове, той се спрял най-после на едно малко сребърно кръстче. Той взел кръстчето и казал, че това страдание приема. Тогава му казали: „Това кръстче именно е твоето.“ Всъщност всеки човек носи такива страдания, каквито са неговите сили, да може да ги понася. Но той си мисли, че страданията му са големи.

И тъй, кротостта, за която се говори, представя закон на Божествената любов. Кротостта е вътрешно качество. Милосърдието пък е [външна] страна на любовта. Милосърдието е необходимо качество да се помага на онези, които страдат. Съвременните хора имат нужда от разумна помощ. Всяка вечер употребявайте поне десет, петнадесет, двадесет минути в размишление, да се свържете с всички добри хора на Земята. Мислете и за страдащите, както Бог мисли за тях. Съвременните хора страдат от свещеният егоизъм. Те не искат да мислят и да се грижат за никого. Те могат да смущават другите, но като дойдат до тях, не искат никой да ги смущава. Има, наистина, смущения, които не са на място, но не всички. Всяка вечер човек трябва да си спомни качествата на Бога и да види какво се иска от него. Той трябва да си каже: „Бог е дълготърпелив. Тогава аз мога и трябва да бъда поне търпелив. Бог е вселюбещ, а аз мога да бъда поне любещ. Не мога да бъда точно като Бога, но мога поне да вървя в Неговия път.“

Един ангел забелязал, че всяка сутрин Бог отправя вниманието Си някъде и се чудел към кого ли е това внимание насочено и какво трябва да е това същество, което се ползува от вниманието на Бога. Той си мислел: „Навярно това същество трябва да е някое голямо и важно същество.“ Един ден той помолил Бога да го изпрати на Земята, да види кое е това същество, към което изказва Своето благоволение. Бог го изпратил на Земята. Какво било учудването на ангела, когато в една усамотена хижа той видял един езичник, който се молел на своя идол. Той прегръщал и целувал камъка и си казвал: „Господи, изяви ми се, искам да Те видя. Толкова години вече как Ти се кланям, но една

сладка дума не чух от Тебе. Дума не ми проговори.“ Като видял как прегръща и целува камъка, ангелът си казал: „Ако този човек може така силно да обича един камък, колко повече ще обича Господа.“ Човек, който може да обича грешника, ще обича и праведника. Който обича сиромаша, той може да обича и богатия. Сега едва ангелът разбрал защо Бог дава такова внимание на това толкова малко и на никого неизвестно човешко същество. Този, който може да обича невежия, ще обича и учения. Мъчнотията не е в положителната, но в отрицателната страна.

Тъй щото, човек трябва да бъде силен в мъчните работи. Мъчните работи дават радостите на човека. А радостта е естественото нещо за нас. Сега се изискват вярващи. Вие сте от силните вярващи. Аз считам, че всички вие сте от тези вярващи, които прегръщате и целувате този камък. Похвално е това нещо. Казвам: Всеки от вас има по един камък, който прегръща. Няма човек, който да не прегръща по един камък. Но като прегръщате и целувате този камък, помолете се на Бога така: „Господи, ако аз обичам този камък, който Ти си създал, Тебе още повече ще обичам, но изяви ми се само.“ Ще кажете, че това е идолопоклонство. Аз гледам другояче на въпроса. В скръбта си ние търсим Бога. В любовта, в омразата, във всички противоречия ние също търсим Бога. Няма същество на Земята, което, като изпадне в противоречие, да не търси Бога. Този вътрешен език е мъчен за разбиране. Но мъчните работи са за човека. Ако човек не беше съгрешил, какво щеше да бъде? Божията любов щеше да остане неизявена, но щеше да се изяви по друг начин.

Сега ще ви приведа един пример, който и друг път съм привеждал. Той е известен на всички езици. Един дядо преди смъртта си извикал своя внук и му казал: „Слушай, давам ти тази тояга. Тя е излязла от рая и носи със себе си голямо благословение. Внимавай, докато тоягата е в ръката ти, всичките ти работи ще текат по мед и масло. Изгубиш ли тоягата си или откраднеш ли ти я някой, ще знаеш, че ще те сполети най-голямото нещастие.“ Не се минало много време и дядото умрял. Внукът постоянно носел тоягата със себе си, не се делил от нея, във всичко разчитал на нея, но не работел. Той мислел, че щастието ще му дойде само по себе си. Така се изминали цели десет години и наместо да се уредят работите му, те тръгнали назад. Той започ-

нал да заборчява и се чудил какво да прави с тази тояга. Често си казвал: „Иде ми да захвърля тази тояга, нищо не ми донесе. Дядо казваше, че е излязла от рая, но аз не видях никаква полза от нея.“ Един ден, като се разхождал в гората, ето че насреща му се задал един бик. За да се предпази от него, момъкът ударил бика по главата. Силно уплашен, бикът избягал в гората, но тоягата се счупила на две и от нея потекли златни монети. Като видял това, момъкът се зарадвал, но си казал: „Защо този бик не се яви десет години по-рано, но едва сега?“

Сега всички хора носят тази магическа пръчица в ръката си, но нищо не получават от нея. Трябва насреща им да излезе бикът, да го ударят с тояжката, да се разчупи на две и от нея да потече злато. Та сега, и съвременните електротехници, които работят с електричеството, знаят, че когато жицата е здрава, токът тече спокойно и не причинява никаква вреда. Прекъсне ли се някъде токът, всеки ще го усети и ще отскочи настрана. За да се образува светлина, трябва да имаме два края с две противоположни електричества. Значи, за да се яви знание и светлина, електрическият кръг трябва да се разкъса, да потече нещо по жицата. Следователно страданието е средство да се прояви практически Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина между хората на приложението. Като разберете това, тогава ще видите, че страданията са нужни. Аз не говоря за излишните страдания, нито за излишните мъчнотии и болести. Всяка болест не е нищо друго освен чистене. Толстой разправя за себе си, че след всяко боледуване, той изпитвал известно просветление на ума си. Той придобивал ново схващане за света.

Казвам: Всичко, което сега става в света, носи едно просветление. Иде доброто в света. Затова всички трябва да се молим на Бога, да превърне всичко в добро. Всички трябва да дадем добър пример, да вярваме, че всичко, което става в света, ще се превърне в добро. Не питайте защо се бият хората. Не мислете, че всички тия хора са глупави, но пожелайте дълбоко в душата си всичко да се превърне за добро. Пожелайте всички народи, които днес се бият, да се сприятелят и братски да започнат да живеят. И ние, които ги гледаме с противоречие, нека пожелаем да дойде по-скоро светлината, да обикнем живота,

който Бог ни е дал и наредил. Да станем всички добри служители с всичката пълнота, че каквато работа да започнем, да я вършим с любов. Това е новото, което трябва да вършим сега в света.

*„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва*

*6-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 12.XI.1939 г., 10 ч. сутринта,
София □ Изгрев.*

ЖЕНА КОГА РАЖДА

„Отче наш“

„Ще се развеселя“

Ще взема следния стих от Евангелието: „Жена кога ражда, на скръб е, но като роди, забравя скръбта си.“

„Духът Божи“

В един разказ от древността се разказва за съвета, който един от окултните учители дал на един свой ученик. Ученикът отишъл при Учителя си и го попитал: „Какво трябва да правя, Учителю?“ Учителят му казал: „Ще си купиш един юлар, а после ще вземеш такъв кон, на който юларят точно да попадне.“ Ученикът си купил юларя и тръгнал по света да търси кон, на който юларят точно да попадне. Години наред той търсил такъв кон, но не могъл да намери. Един ден отишъл в гората, дето го срещнали разбойници и му вързали ръцете с юларя, който носел със себе си. Той се обръщал ту към себе си, ту към разбойниците с въпроса: „Защо ме завързахте?“ Най-после разбойниците му отговорили: „Вързахме те, защото не можа досега да намериш коня, който търсеше.“

Ще направя една малка забележка. Когато човек не си служи с ума си, винаги ще го връзват с юларя, който носи за коня си. В природата има една велика школа, която учи всички хора какво трябва да правят. Природата крие в себе си всичко: и миналото, и настоящето, и бъдещето. За това, което сме минали вече, тя е турила една завеса, поставила го е в тъмнина, да не го виждаме и да не помним нищо. За това, към което се стремим, тя е поставила малка светлинка. Това, което учим, постепенно се открива пред нас. Тази е причината, че животът ни е доста несносен, в него има ред противоречия. За противоречията, които преживяваме, няма цар. За всички болести има цар, но за

противоречията няма. Тъкмо обаче се освободиш от една болест, хване те друга някоя.

Един германски лекар отишъл в Америка във времето на американската неврастения. Като изследвал различните прояви на неврастенията, намерил около четиристотин различни видове, на които дал различни имена. Но с това не се изчерпали случаите на неврастения, все още продължавали да се явяват все нови и нови видове. Като не могъл повече да ги кръщава, да им намира имена, той ги нарекъл с общото име „американичи“. Та, и ние, като изследваме своите нещастия, най-после казваме: нещастия, но нещастията биват от различни категории. Викат един лекар при един богат човек, който си счупил крака. Богатият питал лекаря: „Защо си счупих крака?“ Лекарят му отговорил: „Ти си счупи крака, за да дойда аз да го направя. Ако не беше си го счупил, нямаше да ме викаш и нямаше да ми платиш. Чрез крака ти си създадох работа. Много ти благодаря.“

□ „Като направиш крака ми, ще ти платя.“

Та сега, и вие питате защо са нещастията в света? Какво представя нещастieto от наше гледище? Ние имаме две разбирания по този въпрос. Това, което е щастие за нас и го търсим, кокошките бягат от това щастие. Защо е така? Много просто. Ти влезеш в курника, извадиш една кокошка, хванеш я за врата, заколиш я и си доволен и щастлив. Обаче кокошката не иска това щастие. Значи твоето щастие е нещастие за кокошката. Тя не търси такова щастие. Та, по същия начин, когато и вие питате защо идат нещастия върху вас, казвам: Върху вашето нещастие някой гради своето щастие и благува. Това щастие може да се гради на нещастieto не само на един, но на двама, на трима, на стотина, на хиляди хора. Забележете, един генерал е щастлив, че е победил, но неговата победа се дължи на нещастieto на хиляди хора. При това, щастieto на генерала се дължи не само на нещастieto на едната страна, но на нещастieto на двете страни. И след това този генерал ще го възнаградят, ще го увенчаят, че спасил отечеството си. Той взима повече, отколкото му трябва.

Сега всички хора искат да бъдат генерали, управляващи, но никой не иска да бъде редовой. Обаче има случаи, когато някои от императорите са станали такива от обикновени чинове.

Запример, Наполеон е станал император от обикновен ефрейтор. Но този ефрейтор размърда цяла Европа. Наполеон си остана чин ефрейтор. Може би прочете му останата отворена, че не може да достигне до чин генерал. И съвременните хора в едно отношение мязат на Наполеона □ че носят все ефрейторски чин. Обаче, като император на Франция, Наполеон правеше това, което искаше. Казват, че съдбата на Наполеона била такава. Не само че съдбата му е била такава, но Наполеон имал отлична глава. Трябва да видите каква е била главата на Наполеона, да видите, че не всеки може да има такава глава. Не всеки може да бъде Наполеон. Като съм правил френологически измервания на главата му, намерих, че тази област около ушите е много широка. Подобна глава в това отношение не съм намерил. Той е бил отличен естественик и математик. Това, което той е пресмятал, е било точно. Във всичките си планове той е предвиждал как трябва да станат нещата. Ще кажете, че той правел всичко, каквото му идвало на ума, според вдъхновението. Да, но вдъхновението му зависи от неговите способности.

Когато кажат за някой човек, че е даровит, това значи, че той носи дарбите в себе си. Той носи дарбите си и в предната част на мозъка си, и в горната част □ навсякъде е заобиколен с дарби. Такава глава може да направи всичко, каквото пожелае. Обаче, ако главата е куха, нищо не може да направи. Какво може да направи една куха глава? Нищо! Някой пита: „Защо работите ми не вървят добре?“ За да вървят работите ти добре, ти трябва да имаш характер, да имаш обхода. Я виж как вървят работите на някой търговец. Вижте го колко е деликатен. Даже и дипломатите не могат да правят такива поклони. Той има сладък, дипломатически език. Като те срещне, усмихне се и казва: „Заповядайте. Щастлив се считам, че такъв човек е влязъл в дюкяна ми.“

Преди години, когато бях в странство, вървя по една улица, от един дюкян ме вика един търговец. Той ми казва: „Господине, заповядайте да си поговорим.“ Той не ме вика да купя нещо, но да си поговорим. Влязох в магазина, виждам един човек любезен, учтив, с ясен поглед, с усмивка на лице и започна да се разговаря по различни въпроси, да ме запитва. Хубави работи говорихме. Аз го питам: „Ти евреин ли си?“ □ „Не съм евреин.“

□ „Мязаш на евреин.“ □ „Може да мязам на евреин, но занаята им не съм приложил. И аз не зная какъв съм. Търся си още занаята, не мога да го намеря.“ След като говорихме хубави работи, той ми каза: „Господине, ако обичаш, да си купиш едни копринени чорапи, за спомен.“ Купих си едни чорапи, които ми даде доста на сметка, и си излязох. Той ме покани и втори път да вляза в магазина му, но аз повече не минах по тази улица, така че не можах втори път да го посетя.

Казвам: Както виждате, върви му на този човек. Защо? Защото мяза на евреин. Та, и ние, за да ни върви, трябва да мязаме на нещо. Като отидеш в невидимия свят, веднага ще те питат какъв си. Ако там се отречеш и кажеш, че не си евреин, непременно трябва да кажеш какъв си тогава. На думата „евреин“ са турили много лошо значение. Много думи в сегашния език са съвсем изопачени. Ние живеем в един изопачен свят, но много неща в живота трябва да се изправят. Ако попитате жената за мъжа, тя ще ви каже, че по-лошо същество от мъжа няма. Ако попитате мъжа за жената, и той ще ви каже същото. Той ще ви каже, че по-лошо същество от жената в света няма. Ако попитате майката за децата, и тя ще ви каже, че по-лоши същества от децата няма. Наистина, има изключения от това правило, но повечето случаи са такива. Че, по-скръбно нещо от това, да имаш едно лошо, непослушно дете, което постоянно да ти прави пакости, няма.

Един баща се оплакваше от детето си: „Имам едно лошо дете. Ако беше чуждо, досега двадесет пъти щях да го изпъдя от дома си, но какво да правя, мое е. Един ден, не можах вече да го търпя, взех го, вързах го и започнах да го пушам с главата надолу в кладенеца. Като го пушах надолу с главата, то започна да мисли и ми казва: „Татко, не съжалявам, че ме пушаш в кладенеца. Аз ще умра, не жая за себе си, но ми е жал за сестричките, няма кой да ги гледа. Пък и тебе ще те затворят. За това жая само.“ Като го слушах да ми говори така, видях, че било умно дете, мисли за сестричките си и за мене. Извадих го от кладенеца, потупах го по главата и си казах: Добре, че ми проговорил така, че го извадих вън от кладенеца.“

Сега вие ще кажете, че бащата е бил жесток човек. Не е жесток, той, без да иска, изпитал сина си и видял, че не е толкова

лош, както го мислел. Като се видяло с главата надолу, детето започнало да мисли добре и си спомнило и за сестричките си, и за баща си. Пък ако този пример не беше станал, аз нямаше да ви го приведа. Тъй щото, аз благодаря, че е станал, за да мога да ви го приведа. Благодаря, че по този начин детето е започнало да мисли право и бащата е видял, че детето му било умно. Същото става и с хората. Когато човек се намери в трудно положение, т.е. с главата си надолу, той започва да мисли добре. Бащата нямаше да го пусне в кладенеца, но той искаше само да изплаши детето си, да го застави да мисли. Така че, когато и вас вържат и ви пуснат с главата надолу в един кладенец, вие започвате да мислите добре. Като ви пуснат няколко пъти в кладенеца, мисълта ви съвсем се изправя. Та, сега, и вие не се бойте от кладенеца. Като ви пуснат в кладенеца, повече от тричетири метра дълбочина няма да ви пуснат. Но поне ще почнете да мислите право. Като започнете да говорите хубаво, веднага ще ви извадят. Вижте какво прави бедният. Понеже няма пет пари в джоба си, той започва да работи с мисълта си. Той си представя, че ако има пари, ще направи църква, училище, дом за бедни и т.н. Като го слушат, съществата от невидимия свят го вярват и пишат всичко, каквото той обещава да направи. Те си казват: „Ето един човек, който е готов да направи всичко. Той обещава и църква да прави, и училище да прави, да помага на бедни и на сирачета.“ Всички хора на Земята са все от високо произхождение. Те са дошли да правят църкви, училища, да помагат на бедни и на страдащи, да въведат ред и порядък на Земята. Те чакат благоприятни условия за това.

„Жена кога ражда, на скръб е, но кога роди, скръбта □ се превръща на радост.“ Аз взимам този стих в широк смисъл. Под думата „жена“, ние разбираме живота в своята производителна форма. Животът ражда нещата. Той е жена, която ражда. Женският принцип ражда нещата. Думата „животъ“* в български език е от мъжки род, затова окончава на „ъ“. Обаче има думи, които са от мъжки род, а окончават на „а“, запример думата „владика“. Значи владиката го правят на жена. Не е голяма погрешка. В български език има три рода, а в турски □ само

* Според правописа до 1945 г.

един. Турците казват: един жена, един мъж, един дете. На турски език подхожда това, но на български не подхожда. В английски език пък, ако не употребиш местоимението, ти не знаеш на мъж ли говориш или на жена. Всеки език си има своите особености, но изобщо език, в който се различават родовете, е по-богат. Англичаните обичат да съкращават думите, когато* германците ги продължават. Те имат думи, съставени от четиридесет-петдесет букви. Освен това, германците обикновено употребяват глагола накрая на думите.

Не само всеки народ си има своя граматика, но и всеки човек, който живее на Земята, има своя граматика. Човек първо трябва да изучи граматиката на своя народ, а после чуждите. Да изучаваш една чужда граматика, това значи преди всичко да познаваш граматиката на своя народ, да знаеш къде да туряш местоименията, къде глагола, къде всички останали думи. Много хора още не знаят съществителните имена, понеже са от нов произход. Най-новите научни изследвания показват, че най-стари са съюзите, после глаголът, прилагателните, местоименията, и най-после идат съществителните имена. Когато някой човек заболяе от някакво мозъчно разстройство, забелязано е, че първо той забравя съществителните имена. И тогава, вместо да каже „брадва“, запример, той казва: „това което сече“, вместо да каже „кон“, той казва: „това, което се язди“. Тъкмо това показва, че съществителните имена са от най-нов произход. След това той забравя прилагателните имена, местоименията, глагола и най-после остават само съюзите, понеже те са от най-стар произход. Само съюзите не се забравят. След като започне да оздравява, човек си припомня първо глагола, после местоименията, прилагателните, и най-после съществителните имена. Изкуство е човек да се научи да говори. И ако вие бихте се научили да говорите така, както иска Онзи, Който е вътре във вас, природата щеше да ви разбира и вие щяхте да я разбирате.

Преди години повикахме няколко работника да работят едно здание. Един от тях се обърна към мене и ми каза: „Аз те помня тебе.“ □ „По какво ме помниш?“ □ „Един ден няколко работника бяхме повикани да покрием едно от тукашните здания.

* когато □ *разг.* докато.

Ти дойде и ни каза: „Ако не бързате, скоро ще дойде дъжд и всичко ще намокри.“ Колкото и да бързахме, ние не бихме могли да изпреварим дъжда. По едно време ти погледна нагоре и каза: „Работете сега, защото след три часа ще дойде дъждът.“ Наистина, ние продължихме работата си усилено, облаците се оттеглиха на друга страна и ние свършихме покриването на зданието. След три часа същият дъжд дойде, но ние бяхме вече свършили работата си.“

Питам: Какво показва това? Това показва, че природата си служи с един език, който човек трябва да разбира. Говори ли на този език, природата го слуша. Този език аз наричам Божествен. Когато човек е недоволен от нещо, той влиза в една гъста материя. Недоволството на хората е голямо препятствие, за да могат те да изучават Божествения език. Представете си, че някой човек се е разболял, явил му се е някакъв абсцес на страната и той изпитва ужасни болки. Какво ще правите? Ще викате лекар. Той ще дойде, ще направи един разрез и след това трябва да минат три-четири месеца, докато оздравеете напълно. Който разбира Божествения език, той ще си помогне по друг начин. Той ще вземе един чайник с гореща, вряла вода, ще сипе малко от тази вода върху един чист памук, дълъг около 20 сантиметра, широк 15 сантиметра, дебел 2 сантиметра, и леко ще го изцеди от врялата вода. След това ще тури внимателно този памук на болното място, но да внимава да не се изгори, а отгоре на памука ще тури една гутаперча*. Така ще държи горещия памук, докато е топъл. След това ще го изцеди, ще го полее отново с вряла вода и ще направи същото. Така ще поставя памука около шест пъти. След това ще завие страната си добре с топло и сухо шалче, да се пази от простуда. Обикновено подувания се явяват във всеки човек, който е лишен от влага в организма си. Когато хората боледуват, това показва, че те са недоволни от живота, станали са груби. Болестта иде като възпитателно средство. Тя има предвид да го направи по-мек. И наистина, вие виждате как болният се съгласява на всичко, става снизходителен към всички. Докато не е заболял, човек е строг, взискателен, сериозен. Щом заболяе, той е готов да даде мило-драго,

* гутаперча □ (от нем.) подобен на каучук продукт, мушама.

само да се освободи от болестта. Той се съгласява на всичко. Значи, има една сухота в човека, която се лекува само с болести.

Сега аз не говоря за онези болести, които ние сами си създаваме. Не, има едни болести, които идат естествено в живота. На тия болести вие не трябва да се противопоставяте. Ако роптаете от една малка болест, след нея ще дойде друга, по-голяма. Колкото повече роптаеш, толкова повече болестта ще се увеличава. Каквото и да правите, болестите все ще дойдат. Трябва да има някой, който да ги носи. Как носите болестите вие, това аз не зная. Но според мене завършен характер е този, който, като се намери пред някаква болест, превръща я в добро. Като му дойде някаква болест, той □ се покланя, зарадва □ се, говори □ мекичко, пита я защо е дошла, какво иска, поканва я да седне, нахранва я. Като поседи известно време, болестта остава доволна от човека и сама си излиза. Тя казва: „Един път в годината дойдох на този човек и той ме прие както трябва.“ Като добър християнин, този човек □ казва: „Много ми е приятно, че ме посети.“ Обаче, ако започне да роптае, да прокліна съдбата си, че му дотегнало да се занимава с болести, болестта ще се затвърдява още повече и няма да го напусне. Болестта носи повече благословение, отколкото трябва. Тя е много щедра. Като дойде при някой човек, тя го натоваря толкова много, че той започва да страда от нейната щедрост. Големи подаръци носи болестта на човека.

Сега вие не вярвате в това, което ви казвам, но и аз не искам да ви убеждавам. Казвам: Болестта е много щедра. В света има два вида същества: едните носят радости, а другите □ скърби. Първите същества дават изобилно, но ако ти не си доволен от това положение, тогава ще дойдат вторите, ще ти дадат и от своето изобилие, от скърбите. Ако аз съм на ваше място и имам скърби повече, отколкото ми трябва, няма да отида между хората, но ще отида в някоя гора и ще туря гърба си на едно дърво, ще взема нещо от него. После ще си туря гърба на второ, на трето дърво. Така ще обиколя около десетина дървета и ще си отида у дома си. Някой ще каже: „Кой ще ходи да се скита целия ден из гората?“ Значи, да правиш грешки, да се гневиш и сърдиш целия ден, това може. А да отидеш в гората да се обмениш с дърветата, това не може. Аз бих предпочел да се запозная в един ден с десет дървета, отколкото цял ден да мърморя. Ако ме

срещне някой и ме види как поставям гърба си на дърветата, ще ми се смее. Затова не трябва да казвате какво правите. Питат ли ви какво правите в гората, ще кажете, че се облягате на дърветата, за да си починете. И това е право, защото до този момент сте имали голяма тежест, която дървото ви отнема и ви става по-леко. Като поставите гърба си на десетина дървета, съвсем ще ви олекне.

Ето защо, искат ли хората да се лекуват, те трябва да започнат от растенията, защото растенията водят чист живот. От всички същества, които днес живеят на Земята, растенията са най-чисти. И между растенията има някои със сприхав характер. Запример, пелинът има сприхав характер. И лайкучката не е много мека. Тя действа особено лековито. Ако не сте разположени, ако нямате апетит, пийте няколко деня подред лайкучка. Сварете си всеки ден прясна и пийте сутрин, на гладно сърце, по една чашка. Като правите това три-четири деня наред, разположението и апетитът ще ви се възстановят. Белият цвят на лайкучката показва чистота и щедрост, тя е готова да се жертвува. Жълтият цвят на тичинките ☐ показват разумност. Горчивината ☐ показва, че има нещо, което не е от висока култура. Горчивият вкус на някои растения показва, че те се отнасят към солите. Солите биват на вкус солени, солено-горчиви, солено кисели или стипчиви. Ако човек не разбира сладкия вкус на нещата, тогава иде соленият. Ако и соления не може да разбере, иде горчивият. Щом разбере горчивия, соленият ще дойде. Щом разбере соления, ще дойде сладкият вкус. Лайкучката казва: „Аз съм горчива.“ Но като разбереш горчивото, ще дойде соленото. Щом разбереш соленото, ще дойде сладкото.

Вие казвате: „Защо Бог е създал горчивите неща?“ За Бога горчивите неща са сладки. В Божествения свят няма горчиви работи. Там има само сладки работи. В ангелския свят има и горчиви, и сладки. В човешкия свят Бог е наспорил работите. Там има и сладки, и горчиви, и солени. Ако искате да разпределите нещата точно, ще знаете тогава: в човешкия свят има горчиви работи, в ангелския ☐ солени, а в Божествения ☐ сладки. Следователно, искате ли сладки работи, ще отидете да купите от Божествения свят. Искате ли солени работи, ще отидете да ги купите в ангелския свят. Искате ли горчиви работи, ще ги намерите в човешкия свят, между хората. Кой ви е виновен, че

вие купувате от хората повече стока, отколкото от другите светове? Ако всичко в живота ви е горчиво, това показва, че сте си купили повече горчиви работи, отколкото ви е трябвало. Щом имате горчивини повече, отколкото трябва, продайте излишното от тях. Споделяйте горчивините си с хората, но не лишавайте хората от горчивините. Горчивините са необходими в човешкия живот. Ако лишите хората от горчивини, вие ще ги направите лоши. Искате ли да направите човека човек, турете му в живота нещо горчиво. Искате ли да го направите ангел, турете му нещо солено. Искате ли да го направите Божествен, турете му нещо сладко. Някой казва: „Аз искам да стана Божествен човек.“ Ще ядеш сладко. „Искам да стана ангел.“ Ще ядеш солено. Ангелът не е като човека. Христос казва: „Ако солта избезсолее, трябва да се хвърли навън.“ В каквато доза да вземете истинската сол, тя носи живот на човека. Като яде солено, умът на човека се прояснява. Изобщо, киселите и солени работи събуждат активност в човека. Безвкуските работи не събуждат никаква енергия. Горчивите работи също събуждат енергия в човека. И на болния като дадете два-три пъти горчиво, той се отказва от него, намира, че му е достатъчно.

Сега, като ви наблюдавам, виждам, че имате страдания и изпитания, но понякога не е добре да се казва на човека как да си помогне. Като мине изпитанието или страданието, той сам ще се научи. Идвали са при мене бедни хора, болни и като виждам, че нямат пари да се лекуват с лекари, аз ги съветвам да излизат рано сутрин, преди да изгрее Слънцето, да го погледат една-две минути, да си попекаат гърба на Слънцето около един час и да си гледат работата. От слънчевите лъчи ще се подобри здравето им. И главата им, и гръбнакът им ще минат. Но те от голямо пристрастие отиват да гледат Слънцето, стоят дълго време, като мислят, че изведнъж могат да се излекуват. В това отношение те приличат на онзи турски манафин от Мала Азия, който отишъл при един турски лекар да се лекува. Лекарят му дал едно лекарство, от което да употребява по три капки три пъти на ден. Манафинът купил лекарството и си казал: „Кой ще го пие по три капки, да си губи времето? Пък и цяла неделя и повече даже ще мине, докато оздравея. Чакай да изпия лекарството изведнъж, че в един момент да оздравея.“ Той изпил цялото шише лекарство, но се прострял на земята.

Няма защо да стоите пред Слънцето с часове, да минавате за

идолопоклонци. Видите ли, че Слънцето изгрее, дайте му гърба си и кажете: „Искам да ми направиш една разтривка.“ Наистина, няма по-добри масажи от тия, които Слънцето прави на гръбначния стълб на човека. По-добър масажист от слънчевите лъчи, които действуват от сутрин до обяд, няма в света. Ако ти не вярваш в Бога и не обичаш това, което Той е създал, ти ни най-малко няма да се ползуваш от Неговите блага в живота. Когато се грееш на слънце и използваш слънчевата светлина, ти трябва да мислиш за светлината и в това време умът ти трябва да бъде в главата. Ако не вярваш в силата на слънчевата светлина и си казваш: „Я оздравея, я не“, ти няма да имаш никакъв резултат. През това време умът ти ходи по търговия тук-там и не можеш да се ползуваш съзнателно от светлината. Ето защо, когато се лекуваш на слънчевата светлина, ще мислиш само за светлината, за нищо друго. Достатъчно е да концентрираш ума си половин час към Слънцето и слънчевата светлина, за да имаш резултат.

[Сега, всички неща] в живота са добри, но вината е в човешкия ум, който е много разсеян. Искаш ли да концентрираш ума си, започни да се занимаваш с един предмет. В това отношение програмата на сегашните гимназии и университети не е добре направена. Там са застъпени няколко разнообразни предмета, в голям курс, по няколко тома, и всичко това трябва да влезе в главата, да се научи. Памет се изисква за това. Дойдете ли до германска или романска филология, или до правото, до математиката, навсякъде се изисква точен език, никакви излишни думи. Само при това положение можете да очаквате някакъв резултат.

Съвременните хора минават през живота, без да го ценят. Те поглеждат към тялото си и казват: „Еди-кой си има по-хубаво тяло от моето.“ Да имате по-хубаво тяло, това значи да ви впрегнат на голяма работа. Христос, Който имаше най-хубаво, здраво и красиво тяло, Го впрегнаха на такава работа, дадоха Му такъв товар, какъвто никой човек на Земята досега не е носил. Всички хора след Христа, които станаха свети, апостоли, мъченици, имаха хубави тела. Вие искате без да работите да имате хубави тела. Това е невъзможно. Ако искаш от Бога хубаво тяло, ти трябва да бъдеш готов да работиш с това тяло. Ако искаш да имаш отличен ум, ще го впрегнеш на най-хубава работа. Ако

искаш да имаш отлично сърце, пак по същия закон ще го впрегнеш на най-благородната работа. Тъй щото, искате ли отлично тяло, отличен ум и отлично сърце, вие трябва да бъдете готови за най-красивата и голяма работа. Аз не говоря за неразумната работа. Ще работиш, но със съзнание. Един часовникар, който разбира от своето изкуство, ще свърши работата си за десетина минути. Който не разбира от занаята си, ще употреби цял ден и нищо няма да свърши.

Един господин си купил един хубав часовник и го употребявал малко време, но наскоро забелязал, че часовникът му спрял, не върви нещо. Той го занесъл при един опитен часовникар и му казал: „Часовникът ми е нов, но не зная защо изведнъж спря и не върви добре.“ Часовникарят отворил часовника и видял, че вътре влязла една въшка. Той духнал един път, въшката изскочила навън и часовникът започнал да върви. Часовникарят не казал на клиента си коя била причината. Господинът се почудил, че толкова скоро поправил часовника и казал на часовникаря: „Да бях знаял, че толкова лесно може да се поправи, и аз бих духнал.“ □ „Да, но ти не знаеш как да духнеш.“ □ „Колко да ти платя?“ □ „Двадесет лева.“ Значи, за едно слабо духане ще дадете двадесет лева. Господинът не подозирал, че като отварял часовника си да разгледа вътрешността му, паднала една въшка, която спряла движението на часовника.

Казвам: Ако човек с едно духане не може да изкара въшката вън от своя часовник, къде е неговата сила? С едно духане, той трябва да изкара въшката навън. Тази работа става много лесно. Часовникарят има много деликатни щипци, с които пипа часовника. Но този часовникар е бил добър, искрен човек. Той можа да вземе часовника, да го подържи известно време в джюкяна си, и макар че само ще духне, да изкара въшката навън, но като дойде притежателят на часовника, той ще му каже, че е имало много работа в него, нместил колелото и ще му вземе сто лева. А този часовникар пред него още духна и му каза да плати само двадесет лева.

Часовникът, който носим на часовникаря, това сме ние. Достатъчно е да влезе в ума ти една неорганизирана мисъл и ти не можеш вече ясно да мислиш. Достатъчно е да влезе в сърцето ти едно неорганизирано чувство и ти преставаш да

чувствуваш право. Достатъчно е да влезе във волята ти една постъпка неорганизирана, като тази въшка, и ти преставаш да постъпваш право. Какво трябва да правиш, ако сърцето ти не работи, ако умът ти не работи и ако волята ти не работи? Ти трябва да отидеш при часовникаря. Какво ще прави часовникарят? Ще духне само. Понякога с едно духане става работата, но някога с духане работата не се нарежда.

Ще ви приведа сега един анекдот, не зная доколко е верен. Един германец иска да отиде от Мюнхен за Берлин, но няма пари. Той среща един свой приятел и му се оплаква, че иска да отиде в Берлин, но няма пари за билет. □ „И без билет можеш.“ □ „Как така?“ □ „Ето какво ще направя □ казал приятелят му. □ Ще се качиш в трена и когато кондукторът дойде да иска билет, ти ще туриш пръста си на устата и ще духнеш, а пръста си ще насочиш наляво.“ В това време приятелят му купил билет, дал го на кондуктора и казал: „Утре ще пътува един господин за Берлин. Като му искаш билет, той ще духне с ръката си. Видиш ли този господин, ще го оставиш свободен, ще знаеш, че билетът е за него.“ Като се качил на трена, кондукторът дошъл, но той духнал с ръка и кондукторът си заминал, не му искал билет. Като седял в трена, той си мислел: „Много лесно става тази работа. Без билет, с едно духане само, може да се пътува.“ Като свършил работата си в Берлин, той се качил пак на трена и тръгнал за Мюнхен. По едно време кондукторът дошъл да иска билети. Този започнал да духа с устата си, да сочи с пръст наляво, но работата този път не върви □ билет му искали. Като видели, че няма билет, те го свалили от трена. Той трябвало сега да пътува от Берлин до Мюнхен пеш. Като видял приятеля си, той му казал: „Знаеш ли, че с това духане не можах да се върна обратно? Искане ми билет.“ □ „Ти не си знаел как да постъпиш. Сега трябваше да духаш на обратната страна, понеже се връщаш.“

Същото става и с нас. Понякога на отиване ни върви с това духане, но на връщане не върви. Ако се намери някой да плати за тебе, тогава с едно духане само работата върви, но ако няма кой да плати, колкото и да духаш, работата не върви. Във вярата има един закон. Хванеш ли закона, той плаща за тебе. Той ще плати на кондуктора за тебе и ще каже, че имаш билет. Но ако на връщане не си хванал този закон и той няма да ти плати

билета. Тогава кондукторът ще те свали от трена. Следователно всички работи, които ние вършим доброволно и от любов, там законът работи. В този закон всичко е предвидено. В света има един порядък на нещата, който трябва да се спазва. Според този порядък, каквото ти се каже да направиш, трябва да го направиш. Не го ли спазваш, идат изключенията на живота.

Ще ви приведа друг един пример. Той е станал някъде в Ню Йорк с един голям банкер. Обикновено, в България или другаде макар, като става въпрос да взимате пари назаем, непременно трябва да представите трима души поръчители. И то мазни поръчители, които да имат и къща, имот. Ако имате такива поръчители, и вие, и родителите ви ще бъдете почитани. Един ден се събират дванадесет госпожи от висшето общество, членки на някакви благотворителни дружества, и решили да отидат при един голям банкер, да искат помощ за тези дружества. Банкерът минавал за голям скъперник, но въпреки това те разчитали, че той ще им даде най-малко двадесет-тридесет хиляди долара. Те разправили за какво са дошли и очаквали да им даде нещо. Той ги изслушал внимателно и извадил от касата си сто долара. Те взели парите, но си отишли възмутени от него.

Наскоро след това една млада, красива мома, отишла при този банкер за една услуга. Тя влязла в кантората му, поздравила го вежливо, усмихнала се, погледнала го и казала: „Моля, мога ли да Ви помоля за една услуга?“ Той веднага скочил на крака и отговорил: „Кажете какво обичате, на Ваше разположение съм.“ Тя му казала: „Имам нужда от двадесет и пет хиляди долара, ще Ви моля да ми услугите.“ Той веднага извадил от касата си двадесет и пет хиляди долара, предложил ги на момата и казал: „Когато обичате, пак елате. Аз съм на Ваше разположение.“ Тя не му говорила, че иде в името на Бога, че иде за сиромаси, но той като я погледнал, веднага □ дал каквото искала.

Ще кажете, че тази мома го омагьосала. Не, момата е постъпила по закона на любовта. Когато момата си излязла от кантората на банкера, той си казал: „Дали ще дойде втори път при мене? Не знам какво стана, но трепна ми някак сърцето. Сега си мисля, колко жестоки хора сме ние, банкерите. Моето сърце досега не е трепвало, никога не се замисляло за другите хора. Колко хубаво било да ти трепне сърцето за твоя ближен! Благо-

даря на Бога, че ми изпрати това същество, да ми трепне сърцето. Ако дойде втори път, ще □ дам петдесет хиляди долара.“

Момата е разбирала закона на любовта. Като влязла при него, тя е могла да събуди Божественото в него, едно от най-добрите качества в човешката душа. Тя не е гледала на него като на скъперник, но като на човек, който може да отвори сърцето си и да разбере нуждите на човека. Той се съзна и разбра, че е жесток човек. „Радвам се □ казва той, □ че сърцето ми трепна. Радвам се, че ме посети един добър човек, който видя в мене красиви заложби.“ Казвам: Благословение е за всекиго да те срещне един добър човек, който да види доброто и хубавото в тебе и да знае как да те погледне. Дали в дома ви ще дойде или на пътя си ще срещнете такъв човек, той е благословение за вас. Това е Божественото.

Та казвам: Ние сме призвани на Земята да носим великото, Божественото. В това седи бъдещата култура. Всеки човек ще гледа не да прави добро, но да изяви любовта, която ще бъде динамическа. Великото благо на живота ще тече през нас, както сега реките текат през градините и ги напояват. Великото благо ще тече, както светлината непрерывно се разнася навсякъде.

Ако беше останало на нас да осветяваме Земята, никога не бихме могли да направим това. Как бихме могли да изплатим това осветление? Даже и това осветление, което иде от Слънцето, с нищо не можем да го изплатим. Колко би трябвало да платим за светлината, която иде от Слънцето? Тази светлина носи радост, носи знание, любов. Тя слиза с превозни средства на светлината. Лъчите, които идат от светлината на Слънцето, носят със себе си Божествената любов. Слънцето е само предавател на тази любов. И Писанието казва: Да не се поклониш на това, което Бог е сътворил, но да се радваш на това благо и да благодариш на Бога, че чрез това Слънце, като извор на живота, Той изпраща Своята любов. Вие трябва да гледате на Слънцето като на факел в Божията ръка. Като изгрее Слънцето, вие трябва да си представяте, че Бог го носи като факел в ръката Си. И вие виждате този факел, но не виждате ръката, която го носи. Слънцето свети, но зад него е Бог, Който свети и изпраща светлината и любовта Си чрез него. Любовта, която иде от Слънцето, внася радост и веселие в нашите сърца. Ние трябва да благода-

рим на Бога, Който ни говори чрез светлината и топлината на Слънцето. Светлината влиза в нашите умове и сърца, а топлината □ в нашия слънчев възел.

Вие гледате огъня на огнището, виждате как горят дървата, гледате светлината на Слънцето, но нищо не ви радва. Вие искате да бъдете щастливи. Какво щастие търсите, и вие не знаете. Щастието постоянно тече. Божията любов тече в сърцата ни, Божията мъдрост □ в умовете ни, а Божията сила □ в организма ни и постоянно ни обновява, но въпреки това хората остаряват преждевременно. Защо? □ Постоянно се тревожат. Всички се питат какво ще стане с тях. Който служи на Бога, той постоянно се подмладява. Ако служи на Бога, и на осемдесет и пет-деветдесет години да е, човек пак ще бъде млад. На онзи свят стари хора не приемат. Там приемат само млади. Досега на онзи свят са приели само двадесет и четири старци. Сега се приготвя място за още един старец. Колкото млади хора да отидат там, всички ще ги приемат, но отиде ли някой стар, те веднага го връщат назад и казват: „Стари хора тук не приемаме.“ Старите хора са за Земята, а младите □ за небето. Ангелите са все млади, те са работници, които Бог постоянно изпраща на работа. Писанието казва, че младите хора, наречени ангели, са работници на небето, които се изпращат от време на време на Земята, да служат на старите, които остават да се учат. Слушате някой да казва за себе си: „Остарях вече.“ Тъкмо си сега за ученик. □ „Не мога да работя.“ Щом не можеш да работиш, ще учиш. Ще вземеш книгата и ученически пособия и ще започнеш да учиш. Старият няма да копае с мотиката, но ще вземе книгата, да учи. Този е най-лесният занаят. Той ще се учи да говори, да бъде красноречив. Това е най-лесният занаят. Българите мислят, че да свири човек е лесна работа.

Преди години един българин търсил някаква служба, но дето погледнел, все мъчни му се виждали службите. Той постоянно обикалял, да намери някоя лесна служба. Това било във Варна. Един ден, като обикалял, видял в градината един човек, който махал само с пръчка, а другите свирят. □ „Ето една лесна работа“ □ си казал той. Подал заявление да го назначат да маха с пръчката.

Не е лесна работа да махаш с пръчка на тия, които свирят.

Не е лесно човек и да учи. Знаете ли колко чувства и способности трябва да се събудят в човека? При това, за всяко чувство и за всяка способност се изискват специални методи. Запример, какъв метод трябва да приложите за развиване на своята памет? Човек не може да бъде паметлив, ако умът му не е свързан със сърцето. За да развива паметта си, човек не трябва да ангажира ума си с много мисли. При това, искаш ли да запомниш един предмет, ти трябва да го обичаш. Много методи има за усилване на паметта, но по-лесен метод от този, който ви казах, няма. Искаш ли да усилваш паметта си, започни да се занимаваш с предмет, който обичаш. Когато обичаш един човек, ти лесно можеш да запомниш името му. Не го ли обичаш, и двадесет пъти да ти споменат името, няма да го запомниш. Ако обичаш един човек, в три месеца отгоре ти можеш да го научиш. Ако искаш да бъдеш добър, обикни доброто.

Човек не се ражда добър. Човек се ражда с възможности да бъде добър, да бъде справедлив, да бъде умен. Това е един резултат. Да бъде човек умен, това е един резултат, който се дължи на усилието на неговия ум, на усилието на неговото сърце, на усилието на неговата воля. Разумността на човека се дължи на усилието на неговия дух и на неговата душа. Духът и душата раждат разумността. Умът е дете, родено от духа. Затова е кръстен Манас. „Манас“ означава „същество, което мисли“. Значи умът е дете, което мисли и то е родено от Божествената мъдрост и Божествената любов. В Божествения свят децата имат любов към истината. Значи, имаме любов към децата, любов към мъдростта и любов Бога □ към Онзи силния, крепкия. Любовта към любовта е любов пък към Бога, но към Този, Който се грижи за нас, Който ни възпитава, Който ни изкупва. Бог е Бог на любовта. Той е Онзи, силният, Който е създал света, Който е направил всичко, Който е проектирал живота. На този Бог ние трябва да служим. Той е Бог на любовта.

И тъй, когато служим на любовта, никакъв ропот няма да дойде. Ропот има само в света. Ропотът произтича от факта, че хората се чувствуват оскърбени и мислят, че никой не ги почита и уважава. Питам: една голяма река може ли някой да я обиди? Водата в океана може ли някой да я обиди? Малките работи се обиждат. Една капка вода можеш да обидиш, можеш и да я окаляш, но голямата вода никой не може да я обиди. Ако си една

капка вода, не търси почит от хората. Свърши си работата и след това влез в голямата вода, дето ще имаш почит. Тогава ти ще се ползуваш от почитта на голямата вода. Следователно, ако ти участвуваш в голямото, ще се ползуваш и от неговата почит. Но хората днес делят любовта, вследствие на което не получават това, което очакват. Казваш: „Ама аз го обичам.“ Любовта не е достойние само на тебе. Любовта е достойние на всички същества. Тя е нещо свято, което не се дели. Следователно всяко нещо, което се дели, не е реално. Това, което не се дели и което произвежда целостта на нещата, е реалното в света. Казано е за Бога, че Той е онова Вечно Начало, Което изменя всичко в света, а сам Той остава неизменяем.

Та казвам: Помни, че и при най-големите изпитания, когато никой не може да ти помогне, ти можеш да се обърнеш към Бога с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и сила, и макар да не Го виждаш, Той ще ти помогне. Каквото ти трябва, от Бога искай, но никога не искай излишни работи. Научете се да искате това, което ви е потребно. Искайте от Бога светлина за ума си, топлина за сърцето си и сила за тялото си. Щом имате светлина, знанието ще дойде. Щом имате топлина, хубавите и възвишени чувства ще дойдат. Щом имате сила, здравето ще дойде. Щом си здрав, щом имаш сила, щом имаш светлина, топлина, всичките ти работи ще бъдат постижими. Ако си светлина, всички хора ще дойдат при тебе, защото всички имат нужда от светлина. Нали всички сте били ученици? Задавали са ви някои мъчни задачи, които не можете да решите изведнъж. Вие седите, решавате, но не можете да дойдете до никакъв резултат. Работите час, два и по едно време ви блесне някаква светлина в ума. След това веднага решавате задачата. Щом имате светлина, въпросите лесно се решават. Това става не само с математиката, но и по всички предмети. Това сте опитвали и по естествените науки, и с езиците. Има един закон □ законът на любовта. Според този закон, ако имате любов към това, което изучавате, веднага ще имате резултат.

Някои хора са по-даровити към езиците. Те имат признак. На окото им е белязано, че те са даровити към изучаване на езиците. Като изучавате френология, ще видите, че онзи, който е паметлив, има особена черта на лицето си. Онзи, който е музи-

кант, също има особен белег на тялото си. Математикът също има особен център на челото си, по който се познава, че е добър математик. Поетът има една хубава крива линия на челото си. Всички дарби и способности са написани на човешкото лице. Вие трябва да имате огледало, да се изучавате, да видите какви дарби имате в себе си. Като се изучавате, ще видите какво трябва да развивате в себе си.

Вие работите до едно време и после, като се погледнете в огледалото, казвате: „Остарях вече“. На лицето ви се явяват бръчки, лицето потъмнява. Знаете ли какво представят бръчките на човешкото лице? Като ви гледам, аз намирам, че лицето ви е една нива, която трябва да се изоре и посее. Ако от невидимия свят видят, че вие не работите, те слизат отгоре със своето рало и започват да орат и да сеят. Ако вие не орете и не работите, те ще работят. Където разорават, те турят право на собственост. Тогава вие започвате да чувствувате, че не сте собственици. Вие казвате, че сте остарели и не можете да работите, но те свършват всичката работа. Тогава вие искате да откупите от тях нивите си и питате колко им струва цялата работа. Те казват, че трябва да се отплатите на природата. Тези, които са работили на вашата нива, това са хора на любовта. Ще ги поканите, ще им дадете угощение и ще им кажете: „Както работите вие, така и аз ще работя. Отсега нататък аз ще мисля добре, ще чувствам добре и ще работя добре, с любов.“ Щом обещаете, че ще направите това, те ще подпишат с вас един договор и ще си заминат. Те ще ви пожелаят успех в работата и ще имате успех. Кое е по-добро: да си направиш една къща или да имаш един добър приятел? Да свържеш приятелство с една душа, това е повече и от най-голямото материално богатство. Като отидеш на онзи свят, и там ще срещнете своя приятел. Ако имате всичкото богатство, а нямате приятел, какво ви струва това богатство?

Та казвам: Ако вие развиете вашия ум, вашето сърце и вашата воля, то като отидете на онзи свят, вие ще имате приятели и между светиите, и между ангелите. Ако имате любов, Бог ще бъде ваш приятел. Следователно, работете с ума си, работете със сърцето си, работете и с волята си. Това е практическо приложение, за което се изисква един дълъг период от съзнателна и

красива работа. Не мислете, че още сега можете да отидете на онзи свят. Не, още дълго време ще останете да живеете на Земята. Докато не свършите работата си на Земята, вие не можете да отидете на онзи свят. Някой казва, че не иска да се върне на Земята. Не, вие ще се върнете на Земята. Въпрос е само след колко години. Едни ще дойдат след четиридесет и пет години, други □ след двеста и петдесет години, трети □ след хиляда години, четвърти □ след две хиляди и шестстотин години. Онези от вас, които ще дойдат след две хиляди и петстотин години, ще намерят безсмъртни хора, т.е. такива, които няма да умират. Отидете ли в някоя гостилница, достатъчно е да се усмихнете само на гостилничаря и той веднага ще ви даде от най-хубавото ядене, без никакви пари. Ще отидеш в един магазин за дрехи □ като се усмихнеш, веднага дрехите ще дойдат. С една усмивка всичко ще имате. Научете се сега да се усмихвате така, че в усмивката ви да присъствува умът, сърцето и волята ви. Имате ли такава усмивка, всичките ви работи ще се наредят добре.

Подхранвайте вашите мисли със силата на любовта. Подхранвайте вашите чувства със силата на любовта. Подхранвайте вашите постъпки със силата на любовта.

*„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва*

*7-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 19.XI.1939 г., 10 ч. сутринта,
София □ Изгрев.*

ТАМ ИМАШЕ НЯКОЙ СИ ЧЕЛОВЕК

„Отче наш“

„Мисл□, правомисл□!“

Ще прочета само 5-и стих от 5-а глава от Евангелието на Иоана: „Там имаше някой си човек, болен 38 години.“

„Духът Божи“

Сега нас не ни интересува фактът, че някой си човек, близо преди хиляда и деветстотин години, боледувал цели тридесет и осем години. На времето си се е говорило за този болен и досега още се говори. Много духовни сказки са посветени на този болен. Такива болни и ние ги имаме сега. Светът е пълен с болни хора. Въпреки всичко, все се говори за този болен. Защо? Има някакъв смисъл. За онези, които разбират нещата, има смисъл; за онези, които не разбират, няма никакъв смисъл. Хората казват, че нещата трябва да бъдат разбрани. Когато Слънцето грее през деня, разбрано ли е за всеки човек защо грее? След като изгрее Слънцето, слушате някой да казва: „Не зная какво да правя сега.“ Болният какво ще прави? Той ще се върти цял ден на леглото. Земеделецът ще вземе ралото и ще отиде на нивата да работи. Чиновникът ще вземе писалката и ще отиде в канцеларията, цял ден ще пише. Поетът и писателят ще пишат своите съчинения. Къщовницата ще вземе метлата и ще започне да чисти, да мете, цял ден ще се чува гласът □, ще заповядва на този, на онзи. От време на време тя ще отвори гардеробите, ще изнесе дрехите навън, да ги изчисти от праха, като несъществен част от дрехите. Същественото, самата дреха, ще внесе пак вътре.

Казвам: Съвременните хора са много установени, особено възрастните. Старите хора казват: „Ние сме установени вече.“ И наистина, по-установени хора от възрастните няма. Те казват:

„Ние не се интересуваме от нови идеи, те не са за нас. Младите да му мислят, те нека се занимават с нови идеи.“ Стариият мисли, че младият е глупав, че не разбира нещата, че няма никакви опитности в себе си. Стариият се мисли за авторитет, а на младия гледа като на недозрял, като на зеленчук. Стариият забравя, че едно време и той е бил толкова зелен. Той забравя, че и по-старите от него са мислели за него така, както той мисли днес за младите. Младият пък обратно: той гледа на стария с особено уважение, той мисли, че стариият знае всичко и си казва: „Да стана един ден и аз като дядо, с такава брада.“ Стариият е идеал за младия. Дето и да отива детето, на училище или в къщи, все за дядото си мисли, да стане като него голям и с големи знания. Обаче дядото никога не мисли да стане като своя внук. Това е една погрешка. Като остарее, стариият не трябва да се връща назад, в своите младини, но да върви напред, да почне да се подмладява. В бъдеще, старите колкото повече остаряват, космите от брадите им един по един ще почнат да окапват, те постепенно ще се سماляват, докато станат малки дечица. Може би в бъдеще хората няма да се раждат по този начин, както сега се раждат, но чрез سماляване. Той ще се смалява, ще стане като едно семенце, докато пак израсне, и после пак ще се смалява. За такива заключения турците казват: „Близко до ума е това.“ Но дали точно така ще стане, дали това е възможно, то е въпрос на времето. Това може да стане, но близко е до ума, т.е. има известни факти, които трябва да се доказват. Засега това е теория, която в бъдеще може да се превърне в наука.

Понякога ние мислим, че няма какво да учим. Че, човек още не е учил. Тепърва има хиляди работи, които той трябва да учи. Преди всичко човек не е поставил ума си в здравословно състояние, да може да работи с него. Също така, той не е поставил и сърцето си в едно здравословно състояние, да почне с него да работи. Най-после, той трябва да постави и волята си в здравословно състояние, да работи с нея. Аз наричам здравословни състояния ония, с които човек може да превъзмогне над мъчнотиите. Ако при дадени условия волята ти се стъписа и не може да ги преодолее, това показва, че тя е по-слаба от ума ти. Ако пък умът ти не може да ги разреши, той е по-слаб от волята. От човека се изисква да преодолява.

Мнозина казват, че трябва да живеят. Добре е да живее

човек, но той трябва да знае, че животът сам по себе си представя най-големите противоречия за човека. По-голямо противоречие от живота няма. Той е най-голямото щастие и най-голямото нещастие за човека. Някой човек мисли, че е хванал щастието за ръцете. Той не подозира, че е хванал една усойница, една голяма змия. Наместо ти да я хванеш, тя те е хванала. Този човек се намира в положението на сина на един турски бей, който често биел гяури и се хвалил: „Днес бих един гяурин.“ Баща му казвал: „Синко, не ги бий. Ще се намери някой майстор, по-голям юнак от тебе, който ще изгуби търпение и ще те набие.“ □ „Не ме е страх.“ Един ден синът извикал към баща си: „Татко, хванах един гяурин.“ □ „Доведи го.“ □ „Не идва.“ □ „Пусни го тогава.“ □ „Не ме пуща.“ Често съвременните хора хванат един гяур, но нито могат да го доведат при баща си, нито могат да го пуснат. Той ги е заловил здраво и не ги пуща.

Днес повечето хора са дошли в своите възгледи до пълно установяване. Често слушате хората да казват: „Да станем силни! Да уредим работите си!“ Всички започват с една от най-трудните задачи. Искате ли да уредите работите си, идете в щастливия град □ града на щастливците, дето хората ходили да се учат. Един от тия хора бил недоволен, затова отишъл при един свещеник и му казал: „Дядо попе, не съм доволен от живота си. какво ще ме посъветваш?“ Свещеникът му казал: „Всеки ден, като видиш някой умрял, иди до неговата вечна къща, поздрави го и се върни назад.“ Като прилагал съвета на свещеника няколко години наред, той отишъл при него и му казал: „Дядо попе, разбрах тази работа. Тя била много мъчна.“ Умрелите са на голяма почит. Докато човек е жив, хората го гонят, бият, хокат, но като умре, тогава му отдават всички почести. Те му държат речи, турят му паметник и отгоре пишат: „Тук лежи еди-кой си герой и т.н. Това са неговите стари дрехи.“ Значи те отдават всичкото си уважение и почитание на старите му дрехи.

Докато човек е жив, мнозина хора постъпват с него, както една циганка е постъпила със своето дете. Циганката имала едно дете, момче, на десет години. Тя го гледала, но с надежда, че като порасне, ще го ожени, ще доведе снаха. Снахата на циганите е цяла банка. Тя ходи цял ден с дисагите си, проси. Вечер като се върне, носи пълна дисага, за всички има в дома. Един

ден детето се разболяло и казвало на майка си: „Мамо, геврече ми се яде.“ □ „Ще купим, мама.“ Майката обещава, но нищо не изпълни. На другия ден детето казвало: „Мамо, мляко ми се пие.“ □ „Ще купим, мама.“ □ „Мамо, масло ми се яде.“ □ „Ще купим, мама.“ Все обещава циганката, но нищо не купувала на детето. Един ден детето умряло. Циганката го оплаквала и си казвала: „Е, поне, мама, от всичко си хапна.“

Това наричат хората унаследени качества. Каквото е и у самите нас, това се проявява и навън. Неразбирането на живота седи в това, че на самата дума „живот“ трябва да се притури нещо. Думата „живот“ е хиперболична. Тя е образувана от две хиперболи, съединени помежду си с права линия. Като разглеждате буквата „æ“, с която се пише думата „живот“, виждате че тази буква е съставена от две хиперболи, които трябва да се примирят. Сам по себе си животът е непримирим. Казано е в Писанието: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единнаго Истиннаго Бога.“ Познаването е начин да намериш този път на хиперболи и да ги превърнеш в един вътрешен кръг.

Веднъж аз гледах как един художник съчетаваше линиите и рисуваше от тях образи. Той беше свикал публика, да им устрои едно забавление. Той пожела да излязат от публиката няколко души, около десет-петнадесет, и всеки от тях да нарисува по една линия, каквато желае. От тези линии, начертани без никакво разположение по място и по смисъл, той ги съчета така майсторски, че образува едно човешко лице. След това излизаха други, чертаеха различни линии и художникът намери мястото на всяка една от тях и рисуваше образи на животни и на хора. Той беше сръчен човек, с буден ум. Това обаче не представя всичките дарби на човека. Много дарби има художникът.

Някои художници са силни в карикатурите. Според мене да рисува човек карикатури, това още не представя някаква особена наука. Да рисуваш човека такъв, какъвто е, това е особена област на рисуването. Карикатуристът казва: „Като осмеем нещата, хората ще се огледат.“ С осмиване работите не се оправят, но и със сериозно изнасяне работите пак не се оправят. И окарикутуряването на нещата има своя добра страна. И смехът има една добра страна. Като окарикутурят някого, с това усилят някои негови черти и му дават възможност да се огледа.

Представете си, че някой иска да стане министър в България, но още не е станал. Преди да е станал още, нека си нарисува една карикатура, нека се осмее, да види как ще понесе това положение. Защото, каква е задачата на един министър?

Каква е задачата на главата? Задачата на главата е да мисли право. Каква е задачата на сърцето? Задачата на сърцето е да чувства, да има възвишени усещания. Усетът е необходим за сърцето, да работи. Какво е предназначението на ръцете? Какво е предназначението на краката? Краката трябва постоянно да се движат, да се научат да ходят. Добри крака са тези, които с малко енергия постигат много работа. Запример, изкуство е човек да е ходил двадесет години наред, без да е ударил нито един от пръстите на краката си. Днес повечето хора имат наранени ръце, крака, падали са в разни дупки и трапове, наранили са ръцете и краката си.

Преди няколко деня дойде един от нашите млади братя и се оплака, че рамото го боляло. Защо го боли рамото? Като работил на една къща, не забелязал, че избата била отворена и той паднал вътре, вследствие на което счупил костта на рамото си. Друг пък е много сприхав и не може да се въздържа. Със своята сприхавост той може да си навлече някаква беля. Запример, той има да взима от един човек пари. Среща своя длъжник и му казва: „Ти трябва да ми платиш.“ □ „Добре, ще си платя дълга, но сега нямам пари. Ще ме почакаш малко.“ Кредиторът не иска да знае, настоява да получи парите си. Какво се оказва? Длъжникът е силен, здравеняк човек, като Дан Колов. Той се хвърля върху своя кредитор и го набива.

Значи, човек трябва да бъде внимателен: дето ходи, каквото говори, той трябва да се съобразява с условията, да не пострада. В това отношение американците са доста безцеремонни. Когато двама души имат някакви лична разпрания, те се срещат и единият пита другия: „Ти защо не издържа на обещанието си?“ И веднага започва да удря в носа. И другият отговаря със същото: трака-трука и в няколко минути те са се разбрали. После изчислят дрехите си от праха, подадат си ръка и се разделят приятелски. Българинът няма този характер, но и българите се бият. Те се удрят лошо. И онзи, който победи, казва: „Сега ще правиш ли думата ми на две?“ Победеният казва: „Вече няма да правя

думата ти на две.“

Ще кажете, че това не е право. Правото е в това да се набият, да уравнивесят силите си. Ако имаш да взимаш, правото е твое, на твоя страна. Но ако онзи, който има да дава, е посилен и може да те набие, правото е на негова страна. Тогава, за да не те бият, не давай пари назаем, особено ако си слаб. В такъв случай аз бих написал следния закон: Не давайте пари назаем и не взимайте пари назаем. Ако трябва да вземете пари назаем, не се позволява да искате повече от пет лева. При това положение няма да има безчестни хора на Земята. Всеки може да плати пет лева, но всеки не може да плати петстотин хиляди лева или пет милиона лева. Ще каже някой, че е изкарал парите си с пот на лицето си. Кажете ми, колко пари може човек да спечели с пот на лицето си?

Та казвам: Сегашният порядък на нещата не е поставен на научна база. Сегашният човешки свят е създаден върху безлюбие, или върху егоизма. Днес всеки човек иска да живее добре. Това се отнася и до индивида, до дома, до обществото, до народите, до цялото човечество. При този порядък на нещата никой не може да бъде щастлив. Някой мисли, че като умре, ще му бъде по-добре. И в онзи свят има нещо лошо. И там има рай и пъкъл. Ако тук си страдал, и като отидеш на онзи свят, пак и там ще страдаш, не е ли по-зле? Ако със смъртта можеш да се освободиш от ада, разбирам да умреш, но ако и там отидеш в ада, какво си придобил? И в онзи свят има терезии*, с които теглят нещата до най-малките величини. Ако злото натежава, хайде в пъкъл. Ако доброто натежава, хайде в рай. Колцина от вас вярват в това? То е само една идея. Има един ад, който всеки от вас е опитал. Адът е в човешкия ум, в човешкото сърце и в човешката воля. Натъкне ли се на този ад, човек започва да страда. Също така в човека е и рай. В първо време човек започва някакви работи, които му се отразяват приятно, но после иде горчивината от тях. Да допуснем, че ти си един млад момък, който се ползуваш с кредит навсякъде. Дето отиде, всичко му дават на кредит: дрехи, обувца, облекло долно, храна. Навсякъде

* терезия (от пер.-тур.) □ диал. теглилка, везни.

го почитат и уважават, защото знаят, че е млад, ще работи и ще си плати. Обаче като дойде денят за плащане и не плати, тогава му турят етикет, че не е добър, не е честен човек.

Ще ви приведа един пример. Преди години един млад господин се връща от Америка, дето ходил да учи. Той бил родом от Свищов, а произхождал от аристократическо семейство. Той заемал някаква добра служба. Един ден отишъл при един дрехар да си купува нови дрехи. Той облякъл новите, а старите оставил в магазина и помолил да ги изпратят с момчето в дома му. Като отишло момчето в дома му, не го намерило там. След това той отишъл в един обушарски магазин. Избрал си едни хубави обуща и ги обул. Казал на търговеца да изпрати старите обуща в дома му, дето ще плати. Но пак го нямало въщи. После отишъл в един шапкаРСки магазин, купил си нова шапка, турил я на главата си, а старата изпратил с момче у дома си, но пак нищо не платил. Един ден го срещнал дрехаринът и го запитал: „Господине, кога ще платите дрехите си?“ □ „Как? Аз ги платих вече. Ако не бях ги платил, нямаше да ги взема. Аз ги облякох, защото ги платих.“ Като видели тази работа, дрехарят, обушарят и шапкаРят се събрали заедно да решат какво да правят с този човек. Да го дадат под съд, видели, че няма смисъл, той и там ще каже същото, а свидетели нямат. Този господин, за когото говоря, не бил прост човек, проповедник бил. Както и да се произнасят за постъпката на този човек, като права или крива, виждате какво е било неговото разбиране и съзнание.

Казвам: Ние трябва да имаме една положителна мярка за нещата. Има един път, една мярка в света, която е валидна за всички хора. Има два вида право в света: право на светлината и право на тъмнината. Следователно всички хора, които живеят в светлината, трябва да имат едно право, да не се различават. Също така, всички хора, които живеят в тъмнината, трябва да имат едно право, да не се различават. Това право ние наричаме криво. Значи, и в кривото, и в правото, хората трябва да си приличат. Който живее в тъмнината, той носи белезите на тъмнината.

В природата и тъмнината има своето предназначение, както и светлината. В тъмнината човек си почива по-добре, отколкото в светлината. Светлината възбужда човека, дава повече енер-

гия. В тъмнината човек се концентрира, съсредоточава в себе си. В светлината човек събира материал, а в тъмнината го обработва. На тъмнината съответствува страданието и болестта, а на светлината □ здравето и радостта. Неразположението съответствува на тъмнината и може да се лекува с тъмнина, на тъмно. Докато ходиш в светлина и гледаш, че този има къща, онзи има къща, ти не можеш да се събереш в кожата си. Но влезеш ли в тъмнината и нищо не виждаш, ти се успокояваш. Тъмнината ти казва: „Защо ти са тези къщи, да ги носиш в своя ум? Мисли си, че и без къща може да се живее.“

Та казвам: Тъмнината е добра отвън, а лоша отвътре, а светлината е лоша отвън, а добра отвътре. Така гледам аз на нещата. Как ще ги примирите вие? Ако не можеш да използваш светлината отвън разумно, тя ще ти причини тъмнина. Запример, ако ти гледаш един плътен предмет и го приемеш в ума си, той ще внесе тъмнина в ума ти.

Та казвам: Понякога вие искате да бъдете благодетелни, да правите добро. Като направите доброто, казвате: „Не си струва човек да прави добро. Няма признателни хора в света.“ Ти направи доброто само за себе си, без да очакваш нещо от него. Защо трябва да очакваш нещо от доброто? Когато Христос дойде на Земята и Го разпнаха, имаше ли такива резултати, каквито днес има? Онези народи, които днес се наричат християнски, водят една война, която е много културна, по всички правила на културата. Като водят днес война, всички казват: „Не е ли легална нашата война?“ Англичаните, запример, осъждат германците, че не водели легална война. Германците пък осъждат англичаните за същото. Къде седи легалността на войната? Англия тегли юргана към себе си. Германия тегли юргана към себе си. В края на краищата юрганът ще отиде или в Англия, или в Германия, или половината в Англия, а другата половина в Германия. Питат ме: „Ти коя страна ще вземеш?“ Аз не си давам мнението. Който победи, правото е негово. Когато бият, той няма право. Който победи, той има право. Казват, че еди-кой си имал правото. Не си давайте мнението. Слабият не трябва да отива да защитава силния, защото той няма полза от него. Слабият не трябва да защитава слабия, защото повече ще го бият. Когато бият слабия, по-добре е другият слаб да седи и да брои

ударите. Ако наблюдавате, ще видите, че ударите, които се слагат върху някого, никога не могат да надминат силите му. Онези, които бият, знаят колко удара трябва да се сложат върху всеки човек. Колко удара могат да ударят на човека?

Жената на един евангелски проповедник умряла и оставила само едно дете. Проповедникът се оженил за втора, но тя не обичала детето на първата жена и често го биела. Един ден, като дигнала ръката си да го удари, ръката ѝ останала във въздуха. Какво показва това? Че всякога човек не може да бие. Мислите ли, че ако имате вяра и любов към Бога, към ближния си и към себе си, че някой може да ви бие? Това е невъзможно. Боят всякога има психологическо основание. Един човек може да те бие само тогава, когато в него се създаде убеждение, че ти му препятствуваш в пътя на живота и не му помагаш. Тогава той ще избере един метод за наказание. Обаче, ако на един човек си направил добро, никога в ума му не може да влезе мисълта, че може да те бие.

Питам: Как ще примирите в себе си противоречието, че е дадена власт на злото в света? Казват, че на сатаната, на дявола е дадена власт да мъчи. В който дом влезе, той мъчи и жената, и мъжа, и децата ѝ целия дом, цялото общество, цялото човечество. Всички са мъчени от дявола. Питам: Властта на дявола, той сам ли я има или му е дадена отнякъде? Мъчението се дължи на един факт в живота, както и в цялата природа. Той е следният: там, дето любовта е изгубена, на нейно място се явява мъчението. Гладният се мъчи, понеже няма хляб. Жадният се мъчи за вода, задушаващият се мъчи за въздух; който е изгубил мисълта си, се мъчи, че не може да мисли; който е изгубил чувствата си, се мъчи, че не може да чувства; който е изгубил волята си, се мъчи, че не може да постъпва както иска и т.н. Всички хора, които са изгубили нещо, все се мъчат. Ето защо, при съвременното възпитание, в училищата, на младите трябва да се покаже пътя, по който да намерят онова, което са изгубили. Сега хората се спират пред неща, които им създават страдания, но какъв щеше да бъде сегашният свят, при сегашния строй на живота, ако нямаше страдания? Какво ще стане на Земята след сто години, ако всички тревопасни и месоядни животни се оставят да живеят свободно? Земята щеше да се

вмирише от тях. Те щяха да се размножат толкова много, че нямаше да има място за тях. Половата деятелност в животните е толкова голяма, че у тях се явява непреодолим стремеж за размножаване. Ето защо, днес, при сегашните условия на живота, необходимо е изстреблението на месоядните и на тревопасните животни. Знаете ли каква борба има в половата деятелност на тия животни? Онези, които изучават физиологическия живот, казват, че когато се ражда едно дете на Земята, пет милиона кандидати има за раждане. Ако това е между хората, можете да си представите какво ще е между рибите, птиците и останалите месоядни и тревопасни животни. Една риба може да произведе петстотин хиляди яйца. Условия се изискват, за да се роди едно дете с известни прояви на своя ум, на своето сърце и на своята воля.

Казвам: Сегашният дом трябва да се съгради другояче. Как трябва да се съгради? Днес лесно се казва: „Да оженим младите.“ Човек трябва да се жени съзнателно, да стане проводник на Божественото, за подигане на човешкия род. Така, както днес хората се раждат, подигат ли се? Ние сме във времена, когато приближава смяна на епохата. Това по необходимост ще стане. Ето как трябва да се смени животът. Ако туриш едно яйце под една квачка и след двадесет и един деня от яйцето излезе пиле, има смисъл да излюпвате това яйце, нов живот се ражда от него. Но ако след като е седяло двадесет и един деня под квачката, от пилето не излезе нищо освен един запъртък, това излюпване не е било на мястото си. Някой иска да умре. Не е лошо да умре, но ако след като излезе от черупката на смъртта, може да отиде в широкия свят, има смисъл смъртта. Обаче ако умреш и останеш под квачката, под черупката на смъртта като запъртък, тази смърт не е на място. Ако имаш една идея, която е запъртък, или едно чувство-запъртък, или една постъпка-запъртък, те са безпредметни, те нищо не струват. Ще каже някой, че е проявил отлична постъпка. Питам: Къде е пилето? □ „Няма го.“ Нищо не си направил тогава. □ „Ама аз имам любов към него.“ Къде е пилето? □ „Няма го.“ □ Никаква любов нямаш. □ „Ама аз мисля добре за него.“ □ Няма го. Запъртък е твоята мисъл. Сега вие искате да се убедите един други, че пилето е излязло от запъртъка. Това е невъзможно. Никакво пиле не може да излезе от запъртък. От запъртък се разнася воня, но

не и пилета. От всички яйца, които добре се измътват, излизат пилета, а не воня. Там, дето има пилета, воня няма. Дето няма пилета, там има воня.

Сега аз поставям тази диагноза и в живота. Когато сте недоволни от живота, запитайте се: пиле ли има в яйцето или запъртък. Щом сте недоволни, непременно има запъртък. Щом има запъртък, ще има и воня. Какво трябва да правите, за да се освободите от недоволството? Щом има запъртък в първото яйце, веднага турете второ яйце, то да се измъти. Второто яйце, което туриш да се мъти, ще го вземеш от добра кокошка. Следователно, искаш ли да придобиеш нещо, ще вземеш една мисъл от един гениален ум, едно чувство от едно гениално сърце и една постъпка от една гениална воля. Има гениални умове, гениални сърца и гениални воли. Това трябва да мислите.

Какво искат сега хората? Те искат да намерят един закон, с който да възпитават младото поколение. Така не се възпитава. Единствените коронни възпитатели, това са майките и бащите. Майките възпитават сърцето, ума и волята. Това са външните условия. Сърцето и умът трябва да работят, но ако волята не дойде на помощ, резултатът не е пълен. Умът, сърцето и волята трябва да се съединят в едно, да има единство между тях, за да може това, което се изработи, да остане в дома ни. Всяка мисъл трябва да остане в самия тебе. Всяко чувство трябва да остане в тебе самия. Умът ти трябва да стои на своето място и от него да излиза светлина. Тя е дар. Чувствата ти трябва да стоят в сърцето ти и от него да излиза топлина. И постъпките трябва да остават в самия човек. От постъпките ви трябва да излиза сила, която да отива към духа. Съвременните хора не разбират в какво седи възпитанието и самовъзпитанието на човека. Вследствие на това ние питаме. Какво се ползува човек от един ум, от който не излиза светлина? Какво се ползува той от едно сърце, от което не излиза никаква топлина? И какво се ползува той от една воля, от която не излиза никаква сила?

Сега аз ви навеждам на мисълта за Бога. Какво представя Бог за вас? Вие не знаете какво нещо е Бог, но въпреки това Го поставяте въвн от себе си и искате Той да направи заради вас всичко. И религиозните, и светските хора трябва да имат нов възглед за Бога. Бог е създал света. Той е направил и човека,

като е вложил [...]. Бог е създал света, направил е и човека, като е вложил в него гениални възможности. Човек не се ражда гений, но се ражда с възможности за гениалност. Той не се ражда добър, но с възможности за доброта. Той трябва да създаде добротата си на Земята. Това е неговата работа на Земята. Ако от великите условия и възможности, които Бог ти е дал, ти можеш да създадеш един гений от себе си, ти имаш почит първо пред самия себе си. И другите хора, които са равни на тебе, те уважават и почитат за това, което си създал.

Питам: Какво се ползуваме, ако продадем чуждата стока? Нищо не се ползуваме. Ето, Юда предаде Христа. Какво спечели от това? Юда продаде Христа само за тридесет и три сребърника. Аз се чудя как е възможно Юда, който беше един банкер на времето си, можа да се съгласи да продаде своя Учител за такава малка сума. Какво намерение имаше той? Всички банкери се намират под влиянието на Луната. Те са добри хора. Но интересно, кое застави Юда да продаде Христа за тридесет и три сребърника? Числото 33 е подобно на числото 66, което е число на илюзии. Евреите казваха на Юда: „Ако ти продадеш соя Учител и можеш да ни освободиш от Него, ние ще те направим пръв човек в света. Ние ще те направим цар.“ В ума на Юда седеше идеята: „Защо наистина да не стана цар?“ Но след като предаде Христа на разпятие, Юда отиде и се обеси.

Сега вие се възмущавате от Юда и го наричате предател. Питам: Не правите ли същото и вие? Понякога вие сте готови да предадете вашите свещени идеи, вашите свещени чувства и вашите свещени постъпки за тридесет и три сребърника, за да станете цар, да се освободите от тях. Казвате: „Откак съм тръгнал по пътя на тия нови идеи, работите ми не вървят добре. Ще ги напусна, ще се освободя от тях.“ Аз съм слушал млади хора да казват: „Дотегна ни вече това въздържание. Откак сме станали въздържатели, отдалечихме се от хората, с никого не се познаваме. Ще отидем да си пийнем с този, с онзи за здравето на жената, на децата. Питам: Защо с червеното винце можете да си пийнете за здравето на жената и на децата, а с бялото винце, с бялата вода, не можете? Бялата вода поддържа здравето много повече, отколкото червената вода. Онези хора, у които умът, сърцето и волята не работят, те употребяват червеното вино.

Те не са от разумните хора.

Идва при мене един човек, иска моята помощ. Бръкна в джоба си □ ако имам пари, мога да му помогна. Парите нито се ядат, нито се пият, не са вино, но могат да помагат на хората. Значи това, което нито се яде, нито се пие, може да помага. А това, което се яде и пие, не помага. Ако дам една златна монета на този човек, ще му помогна и той ще благодари. Понякога са идвали при мене бедни хора □ не мога да им дам пари, защото не нося в джоба си пари. Те правят пакости. С парите човек може да направи големи пакости. Като нямам пари, ще му дам един занаят, да се научи да лекува. Казвам на този човек: „Ще те направя лекар, но на никого да не казваш. Ще вземеш от дребната лайкучка, ще я свариш и ще даваш по няколко капки. Но като отидеш при болния, няма изведнъж да му дадеш, но ще почакаш да се помъчи малко, че тогава ще му дадеш от лекарството, да прецени какво си направил за него. Щом е богат, той ще ти плати добре.“

Като казвам така на този човек, той не ми вярва, мисли, че искам да се освободя от него. Нека направи опит и тогава да говори. Но едно нещо още трябва да направи. На всички хора, при които е ходил да ги лекува, ще им даде по едно Евангелие подарък. Ако не им подарите по едно Евангелие, всички болести ще се върнат към тебе. Като им дадеш Евангелието, ще кажеш: „Ще четете това Евангелие и каквото е писано в него, ще го прилагате както разбирате.“ Повече няма да им говориш. Ще ви кажат, че Христос е оставил малко. Кажете им, нека четат Евангелието и каквото разберат, да го приложат. Първ ти ще приложиш, няма да даваш на никого повече от три капки. На умирающия ще дадеш една капка. На онзи, който оздравява, ще дадеш две капки, а на онзи, който става вече от леглото си, ще дадеш три капки. Значи първата капка ще дадеш, за да не умре; втората капка ще му дадеш, за да оздравее; а третата капка □ за да стане от леглото си и да отиде на работа.

Аз дадох този метод на бедния човек, но и досега още той не се е явил при мене. Когато някой човек дойде при мене, аз считам, че той е на зор, нужда има. Когато не дохожда, няма никакъв зор. Аз се интересувам дали е дал някому Евангелие. Понякога слушам името му, че излекувал някои болни. Вестници-

те пишат за него, че излекувал някои болни, но не пишат дали е дал тук-там Евангелие на своите болни. Питам: Не е ли лайкучката, която ви е церила досега? Горчива е лайкучката, но лекува.

И скърбите са горчиви, но лекуват. Следователно всяка скръб в света не е нищо друго освен лекарство. Ако при всяко страдание човек вижда един лек за своето състояние, той е на прав път. Това е Евангелието. Според Евангелието човек трябва да знае, че всичко, каквото става в света, е все за негово добро. Мислите ли, че страданията, които човек е прекарал в живота си, не носят някакво благо за него? Вземете, запример, изгонването на Адам и Ева от рая □ и то носи известно благо за цялото човечество. Страданията не са единственият път за постигане на известни блага, но от две злини човек ще избере по-малката. Преди Адам и Ева е съществувал друг, по-безизходен път. Запример, ангелите, които са паднали, са минали през по-труден път и са съгрешили повече. Тъй щото, това, което Адам и Ева направи, ще се изправи един ден.

Казвам: Когато направим една погрешка, да благодарим, че не е най-голямата. И когато ни постигне едно нещастие, да благодарим, че е най-малкото. Ние искаме да бъдем щастливи. Права е тази идея, право е това желание, но за да бъде щастлив, човек трябва да има един гениален ум, едно гениално сърце и една гениална воля. Това може да се постигне, но с работа и с усилие. Ако един ученик отиде при един учител да учи пение, той трябва да се упражнява много. Учителят трябва да му покаже как да взима всеки тон, и то не еднакво силно, но с известно преливане. Ученикът трябва да знае как да става това преливане на тоновете. В музиката човек трябва да бъде алхимик, да знае как да съчетава тоновете. В музиката човек може да прави хиляди съчетания. При най-добри чувства и разположения човек може да прави добри съчетания. Ако не е добре разположен, човек не може да пее добре. Ако не мисли правилно, човек не може да пее добре. Следователно, ако не прави добро, ако не чувства и не мисли добре, човек не може да пее добре. Също така човек не може да пише добре, ако умът, сърцето и волята не взимат участие в неговата работа. Човек не може да бъде истински християнин, ако умът, сърцето и волята му не са гениални. Мислите ли, че Божественото може да дойде в един глупав

човек?

Казано е, че Бог е възлюбил истината в човека. Значи Бог е възлюбил най-великото □ истината, която живее в човешкия дух, в човешката душа, в човешкото сърце и в човешката воля. Всеки човек трябва да намери изходния път в истината, която живее в неговия дух, в неговата душа, в неговия ум, в неговото сърце и в неговата воля.

Казано е в Писанието: „Дето е Духът.“ Духът, това е разумното начало в човека. Духът е великото, Бог, Който работи в човека. Бог не работи както хората работят. Той работи в тишината. Когато се намира в някое голямо изпитание, човек чувства, че е изоставен от целия свят. Обаче тъкмо в момента, когато си най-обезсърчен и отчаян, виждаш една малка светлина, едва мъждееща, чувствуваш една топлинка в себе си и нещо отвътре ти казва: „Не се смущавай, ще се оправи тази работа.“

И при това положение ще дойдат изпитания и страдания, но трябва да мислите. Колкото по-високо се подига човек, толкова и изпитанията стават по-трудни. Най-великите и гениални хора са имали най-големи изпитания и страдания в сравнение с тия на обикновените хора. Те са имали такива изпитания, каквито вие не можете да си представите. Вие нямате представа какви трябва да са били страданията на Христа, на Когото от напрежение кръв излезе от порите Му. Вие трябва да дойдете в Неговото положение, да разберете какво значи страдание.

Сегашните романисти представят своите герои и героини като страдалци на сцената. Щом се намерят пред известно изпитание, те припадат. Това е геройство на тялото. Като не може да издържи, човек припада. Изкуство е да може да издържи най-големите душевни страдания. И ако при това положение човек не припадне, той е герой. Когато човек падне по дух, по душа, по ум, по сърце и по воля, тогава трябва да му се помогне. Ние виждаме, че Христос носи кръста Си до едно място, после го хвърли и го остави другите да го носят, а Той продължи пътя Си до Голгота.

И при най-големите Си страдания, Христос мислеше добре. Като видя майка Си, Той каза: „Жено, не мога да ти помогна сега, но един от Моите ученици ще заеме Моето място.“ Като беше на кръста закован, и оттам Той направи едно добро. Когато

при Него дойде един прокажен да го излекува, Христос каза: „Отковете гвоздеите.“ Те отковаха гвоздеите и Той излекува прокажения. После пак каза на войниците: „Заковете сега.“ Как мислите, слаб човек ли е този, който може да заповяда да отковат ръцете му от кръста, да излекува един болен и после пак да каже да го заковат?

Старите християни вървяха по пътя на Христа □ по пътя на страданията, но новите християни не искат да страдат. Като им покажат един кръст, те казват: „На всичко сме съгласни, но кръст не искаме.“ Кръстът е едно от великите изпитания за човешката душа. В страданията, в изпитанията, в паданията си човек се изпитва доколко любов има в себе си. В изпитанията и страданията се изпитва любовта на човека към Бога, към неговите близни и към самия себе си.

Казвам: Сега пред вас стои едно велико бъдеще. Мнозина седят и се питат в кого да вярват. Сега четох една статия, в която някой пише къде седи злото. Това, в което той предполага, че се крие злото, ни най-малко не е там. Това е неразбиране. Ако бяхме построили света както той мисли, светът би бил два пъти по-лош, отколкото е сега. Няма какво да се построява светът. Той е построен, само че ние не го разбираме. Добре е построен сегашният свят. Като основа на този свят трябва да се вложи Божията любов. Тази любов се отличава по три неща: тя доставя изобилно светлина на човешкия ум, изобилно топлина на човешкото сърце и изобилно сила на човешката воля. В тази любов няма никакви изключения. Досега Бог не е оставил нито едно същество тук, на Земята, или в другите светове, което, като е уповавало на Него, и което е изпълнило Неговия закон, да не го е прегледал и да не е задоволил неговите нужди.

Казвам: Сега не искам у вас да остане мисълта: „Каква полза от това, че досега сме вярвали?“ Аз не проповядвам вяра, но проповядвам за любовта, която носи светлина, топлина и сила. Щом имаш светлина в ума си, това е Божията любов. Щом имаш топлина в сърцето си, това е Божията любов. Щом имаш сила във волята си, това е Божията любов. Щом имаш добра мисъл, Бог е там. Щом имаш добро чувство, Бог е там. И щом имаш добра постъпка, пак Бог е там. И когато имаш болно тяло, пак Бог е там, защото от болните тела Той прави здрави. Вижте какво

прави онзи майстор, който взима вълната на овците. Той я изпере, изпреде, изтъче и от нея прави един хубав плат, за топли дрехи. Майстор е той.

Та казвам: И вие трябва да вземете космите на овцата, т.е. космите на мекотата, и от тях да направите нещо. На всинца ви препоръчвам да имате три хурки, с които да предете: първата хурка ще бъде хурката на любовта, с която ще предете чувствата на своето сърце; после иде втората □ хурката на мъдростта, с която да предете мислите на своя ум; и третата хурка ще бъде хурката на волята, с която да предете своите постъпки. Тези три нишки са нишки от три свята. В тях седи магията на живота. Едната хурка ще има червен цвят, втората □ жълт, третата □ син. Тези три цвята са основните цветове, от които излизат всички останали. Червеният цвят показва пътя на живота. Жълтият цвят показва пътя на ума. Синият цвят показва пътя на човешката воля. Понякога човек обърква тия цветове, запример, с жълтия цвят тръгне в пътя на сърцето. Жълтият цвят е път на ума, а не на сърцето.

Казвам: Това са новите разбирания, новите веяния в света. Това е бъдещото учение, според което хората могат да живеят по любов. Бог живее в любовта, в знанието и в светлината. Бог живее в мъдростта, Бог живее в истината и свободата. Там, дето има истина и свобода, там е Бог. Дето има знание и светлина, мъдрост, там е Бог. Дето има изобилно живот, изобилно храна за всички, там е Бог.

Днес вие очаквате отново да дойде Христос на Земята, да постави ред и порядък в света. Вие очаквате Христа, да дойде отвън. Той отвън няма да дойде. Христос ще дойде отвътре, в умовете и в сърцата на хората. Христос ще дойде в душите и в духовете на хората. Христос ще дойде и в тяхната воля. В Англия ли ще дойде Христос? Там си имат учители. В Германия ли ще дойде Христос? В България ли ще дойде? Външно Христос никъде няма да дойде. Днес Христос ще дойде в умовете, в сърцата, в душите и в духовете на хората и ще им покаже, че те не вървят в прав път. И Той ще им покаже, че това, което те вършат, не е добро, нито за индивидуалния човек, нито за семействата, нито за обществата, нито за народите, нито за цялото човечество. Това, което те вършат, не е Божествено. И ако те искат по пътя, по който

днес вървят, да бъдат щастливи, щастието е изключено в този път. Всичко може да дойде по този път, но не и щастие.

Сега да оставим другите работи, но казвам: Ако вие мислите, че можете да бъдете щастливи извън любовта, извън знанието и светлината, извън истината и свободата, вие сте на крив път. Има една любов на истината, която дава простор. Има една любов в света, която дава светлина. И тогава онзи, когото обичаме, ние го осветляваме, даваме му възможност да расте и да се развива. Има една любов, която дава живот. Тя дава най-хубавата храна на всички живи същества. Тази любов прониква навсякъде. Казано е в Писанието, че Бог е любов. Любовта е светлина, любовта е знание и простор □ всичко, каквото искате. Върви в светлината и в простора на тази любов и ти ще познаеш кое е човешко и кое □ Божествено, кое е от Бога и кое не е. И тогава всичко онова, което е Божествено, ще го задържиш за себе си. А всичко човешко ще остане за бъдещето. Човешкото ще остане за бъдещето, като тор на бъдещата култура.

Всички ония хора, на които съзнанието е пробудено, не могат вече да вървят в стария път. Те трябва да влязат в пътя на любовта, мъдростта и истината. Иначе ще пострадат. Какво ще кажете за богатия човек, който има да дава на един беден сто лева и не го приема в дома си, за да не го безпокои? Той не е благороден човек. Много от съвременните хора са от тия богати, които не искат да изплатят своя дълг. Казвате: „Аз не мога да обичам.“ Че, това е най-лесната работа. По-лесна работа от това да обичаш, няма днес в света. После, да се учиш, и това е най-лесната работа. И да обичаш истината, да бъдеш свободен, това е най-лесната работа. Това са най-лесните работи, които Бог е определил за човека. Често човек прави по-тежки и по-мъчни работи от тия, за които казва, че не може да ги направи. Някой казва: „Аз не мога да обичам, но разбирам любовта.“ Това е лъжата в света. Значи, умее да те изиграе, но не знае как да учи и как да обича. Значи, той разбира теорията на Канта и относителната теория на Айнщайна, но другите неща не разбира.

Та, абсолютната теория е недостъпна за човешкия ум. Само относителните теории са достъпни. Ако искате да разрешите въпроса защо Бог е създал света, това е един въпрос, който никой не може да разреши. Ама защо го е създал така □ това е

Негова работа. Ние можем да си създаваме различни теории за създаването на света, но как е създаден всъщност, това никой не знае. Много теории и все различни съществуват за създаването на света, но той е създаден по един начин, който и до днес още остава неизвестен. Мнозина мислят, че Бог е създал света за човека. Както и да мислят, те още не са дошли до истината. Някои пък питат защо Бог не им помага да разберат този въпрос. Бог не ви помага, защото вие не сте турили вашия гениален ум на работа, не сте турили вашето гениално сърце на работа и вашата гениална воля не сте турили на работа. Щом ги турите на работа, Бог ще ви проговори.

Не става ли същото и с днешното радио? Като завъртите един от ключовете, веднага светва лампичката и започвате да слушате, че някой пее или говори, или свири от Англия, от Германия, от Италия, отдето искате. После завъртите ключа и всичко млъква. Като слушате, вие се чудите от колко далечно разстояние иде звукът. Той не иде от инструмента радио, но се предава чрез него. Радиото възприема звуковите вълни от пространството и ги предава чрез високоговорител. Има три вида вълни: дълги, къси и средни. Ако не можеш да хванеш дългите вълни, ще хванеш късите □ можеш да оперираш както искаш. Ти ще работиш или с вълните на своя ум, или с вълните на своето сърце, или с вълните на своята воля. Във волята са късите вълни, които проникват навсякъде. Като дойдат тия вълни, там няма много бучене, там работите стават лесно.

Казвам: Намерите ли се в трудно положение, ще знаете, че спасението ви е във вашата глава, във вашето сърце, във вашата душа и във вашия дух. Вие живеете в един богат свят и казвате: „Като умрем, ще се познаваме ли там?“ Вие тук не се познавате, че в онзи свят ще се познавате. За да познаеш един човек, ти трябва да го осветлиш, или пък по друг някакъв начин. Всеки човек има специфично ухание, по което можеш да го познаеш. Някои хора се познават по говора. Други □ по хода, те имат особен начин на ходене.

Тъй щото, вие трябва да познавате хода на вашия ум. Също така трябва да знаете вашият ум ли мисли или друг. Защото понякога човек не мисли със своя ум, но с някой чужд ум. Понякога човек не чувства със своето сърце, но с чуждо сърце.

Понякога човек не работи със своята воля, но с чужда. И това не е лошо, но успехът на човека зависи от това дали той работи със своя ум, със своето сърце и със своята воля. Има случаи, когато човек може и трябва да работи и с умовете на другите хора. Тогава те ще бъдат като условия в неговия живот. Най-първо работи със своя ум, който Бог ти е дал; работи със своето сърце, което Бог ти е дал; работи и със своята воля, която Бог ти е дал. След това работи и с всички условия и възможности, вън и вътре в тебе, работи и с всички условия и възможности, които Бог е вложил в твоята душа. Тогава всичко ще се разреши по един правилен начин.

Та казвам: От това, което в миналото сме сели, орали и жънали, от това, което сега сеем и жънем, ще се храним и в бъдеще.

*„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва*

*8-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 26.XI.1939 г., 10 ч. сутринта,
София □ Изгрев.*

КОЕТО ЗНАЕМ

„Отче наш“

„Ще се развеселя“

Ще прочета само 22-ри и 23-ти стих от Евангелието на Йоана, 4-та глава: „Вие се кланяте на онова, което не знаете; ние се кланяме на онова, което знаем, защото спасението е от Юдеите.“ (22 ст.) „Но иде време, и сега е, когато истинните поклонници ще се поклонят Отцу с дух и истина, защото Отец такъвизиска поклонниците Си.“ (23 ст.)

„Духът Божи“

Човек трябва да се върне към първото си положение и да придобие онова положение, от което е излязъл, или да намери онова, което е изгубил. Учените хора в света търсят онази изгубена дума, която когато е царувала, всичко е ставало много лесно на Земята. Откак тази дума е изгубена, всички работи стават много мъчно. Когато някой ми се оплаква, че е беден, казвам: Изгубил си думата. Когато някой ми се оплаква, че е болен, казвам: Изгубил си думата. Когато някой ми се оплаква, че паметта му е отслабнала, казвам: Изгубил е думата. Някой се оплаква, че някога е бил религиозен и сега е изгубил настроението си □ казвам: Изгубил е думата. Всички хора на Земята все са изгубили нещо. Сега те трябва да се върнат към онова положение, от което са излезли. Запример, често хората извършват някои неща по навик. Запример, ако човек се приближи към жабите, те веднага се хвърлят във водата и там се спасяват. Те вършат това по навик. Когато се приближаваш към някой заек, той бяга в гората. Когато се приближаваш към някоя птица, тя бяга във въздуха. Защо жабите бягат във водата, зайците □ в гората, а птиците □ във въздуха? Особен свят! Жабата отива надолу във водата, заекът □ хоризонтално в гората, а птицата □

нагоре във въздуха. Човек търси сега своето място. Той избира своя метод. И той сега се двоуми кой метод да избере: като жабата ли да бяга надолу във водата, като заека ли □ хоризонтално в гората, или като птицата □ нагоре във въздуха. Това е една малко предисловие на беседата.

Христос казва: „Вие се кланяте на онова, което не знаете, ние се кланяме на онова, което знаем.“ Думата „да се кланяш“, това значи да лансираш нещо ново, което влиза в живота. Това ново ти трябва да го научиш. Запример, докато детето се научи да ходи, колко пъти се кланя, колко пъти пада и става. То иска да намери един нов метод. Първоначално детето пълзи на четири крака, както млекопитаещите. Като пълзи, то се мъчи да се изправи, казва: „Не ми се харесва този начин, считам го недостоеен. Аз съм от княжеска фамилия, не е достойно за мене да пълзя по земята.“ То казва: „Има и друг начин на ходене, не само на четири крака.“ Животното в детето му казва: „Ти си голям будала.“ Нашите деди и прадеди, нашите философи, казват, че трябва да се ходи на четири крака. Така го учат животните, но детето им отговаря: „Вие можете да ходите на четири крака, но човек не може да ходи така.“ Детето не е съгласно с тази идея. То се подигне нагоре, пак падне. Кланя се, но постоянно се подига нагоре. Като се изправи на краката си, детето подигне главата си нагоре и казва: „Видиш ли, има и друга посока.“ Една се закрепил на краката си, и пак падне на четири крака, пак се поклони. Това става по двадесет-тридесет пъти на ден, но смелост има това дете. Детето е цял философ. То казва: „Аз главата си ще счупя, но ще застана на краката си право.“ То пада, става, цял герой е, докато гледаш, че един ден застанало на краката си и казва: „Аз искам нов начин на ходене.“ То се изправя на краката си и държи равновесие.

Изправянето на два крака показва покланяне на онова, което знаем. Да се изправиш на краката си, това значи да пазиш своето равновесие, да се кланяш на това, което знаеш. Докато човек живее с любовта, той е изправен на краката си. Изгубил ли любовта си, изгубил ли равновесието на своята любов, той пада на земята и започва да върви на четири крака. Той обича някого, но животинското в него му казва: „Няма защо да обичаш този човек.“ И той, едва си изправил главата нагоре, изведнъж

падне на земята и започва да пълзи на четири крака. Вие се поддавате ту на животинското в себе си, ту на човешкото и казвате: „Мога да обичам, не мога да обичам.“ Паднете ли на земята, казвате: „Не си струва човек да обича.“ Старите, които много пъти са ставали, падали, като не са станали както трябва, казват: „Не си струва човек да обича.“

Казвам: Вие не сте разрешили въпроса. Какво разбирате под думата „обич“? Вие искате да направите един човек съвършено щастлив. Това значи според вас обич. Вие искате нещо съвършено невъзможно. Да обичате някого, това ни най-малко не значи да го направите щастлив. Щастието е един вечен процес, който зависи от самите мисли, чувства и постъпки на човека. Щастието е един вътрешен стремеж. Ти си щастлив, защото съзнаваш, че това, което вършиш, е приятно, първо за тебе, а после за другите. Когато ядеш, ти не чакаш хората да ти кажат дали това, което ядеш, е сладко, но сам се наслаждаваш на яденето. Като мислиш, ти се радваш на това, което мислиш; като чувствуваш, ти се радваш на това, което чувствуваш; и като постъпваш, ти пак се радваш на това, което си направил. От всички тия неща се сглобява един идеен свят. Ако не можеш да направиш това, ти щастлив не можеш да бъдеш. Като казвам, че не можеш да бъдеш щастлив, разбирам, че не можеш да се изправиш на краката си, като детето, [не] можеш да държиш равновесие, ще бъдеш в положението на животно.

Не е лошо човек да се изправи на два крака. Не е практично да ходи на четири крака като животно. За животните е практично да ходят на четири крака. Природата сваля плодовете от дърветата на земята и те ги намира, без да се изправят на краката си. Едно време природата е сваляла плодовете лесно, но днес човек трябва да се изправи на краката си, да ги сваля от дървото. Когато свинята дойде под някоя круша, тя започва да рови, да изрови нещо. Като дойде вятърът, той сваля плодовете на крушата на земята. Току някоя круша падне пред свинята. Без да дига главата си, тя взима крушата и казва: „Изрових нещо.“ Тя мисли, че сама е изровила крушата. После пак рови. Пак вятърът събори една круша, която пада пред свинята. И така тя рови постоянно и без да дига главата си нагоре, събира круши от дървото, като мисли, че сама ги е изровила.

Хората мислят, че причината за падането на крушата от дървото е тяхното ровене. Някой рови и казва: „Защо този човек не ме обича?“ Аз ще ти кажа защо не те обича. Ти обичаш едного. Това показва, че живеете в една къща и взаимно се ползвате от инсталацията на водата. Докато се обичате, водата тече свободно, и двамата сте доволни. Щом се скарате, единият от вас затвори канализацията, спре водата и любовта пресъхне. Ти се чудиш какво е станало, че този човек не те обича. Понеже имаш нужда от вода, ти взимаш едно шише и отиваш с него да си налееш малко. Този, който е прекарал инсталацията, пусне малко, колкото да напълниш шишето, да не умреш от жажда. Като не знаеш отде е дошла водата, ти казваш: „Изрових малко водича.“ Тъй щото, когато нямаш вода, причината за това е, че ти не обичаш човека. Щом го обикнеш, ще има вода колкото искаш.

Обаче, като обичате някого, вие се заблуждавате, мислите, че вие го обичате. Че обичате някого или че той ви обича, аз не споря за това, но въпросът е, че вие мислите, че любовта иде от вас. Че обичате някого, това е факт. Но въпросът е дали тази любов излиза от човека. Че огънят гори на огнището, това е факт, но въпрос е дали този огън излиза от самото огнище. Ще кажете, че огънят иде от огнището. Какво ще кажете, когато след четири-пет часа дървата на огнището изгорят? Значи, да гори огънят на огнището, огънят иде от друго място. Следователно, когато обича, човек представя огнище, върху което любовта се проявява. Не разбират ли така нещата, хората се натъкват на ред погрешки и противоречия.

Някой казва, че не може да обича еди-кого си. Има право ☐ щом на огнището няма нищо, той не може да обича. Има ли закон, който да налага на човека да обича този или онзи? Какво представя законът? Ти трябва да обичаш хората, защото ако не обичаш, не можеш да живееш. Така седи въпросът. Като обичаш другите хора, ти можеш да живееш. Престанеш ли да обичаш, ти умираш. Следователно хората са объркали нещата и като не знаят последствията на това или на онова, те казват: „Ние сме свободни, можем и да не обичаме.“ Щом не обичаш, ти не можеш да живееш. Ти мислиш, че си господар и от тебе зависи дали ще обичаш някого или няма да го обичаш. Не, от обичта ти към хората зависи твоето дългоденствие. Същевре-

менно ти трябва да мислиш, защото ако не мислиш, не можеш да живееш. Ти трябва да чувствуваш, за да живееш. Ти трябва да постъпваш добре, за да живееш. От твоите добри постъпки зависи твоят живот. Ако постъпваш добре, ще живееш. Ако не постъпваш добре, няма да живееш.

Ако не разглежда въпроса така, човек ще изпадне в друго положение. Някой казва: „Защо той не ме обича?“ Той, това си ти. Кажи в себе си: „Той, това съм аз.“ И като си зададеш въпроса „Защо аз не го обичам?“, отговори си: „Аз, това е той.“ На един брат дошла мисълта от трите лични местоимения да образува една дума: ние, вие, те □ на нивата. Значи, на нивата се ражда жито, раждат се плодове, всичко има на нивата. Тъй щото, от местоименията „ние“, „вие“, „те“ се образуват местоименията „аз“, „ти“, „той“. От тях каква дума можете да образувате? На нивата може да работи всеки човек, аз, ти, той. Някой казва: „Искам другите хора да ми служат.“ Как ще ти служат хората, когато ти не можеш да слугуваш?

Закон е: Ти не можеш да бъдеш обичан от никого, ако сам не обичаш. Този закон е верен и в растителното царство. Ти никога не можеш да имаш плод, ако сам не си сял дърветата. Най-първо ти ще насадиш дървото, да покажеш плодовете. Като израснат дърветата, които си посадил, и дадат плодове, ти ще се усмихнеш и [те] ще ти кажат: „Господарю, благодарим ти, че си ни посадил, че си ни дал възможност да поживеем няколко години на Земята. Всички плодове, които родихме, са все за тебе. Вземи ги и ги използвай както разбираш.“ Като минават край необработени места, някои казват: „Как не се намериха хора да обработят тия места, че са ги оставили толкова пуста?“ Че, пустинята е вътре във вас. При мене са идвали мнозина и ми са казвали: „Пуст е животът ми.“ За да не е пуст животът му, той трябва да сади. Ако насадиш един дрян, животът ти ще стане пълен.

Знаете ли, че дрянът лекува много болести? Сега аз не искам да ви говоря за дренките, защото всички ще ги потърсите. Ако си слаб, безхарактерен човек, посей четири-пет дряна и веднага ще придобиеш нещо в характера си, ще се измениш. Като израсте дрянът и използваш плодовете му, в характера си непременно ще придобиеш нещо. И тогава, каквато работа започнеш, ще стане. Като отидете при някой професор от расти-

телното царство, той ще ти каже: „Ти трябва да насадиш.“ Има мисли, които са от рода на дряна. Ще посадите тези мисли в себе си, да получите плодовете на дряна. Ако стомахът ти се разстрои, яжд дренки и тиква и стомахът ти ще се поправи. Тези дренки, за които аз говоря, са способни да мислят и да чувствуват. Дрянът е толкова учен, че едно време могъл да излъже и дявола. Като го посадил Господ, дрянът цъфнал много рано. Като видял това нещо, дяволът си казал: „Тъкмо това търся. Понеже рано си цъфнал, рано ще узрееш, ще те избира за мое дърво.“ Дяволът го заградил и чакал час по-скоро да узрее. Но дрянът си казал в себе си: „Аз ще ти дам да разбереш.“ Дрянът си казал: „Аз цъфнах рано, защото мислех, че ще дойде някой учен и умен човек да ме избере за свое растение, но понеже дойде ти, същество, което мисли само за себе си, аз ще узрея най-после. Така ще ти дам един добър урок.“ Както казал, така направил.

Та казвам: Когато избирате лесния път, всъщност вие се натъквате на най-мъчния път. В това отношение законът е верен. Всички ония хора, които търсят лесния път, се натъкват на най-мъчния път. От какво произтичат мъчните работи? Мъчните работи произтичат от лесните работи. Запример, ти отиваш при един бакалин и купуваш нещо за пет лева и казваш: „Само пет лева вересия направих.“ Утре вземеш пак за пет лева нещо. Така продължаваш няколко години и в твоя ум седи мисълта само за пет лева. Като отидеш да плащаш, оставаш изненадан, отде се взе тази голяма сума. Пет лева по пет лева, след три-четири години могат да дадат пет-шест хиляди лева. Това е един процес. Днес не поставиш една своя мисъл на място, утре не поставиш друга мисъл на място, по този начин става известно наслояване в мисълта ти.

Сега аз не обяснявам въпроса за храненето, но казвам: Първоначално, когато човек се е хранил, никакви излишъци не са оставали в неговия организъм. Това малкото, което е оставало, се е изпарявало чрез порите. Впоследствие, когато човек е изменил на Божия закон, когато любовта е влязла в сегашната фаза на живота, тогава са почнали да се отделят големи излишъци от организма. Като наблюдавах живота преди миналата война, във всяко едно семейство оставаха толкова излишъци, че много сиромаси можеха да се прехранят. След войната и във време на войната животът се измени. Виждам един ден на една

улица един високопоставен господин, образован човек, носи в ръката си едно парче хляб, разделено на три части: на него, на жена му и на детето му. Той върви и си мисли: „Какво беше едно време, а какво е сега.“ Аз пък си мисля в себе си: Сега ще се научиш да цениш хляба. И това е за цял ден. Толкова се предвижда от фурната □ за всеки човек по четвърт кило хляб на ден. Седи този човек и си мисли какво ще прави с толкова малко хляб, когато на всеки един им трябва по едно кило: на жена му, на сина му и на него по едно кило, всичко три кило. Отде ще вземе този хляб? В това отношение аз лесно бих разрешил въпроса. Ще взема три житни зърна и ще ги сваря в една тенджерка с вода. От тях ще изкарам три самуна хляб: един за жена ми, един за мене и един за сина.

Ще кажете, че това е философска работа. Това е толкова философска работа, колкото и вашата. В края на краищата онзи, който има малко, ще каже: „Аз ще хвърля петалата най-последно.“ Че, и онзи, който има много, и той ще хвърли петалата. Това не е важно за мене. Ти можеш да бъдеш подкован със златни петала, а аз □ с железни петала, но ако и двамата не живеем както трябва, и двамата ще хвърлим петалата. Който намери петалата, той ще бъде щастливец. Знаете ли колко тежи едно златно петало? То тежи близо един килограм. Ако днес имате един килограм злато, това значи да осигурите живота си.

Сега, мисълта, която искам да ви оставя, е да разбирате законите, които съществуват в природата, по един нов начин. В света съществува една Велика Разумност, Която постоянно не говори на човека. Тя говори само три пъти. Сутрин като станеш, Тя ще проговори на ума ти и ще ти дойде една светла мисъл. На обяд пак ще ти проговори, ще ти прати едно добро желание. И най-последно, ще ти проговори трети път, но вече на волята. Тя ще те накара да направиш нещо. Ако не се подчиниш и на тази Разумност, Тя ще се оттегли този ден от тебе. Тя ще те остави сам, да правиш каквото искаш.

Ти тогава ще мязаш на онзи българин, който не искал да се подчини на Божия закон, но като се видял в трудност, подчинил се. Един мъж казал на жена си: „Слушай, жена, аз ще стана рано сутринта утре и ще отида на лозето да копая. Ще обреза лозето.“ Жената казала: „Добре, но кажи: „Каквото каже Гос-

под.“ □ „Аз не съм толкова будала като тебе, да вярвам в такива работи. Не каквото каже Господ, но каквото кажа аз. Казал□не казал Господ, аз ще отида на лозето.“ Тъкмо излиза от къщата си, хващат го турци и цял ден го разкарват да им работи на ангария. Като се връща вечерта дома си, той казал: „Жено, отвори, ако е казал Господ.“

Та, когато хората минат през всички неприятности в живота, когато остарееят и главите им побелеят, тогава казват: „Каквото каже Господ.“ Защо да не кажем на млади години „каквото е казал Господ“, но на стари години? Защо когато сме богати не кажем „каквото е казал Господ“, но като осиромашеем, като изгубим всичко, като изгубим смисъла на живота?

Христос казва: „Сега вие се кланяте на онова, което не знаете, а ние се кланяме на онова, което знаем. Ето, иде час и сега е, когато истинските поклонници ще се поклонят на Бога в дух и истина.“ Сега, приложението, което следва. Много работи има да ви говоря, но има неща, които вие знаете по-добре и от мене. Какво ще разправяш на един обушар за обуца? Той е майстор, знае повече от тебе. Какво ще разправяш на един бакалин как се продава? Той знае по-добре от тебе, той е майстор. Какво ще разправяш на един майстор как се строи къща? Той знае това по-добре от тебе. Обаче това са временни неща. Ти можеш да знаеш как се строи къща, как се правят обуца, как се продава стока, но има неща съществени в живота. Като станеш сутрин от сън, ти трябва да знаеш времето, когато идат хубавите мисли. Защото хубавите мисли не идат постоянно, те идат периодически.

Знаете ли, какво разбирам аз под думата „хубава“ мисъл? Хубава мисъл е онази, която подхожда на трептенията на твоята душа. Много мисли могат да дойдат до тебе, но ако не подхождат на душата ти, те ще минат и ще заминат, без да оставят нещо в тебе. Всичката светлина, която иде от Слънцето, не остава в човека. В човека остава да работи само онази светлина, на която трептенията отговарят на неговата душа. Значи и у нас остават да работят само онези мисли, на които трептенията отговарят на нашата душа. Само тези мисли са добри, защото остават да работят в човека.

Този закон е верен и по отношение на органическото царство. Някога казвате, че не трябва да се яде свинско месо. Коя

е причината, защо не трябва да се яде свинско месо? Ако ядеш свинско месо, ще имаш разбиранията на свинята: ще ровиш в земята и ще мислиш, че крушите, които падат от крушата, си ги изровил ти сам. В едно отношение свинята е права □ като рови в земята, тя изравя зимните ябълки. И да падне нещо отгоре, тя мисли, че отдолу е дошло. Тя всичко търси отдолу. Друго положение □ оказва се, че понеже свинята обича живота много, клетките □ са крайно индивидуални. За да накараш клетките □ на работа, трябва да ангажираш четири-пет стражари да я пазят. Работата, която тия клетки ще свършат, ще струва четири-пет пъти повече, отколкото ако сам свършиш работата си. В най-удобен случай те ще изклинчат. Ето защо ония хора, които ядат свинско месо, често боледуват.

Един свещеник ми разправяше своята опитност. „Не зная □ казва той, □ от време на време ме хваща един дявол.“ □ „Какъв е този дявол?“ □ „Аз зная, че не трябва да ям свинско месо. Един път като ям, три-четири седмици боледувам. Но като дойде този дявол и ме изкуси, не мога да издържа. Като наближи Коледа и чуя, че свинчетата квичат и мене ми се дояжда свинско месо. Казвам на жена си: „Жена, хайде, опечи ми един свински кебап. Тури му малко черен пипер, да стане по-вкусен.“ Докато го ям, вкусно ми е, но после ми става тежко и три-четири седмици боледувам.“ □ Тогава не яж. □ „Още не мога да се откажа.“ Както виждате, това е един навик. Всички хора имат един навик, от който не могат да се откажат. Като ядат и видят, че храната не е толкова вкусна, те турят малко черен пипер и други някакви приправки. Но след като се наядат добре, виждат, че целта не е постигната.

Като стане въпрос за Христа, мнозина се питат: „Какво е проповядвал Христос?“ Христос е проповядвал, че трябва да мислим както Бог мисли, трябва да обичаме и да постъпваме както Бог обича и постъпва. Христос казва: „Както Ме е Отец научил, така и Аз говоря. Както е Отец Ми постъпвал, така и Аз постъпвам. Любовта, с която Той Ме възлюби, и Аз ви възлюбих. Животът, който Отец Ми даде и Ми донесе свобода, тази свобода и Аз искам да дам на ония, с които съм в съприкосновение.“ Така разбирам аз думите Христови.

Казано е още в Писанието, че и мъртвите, като чуят гласа

Му, ще оживеят. Ти си болен, запример, на умирање. Какво представя една болест? Болестта е камбаната, която дрънка и съобщава, че този човек бере душа. Обаче, като минат четири-пет часа или няколко дена и камбаната престане да дрънка, болният пак забравя. Някой се озлоби, не иска да обича. Да, но камбаната ще задрънка. „Аз едно време обичах, но сега не обичам.“ Не, с тази философия на „едно време“ нищо не се върши. Думите „едно време“, днес не помагат. Че едно време си бил светия и че в бъдеще пак можеш да бъдеш светия, това не помага. Важно е в дадения случай какво е твоето положение.

Защо ни идат всички тия неприятности в живота днес? Ето какво е разрешението на този въпрос. Всички неща, които сега ни сполетяват, имат предвид да ни научат да ценим настоящето. Ти страдаш □ трябва да си зададеш въпроса какво иска в дадения случай Божественото от тебе. Ти не си дошъл на Земята да живееш щастливо, нито да живееш както искаш, но си дошъл на Земята да намериш онзи план и онази програма, която си обещал още в невидимия свят да я изпълниш.

Виждам, че мнозина от вас са турили своите обещания в сандъка и са ги забравили. Сега аз чета: „Това ще направя, онова ще направя“ □ все идеални работи. Ако всички извадите от сандъците си това, което сте обещали да направите, и го изпълните, по-големи светии от вас няма да има. Обаче вие сте турили обещанията си в сандъка, забравили сте ги и сега си правите нов план. Казвате: „Това ще направя, онова ще направя.“ В края на краищата с вас ще се случи това, което се случило в един американски град, Джонстон. В този град имало една голяма река. Американците решили да направят бент на тази река, за да използват едно място за пързалка зимно време. Направили както намислили. Направили един голям бент, не им дошло на ум, че един ден този бент може да се събори и водата да залее града. Като дошло едно голямо наводнение, бентът се съборил и реката заляла града. Повече от две хиляди души се удавили. Водата стигнала до третия етаж на къщите, които били край нея и много хора се удавили.

Така и хората подпушват своите енергии. Те допускат в себе си лоши мисли и лоши чувства, дават място на лоши постъпки, докато един ден подпушат енергиите си и се намират в същото

положение, в което се намерили жителите на града Джонстон.

Ако човек подпуши в себе си и най-добрата енергия, в края на краищата тя ще се превърне на зло. Ето защо, за да се регулира злото, което минава през вас, побеждавайте го с добро. Това значи да урегулирате злото с добро. Някой от вас може да се безпокои как може да се регулира злото. Представете си, че някой човек има силно желание да стане богат и търси начин да забогатее. Чувството или центърът за придобиване на богатство в него е силно развит, но той не може да придобие това богатство, вследствие на което се подпушва. При това, той не се задоволява с никакви си хиляда или две хиляди лева, но иска стотици хиляди лева или милиони. Какво трябва да направи, за да не се подпушва? Нека си представи, че има тия пари, че е голям милионер или милиардер и започне да брои мислено тия пари, а после ги записва в книгите си и ги туря в една банка. Така правят и американците. Ако си в Америка, можеш да получиш едно писмо, в което има един чек от двадесет и пет хиляди долара. След време получаваш друго писмо □ с чек от сто хиляди долара. После получаваш трето писмо □ с чек от петстотин хиляди долара. Чекът е в тебе, но тия пари са дадени с безсрочен срок. Тъй щото, когато искаш да ги изтеглиш, не можеш. Това е едно американско забавление. Българите не могат да направят това.

Такова едно забавление е за предпочитане пред всякакво безпокойство. Виждали ли сте човек, който се безпокои? Той ходи из стаята, разхожда се, после се спре на едно място и казва: „Аз ще му дам да ме разбере.“ После пак казва: „Аз ще му дам да разбере.“ Така казва три-четири пъти, но не му дава да разбере, а себе си само измъчва. Той се сърди на някого си, а всъщност на себе си прави пакост. Това е едно негодувание, на което не можеш да дадеш ход. По този начин ти се подпушваш.

Закон в природата е: Ако ти не дадеш ход на Божествената любов в сърцето си, в мислите си и в постъпките си, ще те сполети най-голямото нещастие в света. Това е нещастие, което се случва и с ангелите, и с хората. Бог не иска от нас да злоупотребяваме с благото, което ни е дал, нито с богатството, което ни е дал, нито със силата, с мислите и чувствата, които ни е дал. Той иска от нас да приложим своите мисли, своите чувства и своите постъпки, те да работят за нашето благо в света.

Ако сте болни, причината за това, е че сте се изолирали от здравите хора. Щом заболяете, вие започвате да мислите само за болни хора. Вас ви прави впечатление, че този е болен, онзи е болен и по такъв начин сте заобиколени само с болни хора. Ако искаш да бъдеш здрав, да живееш, свързвай се само със здрави хора. Онези от вас, които сте болни, срещайте се само със здрави хора и казвайте: „Ето един здрав човек! Ето още един здрав човек!“ Като се срещнете с двадесет души здрави, вие ще бъдете по-добре. Ако искаш да бъдеш умен, срещни се с около двадесет умни хора и ти ще станеш по-учен, отколкото си бил. Ако искаш да бъдеш добър, срещни се с около двадесет добри хора на ден и казвай: „Ето един добър човек. Ето още един добър човек.“ И така и ти ще станеш добър.

Какво правите вие? Вие слизате в града и като се върнете, казвате: „Страшна е аурата там. То е цял ад. Не е за понасяне тамошната атмосфера.“ Казвам: Не обвинявайте София. Тя е моето отечество. „София“ означава „място на мъдростта“. Най-хубавото място е София. „София“ означава „свят на мъдростта“. Най-добрите хора са в София. Софийнци са най-добрите хора. От София идат най-добрите неща. Вие не разбирате какво означава София. Най-добрите хора са в София. А софийнци са толкова и добри и скромни хора. Те са турили лампите, фенерите на Изгрева. Енергията иде от София, а тук се проектира. От София иде всичко.

Всичкото добро в света иде все от лошите хора. Знаете ли вие това? А добрите хора изнасят това, което лошите носят. От лошите хора излиза доброто, а добрите го раздават. Такива са моите схващания. Лошите хора, това са корените на растенията, които живеят в гъстата материя. Само корените могат да извличат от земята необходимите сокове за растенията. Растението подема тия сокове нагоре и после създава от тях сладките плодове. Ако корените не съществуват, никакви плодове няма да има. Това вършат лошите хора. Благодарете, че сте свързани с лошите хора, за да можете да приемате от тях соковете. Благодарете, че понякога и вие сте лоши. Като съзнавате това, кажете: „Господи, благодаря Ти, че съм лош човек.“ Вие роптаете и казвате: „Защо са лошите хора в света?“ Благодарете, че съществуват лоши хора в света, защото те ще ви научат да рабо-

тите. Лошите хора работят.

Христос казва: „Вие се кланяте на онова, което не знаете, а ние се кланяме на онова, което знаем.“ Лошите хора са носителите на злото. Това е, което аз зная. А онези, които не знаят това, в бъдеще ще го научат. И в бъдеще, когато хората се кланят на Бога в дух и истина, те ще разберат това, което днес не знаят. Тогава и добрите, и лошите хора ще се подигнат и ще се помирят. Тогава хората ще живеят братски помежду си. Сега често вие се сърдите в себе си, не можете да се помирите сами със себе си и целия ден не можете да се поберете в кожата си. И си казвате: „Какъв глупак съм аз!“

Един стар, осемдесетгодишен дядо ми разправяше една своя опитност. Като младо момче, той живял при един богат човек. Много пъти му се отдавал случай да открадне нещо, но си казвал: „Никога няма да крада. Не искам да взимам от чуждото.“ „Обаче сега като стар, осемдесетгодишен човек, с единия крак вече в гроба, аз си казвам: колко бях будала едно време. Защо не пооткраднах нещо от богатия човек, но излязох толкова честен?“ И после сам се чуди, как може на такава възраст, когато се готви за онзи свят, да мисли за едно време.

Казвам: Всички ние живеем на Земята, която е дадена на наше разположение. Въздухът, водата, светлината, всички блага са дадени на наше разположение и на нас не ни остава нищо друго освен да живеем разумно.

Христос казва: „Вие се кланяте на онова, което не знаете, а ние се кланяме на онова, което знаем.“ Докато човек се кланя на онова, което знае, той ще бъде здрав. Мислите му ще бъдат светли, чувствата — благородни. Щом се кланя на онова, което не знае, веднага в живота му ще влязат най-големите противоречия и препятствия. Тъй щото, новото разбиране, което трябва да дойде в света, е човек да се примири със себе си, но не да стане индиферентен. Каквито промени да стават в природата и в живота, той трябва да знае, че има един пръст, който направлява всичко това. Има една Велика Разумност в света, Която определя пътя и на умрелите, и на живите. Тя определя пътя и на щастливите, и на нещастните, и на силните, и на слабите. Значи, има нещо велико в света, което направлява целия живот. Всичко, каквото става в света, Тя го използва за добро. Казано е в

Писанието: „Всичко, каквото се случва в живота на онези, които любят Бога, ще се превърне в добро.“

Сегашните времена изискват [от човека] да концентрира мисълта си в права посока. Спасението на човека седи в неговата мисъл, в неговите чувства и в неговата воля. Само по този начин човек може да възприеме Божествената светлина, която иде сега в света. Той трябва да има търпение да я дочака. Спасението на човека седи в онази Божествена топлина, която любовта носи. Човек трябва да я възприеме. Спасението на човека седи в неговата воля, която е в състояние да възприеме Божествената сила. За да бъде щастлив, човек трябва да има светли мисли, топли чувства и силна воля. Само силният човек е способен да свърши онази работа, която му е дадена. Сегашният свят се нуждае от силни, а не от слаби хора. Слабите хора живеят в болници, дето други ги отглеждат. Силните хора пък са изпратени в света да работят. Светът се нуждае от силни хора. Силен човек е онзи, който работи за благото на своя ум, на своето сърце и на своята воля. Вие можете да приложите този закон. Добрият човек е благо за всички. Той е като фар, поставен в мрачната нощ. Той е благо за всички параходи, които слизат на това пристанище. Изворът е благо за всички. Дето минава, той всички пои.

Казвате: „Какво може да направи един добър човек?“ Един добър човек може да направи толкова работа, колкото цялото човечество. Това, което Христос свърши за две години, цялото човечество не може да го направи за хиляди години. Но понеже Той не намери готови хора, каза: „Имам много още неща да ви кажа, но сега не сте готови да носите.“ Като дойде втори път на Земята, тогава ще ви кажа още неща.“ По-нататък Христос казва: „Иде време и сега е, когато истинните поклонници ще се кланят на Бога в дух и истина.“ Това време иде вече. Хората трябва да работят разумно в света. Някои казват: „Ние сме бедни хора. Какво можем да направим сега?“ Питам: Ако един богат човек ви обикне, ще бъдете ли бедни? Ако в държавата, в която живеете, ви подозрат, че вършите нещо противодържавно, ще бъдете ли свободни? Няма да бъдете свободни.

Казвам: Днес в името на любовта се вършат всичките насилия. Като не знаят това, съвременните хора роптаят и по този

начин могат да опълчат цялото небе против себе си. Ти роптаеш, че това не е право, че онова не е право. Искате каквото кажете, да стане. Щом някой роптае, нека отиде на гробищата. Какво ще види там? Там лежат все хора, които са искали да стане по тяхната воля. Но в края на краищата са ги поставили в земята, турили са отгоре им по един кръст. Отгоре им казват: „Хайде, направи сега това, което искаш и което знаеш. Създай сега един нов свят.“ Това, което казвам, не се отнася до вас. Вие не сте от тези хора.

Като слушат да им се говори, мнозина казват: „Ние сме от правоверните, ние разбираме нещата.“ Аз се радвам, че сте от правоверните. И ако наистина сте от правоверните, вие имате един отличен ум, едно отлично сърце и една отлична воля. Всичката мъчнотия седи в това, че вие сте изоставили своя ум, своето сърце и своята воля и не се грижите за тях. Вие сте оставили ума, сърцето и волята си да правят каквото искат, а вие седите настрана и само очаквате от тях рента. Ако очаквате на този ум, той нищо няма да ви донесе. Така изоставен сам на себе си, вашият ум е луд кон, който, пуснете ли го в гората, той отива дето очите му видят. Ако го вържеш, ще работи; ако не го вържеш, не можеш да намериш следите му. И сърцето е като океана. От него нищо не можеш да очакваш. Същото може да се каже и за волята. Тя е като една бомба. Избухне ли, от тебе нищо няма да остане.

Та, сега, вие се върнете при вашите изоставени умове, сърца и воля и ще се помолите на Господа: „Господи, дай ми един юлар, да впрегна ума си на работа. Господи, дай ми един самар за сърцето си, да го натоваря.“ И после ще кажеш: „Господи, дай ми една хубава кола, да впрегна волята на работа.“ Тъй щото, за ума ви трябва юлар, за сърцето □ самар, а за волята □ кола. Така ще се научите на работа. Като дойде колата, ще се качиш на нея, ще туриш самара на коня си, ще го впрегнеш с юздата и ще подкараш напред. Само така ще служиш на Бога в дух и истина. Така ще изразиш своята благодарност и ще отидеш на своето местоназначение. Всеки, който те срещне, ще каже: „Ето един човек, който служи на Бога в дух и истина. Ето един човек, който е впрегнал своя ум, своето сърце и своята воля да служи на Бога, така както Той изисква.“

Често хората казват, че искат да бъдат умни, свободни, да бъдат обичани. И това е възможно, но кога? Любовта се проявява чрез сърцето, знанието □ чрез ума, а свободата □ чрез волята. Значи, човек може да бъде свободен само когато е господар на своята воля, т.е. когато волята му е слуга. Той не насилва своята воля, но тя доброволно му се подчинява. Като истински човек, ти трябва да обикнеш волята си като воля, ума си като ум, а сърцето си като сърце. Така ти ще покажеш любовта си към Бога. Тогава и умът ти трябва да те обикне, и сърцето ти трябва да те обикне, и волята ти трябва да те обикне. Тогава ще станете едно цяло в себе си. Значи, умът ти трябва да те обича и ти да го обичаш, сърцето ти трябва да те обича и ти да го обичаш и волята ти трябва да те обича и ти да я обичаш.

Това е новото разбиране в света, с което трябва да живеете. Така сте живели едно време, но сте забравили този живот. Само за един или за няколко момента през деня човек преживява този, новия живот, но скоро го изгубва. Аз съм слушал някои да казват: „Иде ми да се примиря с целия свят. Каквото имам, да го раздам на хората, да споделя всичко с тях.“ Не се минава много време, този човек казва: „Какво съм се настроил, това са илюзии. Това не е за сега. Това е за бъдещето, когато Христос дойде на Земята.“ Според мене това бъдеще е настоящето.

Когато любовта влезе в човека, тя ще го обнови. Когато Божественият Дух се всели в човека, това означава идването на светлината. При това положение човек е във връзка с всички умни и силни хора в света. Отдето се обърне, отвсякъде започва към него да тече благословението на тия добри и разумни хора. При това, тези хора не са сиромаси. Те са богати хора, разполагат с всички блага в света. Сегашният свят е в състояние да спре тази война. И ние можем да спрем войната. Сега вие искате ние да спрем войната. Това може да стане. Ние ще я спрем, но след три-четири години. Вие искате още сега, автоматически да се спре войната. И това може да стане, но се изисква Божествена енергия. Ако искате автоматически да се спре войната, вие ще мязате на онзи румънски свещеник, който пътувал с трен от Гюргево до Букурещ. По едно време той показал главата си от трена навън и вятърът му отнел килимавката. Той моментално дръпнал спирачката на трена и тренът спрял. Вед-

нага идва кондукторът при него и го пита: „Защо спряхте трена?“ □ „Килимявката ми падна.“ Тогава те го глобяват на сума, която възлизала четири пъти повече отколкото килимявката му струвала.

Казвам: Всяко нещо, което правим в света, трябва да бъде разумно. Първо ще направим опит със себе си и тогава ще го приложим към другите. Това, което може да направим със себе си, можем да направим и с другите. Вие се чудите как тези хора там, които воюват, не могат да се примирят. Вижте какво става с вас. Някой от вас се възбуди и не може с часове да се успокои, не може да се примири със себе си, а изисква от толкова хора, с преплетени интереси, да се примирят в един момент. Тези хора, които се бият днес, се опознават. Изобщо, когато хората се бият, те се сприятеляват. В старо време, когато един лош и един добър човек се сприятелявали, те си пущали кръв. И двамата ще си направят по един малък абсцес, да се влее кръвта от единия в другия и така се побратимяват. И сегашните хора, които се бият на бойното поле, се побратимяват. Какво лошо има в това?

Христос казва: „Вие се кланяте на това, което не знаете, а ние се кланяме на онова, което знаем.“ Ние прилагаме Божията Любов. Ние се кланяме на онова, което знаем. Ние прилагаме Божията Мъдрост във всички области на живота. Ние се кланяме на онова, което знаем. Ние се кланяме на онази велика Истина, която носи свободата в живота.

Та казвам: Когато всички почнем да се кланяме на Божията Любов, на Божията Мъдрост и на Божията Истина, тогава свободата ще дойде за всички в света и войната ще се спре изведнъж. Пожелавам ви да чуете гласа на Духа, Който говори във вас, и душата ви да оживее и да възкръсне.

*„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва*

*9-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 3.XII.1939 г., 10 ч. сутринта,
София □ Изгrev.*

ПРАВА И ВЯРНА ЛЮБОВ

„Отче наш“

„Благост, благост носи светлината“

Ще прочета част от 15-а глава от Посланието към Римляните, от 1-ви до 14-и стих.

„Духът Божи“

Понякога се говори за вярната и за правата любов. Има една теория в живота, при която всички хора се залъгват. Хубаво е човек да се залъгва, това е едно упражнение, но това залъгване нищо не допринася. Ти можеш да се влюбиш в картините на някои художници, или ти можеш да се влюбиш в хубавата книга или в хубавата подвързия на някоя книга, но това нищо не те ползува. Подвързията е хубава за самата книга, но за тебе не е. Онова, което ти научиш от картината и от книгата и задържиш за себе си, това е за тебе, то те ползува.

Правата любов, за която се говори, съществува само между две същества, които се разбират. Това е Божествена енергия. В онзи, който има правата любов в себе си, всичката скръб изчезва, и той се намира в един свят, дето много лесно трансформира нещата. Той не е дребнав човек, той не е сиромаш човек, той няма за какво да се бори. Той не е и слаб човек, няма с кого да се сравнява.

Казано е за Бога, че е Верен и Истинен. Това е едно от Неговите качества. Под думата „вярна“ любов се разбира онази любов, която не търпи никакви изменения. Вярната любов не подразбира, че някой много те обича или малко те обича. Вярната любов разбира любов, която никога не се изменя, по своето естество тя е непреривна и си остава любов през цялата вечност.

Често се говори кой е правоверен. Някой е правоверен по

правата любов, някой е правоверен по върнатата любов. Когато някои говорят за правата любов, а и двамата спорят, между тях никаква любов не съществува. Когато любовта между двама души пресича, явява се периодически, тя не е любов. Има някаква любов между тях, но тя не е права. Все трябва да има някакво правило.

Някой казва: „Аз искам да бъда независим. Аз не искам да се влияя от никого.“ Ти благодари, че се влияеш. Ако не се влияеше, ти ще бъдеш една мъртва твар. Това значи да нямаш никакво съзнание. Тъй щото, когато някой казва, че не иска да се влияе от никого, това значи, че той не разбира живота. Ако ти не се влияеш от никого, ти няма да мязаш на патка, даже и на комар нямаше да мязаш, а даже и на някакво животно или растение. Човек се страхува от влияние, да не се повлияе от някого и от нещо. Че кой те създаде по този начин? Баща ти и майка ти не ти ли повлияха с нещо? Те по цели дни те носеха на ръце. Братята и сестрите ти не ти ли повлияха? Учителите, които те учиха, не ти ли повлияха? Цялото общество, между което се движеше, не ти ли повлия? И след всичко това, ти казваш: „Аз искам да бъда самостоятелен, да не завися от никого.“

Друг някой казва: „Аз пък искам да бъда силен, да влияя на хората.“ Хубаво е това, но за да бъдеш силен, ти трябва да бъдеш голям, трябва да бъдеш силен. Слънцето е най-голямо и най-силно в Слънчевата система и всички му се подчиняват. Горко на онази планета, която не се подчинява на неговото влияние! Онези, които му се подчиняват, имат бъдеще. А които не му се подчиняват, на прах и пепел ще станат, нищо няма да остане от тях. Казвам: Всички се подчиняват на Слънцето, защото то дава нещо от себе си. Искаш ли хората да ти се подчиняват, ти трябва да дадеш нещо от себе си. Ако можеш да заповядваш на мъртвите, те ще ти се подчиняват. Ако можеш да заповядваш на болните и да ги лекуваш, те ще ти се подчиняват. Ако можеш да заповядваш на сиромасите и да подобриш положението им, те ще ти се подчиняват.

Често хората са недоволни от живота си, недоволни са, че другите не ги уважават и почитат. Питам: говедарят, който изкарва говедата на паша, може ли да очаква някаква почит от тях? Говедата имат много лошо мнение за говедаря. Когато иска да им покаже своята любов, той изважда своя кривак от ръката си и им стоварва по една или няколко тояги върху гърба и глава-

та. Той им казва: „Напред ще вървите. Ако не вървите напред, ще ви стоваря по няколко тояги.“ Какво представя този кривак? Той е правият път, по който трябва всички да ходят. Чували ли сте сега да има някой говедар, който да е бил светия или да е бил някакъв музикант или художник или друго нещо? Вижте, като дойдете до овчаря, положението е малко по-друго. Там имате една по-висока степен. Овчарят е малко по-благороден. Овчарят казва, че с насилие нещата не стават и затова, наместо кривак, той си носи кавал. Овчарят обикновено върви напред и свири, а овцете вървят след него. Овчарят обикновено не бърза, той си върви полекичка, а овцете вървят след него и си пасат.

Често слушаме хората да казват: „Избягаха хората от църквата.“ Защо избягаха? Защото има кривак. Други пък казват: „Идат хората в църквата.“ Защо идат? Защото кавал има сега. Като засвириш, всички се прибират и започват да пасат. И за Христа е казано, че е добрият пастир. Та, сега в света се изискват добри пастири, кавалджии, които да знаят как да свирят. Всеки трябва да свири на кавал. На друго не може ли? Може и на друго, но ако не знае на друго, за което се изисква повече работа, като на цигулка, на пиано, поне да знае да свири на кавал или на гъдулка. За пиано и за орган и дума не може да става, защото е по-мъчно.

Та казвам: Сегашните вярващи се нуждаят от нещо ново. Те проповядват все стари работи. Хубави са и старите работи, но първо трябва да обърнем вниманието си към онова, което Бог в миналото е създал. Това, което Бог сега създава, е още по-хубаво. Вие се кланяте на това, което Бог в миналото е говорил, но Той и сега говори. Вие ще кажете, че Господ не говори сега. Значи всички пророци и светии са били само в миналото, а сега са крадци и разбойници. Ако сегашните са крадци и разбойници, и в миналото имаше такива. Христос дойде в миналото, но не Го приеха и познаха. В миналото признаваха Исаия, Моисея, Иезекиила, считаха ги по-високо от Христа и казваха, че на тях Бог говори. Но като дойде Христос, всички не Го приеха и казваха, че е луд, че някакъв лош дух говори чрез Него. Мнозина казваха за Него, че не е добър, че е непрокопсаник. Обаче времето показва, че този непрокопсаник беше по-голям прокопсаник и стоеше по-високо от Моисея, от Исаия, от Иезекиила,

от всички пророци заедно.

Съвременните хора се страхуват да не дойде някой да ги заблуди. Добре е това, но питам: Как ще оправдаете онзи стих от Евангелието, дето се казва: „Светът в лукаваго лежи“? Новото, което иде в света, отдето и да иде, то трябва да ви освободи □ нищо повече. Аз наричам правоверен човек онзи, който, като се върне с коня си от работа, свали юларя му и каже: „Хайде, иди сега на свобода в гората. Довечера, ако искаш, пак се прибере. Ако не искаш, можеш да останеш в гората. Ако те е страх от вълци, ела при мене. Ако ти е добре в гората, остани там да си починеш. Толкова време вече си носил юлар, сега можеш да бъдеш свободен.“

Сега хората се запитват коя е истинската религия в света. Казвам: Онази религия е истинска, която дава здраве на хората, която дава светлина на умовете им, която дава топлина на сърцата им и която дава сила на волята им. Това е истинската религия в правия смисъл на думата. Вие можете да приложите този закон и в частния си живот, в своя личен живот, в семейния си живот. Навсякъде можете да приложите този закон.

Сега ние сме дошли в една епоха да опитаме истината, която ще ни направи свободни. Всички хора проповядват истината, всички говорят за нея, всички се застъпват за нея и се бият за нея. Хората постъпват както разбират, а след това ги съдят защо постъпват така. Крив ли е вълкът, че изяжда овцата? От наше гледище вълкът е крив. Но чуйте го как се моли и благодари, като изяде овцата. Той казва: „Господи, благодаря Ти, че създаде овцата. Като я изядох, стана ми много добре. Колко разумно си създал света, че си приготвил и за мене храна!“ Така се моли и благодари вълкът на Бога. Разумната овца, като я хване вълкът, казва: „Господи, много ти благодаря, че мога да изпълня учението ти, да стана жертва, да се изпълни стихът: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, няма да влезете в Царството Божие.“ Ако вълкът не яде плътта ни и не пие кръвта ни, никога няма да влезе в Царството Божие.“

Когато овцата роптае и когато и вълкът роптае, и двамата са криви. Но когато овцата благодари на Бога, че е станала жертва за вълка, че е станала причина вълкът да се нахрани, и когато вълкът благодари на Бога, че е промислил и за него, и

двамата са правоверни. Мнозина питат как да разберат този въпрос. Те знаят как да го разберат. Когато длъжникът пита как да изплати дълга си, той не е прав. Той знае как да изплати дълга си. Три начина има, по които човек може да се изплати. В турско време един турчин взел от един българин осем крини жито назаем. Но българинът му поставил висока лихва. Турчинът плащал редовно осем години дълга си и след тия осем години останал да дава на българина още осемдесет крини жито. Това не е българин. Истинският правоверен българин не може да постъпи така. В случая българинът станал турчин, а турчинът □ българин. Казвате: „Кой е от нашите?“ Всеки, който те скубе, не е от нашите. Всеки, който те облича, който те храни, който ти помага, който ти прави добро, той е от нашите. Който те е обидил, той не е от нашите. Трябва да се разбере добре кой е от нашите и кой не е.

Тъй щото, като давам за пример този българин, такива хора се срещат не само между българите, но и между всички народи. Това са хора от една изостанала раса. Като погледна на някои, които се наричат българи, виждам, че ни най-малко не са българи. Те са чужденци, останали от някоя раса, които случайно са попаднали в България. Те носят името българи без да са такива. Ето, сега германците търсят евреите, даже и такива, които от четири поколения са били евреи, и ги гонят вън от Германия. Защо преследват този евреин? Гешефтарска работа. И евреите са големи гешефтари. Онези единадесет братя искаха да убият най-малкия си брат, да го затрият, но един от тях предложи вместо да го убиват, поне да го продадат, да получат нещо за него. И го продадох. И Христос като дойде на Земята, Го продадох. После Юда се разкая, че евтино Го е продал и отиде да се обеси. Това не показва, че всички евреи са такива.

Сега, аз нямам за цел да изнасям погрешките на хората, това не ме ползува, но питам: кое е онова, което понижава човека? Като не мисли право, това понижава човешката мисъл; като не чувства човек правилно, това понижава неговите чувства, неговото сърце; а като не постъпва правилно, това понижава неговата воля. Чрез противоречията, които се дават на хората, Бог ги изпитва как разбират живота. За Бога е безразлично, че са се избили няколко милиона хора. Колко континенти досега са потънали. По този начин обаче хората се изпитват.

Казват, че при една война са се избили няколко милиона хора. Такава война става и в самия човек. При едно разгневяване в човека умират около пет милиона живи клетки. И след това трябва да минат четири-пет месеца или една година, за да се възстановят всички тия клетки. При страданията много хора умират, но поне свършват някаква работа. Тези хора, на които къщите са разрушени от войните и нещастията, пак ще се съградят, но достатъчно е да вземат поука от всичко, което са преживели.

Сега вие казвате, че хората се бият. Бият се, наистина, но нека разгледаме личния живот на хората. Като влизам в един дом, виждам, че жената е наточила оръжието си, мъжът също е наточил оръжието си, децата □ също, цяла артилерия действа. Виждали ли сте каква артилерия съществува в домовете? Някои ме питат дали съм женен. Казвам, че не съм женен. „Е, ожени се, да видиш какво нещо е жената.“ Е, аз от вас се уча сега. Аз съм от умните хора, изпитвам работите. Аз първо опитвам всички мъже и жени. И един ден, когато ги опитам всички, тогава ще бъда кандидат за женитба.

За мене въпросът за женитбата седи другояче. Женитбата е една висока работа, която човек трябва да извърши безпогрешно. Не е шега работа да заемеш мястото на баща и на майка и да създадеш хора около себе си, да заемеш мястото на Бога, Който създава. Това е една велика работа. Друго не ти останало, че ще ставаш майка или баща. Аз не съм за бързането. Искаш ли да се ожениш, ожени се навреме, не бързай. Знай, че работата, която предприемаш, е свещена. Ти трябва да я изпълниш с всичкия си ум, с всичката си душа, с всичкото си сърце и със всичката си воля. Благодари на Бога, че те е поставил на това почетно място. Благодари, че ти е дал деца, жена. А ти се ожениш и по цял ден роптаеш, че имаш деца, и се запитваш: „Защо ми даде Господ тия деца? Аз ли трябва да ги възпитавам?“ □ Че кой те застави насила да ставаш баща или майка? Някой казва: „Аз не съм женен“, „Нямам деца“. □ Вземете тогава чужди деца и ги отгледайте. □ „Ама не съм му баща.“ □ Стани му баща. Вземи едно сираче при себе си и го отгледай като твое дете. Отгледай и възпитавай това дете като свое. □ „Ама аз искам да се ожения.“ □ Ти можеш да се ожениш, нямам определено за тебе. Като възпитаеш едно сираче, то ще ти благодари.

Ако нямате деца, идете да проповядвате на хората за Божията любов. Станете проповедници. За всички има работа. Защо да не станете проповедници? Казано е в Писанието: „Поради вас се хули името Божие.“ Аз не казвам, че вие сте виновни за това. Понякога вие страдате от ревност. Ако дадете, запример, на един мъж една красива жена, тя ще види и ще пати от него. Защо? Защото е красива. И ако дадете на една жена един красив мъж, и той ще пати от нея. Който го погледне, тя все ще пита защо го гледат. Всеки има право да гледа красивата картина. Красивата картина е създадена от Бога. Турците имат една поговорка: „Благословение е за човека да гледа красивото.“ Приятно и здравословно е на душата да гледаш красивото. Тази поговорка е хубава на турски. Ако се преведе на български, трябва да се употребят много думи, за да се изкаже идеята, която се крие в нея. Запример, вземете думата „кеф“ на турски. На български трябва да употребите няколко думи, за да преведете съдържанието на тази дума. Изобщо, всеки език си има своите специфични изрази. Преведете ли ги на друг език, те губят своя смисъл. На който език да говорите, бил той френски или немски, или английски, или руски, или български, или сръбски, ще видите, че всички езици се различават по нещо.

Сега всички хора работят за образуване на един нов, вътрешен език, по който да се разбират. Когато човек мисли, чувствава и постъпва право, той може да каже една дума от този език. Днес всички говорят за братство и равенство, но братство и равенство може да има само тогава, когато човек мисли, чувствава и постъпва право. Когато в един и същ момент двама души мислят, чувствуват и постъпват право, те могат да си говорят братски. Тогава и единият, и другият ще разбират това, което си говорят.

Като говоря, някои казват: „Той разединява хората.“ Да, по човешки ги разединявам, но по Бога ги обединявам. Аз желая по човешки да разединявам хората, а по Бога да ги обединявам. Аз желая да разтопя снега и да поля растенията, отколкото да събера всичката вода на едно място и да я замразя. С нея заедно и растенията ще замръзнат. Понякога и снегът отвън е хубав. Не е лошо да има сняг вън, но това е временно състояние.

Някои искат да знаят коя религия е права. Казвам: Права

религия е тази, която разтопява снега и леда и след това полива растенията. Права религия е онази, която освобождава човека от всички негови смущения, която отваря широко в душата му път за любовта и доброто в света и му дава простор да работи. Права религия е тази, която изважда мъртвите от гробовете и ги прави свободни. Кои мъртви вади от гробовете? Онези, които се молят там, искат освобождение. Знаете ли колко хора има затворени в гробовете си, и там седят с години, чакат да дойде някой да ги освободи. Той е жив в гроба си, но не гние. Той вика, вика, но няма кой да го освободи. И след като види, че никой няма дойде да го освободи, той отново умира. Умирали ли сте два пъти в гроба? Когато дойде до пълно обезнадеждване и отчаяние и види, че няма кой да го освободи, тогава човек умира. После Бог го разлага на малки парченца и започва да търси някоя майка, чрез която отново де се прероди.

Ще каже някой: „Ти вярваш ли в прераждането?“ Прераждането е непреривен процес на проявление. Ако не се прераждаш, няма никакво проявление. Човек се преражда триста шестдесет и пет пъти през годината. Значи от най-ранното си детство до най-голямата си старост, всяка година човек се преражда по триста шестдесет и пет пъти на годината. И на всеки двадесет и четири часа се преражда по един път. Ако някой живее осемдесет години, може да направите сметка колко пъти се е преродил в осемдесет години.

Прераждането е закон на Божията любов. Така наричат този закон в проява на Божията благодат. Казвате: „Как е възможно да се преражда човек?“ Та, когато един човек излиза от една тъмна, подземна колиба и го поставите да живее в един нов, светъл апартамент, той не се [ли] е преродил? Тази къща не мяза вече на първата. Аз не искам втората къща да мяза на първата. Тя може да има някакво подобие с първата, но непременно трябва да се отличава по нещо от нея. Тя трябва да бъде по-хубава от първата. В първата къща очите му бяха затворени, той беше спял, а сега, във втората къща, очите му трябва да бъдат отворени, да вижда. В първата къща ушите му бяха затворени, той беше глух. А сега, във втората къща, ушите му са отворени и той чува. В първата къща той беше ням, не говореше, а сега говори. Коя къща е по-добра? Разбира се, че втората, нова-

та къща е по-добра от първата. В прераждането човек постепенно се освобождава от онези окови на стария живот.

Мнозина казват: „Да станем като Бога.“ Това е външната страна на въпроса. Важно е да обичаме както Бог обича. Да мислим както Бог мисли. Да чувствуваме както Бог чувства. Да бъдем силни както Бог е силен и да помагаме както Бог помага на слабите, а не на силните. На силните той казва: „Не бивайте жестоки, но помагайте на слабите.“ На слабите пък казва: „Бъдете разумни и се подчинявайте на силните.“ Намериш ли се пред силен, не се противи, дай му място. □ „Че как да се подчиняваме?“ □ Много просто. Като отиваш на планината и на пътя си видиш, че се търкаля една голяма канара, около четиридесет-петдесет тона тежка, ще се противиш ли насреща □? Веднага ще отстъпиш и то с бърз ход. Дай място на канарата, отстъпи, тя да мине първа.

Сегашните хора се намират на противоречия, които ги измъчват. Съграждайте доброто и красивото в себе си. Всеки ден внасяйте по една добра мисъл в ума си, по едно добро чувство в сърцето си и по една добра постъпка във волята си. Не забравяйте, че като живеете един живот, вие имате един филм. Ако човек живее седемдесет-осемдесет години, той си е изработил един филм на живота, който един ден ще му се представи във всичките подробности, както тук гледа филмовете. Като мине осемдесет-осемдесет и пет години, животът на човека се обръща □ миналото му иде отпред. Целият живот на човека, от ранното му детинство до старата възраст, ще бъде представен на филм: как бил малко дете, как баща му и майка му са го галили, как са го пращали на училище, как е пораснал и се оженил, как е живял с жена си и с децата си. Не само добрите и красиви работи ще се представят, но и най-лошите, които никой не ги знае. Всичко ще се представи на филма. Кой каквото е вършил от сутрин до вечер, всичко ще се изнесе на филма. Слушате някой стар дядо или стара баба да казва, че не може да спи. Защо не могат да спят? Аз зная защо не могат да спят.

Казвам: Работете над себе си, защото вашият живот се филмува, та като остареете, да изкарат пред вас един хубав филм. И тогава, като гледате живота си, да ви е приятно. Някои казват, че Христос си е послужил с бич в храма. Защо? Защото Той

искал да каже на тия хора, че за тях не е дошло още времето за братство. На одного, който се отнася лошо с жена си, казвам: „Защо се отнасяш лошо с жена си? Той ми казва: „Защо Христос взе бича в храма?“ Прав си, но питам: Ти готов ли си да се оставиш да те разпнат на кръста за жена си? Само при един случай се позволява на човека да бие жена си. В какъв случай? Ако е готов да се разпне за нея на кръста. Това значи да бие от любов. Били ли сте вие някога от любов? Аз съм виждал как бият от любов. Когато някое дете се разгневи, майка му го напръска със студена вода и то дойде на себе си. Някой път го удари, удари му шамарче. Това е биене от любов.

Казано е в Писанието, че когото Бог обича, него наказва. Наказва го, но не както ние се наказваме. Когато Бог обича, дава му страдания. Страданията, това са работа, която се дава на човека да свърши. Когато Бог те обича, ще ти даде сиромашия. Когато Бог те обича, ще те направи слуга на някой богат човек, или ще те направи една красива мома, която ще даде на един груб мъж. Бог казва на момата: „Иди да поправиш този груб мъж. Той те обича и ти ще гледаш със своята красота да му повлияеш. Ти ще му бъдеш професорка. Той е един от моите непослушни деца, когото съм изпратил на Земята при тебе, да го възпитаваш.“

Красивата жена крие в себе си магическа сила, но тя трябва да вярва в силата на красотата. Когато мъжът се разгневи, достатъчно е тя да му се усмихне и да си тури ръката на рамото му, за да капитулира той. Той навежда главата си надолу и пита: „Какво искаш? Аз съм готов да направя всичко заради тебе.“ Същото се отнася и до жената. Ако тя е разгневена и мъжът знае как да се усмихне, една любовна усмивка е достатъчна да я застави да капитулира. Тя е готова всичко да прости. Затова е казано на мъжете и на жените: Носете красотата на вашата душа. Красотата е мощна сила. Носете тази сила в душата си. Мощна сила е усмивката. Всеки човек се нуждае от една такава усмивка, от един красив поглед.

Това са задачи, които трябва още сега да приложим и решим. Това са задачи и на миналите поколения. Хиляди поколения са минали преди нас, но работата им е останала недовършена. Ние очакваме светът да се оправи. Ние очакваме да дойде

Христос да оправя нашия живот. За да се оправя нашият живот, ние трябва да минем по този път, по който Христос е минал. Сега ние имаме много по-добри условия за работа, отколкото едно време.

Срещате някой и той ви пита: „Ти калугер ли си?“ Хората разбират криво идеята за калугерството. Всеки човек, който живее добре с жена си, той може да бъде калугер. Всеки човек, който има добри деца, той може да бъде калугер. И обратно, всеки човек, който не живее добре с жена си, не може да бъде калугер. И всеки човек, който няма добри деца, не може да бъде калугер. □ „Ама искаме да има единство между хората.“ Щом като един дом не е разделен, когато любовта е в единение, не е раздвоена, това е калугерство. Когато любовта в един дом е раздвоена, жената я тегли за себе си, мъжът я тегли за себе си, децата я теглят за себе си, това не е калугерство, това е един светски живот. Сега са се отделили, калугерите на едно място, калугериците на друго място. Щом калугерите и калугериците се отделят, работата става опасна.

Често аз се замислям върху вашия живот и си казвам: Защо трябва да говоря на тия хора, да ги съблазнявам? И после решавам да не говоря. Но казвам: Кога да е, тия хора ще бъдат нещастни. В такъв случай, питам се: Сега ли да оставя тия хора да бъдат щастливи, а после да станат нещастни, или първо да ги направя нещастни, а после щастливи? Казвам си: По-добре сега да ги направя нещастни, а после да станат щастливи. От две злини избирам по-малката. Гледам сега, някой се развел с жена си. Кой е виновен за това? Аз съм бил виновен. Това е станало за моето учение. Друг някой в София полудял. Кой е виновен? Пак аз съм виновен. Този човек полудял заради моето учение. Какво ще кажете за всички ония хора в Америка, в Русия, в Германия и по целия свят, които са полудели? За кого са полудели те? Кой е виновен?

Казвам: Щом това учение може да подлудява хората, то може и да ги оздравява. Има случаи в живота, когато хората имат удар от слънцето. Слънцето ли е виновно за това? Не е виновно Слънцето, но нечиста кръв имат те. При това, някои хора ходят посред обяд, когато слънцето е най-силно, и то без шапки. Ако не можеш да понасяш силните слънчеви лъчи, щом

дойде девет часът, ще се скриеш в стаята си. Ако пък имаш работа и до обяд, ще носиш шапка с особена форма, да се разбиват слънчевите лъчи. Ако главата ти е здрава и кръвта чиста, ходи гологлав.

Днес се изискват разумни хора, да разбират в какво седи новото, което иде днес в света. Новото иде в света, за да създаде едно здраво, красиво поколение, едно силно поколение. Силно в здраве, силно в любов, силно в добродетели, силно във вяра. И мъже, и жени, и деца, всички трябва да бъдат силни. В това седи новото в света. За да стане човек силен, преди всичко той трябва да мисли. Второто положение: За да стане силен, човек трябва да владее своите чувства. И най-последно, за да стане човек силен, той трябва да владее волята си □ като дойде да направи нещо, да не отлага. Силният човек никога не трябва да отлага.

Христос казва: „Аз дойдох в света да работя.“ Сега и на вас казвам: Ще работите в света, докато има виделина. Докато има виделина в този живот, работи. Но ако водиш една вътрешна борба на съмнение, дали има вътрешен живот или няма, това е един въпрос, труден за разрешение. Дали има задгробен живот, това е въпрос, труден за разрешение. Защо? Защото човек може да вярва само в това, което вижда. За да се отговори на този въпрос, нужна е вътрешна светлина. Ако си вътрешно сляп, ти не виждаш нещата. Тогава твоите заключения ще бъдат криви. Ако ти не вкушаш от благата на своите чувства, ти не можеш да ги разбираш. Ако не вкусиш от любовта, ти не можеш да я разбираш. Тя не е един умствен процес. За да разбереш любовта, ти трябва да я вкусиш. Ти трябва да вкусиш от плодовете на тази любов. Когато Христос е казал, че „ако не ядете плътта Ми и не пиете кръвта Ми“, Той е подразбирал, че „ако не ядете от плодовете на Моята любов, вие не можете да влезете в Царството Божие.“ Чувствата, мислите на Христа, това са плодовете, които дават живот. Ако разбирате плътта и кръвта Христова в буквален смисъл, вие разбирате криво. Този стих в еврейски език има двойно значение.

Често се говори за плътска любов. Плътска любов е онази, която започва добре, а свършва зле. Ангелска любов е тази, която започва зле, а свършва добре. Божествена любов е тази, която започва добре и свършва добре. Значи има три форми на

любовта. Следователно, ако започваш добре с любовта, а свършваш зле, ти си в човешкия порядък на нещата; ако започваш зле, а свършваш добре, ти си в ангелския порядък на нещата; ако започваш добре и свършваш добре, ти си в Божествения порядък на нещата.

Някои от вас не разбират тия неща, но аз се радвам, че не разбират. По-добре, че не разбират, за да има какво да учат. Аз се радвам, че Бог е поставил много неща в света, които трябва да се учат. Значи, много неща има за учене в света. Който не разбира, нека каже в себе си: „Аз се радвам, че има хора, които разбират. Щом те разбират, и аз имам възможност един ден да разбирам.“ □ „Ама не съм много учен.“ □ Някога ти си бил умен, но сега всичко си забравил. Такива случаи има много в живота. Някои като ученици са били отлични. Решавали са всички задачи по алгебра и геометрия, но след като свършили гимназия, всичко забравили. По-рано сте решавали и най-трудните задачи, а сега не можете да ги решавате. Като бяхте млади, интересувахте се от всички момци. Като остаряхте, престанахте да се интересувате. Защо? Това показва вашето користолюбие. Според мене, като стари, вие трябва повече да се интересувате от момците, отколкото като млади. Вие трябва да наричате момците Божествените момци. Вие трябва да обичате тия Божествени момци. Аз съм виждал как някоя старуха се разговаря с някой момък. Като го види и хареса, тя намисли да го ожени. Срещне някоя позната мома и казва: „Аз ти намерих един млад момък, препоръчвам ти го.“ Аз наричам тези старухи вещици, не магьосници, но вещици. Тя сближава тия Божествени момци с Божествените моми и казва, че трябва да живеят красиво, по Божествен начин. После тя казва на младата мома: „Ще стоиш далеч от младите момци. Те горят сърцата.“ Не е така, това не е право мислене.

Душите, които са излезли от Бога, представят Неговата любов. И вие трябва да ги различавате от останалите. Някой път чувствувате, че в тялото ви се проявява някоя човешка душа, а някога чувствувате нещо чуждо, непонятно за вас. Някой път чувствувате, че обичате някого, а някога чувствувате, че не обичате никого. Когато обичате някого, това е онази Божествена душа, която обича Бога. Когато не обичате някого, това е онзи, който не обича Бога. Той е чужд на вашата душа. Вие не

сте в постоянна връзка с Бога. Защото Бог казва: „Ако Ме любите, вие ще обичате и враговете си.“ Какво понятие имате за Бога? Вие казвате, че Бог е Любов, а при това не обичате враговете си.

Ние виждаме как се отнася Бог със сатаната даже. Когато сатаната дошъл на събора на боговете, Бог го приел много любезно и се разговарял с него. Бог запитал сатаната: „Ти обърнал ли си внимание на Моя раб Иова? Като него подобен няма праведен в света.“ Тогава сатаната отговорил: „Ще ме извиниш, Господи, аз съм малко на по-особено мнение. По този въпрос аз съм на друго гледище. Ти си му дал големи материални богатства, жена, синове и дъщери, не си го лишил от нищо. И аз да съм на негово място, да имам всичко на разположение, ще бъда праведен като него. Но я се опитай да му вземеш всичкото богатство, синовете и дъщерите, тогава ще видиш каква е неговата любов.“ Господ отговорил на сатаната: „Давам ти го в твои ръце, ти да го опитаеш, но само живота му да не вземеш.“ Като го поставили Иова на изпит, той прокълел всичко □ живота си, прокълел и деня, в който се родил. Най-после се обърнал към Господа да вика и Го питал: „Господи, коя е причината, дето ме наказваш?“ Господ му показва, че дяволът го мъчи.

Не е ли същото и във вашия живот? Не сте ли виждали как любовник мъчи своята любовница? Някой път нарочно ще закъснее, да я мъчи. Друг път ще каже нещо, което ще я я оgorчи. Момата проклена часа, дето се е запознала с него. След това тя ще го види под ръка с друга някоя сестра като нея. Като види това, сърцето □ изскача от мъка. Какво лошо има в това, че един брат има две сестри и се хванал един път под ръка с едната, а друг път с другата? Защо трябва да допускате изопачени мисли в ума си? И двете сестри го обичат. Какво лошо има в това, че едната и другата го хванали под ръка? Няма нищо лошо в това. Лошото седи в онова вътрешно криво разбиране на нещата.

И след всичко това ние искаме Господ да се занимава с нас, да бъде снизходителен към нас. Че, ако ние представяме едни червеи, които пъплят по земята, как смеем да изискваме Господ да се занимава с нас? Но ти, малкото червейче, ще се обърнеш към Бога и ще почнеш да се молиш. Той ще се спре, ще ти се усмихне и ще каже: „Няма нищо, не се безпокой.“ Благ е, благутобен*, но и много милостив. Така се казва за

Бога.

Та, сега, и вие трябва да бъдете снизходителни към погрешките си. Някои хора не са снизходителни към погрешките си, а други ги заглаждат много. Погрешката си е погрешка, доброто си е добро. Важно е как трябва човек да постъпи с една погрешка. Погрешката не е нищо друго освен неоформено добро.

При един богат християнин идва един просяк, иска да му даде нещо, богатият го подлага на един психологически опит. Дава на бедния един лев, но последният остава недоволен. Дава му два, три, четири, пет лева, но просякът все е недоволен. Дава му двадесет лева, пак е недоволен. Той увеличава сумата, дава му сто, двеста, хиляда лева. После, когато му даде сто-двеста хиляди лева, просякът отваря очите си и си отива. Значи, богатият го напълни, задоволи го донякъде.

Сега и вие сте при онова Божествено езеро на живота. Дошъл е при вас един беден човек с кацата си, да си налее вода. Не му давайте да си налее една-две чашки, но го оставете да напълни кацата си. Оставете го да си напълни цялата каца, защото ако му дадете само една-две чашки, той ще каже за вас: „Много скържав** човек е този.“ И след това му кажи: „Пак заповядай, утре пак ела.“ През цялата година, колкото пъти дойде, всякога му пълнете кацата. Кажете му: „На Ваше разположение съм.“ Какво ще изгубите, ако му давате колкото вода иска? Нищо няма да изгубите.

Това е новият начин на отношение. Искам да разсъждавате по нов начин, но не насилствено, а доброволно. Не мислете, че трябва насила да давате, от страх да не отидете в пъкъла. Че, вие сега сте в пъкъла. Че какъв по-голям пъкъл искате от този на бойното поле? Идете на бойното поле, да видите какво става там. Като падне някоя бомба или граната, че откъсне някой крак

* благоутробен □ *остар.* добросърдечен, благоразположен.

** скържав □ *диал.* стиснат, скъперник.

или ръка. Ще видите на бойното поле хиляди и милиони души, които си търсят частите, плачат, не могат без тях. Най-после ще се намери някой милостив, че събере частите им, ще ги зарови в земята. И тия души седят над заровените си съкровища, плачат и ги пазят. След това ще дойде един ангел от невидимия свят и ще каже: „Не плачи за старата къща. Тя се разруши вече. За тебе е съградена нова къща. Ела да я видиш.“ Той ще види, че новата му къща е много по-хубава от старата и ще се зарадва. Тогава ангелът ще му каже: „Иди сега в новата си къща и живей по-добре. Но втори път да не се биеш по стария начин.“

Ще кажете, че е определено да воюват. Кога е определено? В един дом определено ли е да воюват? Кой ще ги примири после? Англичаните седят, не отстъпват, да не им падне достойнството. Германците не отстъпват, за да не им падне достойнството. Финландците, един малък народ, и те не отстъпват, да не им падне достойнството. Това не трябва даже да го мислят. Ще им падне достойнството, на общо основание.

Сега, в сегашния век, Бог изисква от всички вярващи да мислят право. Той им е дал ум и те трябва да мислят с него. Ако имаме един народ от сто хиляди души, които мислят по този начин, те лесно могат да изпълнят волята Божия. Ако при тези хора дойде един беден, който има нужда от хиляда лева, те могат лесно да му помогнат. Ако хиляда души дадат по един лев, ето, станаха хиляда лева. Така могат да помогнат и на втори, и на трети беден. Така няма да има бедни хора на Земята. Представете си, че има сто души бедни. Ако всеки отдели по сто лева от себе си, ето, и стоте души ще бъдат задоволени. Така ще се оправят работите на всички хора. Какво струва на един човек да даде сто лева през годината?

Това е един социален въпрос, който лесно може да се разреши. Ако всички хора живеят с желанието да вършат волята Божия, никаква мъчнотия нямаше да съществува в света. Социалният въпрос за братство и равенство, икономическо равенство, ще уравни работите. Това не съставя никаква мъчнотия. Мъчнотията е, когато всички хора мислят по противоположен път. Казвате: „Ти сам си оправи пътя.“ Че, това е една колективна работа. Ако растенията не работеха за нас, ако въздухът

и светлината не работеха за нас, ако водата не работеше за нас, какво бихме могли да направим ние сами? Значи, животът, който ние живеем, е колективен живот. Той представя задружния живот на хилядите и милиардите същества, които живеят на Земята. Щом се намериш в нужда, те веднага ти помагат. И ти живееш свободно и се радваш на богатата на природата.

Та казвам: Всички ние трябва да се подчиним на този закон, да служим на Бога. В Бога има изобилно от това, от което ние се нуждаем. Всичко има в Бога, но проводници няма. Ето, в София направиха една канализация, прекараха водата от Рила. И по-рано имаше вода в Рила, но канализация нямаше. Сега, с прокараната канализация, Господ дойде и в София и се изкачва по всички етажи. Та сега, и ние се нуждаем от такава канализация, чрез която да се предават всички блага, които идат от Бога. Тогава ще имаме всичко изобилно. Прокарването на тази канализация зависи от общия труд на всички. Всички трябва да принесат своята жертва. Силните и добрите хора трябва да принесат известна работа.

Като разглеждаме как е построено човешкото тяло, казвам, че е опасно човек да се смущава □ по този начин той разрушава своята нервна система, своите мускули, своите кости. Опасно е човек да се смущава, защото космите на главата му окапват. Единственото нещо, което трябва да имаме предвид, е да поддържаме в себе си онази непреодолима вяра, че Бог е Любов. И при най-голямото изпитание, ние трябва да кажем: „Онзи, Който е създал света, Той е промислил всичко и за мене.“ Като се намериш в някакво изпитание или лишение, обърни се към Бога с думите: „Господи, Ти, Който имаш грижа и за най-малките мушици, Ти, Който показваш и към тях Своята благост, покажи и на мене, като малка мушица, Своята благост и ми помогни в този труден момент.“ Помолиш ли се така, ти ще видиш Божиата милост и благост.

Защо някога молитвите ви остават напразно? Защото вие искате от Бога храна като за един слон, като за един мамонт, искате да се осигурите за сто години. Но вие знаете, че в Господната молитва е казано: „Хляба наш насъщни, дай ни го нам днес.“ Само за един ден човек трябва да мисли. Бъди благодарен и за най-малкото. Онзи, Който е внесъл в тебе онази малка,

светла мисъл, онова малко чувство и онази добра постъпка, за които ти благодариш, Той ще внесе в тебе и новия живот. Това значи да бъдем весели и дето вървиш, да мислиш, че имаш всичко на разположение. Въздухът е на твое разположение, светлината е на твое разположение, водата е на твое разположение. Но ако не вярваш в това, ти държиш тоягата в ръката си, ти си слуга и вървиш подир говедата. Като не вярваш в това, че добрите мисли и чувства са на твое разположение, ти си слуга, ходиш с тоягата си и пипаш пътя. Ти се страхуваш да не хлътнеш в някоя дупка.

Казано е в Писанието: „Ние, силните, трябва да носим слабите.“ Като слушат слабите това, харесва им, казват: „Трябва да ни се помага.“ Силните пък казват: „И слабите трябва да работят, не само ние.“ И силните не разбират въпроса, и слабите не го разбират. Тъй щото, когато се проповядва едно учение, ти никога не мисли, че си слаб; когато се проповядва едно учение, ти никога не мисли, че си силен. И бомбата е силна, но като се пукне, тя губи вече силата си. И радиото говори и пее, но можете ли да кажете, че е по-умно от човека? И грамофонната плоча, като се върти, изкарва нещо, пее и говори, но щом спре движението си, тя престава да говори. Като се върти, тя говори; спре ли да се върти и говорът престава. Това е еднообразно говорене, както българската песен „Цвете мило, цвете красно“. Докато я пееш, цветето е красно, но като дойде есента, листата изпадат и цветето изсъхва. Тогава няма цвете мило, цвете красно.

Та, животът без любов е животът на цвете мило, цвете красно. Щом дойде есента и го попари, свърши се вече цвете мило, цвете красно. И след това се питате: „Защо се родих, защо умирам?“ Ти се роди, за да се научиш да любиш. И ти умираш, за да се отучиш да мразиш. Значи, хората умират, за да се отучат да мразят. Хората се раждат, за да се научат да любят. Това е моето разбиране. Следователно, ние се раждаме в света, за да се научим да любим, а умираме, за да се научим да не мразим, т.е. да се отучим да мразим. И ако в раждането се научим да любим, а ако в смъртта се отучим да мразим, ние сме научили Божия закон □ повече не ни трябва.

Всяка усмивка, която се проявява на човешкото лице, е един лъч от Божественото слънце, което ни се изявява.

„Благословен Господ Бог наш“

„Добрата молитва“

*10-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 10.XII.1939 г., 10 ч. сутринта,
София □ Изгрев.*

ИДЕТЕ В ГАЛИЛЕЯ

„Отче наш“

„Събуди се, братко мили“

Ще прочета само няколко стиха от 28-а глава на Евангелието на Матей.

„Духът Божи“

Най-важното в живота е, че всеки иска да знае като се роди какво ще стане с него. Всеки иска да знае като умре какво ще стане с него. Като се роди, човек не помни раждането си. За умирането си предполага, че знае нещо, но пак не знае. Смъртта е по-неизвестна, а животът е по-известен, понеже живее вече. Казва се, че ще умрем, но за смъртта никой нищо не знае. Никой умрял не се е върнал. Аз не зная кой от вас, като е умрял, се е върнал. Че сте живели и живеете, това е факт, а че сте умирали, това трябва да се докаже. Разни са определенията за смъртта, разни са и определенията и за живота. Като не определяме живота, ний го разбираме по-добре, отколкото ако го определяме. Животът не може да се определи, понеже не се е проявил изцяло. Ний определяме живота на животните, на мушиците, на човека, но това не е целият живот, това е само проявление на живота. Всъщност философите разискват върху живота, но какво нещо е животът, не знаят. Ний можем да знаем само проявленията на живота. За да се определи проявлението на живота, и той има известни признаци.

Но човек, който мисли правилно, той никога не прави погрешка. Човек, който всякога чувствава и няма криви чувства, ний казваме, че живее правилно. Човек, който живее правилно, никога не постъпва криво. Щом постъпва криво, животът му не се проявява както трябва. Съвършеният живот изключва всички противоречия. Кажем ли, че сме нещастни, това не е живот.

Противоречието не е живот. Писанието казва: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си проводил.“ Хората мислят, че като вярват в Бога, знаят какво нещо е Бог. Съвременната наука е дала една ясна представа за туй Същество, Коего наричаме Бог. Едно време понятията на хората бяха много ограничени и сам Господ се проявяваше във въздуха, в бурите, в дълбочините на моретата. Но сега, като говорим за Бога, ние разбираме цялата вселена, в която има не само сто милиона слънца, но милиарди слънца. В тази вселена има не само милиони слънца, но и милиарди вселени. Има вселени, които ний никога не можем да видим. Нашите телескопи не могат да ги хванат още. В бъдеще ще могат да ги виждат хората. При това, съвременната наука казва, че нашата Вселена се разширява. В продължение на сто милиона години тя ще бъде двойно по-голяма, отколкото е сега. Значи, животът ще расте. Това са философски разисквания за религиозните хора. Като се говори това, турците казват: „Акълъ зарар“ □ [„Акълът ти да се вземе.“] Когато мисли много, турчинът иска да разбере нещата, но ако са сложни, не може да ги разбере. Неразбирането не е лошо нещо. Щом не разбираш нещо, ти трябва да си почиваш. Щом го разбираш, ти вече си готов да работиш.

Когато Христос отхождаше, дойде до едно място и като срещна някои от учениците Си, каза: „Радвайте се, че срещнахте Този, Когото бяха разпнали.“ Съвременните хора казват: „Това вярно ли е или така само се говори? Може да е някаква илюзия.“ В света съществуват реални неща и отражение на реалността. Илюзията не може да съществува вън от реалността. Щом илюзията съществува, тя е признак на реалността. Илюзията сама по себе си не може да съществува. Илюзията е сянка, а сянката е признак, че има реалност. Следователно сянката извън реалността не може да съществува. Заблуддението е също сянка на знанието, на ума. Следователно заблуддението извън ума не съществува. Само при ума може да има заблудение. И лошите чувства съществуват, като проявление на сърцето. Та казвам: Даже когато имате лоши чувства, лоши настроения, радвайте се, че имате поне сърце. Значи, във ваша власт е да поправите вашето чувство.

Та казвам: Ние живеем в света и в нас има едно инертно същество, което ни прави постоянно недоволни. Обаче Бог не ни оставя спокойни. Защо? За да излезем от тази инертност. Често

хората са мързеливи, не искат да мислят. За да ги застави да мислят, Бог им изпраща умствени комари, бълхи, дървеници, та като се почешеш малко, все ще поработиш. Той иска да ги застави, искат □ не искат, да работят. И умрелия даже не го оставят на спокойствие. При него се прикомандирват от тези, малките червейчета и всеки започва да си взима по нещо, докато го разглобят. Погледнеш след десет години, нищо не останало от него. В края на краищата, от умрелите остават само мертеците*, нищо друго. Реалността на човека, която според някои е неговото тяло, е една опаковка. Същността на тялото е невидима още. Ако ти видиш истинския човек, той е красив. Човек не е така грозен, както привидно изглежда. Вий не сте виждали още истинския човек. Няма какво да ви обяснявам.

Аз мога само да ви кажа, че зная какво нещо е красотата, понеже съм я виждал, а вие не сте я виждали. Тези картини на Христа, които виждате рисувани, това не е Христос. По красота Той е сто пъти по-красив от това, което виждате. Как може да се предаде тази красота? Как може да се предаде красотата на праведния човек? Когато праведният човек вижда един грешен, у него не се явява желание да съди, но веднага вижда къде му е погрешката и му помага. Той може да му се оплаква, че жена му била лоша или че мъжът □ бил лош, или че децата били лоши, или че управлението, законите са лоши, но праведният казва: „Няма нищо, това са малки неудобства, един ден всичко това ще се уреди.“ Понеже вий сте пътници на Вселената, та сте попаднали при лоши условия, гдето светът не е организиран още, но ще се примирите и при това положение, понеже сте пътници. Едно време, онези пътници, които отиваха за Северния полюс, всичко ли им беше приятно? А ония, които се бият във Финландия при двадесет и пет-тридесет градуса студ, приятно ли им е? Какво ще правят? За своето отечество се бият.

Ще кажете, че войната е лошо нещо. Не, войната е благословение. За кого? За света. Войната е едно училище, което учи

* мертек (тур.) □ тънка греда за строеж.

хората как да се самопожертвуват. Иска не иска, насила ще се жертвува. Та, когато ние проповядваме на хората жертва, те казват: „Ние не искаме да се жертвуваме, ние трябва да си поживеем.“ Като дойде войната, ти, щеш не щеш, ще се пожертвуваш за отечеството си. На кого главата пострадва, на кого кракът, ръката, окото, ухото, и след това ще им турят един кръст, че са се били храбро. Това е жертва само за страхливите. Но тук има една опасност. Съвременните хора искат да се бият, но не от убеждения, но от страх. Жертва, направена насилствено, не [по] убеждение. Ще кажете, че много струвала войната. И това нищо не значи. Колкото и да струва една война, това нищо не значи. Нали е да научи нещо човек?

Сега, не схващайте войната само в отрицателен смисъл. Има два вида войни. Има война да воюваш за любовта, има война и за безлюбие. Ти можеш да воюваш за мъдростта, но можеш да воюваш и за глупостта. Ти можеш да воюваш за истината, но можеш да воюваш и за робството. Това са противоречиви неща, които се различават. Щом воюваш за любовта, ти си неуязвим. Щом воюваш за безлюбието, всякога могат да ти откъснат крака, ръката. Щом воюваш за мъдростта и за истината, всякога си неуязвим. Щом воюваш за глупостта и за робството, всякога ще пострадваш. Дойде някой и казва, че са го ранили на бойното поле. Аз зная вече, че той не е воювал за любовта. Любовта е най-голямата война, на която всички снаряди отскачат и никого не раняват.

Ще кажете сега: „Та война ли е това, щом снарядите отскачат?“ Ако преди две хиляди години биха се явили хора да ви говорят, че ще има аероплани, като сегашните, които ще могат да хвърлят бомби от високо на пет-шест хиляди километра, вие щяхте да кажете, че това е невъзможно. Ако би ви казал някой, че с аероплани ще се разхождате из въздуха, щяхте да кажете, че е невъзможно. Значи, тогава възможността беше за птичките и за мушиците, а сега това е възможност и за хората. Значи туй, което днес е невъзможно, един ден ще стане възможно. Няма да мине много време и ние ще правим наблюдения в онзи свят. Не само това, но ще има наблюдения от Слънцето, от Юпитер, от Венера, от Сириус и от най-отдалечените планети. От всички планети ще се изпращат новини до Земята, ще се съобщават кой от кого е

доволен и недоволен. Днес това са разкази от „Хиляда и една нощ“.
Защо? Защото тия неща днес са невъзможни.

Аз се радвам, че не вярвате, защото ако вярвате, ще ви мръдне дъската. Тогава ще разправяте кой къде бил, какво видял, но като не можете да му обясните, ще бъде опасно. Всяко нещо, което човек не може да си обясни, става опасно. Тогава ще мязате на онзи философ, който пъхнал показалеца на дясната си ръка в дупката, която се образувала от палеца и показалеца на лявата ръка, и искал да го хване с дясната си ръка. Той се чудел къде отива този пръст, че не можел да го хване. Той отивал ту при един, ту при друг лекар, но всички му казвали, че не може да го хване. Но той си казвал: „Аз искам да го хвана този пръст.“ Най-после той отива при един американски психиатър □ това било в Америка някъде □ и казва: „Господин докторе, покажи ми един начин как мога да хвана пръста на ръката си.“ Докторът погледнал и му казал: „Лесна работа.“ Докторът събразил тази работа и в момента, когато болният искал да хване пръста си, лекарят бързо пъхнал своя. Болният, зарадван, хванал пръста и казва: „Хванах го!“ И така човекът оздравял. Щом хване пръста си, веднага манията изчезва, нищо не остава в човека и той оздравява.

Често и ние, като хванем чуждия пръст, казваме: „Въпросът се разреши.“ Ако и в умствено отношение човек може да хване пръста си, това има смисъл. Човек иска да хване пръста си, но понякога не успява. Какво значи човек да хване пръста си и как може да го хване? Да хванеш пръста си, това значи да го владееш. Да го владееш, ти трябва да разбираш какви енергии изтичат от този пръст, от този Юпитер. Юпитер показва благородното, възвишеното, онова, което мисли. Човек се крие именно в този пръст. Ако отрежеш показалеца на човека, всичкото му благородство изчезва. Ако отрежеш палеца му, ти ще парализираш волята му. Волята на човека зависи именно от палеца. Ако го лишите от него, той ще остане без воля. Когато изучавате болестите, ще забележите, че хора, които заболяват психически, палецът им се изправя, не могат да го подгъват. Те не могат да чувствуват. Това е едно болезнено състояние. Значи дотогава, докато се движиш, докато чувствуваш, местиш пръстите наляво, надясно, нагоре, надолу, умът ти е на място. Щом не можеш да

хващаш с него, щом не можеш да го движиш на всички страни, умът ти не може да функционира правилно.

Сега, да не се плашат някои от вас, да не знаят какво да правят. Тези психически състояния са резултат. Те са предметно учение, създадено за онези възвишени същества, които са устройвали света. Те са създали света за нас, да има какво да учим. Вземете, запример, човешката ръка. Какво ли не е написано в нея. Цялата ви съдба е написана в нея. Всичките ви желания, мисли, копнежи, са написани на ръката. Всичко е написано на дланта. Съдбата на жената е написана на дланта, а на мъжа □ отгоре. Жената е вътре, а мъжът е отгоре, гдето са космите. Космите са антени, с които се домогва до причините, които създават явленията на външния свят. Значи, мъжът черпи знанията отвън, а жената □ отвътре. Затова ръката отвътре е гладка, на дланта. Жената си служи и без антени, а мъжът без антени не може. Мъжът има доста антени. Някой път жената си служи с ноктите, с които дава съвети. Тя учи мъжа как да използва антените на ръцете си.

Сега, аз не искам да ме разбирате криво. Аз говоря за жената в красив смисъл. Жената е най-красивото дете, което човек някога е родил. Жената е най-красивото дете на Адама. А пък Адам е най-красивото дете, което Бог е направил. Сега, по какво се различават? Адам е най-красивото мъжко дете, което Бог е създал, а жената е най-красивото женско дете, което Адам е родил. Не мислете, че сегашните жени са все от Адама родени. Вие от реброто ли сте родени? От дървото на познаване доброто и злото яли ли сте? Предполагате, че сте яли. Сега вие имате съвсем друго понятие по тия въпроси. Знаете ли какво значи Ева? Тя е дъщеря на Иехова.

Аз не искам много да говоря по този въпрос, той е свещен въпрос. Когато човек рече да говори за свещените работи, той се опорочава. Мнозина, като говоря за тия работи, те ги турят в смешна форма, като подигравка. Това не е хубаво. Има неща, за които човек не трябва да се смее. Не е позволено да се подигравате с Любовта. За глупости можете да говорите колкото искате, но дойдете ли до любовта, това е свещено място. Ще събуете обувката си, защото мястото, на което стоите, е свещено. И съвременните хора, когато отиват при любовта, трябва да

събуят обувката си. Те ще бъдат боси, гологлави, без ръкавици. Те трябва да бъдат само в една хубава дреха, в която да се явиш пред Господа. Казва се на Моисея: „Изуй обувката си, защото мястото, на което стоиш, е свято.“ Къпината, която гореше, е любовта, която се проявяваше. Трябва да внесем в себе си онова свещено чувство на любовта. Съвременните хора нямат онова свещено чувство, с което да уважават и обичат душата си. Всеки човек има нещо свято в себе си. Като дойдем дотам, трябва да събуем обувката си. Време е да престане всеки спор, всяко недоволство в човека. Отвън можеш да бъдеш недоволен колкото искаш, но като дойдеш до душата си, ще чуеш този Божествен глас: „Събуй обувката си.“ Когато Христос срещна тези, обезсърчените, каза им: „Радвайте се!“ Какво заключение можем да извадим за Христа, докато беше още на Земята? Той се движеше между всички хора, и грешни и праведни, и правотворни, всички еднакво Го виждаха. И до днес всички еврейски свещеници, равини, спорят за Христа, какво ли не говорят за Него, но след възкресението положението се измени.

Съвременните християни казват: „Никой досега не е видял Христос.“ Който не Го обича, не може да Го види. За да Го видиш, трябва да Го обикнеш с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа, и с всичката си сила. Само тогава ще Го срещнеш и ще Го видиш. Казват: „Къде е Христос в света?“ Христос не иска да се показва пред хората. Той казва: „Аз бях между хората, но Ме разпънаха на кръст, втори път не идвам вече на такова угощение. На такива угощения Ме няма вече.“ Мнозина искат Христос да се въплоти и втори път на Земята. Не, нещата не се повтарят. Според индуската философия, вярва се, че на всички триста и шестдесет милиона години Бог слиза на Земята, за да изкупи света. Това са твърдения, които са известни само на adeptите. Когато Бог слиза на Земята, за да изкупи греховете на света, това е едно от великите дела в битието. Само тогава Бог става известен на хората. Когато Христос слезе на Земята, Той беше проявление на Бога. Когато се намери пред голямо страдание, Христос каза: „Ако е възможно, да Ме отmine тази чаша.“ Но понеже знаеше, че не можеше чашата да Го отmine, Той каза: „Господи, нека бъде Твоята воля.“

Казвам: Ние, които сме се явили в света, какво е нашето предназначение? Предназначението на сегашните хора е като

това на Моисея, да видите горящата къпина. Предназначението на сегашните хора е да видят не този Христос, Който беше на кръста, но този Христос, Който е победил смъртта, Който възкръсна и живее, Който е изявление на Бога. Апостол Павел казваше, че Бог беше в Христа и примиряваше света със Себе си. Любовта примирява хората. По отношение на любовта има много противоречиви разбирания. Според някои любовта е едно глупаво чувство. Това не е вярно. Няма по-свещено нещо от любовта. Когато любовта се прояви в душата на човека, животът се осмисля. Само при любовта всички неща са възможни. Всичко, каквото желаеш, можеш да постигнеш при любовта. При любовта не можеш да желаеш неестествени неща. Всичко онова, което желаеш, при любовта е свещено, чисто, свято, възвишено. Извън любовта обаче, законът е друг. Извън любовта човек не може да бъде силен, не може да бъде щастлив. Без любов няма щастие. В любовта всичко е постижимо. Сега аз не говоря за онова, което вие сте постигнали. Аз не говоря за онова, което не е продиктувано от дълбок вътрешен стремеж. Вие искате да отидете в другия свят да видите Бога. Без любов това не може да стане. Ако любовта не подпише вашия паспорт, вие не можете да отидете в другия свят.

Сега аз не искам да ви убеждавам да вярвате в думите ми. Вие можете да имате обикновени вярвания, но не мислете, че вашите вярвания са много високи. Аз не бих желал да имате убежденията и вярванията, които хората имаха преди четири хиляди години. Не бих желал да имате постиженията на тия, които се покланяха на своите истукани, на своите идоли. Но ние благодарим на тия хора, които са минали през големи страдания и са се освободили от много заблуждения.

Сега убежденията и възгледите за Бога са изменени, но ние нямаме още онова истинското понятие за Бога. Ние още не сме готови да жертвуваме всичко за Бога. Не е въпросът да правиш за Бога нещо от страх, но да знаеш какво нещо представлява жертвата. И като правиш жертва, да я правиш от любов. Няма по-велико нещо в света от това да се жертвуваш за Бога от любов. Че, ако за нас не биха се жертвували плодовете, какво щеше да бъде с нашия живот? Че, единственото хубаво нещо, което имаме, това е постоянната жертва, която се дава за нас.

Кои се жертвуват за нас? Всички животни, всички растения,

всички плодни дървета се жертвуват за нас, но от любов към Бога. Той ги изпраща на Земята да се жертвуват заради нас. Мислите ли, че растението, което се жертвува, е глупаво? Не, всички растения са деца на ангелите. Животните пък са деца на архангелите. Следователно вие ядете децата на ангелите и архангелите, които се грижили за тях. Вие живеете благодарение на тях. И тогава, като дойдете до жертвата, казвате: „Как можем да се жертвуваме?“ Значи, всички могат да се жертвуват за нас, а ние да не се жертвуваме за никого. Това е несъвместимо.

Не само външна жертва, но и вътрешна жертва е необходима. Ето, милиони клетки в даден случай се жертвуват, за да можем да живеем ний. По този начин става правилна вътрешна смяна в организма. Благодарение на тази вътрешна смяна ние можем да прогресираме. Ако тази смяна не ставаше, не знам как бихме живели на Земята.

Та казвам: Трябва да имаме хубави чувства към Бога, Който е приготвил всичко така разумно, Който е промислил за нас и Който ни е дал всички възможности да постигнем своите желания. В това се заключава проявлението на човека. Като знаете това, стремете се да не се поддавате на чуждо влияние, да не ви спъват хората. Нека всичко у вас да произтича от любов. Каквото желание ви дойде у вас от любов, изпълнете го. В каквата област и да е то, дали е земно желание, дали за духовния или за Божествения свят, ще знаете, че всички желания на любовта са свещени. Всичко онова, което не е свещено, то е извън рамките на любовта. Аз го наричам това нереален свят, нереална любов. Нереалната любов е в сенките. Значи и любовта си има свои сенки. Любовта на сенките е преходна любов. Тя трае месец, два, три, година, две. Колко време трае една сянка? Ако сте на екватора, ще трае двадесет и четири часа, от сутрин до вечер. Ако сте в умерения пояс, сянката ще намалява, най-много десет часа трае. В сенките има различие, една от друга те се различават.

Та, когато изпаднете в едно неразположение, ще знаете, че това са сенките на любовта. Ти мислиш, че никой не те обича. Това е едно заблуждение. Вие сте дотолкова прави, че никой не ви обича, доколкото и вие не обичате никого. Невъзможно е да обичаш някого и той да не те обича. Казваш: „Ама аз го оби-

чам.“ Щом го обичаш, и той те обича. Невъзможно е да обичаш някого и той да не те обича. Любовта винаги има два полюса. За да се прояви любовта в тебе, ти ще оценяваш онова, което ти се дава. Същевременно пък той ще оценява това, което ти му даваш. Ценете доброто, което любовта произвежда. Любовта се оценява с онова, което произвежда. Даже и най-грубият човек, като възприеме любовта, и той става благороден. Като влезе любовта в човешкото сърце, той става щедър, той е готов да се примири с целия свят. Това произвежда любовта в човека. Това е едно състояние, което човек трябва да опита.

Един американец слушал Камила Русо, ученичка на Паганини. Тя свирила на цигулка едно парче: „Сънят на живота“, но толкова хубаво свирила, че този американец бил готов да се примири с целия свят. Той казва, че като я слушал, бил готов да пожертвува всичко, но като излязъл вън, пак го нападнал старият му американски ум. В същото положение се намирате и вие. Когато сте на някой концерт, на който се свири или пее нещо за любовта, вие сте готови да жертвувате всичко. Щом излезете вън, дойде ви пак старият ум и казвате: „Не е така, както си мислехме.“ И това не е реално в живота.

Но казвам: Силата на човека седи в това сам да си въздейства. Това, което човек мисли, чувствава и го прави, в това седи неговата сила. Вие ще кажете, че може да мислите и чувствувате нещо глупаво. В любовта няма глупави неща. Любовта е Божествено състояние. Всичко, което човек мисли, чувствава и прави в името на любовта, е добро, както за него, така и за онези, които обича, така и за цялото човечество. Следователно всеки, който люби, той е служител на Бога и той донася благото на цялото човечество. Дали хората съзнават това или не, то е друг въпрос, но важно е, че този човек е свършил една добра работа. Любете и не се смущавайте. Казвате: „Едно време върших глупави работи. Глупав бях едно време.“ Защо бил глупав? Че не могъл да уреди материалните си работи. Вярно е, че е бил глупав, но защо? Защото не е любил както трябва. Ако беше любил както трябва, той щеше да уреди работите си. Мислите ли, че ако обичате Бога, Той ще ви остави да живеете в сиромашия, да бъдете слепи, куци, хроми? Ако обичате Бога, Той може да ви постави на изпитания, но в края на краищата ще възтър-

жесткувате.

Христос беше поставен на големи изпитания. Римските войници се гавреха с Него, разпнаха Го, но има ли по-почетен човек от Христа днес? Днес петстотин милиона хора вървят в Неговите стъпки. Всичката сила в света се дължи на Него. Цялата съвременна духовна култура се дължи пак на този човек, с Когото се гавреха, но Христос се възвиси, защото имаше любов. Той каза: „Господи, да бъде Твоята воля. Аз съм готов да направя всичко заради Тебе.“

Някои мислят, че Христос нямал никакво понятие за света. Христос имаше много повече знания, отколкото всички съвременни учени днес. Христос се повдигна горе в пространството без никаква помощ отвън. Кой от днешните капацитети и учени може да се качи на такава височина? Христос се въздигна на една височина, по-голяма от двадесет и пет километра, на каквато височина днес никой не може да стигне. Тъй щото, Христос се качи на такава височина, каквато днешните учени не могат да си представят. Това показва, че Той имаше ясна представа за света, за вселената и за законите, които я управляват. Христос знаеше дали има живот на Слънцето, на Юпитер, на Марс, на Венера, на Сатурн, на Сириус и т.н. Много работи знаеше Той. Той знаеше химия, физика, геология, математика, астрономия □ всички науки познаваше. Въпреки това Христос признаваше един капацитет над Себе си, Когото наричаше Своя Отец.

Христос казва: „Аз дойдох на Земята да науча нещо ново.“ Единственото нещо, което Христос не знаеше, това беше грехът. Той дойде да научи какво нещо е грехът. Той не знаеше какво значи да бият човека. И това научи. Той не знаеше какво значи да те прободат в сърцето. И това научи. Той не знаеше какво нещо е да те заковат на кръста. И това научи. Като дойде на Земята, Той научи всичко това и днес го знае по-добре от всички хора. Съвременните хора не знаят много неща още, но с време ще ги научат. Много неща е опитал човек, но много има още да опитва. Запример, ако не опитате любовта в нейната пълнота, вие не можете да я разберете. Каквато и да е любовта, която проявявате, вие трябва да бъдете доволни от нея, да не се разкайвате. В любовта няма разкаяние. Който обича, той обича безкористно. Да обичаш, това значи да имаш всичко на разполо-

жение. Щом е така, за какво можеш да съжаляваш и да страдаш? Ако има за нещо да страда, то е че не оценяват любовта му. В края на краищата любовта ще се прояви в своята пълнота. И един ден всички хора на Земята и горе, на небето, ще се примирят.

Сега ние говорим за любовта, която може да се прояви и на Земята. Не поставяйте препятствия на любовта. Не поставяйте криви мисли в ума си за любовта, защото така се поврежда мозъкът. Не поставяйте криви чувства в сърцето си за любовта, защото така се поврежда сърцето. Не поставяйте криви постъпки във волята си за любовта, защото така ще се осакатите. За всяко нещо, което правите, ще чуете един глас вътрешен, който ще ви коригира, ще ви каже доколко сте постъпили право. Има неща в любовта, които са верни, но има неща, които не са верни, които не представят тази пълнота, която очаквате. Едно нещо, което трябва да помните, е следното: човек никога не може да придобие една дарба, ако не дойде в съобщение със същества, по-напреднали от него. Много неща има вложени в човека, но те изискват условия за проявяване.

Ако Христос не беше дошъл на Земята и не беше влязъл в съобщение с хората, те нямаше да придобият нищо от Него. Той дойде на Земята, между хората, които Го прободоха. От Него протече кръв, която отиде в Земята. Но от тази кръв Земята измени естеството си. В тази кръв се крие тайната на злото, което съществува на Земята. Но сега, като се хранят, хората разкриват смисъла на злото. По този начин хората започват да избягват злото. Инстинктивно хората започват да изпитват отвращение към злото. Това се дължи на онази кръв, която се разля на Земята.

Та, когато се казва, че кръвта изкупва греха, имаме пред вид кръвта като проява на Божествения живот. Щом дойде на Земята, този живот изменя цялото естество на Земята. Днес нашата Земя не е такава, каквато е била във времето на Христа. И всички онези, които умират в името на Христа, изменят естеството си. Те усилват любовта. Праведните, това са семето на живота. Като умират, те падат на земята като семена и с това подкрепват Божията любов. Като знаете това, не се плашете от смъртта. Смъртта се омаломощава от любовта.

Та казвам: Трябва да бъдете смели. Ще се стремите да си създадете приятели, които да ви подкрепват. Тези приятели са на Земята и над Земята. Ако спазвате това, което четете, и ако вярвате в любовта, вие ще имате връзка със съществата, които са на Земята и целокупно с тези, които са над Земята. Четете Посланията към Евреите, да видите как са постигнали някои своето съвършенство. Вие трябва да имате връзка със съвършените същества. Вие имате братя и сестри, които никога не сте виждали. Един ден ще ги видите. Това ще бъде вашата радост. Като отидете в другия свят, те ще ви посрещнат. Тогава ще разберете какво нещо е любовта. Те обичат хората. Когато вие се намирате пред някакво изкушение, те веднага изпращат до вас някаква мисъл насърчителна. Ако те не бяха, животът на Земята щеше да бъде цял ад. Благодарете, че в този затвор, в който се намирате, те ви пращат по нещо за ядене, или някаква хубава мисъл, някаква хубаво чувство или някаква добра постъпка. Все ще дойде някой в този затвор да ви каже нещо насърчително.

Питам ви: Имате ли ясна представа какво нещо е истинският баща на Земята? Да познаете истинския си баща, това е смисълът на живота. И ако го разбирате, това е силата в света. Ние трябва да запалим света с любов и да гори. Огън иде сега в света, който ще разтопи всичко. Не Земята, но хората ще бъдат разтопени. Няма да остане нещо в света, което да не се разтопи. Ако не станете проводници на Божията любов, вие ще изгорите и ще изчезнете. Мнозина се страхуват от любовта и казват, че смисълът на живота седи в уреждане на работите, в ядене и в пиене. С ядене и с пиене нищо не се постига. Аз бих желал за десет дена да ядете с любов. Вземете чисто жито, направете си хляб и яжте с любов. Така ще извлечете всичко, каквото се съдържа в житото, което в други случаи, когато ядете без любов, не се извлича. Така ще концентрирате ума си. Всички болести, които имате, можете да лекувате с жито. Ако ядете житото без любов, не можете да извлечете това, което е скрито в него.

Всички хора търсят лесния път в живота и казват, че още са деца. Според мене вие даже сте закъснели. Вие сте от закъснелите ученици в света. Казвате: „Няма да живеем калугерски живот.“ И калугерите са закъснели. „Да се оженим поне.“ И женените са закъснели. И тези, които се раждат, също са закъс-

нели. И тези, които умират, пак са закъснели.

Човек трябва да се роди съзнателно. Казано е: Ако не се родите изново, от вода и от Дух, няма да влезете в царството Божие. Значи, човек трябва да се роди съзнателно. Докато майка ти те ражда, а ти нищо не помниш, ти не си роден. Казано е: Роденият от плътта плът е; и роденият от Духа дух е.“ „Роденият от Духа“ подразбира онова състояние, в което човек чувства Божията любов в себе си, повдига се над всички хора и разбира връзката, която съществува между всички души, които Бог е създал. Само така животът може да се осмисли и ти ще бъдеш смел.

Ако искате да бъдете добри хора, дружете с добри хора; ако искате да бъдете учени, дружете с учени; ако искате да бъдете силни, дружете със силни и т.н. Какъвто искаш да бъдеш, с такива трябва да дружиш. Ако искаш да станеш музикант, дружи с музиканти, все ще придобиеш нещо. Има една музикална сила. Ако тя не влезе в човека, той не може да стане музикант. Ако искаш да станеш певец, трябва да се свържеш с певци. Те имат в себе си известна сила, която може да се предава и на другите хора. Без тази сила никой не може да пее. Благодарете на Бога, Който е внесъл във вас сила, та имате възможност поне донякъде да станете добри певци.

Разправят за една знаменита певица, в Англия някъде. Като започвала да пее, хората се захласвали в нея, всичко забравяли. Един апаш си казал: „Това място е за мене. Ще отида, когато тази певица пее и, както са захласнати хората в пеенето □, от този ще взема нещо, от онзи и така ще се върна обогатен.“ Като отишъл на концерта, и той се захласнал, не могъл в никой джоб да бръкне. Той си казал: „Ще отида още един път, но няма вече да се захласвам.“ Отишъл втори и трети път, но пак се захласвал и нищо не могъл да вземе от джобовете на хората. Недоволен от себе си, най-после той си казал: „Повече няма да ходя, рискувам да си изгубя занаята.“

Казвам: Когато човек дойде при любовта, или ще забрави това, в което вярва, или ще си изгуби занаята и ще си замине. Не е лошо човек да се захласва, но не по улиците, където може да го прегази автомобил, трамвай или друго нещо.

Та казвам: Има неща, за които нашият век е много напред-

нал. Ние трябва да изучаваме тия неща. Трябва да държим ума си свързан с възвишения свят, за да се избегнем от изпитанията, които сега идат в света. Съвременните хора, религиозни и светски, са изложени на големи изпитания. Повечето хора живеят в съмнения. Запример, дойде някой при мене и ме пита: „Ти вярваш ли в Христа?“ Аз го питам: „Ти виждал ли си Христа?“ □ „Не съм Го виждал, но съм чел за Него.“ После той ме пита: „Ти вярваш ли в онзи свят?“ □ „Ами ти ходил ли си на онзи свят?“ □ „Ама какво мислиш да правиш?“ □ То е моя работа.

На вас казвам: Ако служите на любовта, правете каквото тя ви казва. Бог е дал свобода на всички. Като дишаме, ние сме свободни. Като приемаме светлината, ние сме свободни. Като приемаме храната, пак сме свободни. Като мислим, като чувстваваме, като постъпваме, ние сме пак свободни. Ако не се чувствувате свободни, причината се дължи на това, че още не сте дошли до положение да служите на любовта. Питам една госпожа: „Ти защо се ожени?“ □ „Да си имам сянка.“ Значи, лятно време, като я напече силно слънцето, да има сянка, да се скрие под дървото. Това значи да има кой да я гледа. Ами като замине мъжът ти на онзи свят, кой ще те гледа? Тогава ще ви дам един съвет: не се женете за мъж, който умира; не се женете и за жена, която умира; не обичайте човек, който ви лъже □ нищо повече. Какво представя женитбата? □ Съчетание на души, които се обичат. Това съчетание аз наричам женитба. Двама души, които се обичат, могат да си помагат. Любовта е качество, което е достойние на цялото човечество. Когато двама души се обичат, цялото човечество участва в тази любов. Не само това, но когато двама души се обичат, на небето наставя голяма радост □ цялото небе се радва, взима участие в тяхната любов.

Помнете: Единственото нещо, с което човек може да обърне внимание на невидимия свят, това е любовта. Като любите, ще видите, че животът ви ще се измени по органически начин. Не мислете, че можете да станете светии изведнъж. Светийството се дължи на ума. За да бъде светия, човек трябва да има отличен ум, който да произвежда светлина. За да бъде светия, човек трябва да има отлично сърце. Сърцето му трябва да има такава топлина, с която да разтопява всички мъчнотии. Светийството се дължи и на човешката воля. Сила трябва да има човек. Да

има човек силна воля, това значи всичко, каквото пожелае, да може да го постигне. Да няма нещо в света, което може да го спъне.

Мнозина се плашат от дявола, но Писанието казва: „Съпротивлявайте се на дявола!“ Дяволът има отличен ум. Той се опита да изкушава Христа. Той Му каза: „Нали си Син Божи, заповядай на тези камъни да станат на хляб.“ Христос му отговори: „Този хляб, който хората ядат, е само едно условие. Който яде този хляб, той умира. Но който яде от Словото, което излиза от устата на Бога, никога не умира.“ После дойде второто изкушение. Той каза на Христа: „Слез сега от този храм. Нали е казано, че няма да удариш ногата си в камък. Ангели ще дойдат да те дигнат, да не удариш крака си в камък. Хвърли се от този храм на земята, ангелите ще те носят.“ Христос му каза: „Махни се оттук, няма защо да изкушаваш Господа Бога Моего. Не е нужно отвън да се хвърлям, да опитвам силата и любовта на Бога.“ Най-после сатаната опита Христа доколко е тщеславен. Той му каза: „Виждам, че си умен човек, имаш големи знания, но ако ми се поклонниш, ще ти дам всички царства и всичката слава на света.“ Христос издържа и пред това изкушение.

Днес всички хора се намират пред тези три изкушения: да превърнат камъните в хляб □ с това се изпитва вярата им в Бога; да се хвърлят от храма, на който се качили □ това значи да заемат високо обществено положение; и да се поклонят на света, за да спечелят всичкото богатство и сила. Не, човек не се нуждае нито от пари, нито от високо обществено положение, нито от власт и от сила, дадени от света. Вие имате в себе си повече, отколкото ви трябва и отколкото предполагате. Защо ви е излишък? Знаете ли какво значи да изгуби човек своята чистота и сила, която му е дадена от Бога?

Ангелите, като слязоха на Земята, проявиха непослушание и изгубиха своята сила и чистота. Сега в тях има крайно озлобление. Те са озлобени против хората. Те гледат по някакъв начин да си отмъстят на хората. Те казват: „Хората станаха причина ние да изгубим силата и чистотата си и днес да страдаме.“ Дяволът все ще намери нещо, с което да ви изкушава. С какво ще ви изкушава? Гладния го изкушават с хляб, жадния □ с вода, бедния □ с пари, болния □ с условия да придобие здраве. На болния казва: „Ако направиш това и това, ще оздравееш.“ Това са все

изкушения. Няма какво да вярваме на него. Щом обичате Бога, и здрави ще бъдете, и гладни няма да бъдете, и жадни няма да бъдете. Каквото и да е положението ви, вярвайте в Бога.

В какво вярвате, не говорете на хората. За всичко друго можете да говорите, но като дойдете до вярата си в Бога, млъчете. По този въпрос минавайте за прости хора. Мнозина са идвали при мене и са ми разправяли какво е тяхното верую. Те са ми казвали, че са имали видения, видели са Христа, видели са и Бога. Има нещо вярно в това, което ми разправят, но според мене вярното седи в това, че са видели Христа, Който им казал, че ще влязат в гроба, и като излязат оттам, Христос ще ги приеме. Някой ми разправя, че видял Христос цял в светлина. Друг казва, че Го видял облечен в бяла аба, като българин, с кръст на гърдите. Това са земни работи.

Христос е образ на бъдещото човечество. Христос е онзи велик образ и подобие, по който всички хора трябва да вървят. Като вървим по пътя на Христа, така ще създадем нашия бъдещ характер. Казано е в Писанието: „Които имат ума и Духа Христов, ще бъдат Мои ученици.“ Христос каза: „Ако Ме любите, ще опазите Моя закон.“

Казвам: Ако съвременното човечество разбира Христа по този начин, всички въпроси лесно ще се разрешат. В любовта към Бога и Христа седи разрешението на всички въпроси и за вас, и за европейските народи, и за цялото човечество. Каквото и да прави, човечеството не може да се противи на този закон. Иде време, когато грехът на Земята ще бъде невъзможен. Питам: Ако сте на сто и двадесет години, какво може да ви изкуси? Или ако имате два милиарда злато в банката, какво може да ви изкуси? При това богатство, може ли да имате желание да крадете? Не можете. Хората се изкушават, защото търсят слава от хората. Не, търсете слава от Бога. Трябва ли хората да се занимават с любовта на един човек? Преди всичко Бог се проявява в любовта. Ние сме доволни от любовта на Бога, понеже тя носи всичко в себе си. Тя е изпълнение на закона.

Сегашните хора не успяват в работите си, защото за всичко иждивяват* повече енергия отколкото трябва. Запример, религиозните се молят повече отколкото трябва. Те са повече набожни отколкото трябва. Те проявяват излишна ревност,

излишно съревнование. Някои от християните се наричат Павлови, други □ на Кифа, трети □ на Христа и т.н. Това е неразбиране на въпроса. Христос казва: „Кой се разпна за вас? Павел, Петър или Кифа?“

Някой иска да вземе мястото на Христа, да се прослави като Него. Не се опитвайте. Всеки, който иска да вземе мястото на Христа, трябва да влезе в света, да работи за него и да се остави после да го разпнат, както разпнаха Христа. Ако може да мине през пътя на Христа, ние сме готови да го прославим. Не е достатъчно само да бъдеш подобен на Христа, но трябва да минеш през Неговите страдания. Ако човек може със спокойствие да издържи на страданията, които Бог му налага, той може да бъде подобен на Христа, но ако при най-малкото страдание протестира и роптае, никакво подобие не може да се очаква.

Сега не вадете криви заключения, да мислите, че нищо не сте постигнали, но казвам какво трябва да бъде вашето отношение към Бога. Малкото, току-що родено дете не може да бъде като десетгодишното; нито десетгодишното може да бъде като момъка на двадесет и една година; нито този момък може да бъде като тридесетгодишния мъж и т.н. Понеже човек расте, неговите бъдещи възгледи не могат да бъдат като вчерашните. Днес той не може да живее както е живял някога в миналото си. Първите християни се опитаха да живеят в любов. Каквото имаха, всичко продаваха и раздаваха, но след това се обезсърчиха. Те казаха: „Царството Божие не е дошло още.“ И след това трябваше да се учат дълго време. От две хиляди години насам хората се учат да бъдат щедри, но още не са се научили. Те не са се научили, понеже нямат любов.

Любовта ще научи хората на щедрост. Който дава от любов, той може да изпълни Божия закон. Ако не дава от любов, не може да изпълни Божия закон. Щедрост, която произтича

* иждивявам □ *остар.* изразходвам.

от любов, не е егоистична. Ако дойде някой при вас да иска нещо, как ще му дадете? Ще цитирате стиха от Евангелието: „Хлопайте, ще ви се отвори; търсете, ще намерите; искайте, ще ви се даде.“ Човек трябва да знае как да иска, как да хлопа и как да търси. Ако отиваш при Бога да искаш нещо и си мислиш защо Господ те е забравил, молбата ти не е права. Мисълта ти не е права. Когато отивате при някой богат човек да искате нещо, не си мислете защо е богат, колко има, но радвайте се на неговото положение. Че е богат, това е външната страна на този човек. Когато отивате при богатия човек, отивайте като на едно място, дето Бог може да ви се изяви. Във всеки човек трябва да виждате проявлението на Бога. Не гледайте какъв е този човек, но гледайте как ще се прояви Бог в дадения случай. И щом видите проявлението на Бога, приемоте Неговата любов. Следователно един за друг вие сте проявление на Бога. Проявявайте се и разбирайте се правилно. В това седи силата на човека.

Има една механическа сила. Казвате: „Да живеем добре.“ Не е въпрос да бъде човек добър само в семейството си или само в обществото. Единственото нещо, което поддържа всички добродетели, това е Божията любов. Дръжте тази мисъл в себе си. Уповавайте на Бога, защото всички имате да учите. Колцина от вас сте ясновидци, да знаете какво има да стане в бъдеще? Колцина от вас можете да проникнете в далечното бъдеще? Понякога завесата се повдига и човек започва да вижда ясно. Не е лесно да бъде човек ясновидец.

Та казвам: От невидимия свят ще дойдат напреднали същества, носители на любовта, и те ще донесат на хората Божието благословение. Бог казва: „Ще изпратя Духа Си.“ Този Дух ще дойде не като във времето на първите християни. Те Го приеха, но не можах да Го задържат. Когато Духът дойде, мъртвите ще излязат от гробовете си. С други думи казано: Когато Духът дойде, всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка на човека ще оживеят. Тогава всички хора ще бъдат свободни. Тогава вашите братя и сестри ще дойдат при вас, ще ви намерят. Няма да ги търсите вие, но те ще ви намерят. Щом дойде любовта във вас, всички ще ви търсят. Ние търсим любовта, но и тя ще ни търси. Дотогава, докато ти само търсиш любовта, ти си на крив път. Когато Бог викаше към израилския народ, никой не Го слушаше.

Той казва: „Когато виках към вас, вие не Ме чувахте. И вие когато викате, Аз няма да ви чуя.“

Казвам: Когато Бог хлопа на вратата на вашите сърца, отворете Му. И каквото ви каже, направете го.

Сега аз изисквам от всички ви да имате спокойствие на духа. Христос каза на учениците Си: „Идете и кажете на братята си да отидат в Галилея.“ Галилея представя главата на човека. Там ще видите Христа. Сега и на вас казвам: Качете се във вашата Галилея, да видите Христа, Който иде сега в света.

*„Благословен Господ Бог наш“
Добрата молитва*

*11-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 17.XII.1939 г., 10 ч. сутринта,
София □ Изгрев.*

АКАШ И ПРАНА

„Отче наш“
„Духът Божи“

Ще прочета няколко стиха от 5-а глава от Евангелието на Матей, от 43-ти стих до края.

Песента: „Всичко в живота е постижимо“

Животът е училище. Човек не трябва да мисли, че е научил всичко и няма какво повече да учи. Нещастieto на хората седи в това, че те мислят, че са научили всичко и няма какво повече да учат. Когато добрият човек мисли, че е много добър и няма какво да прави, той е нещастен. Когато ученият човек мисли, че всичко е научил и няма какво повече да учи, и той е нещастен, недоволен е от живота. Какво трябва да правят религиозните хора? От хиляди години насам те казват, че вярват в Бога. Когато срещнеш, всички казват, че Бог съществува, че има ангели, че има друг свят.

Да вярваш, това не е същността на нещата, това е религия. Това не е още духовен живот. Защо? Защото има два вида вяра: вяра в сенките на нещата и вяра в реалността. Ти вярваш в картините на един художник, но не вярваш в него. Ако вярваш в картините му, какво ще придобиеш? Картините са сенките на нещата. Ние не ги отричаме, но те не представят реалността на нещата. Ти казваш, че вярваш в Господа, но Го търсиш някъде. Щом вярваш в Господа, а Го търсиш отвън някъде, това не е вяра в реалността. Ти вярваш в сянката на Господа. Отвън Господ не можете да Го намерите. Единственото място, дето можете да намерите Господа, това е вашата душа. В себе си само можете да намерите Господа. Някой казва, че няма душа. Щом няма душа, и Господ не е в него. Тогава той може да намери Господа във всеки човек. Сянката на Господа ще намерите във

всеки човек. Ако търсите Господа в човека, ще го намерите и в царя, и в министъра, и в обикновения човек. Той прониква навсякъде. Той управлява, заповядва и на всички казва: „Ще воювате.“ Но това е господарят в човека, не е Господ. Господарят заповядва на човека да се бие и той се бие. Адмиралът заповядва на цяла флота да воюват и те воюват. Че ще потънат, това не е важно. Питам: вие искате ли да бъдете такива господари, да заповядвате на хиляда, на две хиляди и на повече хора и като им кажете да се бият, те да се бият? Той им казва: „Вие трябва да умрете за отечеството си“ и те са готови да умрат. И после той казва: „Каквото казах, така стана.“ Какво стана? □ Петстотин хиляди души умряха. Петстотин кораби потънаха. Какво стана след това? □ „Ние победихме.“ Победил си сенките на живота.

Днес се реализира какво всъщност представя човек по естество. За тази цел ще приведа един пример от древността. Един сиромаш взел пари от един богат човек, но не могъл да му ги изплати. Богатият го насилвал да си плати дълга. Сиромашът се молил на Господа да го избави по някакъв начин от сиромашията му или да го избави от богатия.

Един ден, като обикалял около една река, сиромашът видял, че някой се дави в реката и вика за помощ. Той веднага се притекъл на помощ, извадил давящия се. Какво се оказало? Богатият се давил. Като го видял, сиромашът си казал: „Хванах скъп сом. Сега богатият ще ми прости дълговете.“ Като се видял във всякаква опасност, богатият се обърнал към сиромаша □ своя спасител □ и му казал: „Ти имаш да ми даваш голяма сума, да платиш дълга си.“ □ „Чудно нещо, хем те извадих от водата, а отгоре на това искаш парите си. Не си ли готов да ми простиш?“ □ „Прощавам ти само хиляда лева, останалите ще си ги платиш.“

Сиромашът седи и се чуди, не може да разбере същината на нещата. Той се чуди как така богатият при такъв случай може да си спомни, че този човек му дължи. Както и да е, той пак продължавал да се моли на Господа да го освободи от богаташа. Един ден сиромашът минава край един кладенец и чува, че някой вика за помощ. Навежда се и пита: „Кой си ти?“ □ „Еди-кой си.“ □ „А, ти ли си? Онзи, на когото имам да давам? Не, сега няма да те извадя. Няма да направя това, което направих, когато те извадих от водата.“ □ „Ще ти простя.“ □ „Ако подпишеш, че проща-

ваш всичкия дълг, тогава само ще те извадя.“

Съвременните хора искат да се освободят от своята съдба, но те не трябва да бъдат инати като богатия, нито като сиромаша. Погрешката на сиромаша седи в това, че е взел повече, отколкото може да плати. Че е взел пари назаем, нищо от това, но той е взел повече, отколкото може да плати. Погрешката на богатия седи в това, че като му направили такава голяма услуга, извадили го от водата, той могъл да прости само хиляда лева на сиромаша. Сиромашът [не] можа да го остави да се удави.

Сиромашът във втория случай, каза на богатия: „Ти ще направиш доброто, както Бог го прави.“ Затова той му изпраща един документ, на който да се подпише, че му прощава всичкия дълг. Само при това положение сиромашът се решил да го извади от кладенеца. Той му казал: „Ако те извадя от кладенеца, аз ще иждивя* много енергия, за която един ден ще ми държат сметка. Ще ме питат къде съм изхарчил тази енергия. Подписът трябва да бъде поставен добре. Ти трябва да простиш. Но в кое име? Трябва да простиш в името на Господа, в името на твоята честност и в името на твоята справедливост. Тогава и длъжникът ти ще каже: „Като ми простиш дълга и аз обещавам да ти бъда признателен. За дълга няма повече да ми говориш. Тогава и аз признавам, че си честен човек.“ Първият документ е, че прощаваш дълга на своя длъжник, а във втория документ ще пишеш, че прощаваш в името на Бога и на своята честност и справедливост.

И тъй, ако сте на мястото на богатия и не знаете как да постъпите със своя длъжник, ще се намерите на дъното на кладенеца. Тогава, искате □ не искате, ще подпишете документа, че прощавате дълга. Ако сте на мястото на бедния, не взимайте пари повече отколкото можете да плащате. Един дервиш срещнал един турски бей и го спрял на пътя му, като казал: „Имам нужда от малко пари, можете ли да ми услужите?“ Бейт веднага отворил кесията си, в която имало наредени златни пари, сребърни, грошове, и му казал: „Заповядай, вземи колкото ти трябва.“ Дервишът взел само един грош. □ „Вземи повече!“ □ „Сега толкова ми трябва.“

* иждивявам □ *остар.* изразходвам.

В Божествения свят стават работите така, а на физическия свят □ малко по-другояче. Както сега се проявява светът, работите вървят по друг начин, но за да не изгуби съзнание и равновесието си, човек трябва да изучава Божествените закони. Виждате какво правят авиаторите, които се качват на големи височини. Понеже въздухът там става по-рядък, те си взимат известен запас кислород. Ако нямат достатъчно кислород за дишане, те ще се задушат и ще изгубят съзнание. Тъй щото, онези, които се качват нагоре, трябва да си вземат въздух отдолу. А онези, които слизат надълбоко, трябва да си вземат нещо отгоре, да издържат на трудните условия.

Та, онези, които искат пари, или много високо са се качили, или много долу са слезли. Някой казва, че няма храна. Той ще вземе храната си отгоре. Религиозните казват, че Господ ще промисли за всичко. Като е създал света, Господ е промислил за всичко. Няма нещо, което Бог да не е промислил, но като излизаме от Божествения порядък и влизаме в човешкия, нещата се изменят. Като слизаш надолу, ще си вземеш нещо със себе си. И като се качваш нагоре, пак ще вземеш нещо със себе си. Ама как е писано? Писаното за Божествения свят е едно, а за духовния свят е друго. Писано е, че като видиш някой човек паднал в кладенеца, ти ще го извадиш, но срещу два подписа: единият подпис е даден в името на Господа, а другият □ в името на твоята честност и справедливост. □ „Ама на вяра не може ли?“ □ Никаква вяра. Ти трябва да дадеш два подписа □ нищо повече.

Сегашните хора се нуждаят от едно учение, което да ги подмладява. Според индуската философия съществува една същина, която те наричат „акашеви записи“. В тия записи е написано всичко, което миналото крие в себе си, както и това, което днес става. Българите употребяват често тази дума „каша“ □ „а, каша“. Като стане нещо, което не могат да оправят, те казват: „А, каша е станала.“ Тъй щото, това, което не може да се оправи в света, е а-каша. Според индуците акаша е нещо, което изпълва цялото пространство и вечно съществува. От нея се образуват всички форми. Тя е нещо, което седи неподвижно на едно място. Тя мяза на един голям аристократ, който вечно почива. За да извадиш нещо от него, трябва да го впрегнеш на работа.

Втората същина, или вторият принцип на индусите, е праната, която вечно съществува. Ние я наричаме сила и от нея излизат електричеството и магнетизмът. Тя създава техните форми. Етерът, въздухът, водата, всички планети и комети излизат все от праната и от акашите. Индусите имат школа, в която изучават законите на акашата и на праната. С това те искат да станат господари на света. Това е голяма амбиция. В това отношение индусите са много амбициозни. Като стане йога, индусът има амбиция да стане цар не само на хората, но и на цялата природа. Те имат амбиция да заповядват и на боговете. „Прана“ на български се казва „Яна“. Българите разделили тази дума на две думи: прана □ яна.

За да се ползват от енергията на акаша и на праната, индусите трябва да имат положителна основа в живота. Те нямат тази основа, затова именно тези два принципа съществуват без никакво отношение към тях. Зад праната и зад акаша седи нещо друго, което ние не знаем какво е, каква е неговата същина. Акаша и праната са изявления на една същина, която седи зад тях и за която ние нямаме ясна представа.

За да се ползува от праната, човек трябва да изучава нейните закони, защото от неправилното разпределение на праната в човешкото тяло произлизат различните болести. Когато праната не е разпределена еднакво в човешката глава, заражда се главоболие; ако не е разпределена еднакво в дробовете, явява се туберкулоза; ако не е правилно разпределена в стомаха, явява се разстройство на стомаха, вследствие на което храносмилането не става правилно; ако в мускулите не е правилно разпределена, явява се ставен ревматизъм. Изобщо, болестите произтичат от неправилното разпределение на праната в човешкия организъм. В някои органи има повече прана, а в други □ по-малко, вследствие на което едни от тях са крайно бедни, а други □ по-богати. Следователно, между сиромасите и богатите се явява известно стълкновение.

Науката за праната има за цел да разпредели тази енергия равномерно между всички органи и клетки, да не бъдат едни бедни, а други богати, да не страдат едни за сметка на други, но всички клетки да живеят добре. Индусите поддържат, че човек не може да има един здрав организъм, ако не разбира законите на праната. В този смисъл дишането не е нищо друго освен

метод за акумулиране на праната. И мисълта, и чувствуването, и постъпките са методи за акумулиране на праната. Защо трябва да постъпва човек правилно? За да може да събере праната и да я употреби правилно. Ако умът, сърцето и волята ти не работят, ти ще се лишиш от праната, която ти е необходима. Щом се лишиш от праната в мозъка, ще страдаш от главоболие, вследствие на което мисълта ти няма да функционира правилно. Ако не мислите и не чувствувате и не постъпвате правилно, вашата дихателна, както и стомашната ви система, а също така и нервната ви система ще се лишат от праната и няма да извършват правилно своите функции. Вследствие на това ще се създадат ред противоречия.

За да се избегнат болестите, както и противоречията в живота, всички учени хора са започнали да изучават праната и акаша, да могат правилно да се ползват от тях. Те ги изучават във всичките им форми. Сегашните хора се стремят да създадат нов свят. В какво седи новият свят? В новото разбиране на нещата. Ние казваме, че работите ще се уредят, но как ще стане това? Ние имаме пред вид един разумен начин за уреждане на работите. Срещам едно малко, но бедно дете. Виждам, че главата му е добре оформена, то има условия да стане музикант или певец, роден е за такъв. Тогава аз ще му кажа, че неговото щастие е в самия него и трябва да вярва в себе си, да работи, за да си пробие път. Щом му се дадат малко условия, то започва да работи и в скоро време се проявява.

Някои религиозни хора искат да бъдат обичани от Бога. Кого може да обича Бог? Кого може да обича професорът по музика? Като види някой способен ученик, на когото очите светят, като види инструмент, професорът разбира, че той е даровит и веднага започва да го учи без пари. Способният ученик отваря сърцето на професора си. От музикалното и даровитото дете излиза музикална енергия, от която и учителят се ползува. Учителят черпи нещо от своя способен ученик. От ученика излиза прана, с която той плаща на учителя си за уроците, които му преподава. Всеки човек трябва да има поне една дарба в себе си, от която да излиза прана. С тази прана човек плаща на хората за услугите, които те му правят.

Сега, аз искам вие да схванете научната страна, да знаете в какво се крият погрешките на съвременните хора. Мнозина

са дошли до положение да очакват всичко от Бога и казват: „Господ ще промисли.“ Господ е промислил за всичко отдавна, но остава ние да промислим.

Казвате: „Да се помолим на Бога.“ Как ще се помолите на Бога? Ако аз се моля на Бога и Му служа, молитвата ми има смисъл. Но ако се моля и не Му служа, молитвата няма никакъв смисъл. Мислите ли, че Бог може всякога да ви слуша? Ако мислите така, това е много казано. На какво основание Бог може всякога да ви слуша? За да те слуша Господ, три неща са необходими: ако впрегнеш волята си да Му служиш, ако впрегнеш сърцето си да Го обичаш, ако впрегнеш ума си да Му служиш. Значи, като впрегнеш ума, сърцето и волята си в служене на Бога, като се молиш, Той ще те слуша. Но ако ти служиш на себе си със своя ум, със своето сърце и със своята воля, молитвата ти не може да бъде приета от Господа. Следователно, когато служим на Бога с ума, със сърцето и с волята си, Той ще живее вътре у нас и ще отговори на всичко, което искаме. Понеже Бог е навсякъде в света, Той живее у нас и ние живеем в Него, не може да не ни отговори, ако ние вършим Неговата воля.

Някои искат да се освободят от Него и пак Той да им отговаря на молитвите. Това е невъзможно. Всички ние, които живеем, взехме от Него материя и сила и след това искаме да се освободим, да бъдем свободни. Как можем при това положение да се освободим от Него? Това е една логическа несъобразност.

Някой казва, че може да живее и без вяра. Това значи да живее без въздух. Бог е и във въздуха. Опитайте се да спрете пет-шест минути да не дишате. Като дишаш, като мислиш, Бог е в твоята мисъл. Като чувствуваш, Бог е в твоето чувство. Бог е и в твоите постъпки. Правили ли сте опит да не мислите? Това е невъзможно.

Когато някой казва, че не иска да мисли, той има предвид друго нещо □ да не мисли за работи, които го безпокоят, които не допринасят нищо. Или, човек не трябва да мисли едновременно за много работи. Ако искаш да постигнеш нещо, мисли само за една работа. Щом искаш да реализираш нещо, мисли само за него, не мисли за няколко работи още. Всяко нещо трябва да става последователно. Запример, ако искаш да направиш нещо, можеш ли изведнъж да започнеш от единия край и да

свършиш до другия? Ще започнеш от единия край и докато стигнеш до другия, ще отиде известно време. Ако искаш да напишеш едно писмо, можеш ли да го напишеш изведнъж от единия до другия край? Трябват ти най-малко петнадесет-двадесет минути, докато го напишеш.

Силата на вашето писмо зависи от съпоставянето на думите. Някой иска пари от някого, напише едно писмо и парите не дохождат. Друг някой напише писмо, парите идат. Защо? Аз знам причините за това. Преди години един брат издаваше едно списание, но нямаше средства. Един ден той дойде при мене и ми казва: „Намислил съм да напиша писмо до трима американски милиардери, че издавам списание, да отпуснат малко пари.“ Казвам му: „Американците са много умни и практични хора. Те не отпускат лесно пари.“ □ „Как така?“ □ „Вие не разбирате какво нещо е американецът. Пък направете един опит, ще видите какво ще ви отговорят.“ Той написа на трима по едно писмо и наскоро получи отговор, много учтиво му пишат: „Господине, нямаме такъв бюджет предвиден за издаване на такова списание. Влизаме в положението ви, но нямаме такъв бюджет.“ Нашият брат не знаеше как да им пише. Той искаше да ги застави със своето списание да му отпуснат една сума. Силата не е в неговото списание, но на неговата мисъл, която той отправя към тези богаташи. Ако искаше пари, той трябваше да иде в Америка, да им се представи и тогава да разчита на някаква помощ. Ако аз бях на мястото на нашия брат, така щях да направя. А така, с писмо по пощата, това е един дипломатически начин. Ще отидеш сам и ще се представиш на тия хора.

Та казвам: Такъв е законът. Този приятел не разбираше закона на праната. Той имаше едно повърхностно разбиране. Ще кажете, че той постъпил така в името на Бога. Че, всички благодееция не стават ли все в името на Бога? Ако отидеш да искаш пари в името на Бога, ще ти дадат десет, петнадесет, двадесет лева, но ако отидеш при някой богат човек и извадиш парабела си, ще ти даде двадесет, петдесет, сто хиляди лева. Един американски милиардер се приготвявал да си легне, но от под масата изскача един апаш, насочва към него парабела си и му казва: „Ето моят Господ.“ □ „Вземи колкото искаш“ □ казал милионерът. Апашът взел една голяма сума и си излязъл.

Като останал сам, американецът въздъхнал свободно и си казал: „Добре, че не ме уби. Благодаря и на това.“ Освен че не роптае, че му взел толкова пари, но благодари, че не го убил. Когато ви съветват да търпите, казвате, че не можете да търпите, но когато дойде болестта при вас със своя парабел, вие по необходимост търпите вече. Като дойде страданието, търпите. Кой може да ви отнеме страданието? Никой не може да ви го отнеме. Ако разбирате закона на праната, страданието може магически да изчезне от вас и да ви напусне.

Един ден ме поканиха на гости в дома на един евангелист. Като отидох в дома му, заварих го, че се оплаква от зъб. Подула му се страната. Казвам: „Как може така, на евангелист да се подуе страната? Защо не се молиш на Бога?“ □ „Моля се, но тази работа с молитва не става. Пък и на лекар не искам да отида.“ □ „Ако аз се заема да те излекувам, ще повярваш ли?“ □ Запитах го аз. □ „Че ти можеш ли да лекуваш?“ □ „Разбирам по малко.“ □ „Как ще ме лекуваш?“ □ „Ще кажа само една дума и ще те излекувам.“ Казвам му: „Гледай ме в очите.“ Той ме гледа в очите. □ „Дай си сега ръката.“ Аз взех ръката му, подържах я малко в своята и след това го питам: „Как е болката сега?“ □ „Нямам никаква болка вече.“ Значи, болката му си отиде. След това го виждам друг път и той ми казва: „Как ме омагьоса така, че болката ми изведнъж мина?“ Щом каза, че съм го омагьосал, болката отново дойде. Казвам му: „Това не е магия, но трябва да уповаваш на Бога. Ако не уповаваш и не вярваш в Бога, ще те оставя с подута страна. Ако вярваш, ще спечелиш. Ако не вярваш, всичко ще изгубиш.“ След това му цитирам един стих от Евангелието, дето е казано: „Каквото попросите, ще ви се даде; търсете и ще намерите, хлопайте и ще ви се отвори.“

Някой път влезе във вас някоя безпокойна мисъл. Казвам: Аз мога да ви помогна. Понеже сте ме повикали, когато страната ви е подута, трябва да вярвате. Затова е казано в Писанието, че ще ви бъде според вярата. Вие трябва да разбирате закона на праната. Когато лекувате, не трябва да допускате съмнението в себе си.

Сега аз ви разправам тия работи, но нищо не трябва да говоря за тях. Когато ви разказвам нещо за лекарствата, с които си служи, те губят силата си. Когато човек говори за своите добро-

детели, той губи добродетелите си. Когато разправя за своята сила, той губи силата си. Каква нужда има да разправяте на хората за своята сила? Каква нужда има да разправям на хората, че съм добър, гениален певец? Като изляза на сцената да пея, песента ми сама ще ме препоръча. Аз не се нуждая от думи. Самата песен ще ме препоръча, тя ще замести думите. Какво ще говориш за своята сила? Силата сама ще те препоръча. Като покажеш силата си, всички ще разберат, че си силен. Някой път мислите, че сте силен, но като дойде изкушението и мъчнотията, тогава виждате доколко сте силен. Ако не можете да понесете мъчнотията както трябва, вие не сте силен човек. Ако вие не можете да изтърпите една болест както трябва, къде е вашата сила?

Един български лекар ми разправяше една своя опитност от времето на световната война, която го много учудила. „Иде □ казва той □ при мене един войник от фронта, показва ми ръката си, която беше лошо ранена, и ми казва: „Господин докторе, моля да ми направите една операция на ръката.“ Погледнах ръката му, казвам: „Ще трябва да те упоим.“ □ „Никаква упойка не искам. Режете направо.“ Взимам ножа и започвам да режа. Гледам лицето му, спокойно, нито един мускул не мръдва. Най-после той ме запитва: „Свършихте ли, господин лекаре?“ □ „Свърших.“ □ „Благодаря.“ Взе си шапката и си излезе.“ Казвам: Ето един християнин, който има пълно самообладание. Индусите с векове работят върху самообладанието, а този българин е роден със самообладание. Той казва на лекаря: „Не искам да ме упоявате. Аз мога да издържам, не съм от страхливите.“

Казвам: Докато човек не се научи с радост вътрешно в себе си да понесе своите страдания, да гледа на тях като на школа, той нищо не може да постигне. Има мъчнотии, чувства, мисли и постъпки, които се явяват в живота на човека като школовка. Ако той не може да понесе тия мъчнотии с радост, как ще понесе по-големите страдания и мъчнотии, които идат отвън? Ако човек не може да помага на себе си, как ще помогне на другите? Човек може да помага на окръжаващите дотолкова, доколкото може да помага и на себе си. Доколкото светлината може да проникне в твоя ум, дотолкова може да проникне и в умовете на ония, на които говориш. Доколкото топлината на твоето сърце може да топли самия тебе, дотолкова тази топлина може да стопли и дру-

гите хора около тебе. Доколкото си силен ти, дотолкова можеш да предадеш от своята сила и на другите. Човек е мерило на нещата. Божественото учение седи в това □ човек трябва да разбира първо законите на своята мисъл, която трябва да бъде свързана с Божествената мисъл. Значи мисълта на човека трябва да бъде свързана с праната. Всеки ден по един час човек трябва да мисли за праната, която иде от Слънцето, за да може да я възприема в себе си и да се ползува от нея. Праната иде и от другите звезди, от планетите, но главният извор на праната иде от Слънцето. Значи с мозъка си, със своята мисъл ти акумулираш праната от Слънцето и оттам я изпращаш по цялото си тяло. Ако ви боли известен орган, ти можеш да извадиш част от събраната прана в мозъка и да я отпратиш към болния орган, да го лекуваш. Този орган се нуждае от такава енергия.

Преди всичко трябва да престанете да се безпокоите. Безпокойството трябва да остане отвън. Всичко, което ви безпокои, ще го турите настрана. Ако нямаш пари, ще се радваш, че нямаш, защото ще ти се даде възможност да опиташ, че и по друг начин можеш да си доставиш пари. Казваш: „Аз не мога да живея без пари.“ Чудна работа! Растенията, птиците, рибите, животните как живеят без пари? А човек не може да живее без пари. Човекът, който стои над рибите, над птиците, над растенията и над животните, не може да живее без пари, а те живеят без пари. Тогава ще излезе, че човек стои по-долу от животните и от растенията. Аз по-скоро бих повярвал, че парите не могат да живеят без човека, отколкото човек да не може да живее без парите. Парите са от по-добро произхождение. Така по-скоро бих се съгласил, но не мога да се съглася, че човек не може да живее без пари.

Когато някой каже, че не може да живее без пари, ето какво аз разбирам под тези думи: той не може да живее без определено количество злато в кръвта си. Той не може да живее без определено количество злато в мозъка си, в дробовете си, в стомаха си, в костите си и т.н. Без това количество злато в тялото си човек не може да бъде здрав. Това го приемам, но що се отнася до външното злато, това не го приемам. Без банкноти може, но без звонково злато не може. Организмът се нуждае от известно количество злато, което да привлече външното. Вът-

решното злато привлича външното. Златото от злато се привлича. Има мъжко злато и женско злато. Златото на мъжете е женско, а на жените □ мъжко. Трябва процесът да бъде обратен. И затова, когато мъж и жена се обичат, всъщност тяхното злато се обича, а не те самите.

Сега аз не искам непременно да вярвате в това. То е наука, която вие ще изучавате. А да ви доказвам, това не е нужно. Ако приемете, че е така, приемете го. Ако не го приемете, може да го отхвърлите. Вие сте свободни да приемете или да отхвърлите думите ми, но като ви говоря така, аз само раздвижвам въздуха около вас. Това е механическо действие. Сега, думите ми пък, които влизат във вас, представят динамическо действие. И това, което разберете от тях, то е духовната страна. Което приложите пък, то е Божественото. Според мене чувствата ви, мислите ви, както и постъпките ви съединени в едно и реализирани, представят Божественото в човека.

Следователно, когато умът се съедини със сърцето и сърцето с волята, резултатът, който придобием в дадения случай, представя Божественото. Божествени неща са само ония, които се постигат и същевременно стават основа за нови постижения. Вие не можете да кажете още, че сте постигнали всичко. Ако мислите, че всичко сте постигнали, това показва, че не разбирате Божествения закон. Когато хората искат да бъдат добри, те трябва да развиват сърцето си, да придобият прана. Доброто е необходимо, за да бъде сърцето здраво. Умът като мисли, търси истината, защото само чрез истината праната се акумулира. Само така човек може да мисли правилно. Като упражнява волята си да постъпва справедливо, човек пак събира праната в себе си.

Следователно, ако ти във волята си не приложиш правдата като метод, ако в сърцето си не приложиш доброто като една възможност и най-после, ако не поставиш истината в ума си като една същина, ти не можеш да се ползуваш от праната, от тази жизнена енергия. При това положение, тя не може да дойде и да се всели в организма ти, да го направи здрав. При това положение нито мисълта ти може да бъде ясна, нито сърцето ти и волята ти ще действуват добре. Каквото богатство и да имаш, колкото сили и да имаш, ти ще бъдеш недоволен, по-недоволен

и от последния сиромаш. Вътрешното доволство зависи и от човешката мисъл. Задачата на религиозните хора седи именно в това, да черпят прана за бъдещото поколение. Мнозина се питат каква е целта на религията. Целта на религията е да събере прана от Слънцето, която е тъй необходима за цялото човечество. Те събират тази енергия чрез сърцето си. Учените хора пък, които се занимават с науката и работят с ума си, те складират тази енергия, праната, освен за себе си, още и за бъдещото поколение. Те събират тази енергия още и с добрия си живот и със силната си воля.

Сегашните хора пренебрегват работата си в това направление и казват, че Господ ще оправя света. Не, ние развалихме света и ние ще го оправим. Погрешката на хората седи в това, че те мислят, че са на правата страна. Мнозина питат: „Ти на правата страна ли си?“ Всички хора са на кривата страна. Никой няма право да обсебва света за себе си. Никой няма право да казва, че това е добро, онова не е добро. Всеки трябва да съзнава, че това, което му е дадено, е Божествено. Имаш едно сърце □ благодари на Бога за него. Имаш един ум □ благодари на Бога за него. Имаш едно тяло, една воля □ благодари на Бога за тях. Не пред хората, но пред себе си. Благодари за всичко, което ти е дадено, при всички случаи. При всички условия благодари на Бога и ти ще бъдеш здрав.

Ние живеем и се движим в Бога. Апостол Павел казва: „Ние живеем“ □ това е акаша □ „и се движим в Бога“ □ това е прана. Значи човек минава в тия две същности, в тия два полюса. Аз пък замествам праната с човешкия дух, а акаша □ с човешката душа. Човек трябва да съзнава, че има душа, има и дух, на които трябва да служи. Като служиш на своята душа и на своя дух, ти едновременно служиш и на Бога.

Та казвам: Това е един практически метод, чрез който можете да бъдете здрави. По този начин може умът, сърцето ви да се развиват правилно. Така могат и социалните условия да се подобрят. Ако един народ държи в ума си истината, в сърцето □ доброто, а във волята си □ правдата, той ще се подигне и Бог ще го благослови. В това няма никакво изключение. Ако и вие държите в ума си истината, в сърцето си □ доброто и във волята си □ справедливостта си, вие не можете да бъдете слаби. Вие

ще бъдете силни, защото Бог е на вашата страна. И каквото е необходимо за вашето служене, Бог ще ви го даде. Този е пътят за бъдещото служене. И ако в твоята молитва не влезе правдата, истината и любовта, ти не можеш да се учиш, не ти се отпуска кредит.

Индусите употребяват различни методи за дишане, които и европейците следват, но те получават отрицателни резултати. Защо? Не са подходящи за тях. Те ги прилагат механически. За да дишаш правилно, ти трябва да свържеш ума си с истината, да си хармонират, сърцето трябва да бъде в хармония с доброто, а волята □ в хармония с правдата. И тогава, като отправиш ума, сърцето и волята си към праната, тя влиза в тялото и направлява неговите функции. Само при това положение човек може да бъде щастлив. Ние наричаме това състояние блаженство □ мистично чувство в човека. Този е начинът за постигане на блаженството.

Онези, които не разбират този закон, казват, че човек не може да бъде блажен на Земята. В невежеството не може да има блаженство. Има едно блаженство на сенките, което ту се явява, ту изчезва. Сега вие очаквате да умрете, да отидете в другия свят и тогава да намерите това, което търсите. Това е заблуждение. Христос казва: „Които чуят гласа Му, ще оживеят.“ Значи още сега човек трябва да чуе този глас, а не като отиде на онзи свят. Остане ли на онзи свят да чуе Божия глас, там нищо няма да чуе. Законът е един и същ. Бог е навсякъде. Ако на Земята още чуете гласа на Бога, и в другия свят ще го чуете. Бог е навсякъде. Аз говоря за Бога като разумен принцип. Тази разумност е и в човешкия ум, и в човешкото сърце, и във волята му.

Та казвам: Човешкият дух и човешката душа, това са двата гласа. Хората донякъде признават човешкия дух, но дойдат ли до душата, нея отричат. Там е погрешката на хората. Те казват, че душа в света не съществува, но само материя и енергия. Това са теории. Но има теории на сенките, има теории и на реалността. В теориите на сенките нещата се опитват само външно. Ти не можеш да опиташ същината на една сянка.

Сегашните хора живеят в сенките на живота, дето всички умират. Като умре някой, всички казват, че не знаят къде е отишъл, изчезнал е той. Обаче в реалността нещата не изчезват. Някои хора са изчезнали за вас, [а] има такива, които не изчез-

ват. Те ходят между хората, явяват им се, приказват с тях. Те уж умират, но след това си ходят на гости, на едно и на друго място. Ако дойде някой ясновидец, той ще ги види.

В една английска църква един проповедник проповядвал за онзи свят. Той казвал на своите слушатели, че след смъртта си душите отиват при Бога. Един от англичаните, който наскоро изгубил единствената си дъщеря, за която много скърбял, се обърнал към проповедника с думите: „Къде е сега моята дъщеря?“ □ „При Бога е.“ В това време близо до този англичанин седял един ясновидец, който му казал: „Господине, твоята дъщеря е тук, при тебе.“ □ „Как е възможно?“ И ясновидецът започнал да му разправя каква била дъщеря му, как била облечена и т.н. „На кого от двамата да вярвам?“ □ казал англичанинът, като се обърнал към проповедника. □ Ти казваш, че дъщеря ми е при Бога, а този господин казва, че е тук при мене и се разговаря с него.“ Ще вярваш на ясновидеца, който описва дъщеря ти и казва какво иска от тебе. Значи, всичко, каквото става на небето, има отражение и на Земята. И обратно: това, което става на Земята, има отражение и на небето. Това е реалното в живота. Това, в което не само трябва да вярвате, но и да го знаете.

Казвам: Ще се научите правилно да дишате, за да приемате нужната прана от въздуха. Днес всички хора се оплакват, че работите им са объркани. Аз се чудя като гледам хората, всички говорят все за пари. Парите са последното нещо, за което трябва да се мисли. Парите ще дойдат сами по себе си. Мислите ли, че богатият баща не е помислил за богатия си син? Достатъчно е синът да обича баща си, за да бъде сърцето на бащата отворено за него. Ако синът води разгулен живот, сърцето на майката и на бащата се свива болезнено. Мислите ли, че синът и дъщерята могат да заставят насила родителите си да мислят за тях? Това е невъзможно. Въпреки това хората искат насила да заставят Бога да им даде нещо.

За сега се изискват хора, силни по ум, силни по сърце и силни по воля. За да бъдете силни, трябва да дружите със силни хора; за да бъдете умни, трябва да дружите с умни хора. За да бъдете добри, трябва да дружите с добри хора. Такъв е законът. Подобното подобно привлича. Аз не говоря за външно добри хора. Според мене доброто е вътрешен процес. Да мислиш пра-

вилно, това е Божествен процес, а да постъпваш справедливо, това е човешки процес. Най-възвишеното нещо на Земята, това е волята на човека. Ако не обичаш хората, ти не можеш да имаш силна воля. Ако не обичаш ангелите, не можеш да имаш добро сърце и ако не обичаш Бога, не можеш да имаш силен ум. Светлината излиза от Бога, затова Бог се нарича още и светлина.

Бог е оставил всичко на разположение на човека. И като го е създал, човек трябва да изучава законите Му. Всеки човек трябва да бъде представител на Божиите прояви. И който дойде в съприкосновение с вас, трябва да почувствува, че от вас лъха нещо особено, Божествено. Всеки трябва да почувствува, че вашите мисли, чувства и постъпки са Божествени. На всеки е приятно да срещне един такъв човек и да се разговаря с него, да се разбира. Срещнете ли такъв човек, никакво противоречие, никакво недоразумение няма да се яви между вас. Вие може свободно да му се изкажете, без той да ви направи някаква забележка. Той няма да ви каже, че мислите криво, но ще каже, че всеки мисли по своему и в това отношение е прав. Всеки човек чувствува и постъпва според както разбира. Обаче дойдем ли да разглеждаме живота, там няма какво да спорим, че твоите или моите мисли, чувства и постъпки са прави. Там остават за вечни времена само правите мисли, правите чувства и постъпки.

Сега, не е въпрос да спорим кой в какво вярва и кое веруя е право. От новото гледище вие трябва да поставите любовта като подтик в живота. Ще обичате ближния си като себе си и когато ви говори, ще влизате в неговото положение. Ако искаш да го коригираш, първо ще разбереш положението, в което се намира, и тогава ще правиш бележки.

Сега, не е въпросът да направите хората богати, да улесните живота им. Ако е за богатство, аз мога всеки да го направя богат, но при това положение хората ще станат по-лоши. Богатството прави хората лоши, ако те не разбират неговото предназначение. Не е мъчно да се задоволят желанията на хората, но те ще станат по-лоши. Желанието на Бога е хората да мислят правилно, да обичат истината чрез ума си. Всеки трябва да мисли правилно. Когато говоря, всеки трябва да знае право ли говоря или не. И аз трябва да зная той говори ли право или не.

Трябва да има връзка между неговата и моята мисъл. И чувствата му трябва да бъдат Божествени.

Това не е въпрос на постижение за един ден или за една година. Това трябва да бъде идеал за цял живот. И то не само за този живот, но и в другия свят като влезем, да имаме пак същия идеал. И като слизаем, и като се качваме, това трябва да бъде вечният идеал за нашите души □ да обичаме Бога и да се стремим да Го разбираме.

Казвате: „Това може ли да се постигне?“ Нишка по нишка, цяло платно става. По моята мярка, това, което сега ви говоря, може да го постигнете в десет години, но ако работите усилено с ума, със сърцето и волята си. Ако не постигнете, елате при мене, аз ще ви кажа, къде сте сбъркали. Но всеки ден трябва да употребявате по един час за ума си, по един час за сърцето си и по един час за волята си. Като употребявате по три часа на ден, няма да ходите да гоните Михал, но ще работите. Вие сте го гонили толкова години вече, повече няма какво да го гоните. Какво разбират българите под думата „Михал“, не зная, но аз ви казвам: Кривият път, по който следвате истината, това е Михал. Няма какво повече да се занимавате с него. Вие вървете напред, а Михал да върви след вас. Михал трябва да се учи от вас, а не вие от Михала. Михал и ти сте едно и също нещо. Михал е старото ви име. Важно е какво ще бъде новото ви име. Като не мислиш, не чувствуваш и не постъпваш правилно, ти си Михал □ нищо повече. Това значи думата „Михал“. Не гони Михала, не му се сърди, но се научи да мислиш, да чувствуваш и да постъпваш правилно.

Един млад момък обичал една княгиня и всяка вечер отивал под балкона □ да □ свири с китара. Най-после тя му казала: „Хубаво е свиренето ти, но със свирене само работа не става.“ Животът изисква и друго нещо. Ще пееш, ще свириш, но и ядене трябва, работа е нужна. Всичкото мое уважение и почитание на свиренето, но само със свирене работите не вървят. Това е само встъпление, а встъплението се нуждае от направление. При китарата трябва да има един отличен ум, едно добро сърце и силна воля. Тогава всички работи стават сполучливи.

Пожелавам ви сега да се сприятелите с вашия ум, с вашето сърце и с вашата воля.

„Благословен Господ Бог наш“

„Добрата молитва“

*12-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 24.XII.1939 г., 10 ч. сутринта,
София □ Изгрев.*

МЯСТОТО НА ИСТИНАТА, ЛЮБОВТА И ПРАВДАТА В ЧОВЕКА

„Отче наш“

„В началото бе Словото“

Ще прочета няколко стиха от 3-та глава от Евангелието на Йоана, от 1-ви до 9-и стих.

„Духът Божи“

От прочетената глава се разбира, че за да разбира някои работи, човек трябва да има прозрение, да знае да ги тълкува. Някои хора тълкуват правилно, а някои криво. Съвременният човек може правилно да мисли, но може и криво да мисли. Той може да чувства право, но може да чувства и криво. Той може да постъпва право, но може да постъпва и криво.

Защо Никодим дойде при Христа нощем, а не дойде денем? Никодим се съобразяваше с общественото мнение. Той беше един от учените равини. За него беше странно как така един учен човек може да отиде при един млад, тридесетгодишен, който дошъл да проповядва. Да направи това, то значи да се изложи неговото реноме, да падне в очите на другите учени и равини. За него е било невъзможно един стар равин, какъвто е той, човек с установени възгледи, да тръгне по този път. Като знае слабостите на младите хора, Никодим започва да хвали Христа: „Зная, че ти си дошъл от Бога, че знаеш много неща“ и т.н. Като го слушал, Христос му казал: „Да оставим това масло, с което се опитваш да мажеш, настрана, но ето какво ще ти кажа.“ И Христос му казал: „Истина, истина ти казвам, че ако човек не се роди изново, не може да влезе в царството Божие.“ Никодим запитва Христа: „Как е възможно това, стар човек да се роди изново? Я ми разправи това нещо? Аз сега съм стар човек. Кажи ми как може човек да се подмлади по нов начин.“

Сега аз не искам да ви тълкувам какви са били подбужденията на Никодима, нито на Христа □ това няма да ви ползува. Съвременното човечество употребява много думи, без да разбира тяхното съдържание и техния произход. То не разбира, че всяка дума си има своя динамическа сила. Някои думи са много силни, а някои са много слаби. Когато отидете при някой съвременен артилерист, който седи пред своето оръдие и го управлява, бие с него на петдесет-шестдесет километра разстояние, той е специалист, знае къде ще удари оръдието и какъв ефект ще има. Той има един мерник, с който си служи и знае къде да мери. Той знае на какво разстояние ще удари с оръдието си. Казват за този артилерист, че знае много. Той знае само това, което е учил. Той знае само до шестдесет километра. Обаче от шестдесет километра нагоре той нищо не знае. Колкото да знае, щом мине шестдесетте километра и дойде до сто и двадесет или двеста километра, той нищо не знае. Той може добре да смята, но като дигне мерника си, гранатата на неговото оръдие ще падне пак на онова разстояние, до шестдесет километра, по-нагоре не може да отиде.

Съвременните хора мислят, че знаят много. Те знаят най-много до шестдесет километра. По-горе от шестдесет километра тяхното знание не отива. Те са учени хора до шестдесет километра. На едно място удрят няколко пъти и след два-три изстрела те улучват целта. Вие трябва да превеждате. Какво значи да удариш точно? Да удариш точно, това значи да определиш посоката. В удара посоката е винаги нагоре. Казват: „Той маже, глади.“ Когато казват, че някой маже, той е на плоскост, той не удря. Значи той работи на плоскост. Когато човек удря, посоката може да бъде нагоре или надолу. Изобщо, когато удряш нагоре, динамическата сила е една, когато удряш надолу, динамическата сила е друга. Та казвам: Когато говори, човек трябва да знае какво иска. Някой казва: „Аз искам.“ Какво искаш? □ „Знание искам.“ □ Какво знание искаш и защо ти е това знание?

Сега, като гледам по вестниците, виждам как са наредени всички държавни глави, всички, които ръководят държавите, и си казвам: Ето хората, които днес създават нещастията на света. Някои от тях са много умни, но някои от тях имат големи амбиции, амбициите им са повече от ума. На първо място турили

папа Пий XII, след него □ Хитлер, после □ Сталин и т.н. Всеки човек трябва да бъде на своето място. Всеки от тях не иска съзнателно да създаде нещастieto и злото на човечеството. Те имат един благороден подтик □ всеки иска да подигне своя народ. Всеки работи в това отношение. От всичко, каквото става в природата, ние виждаме една голяма целесъобразност. Органите на едно тяло са в зависимост от цялото тяло. Често казвате, че някой човек има красиво лице. Но в какво седи красотата на човешкото лице? Ще кажете, прочете на този човек са красиви. Обаче, опитайте се да обръснете всичката коса на този човек, да му обръснете веждите, да му сплескате носа и да видите доколко са красиви неговите очи. Красиви са очите на човека, но ако ги гледате заедно с неговото чело, уста, нос, вежди и т.н. Ако всичко това се изгуби, тогава ще видите колко са красиви очите на човека. Тогава ще видите какво остава от красотата на очите. Следователно тялото може да прояви своята красота, когато всеки орган е на своето място. Когато органите се отделят от тялото и те [се] обезобразяват, и те губят своята красота. Когато някой орган е на тялото, той е много красив. Отдели ли се от тялото, той става грозен. Докато е на ръката, пръстът е красив. Отдели ли се от ръката, той става грозен.

Често хората обичат да се критикуват, да правят ампутация. Дават пример за един много смел човек. Някой си го обидил. Той бил добър оратор, но един се осмелил да му каже, че не знаел как да си дига пръста, като говори. Ораторът, без да му мисли много, взел една брадва и отрязал пръста си. На кого ще причини нещастие? На себе си. Каква била обидата? Че като говорел, не знаел как да си дига пръста.

Ще ви приведа един пример. В една руска академия следвал един руснак, много набожен. Той често се молел на Христа да му се яви по някакъв начин, да му каже нещо. Една вечер Христос му се явил и му казал: „Не ти харесвам очите.“ Студентът веднага станал от леглото си, запалил свещта и решил да изгори очите си. Като изгорил едното си око, в това време в стаята влезли негови другари. Като го видели какво прави, те му противодействували и спасили поне второто око от изгаряне. Като го запитали защо прави това, той им казал, че видял Христа на сън и Христос му казал, че не харесва очите му. Макар че се занимавал с мистични работи, този студент не разбрал думите

на Христа. Той казал на другарите си: „Не се съмнявам, че видях Христа, но не съм разбрал право думите Му.“ Той не разбрал вътрешния смисъл на думите, които Христос казал, благодарение на което изгорил едното си око.

Сега вие искате да изпратите старата година, да се освободите от нея. Че тази година, която сега иде, е по-голям майстор от старата. Старата година беше година на изплащане. Кой каквото имаше да плаща, изплати го. Поляците платиха, чехите платиха, финландците се доизплащат, руснаците, германците, французите, финландците □ всички плащат по малко. Това, което днес става, още не е още война, то е само изплащане. Засега се правят само търговски сметки, не може ли повече или по-малко от това, което дължат. Днес се споразумяват кой колко да отстъпи. Дойде при мене един брат и ми казва: „Учителю, ти каза, че тази година няма да има война, а думите ти не се сбъднаха.“ Казвам му: Ти си ме криво разбрал. Аз казах, че 39-а година е година на изплащане. Тази година се разменят само документи. Какви ли документи не се размениха досега.

Не е въпрос в пророчеството. Пророчеството е нещо относително. Нищо в света не е абсолютно. Когато един пророк предсказва нещо, то няма да се сбъдне в неговия абсолютен смисъл. Защо? Защото пророкът е като един художник, който рисува нещо. Смешно е да се мисли, че един художник е нарисувал всичките подробности на една местност. Гледате една картина от Витоша и казвате, че той е нарисувал Витоша, или поне тази местност, която картината представя, с всичките □ подробности. Да се мисли така, това е заблуждение. Като видя картината, аз допълвам линиите и казвам: тази линия не е теглена както трябва. Математически линиите не са поставени както трябва. Разстоянието между някои върхове е по-голямо, отколкото е всъщност, а между други върхове е по-малко. После, високите и ниските места не са представени перспективно правилно. С това аз не го обвинявам, но казвам: така не е точно нарисувано. Ако някой нарисува една картина точно, съвременните художници не я одобряват. Те казват, че това е фотография. Значи според тях фотографията не е художество. Ако аз нарисувам един съп и му туря очи, това право ли е? Или ако нарисувам един човек с очи, а не му туря очи, право ли съм го нарисувал?

Изобщо, аз не съм за подробностите. Обаче в човека има една линия, теглена от носа надолу, през цялото тяло, която никога не се изменя. Във всички останали линии, вън от тази линия, всичко се променя. Ако вие познавате тази линия, по нея можете да определите характера на човека. Тя е линия, която никога не се мени. По нея можете да измервате. Ако не измервате тази линия, вие всякога можете да направите погрешка.

В живота има три мерки, по които човек може да се ориентира. Ако не познаваш истината, ти не можеш да познаеш ума на човека. Ако не познаваш доброто, ти не можеш да познаеш сърцето на човека. Ако не познаваш правото, ти не можеш да познаеш волята на човека. Следователно, не познаваш ли истината, доброто и правото, ти не можеш да познаеш и законите, които управляват живота. Това са трите мерки. Казвате, обаче, че има установени закони в света. Но нека се разберем. Ако поставите закон за вълците, вълците ще станат ли по-благородни? Законът ни най-малко няма за цел да облагороди едно същество. Законът има за цел да ограничи неправилната дейтелност на каквото и да е същество. Следователно, ако има закон във вълка, вълкът ще се ограничи, но той ще си остане вълк. Той ще стане по-умен, по-хитър, по-лукав, ще гледа да заобиколи закона, но по-добър и благороден няма да стане. Та, когато казвате, че някой човек е законник, това ни най-малко не показва, че той познава законите и правилно ги прилага. За да познава законите, човек трябва да познава истината. За да познава законите, човек трябва да познава любовта. Ти никога не можеш да постъпваш правилно, ако в сърцето ти няма любов. Ти никога не можеш да мислиш правилно, ако в ума ти няма истина. Ти никога не можеш да постъпваш справедливо, ако правдата не е в твоята воля.

Та, сега, в съвременния свят хората се занимават само с позлатени работи. Грамадна е разликата между истински златните и позлатените неща. Позлатените неща са сянка на златните. Когато говорим за златните неща, ние разбираме съществениите, които никога не се изменят. Когато говорим за позлатените неща, ние разбираме несъществените, които се изменят, които не са реални.

Казвам: Сега се проповядва една нова религия между хо-

рата □ да се обичае. Какво ни ползува тази нова религия? Нима досега хората не са се обичали? Дойде при мене един млад човек и ми разправя разни работи. Аз му казах: Слушай, ти си се заблудил. Аз проповядвам едно учение, което още вие не разбирате. Ако аз проповядвах едно сектантско учение, щях да събера мъжете на едно място, да изключа жените оттам и щях да им кажа да не се женят. Или пък щях да събера само жените и на тях щях да проповядвам. А пък аз събрах и жените, и мъжете, и децата и им казвам: Женете се, раждайте деца, но не се бийте. Женете се, раждайте деца, но не ги раждайте сакати, че да има нужда от лекари. От вас зависи какви деца ще раждате.

Как ще разберете това нещо? То е едно вътрешно положение. Писанието казва: Онова, което Бог е съчетал, човек да не разлъчва. Аз не говоря за тази женитба, в която хората влизат. Казват за някоя мома: „Тази мома е учена.“ Ако една мома е учена, тя ни най-малко не е още за женене. „Ама здрава е тази мома.“ И да е здрава, тази мома ни най-малко още не е за женене. Една млада мома, една девица е за женене само ако тя обича истината и ако истината царува в нейния ум. Една девица е за женене, когато тя разбира любовта и любовта царува в сърцето □. Една девица е за женене, когато тя обича правдата и правдата царува във волята □. Само тази девица може да бъде за женене. И щом дойдем до такава девица, ние можем да □ кажем: „Ожени се“ □ нищо повече. Същото се отнася и до момъка. Само такива хора Господ може да ги ожени. Тогава те ще дигнат ръцете си към Господа и ще кажат: „Господи, каквото благословение си намислил да ни дадеш, ние сме готови да го приемем.“ Тогава те ще кажат: „В името на истината, която царува в моя ум, в името на любовта, която царува в моята душа и в името на правдата, която царува в моята воля, аз се съгласявам на това съчетание, за да изпълня волята Божия, за да бъда благоугоден на Бога.“ Това е идейното, това е волята Божия. Ще каже някой, че не може да не се жени. Тогава ще се ожени. Щом не може, ще се ожени. Но какво ще прави, ако е сляп или ако е сакат? Че кой обича една сляпа или една глуха или една саката мома? Кой обича да види своя възлюбен сляп, сакат или ням? Кой е онзи глупак, който може да се ожени за такава мома? Или коя мома може да се ожени за такъв момък?

Христос засяга истината и казва: „Ако не се родиш отново, не можеш да влезеш в Царството Божие.“ Съвременните хора трябва да се преродят и умствено, и сърдечно, и волево. Целият свят трябва да се прероди. Христос казва: „Ако вашият ум, ако вашето сърце, ако вашата воля, ако вашата душа и ако вашият дух не се преродят изново, не можете да влезете в царството Божие.“ Това е казал Христос, така е писано във вечната книга на живота. Когато създаде света, Бог написа тия работи и постепенно ги разкрива. И всички хора, които се стремят към тази истина, тя им се открива според степента на тяхното развитие. Истината трябва да бъде постоянна за всички хора. И всеки човек, който не прилага истината в ума си, той и себе си заблуждава, и другите хора заблуждава; всеки човек, който не прилага любовта в сърцето си, той и себе си заблуждава, и другите хора заблуждава; всеки човек, който не прилага правдата във волята си, той и себе си заблуждава, и другите хора заблуждава.

Сега някои като слушат да говоря така, се безпокоят. Да, но безпокойството нищо не разрешава. Ако направиш една погрешка, няма защо да се безпокоиш, но като някой учен, ще я хванеш с щипците си, ще я туриш под микроскоп, ще я разгледаш внимателно и ще започнеш да я изучаваш: какъв е цветът □, какъв характер има, как се е зародила, при какви условия се развива и т.н. Ако е способна за живот, няма да я убиваш, но ще я пуснеш в гората да си живее. Ако пък е умряла, ще я туриш в спирт, ще я спиртосаш, както учените спиртосват пеперуди и насекоми, които запазват като особени екземпляри за изучаване. Значи, всяка погрешка ще я разглеждате като една пеперуда. Една погрешка е царски облечена. Всяка погрешка в бъдеще ще струва сто хиляди златни английски стерлинги. Малко ли е това? Хайде да не е сто хиляди, аз съм съгласен, че е много. Нека да е десет хиляди. Ще кажете, че и десет хиляди е много. Тогава да е хиляда. И това е много. Тогава да е сто английски стерлинги в злато. Ако имате две хиляди погрешки, всяка да струва по сто стерлинги, сметнете колко стерлинги правят две хиляди погрешки по сто стерлинги.

Сега някой дойде при мене и започва да ми казва: „Слушай сега да ти разкажа какво каза ти.“ И той започва да пее като грамофон. Аз не искам да слушам какво съм казал. Аз изслушвам ученика си само тогава, когато е направил опит с това, което ще ми говори и е дошъл до някакъв резултат. А така, да ми говори

без опити, не го слушам. „Ама искам да ти изпея една песен.“ □ Иди да изпееш тази песен на другите и след като я научиш добре, тогава ела при мене. Щом я изпееш добре, ще ти туря шест. Защо ще ми я пееш преди да си я учил? Ако я пееш ненаучена, аз ще ти туря единица и тогава ще се сърдиш. Аз не искам да ми се сърдиш. Затова, първо ще научиш песента добре и после ще ти туря шест. Защо трябва да ти пиша единица? Какво ще те ползува единицата? Кой развали света? Децата или майките и бащите? Кой развали света: умът, сърцето и волята ли или нещо друго, отвън? Погрешката е в човешкия ум, в човешкото сърце и в човешката воля. Така седи въпросът. Някой казва, че майка му и баща му са виновни за нещо. Не, не майка му и баща му, но неговият ум, неговото сърце и неговата воля. Там трябва и вие да търсите причината за своите погрешки и да изправяте ума, сърцето и волята си. Що се отнася до майка ви и до баща ви, те сами трябва да се изправят. Никой друг не е в състояние да ги изправи. Невъзможно е ние сами да ги изправим. Синът по никой начин не може да изправи баща си. Няма по-мъчна работа от тази синът да изправи баща си. Веднага бащата ще каже на сина си: „Ти ли ще ме учиш? Че какъв авторитет си ти за мене?“

Казвам: Сега вие очаквате Новата година. Новата година има да измъти едно яйце. На Новата година □ предстои да излюпи много яйца и от тия яйца ще се излюпят много пилци. Голямо крякане ще бъде през тази година. Музикантите от това крякане ще напишат цели пиеси. Аз взимам тези думи в добър смисъл. В тези разговори, в тези обещания, събирания и конференции, ще има особени грижи. Всеки ще гледа да събере своите пилци в курника си, да няма нещастия. Всеки ще пази пилците си, да не дойде някоя лисица в курника, да не задигне някое от пиленцата. Всяка сутрин квачката ще става, ще гледа да ги нахрани, да не остане някое гладно.

Сега аз засягам един съществен въпрос. Всички искате да бъдете щастливи. Пък аз се чудя защо досега не сте станали щастливи. Ако аз бях на вашето място, досега десет пъти щях да подобра положението си. Това става много лесно. Човек е едно растение. Много от неговите чувства и способности са присадени на дървото. Много от тия присадки трябва да се счупят, за да израсне естественото. Естественото е по-добро от

присаденото. Ето защо, когато дойдем дотам, дето е присадката, ще счупиш присадката и естественото ще започне да си расте нагоре. Аз правя тук опити. Има една слива, аз от време на време отрязвам присадката □. Колкото по-надолу отрязвам присадката □, толкова по-добре расте и по-хубава форма придобива тя.

Ето защо и на вас казвам: Дайте ход на всяко ваше чувство, на всяка ваша способност да расте свободно. Не смущавайте вашия ум, не смущавайте вашето сърце, не смущавайте вашата воля. Като казвам, че не трябва да се смущавате, не ви упреквам в това, защото смущенията сами по себе си идат. Когато един параход влезе в морето, непременно ще се изложи на клатушкания. Като казвам, че не трябва да се смущавате, имам предвид да имате такова равновесие, че при всякакво клатушкане напред или назад, вие да запазите вътрешния си мир и спокойствие. Океанът няма да те посрещне с думите: „Добре дошъл“, но ще ти каже: „Кой ти даде право да влезеш тук? Кой ти позволи да влезеш?“ Всички бури ще прегледат документите ти, да видят носиш ли позволение. Ако намерят, че си влязъл без позволение, ще те арестуват. Но ако намерят, че имаш нужните документи, ще те пуснат да си отидеш до пристанището.

За всеки живот се дава позволение. Сега вие сте дошли на Земята. Позволено ви е на Земята да живеете. Но като искате да влезете в един по-висок живот, какъвто е духовният, не мислете, че там изведнъж ще ви посрещнат с финикови вейки. Най-първо ще ви подложат на изпит. Когато искате да постъпите в един университет, първо ще ви поставят на изпит. Ако искате да постъпите в гимназия, също ще ви поставят на изпит. И когато издържите изпита си, тогава ще ви приемат и ще ви окажат всичкото уважение и почитание. Когато издържите изпита си, ще имате уважението на учителите си. Ако не издържите изпита, ще ви кажат, че не сте за училище.

Чудно е, че на мнозина се проповядва, че могат да отидат в духовния свят без изпит. Те мислят, че там ще ги посрещнат с песни и китари, с венци на глава, както са посрещнали Христа. Такива венци даваха и на ония в Олимпийските игри, но за това трябваше да има надбягвания. Ония, които издържаха победа, те получаваха венци. Мнозина искат венци, без да са направили

нещо. Това е смешна работа. Ти не си направил нищо, а искаш да придобиеш нещо. Ти знаеш само да ядеш и да пиеш, знаеш как да обличаш булската си дреха, как да се чешеш*, да се мажеш с различни помади, какви по-модерни панталони да обуваш и т.н.

Идва при мене една млада мома, добре облечена, учтиво ме поздравява. Гледам обходата □, походката □ и казвам: Ще ти направя една малка бележка. В ума ти, в погледа ти има едно раздвояване. Каквото правиш, не го правиш по своя воля, но в ума, в сърцето и във волята ти няма единство □ има някакво раздвояване. Това не е здравословно за тебе. Ти идеш при мене, но с някакъв вътрешен страх. Защо те е страх? Мнозина идват при мене със страх. Защо ги е страх? Страх ги е да не проникна в тях и да намеря кирливите им дрехи. Това ми е останало на мене, да се занимавам с кирливите ризи на хората. Погрешките на хората ни най-малко не ме интересуват. Когато нямам работа, тогава аз се занимавам с погрешките на хората. Но това става едва ли по един път в годината. Тогава аз започвам да човъркам, но с научна цел. Та, и вие имате доста работа, няма какво да се занимавате с погрешките на хората. Ние трябва да се занимаваме с добродетелите на хората. Това е една хубава работа.

Та, вие трябва да си направите сега един отчет, с какво сте се занимавали тази година. Бог е направил света, създал е човека, дал му е ум, да се занимава с величието, което Той е създал, главно с онова, което е близко до нас. Постепенно той ще отива към по-далечните. Има области и в сърцето на човека, с които той трябва да се занимава. Запример, и в най-красивите чувства на човека се срещат мъчнотии, с които той трябва да се занимава. Един млад момък ми се оплаква, че една млада мома го нарекла глупак, серсемин, че от него нищо няма да излезе и т.н. Щом тя се занимава с този глупак, тя е два пъти по-глупава, два пъти по-голям серсемин от него. С каквото човек се занимава, подобен на него става. Занимавайте се с любовта

* чеша се □ диал. реша се.

и ще бъдете подобни на нея. Занимавайте се с истината и ще бъдете подобни на нея. Занимавайте се с правдата и ще бъдете подобни на нея. Това трябва да го знаете. С каквото се занимава човек, това става. Като не спазват това, ще дойде ден, когато хората ще платят скъпо за всички свои лоши постъпки.

Разправяха ми един пример за един касапин, който живял в един български град. Той обикновено клал агнета, овце, крави, като касапин. Той бил женен, имал три деца, едното било на осем години, второто □ на седем, а най-малкото □ още пеленаче. Един ден по-голямото братче казало на по-малкото: „Ела да ти покажа как татко коли агнетата.“ То взело един нож от касапинската, без да го забележи баща им, и поставило ножа на гърлото на братчето си. Дръпнало с ножа и отрязало гърлото на братчето си. Като видяло какво направило, то се уплашило и хукнало да бяга. В тичането си то не забелязало къде оставило ножа и се натъкнало на него. То започнало силно да вика. В това време майката къпела малкото си дете в коритото. Набързо тя се затичала да види какво става с другите деца, но останала ужасена от картината: едното дете било вече заклано, второто □ прободено от ножа. Като се върнала да извади малкото си дете от коритото, него намерила удавено.

Такова е положението на всеки човек, който прави грешки и престъпления. Ако една погрешка е в състояние да осакати ума на човека, какво може да направи? Ако при втората погрешка, той осакати сърцето си и при третата погрешка осакати волята си, какво е неговото положение? Как ще служи този човек с осакатен ум, с осакатено сърце и с осакатена воля? Такъв човек не може да служи на Бога. Та сега, и аз, като ви проповядвам, понякога се намирам в чудо. Всички хора казват, че Бог живее във всеки човек. Въпреки това, някои се ожени и започне да се кара с жена си, да я хока. Като постъпва така, той се кара всъщност с Бога, а не с жена си. Защо, ако иска да каже нещо, не запита първо Бога как да постъпи? После нека запита и жена си какво да прави и тогава да се прояви. Всеки трябва да знае, че всяка неправилна мисъл, всяко неправилно чувство и всяка неправилна постъпка, ще се върне при самите нас, т.е. при всеки човек, от когото са излезли. Дали е права или крива постъпката, мисълта или чувството на човека, те ще се върнат към самия

него. Ако кажеш нещо добро, то ще се върне при тебе с лихвите си. Ако кажеш нещо лошо, и то ще се върне при тебе с лихвите си. Ако това, което си казал, е добро, ще се ползуваш пръв ти. Ако кажеш нещо, което е лошо, ти пръв ще страдаш.

Сега аз често ви говоря за любовта, с която трябва да започнете новия живот. Любовта е онова снизходително същество, което не съди никого. Затова и Христос е казал: „Отец не съди никого.“ Като отидеш при Бога, при любовта, тя не вижда погрешките ти. Бог казва: „Започни отново.“ Ама не си нарисувал нещо хубаво. Той казва: „Вземи нов лист и започни отново.“ Вземи втори, трети лист, започвай отново, докато нарисуваш картината добре и пръв ти останеш доволен от нея. Кажеш ли една лоша дума, зачеркни я и започни отново. □ „Ама какво лошо съм казал?“ □ Остави това сега, започни отново и виж какво сега говориш. Ако по-напред си говорил грубо, остро, сега ще говориш мекичко.

Представете си, че един учител по математика изпитва един ученик. Математиката изисква строг, точен език, не може да се говори както попадне. Ако ученикът не може лесно да решава задачите си, а учителят е груб, той може да бутне ученика си и да му каже: „Седни си на мястото, защото не те бива.“ Каже ли така, ученикът забравя и онова малкото, което е знаел. Обаче, ако учителят е внимателен, мек по характер, той може да се приближи към ученика си, да го потупа по гърба, да тури ръката си върху главата му и да каже: „Не се смущавай, ти ще решиш задачата си. Помисли малко и ще ти дойде на ума как да я решиш.“ Постъпи ли така с ученика си, последният наистина ще реши задачата си.

Във Варненската гимназия имаше един прочут учител по математика, Белчев се казваше. Той постъпваше добре с учениците си. Когато някой от способните ученици биваше много самонадеян и мисли, че всичко знае, той го изваждаше на дъската и му даваше най-трудната задача. Ученикът започва да се пънка, да се мъчи, но учителят веднага го потупваше по гърба и му казваше: „Няма нищо, ти трябва да помислиш малко. Напиши си тази задача и си помисли в дома, как можеш да я решиш. Като помислиш малко, ще намериш начин за нейното решение.“ Ученикът отиваше на мястото си, но с мисълта, че има задачи,

които и той не може да реши. Особено той се замисля, като му каже учителят: „Как не можеш да решиш такава проста задача?“

И Провидението постъпва по същия начин. Има задачи, които човек не е решил, но трябва да ги реши. Запример, самообладанието е една от трудните задачи. Знаете ли колко мъчно е човек да има самообладание? Запример, някой казва: „Иде ми понякога, като слушам някой да ми говори, да му плесна една плесница. Като че някой дявол ме кара да направя това.“ Това желание иде отвън, то е външно внушение. Но когато някой мисли, че трябва да удари някого, той разбира нещата буквално. Ударът може да бъде помилване. Вместо да се засилиш да удариш човека, приближи се при него и го поглади по лицето.

В това отношение някои деца са разрешили добре този въпрос. Ако бащата е много строг и взискателен, детето се приближи тихо при него, погледне го в очите и започне да го милва по лицето. Бащата веднага омекне. Усмихне се и вземе детето си на ръце и го целуне. Това означава плесница. Плесницата трябва да се превърне в милувка. Дойде някой при вас и започне да ви говори, а вие казвате, че той лъже. Мислите ли така за него, вие го удряте силно. Казвате ли за някого, че не е искрен, че не знае как да постъпва, това показва, че вие сте преувеличили нещата, поставили сте ги под микроскоп. Този човек още не знае какво нещо е истината. Той ще обикаля истината, той ще обикаля любовта, той ще обикаля правдата.

Изобщо, докато ти не обичаш човека, ти не можеш да се проявиш. Вижте когато някой обича един човек, колко е внимателен към него. По-деликатен човек от него няма. Аз съм виждал каква съобразителност, какъв похват, каква деликатност има в някои малки деца. Като погледнеш в очите му, цял адепт е това дете. Мнозина философи даже, като видят някое дете, казват: „Детински работи са това.“

Та, вие ще се върнете към онези чисти нрави, към чистите мисли на непокварените детски умове, към чистите чувства на непокварените детски сърца и към чистите постъпки на непокварената детска воля. Има деца непокварени, чисти. Има деца, които са едва на четири-пет години, но те са големи психолози. Като те погледне, познава те това дете. Когато някой нечист човек се приближи към едно чисто, непокварено дете и пожелае

да го целуне, детето се отдръпва веднага, не позволява да го целуват. Имало е случай някоя майка дойде с детето си при мене и го кара да ми целуне ръка. Детето се дърпа, не иска да ми целуне ръка. Казвам на майката: „Оставете детето свободно, то знае защо не иска да целува ръка.“ То чувствава нещо. Наистина, преди два часа при мене е дохождала някоя млада мома или млад момък, които са оставили отражение върху мене от своите покварени и лоши мисли и чувства. Детето възприема това и не иска да го пипат. Всеки човек, добър или лош, всякога оставя своето влияние върху вас. Ако вие бяхте ясновидци, щяхте да видите, че от всеки човек се отделя една тъмна материя, която пада като сянка върху онзи, с когото се среща. И благодарение на тази сянка, този човек изпитва известно неразположение на духа. Добрият и чист човек обаче не оставя такава сянка върху хората. По-добре, че не сте ясновидци, да виждате тия неща.

Следователно, когато отивате при Бога, аз разбирам да се отправите със всичката си чистота на своя ум и на своята мисъл към Него. Къде е Бог? Той е в човешката душа и в човешкия дух. Когато искаш Бог да ти помогне, отправи своята душа, своя дух, своето сърце и своя ум към Него. Постъпи към Него с всичката си чистота и доброта на своето сърце и на своя ум и пожелай да изпълниш Неговата воля. Има ли това желание човек, държи ли го дълбоко в себе си, той ще види как целият свят ще се отвори за него.

Днес аз накарах времето да се оправи. *(В този момент във е светло, силно слънце грее, макар че всичко е покрито със сняг. Сутринта беше мъгливо, студено, а сега времето е много добро.)* Тъй щото, аз днес накарах времето да се оправи. Защо? Защото искам да говоря за истината, искам да говоря за любовта, искам да говоря за вечното Божествено право. Когато Бог говори, времето не може да не се оправи. Бог казва: Ако истината царува във вашия ум, ако любовта царува във вашето сърце и ако правдата царува във вашата воля, така ще грее Слънцето, както днес грее. Ако любовта, истината и правдата не царуват във вас, ще има шестдесет градуса студ. И тогава ръцете ви и краката ви ще се вкочанят, ще дойдат болести, страдания и смърт.

Та казвам: Днес всички вярвате в Христа, но още не сте

свободни от смъртта. Смъртта още има право над вас. Вие не сте господари и на болестите. Болестите са ваши господари. Вие не сте господари още и на слабостите си. Дойде някой и ми се оплаква, че очите му са слаби или ушите му са запушени, или устата му е болна, или стомахът му е разстроен. Какъв господар е той? И след това ще ми разправят, че някой бил светия или праведник. Аз не вярвам в никакъв светия, който боледува. Светията може да боледува отвън, но той носи болестите на другите хора. Той няма свои болести. Изобщо, аз не вярвам в светии, които боледуват. Ако е въпрос да носят болестите на другите хора, то е друго нещо. Аз не вярвам в хора, които носят своите заблуждения. Ако носят заблужденията на другите хора, това е друг въпрос. Всички вие трябва да имате най-голямото уважение и почитание, да се отнасяте с най-голямо благоговение към Онзи, Който ви е дал живот, Който ви е дал най-голямото благо и добро в света.

Сега вие искате да посрещнете новата година. Че как и къде ще намерите Бога? Вие ще намерите Бога във вашия дух, там ще се прояви Той. После ще Го намерите във вашата душа. След това ще Го намерите във вашия ум □ ще се прояви чрез мислите ви. И най-после ще намерите Бога във вашето сърце, ще се прояви чрез чувствата ви. Дойдете ли до волята си, там Бог не слиза. Там няма да Го намерите. Той ще дойде до сърцето ни най-много и после ще се върне назад, но няма да слезе до нашата воля. Да дойде във волята на човека, това значи да слезе на физическия свят, както е слязъл преди две хиляди години. Не, Бог вече няма да слиза на физическия свят, да се гаврят с Него, да спорят всички учени равини дали и на този Бог говори. Те казваха: „Знаем, че на Моисей е говорил Бог, но на този дали говори, ние се съмняваме. Че каква разлика има между Моисея и Христа? Защо Бог да е говорил на Моисея, а на Христа да не е говорил? Ще кажете, че в сегашно време Господ не говори на никого. Това е неразбиране. Бог е, Който разполага със Своята свободна воля. Друг е въпросът, ако някой иска да вземе мястото на Христа. Обаче никой не може да вземе мястото на Христа. Ако някой иска да вземе мястото на Христа, той трябва да пострада като Него. Ама някой бил като Христа. Това е лъжа. За да бъде някой като Христа, особено в днешните времена, той трябва да пострада два пъти повече отколкото Христос е страдал. Ако ти не можеш да пострадаш два пъти повече от

Христа, ти не си никакъв Христос. И ако ти не можеш да помагаш два пъти повече отколкото Христос е помагал, ти никакъв Христос не си. Според мене Бог е Онзи, Който помага на всички. Който освобождава всички, Който урежда всички работи. Всички други, които не могат да направят това, те са само служители на Бога.

Та казвам: Така трябва да мислите. Напуснете вашата мегаломания да търсите правото в света. Правото е в твоя ум. Не осъждай никого, но и себе си не съди и не се разправяй със себе си. Носи най-хубавите скъпоценни работи със себе си, че комуто каквото дадеш, да е най-хубавото и скъпоценно. Ако даваш подарък някому, не давай една малка игличка за един лев. Или ако даваш една игличка, ти трябва да напишеш на нея: „Обичай истината!“ Вторият подарък, който ще дам на някого, ще напиша върху него: „Прилагай любовта!“ Ако дам трети подарък на някого, ще напиша на него: „Правдата да бъде мярка в твоя живот.“ Тези три неща, написани и на желязо, пак са ценни. От тези три мисли и желязото се превръща в злато. Ако напишеш тия неща на злато, още по-добре. Но и на желязо да ги напишеш, то пак придобива своята цена.

Та казвам: Всяка хубава мисъл струва милиони, всяко хубаво чувство струва милиони и всяка добра постъпка струва милиони. И ако човек през годината би могъл да прояви една добра мисъл, едно добро чувство и една добра постъпка, това е достатъчно.

Сега аз не искам да изпращам тази година. Как ще я изпращам? Какво ще занесе тя? Аз казвам на старата година: „Ще седиш още.“ Аз ще задържа старата година най-малко още за два-три месеца. Затова именно не давам никакво угощение за тази година. За другите може да иде нова година, но за нас още не иде. Казвам на старата година: „Ще чакаш още.“ Когато изпратим старата година, ще □ напишем един подарък за истината, друг □ за любовта и трети □ за правдата. Понеже отива при Господа, тя трябва да занесе нещо от своите деца. Засега тя не носи нищо друго освен страдания, мъки, тревоги, ужаси, а Бог не иска това от нея. Той иска да напишем, че сме приложили истината в нашия ум, че сме приложили любовта в нашето сърце и че сме приложили правдата в нашата воля. Това иска Бог от старата година. И тогава Той ще каже: „Благословена си ти от

мене, която носиш тия хубави подаръци.“

Та казвам: Пригответе си тия подаръци, да ги изпратите. Още три месеца ви остават. Пригответе всички тия подаръци, бъдете готови с тях, за да имате онова благословение, което Бог е приготвил от памтивека за онези, които Го любят.

„Благословен Господ Бог наш“

Тайна молитва

Ще ви приведа един текст от Евангелието, със свои думи, което място сами ще си намерите, за да ви изясня положението, в което съвременната култура се намира. Един господар казал на слугата си: „Иди в моето лозе и отсечи онова дърво, което не дава плод.“ Слугата знаел кое било това дърво, но казал на господаря си: „Господарю, нека отложим отсичането му до следната година. Ако дървото тази година не даде плод, следната година ще го отсечем.“ Такова е положението и на съвременна Европа. Бог е отложил отсичането на европейската култура за един кратък период. През това време Той ще я натори. Ако до това време те не Го послушат, тогава ще дойде отсичането.

*13-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 31.XII.1939 г., 10 ч. сутринта,
София □ Изгрев.*

ПОЗНАВАНЕ НА ВЕЛИКОТО

*„Добрата молитва“
„В начало бе Словото“*

Ще прочета само няколко стиха от 2-рата глава от Евангелието на Лука

„Венир Бенир“

Чистият въздух е укрепителен. Ако влезете в една стая, дето въздухът не е чист, има едно влияние; ако влезете в една стая, дето въздухът е чист, той действува укрепително. Ако погледнете днес вестниците и книгите, ще видите, че много е писано. Днес много се пише, но от всичко написано малко неща са съществени, повечето са несъществени. Много неща се предъвкват. В 1914 година, когато българите обсаждаха Одрин, повече от двадесет пъти се писа, че Одрин е превзет, но не беше още превзет. На няколко пъти писаха, че е превзет, докато най-после го превзеха. Българите се зарадваха, че са превзели Одрин, но наскоро го изгубиха. Колко време се радваха? Та, сега и вие казвате, че Одрин е превзет, докато оголеете и изгубите всичко.

Съвременните хора се делят на светски и на духовни. Така се наричат те сами. По какво се различават едните от другите? Светските хора са хора на ума, а духовните □ хора на сърцето. Духовният човек мяза на мома, която очаква да дойде нейният избраник. Тя си въобразява, че ще бъде щастлива. Не е лошо това нещо, но тя си въобразява това, което на Земята никога не може да стане. Че някога може да стане, не го оспорвам, но че на Земята може да стане, това оспорвам. Светският човек е човек на ума. Той си изорал, посял нивите и чака плод. Той има данни, факти, на които разчита. Той казва: „Толкова посях, толкова ще получа.“ Той има нещо реално, на което разчита. Той казва: „Господ дава, но в кошарата не вкарва. Каквото аз изра-

ботя, на него разчитам.“ Религиозният пък казва, че Господ и в кошарата вкарва. Това са два различни възгледа.

Христос се роди в света, но в сърцата на хората още не се е родил. Христос пак ще се роди в света, но като се роди, всички ще заплачат. Лошо ли е хората да заплачат? Вие не разбирате какво означава плачът. Като казвам, че всички ще заплачат, това е мое твърдение. Но в ума ви изпъква една особена идея. Какво лошо има в плача? Когато детето се ражда, нали заплаква? Всяко дете, което се ражда, трябва да заплаче. Ако не заплаче, неговата работа е свършена. Затова, когато Христос се роди, всички хора ще заплачат. По това ще познаем, че Христос се е родил в света. Всички казват, че Христос се е родил. Ако наистина Христос се е родил, всички ще заплачем. Казват за някого, че плаче. Щом плаче, Христос се е родил в него. Щом заплаче човек, това показва, че нов живот има в него.

Сега аз давам смисъл на плача. В детинството човек трябва да плаче. От седем години нататък детето трябва да плаче по-малко, а да яде хубаво. Като стане на двадесет и една година, той трябва да учи хубаво. Като стане на тридесет и три години, той трябва да оре нивите си и да ги отглежда добре. Като стане стар, той трябва да възпитава мислите и чувствата си. На стари години няма защо да плаче, той е научил вече тази наука. И плачът е наука. Сега, благодарение на плача ние имаме толкова видни певци. Благодарение на плача човек е научил всичките гами. Ако няма плач, няма да има никакви певци. Значи произходът на пението се крие в плача.

Сега аз засягам нещата в тяхната целокупност. Аз отхвърлям всички онези тълкувания, които хората имат. Много тълкувания са били верни на времето си, но сега не са верни. Аз отхвърлям твърдението на някои хора, че някое дете е било хилаво и глупаво, но като станало на двадесет и една-годишна възраст, поумняло. Или пък някой до двадесет и една-годишна възраст бил здрав, а после станал хилав. Аз не вярвам в такива промени. Ако глупавият наистина е поумнял, значи той е изменил живота си. Значи пътят на неговата орбита се е отклонил. Ако пък умният е изгубил своята разумност, той е влязъл в лош път. Тъй щото, когато казвате, че някой човек е лош, аз разбирам, че той е хванал някакъв път, по който се движат хората колективно. За-

щото лoшавината не е нещо единично, то е нещо колективно. И добрият живот не е единичен, той е колективен. Човечеството може да бъде добро, а отделните хора само проявяват доброто. Бог е любов, а ние сме проявление на Неговата любов.

Та казвам: При сегашните условия човешкият език трябва да се очисти от онази двойственост, която съдържа в себе си. В човешкия език има много думи, които съдържат в себе си отрова. Такива думи са заразителни и за да се предпазят хората от тях, тия думи трябва да се турят в шишета, които да се затворят добре. Като дойдоха ангелите, те очистиха езика от тия отровни думи. Те казват на хората: „Не се бойте вече.“ Хората бяха страхливи, бояха се от вълци да не ги нападнат. Те им казаха: „Не се страхувайте, няма вече вълци.“ Някои хора са като овце, но няма да ги ядат вълци.

Разправяли са ми следния случай от живота на овцете. (Това аз не съм го проверявал, не е мое твърдение, но са ми го разправяли хора.) Когато овчарят е добър, води трезвен живот, не пие, отнася се добре с майка си и с баща си, не задява никого, неговите овце са спокойни от вълците, вълците не ги ядат. Такъв овчар е ходил с овцете си цели двадесет-тридесет години, но нито една от овцете му не е пострадала от вълци. Обаче, ако животът му се развали, разваля се и животът на овцете му. В това отношение всеки човек е овчар на своя живот.

В съвременните хора е влязла мисълта, че Бог ще направи всичко. Добра е тази мисъл, тя е колективна. Вярно е, че Бог е направил всичко. Той е определил строго пътя на всеки човек. Той е определил движението на неговия живот. Всеки има определена орбита на своя живот и по нея се движи. Но в тази орбита човек се намира в един съвършено независим и самостоятелен живот. Всеки човек принадлежи към една слънчева система, но същевременно той е изложен на влияние. Всеки човек се влияе от същества, които са по-силни от него. Тия последните пък се влияят от същества още по-силни от тях. Значи, в живота има едно взаимно влияние, от което човек не може да избегне.

Задачата на всеки човек не е толкова да подобри живота си, колкото да го запази. Докато е бил малко дете, баща му и майка му са пазили живота му. Детето само не е в състояние да опази своя живот. Тук родителите играят важна роля. В това

отношение родителите представят външни благоприятни условия за детето. Когато детето расте, става на шест, на четиринадесет, на двадесет и една година, то става самостоятелно, става голям човек. Итогава неговата съдба зависи изключително от самия него. Детето е вече самостоятелно, то разбира нещата и трябва да работи. Това, което се отнася до отделния човек, отнася се и до народите. Колкото е самостоятелен човек, а същевременно и зависим, толкова са самостоятелни и зависими народите. Като четете Библията, ще видите, че и там още е писано, т.е. предсказано е какво ще се случи на сегашните народи. Аз няма да ви тълкувам какво е писано, но като четете, сами ще видите какво ще се случи със сегашните народи. Писано е за Англия, за Франция, за Италия, за Русия, за Япония, за всички големи и малки народи.

Човек трябва да изучава нещата. Сега, вземете в български език местоимението „той“. Ако четете тази дума отзад напред, ще получите думата „йот“, която е десетата буква от еврейската азбука. Тя е сила, която твори в света □ творческа сила е тази буква.* „Йот“ означава още и „Бог“. Евреите никога не произнасят името на Бога. Кой е Той? Той е Онзи, Който твори в живота. Кой е Той? И в тебе има един Той, Който твори всички неща. И в тебе има един Той, Който те въвежда в Царството Божие. В тебе има един Той, Който изпълнява волята Божия. Ти познаваш ли Го? Ако ти не познаваш в тебе Онзи, Който изпълнява волята Божия, ти не разбираш смисъла на личното местоимение „Той“. Ти не разбираш Този, Който те въвежда в Царството Божие. Но ти не разбираш и второто лично местоимение, „ти“. Ти лесно казваш: „Той е онзи, Драган, Стоян.“ Не, ти не разбираш кой е Той. Той е Онзи, Който е създал всичко в света. Ако разгледате буквите от геометрична гледна точка, както и отношението, което съществува между тях, ти ще създадеш цяла философия. „Ти“ е онзи, Който въвежда Царството Божие и неговата правда в тебе. Като съзнаеш това, ти ще бъдеш силен човек.

Значи, първо човек трябва да познае себе си. Казваш: „Аз.“ Кой е „аз“? Онзи, който изпълнява волята Божия, той е аз. Онзи, който въвежда Царството Божие в тебе, това си ти. „Ти“ въвежда

* Името на буквата „йот“ („йод“) идва от думата „ръка“ на староеврейски.

Царството Божие и неговата правда в тебе. Ти си човекът, който трябва да служиш на онова царство в тебе. Ти си човекът, който трябва да вършиш волята на Онзи, Който е създал всичко. Днес всички говорят „аз“, „ти“ и „той“, и прости и учени, но покажете ми има ли един граматик, който да разбира смисъла на тия думи? От древността досега няма нито един учен, който да разглежда тия думи в този вътрешен смисъл. Казва: „Аз“ □ себе си. Да познава човек себе си, това значи да познава онова забуленото.

Три фази има в познаване на себе си. Да изпълниш волята Божия, това е физическият свят. Ако ти не можеш да изпълниш волята Божия, ти не познаваш физическия свят. Аз □ това е физическия свят. Ти □ това е духовният свят. Ти не можеш да имаш ясна представа за духовния свят, ако не разбираш смисъла на онова царство, което е вътре в тебе. Ти трябва да разбираш царството Божие и неговата правда. Ако не разбираш смисъла на „Той“, ти не можеш да разбереш умствения или Божествения свят. Значи, всеки човек трябва да започне с трите местоимения □ аз, ти, той. Тези думи трябва да оживеят в човека. Как ще оживеят? Те не са семка от ябълка или от жито, да ги посадиш и да ги опиташ. Ако държиш едно житно зърно в хамбара, с години можеш да го държиш, но няма да разбереш какви сили се крият в него. Като го посадиш, тогава едва можеш да разбереш силите, които се крият в житното зърно. Думи, които не се садят, остават семена в хамбара, които не показват своите сили, безсилни са такива думи. За да стане силна като идея, като реалност, всяка дума трябва да се посади в човека и там да оживее. Това става в умствения свят на човека. Там думите оживяват.

И тъй, овчарите, за които говорим, представят човешкото сърце. Опасността е в това, че при овцете идат вълците. Значи, както овцете страдат от вълците, така и сърцето страда от вълците.

Сега, като чета вестниците, виждам, че там са писани хубави работи за учението на Христа, но Неговото учение не е приложено. То ще се приложи в бъдещата епоха. От времето на Христа досега са се изминали само два дена. Тази епоха е подготвителна. Тази епоха аз я наричам епоха на спасение. Значи, ония хора, които се дават, трябва да ги извадим от водата и да ги

спасим. Спасението подразбира изваждане от водата на онзи, който се дави. Но да стане човек християнин, за да го извадят от водата, той не се ползува много. Да стане човек християнин, това значи да учи. Какво е придобил от това, че вярва, какво* Бог е създал света? На християнина не е нужно само да се избави, но трябва да му се дадат условия да работи. Вие от толкова години сте християни, но какво придобихте? Какво трябва да се проповядва на съвременните християни? Досега им се е проповядвало, че Христос умря за грешните и изкупи греха на човечеството. Този свят, на който Христос изкупи греховете, всички □ свещеници, учители, проповедници □ всички се бият на общо основание. Всеки гледа колкото може повече пари да вземе, как да се настани, как да осигури живота си.

Ако Христос дойде днес и погледне на всички вярващи, които са приели Неговото учение, какво ще каже? Преди всичко хората нямат представа даже за Христа. Сега във вестниците дават един портрет на Христа, рисуван от някакъв художник, но ако не бях прочел отдолу, че това е Христос, бих Го взел за някакъв генерал. Лицето му е мъжко, грубо. Досега поне рисуваха Христа с женствено лице, а в тази картина е много груб. Войнствеността на човека седи в неговата сила. Без сила никакъв военен не можеш да бъдеш. Според мене истински военен, истински генерал е онзи, който, и куршум да го удари, да се намажи малко и да върви напред. Не само един куршум да го удари, но и два, три, четири, пет или повече, той да продължава пътя си. Това е истински герой. А тъй, още от първия куршум да се поваляш на Земята, това не е никакво геройство. И във войната има нещо лошо □ нещо добро. Във войната се вижда и доброто, и лошото на човека. Днешните войни са по-културни: от една страна убиват, от друга лекуват. Ще дойдат милосърдни сестри, лекари, ще превързват раните, ще утешават, че е пострадал за отечеството. След това ще го възнаградят, че се е бил геройски за отечеството си.

Хубави са тия неща, но аз разглеждам въпроса малко по-другояче. Какво ще бъде положението на един баща, който има десет сина и намери, че те се бият помежду си, кой колко по-

* какво □ *остар. и диал. че.*

вече да вземе от имането на баща си? Той ги намира с пукнати глави, със счупени ръце и крака. Какво ще каже този баща? Няма да му бъде добре. Той няма да бъде доволен от синовете си. Сега всички хора са разделени на две партии, на две категории: едните съчувствуват на западните народи, а другите □ на източните. Едните симпатизират на Англия, на Франция, а други □ на Германия, на Русия. И това е добро, но въпросът е кой е на правата страна. Въпросът е чия кауза е права. Важно е кой работи за човечеството. Като стане една война, тя трябва да стане за доброто на човечеството. Ако една война се върши само от лични амбиции, тя е безпредметна. Наскоро във вестниците беше напечатана статията на един англичанин архиепископ, който пише: „Ние, англичаните, трябва да познаем своите погрешки. Ние направихме една голяма грешка с Версайския договор и затова трябва да изправим погрешката си, да останем верни на себе си, на своите обещания. Ние не сме сиромаси. Ние сме най-богатият народ и затова трябва да направим нещо за човечеството. Ние не се нуждаем от нищо, но не трябва да потискаме другите народи. Ако продължаваме да ги потискаме, нищо добро не ни очаква. Не е право това, което вършим.“ Както виждате, един англичанин се осмелява да изнася погрешките на своя народ. Той предсказва бъдещото положение на Англия, ако не се изправят погрешките. Той казва, че тъй, както вървят работите, не е на добро, но самите англичани не вярват в това, което той говори.

Сега всеки човек е разделен в себе си: умът му поддържа страната на Англия и Франция, а сърцето □ страната на Русия и Германия. А пък волята на човека е и тук, и там. Засега тя е неутрална. Умът и сърцето представят воюващите страни, а волята държи неутралитет. Всички неутрални хора са във волята, там се примиряват. Волята гледа кой от двамата ще спечели: умът ли ще спечели или сърцето. Ако умът спечели, тя ще отиде на негова страна; ако пък сърцето спечели, ще отиде на негова страна.

Сега ние разглеждаме нещата от едно становище, към което човек трябва да се отнася. На всеки народ трябва да се отдаде онази хубава черта, която той притежава. А пък каквито погрешки направи, той трябва да е готов да ги признае. В Писанието

има един закон, който казва: Ако грешникът се върне от своя грешен живот и направи само едно добро, греховете му няма да се поменат. Такъв е Божественият закон. Ако човек през целия си живот е живял лошо, но един ден се разкае и направи едно добро, греховете му се заличават. Този закон има и обратно значение. Ако един човек през целия си живот е живял добре, но един ден се отклони от този живот и реши да си поживее, добрините му няма да се поменават. За предпочитане е човек да се намира в положение-то на грешниците, които цял живот са живели зле, но един ден се разкаят и обърнат с добрата страна на живота, отколкото да се намира в положението на един праведник, който цял живот е живял добре, а на края на живота си се обърне в лошия път. Вярвам, че и вие сте съгласни с мене. Вие сте съгласни с мене, понеже имате същите убеждения. За нас е по-реален първият закон. Обаче човек трябва да се пази от пристрастяване. Ние трябва да бъдем безпристрастни, понеже всички народи, които са съществували от паметвека досега, са имали и имат своя мисия. И народите се съдят, както личностите. Всеки народ има своите добри и лоши качества. Ако искате да придобиете доброто качество на някой народ, вие трябва да го обикнете. Запример, ако искате да придобиете честност, вие трябва да обикнете англичаните. Ако искате да бъдете работливи, трябва да обикнете германците. В това отношение те са крайно работливи. Дадете ли някаква работа на германеца, вие не трябва да го контролирате, той сам ще си я свърши и ще ви я предаде навреме. Той не обича да разтакава нещата. Ако искаш да служиш на Бога, да развиеш религиозното си чувство, трябва да обикнеш славяните, специално руснаците. Ако искаш да бъдеш изящен по маниери, трябва да обикнеш французите. Ако искаш да станеш музикален, трябва да обикнеш италианците. Ще видите италианеца постоянно с китара в ръка и свири и пее. От американците пък ще придобиеш някоя тяхна черта, от българите □ също. Искан ли някой да стане твърд, с девет чифта биволи да го теглят, нека обикне българина.

Та казвам: Народите представят отражение на цялото човечество в битието. Във всеки народ се изявява Божественият план. Съвременните народи се намират пред положението да се координират с Бога. Всички народи ще се сглобят и ще образуват едно цяло. В бъдеще ще има само един народ, разумен

народ, той е Божественият народ. Тогава всички народи □ англичани, французи, германци, италианци, руснаци, българи, сърби, черногорци, финландци, шведи, норвежци, японци, китайци и всички останали народи, които не съм споменал, Господ ще ги спомене, но всички ще образуват един голям народ □ Божествен народ. Най-после и вас да спомене Господ, не само вас, но да не остане нито един човек по цялата Земя, когото Бог да не спомене. Това е благо за всички. Бог има един план за бъдещето, който постепенно ще прилага.

Страданията, които преживяваме, колкото и да са лоши, представят работата на един велик скулптор или архитект, който сега строи. Тези страдания са временни. Страданията, смъртта, това са методи, чрез които човек се развива. Един ден, когато съзнаем смисъла на страданията, ние ще благодарим на Бога за всички страдания, които са ни сполетели. Че, ако овцата не се жертвува за нас, ние ще можем ли да живеем? Ако плодните дървета не се жертвуват за нас, ние ще можем ли да живеем? Ако дърветата не се жертвуваха за нас, да ги горим и да се ползуваме от тяхната топлина, какво щеше да стане с нас? Ако въздухът, водата, светлината не се жертвуваха за нас, какво щеше да бъде нашето положение?

Всичко в света е жертва. Всичко служи на закона на пожертвуването, не с цел да изчезне, но всичко иде в света да помогне за развиване на човека. Ако Божествената светлина не проникваше в нашите умове, какво би станало с нас? Ако Божествената топлина не проникваше в нашите сърца, какво би станало с нас? И ако Божествената сила не проникваше в нашия организъм, какво бихме могли да направим? Ако ние бихме се лишили от въздуха, от водата, от светлината, от храната, от окръжаващите, които ни обичат, какъв щеше да бъде нашият живот? И след всичко това хората питат има ли Господ в света. Щом мислиш, Господ е в ума ти. Щом чувствуваш, Господ е в сърцето ти. Щом работиш, Господ е във волята ти. Щом спиш спокойно, Бог е в съня ти. Щом забогатяваш, Бог е в богатството ти. Щом осиромашаваш, Бог е и в сиромашията. Щом боледуваш, Бог е в болестта ти. Щом си здрав, Бог е в здравето ти. Щом пееш, Бог е в песента ти. Болестта е едно велико благословение. Щом е така, ти не можеш да го избегнеш. Каквото страда-

ние да имаш, това е едно благословение. Това е крайният резултат, който ни дават. Чрез страданието ние си съставяме понятие за жертвата.

Мислите ли, че Онзи, Който ни е създал, стои индиферентен? Всички се отправят към Него. Един голям зов се чува отвсякъде. Бог е дал всичко в изобилие, а навсякъде се чуват гласове на недоволство, на мърморене. Знаете ли какво мърморене има в света? Знаете ли колко милиарди заявления са дадени до Господа? Всички са недоволни от положението си и Господ трябва да задоволи всички. Всички Го критикуват, но Той търпи и помага. Знаете ли какво нещо е дълготърпението на Бога? Като разглеждат живота, хората казват: „Господ не съществува.“ □ „Защо?“ □ „Защото не е създал света както трябва. Ако Бог съществуваше, Той щеше да оправи света.“ Всичко онова, от което хората са недоволни, представят методи за познаване на Бога. Болестите идат с единствената цел да познаете Бога. Щом си болен, познай Бога в болестта си. Като Го познаеш, ти ще оздравееш. Ако познаеш Бога в богатството си, ще станеш щедър. Понеже не Го познаваш, сърцето ти е затворено. Ти си голям скъперник, седиш, не знаеш какво да правиш. Ако си учен човек и в своята ученост познаеш Бога, ти ще реализираш своите теории. Ако си невежа, но познаеш Бога в своето невежество, в тебе ще се роди желание да учиш и ще ти се дадат условия за учене. Когато срещнеш, ти ще го обикнеш и ще възприемеш част от знанието му.

Въпреки всичко това, сега се проповядва учение, че Бог е само на небето. Право е това. Толкова са знаели хората на времето си, толкова са могли да кажат. А пък аз казвам: Когато страдате от каква и да е болест, Бог е там, в болестта. Като Го познаете, болестта си отива. Не можете ли да Го познаете, болестта си остава при вас. Като започнеш да се молиш, и болестта се моли с тебе заедно и си отива. Като не се молиш, болестта остава да те мъчи. Тя те пита: „Познаваш ли Господа?“ □ „Не Го познавам.“ Щом не Го познаваш, тя ти тури един нож. Тя пак те пита: „Познаваш ли Господа?“ □ „Не Го познавам.“ Щом не Го познаваш, тя ти тури още един нож. Така увеличава ножовете един след друг, докато най-после кажеш, че Го познаваш. Щом кажеш, че познаваш Бога, ножовете един след друг излизат и

ти оздравяваш. Болестта сама вади ножовете и ти туря церове. Като дойде Господ, пита: „Защо този човек е толкова надупчен?“ Болестта казва: „Ти нищо не казвай на Господа, но благодари на мене, че те върнах в правия път.“

Сега вие сте в нова година, 1940, но аз не ви казвам нищо за нея. Вие искате да знаете каква ще бъде тази година. Каква ще бъде тази година, не трябва да знаете. Важно е, че всяка година отваря една епоха. Гласа на тази година ще чуете после. Има един пример за Настрадаин Ходжа, анекдот е той. По едно време работите на Настрадаин Ходжа никак не вървели добре. Дето отивал да иска нещо, все празен излизал, никой нищо не му давал. Най-после той решил да отиде в дома на един богат търговец да открадне нещо. За тази цел той взел една пила и започнал да пили вратата на този търговец. Като го видели някои, че седи пред вратата на богатия търговец и пили нещо, запитали го: „Какво правиш тук, Настрадаин Ходжа?“ □ „Свиря на кемане*.“ □ „Ами защо не се чува гласът му?“ □ „Гласът му утре ще се чуе.“

Казвам: Гласът на тази година ще се чуе чак след 999 година. Тази година е Слънчева. Най-първо имате числото 19, което е щастливо число. Числото 19, това е онзи небесен Господар, който е направил всичко в света. Числото 40 представя влиянието на Слънцето. Нулата накрая представя вечността, която е донесла хубавите работи и ги е турила под квачката да се мътят. Като се излюпят малките, ще видите гълъбчета ли са, юрдечета ли са, гургулички ли са, змийчета ли са, гущерчета ли са. За да се излюпят всички, изисква се дълъг период от време, затова не се плашете. Ако дочакате 999 година, ето какво ще се случи □ змиите ще ги употребяват за въжета, да си простират дрехите на тях. Те ще си служат с живи въжета. Ако змията е дълга, дълго въже ще се направи от нея. Докато дрехите са прострени на нея, тя ще бъде опната. Като свалиш дрехите си, тя ще се свие. Тогава ще я нахраниш малко, защото ще ти трябва за второ и за трето пране. Тогава змията няма да гълта живи жаби, както сега прави. Тя ще се откаже от занаята си и ще каже: „Едно

* кемане (от пер.-тур.) □ *остар.* цигулка.

време гълтах живи жаби, но сега вече никого не искам да гълтам.“

В един от своите разкази един французин описва обезсърчението на един голям дявол, няма да кажа името на този дявол. Като видял, че работите му никак не успяват, дяволът се обезсърчил и се отдалечил от хората, отишъл на едно уединено място, като светия, и започнал да мисли за положението си. „Какво да се прави? □ казвал си той. □ Съвсем загазих. Отиде моята работа вече, съвсем пропадна. Всичко, какво имах, изгубих. Не знаей вече какво да правя.“ Седи той замислен, но не може да плаче, да му олекне поне. „Едно време хората ми вярваха, слушаха ме, но сега вече не ми вярват, не ме слушат. Едно време бях господар, разполагах с цели царства, а сега нищо нямам.“ По едно време той вижда, че Христос иде към него. Тогава дяволът започнал да си клати главата и казал: „Много късно идеш. Едно време бях господар, имах на разположение цели царства, които можех да ти дам, но сега вече нищо нямам, никой не ми вярва и слуша. Късно идеш. Когато беше млад, защо не ме послуша? Но сега е вече късно, нищо не мога да Ти дам.“ Христос му казал: „Аз не искам от тебе нищо, нищо не искам да ми дадеш, но Аз съм дошъл да те освободя от едно голямо страдание.“ Христос видял на гърдите му две големи змии, които го смучели. Христос бутнал змиите и го изцерил. После Христос поставил дявола за управител и му казал: „Ти имаш големи опитности от живота, затова те назначавам на служба, да покажеш на хората как трябва да работят. Ти ще ги учиш от своите опитности.“ Дяволът останал доволен от Господа, че му дал възможност да участва в бъдещото царство. Сега ще ме питате вярно ли е това. Ще намерите този френски писател и ще го питате вярно ли е това, което е написал.

Мнозина се спират на миналото и казват, че миналото крие в себе си хубави работи. Хубавото в света, било в миналото, било в настоящето, е Духът. Великото в света е Духът. Когато Духът присъства в ума на човека, той се чувства другояче. Една приятна светлина излиза от неговия ум. Умът на този човек работи, той се усеща като с криле. Когато Духът започне да работи в сърцето на човека, той се чувства мощен, готов всичко да направи. Една приятна топлинка излиза от сърцето му и той се изпълва с възвишени чувства. За този човек няма нищо невъзможно. Когато Духът работи в човешката воля, човек е готов и най-мъчните работи

да ги направи с радост.

Та казвам: Новото учение се заключава в идването на Духа. Духът иде да работи в нашите умове, да внесе светлина, с помощта на която хората да решават всички въпроси: семейни, политически, обществени. Държавата трябва правилно да реши политическите въпроси. Народите също така трябва да решат правилно своите задачи. Народите, държавите, свещениците, учителите, управниците, служащите □ всички трябва да решат задачите си и правилно да ги решат. За да се реши правилно един въпрос, нужни са три неща: една светла мисъл, едно топло светло чувство и една светла постъпка. На съвременен език казано: за да се реши един въпрос правилно, умът, сърцето и волята трябва да участвуват едновременно в решаването му. Вие трябва да имате добра обхода към ума си и сърцето си, те са разумни същества. Понякога сърцето греши, но то е от неразбиране. И умът някога греши, от много знания и разбираня.

В България, в София, имаше един професор, много учен, Бахметиев, той се занимаваше с високо научни въпроси, но същевременно изучаваше и спиртологията. Казвам, този професор който правеше опити да замразява и да размразява жаби, правеше опити и със себе си. Опити правеше човекът. Ето, и еврейският цар Соломон имаше триста жени и деветстотин наложници, всичко хиляда и двеста жени. Защо му бяха толкова много жени? И той правеше опити. Страшно главоболие е да се занимава човек с толкова много жени. Ум се иска за това. Ще кажете, че това е голяма лакомия. Това не е от лакомство. Ами какво ще кажете за царицата в един кошер, която се занимава с тридесет-четиридесет хиляди работници и около четиристотин-петстотин кавалери, нейни възлюбени. Едно нещо харесвам в пчелите □ те не са ревниви. Всички се представят пред царицата и казват: „Кой си избере царицата, той е достоен за нея.“ Всички останали пеят около нея. Като избере един, останалите излизат и се връщат, пеят, никакви караници няма между тях. Пчелите имат разбиране в това отношение.

Ами хората имат ли разбирането на пчелите? Съвременните хора прекарват и двете култури: и многоженство, и многомъжество. Мъжете поддържат многоженството, а жените □ многомъжеството. И двете партии имат право. Многоженството се

роди, когато мъжете бяха поставени при много лоши условия. Мъжете тогава се избиваха, та имаше много жени на малко мъже. После дойде друга епоха, когато жените се избиваха, че останаха малко жени на много мъже. Значи условията родиха и многоженството, и многомъжеството. Това е един опит на природата. Във време на Стогодишната война в Германия се създаде закон, по силата на който заставяха всеки мъж да има по няколко жени. Когато количеството на мъжете и на жените се изравни, тогава държавата сама отмени този закон.

Та казвам: Хората със своя неразумен живот създават такива неща, които са в дисхармония с Божественото начало. Казано е в Писанието, че човек ще остави майка си и баща си и ще се прилепи към жена си. С други думи казано: Умът ще остави всички други неща и ще се прилепи към сърцето си. Сега умът и сърцето трябва да работят заедно. Волята пък е дете, родено от ума и от сърцето. Ако човек няма ум и сърце, не може да има и воля. Щом човек има воля, това е признак, че той има едно добро сърце. Който има добро сърце и светъл ум, той има вече воля, с която може да работи.

Сега, като говоря за възвишените същества, имам предвид, че те идат и сега, а не само в миналото, както вие мислите. Сега вие ще кажете: може ли тук да се усети миризмата на карамфил, без той да е цъфнал? Може ли да се яви едно пиле, без да е измътено от яйцето? Това е невъзможно. Значи, за да съществуват нещата, непременно трябва да има някаква реалност. Сега новата епоха, която иде, ще донесе любовта в света. Христос ще се роди, за да внесе любовта в света, като сила, която съдържа в себе си едновременно две качества: кинетическа и потенциална сила. Като срещам някой човек, аз измервам колко потенциала на любовта има в него. Някой има само един потенциал, друг □ два, трети □ три, четири, пет, до шест потенциала. Който има шест потенциала на любовта в себе си, той е силен в любовта. Ако в музикално отношение имаш една потенциала, това е терца. Тази терца може да започне от „до“ и „ми“, а може от „ми“ и „сол“ □ зависи от какъв тон ще започнеш, за да определиш предназначението на терцата. Мога да съставя една песен от секунда, от терца, от кварта, от квинта и да мисля, че това е някакъв музикален закон. Ако не разбирате законите

на музиката, вие нищо не можете да разберете от един музикален тон.

Човек може да познае дали дадена музика е хубава или не, от това как се отразява на неговия ум и на неговото сърце. Ако едно класическо парче действа едновременно и на ума, и на сърцето, и на волята ми добре, то е хубаво. Ако не се отразява добре на ума, на сърцето и на волята ми, то не е добро. Има някои парчета, които действуват здравословно на човека. Като пееш такива парчета, или ако слушаш някой да пее, ако имаш болка на краката, болката ще престане. Други пък действуват здравословно на корема, на главата и ако имаш болка в корема или в главата, болката веднага престава. Има песни, които пък се отразяват добре върху ума и сърцето. Имате ли някакво смущение в ума или в сърцето, тия смущения веднага изчезват.

Та, когато отивате на концерт, наблюдавайте как ви действа тази музика. Тя минава през живот [?] човек и не може да не се отрази върху слушателите. Особено ако присъствувате на концерт, дето свири цял оркестър от петдесет-шестдесет-седемдесет и повече души. Всички тия музиканти предават нещо от себе си. Това свирене представя Божествен акт. Всички тия хора са концентрирани и чрез тях се предава Божествена енергия.

Гледам, някой отива на концерт и вади книгата си, да коригира как свирят оркестрантите. Той иска да следи по своите ноти как изпълняват, но в това време не може да се ползува от това, което се свири. Няма какво да следите онзи, който свири в оркестър. Той сам ще се проверява, сам ще намери погрешката си. Капелмайсторът на един оркестър или диригентът на един хор не трябва да се ръководят от амбиции да задоволят публиката, но да се стремят да предадат онова Божествено благо, което е скрито в съдържанието на музиката. Така те трябва да пренесат публиката в Божествения свят, да видят какво благо слиза чрез музиката. Ако музикантите успеят да направят това, всичката публика, като излиза от концерта, ще почувствува в себе си нов живот.

Един англичанин разправяше една своя опитност. Когато бил на концерт, на който свирила една от ученичките на Паганини, Камила Русо, той се почти пренесъл в друг свят. Тя свирила

едно парче: „Сънят на живота“, но така му подействувало, че той бил готов да раздаде всичкото си богатство. Заради радостта, която изпитвал в този момент, той бил готов на всичко. Значи, Божественото го посетило този ден. И Евангелието е цяла музика за онзи, който го разбира. Там се казва, че ангелите слизат от небето с песен и музика.

Та казвам: Съвременното човечество се нуждае от работа. Всички хора трябва да възприемат в себе си най-малкия подтик на любовта и да работят с нея. Онова, което може да спаси човечеството от всички неразбории в живота, това е най-малкият подтик на любовта. Те трябва да приемат любовта, за да придобият този най-малък подтик. Любовта е най-малкият подтик, който се явява в ума, в сърцето и във волята на човека. Ако хората биха слушали този най-малък подтик, работите им щяха да се оправят поне деветдесет на сто. Като дойде малкият подтик в човека, той го отблъсква и казва: „Не е това, което очаквам.“ Той очаква в бъдеще да получи нещо грандиозно, а не предполага, че малкият подтик съдържа в себе си Божественото. Божественото се крие именно в този малък подтик. Това трябва да го приемете, трябва да повярвате в това.

Казвате, че не можете да вярвате, искате да ви се докаже. Как ще ви се докаже? То трябва първо да се опита, а после вече няма нужда от доказателства. Само неопитаните неща се нуждаят от доказателства. □ „Ама докажи ми има ли Господ в света или няма.“ Как да ти докажа има ли Господ, или няма? Аз виждам, че си сиромаш, нямаш пет пари в джоба си и затова си турил зъб на Господа. Ето как ще разреши този въпрос. Колко пари ти трябва? Аз намирам, че на първо място ти трябва една красива мома, за която да се ожениш. После и на двамата давам сто хиляди лева. Сега ще повярвате ли в Господа? Там е болката на този човек. Той иска да има една жена и пари, за да живеят добре. Щом има жена и пари, той вярва в Бога. Изгуби ли тия неща, той казва: „Аз не вярвам вече в Бога.“

Това са временни работи. И като има възлюбена, утре тази възлюбена може да умре. Тогава той пак ще дойде при мене да хленчи, защо Господ му взе възлюбената. Утре можеш да изгубиш ума си и пак ще питаш защо Господ е взел ума ти. Какво трябва да се прави, като изгубиш възлюбената си или като

изгубиш ума си? Там е въпросът. Тогава аз казвам: За да не умре възлюбената ти, ще се жениш за такава, която не умира. Ще вземеш такъв момък, който не умира. Ще вземеш такъв ум, който не се губи. □ „Ама това не може да бъде.“ Тогава ще учиш.

Един закон знаем ние. Той е следният: някои хора са богати, понеже имат повече злато в кръвта си, други са пък сиромаси, понеже имат по-малко злато в кръвта си. Ние знаем, че магнетизмът привлича железните стърготини, а златото привлича хората към себе си. Ако сега туря едно кило злато на масата, ще видите как ще се привлечете към него. Вие веднага ще се приближите към масата. Защо? Златото привлича, то има привлекателна сила в себе си. Малко хора има, които могат да устоят на привлекателната сила на златото. Колкото повече килограма изнасят пред хората, толкова повече хора ще се привличат от златото. Това са съвременните разбирания на хората.

Питам: Нима онзи, който е създал златото, не е имал предвид нуждите на съвременните хора? Онези, които създаваха света, знаеха, че съвременните хора ще имат нужда от злато. Освен в икономиката на живота, освен за търговски обращения, златото има и друга роля в живота. Златото е добър проводник на здравето. Човек, който има повече злато в кръвта си, винаги е здрав. Затова на мнозина съм казвал да носят златни работи на себе си: пръстени, игли, гривни и др. На кой пръст обикновено носите пръстени? Ако бях на ваше място, аз нямаше да нося пръстени само на един пръст, на третия, запример, но щях да го местя ту на петия, ту на четвъртия, на третия, а понякога и на първия □ на палеца. По този начин ще калите волята си. Златото калява волята на човека.

Вие можете да считате тия неща за забавления, но не са забавления. В тях се крие цяла философия. В психическия живот на човека златото играе важна роля по своята ценност. Мислите на човека трябва да бъдат като златото, да не се окисляват. Такива трябва да бъдат и чувствата. Ако в мислите и в чувствата на човека има повече злато, те не се окисляват. Но ако има повече желязо, те ръждясват, т.е. окисляват се. Всички елементи на духовния и на Божествения свят имат влияние върху човека. За тази цел е нужно едно опитно училище, да се провери и опита силата и влиянието на всеки елемент върху човека. Запример,

могат да се правят инжекции на човека от злато. Ако се постави една стохиладна част от милиграма злато в кръвта, в човека стават известни промени. Това обаче ще се провери в бъдеще, когато дойдете отново на Земята. Тогава вие ще проверите дали вашите сегашни знания са верни или не.

Като отидете на онзи свят, вие ще се освободите от всичко ненужно и ще остане само онова, което е вярно. Оттук за онзи свят заминават много учени и философи, но като се връщат отново на Земята, те са като деца, които трябва отново да учат, защото знанието, което са занесли със себе си, не е съществено. Запример, мнозина казват, че имат любов. Но според мен човек, който има любов, достатъчно е да се отправи с две думи към Бога и молитвата му да бъде чута. А така, ти се молиш ден, два, три, но молитвата ти не се чува.

Казвате: „Защо трябва да се моли човек?“ Чудна работа, защо човек трябва да се моли? Може ли човек, който живее на Земята, в органическия свят, да каже, че не трябва да диша? От правилното му дишане се определя неговото здраве. И когато се моли човек, Христос казва, че в молитвата му не трябва да има излишни думи. При това, всяка дума трябва да има само едно значение. Ти ще се приближиш към Бога с онази голяма любов, както се приближаваш към майка си, към баща си, когато искаш нещо от тях. Ти ще им разправиш всичко, каквото вършиш. Тогава вие ще получите помощта, от която се нуждаете. Вие ще се молите само за ония неща, които сами не можете да направите.

Един свещеник, един от добрите свещеници, ми разправяше една своя опитност. Това било още преди освобождението на България от турците. Свещеникът трябвало да пътува от Варна до едно село, но понеже носел една голяма сума със себе си, да помага на населението, решил да вземе със себе си един турчин да го пази от разбойници. Тръгнали на път; свещеникът върви напред, а турчинът □ подир него. По едно време свещеникът чува, че някой цъка подир него. Обърнал се да види какво става. Вижда, че турчинът извадил пушката си и цъка един, два, три пъти, но пушката не хваща. „Какво правиш?“ □ „Исках да те убия, но пушката ми не хваща. Ще ме извиниш и простиш, папаз* ефенди.“ Свещеникът си мислил, че турчинът ще го пази, а той

цъкал в гърба му. Свещеникът разбрал погрешката си □ не е трябвало да хваща никакъв турчин или какъв да е човек да го пази, но трябвало е да уповава на Бога. Освен че турчинът не го пазил, но се готвел да го убие. Всеки човек има по един такъв гавазин**, който ще го пази. Оставете се от такива гавази. Ако умът, сърцето, волята, душата и духът не могат да пазят човека, всяко друго пазене е безпредметно. Аз зная един закон: ако хванеш човек да те пази, между този човек и тебе трябва да има любов. Ако двама души се обичат, те могат да се пазят. Ако трима, четирима, петима и повече хора се обичат, те могат да се пазят. Ако един народ обича друг, те могат взаимно да се пазят. Истинският пазач в света, това е любовта. Когато любовта действа в човешките сърца и в човешките умове, вие можете да разчитате на нея.

Казвам: Това са новите възгледи в живота. Тъй щото, ние няма да кажем, че има един Господ в света, но казваме: Има една Любов в света. Аз виждам тази любов, пътят се проявява в човешките умове. Щом се прояви тази мисъл в ума на човека, той има светли мисли, чрез които разрешава всички мъчни въпроси в света. Влезе ли тази любов в човешкото сърце, с нея човек разрешава всички мъчни въпроси. Изобщо, има ли любов човек в ума и в сърцето си, с тази любов той може да разреши всички мъчни въпроси. И тогава в него се явява желание да бъде снизходителен към слабите. Щом е снизходителен към по-слабите и по-малките от него, Бог е в него.

Това нямам време да го доказвам, но щом умът ми работи, Бог е там. Щом сърцето ми работи, Бог е там. Щом волята ми работи, Бог е там. Щом тялото ми е здраво, Бог е там. Аз виждам Бога навсякъде и във всичко. Апостол Павел, като не разбираше този закон, дадох му един трън в плътта, благодарение на което отслабна. Тогава той се молеше на Господа да му отнеме този трън. Тогава Бог му каза: „Достатъчна ти е Моята

* папаз (гр.-тур.) поп, свещеник.

** гавазин (ар.-тур.) □ телохранител; въоръжен пазач при високопоставено лице, легация и др.

благодат, понеже Моята сила се явява в твоята немощ. Когато си силен, Аз съм там. Когато си богат, Аз съм там. Когато си сиромаш, Аз съм там. Когато си като умираш, Аз съм там. Когато се раждаш, Аз пак съм там.“ Когато умираш, вярвай, че си в Божиите ръце. Той ще те съживи. Дали вярваш или не вярваш, ще го провериш.

Сега не казвам, че ви желая, но искам да ви поздравя, да се роди Христос във вашите души, да се роди Христос във вашите умове, да се роди Христос във вашите сърца, да се роди Христос във вашата воля. Да се роди Христос във вашите духове. И всички вие да бъдете носители на онова велико бъдеще, което иде сега в света.

Тайна молитва

„Благословен Господ Бог наш“

Търсете Бога във вашия ум, във вашата душа, във вашия дух и във вашето сърце.

*14-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 7.1.1940 г., 10 ч. сутринта,
София □ Изгрев.*

РЕАЛНА И ИДЕАЛНА ОБСТАНОВКА НА НЕЩАТА

„Добрата молитва“

„Благост носи светлината“

Ще прочета само два стиха от 13-а глава от Посланието към Римляните: 13-и и 14-и стихове.

„Духът Божи“

„Облечете се с Господа Исуса Христа и не промишлявайте за плътта в похотите □.“ (14-и стих.)

Какво се разбира под думите „да се облечем“? Как го е тълкувал Христос този стих в неговия вътрешен смисъл? Това обличане е в преносен смисъл употребено, защото Господ и Христос не са дреха, с която човек може да се облече. Друго нещо се разбира от този стих. Същият стих на английски означава: „тури Христа на гърба си.“ Какъв смисъл има да туриш Христа на гърба си? Техният израз, преведен на наш език, иде малко смешно. Наистина, защо да не туриш Христа в ума си, а ще го туриш на гърба си?

Сега се явява въпросът, защо е дошъл човек на Земята? Човек е дошъл на Земята, за да изправи някои свои погрешки на ума, на сърцето и на тялото си. В Божествения свят тези погрешки не могат да се изправят, не се виждат. Това, което не се вижда, което няма външен израз, ти не можеш да го поправиш. Един ден всички същества, които живеят горе, ще дойдат на Земята, за да изправят погрешките си. И най-напредналите същества, ако имат някаква малка погрешка, непременно трябва да дойдат на Земята, за да я изправят. Както ученикът трябва да знае къде да постави точка, къде запетая, двоеточие, или как и къде да постави глаголите, така и всеки човек трябва да

изправи погрешките си. Това влиза в задачата на неговото само-възпитание. За една запетая даже, той трябва да дойде на Земята, да се научи как и къде да я поставя. Ще кажете, че това са афоризми, не е възможно за една запетая да слиза човек от небето. В гръцки език има определителен и неопределителен член. Някои филолози са употребили цели тридесет години да тълкуват и обясняват защо Апостол Павел е употребил в посланията си определителен или неопределителен член. Те не знаят, че когато е писал посланията си, апостол Павел съвсем не се е ръководил от мисълта дали трябва да употреби определителен или неопределителен член. Той е писал както му дойде.

Та казвам: Реални неща са тия, върху които се съгражда светът. Идеалните неща представят облекло, външното облекло. Реалният живот има две страни: един външен, позлатен живот и един вътрешен, който е от истинско злато. Докато е жив, между близките си, човек не е толкова добър. Като умре, колкото времето повече се отдалечава от неговата смърт, толкова той става по-велик. Хората правят умрелия велик. В първо време той е бил много лош, но колкото повече времето минава, след смъртта му той става много добър. Чудно е, че хората правят нещата добри. Първоначално християните са ги считали като раздорници, които разделяли мъже от жени, разрушавали домове, затова ги подлагали на мъчения, на бесилки, на изгаряния, за да се откажат от убежденията си. Според тогавашните закони на Моисея те минавали за еретици, за големи революционери. Какво означава думата „революционер“? Да бъдеш революционер, това означава да въртиш колелото, да го обръщаш. Всеки, който точи ножове, е революционер. Жена, която преде, която върти колелото, е също революционер. Казват за някого, че право или криво върти човекът колелото.

Сега да дойдем до онова положение, в което повечето хора се намират. Мнозина мислят, че са на правата страна. Ако те са на правата страна, няма какво повече да учат. Ако всички хора са на правата страна, отде идат тогава тия разногласия, тия недоразумения и войни между хората? Не, сегашните хора са в един път, дето има големи раздори. Някой дойде при мене и ми казва: „Аз имам любов към Бога, вече съм праведен.“ Аз виждам, че този човек плаче за нищо и за никакво, а говори за

любов към Бога. Питам го защо плаче, а той казва, че го мъчи нещо. Чудно нещо, как е възможно ти, който си предаден на Бога, да те мъчи нещо? Божията любов внася мир в човека, но има друга една любов, която мъчи човека. Като дойде някой при мене и ми каже, че се мъчи, казвам: Той се мъчи от любов. Той обича парите, мъчи се, а те не го обичат, бягат от него. Той обича хубавите дрехи, хубавите обуща, а те не го обичат и бягат от него. Значи той страда от безлюбие. Аз се чудя как е възможно да обича някои неща, а те да не го обичат и да бягат от него. Аз намирам правото на хляба, който казва: „Аз искам, който ме яде, да ме обича.“

На това основание, когато вълкът изяде една овца, вие казвате, че той е престъпник. Добре, съгласен съм с вас. Но когато вие изяждате овцата, това в реда на нещата ли е? Когато човек коли овцата и я изяжда, той казва, че Бог е наредил така, че това е в реда на нещата. Значи, за човека е в реда на нещата да коли и яде овцете, а за вълка не е в реда на нещата. За него не е позволено да яде овцете. Това е едно от социалните положения в живота.

След това се явява въпросът в какво трябва да вярва човек. Всеки човек трябва да вярва в живота, т.е. в това, което има, което му е дадено. Ти не можеш да вярваш в онова, което нямаш. Запример, проповядват ти за едно ново учение. Че отде ще дойде това ново учение? Мнозина мислят, че новото учение иде отвън. Това е заблуждение. Всяко ново учение иде отвътре в човека, от неговия ум, от неговото сърце, от неговата душа и от неговия дух. Тогава ще дойде един човек отвън, който ще запали всички ония, които имат новото учение вътре в себе си и те ще почнат да го проявяват.

Когато дойде на Земята, Христос носеше Своето учение вътре в Себе си. Той казваше на учениците Си: „Аз не съм от този свят.“ „И вие не сте от този свят“ □ казваше им Христос. Значи, Христос учеше учениците Си на онова, което беше вътре в тях, което те имаха вътре в себе си. Следователно всеки, който казва, че днес, сега може да се придобие истината, или сега може да му се предаде едно учение, той според мене не говори истината, не говори право. Казано е в Писанието: „Когато Духът дойде, Той ще ви настави.“ Като е вдъхнал в човешката душа

живо дишане, с това заедно Бог е вложил в нея всички възможности и условия за нейното развитие. Когато се казва, че Бог е възлюбил истината в човека, това значи, че той е възлюбил в него това, което му дава всички възможности да се прояви и развива. Следователно, сега и аз ни най-малко не искам да ви обръщам, нито да вложа нещо ново у вас □ това не е моята цел. Аз искам само едно: да събудя у вас ония хубави неща, които вие сте забравили. Вие сте забравили хубавото в себе си. Вие не употребявате златните монети, които държите в сандъка си, а употребявате позлатени работи. Някога хората ви убеждават, че една монета е фалшива, но вие искате да им докажете, че не е фалшива. Не, фалшивата монета е фалшива, не е чиста, няма какво да се мъчите да убеждавате себе си и другите, че тя е чисто златна монета. Реално е само това, което е златно. Тогава ние различаваме два вида неща в света: едните рушат, а другите съграждат. Едните са златни, а другите са позлатени. В този смисъл ние наричаме зло онова, което повече руши, а по-малко съгражда. А това, което съгражда повече, а руши по-малко, е добро. Така е поне на Земята. За да познаваме нещата, ние трябва да имаме една норма. Някои ме питат дали вярвам във войната и намирам ли я за права. Казвам: Ако войната руши повече, а съгражда по-малко, не е добра, не е на място, но ако повече съгражда, а по-малко руши, тя е на място. Без война не може. Ако разглеждате целия органически живот, ще видите, че в органическото царство съществува такава война, каквато вие не можете да си представите. □ „Трябва ли да воювам?“ Ще воюваш и без да искаш. Искаш или не искаш, ще воюваш, но ще воюваш по един от двата начина: или повече ще градиш, а по-малко ще рушиш, или повече ще рушиш, а по-малко ще градиш.

Ако не спазваш закона на съграждането, ти ще се натъкнеш на големи мъчнотии в живота си. Ако повече рушиш, а по-малко градиш, ти ще разрушиш себе си. Ако повече градиш, а по-малко рушиш, ти ще съградиш себе си. Значи, ние имаме предвид реалното в света. Душите представят реалността в света. Те са елементите, от които е съставен един народ, както и цялото човечество. Всяка душа, която гради повече, а руши по-малко, внася нещо ново в света.

Та, когато някои питат в какво се състои новото учение, ще кажете: „Новото учение е това, което гради повече, а руши по-

малко.“ Кое е старото учение? Старото учение е това, което руши повече, а гради по-малко. Аз не съм съгласен с никое старо учение, понеже то руши повече, а гради по-малко. Старото учение го имаме вече, то не е допринесло нищо особено за човечеството. Като разглеждаме историческия развой на идеите, или на ученията, през които човечеството е минавало и минава, казваме: Всяка идея и всяко учение, които са допринесли повече на човечеството, отколкото са разрушили, те са на място и са дошли по пътя на доброто. Всяка идея и всяко учение, които повече са разрушили, които са унищожили красивото и хубавото в човечеството, те са дошли по пътя на злото и не са на мястото си.

Ние виждаме, че първите човеци, Адам и Ева, които бяха създадени от Бога и поставени да живеят в рая, при най-благоприятните условия, по непослушание съгрешиха и напуснаха рая. След това те родиха двама синове, двама братя, единият от които уби другия. Кои бяха подбудителните причини Каин да убие брата си Авела? Как се роди в него това желание? Отде научи Каин изкуството да убива? Без да иска, Авел даде повод на Каина да го убие. Каин беше земеделец, а Авел □ овчар. Авел закла едно от своите агнета и го принесе в жертва на Бога. Димът от неговата жертва се разстилаше към небето, което показваше, че Бог приема жертвата му. Каин избра от най-хубавото жито и го принесе в жертва на Бога, но димът от неговия жертвеник слизаше към Земята □ не прие Господ жертвата му. Тогава Каин започна да мисли: „Ако Авел принесе едно агне и Бог прие жертвата му, то ако аз принеса в жертва Авел, навярно Бог ще приеме моята жертва.“ Така разсъждавал Каин.

Това е мое твърдение, може да е вярно, а може и да не е вярно. Аз не искам да ви убеждавам, но казвам, че това можете да го вземете като психологически анализ или само като разсъждение. Има неща правдоподобни. Бог знаеше, че Каин уби брата си и го попита: „Къде е брат ти Авел?“ Каин не каза: „Принесох го на Тебе“, но се уплаши и излъга. Той каза на Господа: „Не съм стражар на брата си, да го зная къде ходи.“ Тогава Бог му каза: „Кръвта на брата ти вика към Мене.“ Каин се обърна към Бога с думите: „Защо ме гониш от лицето Си? Аз исках да Ти принеса жертва и принесох от своето жито, но Ти не прие жертвата ми. Брат ми закла агне и Ти принесе жертва, която Ти

прие. Аз исках да Ти угодя, но не можах, Ти остана недоволен от мене. Сега, който ме срещне, ще ме убие.“ Господ му каза: „Не, никой няма да те убие. Който те убие, той ще бъде седмкратно наказан.“ По този начин Каин се лиши от страдания. Бог му каза: „Няма да имаш страдания, но ще се мъчиш.“

Страданието изкупва, а мъчението поставя човека в робство. Някои хора не искат да страдат. Всеки, който не иска да страда, той взима страната на Каина. Човек трябва да страда, да вземе страната на Авела. Който страда, той е кандидат за Царството Божие. Ако не страдаш, ти си кандидат за пъкъл. Аз употребявам думата „пъкъл“ в съвсем друг смисъл, а не така както вие го разбирате. Да бъдеш в пъкъл, това значи да движиш едно колело в неоправен път. Какво може да придобие едно колело, което хиляди години се е въртяло в един неоправен път? Да бъдеш колело, което само да се въртиш, без да вършиш някаква работа, това е пъкълът. „Пак□колело“ □ това означава пъкълът. Сега, аз не искам да го тълкувам. Това тълкувание не е авторитетно.

Злото е зло, понеже лишава човешката душа от онези възможности, от онези права, които □ са дадени, да бъде наследница на света, който Бог е създал. Светът е създаден за душата. Следователно всеки, който спира развитието на човешката душа и я лишава от възможността да приема благата на живота, върши най-голямото зло. Сега вие седите и се заблуждавате от временното. Наместо да отправите погледа си към Бога, към Слънцето, към всички звезди, които крият безброй възможности за човешкото развитие, вие се занимавате с дребнавостите на живота. Вие обикаляте цял ден вашите апартаменти и вашите изби, по цели дни се мажете с червила и белила, подрязвате косите си, скубете веждите си и т.н. Защо правите всичко това? За да угодите на хората.

Трябва ли да бъде косата къса? Апостол Павел казва, че на мъжете е позволено да носят къси коси, но на жените не е позволено. Днес жените не го слушат. Аз разглеждам този въпрос от органическо и психологическо гледище и казвам: Ако си станал много мекушав по характер, вследствие на което волята ти е отслабнала, можеш да отрежеш косата си като войник, до кожата. Така ще проявиш волята си. Ако пък си станал много груб,

остави косата си да расте, да стане дълга. Който иска да стане мек и благороден, да остави косата си дълга. Ако пък речеш да се биеш и имаш дълга коса, ти ще дадеш оръжие в ръката на неприятеля си, той ще те хване за косата. Ако косата ти е остригана до кожата, неприятелят няма къде да те хване. Това е страничен въпрос. Предназначението на косата е съвсем друго. Космите на главата имат особено предназначение, затова вие трябва да се отнасяте внимателно с тях, всякога да ги причесвате гладко. На онези от вас, които сте нервни, неразположени, болни, бих препоръчал следното нещо: вечер, преди да си легнете, разхвърлете косата си и прекарайте пръстите си няколко пъти. След това си легнете. Сутринта, като станете, срещете я добре. Като раздвижвате с пръстите си косата, по този начин вие я освобождавате от ония утайки, от онзи прах, който се е наслоил в нея, и по този начин препятствава да възприемате онази енергия, която иде от пространството. Не е произволно нещо косата. Тя играе роля на приемник и на предавател на енергии от пространството и от самия организъм. Онези от вас, които са нервни, нека направят този опит в продължение на един месец, всеки ден по три пъти: сутрин, на обяд и вечер. По три пъти раздвижвайте косата си с пръстите и после пак я загладете. Пред хората ще се явявате със загладена коса. Като правите опита няколко пъти на ден, ще видите какъв резултат ще имате. Не бързайте само да ровите косата си, но вложете и мисълта да използвате енергиите от пространството. Отхвърляйте косата си добре назад и после пак я прибирайте.

„Облечете се в Господа Исуса Христа и не промишлявайте за плътта в похотите □.“ Ние трябва да се облечем в истинското знание и да се срещаме с различни хора. С колкото повече разумни хора се срещате, толкова по-добре за вас. Успехът на хората зависи от срещите, които те имат. Не само това, но човек трябва да чете и хубави книги. Красивите мисли и чувства, както и благородните постъпки, които някои автори внасят в лицето на своите герои, действуват благотворно върху развоя на човешката душа. Често хората стават много еднообразни. Те мислят само за онова, което нямат. Защо да не мислят за онова, което имат? Ние живеем в Бога, Който има всичко. Той носи всички блага в Себе си и е готов да ни даде всичко, което искаме. Хората търсят благата оттам, дето ги няма, а не ги търсят там, дето ги има. Те трябва да търсят

благата и в себе си. Знаете ли какво значи да търсиш нещата в себе си? Ето какво разбирам аз под думата „себе си“. Да намериш нещата в себе си, това значи да намериш един човек, който те обича така, както ти обичаш себе си. Този човек, който може да те обича така, той ще събуди в тебе любов към Бога. Ако можеше по друг начин да се събуди в човека любов към Бога, Христос нямаше защо да дохожда на Земята. Христос дойде в света да събуди в хората Божественото, Коего от хиляди години насам седи заспало в него. Той обичаше хората толкова много, че беше готов да се даде в жертва, което и стана, за да пробуди Божественото начало в човека. Казано е в Писанието: „Онези, които чуят гласа Му, ще оживеят.“ Какво ще оживее в човека? Божественото ще оживее. Щом Божественото в човека оживее, той е вече на прав път.

Казвам: Дойдете ли до Бога, искайте от Него само това, което никой човек не може да ви го даде. От човека искайте непотребни работи, които той може да ви даде, но от Бога искайте само онова, което никой друг не може да ви го даде. От Бога не искайте малки работи. Някой се нуждае от десетина лева и казва: „Помолих се на Бога и Той ми изпрати десет лева.“ Няма защо да се молиш на Бога за десет лева. Ти можеш десет лева всеки момент да ги изработиш. Достатъчно е да донесеш два-три пъти вода на един човек и той ще ти даде десет лева. Ако пък отидеш в един дом и започнеш да гадаеш, веднага ще получиш двадесет лева най-малко. Само ако му кажеш, че след една година ще спечели голяма сума, той е готов веднага да ти обещае хиляда лева. Не е въпрос да излъжеш човека, но така да му предскажеш, че да излезе вярно.

Аз не съм против гадането, но трябва вярно да се гадае. Много гадатели налучкват. Те мязат на онзи турски ходжа, на когото работите не вървели добре като ходжа и се чудил какво да прави, да нареди работите си добре. Жена му решила да го направи гадател и така станало. Той започнал да гадае на хората, но с налучкване. Така се случило, че на един-двама той отгадал правилно и се прочул. На първия, на когото отгатнал, бил един познат, който го срещнал и му казал: „Като знаеш да гадаеш, я ми кажи какво нося в гащите си.“ Гадателят си помислил: „Спукана е работата ми.“ Той си казал полугласно: „Един път лисица на пазар, втори път, докато я уловят.“ □ „Браво, отгатна, аз нося лисица в гащите си.“ Един ден в персийския дворец на персийския шах

откраднали някои скъпоценности. Като чул, че имало в царството му един прочут гадател, той го извикал и му казал: „В двореца ми се извърши една голяма кражба, ти трябва да намериш разбойниците и да ми ги доведеш.“ Гадателят си отишъл у дома и казал на жена си: „Спукана е моята работа. Ти тури главата ми на въжето.“ На другия ден отишъл при шаха и му казал: „Ще ми дадеш тридесет деня да размишлявам и след това ще ти отговоря кои са разбойниците.“ Шахът се съгласил. Той се върнал у дома си, взел тридесет царевични зрънца и отишъл в гората да размишлява. От сутрин до вечер той размишлявал. Като се свършил първият ден, той извадил едно от царевичните зрънца, скрил го в джоба си и казал: „Първият мина вече.“ Той подразбирал, че първият ден се изминал. В това време разбойниците, като чули, че шахът ги търси, изпратили един от тях да види какво прави гадателят. Първият разбойник минал тъкмо в момента, когато гадателят казал, че „първият мина“. Разбойникът се уплашил и отишъл при главатаря да съобщи, че били открити. На втория ден гадателят пак отишъл в гората да размишлява. Привечер главатарят пак изпратил един от разбойниците, да разбере какво прави гадателят. Като скривал второто зрънце, гадателят си казал: „И вторият мина.“ То се съвпаднало с времето, когато разбойникът наистина минал край гадателя. Уплашени, че гадателят ги открил, разбойниците се явили при него и го помолили да не ги издава на шаха. По този начин гадателят открил кражбата и спасил главата си.

И това е гадание, но то почива на съвпадение. Това не е наука, то е съвпадение. Истински гадател е онзи, който поне седемдесет и пет на сто от това, което предсказва, се сбъдва, а само двадесет и пет на сто излиза криво. Но ако един гадател предсказва и от предсказанията му се сбъдват двадесет и пет на сто, а седемдесет и пет на сто не се сбъдва, той е от ония хора, които повече рушат, а по-малко градят. Който иска да стане гадател, нека започне да предсказва, да види колко от предсказанията му ще се сбъднат. Когато нещата станат вече, някой казва: „И аз така предсказах.“ Да, така всеки може да предсказва. Изкуство е да предскажеш нещо преди другите да са ти го казали или преди да е станало това нещо.

За да предсказва нещата, човек трябва да има голяма досетливост: умствена, сърдечна и волева. Няма случай, когато човек

предприема нещо и невидимият свят да не го предупреди. Но той трябва да бъде много чувствителен, да възприеме предупреждението. По който и да е начин, той непременно ще бъде предупреден: било чрез вятъра, било чрез облаците и т.н. Тръгваш някъде, но дойде ти на ума, че си забравил нещо и се върнеш. Щом се върнеш, знай, че работите няма да се наредят добре, непременно ще има някаква спънка. Тръгваш някъде на гости, но излиза вятър, който духа пред лицето ти. Не отивай, няма да намериш своя познат вкъщи. Ти можеш да отидеш пак, но само да провериш предсказанието. Ако отидеш и съжеляваш, че си отишъл, ти нищо не си разбрал и научил. Ще знаете, че от невидимия свят всякога предупреждават човека. Някой вземе един лотариен билет, но не знае дали ще спечели. „Ама аз вярвам.“ Това не зависи от твоята вяра. С вяра само ти не можеш да заставиш хората да теглят билет за тебе, който да печели. Има един закон, според който е определено на човека да спечели или да не спечели. Ако някому е определено да спечели, още като купува билета, той изпитва една пълнота и в ума, и в сърцето си. И той положително знае, че ще спечели. Някой си въобразява, че ще спечели, и то един милион, но с въображението нищо не се нарежда. В края на краищата той вижда, че нищо не печели.

Печалбата се обосновава на един вътрешен закон, според който нещата се определят да станат или да не станат. Като погледнете ръката, лицето, челото, главата на човека, навсякъде е написано кой какво може да спечели и колко може да спечели, кой какви възможности крие в себе си за своето подигане. Колкото и да желае, човек не може да постигне всичко, което живее в неговата душа. За да постигне всичките си желания, той трябва да е роден гениален, с условия на гениален човек. А всички хора не се раждат гениални. Те крият в себе си възможности за бъдеща гениалност, но при дадените условия той не може да ги прояви. Всички тия възможности в него не са събудени. Гениалният човек има дълбок поглед. Той не се занимава с дребнави работи. Той е толкова уверен в това, което става, че с нищо не можете да го разклатите. Вие не можете с нищо да разклатите човека, който вярва в своята съдба. Някой дойде при мене и ми казва: „Помоли се заради мене, Господ да ми помогне.“ Остане ли друг да се моли за тебе, твоята работа е

свършена. Някой пък дойде при мене, казва, че ми купил билет на мое име, че и той да спечели. Нищо не излиза от такава работа. Честен трябва да бъде човек и в мислите, и в чувствата, и в постъпките си.

В турско време един българин от Добрич продавал на улицата салеп* и постоянно викал: „Салеп!“ По едно време той видял пред краката си една кесия, в която имало десет хиляди лева. Той се навел, взел кесията без да я отвори, турил я в пояса си и пак така спокойно продължил да вика: „Салеп!“ След малко един търговец го настигнал и го попитал: „Намерихте ли на пътя една кесия?“ □ „Намерих, заповядайте!“ Той подал кесията на собственика и продължил спокойно да вика: „Салеп!“ Колко души от съвременните модерни хора можете да намерите, които, като намерят една кесия на пътя, могат да я турят в джоба си, без да я отворят и спокойно да продължат да викат: „Салеп!“? Този човек не се смутил, защото знае, че кесията не е негова.

Сега, аз не искам да ви обезсърчавам, но казвам, че човек трябва да изучава реалния живот. Не е въпросът да се спира само на идеалната му страна. Според мене идеалната страна на живота може да се уподоби на онази жена, която, още със ставането си, започва да се оглежда в огледалото, да се чеше**, да се маже, да се нарежда с пръстени. Това не е същественото в живота. Следователно идеалното не съдържа всякога в същественото в себе си. Идеалното има нещо красиво в себе си, което не може да се отрече, но идеалното още не съдържа всич-

* салеп (от ар.-тур.) □ гъсто лепкаво питие, приготвено от подземните грудки на цветето салеп.

** чеша се □ *диал.* реша се.

ко. Много още трябва да работи идеалният човек върху себе си. Мнозина мислят, че идеалният човек няма какво повече да работи върху себе си! Не, идеалният човек тепърва има да работи върху себе си.

Сега ще ви приведа един пример. Един господин отива в Америка, в Бостон, да учи. По едно време той изпаднал, нямал пет пари в джоба си и трябвало да гладува три дена. Той ходил из Бостонските улици и се чудил какво да прави, да се нахрани: да работи, не искал; да проси, не може. По едно време нещо го ударило в краката. Навел се, вижда на земята една кесия. Отваря я, вътре петстотин долара. Той бил честен човек и тръгва да търси на кого принадлежи кесията. Оказва се, че тя била на един от студентите, който получил този ден хиляда долара, от които петстотинте оставил в кесията си, а другите петстотин задържал в себе си. Той получил кесията си, казал „благодаря“ на младия човек и си заминал, без да го възнагради. Значи, трябвало е четвърти ден да гладува. На другия ден този млад човек отишъл на един от пазарите, дето се продава всичко, да се разходи. Като обикалял пазара, случайно погледнал към земята и видял пред краката си един долар. Той се навел да вземе долара и в този момент нещо отвътре в него му казало: „Вземи този долар и не търси господаря му.“ Той взел долара и отишъл в гостилница да се нахрани. Той се нахранил с този долар, който се тъпчел на земята. Питам го после: „Какво научи от тази работа?“ □ „Научих, че не съм мислил добре. Всяко условие, което ми се дава, трябва да го използвам разумно. Ще бъдеш добър, ще бъдеш силен, да понасяш страданията, но сам няма да се излагаш на тях.“ Той казваше: „До това време не съчувствах на хората, но като минах през тази опитност, почнах да им съчувствам. Само по този начин разбрах, че в света има страдания.“

Та, не се обезсърчавайте. На всеки човек, който е изпратен на Земята, са дадени известни възможности и условия. Ако няма никакви възможности и условия, прибират го в онзи свят. Следователно, ако на човека не са дадени възможности и условия, с които да работи, прибират го в другия свят, поне да не се мъчи. Има смисъл човек да живее на Земята, но ако може да придобие известни опитности. Човек може да създаде много

работи. Всяко същество, колкото малко да е, има своето предназначение. Не мислете, че и вие нямате някакво предназначение на Земята. Хората са винтове, малки или големи, от различни машини. Ако някой от вас е винт от часовник, не е ли поставен на място, целият часовник ще спре. Поставите ли го на място, часовникът започва да работи. В този смисъл, всеки човек е винт от Божествения организъм, който не трябва да напуска мястото си, да търси друга служба. Дето ви е турил Бог, там ще стоите, докато един ден Той сам ви отмени. Като ви извади от едно място, Той ще ви тури на друго. Мнозина искат да заемат високи места в света. Какви места искат те? Представете си, че някой от вас е виден астроном или астролог. Какво ще предсказвате на хората? Какво ще им говорите за Слънцето?

Някои учени казват, че Слънцето е горящо тяло, а материята му била много гъста. Колко е гъста материята му? Според твърденията на тия учени, някои си представят Слънцето като обикновения огън. Не, Слънцето не прилича на обикновения огън. Ако човек постави гърба си на слънчевата светлина и остави съзнанието си свободно, той може да почувствува какво има на Слънцето. Ако Слънцето наистина беше огън, както някои учени казват, то никога не би могло да произведе огън. Ние знаем, обаче, че Слънцето само произвежда огън, без то само да е огън. Вие не можете да си представите какви сили, какви енергии се крият в Слънцето, което изпуска светлината си, която се движи с бързина триста хиляди километра в секунда. И при това, вече хиляди години са се изминали, как Слънцето се движи из пространството, без да е намалило своята енергия. Енергията, която иде от Земята, развива известно количество топлина. Ние се нуждаем от тази топлина. В Слънцето живеят разумни същества, които имат съвсем друг организъм, а не като нашия. Те са същества, които издържат на висока температура. Огънят, който се намира на Слънцето, за тях е много приятен. В този огън те се разхождат свободно, както са се разхождали тримата младежи в огнената пещ.* Тези същества изпитват приятност, когато са в тази висока температура, в този огън, а ние се чудим как могат да живеят в този огън. Без огън няма живот. Този

* Вж. Даниил, гл. 3.

огън е на степени. Нашият организъм издържа на тридесет и седем градуса. Дойде ли температура четиридесет градуса, той е болен вече. На сто градуса човек съвсем се опърля, а на хиляда градуса се изпарява, нищо не остава от него. Има същества, които се усещат добре при хиляда градуса. При две хиляди градуса се чувствуват още по-приятно, при три хиляди градуса се чувствуват още по-добре. Дойдат ли до сто хиляди градуса или до един милион, те се въодушевяват даже. Като влезе в Божествения свят, при Божествения огън, това същество се разтопява и нищо нечисто не остава от него. В Божествения пламък всичко нечисто изчезва и остава само реалността на нещата. Само при това положение човек разбира вътрешния смисъл на живота.

Та казвам: Докато сте още на Земята, вие трябва да разберете всичко онова, което очаквате да разберете. Като не могат да разберат онова, което трябва, някои казват: „Като умрем, тогава ще разберем това, което трябва.“ По-добре е още тук да разберете това, което ви е нужно. Сега вие сте дошли до положение, при което се нуждаете от известни опитности. Всеки от вас трябва да излиза от тялото си поне пет-шест пъти през годината и да отива на разходка за известно време, след което пак да се върне. Някои имат възможност да излизат от тялото си, но това става несъзнателно. Важно е човек съзнателно да излиза от тялото си, да се разходи и пак да се върне. Това трябва да става без страх. Някои, даже и всички, които спят, излизат от тялото си, но това трябва да става съзнателно и по всяко време, когато човек пожелае. Като спи, човек излиза от тялото си, но това не става доброволно. Тогава той се намира в затвор и по желанието на други го пущат за известно време да се разходи и пак го прибират. При това положение човек е свободен само за един-два часа и после пак го прибират в затвора. Ако прави такъв опит, човек трябва да бъде безстрашен. В първо време той ще усети, че ръцете и краката му започват да изстиват, но не трябва да се страхува. Преди да напусне тялото си, човек трябва да си внуши мисълта, че пак ще се върне. Не направи ли това, той може да остане вън от тялото си. Няма по-страшно нещо за човека от това да остане вън от тялото си. Той е изгубен вече. Той изпада в един ненормален свят. Обаче, ако човек съзнателно излиза и се връща в тялото си, той придобива голяма

опитност. Тогава неестественият страх в човека ще изчезне и той ще види, че може да живее и вън от тялото си. Законите там са други. И там може да остане човек да живее, но само след като е свършил земното училище. Земният живот е приготвление за по-висок живот. Земният живот е една велика школа, за която трябва да намерите учители.

Сега аз ви говоря за истината. Но като ви поучавам, аз трябва да имам любов към истината. Няма по-опасно нещо от това да имате учител, който ви учи без любов към истината, без любов към самите вас. Вие трябва да имате учител, който ви обича, който е готов да се жертвува за вас. Обича ли ви, под негово ръководство вие ще имате различни постижения. Който не ви обича, той може да ви причини хиляди злини. Никога не се подлагайте на опит, без да участва Божествената, безкористна любов.

Христос казва на учениците Си: „Отивам да ви приготвя място, че когато го приготвя, ще дойда да ви взема при Себе си.“ Като дойде, Той ще ви извади от телата ви. Вие мислите, че сте постигнали много неща. Не, това тяло, което сега имате, трябва коренно да се преобрази, да станат големи промени с него. Сега всички хора говорят за новото в света. За да възприеме новото и да влезе в новия живот, човек трябва да преобрази своята мисъл, да стане нова. Той трябва да преобрази своите чувства, да се проникне от Божията любов, а също така трябва да измени и постъпките си. Всичко това ще му послужи като материал за създаване на новото, което ще го освободи от ония ограничения, в които сега се намира. Съвременните хора още не могат да използват Божествените блага. За да се приеме това благо, всички домове трябва да се преобразят. Всички мъже и жени трябва да се преобразят, да дойде новото разбиране на любовта. Между тях трябва да има взаимно уважение и почитание, че да са готови едни за други да се жертвуват. Всички деца, синове и дъщери, трябва да се преобразят. Всички хора трябва да се преобразят, за да влезе между тях новото разбиране. Сега, дете и да отидете да проповядвате истината, веднага ще ви питат: „Кой ви е изпратил да проповядвате?“ Веднага ще ви питат работите ли за другите или не. Вие какво ще кажете? Вие ще се намерите натясно и ще кажете, че рабо-

тите за другите.

Казвам: Ние работим за всяка една държава, която е създадена от Бога. Ние не работим за една държава, която не е създадена от Бога. Ние работим за всеки човек, който е създаден от Бога, а не работим за онзи, който не е създаден от Бога. Ние не можем да работим безразборно, за кого да е □ ще ни държат отговорни. В света съществува една държава, която е образ на всички държави. Казано е в Писанието, че всяка власт е от Бога дадена. Тогава и властта на всички държави, които съществуват, е все от Бога дадена. Като отидете в едно семейство, ще видите, че и там съществува същият спор □ всеки иска да бъде господар. Жената иска да бъде господар, мъжът иска да бъде господар. Имат право да искат това, но едно трябва да знаете: Който иска да стане господар, преди това трябва да е бил слуга. Ако първо не е бил слуга, той трябва да стане такъв, а после може да стане господар. Който е слугувал вече, той има право да стане господар. Професорът, който с часове работи върху една задача, господар ли е или слуга? Ако ти не можеш правилно да решиш една задача, ти не си никакъв слуга. Можеш ли правилно да решиш задачата си, ти си слуга. Господар е онзи, който, каквото каже и работите стават. Не може ли, като каже нещо, и работата да става, той не е господар. Някой господар казва да стане една работа, но други я правят, а не той сам. Някой казва, че трябва да стане добър, но не става. Как може човек да стане добър? Човек може да стане добър само при известни условия. Добрият човек е отхранен със специфична храна от невидимия свят. Добрите майки знаят този закон и затова раждат добри деца. Те ги отхранват със специфична храна. Всички майки, които не спазват този закон, са родили лоши деца. И пчелите прилагат този закон. Те отглеждат работници със специална храна, търтеи □ също със специална храна, а и за царицата има специална храна.

Следователно, иска ли човек да стане умен, той трябва да се храни със специална храна за ума. Исква ли да стане добър по сърце, той трябва да се храни със специална храна за сърцето. Исква ли да усили волята си, също трябва да се храни със специална храна. Не само това, но индусите имат различни методи за дишане, с които усилват своя ум, или своето сърце,

своята нервна или симпатична системи. Други методи имат пък за усиляване на своята воля. Ония, които не разбират тези методи, при изучаване на окултните науки, ги прилагат, но са създали големи нещастия. Трябва разбиране за тия методи. Те не са подходящи за западните народи. Сега вие ядете по три пъти на ден: сутрин, на обяд и вечер, но не знаете кога за какво ядете. Сутрин ще ядете за ума си, на обяд □ за сърцето си, а вечер □ за тялото си. Човек трябва да разграничи тия неща в себе си и да поставя храната на своето място. Не я ли туря на мястото, тя не може да се използва. Онези, които разбират Божия закон, всякога поставят храната си на определеното за нея място и време: сутрин се хранят за ума, на обяд □ за сърцето, а вечер □ за волята. При това, като се хранят, те трябва да четат „Отче наш“. Не е безразлично как четат тази молитва. Като се храниш сутрин за ума си, ще кажеш: „Отче наш“ □ и ще изпратиш храната към ума си. На обяд ще кажеш: „Отче наш, Който си на небето“ □ и ще изпратиш храната горе, в сърцето си. Вечер, като се храниш, ще кажеш: „Отче наш, Който си на небето, да се свети името Ти“ □ изпрати храната си в своята воля.

Значи ще се молите по следния начин: „Отче наш, Който си в моя ум; Отче наш, Който си на небето и в моето сърце; Отче наш, Който си в моя ум, на небето и в моето сърце; да се свети името Ти. Отче наш, Който си в моя ум, Който си на небето и в моето сърце, Който си в моето тяло, бъди и в моята сила и да се свети името Ти.“ Ако се молите така и ако мислите по този начин, храната ви ще отиде на своето място.

Сега, това не е за светските хора, но то се отнася за посветените, за онези, които са навлезли в духовното, които искат да се подвизават в Божия път. Това е за онези, които говорят за любовта. Без любов тази работа не става. Следователно, за да се ползвате от храната, вие трябва да ядете с любов. И тогава, като отидете на работа, ще благодарите на Бога, че работите. Всяка работа има смисъл, когато се върши с любов. Ако живеете така, господарят ви ще види, че у вас има нещо ценно и ще се отнася добре. Господарят ви може да е строг, да се кара и вика, това нищо не значи. Той е за предпочитане пред мекушавия господар. Той е справедлив и казва: „Това не е право.“ Мекушавият господар маже и глади. Аз не съм за мазането и за гладене-

то. Ако една дреха е ушита, тя трябва да е скроена по всички правила на изкуството. Аз не съм за онези украшения и външни боядисвания на човека. Всичко трябва да дойде отвътре. Ако е за червенина на лицето, тя трябва да дойде от храната. Ако е за светли очи, това трябва да се постигне пак от храната. Светлината на очите иде от храната, от чистите мисли. Аз не съм против външните мазилки и казвам: Ако човек маже къщата си отвън, защо да не маже и лицето си? Но като маже лицето си, той гради само двадесет и пет на сто, а руши седемдесет и пет на сто. Повече отнема, а по-малко придобива. Ако пък тази мазилка иде отвътре, тогава седемдесет и пет на сто прилагаш, а двадесет и пет на сто отнимаш. Това показва и статистиката.

Та казвам: По-добре е да прилагаме, отколкото да отнемем. Аз не съм против козметиката, но ако употребяваш външни средства, те трябва да бъдат доброкачествени. Разправяше ми една сестра, че забелязвала какво* кориците на нейната Библия, които били червени, постепенно губили боята си. Тя се чудила какво става с тях. Един ден заварила слугинята си, че с пръст и слюнка вадела червената боя от Библията и се червисвала. В една година всичката червена боя на Библията изчезнала, отишла на устата и на страните на слугинята. Такава боя разваля. Ако искате червена боя, купете си една призма, с която да разлагате светлината. Наблюдавайте известно време червения цвят на спектъра и го прекарайте през устните си. Този червен цвят ще се предаде на клетките и няма да се мине дълго време, устните ви ще станат червени. Когато температурата на тялото се намали, устните стават черни. Не е добър този цвят. Тогава за предпочитане е устните да бъдат червени, отколкото да са черни. Черният цвят носи едно нездравословно състояние за човека. Затова човек трябва да мисли за устата си. Искате ли да придобиете здраве, разтривайте от време на време устата си с една малка, чиста, мека кърпичка. Това е едно от хигиеничните правила за доброто състояние на вашата уста. Човек трябва да обръща внимание на устата си. Той трябва да има отлична уста. Чрез и от устата трябва да излизат най-хубавите работи.

* какво □ *остар. и диал. че.*

Най-хубавите неща се предават чрез горната устна, затова тя трябва да бъде много деликатна. И двете устни имат голямо предназначение. Горната предава, а долната приема. Ако устата на човека е добре устроена, той ще приема и ще предава добре нещата. Като предава добре и възприема добре, човек има отличен характер. Ако не може да приема и да предава добре с устата си, човек се натъква на големи противоречия. Човек не трябва да стиска устните и зъбите си много, да не образува права линия с устните си.

Сега, като се говори на хората, те искат една логическа реч. Ако говоря върху характера на един гениален човек, какво трябва да изнеса за него? Аз трябва да опиша неговия гениален ум, съчиненията, които той е написал. После трябва да опиша проявите на неговото сърце и най-после □ проявите на неговата воля. Но след като опиша всичко това, аз трябва да видя по какъв начин мога да използвам методите, с които той е работил. Всеки човек трябва да подражава на гениалните хора, да приложи методите, с които те са работили. Не буквално, но поне до известна степен. Добре е човек да чете живота на гениалните хора, защото те имат нещо оригинално и в методите си, и в своите прояви. Човек не може да бъде гениален сам по себе си. Той е плод на усилията на много същества преди него. Някои казват, че като дойде Духът в човека, Той ще го научи на всичко. Какво представя Духът? Духът е сбор от напреднали същества, които са работили и живели милиони години, вследствие на което са изработили методи за работа. И ние трябва да се ползуваме от тези методи. Това може да стане само тогава, когато дойдем в общение с тях.

„Облечете се в Господа Исуса Христа.“ Аз взимам този стих в широк смисъл. Христос е образец, който показва на човека как може да възприеме всички онези блага, които са необходими за неговата душа. В човешката душа са вложени много дарби и способности, които тя трябва да прояви и разработи. Някой има пет таланта, някой □ два, а някой □ един. Но поне един талант всяка душа има, а останалите са в потенциално състояние и чакат времето на своето развитие. Под думата „да се облечем“ в Христа, не разбирам само да мислим за Него, но да проявим всички възможности, които се крият в нас. С други

думи казано: да дадем възможност на Божественото да се прояви в нас. Ако всички хора биха желали силно Бог да живее в тях, тогава ще се изпълни стихът от Евангелието, който казва: „И ще се всели Бог в тях, и ще им бъде един Баща, а те – един народ.“

Да живее Бог в човека, това значи Неговата мисъл да се всели в човека, Неговите чувства – в човешкото сърце и Неговата воля да стане воля на самия човек. Това подразбира да бъде човек в съгласие с Бога. Когато се намери в противоречие, човек казва: „Как трябва да върша волята Божия?“ Ами как можеш да вършиш своята воля? Казвате: „Как да изпълня волята Божия?“ Много просто. Представете си, че сте болен и нямате вода да пиете, а изпитвате голяма жажда. До вас седи шишето ви, но празно. При вас дохожда един от приятелите ви и като вижда, че нямате вода в шишето, а сте жадни, той веднага взима шишето и отива до най-близкия извор на планината, напълва го с вода и ви донася чиста планинска вода. Вие пиете от тази вода и сте доволни, че сте задоволили жаждата си. Както вие сте доволни, че вашият приятел е изпълнил волята ви, така и Господ ще бъде доволен от вас, когато изпълните Неговата воля. Следователно всяко добро дело, направено от вас за вашия ближен, е изпълнение на волята Божия. При това положение Бог ще бъде доволен и от вас. Ако ти помогнеш на една бедна вдовица, която се е молила три седмици, ти вършиш волята Божия. Бог няма да слезе от небето по физически начин да помогне на тази вдовица. Той ще помогне чрез някой човек, който е готов да изпълни Неговата воля. Няма да се мине много време, друг някой ще изпълни нещо по отношение на тебе. Той ще помогне на тебе. В този смисъл хората са като скачените съдове, едни други се преливат и си помагат. Много хора не искат да си помагат. Някой казва: „Аз работя само за себе си.“ Друг казва: „Аз работя само за дома си.“ Трети: „Аз работя само за отечеството си, за народа си“ и т.н. Истински човек е този, който всякога е готов да изпълнява волята Божия. Той работи за Бога, защото разбира, че Божият Дух живее във всички хора на Земята. Следователно, каквото прави за едного, той го прави за всички.

„Облечете се в Господа Исуса Христа.“ Казвам: Облечете се в Господа Исуса Христа, така че да се прояви любовта Му във вашите сърца. Облечете се в Христа, за да се прояви Неговата мъдрост чрез вашите умове. Облечете се в Христа, за да

се прояви истината във вашата воля. Облече ли се по този начин, човек и при най-лошите условия може да бъде весел. Всичко друго е преходно, временно. Никога не давайте ход на вашето недоволство. Има състояния, при които човек не може да не бъде недоволен, но той не трябва да изказва недоволството си. И радостта си не трябва да изказва. Оставете недоволството и радостта сами да се проявят. Ако се проявяват сами, вие печелите. Ако вие ги проявявате, вие губите. И тогава, ако радостта сама се проявява в човека, вие ще видите, че от лицето на този човек излиза светлина. Колкото и да сте скръбни, в присъствието на радостния човек скръбта изчезва и вие ставате весели. Така действа аурата на веселия човек. Като влезете в съприкосновение с човек, който е дал ход на скръбта си, и вие ставате скръбни. Обаче, влезеш ли в съприкосновение с праведния, колкото и да е скръбен, ти не възприемаш неговата скръб. Този човек не роптае, не се гневи, но търси начин да се справи със скръбта си, да се освободи от своята мъчнотия. Като срещна един човек с изкълчен крак, безпредметно е да го съжалявам. Аз търся начин как по-лесно и правилно да наместя неговия крак, да му помогна.

Сега всеки от вас може да направи по едно такова добро, което никой друг не може да го направи, оригинално, специфично добро. Краката могат да направят това, което ръцете не могат. Ръцете могат да направят това, което краката не могат. Очите могат да направят това, което ръцете и краката не могат. Всяко нещо е на мястото си. Следователно нека всеки направи онова специфичното за неговия ум, за неговото сърце и за неговата воля. Като направите специфичното добро, вие ще влезете в този път, в който Бог ще ви благослови.

И тъй, турете си за задача да четете молитвата „Отче наш“ на части: „Отче наш, Който си в моя ум; Отче наш, Който си на небето и в моето сърце; Отче наш, Който си в моя ум, Който си на небето и в моето сърце; да се свети волята Ти и да слезеш в моята воля, да вложиш силата Си в моето тяло.“

*„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва*

Има неща в природата, които с милиони години не се заличават. Само това, което любовта е написала, остава незаличимо. Желая ви вашите имена да бъдат написани от любовта, че никога да не се заличават.

*15-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 14.I.1940 г., 10 ч. сутринта,
София □ Изгрев.*

АКО ИМАТЕ ВЯРА

*„Добрата молитва“
„В начало бе Словото“*

Ще прочета един стих от 21-ва глава на Евангелието от Матей. „А Исус отговори и рече им: „Истина ви казвам: Ако имате вяра и не се усъмните, не само делото на смоковницата ще направите, но и на тази гора* ако речете: „Дигни се и хвърли се в морето“, ще бъде.“ (21-ви стих.)

„Духът Божи“

Ние четем какво е казал Христос преди две хиляди години. Той казва, че ако човек има вяра и не се усъмни, и на гората да каже да се дигне и да се хвърли в морето, ще стане каквото е казал. За кое море говори Христос? Всички тълкуват, че Христос говори за морето на физическия свят. Всичкото заблуждение седи в това, че хората искат да констатират нещата на физическия свят. Те мислят, че реални неща са само тия, които стават на физическия свят, на Земята. Опашката не е най-важният уд на животното. Опашката е дадена на животното главно да се брани от хапливите мухи. В този смисъл, и умът на човека е неговата опашка, с която той се брани от всички лоши мисли. Обаче, ако вие употребявате ума си само за да се браните от лошите мисли, той е безпредметен. Мислите ли, че опашката може да уреди всичко? Не, опашката не може да нареди всичко.

Сега вие мислите, че имате някакви съществени възгледи за живота. Не, от всички ваши възгледи за живота, които днес имате, след хиляди години нищо няма да остане от тях. Това, в което сега вярвате, един ден сами ще се чудите, че сте могли да вярвате в такива глупави неща. Казвате, че науката е постигнала това, че науката е постигнала онова. Нищо не е постигнала

* гора □ *остар.* планина.

науката. Нещата си съществуваша преди още науката да е говорила за тях. Преди да е заговорила науката за кръвообращението, всички животни и хора имаха кръвообращение, което ставаше независимо от това дали хората знаят нещо за него или не знаят. И без да знаят нещо за кръвообращението, мухите си живеят. Това е факт, който сам по себе си съществува. Вие мислите, че като откриете нещо, много сте направили. Това, което откривате, съществува и без вашето откритие. Ние само констатираме известни факти и истини. Казвате: „Кое е вярно?“ За мене нещата всякога са верни. Защо? Аз имам едни везни, с които всякога си служа. Аз не питам дали дадено нещо е вярно. Слушам човек да говори нещо □ аз не питам вярно ли говори, но веднага прилагам везните. Турям човека на везните, турям думите му и го тегля. Веднага познавам вярно ли говори или не. Запример, взема един слуга в дома си. Веднага го претеглям, да видя колко тежи. Запример, той тежи шестдесет килограма. Аз записвам теглото му настрана, за да сравнявам, когато ми потрябва. Като излезе от дома ми, пак ще го претегля. Ако тежи шестдесет и два килограма, това показва че той е взел два килограма от дома ми и ще му кажа да остави тия два килограма, които е взел. Разправят, че когато човек слиза от невидимия свят, теглят го. Като се върне обратно в невидимия свят, пак го теглят, да видят какво е придобил и изгубил през времето, докато е бил на физическия свят.

Сега вие искате да забогатеете, но богатството е от специален характер. Позволено е на човека да забогатява само в три направления: в любовта, в мъдростта и в истината. Всички други богатства са узурпаторство. Забогатее ли човек вън от тия три направления, всичкото му богатство се конфискува на общо основание. Всичко, каквото имате вън от тия три вида богатство, се конфискува до последен косъм. Всичко, каквото имате, ще го дадете. Няма да остане нито един косъм от богатство, което сте придобили чрез узурпаторство.

Сегашните хора казват, че имат установени възгледи, установена религия. Няма установени религии в света. Това е заблуждение. Религиите са системи, училища, през които човек минава, за да се учи. Вие се заблуждавате като мислите, че може да установите своите закони и да заставите всички хора

да вървят по тях. И това може, но ако човешките закони са спомагателни средства на Божествените. Но ако вие поставите целия авторитет върху тях, вие сте на крив път. Тъй щото, знайте, че вие се основавате върху опитностите на милиони същества, които са живели преди вас. Ако се спрете там, спирате и развитието си. Някои, като се домогнат до любовта, мислят, че са постигнали всичко и повече нищо не им трябва. Докато момата не е намерила своя възлюблен, тя се кичи, краси се. Като го намери, китките изчезват, тя престава да се кичи и краси. Не, тъкмо тогава тя трябва да се облича по-добре. Тя не се облича, защото той □ казва: „Порано ти се кичеше и обличаше, защото търсеше мене. Сега, като ме намери, няма защо повече да се кичиш и обличаш.“ И тя, за да се покаже скромна, морална, престава да се облича добре и да се краси.

Сега, и в света имаме същото. Онези, които са намерили Христа, турят си черни раса. Там е заблудението именно. Тъкмо онези, които са турили черни раса, не са намерили Христа. Христос е в светлината □ нищо повече! Онзи, който ходи в тъмнина, който не разсъждава, на когото сърцето не чувства, на когото волята не е заквасена от истината, той е далеч от познаването на живота. И той ще претърпи такова разочарование, каквото никога не е могъл да си представи. Това е абсолютната истина, която сами ще опитате и видите.

Това не е наука, но това са факти, това са реалности. Аз не отказвам науката, но казвам, че след като научиш ролята на кръвообращението и специално на сърцето, ти ще знаеш как да се отнасяш с него. Да не го пресилваш в много работа. С постоянните си безпокойства човек пресилва сърцето си, създава му ненужна работа. Със своето безпокойство човек пресилва и мозъка си и създава на ума си една неразумна, безпокойна работа. Също така, с неразумна работа човек пресилва и волята си. Какво придобива човек по този начин? Нищо не придобива. Какво трябва да се прави тогава? Ще дадеш на ума, на сърцето и на волята си толкова работа, колкото Бог е определил. Има една определена дажба за това. В природата съществува закон, който регулира работата на човека и разпределя енергиите в тази работа правилно.

Казвам: Сега аз не искам да ви говоря за стари работи.

Всичко старо е отживяло времето си. Старото е имало думата си в миналото, няма дума в настоящето. Сега, запример, съвременните хора воюват. Те са воювали и в миналото много пъти. Какво ни ползуват нас миналите войни? Ние се интересуваме от сегашната война, как ще се разреши тя. Ако в тази война поставят любовта като принцип да разреши войната, ако поставят и мъдростта като принцип, най-после, ако поставят и истината като принцип, това е Божествен път за разрешение на войната. Но ако не турят любовта, мъдростта и истината като принципи за разрешение на войната, всички ще видят резултатите на своите действия.

Вие питате: „Да воюваме ли?“ Казвам: Войната е неизбежна сега. Ние сме в епохата на воюването. Не само ние воюваме, но на всички слънчеви системи воюват. Понеже днес всички същества са във военно настроение, като знае това, Бог е поставил различните планети на толкова далечно разстояние едни от други, че да нямат никаква възможност за воюване. Запример, между най-близките звезди до Слънчевата система има толкова разстояние от една до друга, че могат да се вместят три хиляди слънчеви системи като нашата. За да стигне светлината до това място, нужни ☐ са цели три години. Можете да си представите тогава каква експедиция трябва да се предприеме, за да мине човек това пространство и да завладее Слънцето. И най-после, какво иска човек да завладее? Много трябва човек да завладее, но не е въпросът там. Не е въпросът за завладяването. Човек трябва да знае онази наука, според която да не губи онова, което Бог му е дал. Нали Бог ни е дал всичко? Какво още има да завладяваме? Бог ни е турил в Себе си и ни е дал на разположение всичко, каквото Той има. Какво има повече да завладяваме в света? Ние трябва да употребим нещата, които ни са дадени, а не да ги завладяваме. Ти ще караш един автомобил, да печелиш пари. Там е заблудението. Ти ще направиш къща, ще туриш кираджии*, да печелиш пари и всеки ден ще се караш с тях. Ти ще станеш търговец, да печелиш пари и да лъжеш хората. Ти ще станеш учен, да учиш хората пак за пари. Казваш: „Като отида на онзи свят, каква ли служба ще ми дадат?“ ☐ Ка-

* кираджия (от ар.-тур.) ☐ *остар.* наемател.

торгата. Каторгата означава ограниченията. Това е едно положение.

Хората не разбират своите синовни отношения към Бога и вършат безобразия в света. Това безобразие се вижда в любовта, в знанието, в мъдростта, в истината □ навсякъде. Навсякъде виждаме лъжа. Защо трябва да лъжеш? И като лъжеш, какво ще придобиеш? Казват за някого, че като говори, има намерение да заматохари хората. Може да е така. И аз може да имам същите слабости. Като хората. Може и у мене да се яви желание да ви заматохари. Не, вие не сте глупави. Утре вие ще видите моето заматохарване. Едно нещо ще знаете: Аз не искам да лъжа хората. Аз не обичам лъжата. Аз не искам да лъжа себе си, аз не искам да лъжа ближния си, аз не искам да лъжа и Бога. Всичко друго мога да направя, но тия три неща не мога и не искам да правя. Аз не искам да лъжа □ нищо повече. Аз не искам да турям лъжата като договор на престъпление.

Като направя една погрешка, казвам: Аз трябва да поправа погрешката си □ нищо повече. На тебе, като човек, не ти подхожда да грешиш. Ти ще изправиш погрешката си сам □ никой не ти е крив. Аз съм крив за погрешката си и трябва сам да я изправа. Какво правят някои? Някой направи една погрешка и туря веднага лъжата, като започва да се извинява, че условията били такива, че възможност нямал, че наследил такива черти от баща си, от майка си и т.н. Това са измислици и лъжи. Кажеш нещо, стой на думата си □ нищо повече. Обещаеш ли нещо, изпълни обещанието си. Ако обещаеш да направиш днес една визита, направи я точно навреме. Една визита е достатъчно, не трябва повече.

Някой казва, че хората трябва да се обърнат към Бога. Кои хора? Ако е въпрос за богатите, богатите хора най-мъчно се обръщат. За да обърнеш един богат човек, трябва двоен труд. Защо? Богатият човек е пълно шише, което тежи сто и двадесет килограма. За да го обърнеш и да го излееш, не е малко труд. Ще го дигнеш, ще го обърнеш, ще го излееш и след това ще почнеш да го пълниш отново. В такъв случай по-добре намери един сиромаш. Сиромашът е празно шише. Няма какво, защо да го обръщаш. Налея отгоре, напълни го добре и свършена е работата. Така се пести и време.

„Дигни се и хвърли се в морето.“ Като се говори за морето, Христос е разбирал умственото море. В това море трябва да се хвърли човек. Но за да се хвърли в морето, човек трябва да разбира това, което Бог мисли. Аз наблюдавах един ден как постъпи един господин от високото общество в София. Той се готвеше да отиде с жена си на някакво голямо угощение и беше се облякъл с фрак с цилиндър на глава. В това време детето му си играеше с една топка. Като се търкаляше, топката отиде под кревата. Детето се обърна към баща си: „Татко, топката ми падна под кревата.“ Бащата, без да свали цилиндъра си, веднага се наведе под кревата и извади топката навън и я подаде на детето си. Интересно, този същият господин, като високопоставено лице на службата си е важен, от него зависи съдбата на много други, можа изведнъж да се наведе под кревата и да търси топката на детето си. Защо? Защото детето му вярваше, че бащата и с цилиндър на глава може да се наведе под кревата и да му вземе топката. Казвам: Похвално е за такъв баща, който може с цилиндър на глава да се наведе под кревата, за да извади топката на детето си. Защо бащата не хвърли цилиндъра, като се навеждаше под кревата, не зная, но аз похвалявам неговата постъпка и му казвам: Един ден ще те дам за пример в моите беседи.

Питам: В какво седи достойнството на човека, ако той не е готов и с цилиндър на глава, с всички накити по дрехите си, не е готов да се наведе под кревата и да направи услуга на един свой по-малък брат? В дадения случай аз вземам топката като едно добро, любовно, Божествено чувство, което ти може да проявиш. Ако го проявиш навреме, колкото малко да е това чувство, ти ще се ползуваш много повече, отколкото ако стоиш изправен със своя фрак и цилиндър и мислиш само за тях.

Разправят един интересен случай в Русия, във времето на един от миналите императори. По това време всички аристократи и благородници носели цилиндри. Императорът не харесвал това и няколко пъти им забелязал, но те, като големи аристократи, не се подчинили на желанието на императора. Той дълго мислил как да ги застави да се откажат от цилиндрите си. За тази цел той извикал един от своите съветници, да види как трябва да се постъпи. Тогава съветникът му дал следния

съвет: „Ето, аз ще намеря около петдесет-шестдесет хиляди цилиндри и ще издадем закон, според който всички кочияши ще се задължат да носят цилиндри. Ние ще им раздадем цилиндрите и те ще изпълнят заповедта.“ Така и станало. Когато аристократите и благородниците видели, че всички кочияши в столицата били с цилиндри на главите си, те веднага се отказали от своите цилиндри.

Ако в твоята глава не се крие една благородна мисъл, една светла мисъл на истината, и ако в сърцето ти не се крие едно благородно, любовно чувство, питам: в какво седи достойнството на човека? Ценността на човека седи в неговото сърце, в неговия ум и в неговата душа. Истината се крие в душата на човека. И заради тази истина той не трябва да допуска никаква лъжа в себе си. Сега аз говоря за лъжата малко специфично. Аз не разбирам лъжата така, както вие я разбирате. Според мене лъжа е това, което спира човешкия прогрес. Лъжа е това, което осакатява човешкия ум. Лъжа е това, което осакатява човешкото сърце. Лъжа е това, което скъсява човешкия живот. Лъжа е това, което прави човека сиромас. Лъжа е това, което прави човека болен. Лъжа е всичко онова в света, което става причина за хилядите нещастия и страдания на хората. С тази лъжа именно трябва всички да ликвидират. Не е лъжа това, че някой взел един хляб отнякъде. Гладен бил човекът, три дена не е ял, взел един хляб. Не е лъжа това, че някой взел една ябълка. Не е лъжа това, че един гладен, като минавал край едно лозе, откъснал си един-два грозда, да подкрепи силите си. Лъжата седи на друго място. Всяко нещо, което спира човешкия прогрес, е лъжа. Ти, който остаряваш, престани да лъжеш. Ти, който оглупяваш, престани да лъжеш. Болестите се дължат на лъжите на миналото. Съвременните хора страдат все от лъжите на миналото. Не само това, но от хиляди години насам ние носим живота на своето минало и неговите последствия. Животът на нашето минало върви след нас като сянка и ние не можем да се освободим от тази сянка и от последствията на това минало.

Мнозина ме запитват дали Христос ще ги избави. Христос е избавил всички ония, които са приели закона на Любовта, закона на Мъдростта и закона на Истината. Христос е избавил всички, които са престанали да лъжат. Но за онези, които не са

влезли в трите пътища, които не са престанали да лъжат, няма никакво спасение. Нито един от тия хора няма да възкръсне. Това е абсолютно вярно. Ще ме пита някой дали вярно говоря. Аз ще го питам: Ти вярно ли разбираш? Ако ти разбираш Божиите закони, никой няма да те изтезава, няма да бъдеш болен, няма да бъдеш сиромас, но ще бъдеш истински гражданин на Царството Божие, ще бъдеш навсякъде свободен. □ „Ама какво трябва да правя с условията?“ □ Условията ще ти се подчиняват, ти ще им бъдеш господар.

Ще кажете, че е трудна работа. Един съвременен италиански учен обяснява земетресенията със съществуването на някакви още четири планети, които той фактически още не е открил, но теоретически само. Германците пък за изстудяване на времето казват, че в Млечния път експлодирало едно слънце, по-голямо от нашето, че частиците на това слънце, като се движат нагоре, стават причина за големия студ. Също така и големите горещини се дължат на това слънце в Млечния път, което е експлодирало. Ола билир.* Възможно е и то. Това не го отказвам. Аз допускам всичко. Възможно е частичките на това слънце да са влезли в нашата Земя, та от една страна да предизвикат голямо триене в етера, а от друга □ голямо налягане, вследствие на което да е настанал голям студ и голяма горещина. В северното полушарие има голям студ, от който хората умират, а в южното □ голяма горещина, от която хората също умират. Хората умират и от студ, и от горещина, само с тази разлика, че които умират от студ, умират спокойно, като светии, заспиват и се пренасят □ блажено заспиват, а тези, които умират от горещина, страдат много. Повечето хора умират от студ, а по-малко от горещина. Като спре дишането на сърцето, това е студ, който му действа. И слънцето като спре, студът иде.

Не зная какво мислите за Слънцето, но това слънце ще задигне тази година повече от четиридесет милиони хора. Дали вярвате в това, безразлично е. Но казвам, че е така. Всяка година, и без война, отиват тридесет и пет милиона хора, но тази година ще отидат още пет милиона души. Ако тази година хората не постъпят според законите на Любовта, на Мъдростта и на

* olabilir (тип.) □ може би, възможно е.

Истината, още пет милиона души ще заминат за онзи свят. Сега вие ме питате какво ще стане с войната. И аз ви питам: какво ще стане с войната, която вие водите? Как ще се примирите? Ако сте англичанин, как ще се примирите с германците? Ако сте германец, как ще се примирите с французите?

Днес всички сте във война. Едни сте във война със себе си, други □ във война с ближните си, а трети □ във война с Бога. Вие воювате на три фронта. Мислите ли след това, че няма да има контрибуция? Ще има. Ако се съгласите да се примирите, няма да има война, няма да има и контрибуция. Ако не се примирите, ще има война, ще има и контрибуция. Войната трябва да престане. Ние искаме да завладеем Земята, да станем нейни господари, че и Господ да ни се подчини. Тази е амбицията на съвременните хора. Хубава е тази идея. За да стане това, ние трябва да направим една вселена, както Бог е направил, и тогава да Го повикаме да живее в нея. Без да могат да направят това нещо, хората, тия малки същества като комари, искат да заповядват. Каквото кажат, да стане. Те ще разправят за своите далнобойни оръжия. Знаете ли колко хиляди години комарът е мислил, докато си създаде това жилище? Знаете ли колко хиляди години е мислила пчелата, докато и тя си направи своето жилище? И след всичко това малката пчела в кошера мисли, че всичко е наредила, че е разрешила всички въпроси. Гледате онази царица в кошера, че се разхожда натук-натам, мисли, че е разрешила всичко. Тя мисли, че е разрешила всички въпроси, защото може да заповядва на тридесет-четиридесет хиляди пчели в кошера. Но утре дойде някой българин или англичанин с пушката си, пусне задушливите газове и всички се сгушат. Той вземе по-голямата част от меда им и казва: „На вас оставям по-малката част, а за себе си вземам по-голямата.“ На другия ден пак дойде с пушката си, взима си каквото му трябва. Питам: Какво се ползува пчелата от своето господарство?

Ако следим реда и порядъка в кошера, има какво да се научим от пчелите и от техния ред и порядък. От пчелите трябва да научим какво нещо е чистота, ред и порядък. От пчелите трябва да научим каква да бъде нормалната топлина в къщата. Като отглежда пчели, човек все ще научи нещо от тях, но и пчелата ще научи нещо от човека. Понеже е много сприхава,

пчелата не разбира приятелството. В нея няма никакво приятелство. Кажете ли три пъти да не се приближаваш до кошера, тя забива вече жилото си. И тя умира, но и тебе ще ужили. Ще забие жилото си. Та и хората, като не могат да търпят, току забиват жилото си. И ти, който забиваш жилото си, ще умреш. И онзи, на когото си забил жилото си, ще умре. Тогава, ако и двамата умрат, какво се ползват?

Сега аз не казвам, че не трябва да умираме. Трябва да умираме, но за какво трябва да умираме? Всички трябва да умрем за безлюбието в света. Всички трябва да умрем за лъжата в света. Ако не умрем за лъжата, ние не можем да се освободим от нея. Всичко онова, което лъжата ни е дала, трябва да мине през огън. Всичко трябва да изгори, че да нямаме повече взимане-даване с нея. Хората имат още сделки с лъжата. Тя хване човека и му казва: „Каквото ми дължиш, всичко ще го върнеш.“ Лъжата е едно учреждение. Лъжата, безлюбието се дължат на злото в света. Те принадлежат на света на злото. Любовете, Мъдростта и Истината се отнасят към света на доброто.

Следователно, в първата епоха, когато човек още не беше готов, Бог му каза: Ти няма да се занимаваш още с двата свята, със света на доброто и на злото, ще се занимаваш само с живота. Адам беше в едно високо училище, но той сгреша и излезе вън от това училище. Сега му беше времето да яде от забраненото дърво. Тъкмо днес е времето за това дърво. В това отношение вие точно сте навреме започнали да ядете от това дърво. Вие навреме сте започнали да ядете от дървото за познаване на доброто и на злото. А Адам яде от него шест хиляди години по-рано. Той яде преждевременно от това дърво.

Питам: Каква ви е целта да ядете от забраненото дърво? С каква цел човек взима вълната на овцете? Има ли право за това? Той има право да вземе вълната на овцата само ако направи от нея дрехи за бедните и страдащите. Това обирание на вълната е на място. По този начин ти изучаваш закона на жертвата. Ако обираш житото с цел да направиш хляб за бедните и страдащите, това обирание е на място. Но ако ти обираш житото и го държиш в хамбарите си, да поскъпне и да печелиш, това не е на място. Ако ти направиш дрехи от вълната на овцете и ги туриш в магазина си да чакат времето, когато цените станат по-

високи, че да спечелиш двеста-триста хиляди лева, това обирание не е на място. Мислиш ли, че при това положение можеш да живееш щастливо на Земята?

Сега чета по лицата ви въпроса: „Какво трябва да правим?“ Вие трябва да умрете и да оживеете. Дошло е вече време да умрете. Които са умрели, няма какво повече да умират. Аз се радвам, че са умрели. Които не са умрели, да умрат. Едните трябва да оживеят, а другите □ да умрат. Онези от вас, които не са ходили в света на изпитанията, да отидат. А онези, които са вече в света на изпитанията, да дойдат назад. Та, едни от вас ще отидат в света на изпитанията, а другите, които са в света на изпитанията, ще дойдат в новия свят, който сега се създава.

Сега някои казват: „Тук се говорят много работи, но ние не сме ги разбрали още.“ Това показва, че те влизат в подробностите. Аз съм говорил за три съществени неща. Да се приложи любовта като сила в сърцето и сърцето ти да загори от тази любов така, че като си туриш ръката на пулса, да изпиташ приятност. Това показва, че сърцето ти работи правилно. И тогава, ако си скръбен, като туриш ръката си на пулса, да ти стане весело и приятно. Това показва, че любовта е в сърцето ти. Ако пък имаш едно голямо съмнение в главата си, като туриш ръката на главата си и ти стане леко и приятно, това показва, че мъдростта е в тебе. Мъдростта е в главата ти. Ако имаш един товар, който трябва да дигнеш, достатъчно е да допреш ръцете си до тялото и ще почувствуващ такава сила, че ще можеш да заповядваш. Ако товарът е цял тон, ти ще му заповядаш и той ще тръгне след тебе. Ти можеш да го хванеш и с двата си пръста, но ако истината е в тебе.

Сега вие искате да ви доказвам нещата научно. Че, това става и сега. Идете в Америка, в един град и досега стоят запазени два големи топа от старите войни, които са така силно намагнитизирани, че човек, който носи в себе си някакъв железен предмет, не може да се приближи до тях. Всичко, каквото е от желязо, ще излезе и ще се полепи на топовете. Ако на обущата си има гвоздеи, с обущата заедно ще го дигне на топа. Който иска да ги разгледа внимателно, отдалеч още трябва да извади всички железни предмети, които има в себе си, и така да се приближи към тях. Голяма магнетична сила имат тия топо-

ве, те могат да дигат петстотин тона тежест.

Е, ако човек има такава магнетична сила в себе си, не може ли да направи нещо подобно? Ако това е възможно за два топа, още по-възможно ще бъде за съзнателната човешка воля. Има една Велика Разумност в света, Която ръководи всички работи. Всичко, което се подчинява на тази Разумност, е разумно. Ако ти си в съгласие с тази Разумност, кажеш ли нещо да се дигне, то ще се дигне. Но ти трябва да знаеш езика на тази Разумност. Ако на един англичанин говориш на български език и го викаш да дойде при тебе, ще дойде ли? Няма да дойде, защото не те разбира. Но ако му кажеш същото на английски, с една любезност и учтивост, той ще дойде при тебе. Ще му говорите на неговия език и той ще ви разбира.

Сега аз говоря на онези от вас, които се връщат от онзи свят, както и на онези, които сега отиват. Някои казват, че отиват на онзи свят. Вие не можете да отидете на онзи свят. Когато се говори за онзи свят, аз разбирам бъдещата епоха, която иде да замести този свят. Онзи свят не е такъв, какъвто си го представяте. Това, което вие наричате „онзи свят“, не е нищо друго освен обезпелтяване на човека. Той отива на онзи свят на възпитание. На богаташа ти трябва да вземеш всичкото богатство, за да разбере какво нещо е сиромашията и да може да влиза в положението на другите хора.

Така и мнозина от хората не искат да слушат каквото Господ им говори. Господ им казва нещо един, два, три пъти, но те не искат да слушат. Те искат да си поживеят на Земята. Тогава Господ праща Своите служители и им казва: „Идете да му секвестирате всичко, каквото има.“ Дойде ангелът, хване те, забие ножа си, извади душата ти и казва: „Ти ще се върнеш там, отдето си взет.“ Бог ще ви изпрати в онзи свят, отдето сте взети.

Вие не сте взети от тази Земя, на която сега живеете. За да ви направи, Бог е взел материя от онзи свят и там пак ще ви изпрати. Като отидете на онзи свят, веднага ще ви разглобят на дребни частици и ще ви пречистят, да видят къде се крие злото във вас. След четиридесет и пет години, според индуската философия, вие отново ще се създадете. Така пречистени, частиците ще се сглобят в една нова машина и вие ще се родите като дете, със своите специфични дарби и способности. Някой

от вас ще се роди като гениален музикант, или гениален художник, учен, философ и т.н. И върху всяка ваша частица ще бъде писано: „Този човек се връща от ремонта на Любовта, от ремонта на Мъдростта и от ремонта на Истината.“ Всеки, който е минал през трите ремонта: на любовта, на мъдростта и на истината, той ще бъде гениален човек. Нека след това някой се опитва да го съветва, че може да живее и с лъжа. Той ще му каже: „Ти ходил ли си в света, дето ремонтират?“ □ „Не съм ходил.“ □ „Аз пък съм ходил и втори път не искам да отивам.“

Та, на онези от вас, които не сте се справили със стария свят, пожелавам да отидете в света на ремонта, т.е. в заведенятия на Любовта, на Мъдростта и на Истината. Като се ремонтират всички хора, тогава ще дойде Шестата раса, която е раса на любовта. Когато тези хора се върнат от ремонта, тогава ще дойде Царството Божие на Земята. И между невидимия и видимия свят ще има една връзка. Невидимият свят е светът, от който нашият свят е излязъл. Той е светът на любовта.

Сега аз няма да ви казвам да вярвате, ни да не вярвате, но казвам: Впрегнете сърцето си на любовна работа, впрегнете ума си на разумна работа и впрегнете волята си на истинска работа. Човек трябва изцяло да се впрегне на работа. Сега вие очаквате да дойде Христос на Земята. Отде ще дойде Христос, отгоре или отдолу? Отвътре ще дойде Христос. Трите измерения, които имаме, това са предпоставки. Един център представя само една възможност. Точката, значи, е една възможност. За да се прояви, точката трябва да тръгне по пътя на линията. И правата линия е една възможност. Като се подвижи, и тя образува плоскост; плоскостта □ друга възможност; и плоскостта като се подвижи, образува тялото. Като се запознаем с трите измерения, ние ще дойдем до закона на растенето. Докато не почне да расте в любовта, човек не може да познае какво нещо представлява тя. Без растене любовта е непонятна. Любовта е извън трите измерения. Човек, който живее в трите измерения, няма понятие за любовта. Човек, който разбира само трите измерения, той е извън мъдростта, извън истината. За да разбере любовта, мъдростта и истината, той трябва да влезе в четвъртото измерение. Четвъртото измерение го наричат причинния свят, т.е. светът на любовта.

Само в света на любовта човек може да види законите, които Бог е създал. Само там човек ще разбере, че има велико предназначение в света. Ти си дотолкова важен, доколкото влизаш в тази Божествена система. Онези скъпоценни камъни, които днес употребяваме, преди хиляди години, когато са били в Земята, не са имали същата ценност, каквато днес имат. Обаче всички ония камъни, които са вече извадени от Земята, шлифовани и изработени, след като са турени на пръстите, като украшение на пръстените, те имат вече голяма цена.

Казвам: Ако любовта е извън нас, тогава няма да имаме никакво знание; ако мъдростта е извън нас, никакво знание няма, и ако истината е извън нас, пак никакво знание не съществува. Но когато любовта влезе в нашето сърце, в нашата душа, когато мъдростта влезе в нашия ум и когато истината влезе в нашата душа и в нашия дух, веднага нещата се осмислят. Някои казват: „Ама ние вярваме в Христа.“ Христос не се нуждае от такава вяра. Един от еврейските пророци е казал: „Тези народи се приближават към Мене само с устните си, а със сърцето си, с ума си и с тялото си далеч стоят от Мене.“ Значи, ние трябва да служим на Бога с истината, с мъдростта и със знанието. Значи всяка работа, която е извършена с любов, е ценна; всяка работа, която е извършена с мъдрост, е ценна; и всяка работа, която е извършена с истина, е ценна. Това изисква новата епоха, която иде сега.

Какво очаквате вие? Вие очаквате какъв мир ще склочи Германия с Англия и с Франция. Този мир ще се наложи. Не е въпрос за едните или за другите. Моите почитания към германците. Според мене Хитлер играе ролята на пророк Илия. Хитлер притеснява религията. Каква религия е тази? Ако е религия на любовта, разбирам. Трябва да се установи правото в света. Всички народи трябва да разберат, че правото е право за всички. Бог е Бог за всички. Не е само за един народ. Бог не е само Бог на англичаните, на германците или на французите, или на русите, или на българите. Бог е Бог на всички. Всички трябва да Му служат. Но германецът ще Му служи като германец, англичанинът □ като англичанин, руснакът □ като руснак и т.н. Всеки човек да служи на Бога според това, което е. Всяка жена, всеки слуга, всеки мъж да служи както той разбира.

Не е въпросът в знанието, което човек има. Всинца трябва да служим на Бога с любов. Всички хора имат някакво разбиране за любовта. Не мислете, че има разлика в разбирането на любовта от всички хора. И вие разбирате любовта така, както аз я разбирам. И аз я разбирам така, както вие я разбирате. Някои казват: „Облечете ни с любовта.“ Няма какво да се облечате с любов. Любовта учи хората. Като влезеш в любовта, ще видиш, че тя е нещо реално. Тя сама по себе си, в трите направления става понятна. Любов без знание не е любов. Любов без истина не е любов. Мъдрост без любов не е мъдрост. Мъдрост без истина не е мъдрост. Същият закон се отнася и до истината. Ако истината не съдържа в себе си любов и знание, не е истина. Истината трябва да съдържа в себе си мъдростта и любовта. Следователно истина е това, което съдържа знание и любов в себе си. Щом съдържа всичко в себе си, тази истина е полезна, не само за един човек, но за всички хора, за всички народи, за цялото човечество. Така трябва всички народи да схванат истината.

Бог е дал земя на всички народи. Защо трябва англичаните да се плашат? Днес Англия е най-богатата държава. Тогава, ако се водим по буквата на Христовото учение, Англия най-мъчно ще влезе в Царството Божие, защото Христос е казал: „Мъчно ще влезе богатият в Царството Божие.“ Втора след Англия по богатство иде Русия. После идат Съединените щати, след това □ Франция и т.н. Всички тия богаташи трябва да разтоварят камилите си пред Божиите врата. Но да оставим богаташите настрана. Те трябва да се заемат да работят за общото добро, за общото благо. Ние не осъждаме никого. И англичаните имат нещо хубаво и право в себе си, и германците, и французите и руснаците □ всички имат нещо хубаво в себе си, всички имат право в нещо. Споразумейте се всички и започнете да работите заедно, без да се ритате. Аз нямам нищо против войната, но ето какви са моите възгледи по този въпрос. Ако в тази война европейските народи спечелят повече от това, което имат, нека воюват, но ако те ще изгубят и това което имат, тогава войната трябва да спре □ нищо повече. Това е разумното. Сега българите ме питат да се бият ли. Казвам: Ако българите вярват, че в тази война ще спечелят, нека се бият, но ако изгубят и това, което имат, по-добре да си кротуват. И Франция, ако спечели повече от това, което има, нека се бие.

Този закон се отнася за всички народи. Божественият закон гласи: Не отваряй война, в която можеш да изгубиш и това, което имаш. Ако воюваш, воювай за Бога. За правото в света. Англичаните подозират Хитлера, но прав е Хитлер. Той казва на англичаните: „Вие сте много богати, трябва да дадете.“ Наистина, англичаните имат четиридесет милиона квадратни километра земя. Германците имат само осемстотин хиляди километра земя. Кой трябва да дава сега? Не е въпросът да поставим германците на мястото на англичаните. Тогава ще излезе още по-лошо. Другаде седи въпросът. Това са християнски народи. Аз вярвам, че те са дошли до едно положение да направят мир. Те казват: „Ние сме готови за мир, но всеки иска да се приеме неговата програма.“

В програмата си всеки трябва да тури за основа справедливостта, добротата и разумността. А от Божествено гледище във вашия договор за основа ще поставите Любовта, Мъдростта и Истината. Не турите ли за основа Любовта, живот няма да имате. Тогава и икономическите условия няма да се подобрят. Защото без любов хората стават алчни. Всеки алчен човек е сиромаш, той няма никаква любов. Който има малко, той е алчен. Който има много, той е щедър. Значи, любовта е, която ще направи хората да не са алчни. Без любов, алчността е неизбежна. Като си сиромаш, оттук ще задигнеш, оттам ще задигнеш.

Сега, аз говоря на вас, за да приложите закона върху себе си. Вие ще се намерите или в положението на германците, или в положението на англичаните. Всички, които ме слушате сега, сте или германци, или англичани. Колкото вие разрешите въпроса, така и те ще го разрешат. Казвам ви, че ако вие не разрешите въпроса правилно, един ден Господ ще ви тегли под съд. Той ще ви пита защо не го разрешихте и станяхте причина и други да сбъркат като вас. Ако вие го разрешите правилно, ще им дадете добра насока. А вие казвате: „Нека те да го разрешат, че ние □ после.“ И това не е лошо. Тогава вас ще повикат на фронта, а другите ще ги съберем тук.

Аз днес съм събрал всички държавници тук и им казвам какви ще бъдат резултатите. Казвам им какво е решението на небето. Всички трябва да слушат. Ако не слушат, Бог ще ги арестува и ще опитат Неговия закон. След четиридесет-петдесет

години всички ще бъдат арестувани. След сто години най-много сегашното поколение ще бъде арестувано и всички ще бъдат съдени. Ще ви питат: „Защо не изпълнихте Божия закон?“

Като говоря така строго, някой мисли, че му се карам. Ще кажете и вие: „Защо ни говориш толкова сериозно, защо ни се караш? Ние криви ли сме?“ Не сте криви, но понеже вие сте станции, аз си служа с високоговорител, за да ме чуят и на другите места. Всички вие сте станции, дето говоря с високоговорител, за да ме чуят навсякъде по света. Ако говоря много тихо, речта ми няма да бъде чута. А речта ми трябва да бъде разбрана.

За благо на цялото човечество, всички християнски народи трябва да обърнат един нов лист и да подпишат един мир с кръвта на Любовта, с кръвта на Мъдростта и с кръвта на Истината. Ние, съвременните християнски народи, трябва да решим въпроса по закона на Любовта, по братски да се примирим. Това е благородното. Това значи да има човек знание.

Като поставите тези клаузи, всички останали мъчнотии лесно ще се разрешат. Не мислете, че тия хора, които днес решават въпросите, са глупави. Не, умни хора са те и някои от тях са много умни. Те имат големи опитности, но са страхливи. Че са страхливи, се вижда по това, че всеки се е окопал, и в къщите си даже. Те са силни, но силни са в своите окопи. Французите са силни в Мажино, германците □ в Зигфрид.

Ако имате вяра, кажете, както е казано в стиха, тази планина да се дигне и да се премести и тя ще се премести. Тази планина трябва да се дигне, за да се изпълни волята Божия на Земята и да се въдвори в живота Любовта, Мъдростта и Истината между цялото човечество.

*„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва*

*16-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 21.1.1940 г., 10 ч. сутринта,
София □ Изгрев.*

И ЩЕ РОДИШ СИН

„Отче наш“

„Ще се развеселя“

Ще взема само няколко думи от 1-ва глава на Евангелието от Лука, от 31-ви стих, а вие сами ще си прочетете цялата глава.
„И ще родиш син.“

„Изгрява Слънцето“

Великото в създаването на света е отбелязано със създаването, т.е. появяването на човека. В този смисъл целият материален свят е създаден за човека. Значи, създаването на човека съставя една от великите епохи в материалния свят. В естеството на човека има две основи. Ако разгледаме човека индивидуално, ние виждаме, че той се явява и изчезва. Той иде отнякъде, заминава, изчезва, без да знаем къде. Сега да оставим какви са вашите религиозни вярвания по този въпрос. Ако имате религиозни вярвания, които се дължат на вашата опитност, това е един въпрос. Ако сами сте проверили нещата, това е едно, но ако се осланяте само на вяра, че този или онзи са писали или казали така, това е друго нещо. Защото нещата, които са писани, могат да бъдат верни, а могат да бъдат и неверни. Ако всичко, което досега е [писано, е вярно], защо тогава съществува този дисонанс в света? Ако всичко в света е зло, тогава откъде произтича доброто? Или ако всичко е добро, откъде произтича злото? Ако целият свят е лош, откъде иде доброто?

Човек има две естества. В свещените книги е казано, че човек е създаден от земя, от пръст. Това е едното естество на човека. Второто му естество е това, че Бог е вдъхнал в човека дихание и той е станал жива душа □ духовното естество на човека. Значи, едното естество на човека е от земята, а второто □ от духа. Та, злото в света се явява от човека, който е направен

от земя, а доброто □ от човека, който е излязъл от Бога.

Някои си задават въпроса: Защо човек така е създаден? Че как трябва да бъде създаден? Всички разглеждат въпроса как може човек да бъде създаден другояче. Нека дадат един проект, по който човек може да бъде създаден. Може да се зададе въпросът защо човек трябва да има два крака и две ръце, с по десет пръста. Може да се зададе въпросът защо човек може да има седем дупки на главата си: две очи, две уши, две ноздри на носа и една уста. Може да се зададе въпросът защо човек трябва да има двеста и петдесет хиляди косми на главата си, или седем милиона прозорци на тялото си. После трябва да знаете колко кости има в тялото си. Доста интересно е създаден човек. Всичко това вие не го знаете. Като не се спирате върху тия неща, казвате: „Човек е създаден по образ и подобие Божие“ и спирате там. Мнозина не знаят защо служат очите им. Също така, те имат нос, но не знаят защо им служи носът. Те мислят, че носът е само за чистене. Търговец е носът. Той се занимава с търговска стока, понеже от него излиза материал за продан. Ние постоянно изпращаме този материал в света. Съвременните учени са се впуснали в две крайности. Едни от тях изучават само това, което виждат, и казват: „Това е човекът, който виждаме.“ Тялото виждат, значи тялото е човекът. Слугите казват: „Това, което ние виждаме, то е човекът.“ Нито едното е право, нито другото е право.

Във виждането като процес слиза съзнанието. То не е просто виждане. Всеки гледа и вижда, но един вижда едно, друг вижда друго. Няколко души гледат, [но един вижда едно], друг вижда друго. Няколко души гледат [един човек], но единият от тях вижда, че косата му е бяла, вторият вижда, че очите му са сини, третият вижда, че очите му били големи, четвъртият вижда, че носът му бил широк, а петият вижда, че устата му била голяма. Това не е човекът. Че ушите били големи на някого, това не е човекът. Или че носът му бил широк, и това не е човекът. Ние констатираме само това, което представя някакво качество на човека, но това не е човекът. Това са инструменти, с които човек си служи.

Сега ние сме навлезли в една по-напредничава епоха. И ако не изменим своите възгледи, ще дойдат усилни времена. И

ако човек не разбира законите на пролетта и лятото, той няма да може да се ползува от есента и зимата. Като дойде зимата, какво ще прави той? Той няма да има вече онези благоприятни условия на пролетта и лятото, но ще се сгуши въкъщи. Какво ще прави той, ако няма храница, дърва и въглища? Какво ще прави той при промените на природата?

Често вие казвате, че човек ще остарее. Какво представя старостта? Старостта е зимата в живота. Когато се чувствуваш в разцвет на своя живот, това е лятото на живота. Ти си в апогея на своя живот. Когато си в младенчеството на живота си, ти си в пролетта на своя живот. Пролет, лято, есен и зима, това са четирите годишни времена на човешкия живот. Всяка година трябва да се използва разумно.

Ние вадим своите заключения от физическите неща, които съществуват в живота. Първо трябва да изучаваме физическия човек, а после духовния. Като се изучава духовният човек, методите са съвършено други от тия, с които се проучава физическият човек. Като изучаваме съвременната култура на един народ, запример, ние можем да изучаваме училищата и църквите. Питам: Отде и как са произлезли училището и църквата в човека? После можем да проследим индустрията и земеделието как са произлезли. След това можем да проследим военното дело, военните оръжия и аероплани. После можем да изучим и социалния живот, отде произтича той.

Вие не знаете откъде произтича всичко това, но когато видите един инженер, казвате, че той може да строи къщи, да дава планове. Отде произтичат тия способности в него? Той е роден така, със способността си да строи. Патката е родена да плува. Птицата е родена със способността да хвърка, конят е роден със способността да бяга. Но къде се крие причината за всичко това? Способността на инженера да строи се крие в областта на слепите му очи, както и в предната част на главата. Художникът, който разбира от изкуството, крие своята способност отстрани на главата, в тази част на мозъка, но същевременно той има и творчески ум. Онзи човек, който обича да се кичи, да се облича добре, да се докарва пред хората, крие своята черта отчасти в задната част на мозъка, отчасти и в страничната част. В тези области на мозъка се крият известни чувства, които

го поощряват към обличане и докарване в облеклото и в различни украшения. Някои хора обичат да сменят дрехите си: сутрин се обличат с дрехи от един цвят, на обяд □ с друг цвят, а вечер □ с трети. Странен е човек със своите навици. Някои хора обичат сутрин да се обличат с червени дрехи, на обяд □ с бели, а вечер □ с черни. Онзи, който се облича с червени дрехи, има подтик да направи нещо, иска да бъде активен. Когато се облича с бели дрехи, той иска да прекара тихо и спокойно, да се не смущава душата му от нищо. Той иска да се освободи от всякаква скръб в сърцето си и от всякакво смущение в ума си. Изобщо, той иска пълно спокойствие и тишина. Вечер понеже идат малко болезнени състояния, човек се облича с черни дрехи. И наистина, виждаме, че всички стари хора на стари години започват да се обличат с черни дрехи, да се вглъбяват в себе си, да се приготвяват за онзи свят. На обяд, като се наяде добре, човек иска да се облече с бели дрехи. Значи, черният цвят ги приготвява за онзи свят, за черния живот, в земята, дето се разлагат техните тела; белият цвят приготвя хората за онзи свят; а червеният цвят е сватът, който ги сватосва. Червеният цвят сватосва белия цвят с черния. Аз пък ги турям така: белият, черният и червеният цвят. Тази идея е добре поставена. В Писанието е казано: „Роденото от плътта плът е, а роденото от Духа дух е.“ Следователно това, което е родено от земя, земя е, а това, което е родено от Духа, Който е излязъл от Бога, то е Божествено.

Сега, като изучават проявите на отделните хора, намират разлика и казват, че някой е голям авторитет. Може да е авторитет, а може и да не е. По какво се отличават материалистите? Материалният човек мисли само за себе си. Питам: За какво мисли едно яйце, което е в кошницата? Яйцето не мисли за нищо. За какво мисли едно пиле, което се е излюпило? Пилето ни най-малко няма това разположение, каквото яйцето има. Щом се излюпи и тръгне да ходи, то мисли вече за храната си. Има вярващи хора, които казват: „Ние не трябва да мислим много, има кой да промисли за нас.“ Да, яйцето не мисли за нищо. За него трябва да мисли кокошката, която го е снесла, и господарката, която го е турила в кошницата. Обаче, щом пилето се излюпи от яйцето, то започва вече да мисли за нещо. Пилето може да мисли най-малко за две неща: или за да подобри своя физи-

чески живот, или да подобри своя духовен живот.

Но между физическия и духовния живот има една връзка. Ако човек подобрява жилището си, за самия човек ли го подобрява или за самото жилище? Той подобрява жилището си заради човека, който живее в него. Ако ние подобряваме своя физически живот с оглед на това да подобрим условията на своя духовен живот, това подобряване има смисъл. Следователно всичко, каквото правим, знанието и силите, които придобиваме, това са все спомагателни средства за подобряване положението на човека.

Питам: Какво е допринесла сегашната епоха, в която живеем, със своите богатства? В една от Своите беседи Христос казва: Какво се ползува онзи, който постоянно се безпокои и грижи, за да придобие нещо? Той може ли да стане по-висок и по-богат? Ако ти се безпокоиш, ще станеш ли по-учен? Ако се обезсърчаваш и обезверяваш, какво ще постигнеш? Казвам: При сегашните условия, при които хората живеят, очакват нещо особено, големи постижения. За да се развиват правилно, те трябва да поддържат и двата възгледа: едновременно човек е духовно и материално същество. Духовното същество е господарят на материалното. Духовното трябва да взима грижи за материалното в човека.

Ние поддържаме идеята, че в света има нещо разумно. Вярно е, че в света има една разумност, но тази външна разумност може да ползува дотолкова, доколкото прониква в нас. Ако тази разумност не прониква в нас, какво може да ни ползува, кажете ми. Не само това, но ако поддържаме съществуването на Бога, Който е създал всичко, Който е всесилен, а нямаме никаква връзка с Него, ние няма да се ползуваме от нашите твърдения. Какво ни интересува този Бог, ако не можем да се ползуваме от всичко, каквото Той има? Сега не е въпросът до нашите вярвания, до това, което ние поддържаме. Ние можем да опишем това Същество, Което различни философи са Го описвали, във всички времена. Учителите на човечеството са Го описвали по един или по друг начин, но ако не сме свързани с Него, никакви описания не могат да ни ползуват. Едни от учениите и философите са Го описвали като много строг, като Същество, Което всичко покосява и не се грижи за хората, за нищо

не се грижи. Други пък са Го описвали като толкова тщеславен, че ако не Му принасяли жертвоприношения, Той щял да се гневи и да разруши всичко. Да се мисли така за Бога, това се оправдава само с факта, че едно време хората са били деца. Но днес, когато са израсли, когато имат други възгледи за живота, как могат да уповават на такова същество? Те трябва да изменят своите стари възгледи за Бога.

Три неща се искат от сегашния човек: той трябва да мисли за светлина, да има светли мисли и по възможност със своя ум да не прави вреда на никого. Със светлина трябва да служи човек на Бога. Второто положение: Човек трябва да служи на Бога с любов. Той трябва така да обича всички същества, че да не причинява никаква вреда и на най-малкото същество. Без да иска, понякога човек може да причини вреда на някое същество. Запример, без да иска, човек може да настъпи някоя мравка. Това се прощава. Защо? Защото мравката е много дребна, може човек да не я види. Като разбере, че е стъпил върху една мравка, той трябва да се извини, да □ каже: „Ще ме извиниш, настъпих те, защото си много дребна, не те видях.“ Третото нещо, което се изисква от човека, е да настрои своята воля, да бъде хармонична във всички свои действия. Всички велики хора, които са идвали на света, са се спирали пред тази мисъл. Те са се увличали и са разглеждали тоя живот. Като четете Исаия, Иеремия, Иезекила, Данаила, във всички ще видите, че като сегашните хора, и те са имали повече любов към своя народ. Те са обръщали голямо внимание на народа, в който живеят, но въпреки това са говорили за Божественото. Всеки народ съществува заради нас. Така е от наше гледище. За българите българският народ е най-важен. За англичаните английският народ е най-важен. Това е право, но питам: Кой народ е най-важен за Бога?

Сега ще направя едно малко сравнение. Представете си, че ми предстои един дълъг път, за да свърша една работа. Как мислите, от кой файтон, такси или аероплан ще бъда по-доволен? От онзи, който върви бързо, спокойно, без да ме разтърсва, или от онзи файтон, който върви бързо, но несигурно и на всеки момент трябва да мисля да не стане нещо. Кой аероплан ще ме задоволи: онзи, който върви плавно, равномерно и сигурно,

или онзи, който всеки момент може да загази и аз през цялото време трябва да мисля дали ще остана жив? Или ако пътувате с параход, също вие трябва да се сигурни, да разчитате на него, че той ще ви изведе на определеното място и то без никаква катастрофа.

Сега като знаете, вие пътувате на един доста голям параход □ Земята. Имате ли някакво сътресение? Вечер не спите ли спокойно? Понякога се явяват малки или по-големи разклащания. Това се дължи на огнярите, които живеят на Земята. Понеже са поставени на работа около този параход, те турят повече огън отколкото трябва, вследствие на което стават експлозии и катастрофи. Засега този параход има петдесет и четири комина, а едно време е имал сто петдесет и четири-двеста петдесет и четири комина. Тъй щото, като върви сега този параход в пространството, той има около петдесет и четири и то все големи комини. Петната, които се явяват днес на Слънцето, не са нищо друго освен дим, кадеж от Слънцето. Значи, и Слънцето има свои комини, които хвърлят дим върху него. Ние наричаме този дим слънчеви петна. Значи, и Слънцето пътува в пространството.

Къде отиват жителите на Слънцето? На разходка, понеже през цялата вечност те са живели все на едно място, дотегнало им е вече да живеят там, затова решили да си направят своите екскурзии. Един ден те пак ще се върнат в своето отечество. Не стига това, но понякога понасят и нас, че, щем□не щем, и ние вървим с тях. Те си правят своите екскурзии, а ние по принуждение ги следваме. Значи, ние сме зависими от тях. Те си имат свое отопление и осветление, те са богати като князе и царе, а ние, които живеем на Земята, се нуждаем от въглища, от осветление. Ако те не ни изпращат от тяхната светлина и топлина, ние сме изгубени, зависими сме от тях. Те казват: „Ако вие не служите на Бога, няма да ви изпращаме нито светлина, нито топлина. Ако не изпълнявате и не служите на великия закон на живота, ще намалим бюджета ви и ще ви лишим от плодородие.“ Оказва се, че когато кадежът на Слънцето се увеличава или когато се увеличават и слънчевите петна, има повече влага, повече дъжд, по-голямо плодородие, но и по-големи студове. Когато се скрият петната, всичко това се намалява. Това е перспективно. Слънцето си показва само едната страна. Ние виж-

даме, че на всеки единадесет години се появяват петна в голямо количество.

Сега аз говоря в обща форма, а не в научен смисъл, за да ви бъде по-интересно. Учените казват, че на Слънцето ставали големи изригвания, които стигали на разстояние сто-двеста-триста-петстотин километра в пространството. Възможно е, аз не оспорвам това. Ако Слънцето гори, изхвърля огън, съгласен съм, но ако не изхвърля огън, не съм съгласен. Сега ние се интересуваме от Слънцето в едно отношение, а именно от това, че целият органически живот е обусловен на Слънцето. Едно време ние сме били независими, нашата Земя е била като Слънцето. Това е било преди грехопадането. Грехопадането е станало, когато Земята е изгубила своята светлина □ нищо повече.

Сега, аз изнасям една теория, която за мене е вярна. Дали вие вярвате в нея, това не е важно за мене. За мене е безразлично дали другите вярват. За себе си аз съм авторитет. Някой ще каже, че не е вярно. Провери и виж. Ще кажете, че така е писано в свещените книги. Не искам да кажа, че не разбирате, но казвам, че свещените книги са писани на три езика. Вие сте ги чели само на обикновения език, не сте ги чели още с езика на талантливите и гениалните хора. Вие не знаете какво са казали талантливите и гениалните хора за рая. Преди грехопадането раят е бил огрят и осветляван, отопляван с Божествена топлина. Щом съгрешил първият човек, тогава светлината и топлината са се дигнали от Земята. След това Земята е станала корава и тъмна и студена. Та сега ние живеем от подаянието на Слънцето. Ако Слънцето ни изпраща своята топлина и светлина, ние ще благодарим. Ако не ни изпрати, ние ще се молим да ни изпрати.

За това днес всички хора се молят. За какво се молят? Те се молят за вода, за светлина, за парички, за къщи, за волове, за земя и т.н. Някой казва: „Аз се моля много време.“ За какво се молиш? □ „Аз се моля за здраве, за спасение.“ Че, това са все материални работи. Чудни са хората, като се молят все за материални работи. Молете се на Бога да можете да Му служите с любов, да служите на ближните си с любов и да служите на себе си с любов. Молете се на Бога да можете да Му служите с мъдрост и със светлина, да служите така и на ближните си, и на себе си. Молете се на Бога да бъдете всички свободни и да Му

служите с истина, така да служите и на ближния си, и на себе си. Това е истинско служене. Вие започвате да работите с Бога, а свършвате със себе си. Вие започвате работите си с Бога, а ги свършвате със себе си.

В това отношение хората мязат на онзи циганин, който се качил на една топола да сваля косари*. Като се видял в трудност, той се обърнал с молба към Свети Никола: „Свети Никола, помогни ми да сваля косерчетата. Едно ще дам на тебе, едно на мене. Така ще ги разделя по братски.“ Като свършил работата си, слязъл от тополата и казал: „Свети Никола, защо ти са на тебе косарчета? Ти си светия, нищо не ти е нужно. Виж, аз си скъсах гащите, докато сваля тия косарчета. Остави ги за мене.“ Та, всички вие, докато се намирате на тополата, в трудно положение, всичко обещавате, но като слезете от тополата, казвате: „Свети Никола, ти си светия, не ти трябват косарчета. Ти нямаш нужда от тях. Светия с косари ли ще се занимава? Остави ги на мене.“

Сега преведете този пример и във вашия живот. Когато човек и всички народи се намират в трудно положение, всички викат към Бога, да дойде да им помогне да победят. Всички воюват и очакват помощ от Бога. Като разглеждам това положение на хората, намирам, че те изпадат в много смешно положение. Един баща има пет сина и пет дъщери. Един ден синовете и дъщерите се скарват и всеки от тях се моли на баща си да му помогне той да победи. Питам: Ако в един дом братът налага сестрата и сестрата налага брата и след това пукнат главите си, кой от тях ще победи? И на кого от тях бащата трябва да помогне? Те не го питат какво да правят, не го търсят предварително, но като се видят в безизходно положение, тогава викат към него. И всички тия хора четат Стария Завет и се чудят на тия войни, които са ставали тогава. За тях тези войни са неразбрани. Това е за войни, които са неразбрани, а в света съществуват и много [други] войни: война между доброто и злото, война между истината и лъжата, война между знанието и невежеството, война между любовта и безлюбието. Както виждате, много войни стават в света. И след това казват, че не трябва да се

* косар, косер □ диал. птица кос.

бием ние. Трябва да се бием, трябва да воюваме на общо основание. Но ние се бием за това, за което не трябва да се бием, а не се бием за това, за което трябва да се бием. Ако двама души се карат, кажете ми, защо се карат? Двамата поддържат две различни партии. Единият поддържа злосторителната партия, а другият поддържа добродетелната партия. Значи, хората се делят на две партии: злосторители и добродетели.

Та казвам: Има защо да воюваме, защото злото е една партия, която воюва против всички хора. Злото има за цел да обезлюдява Земята. Има същества на Земята, които са създадени от черната светлина. Те искат да погълнат всички хора, да ги направят черни. Те са успели да направят една част от хората черни, но те искат всички хора да вземат на своя страна, да ги почернят. Когато човек започне да греши, лицето му потъмнява и се явяват бръчки на него. Той изгубва своята красота. И забележете, ако наблюдавате някой момък или мома, които водят порочен живот, лицето им постепенно става тъмно, черно, явяват се бръчки и красотата им изчезва. В скоро време те погрозняват.

Казано е в Евангелието: „Ти ще родиш син.“ Значи, доброто трябва да се роди в човека. Човек трябва да ражда не само веднъж. Един път той ще роди доброто, на втория път □ правдата, на третия път □ знанието и светлината, на четвъртия път □ истината и свободата, на петия път □ любовта. И любовта трябва да се роди, защото е казано в Писанието, че плод на Духа е любовта. Казвате: „С какво трябва да се занимаваме?“ Ще раждате. И мъже, и жени трябва да раждат □ нищо повече! Съвременните хора не искат да раждат. В еврейския народ считат за позор, ако жената не ражда. Те считат, че е нещастие, ако жената не ражда. Наистина че е нещастие за човека, когато любовта не може да се роди в душата му, когато мъдростта не може да се роди в ума му и когато истината не може да се роди в неговата воля. Това е, което човек трябва да ражда. Но и този е начинът, по който може да се освободи. Ако ти родиш любовта, тя ще те освободи. Ако родиш мъдростта, тя ще те освободи. И ако родиш истината, тя ще те освободи.

„Ти ще родиш син“, който ще бъде спасител на света. Христос казва: „Ако се не родите изново, няма да влезете в Царст-

вото Божие. “Христос имал предвид не обикновеното разбиране на раждането. Казват: „Защо им говориш с притчи?“ □ „Защото не им е дадено да разбират. За вас е дадено да разбирате вътрешния смисъл на нещата, а те не разбират още, затова нека мислят.“ Сега, като се роди някой човек, ражда се като дете, после расте, после се ожени, ражда си дечица, става виден човек и един ден, като умре, ще му турят паметник, на който ще пишат, че бил голям патриот, набожен човек, писал е много книги и т.н. Един ден, когато изчезне Земята, къде ще отидат неговите книги? Един ден нашата Земя ще остане в архивата. Къде ще отиде неговата слава? Казвате, че като умрете, ще има кой да мисли за вас. Съгласен съм с това, но кой кого ще слави, когато Земята отиде в архивата? Права е идеята, че човек иска да го славят, но казано е в Писанието: не търсете слава от човеците, но търсете слава от Бога. Има един вечен свят, дето нещата не се губят. Казано е в Писанието: „Не се радвайте, че духовете ви се подчиняват, нито че сте богати, но радвайте се, че имената ви са записани на небеса, в онзи красив Божествен свят.“ Това трябва да ви радва: че имената ви са записани в този красив свят и вие сте граждани на Царството Божие. Ти няма да бъдеш един изгнаник, но ще бъдеш гражданин на това царство. Докато не си станал гражданин, ти си нещастен, но като станеш гражданин, ти си осигурен вече. Мислите ли, че положението на посланика е лошо? Вие знаете, че положението на кой да е посланик, бил английски, германски, френски, руски, сръбски, български, е осигурено. Той представя държавата, от която е изпратен, и неговата дума се чува.

Та, радвайте се, ако и вие сте изпратени като посланици на Земята. Сега вие искате [Бог] да ви обръща внимание. Питам: Вие съзнавате ли, че сте Негов представител? Както са посланиците на различните държави, да се ползват с техния авторитет? Някой ти каже, че Бог не съществува и ти се свиеш, казваш: „Бог не съществува. Така казват учените хора.“ Ти ще кажеш: „Не, аз съм посланик на Господа и всеки ден приемам кореспонденция оттам.“ Ще кажете, че е много казано. Ще кажете, че гордостта на човека се проявява. Ами ако не кажеш, това не е ли страхливата гордост? Значи ти от страх се криеш.

Тогава някои философи аргументират: „Ако Бог съществува и ние живеем и след смъртта си видим, че нищо няма, не губим

нищо. Обаче, ако Бог съществува, тогава, като отидем в онзи свят, Бог ще ни възнагради.“ Виж го ти посланика! Аз пък разсъждавам другояче. Ти никога не можеш да отричаш нещата, които не съществуват. Само реалността може да се отрече. Само битието може да се отрича. Това, което не съществува, никога не може нито да се отрича, нито да се твърди. Твърдят се и отричат се само реалните неща в света. Тъй щото, когато отричаш съществуването на Бога, това показва, че ти поставяш себе си на мястото на Бога. Тогава ти си Бог, ти си мярка на нещата. Ти казваш: „Аз съм. Вън от мене никой не съществува.“ Прав си. От това твоё разбиране произлиза спорът между хората. Събират се две същества: едното отрича другото и второто отрича първото и започват да спорят кой от двамата е по-силен. От това именно произтича злото. Щом отричат реалността, злото се явява. Щом отричат истината, веднага злото иде при тебе. Злото е отглас на отричане на нещо съществено. Ако твърдиш, че реалността съществува, ти си съгласен с доброто. Доброто гради. И тогава, ако искате да знаете дали сте на правата или на кривата страна, виж съсипва ли се животът ти или се гради. Ако животът ти се съсипва, ти отричаш реалността. Ако животът ти се гради, ти поддържаш съществуването □. Тогава, пази се да отричаш реалността, защото сам по себе си ще се съсипеш. Ако твърдиш нещо, което внася в тебе светлина, топлина и сила, дръж се за него. Това е реалното. Онова, което подига човека, онова, което облагородява човека във всяко отношение, това е Божественото начало в света. Онова у нас, което ни уморява, което ни трови, което внася размирие, страх и безнадеждие, хвърлете го настрана, пазете се от него.

Казват за някого, че се хванал като слепец за тояга за нещо. Израилският народ се беше хванал като слепец за тояга за Моисей и той ги изведе из Египет. Защо се бяха хванали за него? Моисей написа един закон. Той донесе на евреите едно отлично учение.

Моисей минаваше за един от кротките хора. Той направи само един път престъпление в Египет и то от голям патриотизъм. Един ден той видя как един египтянин биеше един евреин и отиде да ги разтърве. Моисей нямаше намерение да убива египтянина, но понеже беше силен, голям юнак, той го събори на земята примрял. Като помисли, че египтянинът е умрял, Моисей го взе

и го зарови в пясъка. Той трябваше да остави египтянина на земята и след време той щеше сам да се съживи, да дойде в себе си. Но Моисей се много уплаши. Той знаеше, че не е позволено на посветените да вършат убийства. А Моисей беше един от посветените. Моисей се уплаши много и избяга след това в пустинята, дето стана овчар, да изкупи прегрешението си.

Моисей си мислеше, че като убие египтянина, израилският народ ще се освободи. След това той разбра, че с патриотизъм този въпрос не може да се реши. После, когато Бог искаше да го изпрати в Египет да освободи евреите, Моисей каза: „Господи, аз си опитах късмета, избери друг да свърши тази работа. Мене ме остави на свобода.“ □ „Не, ти трябва да отидеш, да изправиш грешката си.“ □ „Нали виждаш, Господи, че съм гъгнив и езикът ми се преплита?“

Знаете ли защо Моисей беше гъгнив? Първоначално той не беше гъгнив, но след като уби египтянина, той се уплаши много и стана гъгнив. Но Господ му каза: „Ти няма да се безпокоиш за това, Аз съм наредил тази работа. Ще изпратя с тебе брат ти Аарон, който е красноречив. Той ще те придружава навсякъде, докато езикът ти се развърже.“ Когато говореше с Господа, Моисей не беше гъгнив, но щом оставаше с хората и говореше между тях, тогава ставаше гъгнив. Той ходи на Синайската планина, написа Закона там, говори с Господа, без да заеква. И Бог му каза: „Докато си при Мене и говориш с Мене, ти не си гъгнив. Но щом останеш между хората, ставаш гъгнив.“

Това става и с вас. Защо? Всякога, когато човек не иска да изпълни нещо, което Бог му заповядва, той става гъгнив и не може да говори. Обаче когато защитава една кауза, тогава езикът му се развързва. Знайте, че великите хора не принадлежат само на евреите. Той дойде само да послужи на този народ, а евреите се помислиха за Богоизбран народ. Следователно всеки народ, който е готов да служи на Бога, на Божественото в света, е Богоизбран народ. Всеки народ, който се отказва да служи на Бога, той не е Богоизбран народ. И всеки от вас, който реши да служи на Бога, е Богоизбран, той е посланик Божий.

Всички трябва да бъдете посланици, а не проповедници. Аз считам думата „проповедник“, че е малко обезсмислена. Думата „посланик“ е по-добра. Посланикът е човек с авторитет,

той е човек с особени прерогативи. Проповедникът може да бъде гонен, но посланикът не може. Само като се скъсат дипломатическите отношения между две държави, всеки посланик се оттегля в своята държава. Та, в бъдеще не ви съветвам да ставате проповедници, но станете посланици. В къщата на посланика и денем, и нощем има светлина. Посланик е онзи, в къщата на който и денем, и нощем има топлина. Посланик е онзи човек, който има сила в себе си. Следователно всеки човек трябва да има знание за Бога и всеки човек трябва да има любов към Бога и всеки човек трябва да има сила, да служи на Бога. Това значи посланик в света.

Та казвам: Понякога се явява желание да напуснете Земята, да отидете в онзи свят. Така са ви учили, но вие трябва да знаете, че сте дошли на Земята да свършите земното си училище, земния университет. Много работи имате да учите. Дайте си отчет какво сте научили досега. Кое е същественото, което знаете? Някои искат да умрат, за да отидат на онзи свят. Умирането ни най-малко не въвежда човек в онзи свят. Аз да ви кажа: не мислете, че човек като умре, отива в онзи свят. Аз се абстрахирам от това, което се говори в свещените книги, и от това, което учените и богословите пишат. Според мене със смъртта къщата на човека се продава и той остава на пътя. За да не си съвсем на пътя, веднага ти дават една малка стаичка, една квартирка, и ти се настаняваш като кираджия* ту при майка си, ту при баща си, ту при брат си или сестра си, някоя твоя роднина или приятел и си мислиш, че си в онзи свят, а всъщност ти си в една стаичка при твой приятел или роднина. За онези хора, които вярват, че са в онзи свят, така е, в онзи свят са. Но онези, които добре разбират положението, знаят къде се намират.

В една англиканска църква един от видните английски проповедници (това било в Лондон) проповядвал на хората за онзи свят и разказвал, че след като умрат, всички хора отиват на онзи свят, при Бога. Един богат търговец, като слушал проповедника да разказва за онзи свят, го попитал: „Моля, господин

* кираджия (от ар.-тур.) □ *остар.* наемател.

пасторе, къде е моята дъщеря?“ Той имал единствена дъщеря, която наскоро се поминала. Пасторът му отговорил: „И тя е при Бога.“ До този търговец седял един господин, който се обърнал към търговеца с думите: „Господине, Вашата дъщеря не е на онзи свят, горе, но е при тебе. Тя сега ми говори, да ти кажа какво иска. Тя иска да направиш нещо за нея.“ И той започва да я описва: млада мома, стройна, със сини очи, с тънки вежди. Описва каква е роклята □ и т.н. Търговецът се обърнал към проповедника с думите: „На кого от двамата да вярвам? Тук ли е наистина дъщеря ми, или е на онзи свят при Бога? Твоето твърдение ли е вярно или това на господина?“ Проповедникът казва, че дъщерята е при Бога, но не може да я опише, да каже каква е, когато* другият господин я описва до най-малките подробности. Даже описва какъв е цветът на дрехите □. Значи, дъщерята е при баща си, тя си има едно малко апартаментче при него. Казвате: „Къде е нашият Стоян?“ Вашият Стоян е вътре във вас. Че е наистина в тебе, познава се по това, че постоянно за него мислиш. Дето ходиш, все за него мислиш. Той [е] в твоята къща, но ти не го виждаш.

Казвате: „Ще се познаваме ли на онзи свят?“ Не се страхувайте, ще се познавате. Докато всеки човек няма свой собствен апартамент, няма да се познавате. Вие ще ходите като кираджии от един апартамент в друг. Досега още не се познавате, защото нямате собствени апартаменти. Засега още вие не сте граждани на Царството Божие. Вие ходите като кираджии от една къща в друга. Един ден, като се усъвършенствувате, вие ще можете с тялото си да ходите навсякъде по Земята и на небето. Тогава вие ще имате тяло, каквото Христос е имал. Нали Христос се явяваше с тялото Си на Своите ученици? Докато не беше влязъл в онзи свят, всички Го виждаха, но след възкресението Го виждаха само Неговите ученици. Това е свойство на духовния човек. Духовният човек може да се явява когато иска и на когото иска. Не иска ли да се яви, той ще ви вижда, но вие няма да го виждате.

Та казвам: Човек трябва да се роди. Христос трябва да се роди. Под думата „раждане“ аз разбирам да се роди у нас лю-

* когато □ *разг.* докато.

бовта, да се роди у нас мъдростта, да се роди у нас истината. Да се роди у нас животът от любовта, да се роди у нас знанието и светлината от мъдростта, да се роди у нас свободата от истината. След туй ще почнат постепенно в поколенията да се създават всички добродетели. Тогава всички ще бъдат силни и мощни, герои в света. Та, когато обичате един човек, той веднага може да ви се покаже. Когато го обичате, той е влязъл вече във вас, близо е до вас. Но когато не го обичате, той е много далеч от вас.

Сега ще ви приведа следния пример. Един американец отишъл в Африка на лов. Той си носел пушката и една кутия с кибрит в джоба си. По едно време гледа на пет-шест крачки от себе си един лъв, който се готвил да се хвърли върху него. Той има пушка, но не може да гръмне с нея. В този момент чува гласа на майка си, която му казвала: „Ти имаш в джоба си една кутия с кибрит. Драсни една клечка и ще бъдеш спасен.“ Той изважда кибрита, драсва една клечка кибрит и всичката трева наоколо се запалва. Лъвът веднага подскочил и избягал. Така се спасил този англичанин.

Казвам: Ако ти не можеш да запалиш своята кибритена клечка при големите мъчности на живота си и да се освободиш от това, което те очаква, ти не си разбрал живота.

Сега пожелавам на всинца ви да станете посланици на Божествената любов, посланици на Божествената мъдрост, посланици на Божествената истина, посланици на Божествения живот, на Божествената светлина и знание, посланици на всички добродетели и на всички сили и тогава да отидете да слугувате на Бога, да посрещнете Неговото Царство, което иде вече на Земята. Посрещнете и Неговите посланици. Казано е в Писанието: „Всички, които чуят гласа Му, ще станат, ще оживеят и ще възкръснат.“ Това са все посланици. Първо ще станат посланици в Царството Божие. Това е първото ваше възкресение.

Желая на всинца ви да се сдобие с това възкресение, да посрещнете Царството Божие и да чуете гласа Божий. Амин.

*„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва*

Един стих в Евангелието казва: „Който има Духа Христов...”

Вярвайте в Божествения Дух, Който говори у вас, Който подкрепва ума ви, Който подкрепва сърцето ви, Който подкрепва душата ви и Който подкрепва духа ви. Вярвайте в Божествената любов, която ви оживява. Вярвайте в Божествената мъдрост, която ви осветлява. Вярвайте в Божествената истина, която постоянно ви освобождава. Вярвайте на всички онези учители, които носят Божественото в себе си.

*17-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 28.1.1940 г., 10 ч. сутринта,
София □ Изгрев.*

СВЕТЛИНАТА НА ЛЮБОВТА

*„Отче наш“
„Бог е Любов“*

Ще прочета няколко стиха от Евангелието на Матей. (4-та глава).

„Духът Божи“

Как ще отговорите на въпроса защо е дошъл човек на Земята? Аз не зная колко философи биха отговорили на този въпрос. Сега трябва да се говори малко насърчително. Съвременните педагози се отличават по методите, които прилагат към възпитанието на децата. Едни поддържат, че децата трябва да се запознаят с живота, а други поддържат точно обратно □ че децата не трябва да се запознаят с живота. Какво ще запознаваш детето с това, че баща му е беден, че няма къща, че наем не може да плати, че едва изкарва прехраната и т.н.? Ако преждевременно запознаете децата с негодите на живота, вие ще внесете страх в тях. И така, ние виждаме как страхът в човека се събужда от мъчнотиите в живота. Ако пък запознаете децата с богатството, те стават разглезени и придобиват голямо мнение за себе си.

Съвременните хора казват, че всички хора са създадени от Бога. Това трябва да се докаже. Че всички хора са създадени, създадени са, но в това създаване има едно различие, в степента на съзнанието е това различие. Ние имаме пет човешки раси. Като ги изучавате антропологически, ще видите, че те много се различават една от друга. В низшите раси челото е легнало назад. В някои раси челюстите са издадени, а брадата върви назад. Челото в тях не е развито. В различните раси челото има различен Камперов ъгъл, като започнете от седемдесет и два-осемдесет и пет градуса. Камперовият ъгъл е образуван от перпендикуляр, спуснат по дължината на лицето и правата, която минава през ушите и се пресича с тази линия, която минава

по дължината на лицето. Ако речете да измервате човешката интелигентност с ъгъл, можете да направите това. Ако проследите коя част на челото е силно развита в хора с обективен ум, ще видите, че долната част на челото им е силно развита. Също така и във всички животни долната част е силно развита, защото обективният, или предметният ум в тях е силно развит. Те се интересуват само от временни работи. Животното се интересува само от ядене и пиене. Като има за ядене и пиене, като е задоволено, нищо повече не го интересува, то ляга да спи. Изкуство е човек да знае да мисли.

Съвременните хора повече се безпокоят, отколкото да мислят. Някой човек мисли цяла нощ какво ще прави сутринта, като стане. Малко хора има, които се занимават с изучаване на някой предмет. При това, в човека има желание да бъде щастлив. Това желание е вродено в човека □ да се стреми към щастие. Ето защо, като го налегне някаква мъчнотия, той се отчайва, иска някак си да избяга, да се самоубие. Като минат страданията, в него пак се явява желанието да бъде щастлив. При всички мъчнотии, които той има, тази идея не го напуска. В него се явява желание да бъде цар, да управлява или поне министър да бъде, и даже му се струва, че един ден ще бъде господар на цялата Земя. Той мисли, че каквото каже, ще бъде. В това отношение техните работи се нареждат като в приказките „Хиляда и една нощ“, дето всичко е възможно. Като духне човек, там всичко става. Вярно е, че има един свят, дето всичко става. Идете в един съвременен цивилизован свят, влезте в един от американските градове, в един от тези небостъргачи, като бутнете само един [бутон на] асансьор, той ще ви понесе нагоре и като бутнете друг бутон, пък спре. Казва: „Сила има.“ Ако знаеш къде да бутнеш, ще спре, ако не знаеш, не само че не спира, но догоре отива. Трябва да знаеш как да буташ. Едно бутане има, което зависи от човешката мисъл.

Някой казва: „Да ти разправа нещо.“ Да разправаш, това не е мисъл. Той чел нещо и казва: „Да ти кажа нещо.“ Това е разказ. Запример, разправят в Библията как Господ създал света. Казва, че Господ рекъл и които знаят няколко езика, просветени са и вярват, че Господ създал света в шест наши дни. Спорят тия учени хора с научни данни. Казват: „Господ създаде

всичко.“ Ако Той е създал [света] в шест деня, в шест деня го е създал. Ако е създаден в шест деня, няма какво да спорим. Но ако не е създаден в шест деня, защо ще говорим неща, които не са истини? После, друг един въпрос. Спорят с какво тяло ще възкръсне човек. Един стар човек, на сто и двадесет години, вече не може да ходи, умира. В другия свят, във възкресението, с кое тяло ще възкръсне? И затова се спорят сега: стар дядо със същата брада или млад момък ще възкръсне, всичките един чешит, като ги видиш. Ще излезеш еретик, ако не поддържаш теориите, които поддържат тия богословци. Ще си навееш беля на главата. Ти обезсилваш Господа, ако кажеш, че не е в шест дни. За мене денят не важи. Като направил Господ света, има периоди, в които Господ е създавал. Та, когато Господ създаваше Земята, нямаше такива дни. Един си правил една смешка. Дотогава Земята не се е въртяла, Месечината се е въртяла около своята ос. И като рекъл Господ да стане ден и нощ, Земята започнала да се върти около себе си. Дотогава Земята не се е въртяла. Като казал Бог да бъде ден, тя започнала да се върти и станало ден и нощ.

В Писанието се казва, че в четвъртия ден създал Бог Слънцето и Луната, а пък Земята е създал преди Слънцето. Тук има едно противоречие. В съвременната наука казват, че Земята е създадена от Слънцето, като голям пръстен е излязла от него. В кое трябва да вярваме? Аз поддържам, че трябва да вярваме в онова, което виждаме. Но трябва да вярваме и в онова, което знаем. От вътрешното виждане на човека зависи знанието. Ясновидството го мислят някаква специфичност, „третото око“ го наричат на човека. Някои хора има, които виждат надалече, някои хора има, които са късогледни, наблизко виждат. За пример, има орли, които се качат на няколко хиляди метра височина, виждат някой заек. Силно развито зрение имат.

Казвам: Кое е онова, което нас трябва да ни интересува? Защо[то] ние трябва да се развиваме правилно. Всичките мисли и чувствувания, които имаме в себе си, трябва да бъдат ценни. Аз считам мислите, желанията и постъпките на човека, че те съставляват една ценност. Старите гърци вярваха, че Земята се носи на рогата на един бик. Те обясняваха, че Земята седи на рогата му, но не можеха да обяснят той на какво седи. Мисле-

ха и философия имаха, и всички големи философи така мислеха. Истинските философи и тогава се съмняваха в това, но не смееха да кажат нещо.

Другото вярване е, че в света има една правда. Казват, че праведните ще идат в рая, пък грешните □ в ада, Господ ще ги накаже. Всеки един човек трябва да се накаже. Но за една малка погрешка вечно да се накаже, то не е свойствено за добротата на Бога. Когато на Христа един ученик Му каза: „Учителю благи“, Той каза: „Защо Ме наричаш благ? Благ е тъкмо един Бог.“ Значи, ако на Бога приписваме едно качество, че иска да се наслаждава на страданията на хората, туй не е едно Божествено качество. Бог е този, който иска да ни освободи от всички мъчности и страдания, които ние сами си създаваме в света.

Всичките хора в света търсят своите страдания вън от себе си. Лично всеки човек търси причините вън от себе си. Семейството търси вън от себе си. Мъчнотиите ние си ги създаваме. Мъчнотиите самите народи си ги създават. Първата мъчнотия кой я създаде в света? Кой създаде мъчнотиите на жените? Жените ги създадоха. Кой създаде мъчнотиите на мъжете? Мъжете. Сега как може да се избавим от тези мъчнотии? Сега, понеже тези мъчнотии са се събрали от хиляди години, въздействуват много зле. Има една болест, която наричат неврастения. Хората от много неспокойна мисъл са станали неврастеници. Има религиозни хора, които, като мислят, че Господ ще ги накаже, ще ги тури в ада, постоянно мислят за това. Казва: „Какво мислиш?“ Той мисли дали ще бъде спасен или в онова пъкло, в ада, ще го мъчат. Казвам: Вярваш ли? Ако вярваш, че в пъкъла ще идеш, защо да не вярваш, че в рая ще идеш? Колкото е вярно, че ще бъдеш в рая, толкова е вярно, че ще бъдеш в ада. Ако вярваш, че ще идеш в рая, в рая ще идеш. Ако вярваш, че в пъкъла ще идеш, в пъкъла ще идеш.

Сега ми иде на ум и един анекдот, който един българин ми разправяше. Синът отишъл да следва във Франция, че пише на бащата синовно писмо. Той като получил писмото, минава покрай един месарин и понеже не знаел да чете, казва му: „Моето момче пратих във Франция, човек да стане, виж какво пише в туй писмо.“ Той започнал да чете на един дебел, груб глас: „Татко, мене ми трябва пет хиляди лева, да ми изпратиш. Намирам

се в трудно положение.“ Бащата слуша и казва: „Гледай ти, магарето, говори ли се така грубо? Пари ли? Нищо не му прашам. Така не се пише на баща. Дай писмото.“ Взема писмото и казва: „Виж го ти, не знае да пише. Какво грубо говори.“ После отива при един хлебар и казва: „Минах край един и той ми прочете писмото, но не ми хареса, я го прочети ти.“ Този хлебар бил мек човек, чете кротко и тихо писмото: „Татко, имам нужда от пет хиляди лева, моля да ми ги изпратиш.“ □ „Така разбирам □ казва бащата, □ така да говори, разбирам.“ Де е реалността на нещата? Тази реалност не е в писмото □ то се дължи на месаря и хлебаря. И двамата четат, но по различен начин.

Казвам: И в религиозните тълкувания има тълкуватели като месаря, пък други има като хлебаря. Казват: „Ти не трябва да грешиш.“ Има в Америка едни съживителни събрания, проповедници, но такива революционери ги наричат, които събуждат американското общество. Някой път някои проповедници са големи смешници. Има един анекдот за такъв един проповедник. Отиват няколко хиляди хора да слушат един проповедник. Той разправя, че имал едно време една баба, майка на жена си, много проклета. Казва: „Тя умря и отиде в ада, да се мъчи.“ Един работник, слушал го и става да си върви. Проповедникът се обръща към него и му казва: „И ти в ада отиваш.“ Казва: „Няма ли да пратиш много здраве на баба си?“

Във века, в който живеем, трябва да се говори истината. Под думата „истина“ разбирам да се освободи човек от всичкото онова тегло. Защото истината е, която освобождава хората: да си представят живота такъв, какъвто е всъщност. Тъй, както ние го представяме, това не е живот, това е мъчение. Това е наше разбиране.

Казвам: Всеки един човек има заложи. Човек тепърва има да живее. Досега животът е бил едно подготвление за бъдещето. Отсега нататък човек трябва да знае как да живее и в какво седи животът. Животът трябва да започне с любовта, която дава. Ние [не] сме до края, има още да продължаваме. Ние трябва да знаем да възприемем тази любов, която възприема в себе си.

Ние сега мислим, че онези приятни мисли, малките чувствувания, че това е любовта. Любовта е онова, което дава възможност на човешкия дух да се прояви, да видим всичката хубост и

красота, които съществуват в природата. Ние виждаме само хребтата страна. В природата има и една хубава страна. В природата има и една хубава страна, която ако човек я види, тя надминава и онова, което се казва в „Хиляда и една нощ“. Апостол Павел, който има едно такова прозрение за тази природа, казва, че бил пренесен да види природата такава, каквато е. Той казва: „Нито око е видяло, нито ухо е чуло това, което Бог е приготвил в природата заради нас.“ Даже онова, което е в нас, много малко знаем за него и трябва да го проучаваме. Запример, искаме да знаем един човек честен ли е или не, справедлив ли е или не. Дали един човек има добро сърце? Че, това е написано. Добротата на един човек е написана на лицето му, написана е на неговите уши, на неговите вежди, на носа, на устата, написана е неговата добродетел.

Старите астролози, които са изучавали човека по влиянието на планетите и звездите, били в общение, какво влияние имат планетите и звездите. Казват: Венерин тип. То е иносказателно. Венериният тип е човек, който има и добра, и лоша страна. Венерините типове са хора на любовта. Всичките романи са написани все за Венерините типове. Авторът ще намери някой Венерин тип и ще напише романа. Без него роман не може да се пише. В този роман ще има припадъци, сълзи, ще има какво ли не. Знаете, чели сте колко хубави са романите. Някой път отлични са за четене. Много добре развиват своите теми, но само с Венерин тип не става. Някой път авторът ще вземе някой Юпитеров тип. Юпитеровите типове са на благородството. Той върви, като че целият свят е негов. Изправил глава, върви, поглежда важно на една и на друга страна. Авторът вземе един Юпитеров тип, но в него същевременно се крие и един Марсов тип. Марсовият тип е човек, който застъпва правото. Където има неправда, ще се застъпи за правото. Войник е той. Най-добрите войници, това са марсианците. Най-благородните са Юпитеровите типове. Като дойде един Сатурнов тип, ще ти обърне всичко с главата надолу. На Сатурновия тип ако идеш да му се похвалиш че имаш годеница, че като нея няма, той веднага ще те опари. Ще каже: „Ти на жена вярваш ли? Те са всички усойници. Само че да не я хващаш за опашката, за главата да я хващаш.“

Сега, отде е дошло да наричат жената усойница? Нима Ева беше усойница? Тогава Адам трябва да бъде усойник. Казвам:

За в бъдеще така не може да се говори. Ние преувеличаваме и смаляваме нещата. Хубаво е да се смаляват и да се увеличават нещата. В научно отношение, когато има да се проучи един голям предмет, трябва да се смали, да стане достъпен за нашето познание, за да има една ясна представа. Пък и малките предмети трябва да се увеличат, да станат понятни за нашето познание.

Казвам: Ние имаме лъжлива философия за живота. Тази философия не трябва да я туряме. Тя е произлязла от съвременното общество. Всяко общество е създавало лъжливи възгледи. Човечеството е създавало лъжливи възгледи от хиляди години. Но както е създаден светът, какви трябва да бъдат отношенията на хората един към друг? По отношение на обществото хората трябва да имат отношението както един добър брат има към една сестра. Добрата сестра е образец на постъпка. Добрата сестра може да се жертвува за своя брат и добрият брат може да се жертвува за добрата сестра. Добрият баща може да се жертвува всякога и добрата майка може да се жертвува. То е една отлична черта на бащата, на майката, на брата и на сестрата. Всеки, който може да се жертвува, любовта му е правилна. Тя е Божествената любов. Всеки, който не се жертвува за тебе, ти на неговата любов не разчитай. Пожертвуването може да се обуслови.

За кого може да се жерттуваш в света? Най-първо ти можеш да се жерттуваш за Бога, подразбирам тук Великото в света. Дали хората Го приемат или не, то е друг въпрос. На второ място ти може да се жерттуваш за своя ближен. Ближен е онзи, който те обича. Бог е Онзи, Който всичко ти е дал и те е оставил свободен. Ближен е онзи, който съдействува за проявлението на тази любов. Най-после, ти можеш да обичаш себе си. Ние, съвременните хора, [не] сме разбрали любовта към себе си. И тогава стълкновението седи в личната любов. Отваря се една война □ това е един обществен акт □ и всички млади ги викат на бойното поле. Искат □ не искат, ще идат за защита на отечеството. Любовта на народа изисква ти да се биеш. Личният живот изисква ти да живееш. Ти, искаш □ не искаш, ще се жерттуваш. Защото, ако не се жерттуваш, ще те пожерттуват. Ако идеш на бойното поле, ще се пожерттуваш, ако не идеш, пак ще се пожерттуваш.

Казвам: Любовта изисква жертва. Народът изисква жертва.

Човек и сам като живее, и той изисква големи жертви. Колко пъти човек страда от някое свое удоволствие. За малки работи човек може да си създаде нещастие. Вземете съвременния живот, който е описан от някои автори много добре. Животът и в старо време е описан. Представете си, че отиваш на кръчмата. Дават ти една чашка с червено вино. Няма никаква опасност, няма никакво зло. Днес една чашка, утре една чашка, след двадесет-тридесет години стане пияница, изхарчи всичкото имане. Преди да пие от това хубавото вино, мисли, че като пие няколко чашки, ще придобие нещо. Туй сега не е насилствено. Природата е създала човека да пие. Той трябва да пие, но какво трябва да пие? Казват: Той трябва да бъде въздържател. Въздържатели няма. Въздържанието в света не е в отричането. И сега идат хората до това разбиране. Не е лошо да пиеш вино. Понеже тия сокове, които образуват лозите, първоначално съдържат хранителност в себе си, но после тази хранителност се разваля от тия малките микроби, които влизат вътре в гроздовия сок. Та казвам: Тия малките същества внасят един елемент, който е опивателен. Човек щом се напие, стане ясновидец. Една майка казвала на сина си: „Синко, ти къща няма да въртиш, и да се ожениш, къща няма да въртиш.“ Един ден той се напива, връща се вкъщи и къщата започва да се върти. Той казва на майка си: „Мамо, ти казваш, че къща няма да въртя, но ето че цялата къща се върти.“ Върти се къщата в неговия ум, но майката разбира друго въртене. Тя разбира, че синът не мисли правилно. Тъй, както той сега мисли, той няма да може да създаде едно семейство.

Два полюса има любовта. Единият полюс трябва да бъде Божествен и другият полюс трябва да бъде психичен, който възприема. Дом не може да се създаде, ако няма един от членовете да дава от любовта си и другите, които възприемат, да оценяват тази любов. Сам човек трябва да бъде резултат на тази любов.

Та казвам: Ние мязаме на цветя, които сме посадени в този свят. Ние сме от нежните цветя. Ако няма достатъчно топлина, ако няма достатъчно светлина, ако няма достатъчно влага, какво може да стане с цветето? Животът на цветето зависи от топлината, зависи от светлината, зависи от влагата, зависи от хубавите условия, при които то живее. Така са се образували най-хубавите цветя. Казвам: Непременно трябва да имаме условия. Светлината сама по себе си е един разумен акт. Там, дето има

светлина, има разумност в света. Там, дето има топлина, това показва, че има духовен живот. Топлината е носителка на онези топли чувства. Някой казва: „Съществува ли любов в света?“ Щом съществува топлина, съществува и любов. Защото топлината произтича от любовта. Тя е едно проявление. Светлината произтича от разумния живот. Там, дето има разумност в света, има и светлина. Следователно светлината според качеството на тази разумност се определя. Колкото човек е по-разумен, той веднага може да види всичките условия, които са създадени за него.

Сега казвам: Трябва да дойдем до езика на децата. Децата, изобщо, каквото им кажеш, вярват. Ако им кажеш, че дърветата говорят, те вярват, че говорят. Ако кажеш на децата, че водите говорят, те вярват, че водите говорят. Ако кажеш, че Слънцето говори, те вярват и в това. Обаче учените хора, които имат логическа мисъл, те не вярват. Ние обясняваме светлината по един механически начин. В механическия начин разумността е отвън. Запример, вие имате една съвременна грамофонна плоча, в която се разправя някаква реч или някаква песен. Питам: В тази плоча има ли съзнание? Плочата говори, но тя проявява друг живот. Следователно един човек може да мяза на една грамофонна плоча. Че човек говори, ни най-малко не се разбира, че той е нещо разумно.

Разумността се определя от два фактора: ако ти не можеш да се радваш и ако ти не можеш да страдаш, ти не си разумен човек. Те са два полюса. Някои от вас искате да не страдате. Трябва да бъдете грамофонни плочи. Казвате: „Защо са тия страдания?“ Че, страданието те определя като човек. Защо трябва да се радваш? Защото радостта те определя като човек. Радостта определя човека. Само човек може да се радва и да скърби. Живият човек се радва и скърби. Човек вижда своите бъдещи радости с хиляди години какви ще бъдат. Този човек прониква във вселената, гледа онези светове създадени. Неговият ум има да разкрие какъв ли не хубав живот.

Има хора тесногърди, които казват, че само на Земята имало хора. Те твърдят, че Земята е разсадник, че от тази Земя се раждали хората по цялата вселена. Аз против това нямам нищо □ ако е от Земята, от Земята е. Само че хората от Земята, като отишли в другите светове, при другите слънца, са се облагоро-

дили, напреднали повече, отколкото хората на Земята. То са старите разбирания.

Едно време нашата Земя, и тя е била като Слънцето. Хората са живели на нея преди грехопадането. След грехопадането тя е потъмняла и сега е изгубила своята първоначална светлина. Всичките хора, които сега живеят, са в една каторга, в един затвор.

За бъдещата епоха се загатва в Писанието. Казва, че Бог ще създаде нова Земя и ново небе. Бъдещата Земя няма да има тия лампи. Светлина ще има без мяра, хляб ще има без мяра, разходки ще правиш □ само като помислиш и ще ходиш накъдето искаш. Вие ще пътувате с аероплани, но не като сегашните. Ако ми предложат да се кача на един съвременен аероплан, не зная дали ще се кача, не е толкова сигурно. За аталък* служи. На един аероплан може да се качиш, но може да се случи нещастие. Един път на един евреин показват и посочват срещу него един револвер. Казва: „Не го насочвайте срещу мене.“ □ „Няма нищо. Празен е.“ □ „Празен е, но може да стане хата**.“ Като се качиш на някой аероплан, хата може да стане. Този аероплан паднал, онзи аероплан паднал.

Ние се нуждаем от една здрава мисъл. Аз поставям следното: всеки човек трябва да знае. Ние се обезсърчаваме от факта, че няма кой да ни обича. Срещнеш една жена обезсърчена, понеже няма кой да я обича. Срещнеш един мъж обезсърчен, понеже няма кой да го обича. Срещнеш слуга обезсърчен, понеже няма кой да го обича. Срещнеш господар обезсърчен, че няма кой да го обича. И войникът, и генералът, навсякъде всичките хора страдат, че се съмняват. Няма по-хубаво нещо в света от това да те обичат. Казвате: „Да има двама, да се обичаме.“ Щом се обичате двама и изключвате други, това не е любов. Не можеш да обичаш едного, ако не обичаш всички души едновременно. Че, цялото човечество в Адама беше, когато сгреша.

* аталък, хаталък (от ар.-тур.) □ *диал.* повреда, злополука, беда.

** хата (от ар.-тур.) □ *остар.* грешка, злополука.

Цялото съвременно човечество, което е на два милиарда, всички тия души, които не са се преродили, ще се преродят. Окултната наука дава някои данни, те не са фактически данни, че човешката раса наброявала около шестдесет милиарда души. Два милиарда ги имаме на Земята; другите петдесет и осем милиарда къде са? Тях ги носим вътре. Само че за тях няма условия да се проявят. Съвременните учени хора дават някои данни. Когато някой път ще се въплоти някой човек, в семенцата има пет милиона кандидати да се родят, а от тях ще се роди само едно дете; другите четири хиляди деветстотин деветдесет и девет остават да чакат за бъдеще. То е само в едно зачатъчно състояние. Ако всяка година се ражда само по едно дете, колко години се изискват тия пет милиона деца да се родят? Пет милиона години се изискват, ако всяка година се ражда само по едно дете. Това [е] за човешкия живот. Ако е за рибите, полесно се оправя. Една риба ражда триста-четиристотин хиляди деца. Но не е в количеството, в качеството е.

Аз разглеждам въпроса от чисто научно гледище. За да живее един човек на Земята, трябва да му се създадат условия за неговия ум, трябва да се създадат условия за неговото сърце, трябва да се създадат условия за неговото тяло. То е негово право. Когато Бог създаде човека, Той го създаде за най-хубавите условия. Създаде рая за неговия ум, създаде животните за неговото сърце, за да бъде един добър господар. Всичко туй е да има с какво да работи. Сегашният свят не е създаден от Бога, затова той е обречен на изменение. Дали вярвате или не, няма да спорим. За бъдеще, когато се създаде новият свят, ще го видите какъв ще бъде. В бъдещия свят, който ще се създаде, смърт няма да има. В бъдещия свят, който ще се създаде, женитби няма да има. Кой от вас е доволен от женитбата, както става сега? По този начин аз никога не бих се оженил. Като се ожениш, ще бъдеш един голям престъпник. Какви ли грехове няма да ти турят. Всичките грехове, които има, ще ти ги турят отгоре. И то хора, които са напреднали, онези, които те обичат. Един мъж казва за жена си: „Кой знае, ходила е с други мъже.“ Той трябва да каже: „Всичко може да стане, но аз както я познавам, това тя не може да направи.“

Имам сега един пример, който мога да ви го дам като близък

на идеала. Някога в миналото иде един млад момък, добре възпитан. Не бях виждал мъж да плаче. Той започна да плаче. Съжалих го, като го гледах как рони сълзи. Казва: „Скарах се с жена си за нищо и никакво, та ми е мъчно, не мога да работя, убит съм, вече не ми се живее. Може ли да ми помогнеш?“ Рекох: „Мога да ти помогна.“ □ „Не се съмнявам в нея □ казва, □ много добра е, но имам нещо грубо в себе си, не зная какво да правя в себе си. Може ли да ми покажеш какво да правя?“ Рекох му: „Трябва да бъдеш доблестен. Нали я обичаш? Ще идеш, ще □ се изповядаш. Но да не направиш някой долап*? Никакви долапи няма да правиш. Ще □ се изповядаш, ще □ искаш извинение, тя може да ти прости. В какво седи погрешката? Че той я помилвал, плеснал с двете ръце, а пък тя се докачила. Той казва: „Не я ударих, а само помилвах.“ Казвам: В тебе мисълта била да я лепнеш, но страхът се явил и ти си изменил. Ти искаш да лъжеш, това не може тъй.

Сега разглеждам живота изобщо, ни най-малко не се спирам върху вашия живот. Понеже хиляди и хиляди поколения са живели и са се мъчили, казват: „Така е създал Господ света.“ Не е създал Господ така света. Този свят трябва да се приготви, понеже светът за бъдеще не може така да живее. Ние само се петним. Никога не приписвай едно престъпление на другите. Чистата вода не може да окаля човека. Чистата светлина не може да окаля човека. Чистата мисъл не може да окаля човека. Чистите чувства не могат да окалят човека. Чистите постъпки не могат да окалят човека. Туй да го знаете. Има нещо, което не може да окаля човека. Калта може да окаля, но чистата вода какво ще окаля и чистата светлина какво ще окаля?

Та казвам: От това положение, в което сега се намираме, трябва да излезем като герои за бъдещето. Аз влизам в положението на човечеството. Мъже и жени страдат. Толкова големи мъчения. Казват: „Ад.“ Какъв по-голям ад от този? Ако вие идете на бойното поле, какво ще видите? Толстой като описва във „Война и мир“ едно сражение, около тридесет хиляди души ранени на бойното поле, във време на войните с Наполеона, всичките ранени реват, пъшкат, че каква [...], те като викали, било по-

* долап (пер.-тур.) □ *остар. и диал.* хитрина, интрига.

силно отколкото канонадата на боя. Всичките хора, които викат майка си, баща си. Сегашната война е малко по-прикрита. Тогава на бойното поле тридесет хиляди души, всичките ранени, искат помощ. Всички обръщат очи нагоре, плачат и няма кой да им помогне в дадения случай. То е голямо страдание.

Често една жена, която няма никакво престъпление, мъжът □ я подозира, налага я, бой. Тя се моли, тя е на бойното поле, той я налага, тя казва, че никъде не е ходила. Някъде и жената може да налага мъжа, но то е по-рядко. Мъжете по-лесно налагат, жените □ по-малко. Досега знам само една жена да е налагала мъжа си фактически, там във Варненско, но тя била мъжка Гана. Мъжът □ минавал за пехливанин. Борил се той, но хваща го друг пехливанин, метнал го и му изкълчил ръката. Казват □ на нея, че еди-кой си, Петко Пинджурски, изкълчил ръката на мъжа □. Тя отива при него и като му ушива две плесници, той се търкаля на земята. Той като става, казва: „С тебе не искам да се боря.“ Сега, тия работи са верни. То е външната страна.

Всички искаме да бъдем силни. Според мене силен човек е онзи, който не подозира хората. Когато подозираш, трябва да имаш факти. Без да ги провериш, не подозирай никого. Само когато провериш една истина деветдесет и девет пъти и намериш че е вярна, няма какво да се съмняваш. Сега ние лансираме, може да се явят някои неща, които не са верни. Верни неща са тези, които сте ги проверили. Преди всичко трябва да проверим любовта. Когато вече се уверите в любовта, тогава онова, което имате, раздавайте го на другите. Тази любов ние я имаме. Всеки човек има Божественото. Божественото сега няма какво да го придобиваме. Ние го носим в себе си. На тази Божествена любов ние ще дадем ход.

В любовта играят няколко фактора. Майката, когато обича детето, го храни добре. Следователно при истинската любов ще намериш най-добрата храна. За истинската любов ще намерите най-хубавия чист въздух, за истинската любов ще намериш най-хубавото жилище. Всичко ще бъде така, че да се не разваля хубавото. Художниците излизат рано, поставят се така, че да могат лъчите, които излизат от предметите, да ги виждат, така че да могат да рисуват както трябва.

За бъдеще ние трябва да работим над себе си. Ние, съвре-

менните хора, много малко въздържание имаме. Ние нямаме даже въздържанието на Епиктета, който бил роб на един римски патриций, който имал четиристотин роби. Господарят бил груб човек, обичал да ги бие. Като биел Епиктета, той винаги бил спокоен, поглеждал го мило и спокойно и нищо не му казвал. Особен човек бил. Другите роби, като ги биели, се молили, а той само спокойно и даже усмихнато го поглеждал, философски го гледал. Един ден господарят му излязъл от кожата си, положил го на земята и започнал силно да натиска крака му. Епиктет му казва: „Господарю, ако така ми натискаш крака, ще го счупиш, и няма да мога да ти бъда полезен.“ Но той му счупил крака. Казва му: „Аз ти казах, че ще ми счупиш крака.“ След като му счупил крака, този римски патриций се обърнал, дошло едно чувство, едно просветление и го освободил, като му дал една голяма сума, като на свой син. И Епиктет свободните дни прекарал в Гърция, написал много хубави книги. Казвам: Кой досега е имал туй търпение? Сега, при сегашните условия трябва много Епиктетовци.

Аз влизам в положението на всинца ви. Ние живеем в много усилни дни. Труден живот е. Вестниците каквото пишат, книгите, всички неща са написани, но ти трябва да търсиш истината. Всичко, каквото се пише в книгите, не е вярно. В свещените книги каквото пише, трябва да го очистиш. Каквото и да разправят, всички неща са преувеличени. И за Бога каквото разправят, не е вярно. Туй, което Слънцето ни дава, на това аз мога да вярвам. Светлината, която приемам от Слънцето, и топлината, която приемам, туй говори за онази любов, която Слънцето има. Онзи, разумният човек, по топлината може да познае и любовта каква е. Човек, който люби, може да се познае.

Ако някой ти каже, че те обича, ти му премери врата преди да те обича и после премери му врата, като те обича. Разликата показва степента в любовта. Като го измервам преди да е обичал, има трийдесет и шест сантиметра около врата и след като се влюбил, ако има пак тридесет и шест сантиметра, това показва, че никаква любов няма. Най-малкото той трябва да има тричетири милиметра разлика.

При любовта цялото тяло се изменя пропорционално. И носът се изменя, и веждите се изменят, очите се изменят. Изгубил любовта □ пак става промяна. Някой казва, че изгубил любовта.

Като премеря врата, ще видя дали е изгубил любовта. Като премеря и има три-четири милиметра повече, фактически любовта е там. Тя не се е изгубила. Но трябва да имате хубави мерки. Мъжът, като се жени, да премери врата на жена си. Когато се съблазни, че не го обича, пак да премери врата. Да премери, когато мисли, че някой го обича и да премери, когато мисли, че не го обича, и тогава да види каква е разликата. Ако има една разлика, нещата са верни, ако няма разлика, любовта е същата. Ако когато го обича и ако когато не го обича, мярката е една и съща, няма нищо. Тъй щото, имаме данни, на които може да се разчита.

Казвам: То е една идея. Но не само идея, защото в любовта винаги имаме едно разширение в милиметри. Не само това, но в любовта има една особена светлина. Когато един човек се е влюбил, може да видите, че и най-грозното лице става красиво. Младите момци, когато се влюбят, виждат ангели. Щом се влюби, ангел става момата, щом изгуби любовта, пак е черен дявол.

Сега ние идваме до въпроса: любовта мени ли се? Променят се всички неща във от любовта, но тя никога не се променя. Всички промени отвън може да станат. Да допуснем, че един, който ви обича, загаси всичките лампи, но той има в него друга инсталация. Той ще пусне най-хубавата светлина. Онази светлина на любовта, тя има други качества, тя е мека и приятна. Ти в нея сто години да живееш, ти се струва един ден да си живял. Онази светлина на безлюбие, тя е много остра. Казват, че онези, които ходили на Северния полюс, заболяват ги очите от светлината. На Северния полюс светлината не е светлина на любов, но светлина на безлюбие.

Новата Земя, което ще се направи, няма да има студени пояси. Навсякъде тази Земя ще бъде еднакво отоплена. Ако река научно да ви доказвам, този въпрос има патологични работи. Някои заболяват и имат температура. Температурата не е лошо нещо. Ниската температура е опасна. Човек при две хиляди волта може да го постигне смърт. Ако прекарате през него петдесет хиляди волта, частиците на материята са толкова дребни, че като минават през порите на тялото, не го разкъсват. Частиците при две хиляди волта са едри и разкъсват тъканите. Тия, висшите трептения на любовта, като минават през тялото, го пречистват. За в бъдеще човек, който иска да живее дълъг

живот, да се влюби. Като се влюби, този поток на любовта от невидимия свят ще мине през тебе и ти ще се подмладиш. Ако вие може да се влюбите, вие ще се подмладите.

Аз не зная вие как се влюбвате. Научно разглеждам въпроса. В любовта ти считай, че твоето благо е благо за всички. В безлюбието ти искаш благо на всички хора да бъде само твое благо. То мяза на един лаком човек, който взел храната на всичките хора. В животните има това нещо. Ще вземе той, ще яде и после ще мисли да им даде или да не им даде. Всички имате тази опитност. Казват: „Пазете се от любовта.“ Щом трябва да се пазим от любовта, то е безлюбие. Единственото нещо, от което човек не трябва да се пази, то е любовта. Единственото благо в света, то е любовта. Няма по-хубаво нещо да опиташ чувствата и мислите на един човек, който те обича. По някой път ние трябва да благодарим. Аз се чудя на младите моми, какво доверие вдъхват момците в тях. Тя казва: „Той каза.“ И каквото казал, без никакъв договор, каквото каже, вярва. И тя каквото каже, той вярва. Любовта каквото обещание даде, на думата си седи, думата си никога не изменя. И хиляди години да изминат, казаната дума □ свършено е. Тя никога не взема думата назад. Любовта е това, което думата никога не взема назад. Ние това наричаме Божия любов.

Хората очакват каквото мислят, един ден да стане. Любовта ще ги споходи. Туй наричат възкресение. Възкресението не е нищо друго освен Божествената любов, която ще озари съзнанието на всички хора. И тия хора ще започнат да живеят както Бог изисква, не както ние изискваме. Не ме разбирайте криво. Аз зная, че всички имате едно право понятие за любовта. Ако ви кажа: „Я ми кажете как да ви обичам?“, вие ще ми кажете как да ви обичам. Вие сте като онези търговци, които имат една мярка, когато продават.

В любовта се изисква една мярка. Законът е верен: Дай ход на Бога в тебе, имай вяра в Бога и остави Го Той да действа чрез тебе. Ви ще дадете примера на онази царица, която казала на мъжа си: „Ти нали ме обичаш? Дай ми правото три дена да царувам аз.“ Тя, след като станала царица, най-напред арестувала царя. Три дена царувала, а царя го държала в затвора. Тя три дена го държала в затвора, да покаже, че има власт. Той си

мислел: „Това е то жена да има власт. Дай ъ власт, че да те арестува. Още веднъж никога престола си на царица не давам.“ След три дена тя влиза в затвора и казва: „Освободете го.“ Казва на него: „Освобождавам Ви, и Вие ако искате, можете да ме арестувате, давам Ви пак свобода.“ Той познал, че тя го обича и че тя искала да го опита дали той я обича, дали той ще се съблазни. И тя познала, че има любов в него.

По някой път и вие в света сте арестувани като царя. Но след три дни ще дойде царицата и ще каже: „На Ваше разположение съм. Каквото искате, правете.“

Пожелавам ви царицата да дойде и да ви освободи от затвора.

Слугувайте на вашата душа с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си сила.

Тайна молитва

*18-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 4.II.1940 г., 10 ч. сутринта,
София ъ Изгрев.*

СЛАВА ВЪВ ВИШНИХ БОГУ

„Отче наш“

Песента: „Мисл□, право мисл□!“

Ще прочета само един стих от 2-рата глава на Евангелието на Лука: „Слава във вишних Богу, и на земята мир, в човеците благоволение.“ (14-и стих).

„Духът Божи“

Задава се въпросът кое е онова, което осмисля човешкия живот. Има неща, които първо осмислят живота, а после го обезсмислят. Има неща, които постепенно изчезват. Те изчезват така, както снегът и ледът се стопяват, както водата се изпарява и както розовото масло изветрява. Един мой познат ми разправяше, че му подарили няколко шишенца розово масло от Казанлък. Той ги закачил някъде и ги оставил да седят така три-четири години. Един ден му дошло на ума да вземе това масло и да се намаже, като всички хора, но останал изненадан □ шишенцата били празни. В първо време си помислил, че някой може да ги е изсипал, но после разбрал, че маслото изфирясало, отишло си там, откъдето дошло. Ето защо, като получите розово масло, намажете се с него. Защо трябва да го държите три-четири години? Един ден му дошло на ума да вземе това масло и да се намаже с него. Защо трябва да го държите три-четири години?

„Което осмисля живота.“ Три неща осмислят живота: първото е човешкият ум, второто е човешкото сърце и третото е човешката сила, или човешкото тяло. Хората могат да имат различни философски възгледи за битието, за природата, но природата има смисъл за нас дотолкова, доколкото нашият ум е в съприкосновение с нея; природата има за нас смисъл дотолкова, доколкото нашето сърце е в съприкосновение с нея; природата има смисъл за нас дотолкова, доколкото нашето тяло е в съпри-

косновение с нея. Това са факти, които вие трябва да свържете в ума си. Казвате: „Защо Господ ми даде това тяло?“ За да бъдеш в съприкосновение с природата. „Защо ми даде това сърце?“ За да бъдеш в съприкосновение с природата. „Защо ми даде този ум?“ За да бъдеш в съприкосновение с природата. Значи, човек трябва да бъде в постоянна връзка, в постоянно съприкосновение с природата. Не казвам, че трябва да бъде във връзка, т.е. в статическо положение, но да бъде в постоянно движение. Това движение трябва да бъде от природата към човека и от човека към природата. Вие трябва да бъдете в постоянно движение, както са в постоянно движение колелетата на железниците. Те се движат в права линия, но образуват крива линия.

Та казвам: Ако праволинейното движение на твоя ум не може да се обърне на криволинейно и по този начин твоята кола да се движи, ти ще седиш на едно място и ще се чудиш защо светът е така направен. Светът не е лошо направен, но има една погрешка в тия бутала. И сега природата трябва да направи една крива линия. Вие заинтересували ли сте се от вашето тяло? Знаете ли от колко елемента е съставено? Изучавали ли сте го подробно? Изучавали ли сте вашите мускули, вашите кости? Дошло е време да се заинтересувате от вашето тяло, да го изучите във всичките му подробности. Интересували ли сте се от вашите сетива, да знаете как е създадено вашето око, как е създадено вашето ухо, как е създаден вашият език, как е създаден вашият нос, вашата уста, ръцете, краката. Обърнали ли сте внимание на ония чувствителни места на пръстите на ръцете, чрез които възприемате външни впечатления?

Ние толкова сме се отдалечили от себе си, че днес се интересуваме от неща, които нищо не ни допринасят. Вие може да сте търговец и се интересувате само от това, което става в борсата с някои артикули. Да допуснем, че сте богат човек и имате на разположение сто-двеста милиона. Какво ще направите с тия милиони? Ще си купите един хубав автомобил. Но понеже не сте сам, имате възлюбена другарка, ще купите и на нея един. После ще купите и на сина си, и на дъщеря си по един автомобил. Всичко четири автомобиля ще имате на разположение. После ще си направите една модерна баня. Освен на вас, ще направите същата баня на другарката си, на сина си и на дъщеря си. След

това ще си направите на всеки един по една хубава стая. Ще имате четири хубаво мобилирани стаи. След като се настаните добре и задоволите нуждите си, какво ще придобиете? В това отношение вие ще замязате на онзи богат човек, който чувал, че в свещените книги имало някакви лечебни сили, та решил да си купи Свещеното писание. Но за нещастие той не могъл да чете. Затова, всяка вечер като си лягал, турял свещената книга под възглавницата си и така заспивал. Но какво забелязал? Че откак купил тази книга, болестите започнали една след друга да го нападат. Като видял, че Евангелието нищо не му помогнало, той го извадил от леглото си и го попитал: „Кога ще ме излекуваш? Толкова време как очаквам да ме излекуваш.“ Един от приятелите му го чул как се разговарял с Евангелието и решил да му устрои една шега. Той се скрил в стаята му, да не го види, и тихо му проговорил: „Научи се да четеш това Евангелие.“ Като чул тия думи, той отишъл при приятеля си и му казал: „Един ден Евангелието ми проговори, че за да мога да се ползувам от него, трябва да се науча да чета. А пък аз съм невежа, не мога да се науча сам да чета. Хайде да ме научиш да чета.“ И наистина, след като се научил да чете и започнал да чете Евангелието, той се излекувал от всички болести.

Сега и вие туряте Евангелието и свещените книги под възглавницата си и не ги четете, а очаквате да се излекувате. Не, Евангелието ще ви проговори: „Научете се да четете, защото всичката тайна е скрита там.“ Природата лекува, дава всичко, но когато разбираш езика □. Тя говори на три езика. На ума говори с един много отвлечен език. На сърцето □ с мек език. Но най-хубавият език, с който природата говори, е на човешката душа. Като проговори на този език, мед и масло започва да тече. Ако чуете една дума от тоя език, няма да я забравите за хиляди години. И най-после, природата говори и на вашето тяло.

Казвате: „Аз имам едно тяло.“ Не давате цена на вашето тяло и искате да се освободите от него. Вие не знаете, че Бог, Който е направил вашето тяло, е поставил в него триста милиарда души, да ви служат. Вас е направил цар, а тези души ви служат и казват: „Господарю, какво заповядваш?“ Триста милиарда слуги имате на разположение, на които вие сте цар, а след всич-

ко това минавате за нещастен човек. Вие сте цар на Земята, а ходите да просите оттук, оттам по няколко лева, даже и по един лев. Казвате: „Какво ще правим, като отидем на онзи свят?“ На онзи свят? Вие не можете да припарите на онзи свят. Вие сте царе на Земята, но дяволът ви е свалил короната и иска да ви убеди, че сте детронирани, че не сте царе. Там е лошото. Всеки от вас е цар на триста милиарда души, които ви служат и слушат гласа ви.

Сега, като ме слушате, казвате: „Вярно ли е това, което говорите?“ Сто и едно на сто е вярно. Вярно е, защото сте тука. Ако не бяхте тук, нямаше да бъде вярно. Вярно е, защото се съмнявате. Ако не се съмнявате, нямаше да бъде вярно. И после казвате: „Дали е постижимо това?“ Постижимо е, защото не вярвате в постижението. □ „Ама това е трудно.“ □ Затова е хубаво. □ „Е, непостижимо е.“ □ Затова е хубаво. Всичко, каквото кажете, това е реалността на нещата. В това тяло се крият всички възможности. Някои от вас имате радио и вечер слушате концерти. И в тялото има радио, отдето можете да слушате концерти отдето и да е. Ако можехте да нагласите вашето радио вечер, щяхте да имате най-добрите занимания. Ако знаехте да нагласявате своето радио, щяхте да имате най-добрите представления. А сега, като не можете да го нагласите, цяла нощ се търкаляте в леглото си и казвате: „Дотегна ми това легло, този юрган, нямам пружина.“

Сега ще ви приведа един пример за един българин, когото давам като пример за характер. Той обичал много да угажда на приятелите си и за техен хатър ходил по кръчми, да им прави компания. Той сам не пиел, но за да им угоди, като ходели по кръчмите, тук близвал по малко, там пийвал по една чашка. Днес една чашка, утре една чашка, докато най-после се научил да пие и вече започвал да ходи сам в кръчмите, без приятелите си. Така продължавал той цели тридесет години, докато всичко изпохарчил и изпил. Гащите му, дрехите му били само дупки, ходел бос и скъсан. Най-после дошъл до положение, че останали в джоба му само два лева. Един ден той излязъл из града с двата лева в джоба си, и си мислил: „Закъсах я съвсем, не знам какво ще се прави.“ В това време вижда един човек продава Евангелие. Той си казал: „Толкова пари съм давал за вино, я да

си купя едно Евангелие, да видя какво пише в него.“ Като започнал да го чете, той си казал: „Чудна работа, изгубих цели тридесет години да дигам и слагам чашата, а то и тук има какво да се дига и да се чете.“ Кръчмарят започнал да се затъжва за своя клиент, който в продължение на тридесет години редовно всяка вечер го посещавал, а сега престанал да идва. Като му останал още един лев в джоба, той отишъл при кръчмаря и му казал: „Добър ден, дай ми едно кило вино.“ А в себе си казал: „Сега ще пия за хатъра на Евангелието.“ Същевременно той казал на кръчмаря да му донесе от бялото вино □ от чистата вода, една чаша. Турил и виното, и водата пред себе си и започнал да мисли. В това време нещо в него вика: „Винце, винце!“ Той взел чашата с вода, доближил я до устата си и казал: „От тридесет години насам аз те слушах и ти бях слуга, но отсега нататък ти ще ме слушаш, аз ще ти бъда господар.“ Той дигнал чашата с вода и я изпил. Онова нещо в него пак вика: „Винце, винце!“ Той пак дигнал чашата с вода и казал: „Не, аз ти служих тридесет години, сега ти ще ми служиш, каквото ти кажа, това ще правиш.“ Той изпива още една чаша вода. След това извиква кръчмаря, плаща му един лев, оставя виното и си излиза.

Следователно, докато всички българи не постъпят като този българин, да направят един опит, да се откажат от своите слабости, човек не може да се оправи. След като сте служили тридесет години на себе си, на своите слабости, сега ще си кажете: „От днес отказвам се от всичко старо и ще употребявам само това, което Бог е направил. Отсега нататък ще пия от тази вода, която Бог е направил, ще си служа с онези чувства и мисли, които Бог е създал, ще приложа онази сила, която Бог е вложил в моето тяло. Ще се ползвам от онези сили, които Бог е вложил в природата.“ Всичко онова изкуствено, което хората са създали, вие сте го опитали вече.

Казвам: Вие трябва да се изучавате. Има начин, по който човек трябва да се изучава. Ако забележите, че тялото ви е станало малко сухо, това показва, че се нуждаете от влага. Ще вложите малко влага в тялото си. В сухото тяло винаги се произвежда един особен сърбеж. Лекарите ще кажат, че това е признак на бъбречна болест. Аз пък казвам, че всички бъбречни болести се дължат на недостатък на живата вода в организма, която е необходима за неговото пречистване. Следователно,

сухо ли е тялото ти, ти трябва да внесеш малко от живата вода в него. Как ще приемеш тази жива вода? Ще влезеш в банята, ще се съблечеш, ще пуснеш горещия душ колкото можеш да търпиш, и през всичкото време, докато водата пада върху тебе, ще четеш „Отче наш“. Като правиш така няколко пъти, тази вода ще проникне в порите ти и болестта ще изчезне, всякакъв сърбеж ще излезе навън. Казвате: „Може ли да се чете „Отче наш“ в баня?“ Може, разбира се. Според вас в стаята може да се чете „Отче наш“, а вън не може да се чете. Че, когато си намислил да направиш едно престъпление или когато вършиш някаква неправда, тогава ти именно трябва да четеш „Отче наш“. Когато искаш да обидиш някого, да кажеш една груба дума, спри се в себе си, помисли малко и си кажи: „Ще прочета „Отче наш.“ Тъй щото, къпеш ли се, прочети „Отче наш“, плавно, спокойно, съзнателно. *(Учителят чете цялата молитва спокойно, тихо, с особена мекота.)* Ще я прочетеш един път за ума си, един път за сърцето си и един път за тялото си. Като прочетете молитвата три пъти, няма да влезе всичката вода у вас, но само толкова, колкото е потребна за тебе. Порите ще се отворят и ще приемат само част от тази вода, която ще влезе в тялото ти и ще внесе новия живот във вас. А тялото ще бъде извор.

Казвам: Ако ние, съвременните хора, имаме този педагогически такт, да знаем как да работим, щяхме да постигнем много нещо. Сегашните хора, религиозни и светски, бързат. Започнете, запример, да четете „Отче наш“, но четете, в скоро време я свършвате □ бързате много. И това не е лошо. То показва, че пестите времето, но това не е „Отче наш“. Да се чете толкова бързо „Отче наш“, това е безсмислено четене. Като ядеш и четеш „Отче наш“, благодари на Бога за тази храна, с която те е удостоил. Тази храна е дошла от Слънцето, тя е изпратена специално за вас. Всичката храна, която съвременните хора възприемат, е донесена от Слънцето. Ангелите са я донесли. Светлината, която имаме, е сбор от хилядите лъчи, от милиони същества, Ангелите пак са донесли тази светлина. И при това велико благо, което Бог ни е дал, ти седиш и си мислиш за неща, които не са толкова важни. За важните работи казваш: „Те търпят отлагане.“ Благодарни за храната, която ти е дадена. Тя представя книга, която ти трябва да прочетеш. И като я прочетеш, ще видиш какво е писано в нея. Ти поемаш въздух, но не мислиш върху него. От

теб зависи да осмислиш поемането на въздуха. Като поемеш въздух, ти пак трябва да четеш „Отче наш“. Ще поемеш въздух плавно, спокойно и ще четеш „Отче наш“. Три пъти го прочети, но спокойно, плавно. Един път го прочети за ума си, един път за сърцето си, и един път за волята си. Тогава ще видиш силата на молитвата. Вие бързате, обезсмисляте нещата. Казвате: „Това не е важно.“ А като бързате, важно е. То не е важно, но за онези, които не знаят да говорят. То не е важно за глухите, за немите, за слепите. Обаче ти, като четеш „Отче наш“, ще мислиш за своя Баща, Който е създал света. Като кажеш „Отче наш“, ще си помислиш в себе си: „Отче наш, Ти си направил за мене повече, отколкото аз съм направил за Тебе. Ти си ми дал много блага. Ще туря ума, сърцето и волята си да работят за Тебе и никога да не накърня думата Ти.“

Днес всички хора говорят за възпитание на младото поколение, но как ще се възпита това поколение? Законът на възпитанието е следният: Ако сам не разбираш и не оценяваш своя ум, никой друг не може да го оцени; ако ти сам не оценяваш своето сърце, никой друг не може да го оцени; и ако ти сам не оценяваш твоето тяло, никой друг не може да го оцени. Вие имате много прозвища за тялото. Казвате, че един ден ще се освободите от тялото си и ще го турите в гроба. Вие имате крива представа за тялото си. Трябва ли онова, което Бог ви е дал, да го обезцените? Всичко, което Бог ви е дал, е ценно и върху него се гради целият ви живот. Казвате: „Да се освободим от тялото си.“ Значи вие искате да се освободите от Божественото. Не трябва да се освободите от Божественото, но да се научите да го цените. Вие трябва да се освободите от това, което ви мъчи. А това, което ви носи радост, трябва да го държите за себе си. Радостта е проявление на Божественото тяло. Скръбта е проявление на човешкото тяло. Като скърбиш, трябва да дадеш нещо на бедното човешко тяло. Отде ще вземеш да му дадеш нещо? От Божественото тяло. Божественото ще му бъде спасителят, ще го учи.

Та казвам: Ние трябва да възпитаваме човека в себе си. Ако ти си импулсивен, това е човекът в тебе □ немирното дете, което трябва да се възпитава. Ти искаш да се покажеш, че си нещо. Това е човекът в тебе. Ще му кажеш: „Почакай, досега аз съм ти служил тридесет години. Отсега нататък ти ще ми служиш. Ние трябва да бъдем квит. Ако аз съм имал търпение цели триде-

сет години да те задоволявам, сега ти ще ми служиш тридесет години. Аз съм дал всичко заради тебе, сега ти ще дадеш всичко заради мене. От последния лев, който ми беше останал, аз си купих Евангелие.“ Кажеш ли си така, ти ще станеш човек. „Сега аз давам последния си лев за тебе. Искам да те науча какво да пиеш. Досега ти ме учи да пия това, което не трябваше да пия, а отсега нататък аз ще те уча какво да правиш.“

Всички хора сме призвани да научим някого у нас как да мисли, как да чувствава, как да постъпва. Не е въпросът да се отнасяме грубо, но ще постъпваме по всичките правила на добрата обхода. И когато постъпваме както трябва, ще чуем гласа на Онзи вътре в нас, Който казва: „Аз и Отец Ми ще дойдем и жилище ще направим вътре във вас. И като постъпвате така, Аз ще ви се изявя.“ Духът ще ни се изяви. И когато дойде изявлението, Слънцето ще изгрее за нашата душа.

Едно време, когато Бог създаде Земята, Слънцето го нямаше. Земята беше в тъмнина, всичко около □ беше в мрак. До това време Земята е била мъртва. Когато започна създаването на Земята, Бог я възкреси и вложи в нея новият живот. С това се доказва, че животът е дошъл на Земята. Обаче, когато Бог създаде Слънцето и Луната, съзнанието на Земята се пробуди и тя каза: „Господи, отсега нататък искам да Ти служа.“ Бог □ отговори: „Тогава Аз ще изпратя Моите деца, да им служиш. Но ще внимаваш, понеже те са малко немирнички.“ Земята отговорила: „Господи, понеже Ти ме съживи, аз ще направя за Твоите деца всичко, каквото ми кажеш.“ Затова, именно, Земята ни носи с радост, но и ние трябва да се радваме.

Сега вие можете да ми зададете въпроса: това научно ли е? Това е повече от научно. Не само че е вярно, но и реално. Има едно знание на вечността, наречено Божествено знание, което никога, никога не се изменя. Но има едно знание, което се явява във временното, постоянно се изменя. Запример, само за Слънцето в сегашния век има повече от сто теории, които след време са изхвърлени и са се заместили с нови. Теориите за светлината днес са други в сравнение с тия на миналия век. Също така и за силите на природата има много теории, които постоянно се менят и заместват с нови. Не че природата се е изменила □ тя си е останала една и съща, но нашите изяснения

се менят и заместват с нови.

Като растем, нашите възгледи постоянно се изменят, а същевременно и отношенията ни към природата се менят. Нашето съзнание се мени. Ние имаме един свят на подсъзнанието, влизаме в този свят, без да го съзнаваме; после, ние имаме един свят на съзнанието, друг □ на самосъзнанието и друг свят на свръхсъзнанието. Светът на свръхсъзнанието едва сега се проявява, малко проблясъци се явяват. Когато влезем в подсъзнателния свят, трябва да сме будни. Тъй щото, съзнанието има свои полюси, които наричаме полюси на Божественото съзнание. Подсъзнанието и свръхсъзнанието са двата полюса на Божественото съзнание. А съзнанието и самосъзнанието пък са други два полюса на друго съзнание. В подсъзнанието се намират всички неща на миналото. Там се складират всички неща от цялата вечност. И ако ние познаваме законите, каквото ни потрябва от миналото, ще се обърнем към това Божествено съкровище, да го изтеглим. Всичко, каквото ни потрябва в бъдещето, ще черпим от подсъзнанието. Сега ние трябва да прилагаме съзнанието в живота си. В дадения случай съзнанието ще бъде за сърцето, за чувствата, а самосъзнанието □ за ума. Ние трябва да изправим погрешките си със самосъзнанието. Съзнанието пък трябва да се приложи към всички наши постъпки, да станем малко по-умни.

Как ще оправдаете вие съществуването на един вълк и на една овца в природата? Ако ви се даде такава една тема, как бихте примирили съществуването на овцете и на вълците заедно? Как щяхте да ги примирилите заедно: овцата, която пасе трева, и вълкът, който яде овце? Те съществуват заедно като един възпитателен метод. Вълците възпитават овцете, и овцете възпитават вълците. Вълкът възпитава овцата, да не тъпче тревата. С това вълкът иска да я научи на чистота. Дето ходи, овцата оставя своите нечистотии. Вълкът □ казва: „Ти можеш да ядеш трева колкото искаш. Бог е дал достатъчно, но що се отнася до нечистотиите, ще отиваш далеч някъде, няма да цапаш тревата.“ Като влезе вълкът, овцата започва да го възпитава по своему. Тя му казва: „Не бъди толкова строг учител. Стани малко по-мекичък. Само за това, че съм плюла някъде на тревата, ти ми взимаш целия живот. Трябва да станеш по-мек.“ Вълкът и овцата

същевременно се намират и в човека вътре.

Аз съм наблюдавал как младите моми пишат писма на своите възлюблени. Това е цяла научна теза, цял докторат. Момата вземе перото и започне да пише. Пише, мисли, пише, мисли, докато напише встъплението. Погледне, прочете го, встъплението е готово, отлично е написано. После продължава нататък. Помисли малко, пише, пак помисли, прочете го, не го хареса, скъса го и вземе нов лист, отново започва. После излезе вън да се разходи малко и се връща пак да пише. Става въпрос какво да бъде обръщението. Първото обръщение е: „любезни ми“, но после го изменя: „прелюбезни ми“, после дохожда друго обръщение: „обични мой“. Пак не върви. Най-после написва едно писмо със следното съдържание: „Ще ме извините, че не мога да напиша такова писмо, каквото искам, понеже съм нещо неразположена, малко съм недобре. Като оздравея, тогава ще Ви напиша едно писмо.“ Като получи писмото, той се уплашва и казва: „Значи, тя се е разболяла нещо, болна е.“ А то причината е друга □ писмото не върви, не може да се напише. Това са писмата на всички хора в живота им.

Казват: „Вярно ли е това или не е вярно?“ Аз правя своите психологически наблюдения. Аз виждам онова роптание, което човек допуска в себе си и което всеки ден руши в него. Какво ли не мисли човек? Какви ли мисли не допуска в себе си? Той всеки ден пише писма и ги къса. Той е събрал цяла литература в себе си. Това се отнася до светските хора, но често и духовните правят същото. И след това казват: „Какво да правим? Как да се освободим от това положение?“ Ако духовният и религиозният се намерят в това положение, той казва: „Не искам вече да се мъча на Земята, ще си замина.“ Добре, ще замине, но къде ще отидеш, като не си свършил още работата си на Земята? Със заминаване работата не става. Има някои работи, които са приятни тук, на Земята, а някои са неприятни. Това не е важно. Важното е, че, и приятна, и неприятна, работата трябва да се свърши. Ако е за любов, по любов трябва да се свърши. Какво разбирате под думата „любов“? Тя е предметно учение. Ако е за знание, и знанието е предметно учение. Всичко това са все предмети, които трябва да се изучават.

Един ден бях на угощение при едни познати. Там имаше

един съдия от касационния съд и един чиновник, негов подведомствен. Като ги гледам, казвам си: Трябваше чиновникът да се постави на мястото на съдията, а съдията □ на мястото на чиновника. Какво ли щеше да бъде тогава? То е все едно да дадете една обикновена цигулка на един виден цигулар и да искате от него хубаво свирене. Той ще свири добре и на обикновената цигулка, но няма да има хубави изпълнения. Обаче, ако му дадете една хубава цигулка, той ще свири няколко пъти по-добре, отколкото на обикновената цигулка. Преди всичко съдията трябва да е развил своето милосърдие. Като го наблюдавам, виждам, че е много честен и справедлив, но чувството на милосърдие е слабо развито в него. В зародиш той има милосърдие, но не го е развил. За справедливост, той е справедлив, но и милосърдие трябва да има. Защото казано е в Писанието: „С каквато мярка мериш, с такава ще ти се отмери.“ Бог е справедлив и справедливо съди, но на първо място в Него седи милосърдието. Като гледам главата на един вярващ или религиозен, на първо място трябва да седи милосърдието, горе на главата. Главите на всички трябва да се изменят. Да развият своето милосърдие. Апостол Павел казва: „Всички няма да умрем, но всички ще се изменим.“ И да благодарим на Бога, че ще се изменим. Ако не се изменим, работата с нас е свършена. Човекът, който има милосърдие, се отличава с една черта: каквото и да му се случи, той се усмихва и казва: „Няма нищо, всичко е за добро.“

Съвременните хора се нуждаят от образци във всяко отношение. Красотата в целия живот седи в образците: в хубавите и красивите дървета, в красивите цветя, в красивите плодове и растения, в красивите животни и хора, в красивия и чист въздух и светлина □ във всичко красиво. Всичко красиво носи живот. Всички красиви неща спадат към устроения свят, а всички грозни се отнасят към неустроения свят. Неустроеният свят именно създава нещастията на хората. Благодарение на този свят, ако двама души се съберат на едно място, те не могат да се съберат, не могат да живеят помежду си.

Преди няколко години бях в един малък провинциален град и трябваше да ношувам в хотела. Там имаше само един хотел. Взех една стая и мислех, че ще бъда сам в стаята. По едно време сред нощ доведоха един търговец, който легна на другото легло. Едва заспа, той започна да хърка, но толкова

силно, като че двадесет свини грухтят. По едно време си рекох: „Чакай да видя докога ще хърка.“ Като видях, че така ще отиде цялата нощ, станах от леглото си, прострях ръцете си над главата му, направих няколко паси и хъркането спря. Иначе той не ме разбра, като му казах на съзнанието да млъкне. Обаче след пасите той престана да хърка и продължи спокойно да спи. На сутринта ми каза, че е спал много добре. Казвам му: „Ти си много тщеславен човек, цялата нощ ми говори какво ли не.“ □ „Ще ме извините, ние целия дом имаме този обичай, да хъркаме, всички страдаме от тази болест.“ Значи, нещо като че го дави и той не може свободно да диша. Видите ли, че някой човек хърка, веднага направете няколко паси над главата му и всичко ще мине.

Този човек имаше недостатък, но поне в съня си. Какво ще кажете за онези, които имат недостатъци, но в будното състояние? Колко работи в характера си човек трябва да изправя! Някой дойде при вас и започва да ви се маже като някоя мазна Гана, а после зад лицето ви говори каквото му падне. Друг някой дава вид, че му е приятно, дето сте го посетили, а после казва: „Отде се намери този, да ми отнеме толкова време?“ Като дойде някой човек в дома ти, ще го уважаващ, заради Божественото в него. И това ще направиш заради себе си. Ако се отнасяте зле с някой човек, вие пакостите на себе си, а не на него. Вие покваряте себе си. Така вие предизвиквате в себе си най-лошите работи. Хората не са толкова лоши, както вие мислите.

Ще кажете, че някои хора не са ви приятни. Аз мога да направя всеки човек да ви стане приятен. Представете си, че в дома ви иде един човек, който иска да пренощува една вечер. Вие веднага излизате вън и му казвате, че нямате място. Казвате му, че имате болен и не можете да го приемете, нямате място. Този човек ви казва, че може да излекува болния. Вие веднага го приемате. Той влиза при болния и го излекува. Веднага вие му намирате място, задържате го и на другия ден в дома си и казвате, че сте много благодарен, че ви е посетил. Или ако някой беден дойде в дома ви, няма да го приемете, но ако този човек започва да вади от джобовете си златни английски стерлинги, вие веднага ще му намерите място и ще бъдете доволни, че е дошъл при вас. Кое придаде цена на този човек? Парите. Този

човек, който иде в дома ви със своя ум, той носи Божествено богатство. Той е благословение за вас. Изобщо, почти всички хора, с малки изключения, които идат в дома ви, носят известно благословение за вас. Той ще ви остави известно благословение или от ума си, или от сърцето си, за да го приемете добре. Сега от всички хора се иска вяра, но те са се научили да мислят за себе си, че са много добри. На добрите хотели се плаща много. Там и юрганите, и чаршафите са чисти, прислугата е добра. А там, дето се плаща малко, и чаршафите, и юрганите, и прислугата се отличават от първите.

Та казвам: Какво трябва да се проповядва в света? Не трябва да им се говорят лоши работи. Като видите, че двама души се карат, не казвайте, че се карат, но кажете, че си гугуцат. После, ако видите, че си пукнат главата, вземете един автомобил и го заведете да го превържат. Казвате: „Какъв свят е този?“ Какъв свят! Идете днес на западния фронт, идете на северния, идете в Китай, в Япония, навсякъде ще видите, че хората са все с пукнати глави. Това е неразбиране на живота. Когато хората се бият, ние казваме, че се запознават. Всяка война има и своите добри страни. Като се бият, хората се запознават. В бъдеще Русия и Финландия ще станат приятели, ще се обичат повече, отколкото днес се обичат. Иосиф го продадоха братята му, но след това той се подигна и им послужи. Значи всяко нещо в света, което считаме за зло, има своето добро, то става за добро. Ние трябва да се ползуваме от всичко в света. Въпросът седи в следното: че когато дойдем до войната, разумният трябва разумно да воюва. Не е въпросът да няма войни, но трябва разумно да се воюва. Ако престане войната на физическия свят, ще настане война между доброто и злото, с които всеки човек воюва. Във всеки човек става една голяма борба. Понякога, като се бори усилено, човек губи по няколко килограма от своята плът.

Та казвам: Във всяка война Бог присъства. Той наблюдава онези, които изнасилват слабите като вълци, наблюдава и овцете, които страдат от вълците. Като воюват днес, виждам, че съвременните хора са доста културни, доста са се подигнали. Те спазват всички международни правила и във войната. Като ранят някого, веднага го прибират, превързват го и го лекуват. Когато ще потопят един кораб, първо дават сигнал, че ще го

потопят, за да се вземат мерки, да използват спасителните пояси поне за екипажа. Човецината проявяват във войната. В бъдеще условията ще се подобрят още повече. Това е начинът на доброто. Сега доброто е взело надмощие в човешкия живот, а злото е излязло на повърхността. Бог ще превърне злото в добро. Един ден това зло, което днес ни мъчи, Бог ще го превърне в най-добри слуги.

Един от френските писатели, известен под псевдонима Ели-вас Леви, в един от своите разкази пише нещо за дявола. Дошло време и дяволът да се обезсърчи и отчае от хората и тръгнал да търси уединение, отказал се от света. Той си казал: „Едно време тия хора, които едно време учих и които ми се подчиняваха, днес не искат вече да ме слушат. Те взеха знанието и силата ми и сега не искат да знаят за мене. Те гледат своята работа да им върви, а моята оставят назад.“ Той се отдалечил, отишъл в една планина и там почнал да размишлява какво да прави. Той се уединил като калугер. По едно време той вижда, че отдалеч някъде иде Христос и като приближил към него, дяволът започнал да клати главата си и казал: „Много късно идеш. Преди две хиляди години, когато имах сила и власт, аз Ти обещах много неща, но тогава Ти отказа. А днес вече нямам нищо, нищо не мога да Ти дам, никой вече не ме слуша.“ Христос му отговорил: „Аз не идвам да Ми дадеш никакво обещано царство, но ида да ти помогна.“ Христос видял на гърдите на дявола две змии, които го смучели. Той ги извадил и хвърлил на земята. След това Христос му казал: „Назначавам те за учител на хората, понеже ти си придобил големи знания и опитности. От тези знания ти ще ги учиш.“

Та казвам: Един ден и дяволът ще ви учи на доброто, ще ви бъде учител. Това е, което казва стихът: „Слава във вишних Богу, и на земята мир, и на човеците благоволение.“ Та, ще знаете, че Бог е във всичко и над всичко. И дяволът даже изпълнява Неговата воля. И волюващите в света вършат Неговата воля. Всичко в света върши волята Божия. Трябва да знаем, че това, което иде в бъдеще, е светло. Но докато дойде това бъдеще, ще се минат още тъмни зони. Има още малко кал, но като мине и

тя, ще дойде това, което ние наричаме ставане, оживяване и възкресение. Блажени сте, че сте достигнали до последните дни.

*„Благословен Господ Бог наш“
„Добрата молитва“*

*19-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 11.II.1940 г., 10 ч. сутринта,
София □ Изгрев.*

СЛОВОТО БЕ БОГ

„Отче наш“
„Грее Слънцето“

Ще прочета само 1-ви стих от 1-ва глава на Евангелието от Иоана: „В начало бе Словото, и Словото бе у Бога, и Словото бе Бог.“

„Духът Божи“

Хората имат някои унаследени черти. Сега ще ви прочета нещо, което знаете. Значи, ще излезем от знайното и ще отидем към незнайното. Ще ви прочета от беседата: „Ново разбиране на живота“, която сега ще излезе от печат. (*Учителят прочете за Иосифа □ неговата история.*) Иосиф беше най-любимият син на Иакова. Той беше един от щастливите хора на Земята. Но същевременно той беше и даровит човек. Щастието на човека се дължи на това, че беше роден по любов. Със своите дарби той събуди ревността на своите братя. Баща му, като виждаше неговата даровитост, не можеше да скрие любовта си от другите си синове. Никой човек на Земята не може да скрие любовта си. Тя е като печка. Като се запали печката и любовта □ се проявява. Иосиф имаше прозрение. Той знаеше какво можеше да стане в бъдеще. Затова той беше трън в очите на своите братя. (*Учителят чете от тази лекция историята на Иосифа.*) Както виждате, братя го предадоха, не са чужди хора. Един от братята, най-старият, каза: „Да не проливаме кръвта на брата си. Какво ще се ползуваме, ако го убием? По-добре да го продадем, поне някоя парица ще вземем.“ Те обичаха парите. Те продадоха Иосифа за двадесет сребърника. По всичко се вижда, че Иосиф е бил красив, строен, знатен мъж. Като го заведоха в Египет, Иосиф попадна при нови условия, при налягане, на ново възпитание, срещу което трябваше да противопостави своите сили

на напрежението. Той остави дрехата си в ръцете на своята господарка и избяга въвн. Той предпочете затвора, отколкото да злоупотреби с доверието на своя господар. Тук, в затвора, Божественото в него му диктуваше как да постъпва.

Сега вие не мислете, че тази господарка сте самите вие. Не, тази господарка е живяла преди хиляди години. В затвора той прекара заедно с началника на виночерпеца на фараона и с неговия хлебар. Един ден те бяха сънували сънища, които Иосиф им изтълкува. Сънят им се сбъдна. Те излязоха от затвора, но не си спомниха за Иосифа. Обаче, когато фараонът сънува сън, който никой от неговите мъдреци не можа да изтълкува, спомниха си за Иосифа. По този начин той излезе от затвора и се яви при фараона, да му тълкува сънищата. Като изтълкува съня му, фараонът го направи управител на целия Египет. В живота си Иосифа имаше едно съвпадение с неговата риза. Понеже баща му го обичаше много, той му направи една пъстра дрешка, с която го отличаваше от другите му братя. Тази дрешка събуди ревността на братята му и заради нея щяха да го убият. Те си казваха: „Какъв е той, че трябва да се отличава от нас като полковник от войниците си?“ След това, като влезе в дома на Пентефрия*, неговата жена обикна Иосифа, но понеже той не искаше да изневерява на своя господар, избяга, като остави дрехата си в ръцете на господарката си. Заради тази дреха той лежа две години в затвор. Значи тази дреха я взеха два пъти от гърба му, но на третия път фараонът му даде нова дреха, облече го във власт и го постави управител на целия Египет.

Какво показва историята на Иосифа? Това показва, че в природата има известни закони, които регулират живота на хората, не механически, но разумно. Всеки човек има известни дарби, способности и сили в себе си, които той използва дотолкова, доколкото ги туря в служене и работа на онова възвишеното и благородното в себе си. Дарбите на човека са дадени, за да се създаде една личност, един благороден характер, но човек трябва да прояви благородството на своята душа. Величието на човека седи в неговия характер. Не е важно само да се създаде един благороден характер, но човек трябва да прояви

* Пентефрий, дворник фараонов, вж. Битие, гл. 39.

благородството на своята душа. Величието на човека седи в неговия характер. Думата „характер“ е гръцка и означава нещо вдълбано, кариγμα. Вдълбаните работи идат от нещо разумно, което се намира в самия човек. Има едно тяло в човека, което никога не се разрушава. Аз наричам това тяло Божествено. Върху това тяло вечността пише онова, което човек прави и е направил досега. Човек носи в себе си всичко Божествено и благородно.

Та, необходимо е човек да разбере всички унаследени черти. Тази е причината, че понякога човек се намира в противоречие с мъчнотиите в себе си. Много от мъчнотиите им се дължат на тия унаследени черти. Често в самия човек се явява една борба. При това, забелязано е, че колкото по-високо се повдига човек, толкова и борбата става по-голяма. Колкото е по-голям невежа, толкова и борбата е по-слаба. Значи, колкото по-просветен става човек, и борбата става по-тежка. Някои мислят, че като станат добри, борбата ще престане. Не, след като станат добри, борбата ще бъде гуша за гуша, както двама борци се борят. Кога ученикът се поставя на големи изпитания? Колкото по-големи знания придобива ученикът, толкова по-сложни и мъчни задачи му се дават. И в математиката е същото. Когато някой математик работи, той се натъква на задачи, които изискват не пет-шест часа да се решат, но са нужни месеци и години, докато се дойде до някакъв резултат. Този математик прави изчисления, докато дойде до някакъв резултат.

Онези, които не разбират Божиите пътища, искат всичко да им се даде наготово. Като почувствуват някакво приятно разположение или настроение, те мислят, че любовта ги е посетила. Те се самозалъгват. Това не е никаква любов. Колкото хубаво да ви изтърка, той снима само кирта от тялото ви, но това не е никаква баня. В каквата баня да влезете, било от модерните или от турските бани, хамам, и както да се изчистите, това още не е любов. Банята е потребна на човека дотолкова, доколкото порите на човека [да] се отворят, да може кожата свободно да диша. Човек има около седем милиона пори, или около седем милиона прозорци, както аз ги наричам, чрез които той диша. Правилното дишане е когато човек диша през цялото си тяло и кожа, а не само чрез дробовете. Ако диша само чрез дробовете си, това е специфично дишане. Ако при някакъв случай човек

изгори кожата си и се лиши от порите, той диша само чрез дробовите си □ това е специфичното дишане, което не може много да му помогне.

В човека действа една разумна сила, която го освобождава от страдания. Страданията са дадени на човека само за упражнения и развиване, а не с цел да страда и да се измъчва. Често хората страдат по невнимание. Когато двама борци се борят, онзи, който е по-силен, може да натисне слабия по крака и да го счупи. Тогава иде вече страданието. Докато ръцете, краката и всички останали органи на човека са здрави, той не страда. Някои хора смесват борбата със страданието си. Когато двама души се борят, единият от тях изпитва страх, че другият може да му счупи ръката или крака. Ако се чувства слаб и ако се страхува да не счупи ръката или крака му, по-добре е да не се бори. Когато излезеш да се бориш с някой борец, костите ти трябва да бъдат толкова здрави и яки, че да не се чупят. Ако костта на единия от тях се счупи, това [не е] някакво голямо геройство. Борецът се нуждае от кости, които не се огъват, които не се чупят.

Та казвам: Вие трябва да имате един ум, който да се огъва, без да се чупи. Някой казва, че сърцето му се е счупило. Защо ще се е счупило сърцето ви? Всяко сърце, което се счупи, е меко. Не, сърцето не може да се чупи. Не мислете, че сърцата се чупят. Сърцето не може да се счупи, понеже е направено от Бога. Всичко в света може да се счупи, но досега не се е намерила сила, която може да счупи човешкото сърце. Единственото нещо, което може да стане със сърцето, то е да се спре космическият му пулс. Всички хора имат космически пулс, който действа в цялата природа. Той движи сърцата на всички хора. За всеки човек е определено колко енергия трябва да възприеме. Понякога човек спира тази енергия отгоре така, че и сърцето му може да спре. Някога той не може да регулира тази енергия, вследствие на което сърцето бие бързо. Мнозина се страхуват, когато сърцето им бие бързо. Сърцето бие бързо, когато върху него дойде много космическа енергия. Когато сърцето бие слабо, това показва, че кръвта е стегнала клапите, та енергията отвън не може да придохожда. Ако кръвта често стяга клапите, някога сърцето може да спре и после мъчно може да

се възстанови. Онези, които са изучавали този закон, са дошли до опити, при които когато сърцето спре, може отново да се възстанови неговата дейтелност.

Та казвам: Ние имаме едно особено верую. Казваме: „Господ ще направи това.“ Ние считаме, че когато Господ живее вън от нас, та като умрем, то ще ни съживи отвън някак. Това е смешно схващане. Онова, което може да ни възкреси, е част от нашето битие. То е в самата човешка душа. Бог е вътре в нас. Следователно Този, Който е вътре в нас, Той може да ни възкреси. Този, който е отвън, той може само да ни помага. Та, сега мнозина от вас търсите Божественото в това, което се проявява вън от вас. Външното е вярно само по отношение на физическия свят. Само по отношение на това, което виждате. Ти дигаш очите си нагоре. Това са всичките слънца, които виждате в Млечния път. Това е все физическият свят. Духовният свят е още по-обширен. Той е невидим за нас. Той е по-далеч от физическия, а Божественият е още по-далече.

От физическия свят ние трябва да изучаваме другите два свята. Духовният свят вие го изучавате само чрез известни чувствувания. Някой път вие имате скърби, а някой път □ радости. Някой път имате приятно настроение на сърцето, а някой път □ неприятно, без да знаете от какво произтича това настроение. Ако вземете ябълката на едно дете, то ще има лошо настроение. Ако му дадете ябълката, веднага настроението му ще се подобри. Направете някого министър-председател □ той ще се радва. Отнемете му министерството □ той ще скърби. Направете някого съдия □ той ще се радва. Уволните ли го, той ще скърби. Дайте здраве на човека □ той ще се радва. Отнемете здравето му □ той ще скърби.

Следователно това, което се предава на нас, причинява ни радост; това, което се отнима, причинява ни скръб. Това отчасти е вярно. Не всяко нещо, което ни се предава, ни причинява радост и не всяко нещо, което ни се отнима, ни причинява скръб. Как мислите, ако аз ви товаря и туря на гърба ви сто килограма пясък, това не е ли едно страдание? Не само с пясък да ви товарят, но ако ви натоварят със сто килограма злато на гърба и трябва непременно да го носите, какво ще кажете? Представете си, че ако не го пренесете, ще ви глобят. Какво ще кажете тога-

ва? У вас ще се яви недоволство, че тежестта е по-голяма, отколкото можете да носите. Ако някой дойде да ви отнеме част от товара, вие ще се радвате. Колкото повече товарът ви се намалява, вие се радвате, че се успокоявате.

Този закон действа навсякъде. Той има приложение не само на физическия свят, но и в духовния, и в Божествения. Той има приложение навсякъде. Ако ви натоварят с повече чувства, отколкото можете да носите, вие страдате. Хората на чувствата страдат повече. Защо? □ Натоварени са много. Следователно те трябва да се разтоварят малко. Много чувствувания □ много скърби. При сегашните условия и голямата любов произвежда страдания. Когато някой ви прегърне и стегне в обятията си, че костите ви изпращат, той прави това от голяма любов. Колкото повече ви стисне, с това той иска да покаже, че любовта му е голяма. Как мерят децата своята любов? Когато питат детето колко обича майка си и баща си, то широко отваря ръцете си, да покаже своята любов. Когато ги питат колко обича братчетата и сестричетата си, то си разтваря ръцете по-малко. По-малко ги обича.

Любовта произвежда едно вътрешно напрежение върху чувствата, върху нервната система. Нормалната любов, напротив, калява нервната система, усилва я, като я приспособява към напрежението. Обаче има една енергия от любовта, която разслабва нервната система. Хора, които дълго време са любили, стават неврастеници. Когато двама души се влюбят, в първо време любовта върви добре. Но после в ума на момата влезе една бомба и тя си казва: „Ами ако ме остави?“ След време и в ума на момъка влезе същата бомба. „Ако ме остави?“ Като влезе този бръмбар и в неговия ум, и в нейния ум, те започват да се отнасят критически един към друг. Загубват доверието си. Така се образуват две противоположни течения в човека. Тези течения вече рушат онова благородното и възвишеното, което е създадено в човека.

Вие трябва да имате в себе си мисълта: Любовта никога не руши, любовта всякога съгражда. Всяка мисъл, която влезе у вас и започне да руши, тя не произлиза от любовта. Тя е вън от любовта. Тази мисъл съществува, но не в областта на любовта. Вие трябва да пазите следния закон: Всяка мисъл, която не про-

излиза от любовта, причинява известно налягане върху човека. И ако в дадения случай любовта не присъствува, налягането ще причини известна опасност. Но ако разумността присъствува, налягането си е на място. Това налягане ще се използва разумно. В духовния свят пък се явява едно напрежение. Ако при това напрежение разумността не присъствува, напрежението може да разруши човека. Щом разумността присъствува, напрежението е на място. Обаче, ако налягането и напрежението действуват едновременно върху човека, без присъствието на разумността, те разрушават човека. Ако налягането е повече в един случай, а в друг случай напрежението е повече, в първия случай ще имаме физическа пакост, а във втория □ духовна пакост. И в единия, и в другия случай хората умират. На всички хора се счупват сърцата все от неразбиране на напрежението и налягането.

Тогава ние казваме: разумният живот трябва да присъствува при налягането, т.е. и във вътрешните възможности, т.е. в напрежението. Казано на ваш език: Разумността трябва да присъствува в силите на ума; разумността трябва да присъствува в проявлението на човешките чувства и да ги регулира. Всяко едно чувство е топлина. И като се яви тази топлина, на първо място тя трябва да подобри кръвообращението. И като се появи любовта, на физическото поле тя трябва да подобри кръвообращението. Ако любовта на физическото поле не подобрява кръвообращението, тя е аномална любов.

Значи, любов, която не регулира чувствата, не е нормална любов; любов, която не регулира мислите, не е нормална любов. Туй трябва да го знаете. Това са научни правила. Така научно се измерва любовта. Следователно, когато любовта не е нормална, вие ще се предадете на ядене. Мнозина искат да станат красиви и затова ядат повече, да се поправят, да станат като месечини. Яденето е потребно, но трябва да се образуват мускули, не мазнини. Лицето трябва да е изтъкано от фини мускули, които да изразяват фини чувства в човека. Че как ще изразиш добродетелта в себе си? Има мускули на човешкото лице, които изразяват любовта в нейната висша форма. Казвате, че някой се засмял с очите си. Ако премахнете клепачите на очите, ще видите, че очите сами по себе си не се смеят. По очите само ти не можеш да познаеш дали един човек се смее или не. В клепача

чите има известни съкращения и разширения, които показват каква е любовта на човека. Когато някой ви лъже, когато не ви говори истината, т.е. когато любовта не е изявена както трябва, такъв човек, като ви гледа, едното око гледа нагоре, а другото надолу. И тогава, ако дясното гледа нагоре, а другото надолу, това показва, че с ума си мисли добре, а със сърцето си гледа към земята. А някой път обратно: с ума си гледа надолу, а със сърцето си нагоре. И двата случая са опасни.

Един български свещеник ми разказваше една своя опитност. „Бях се отклонил от живота си. Един ден моят ръководител, един старец с брада, с хубаво лице, се явява при мене, погледна ме и ми казва: „Знаеш ли, че едното ти око гледа нагоре, а другото надолу?“ Като ми каза това, той ме бутна отпред по челото и си замина. Като станах сутринта, гледам, там, дето ме бутна с пръста си, едно черно място, което стоя повече от един месец. Това място бе като ударено.“

Някой път вие се спирате и казвате: „Да го обичам или да не го обичам?“ Това не е философия. Вие не можете да философствувате да обичате или да не обичате. Любовта изключва всякаква философия. Всичките нещастия в света произтичат от неразбиране на законите. Ти мислиш, че можеш да обичаш и можеш да не обичаш. Пролетта не зависи от тебе, лятото не зависи от тебе. Ти може да използваш и пролетта, и лятото, и есента, и зимата, но те са независими. Земята се върти около Слънцето и образува четирите годишни времена. Ако разбираш законите, можеш да се ползуваш от тях, но ако разбъркаш условията, че през зимата сееш, а през лятото и есента искаш условията на пролетта, ти съвсем си объркал работите. И после казваш: „Тази работа не върви.“ Че как ще върви? Че, Земята няма да се подчинява на твоите разбирания, да прави каквото ти мислиш.

Вие трябва да съблюдавате в живота си вашата пролет. Когато Бог ви даде една хубава пролет, работете. Когато ви даде хубаво лято, работете. Когато ви даде хубава есен, работете. Когато ви даде хубава зима, работете. И добра зима има. Работете през есента, да съберете всичките плодове. Съберете житото и го турете в хамбарите си. Зимно време ще се заемете да четете, да наблюдавате небето. Всеки от вас трябва да има по един телескоп, да наблюдава небето. Ясните нощи са за наблюдения.

После, с хурката може да предеш, с четката може и да рисуваш, с иглата може да плетеш и да шиеш. Зимно време се пишат хубави писма. Като гледаш снега отвън, ще наблюдаваш, ще описваш какви са външните условия. Ще описваш какво става с растенията.

Казваш: „На мене ли остана да ставам писател?“ Всеки от вас може да стане писател. Няма защо да ставаш писател, да се пъчиш в света. Ще се пъчиш пред себе си. Ако искаш да се прочуеш, пред себе си ще се прочуеш. Грях е на душата на онзи, който не се прочува в себе си. И като пишеш нещо идейно, да знаеш, че си писал. Друг някой написал едно любовно писмо. Като четеш едно любовно писмо, да знаеш, че не си казал нито една лъжа. Казал си, че обичаш, че любовта ти е неизменна □ да бъде неизменна. Казал си, че любовта ти зад гроба ще отиде □ и това да бъде вярно. Някои пишат, че любовта им е до гроба. Значи зад гроба им любовта не може да отиде. Щом любовта е до гроба, това не е любов.

Всички хора страдат от любовта, която е до гроба. Любовта трябва да мине зад гроба. Ако е до гроба, това показва слабост в характера. Ако ние живеем само до гроба, ние сме слаби хора. Когато някой казва, че ще умре, казвам: ти си слаб човек, ти нямаш характер. Ако мислиш, че като умреш, животът ти ще престане, ти си слаб човек, нямаш никакъв характер, ти нямаш никакъв идеал, никаква личност, никакво верую. Някои казват: „Да си поживеем.“ Туй не е човекът. Човек е онзи, който, след като умре, знае, че ще живее. Как знае това, не е важно, но знае, че ще живее □ нищо повече. Ама еди-кой си философ тъй казал. Не ме интересува никой философ. Това са празни работи. И аз съм философ. Какво ще кажат всички философи, за мене не е важно; и аз мога да философствувам като тях. Някои казват пък, че всички дарби били все от Бога. Аз примирявам всичките противоречия в света. Любовта е ден, безлюбието е вечер, нощ. През деня ти ще работиш, а вечер ще си почиваш. Като спиш под юргана, нищо няма да мислиш. Само ще почиваш, само ще разглеждаш какво си направил през деня.

Та, в любовта ти може да печелиш, а в безлюбието си ще видиш всички погрешки, които си направил. Някой казва: „Аз не обичам.“ Казвам: Ти, като някой фалирал търговец, ще разглеждаш тефтерите си. Ще казваш: „Този ме изяде, онзи ме изяде“, това си изгубил, онова си изгубил, жена ти умряла, умре-

ли децата ти, този, онзи, ще наредиш нещастията си едно след друго и ще кажеш: „Побеля ми главата.“ Ти живееш в нощта на живота. Тази нощ е тъкмо за тебе. Нищо повече. Но всяка нощ ще трае тъкмо дванайсет часа. След това ще се смени с ден. Пък и цялата нощ няма да бъдеш буден. Във време на безверието си ти няма да разрешиш нито един въпрос на живота си. Например, кой създал света. Ти ще легнеш да спиш, ще се завиеш с юргана си, ще спиш. Няма да мислиш за нищо.

Ето защо всички онези, които искат да бъдат безверници, трябва да спят, а всички онези, които искат да любят, трябва да бъдат будни с копача, с перото, със стомничките за вода, с кобилицата, с каквато и да е друга работа, но всички на работа. На добра работа. Без работа никого не трябва да срещнеш на пътя си. Срещнеш някой, турил ръцете си в джоба. Не се позволява без работа. Човек, който обича, не трябва да туря ръцете си в джоба. Който тури ръката си в джоба, трябва да извади нещо. Аз като туря ръката си в джоба, аз изваждам кърпата, да помогна на своя нос. Някой казва: „Защо трябва да се бършем?“ Ами че, милвам очите си. Ще ме извините, но казвам: Трябва да бъдете чисти. Аз взимам бяла кърпа, не взимам черна. Аз никога не трия очите си с черна кърпа. Всякога ще имате една мека, бяла, чиста кърпа, ще [я] извадите от джоба си, ще изтриете очите си и ☐ пак в джоба. Та, вие трябва да оценявате очите си. С очите си ние виждаме истината, т.е. пътя, по който истината се изявява в живота ни. Това е Бог, Който се изявява. Чрез този път Той ни показва какво има в света. А някой казва: „Дотегна ми да живея.“ Това е неразбиране на живота. Ти не си живял още. Ако погледнеш с очите на любовта, ти ще видиш много неща.

В един разказ се разказва как един ученик помолил учителя си да му покаже рая. Това било в християнските времена. Учителят му го изважда из тялото и го развежда из пространството, да му покаже рая. Като го оставил да гледа, той чакал дълго време да се върне. Цели двеста и петдесет години го чакал. Когато учителят му казал, че е време вече да се върне, той казал: „Чакай де, какво искаш, аз още не съм зърнал нищо.“ Той мисли, че още нищо не е видял, а се изминали цели двеста и петдесет години.

Казвам: Невидимият свят е много красив. Но и този живот може да бъде така красив. Ти можеш на всяка стъпка да срещаш хора, които да ти помагат, да разкрият целия свят пред тебе, да видиш всички възможности и условия. Да допуснем, че ти имаш желание да пееш. Ти намиращ един професор, който може да ти помогне, да развие гласа ти, а ти искаш цигулка. Дават ти и цигулка. После ти трябва и пиано. Ако вие се намерите в един свят, който може да задоволи всички ваши копнежи, които Бог е вложил във вас от памтивека, знаете какво ще постигнете? Знаете какъв глас може да развиете? Слушали ли сте такъв певец, като пее той, вие се въодушевявате. Някой като пее, критикуват го и казват: „Високите тонове не взема вярно, повишенията, пониженията.“ Но има нещо по-тънко от диезите и бемолите. Има не само полутония, но четвърт-тон. Опитвали ли сте вие да пеете с четвърт-тон? Някой казва, че не можел да вземе половин тон нагоре. Има нещо по-деликатно за бъдеще. В бъдеще ще има, освен полутония, още и четвърт-тонове. Тогава пеенето ще бъде по-хубаво, по-мощно. Онзи, който иска да изучава музиката и любовта, той трябва да разбира четвърт-тоновете. Като ви дойде една скръб, вземете три тона, вземете, запример, „до□ми□сол“. Като ги изпее, скръбта ще изчезне. Вземи обикновено „до“ в повишение и понижение. След това вземи тона „до“ в четвъртинка повишено, след това вземи пак обикновено „до“, после в повишение и понижение, пак в четвърт-тон. Има полутонове, които се повишават, и други, които се понижават. Това са далечни работи. Но ви казвам, че има какво да се мисли в бъдеще. Сега, в бъдеще когато дойде един лекар при вас, той няма да ви предписва рецепти както сега, но той ще бъде певец и ще изпее една песен. Вие страдате от треска или от някаква епидемическа болест като скарлатина или други. Като дойде, той ще ви изпее една песен; в половин час отгоре вие ще бъдете здрав. Песента ще бъде рецептата. Значи песента ще влезе чрез ухото ви и ще ви излекува.

Казвам: Ако се съмнявате в това, може да направите опит. Ако някоя сестра от вас заболяе, нека други три сестри се съберат и да изпеят една песен. Питам: Каква песен бихте изпели на болния от скарлатина? Каква песен бихте изпели на онзи, който страда от ставен ревматизъм? На онзи, който страда от

рак, на онзи, който страда от холера? На холеричния аз бих пъл за топлата вода. Стоплете вода и му дайте да изпие три-четири чаши гореща вода. Ще я пие музикално, аз ще му пея като на опера. Ще кажа: „Дайте му вода.“ Аз ще пея, той ще пие. Като изпие три-четири чаши вода, холерата ще си отиде. Сега вие гледате малко с недоверие на това. Имате право. Слабите са недоволни, гледат към чувала, казва: „Не е заради мене този чувал, тази работа не може да стане.“ Но силният, който дига сто и петдесет килограма, хване чувала и го дигне. За онзи, който знае, който има сила, нещата стават лесно.

Та, сега, като ви говоря, вие ще турите мускулите на вашата надежда, на вярата, на вашата любов, и тогава ще видите дали думите ми са верни или не. Надеждата ще впрегне тялото ни на работа, вярата ще впрегне сърцето ни да расте, а любовта ще впрегне ума ни или душата ни на работа. Това са положенията.

Един ден една млада сестра, на която никога не бях правил бележка, дойде при мене и ми казва, че направила една погрешка, заради която не искала вече да живее. Казах □: „Да си вървиш тогава!“ □ „Как така?“ □ „Да си вървиш.“ Казвам □: „Ако Бог те е пратил на Земята и те е оградил със Своята любов и ти е дал един отличен ум, да работиш и да пишеш, дал ти е сърце, да обичаш, а ти се отказваш от живота и не искаш да живееш, какво можеш да постигнеш с това? Ти мислиш само за себе си.“

Казвам и на вас: Не правете същата погрешка и вие. Често и вие седите и казвате: „Не ми се живее.“ Тепърва трябва да живеете. Турете за задача да не живеете за себе си, но да живеете за Бога. Ако вие обичате някого, къде ви е погрешката? Или ако някой ви обича, къде ви е погрешката? Или ако някой ви обича, къде му е погрешката? Ако той е направил всичко за вас и вие му казвате, че не вярвате в неговата любов, значи има нещо лицемерно в него. Какво ще почувствувате в дадения случай? Вие ще почувствувате една скръб.

Не е ли също отношението ви към Бога, към Онзи, Който ви е направил толкова добрини? Вие казвате: „Не вярвам в Господа. Всеки ден Ти си играеш с мене. Изпратил си ме на Земята само да страдам.“ Изпитанията ни, страданията произтичат от хората, не от Бога. Ако Бог ни поставя на изпитания, Той има

пред вид да ни покаже каква трябва да бъде нашата любов. От любовта ни ще зависи нашият живот. Ние сме били поставени много долу в живота, но трябва да се подигнем от това положение, да се качим нагоре. Не трябва да оставаме на това стъпало. За да се подигнем от това стъпало, трябва да минем през огън и изпитания. Всяко изпитание, всяко страдание в света е възможност за придобиване на нещо велико и благородно. Това е закон. Никой в света не се е подигнал без изпитания.

Ето защо, вие трябва да се радвате на изпитанията, през които минавате сега. Вие не се радвате на страданията. Бих желал поне половината от вас да се радвате на страданията. Как ще се радвате? Ще мислите, че туй страдание Бог ще го превърне за добро. Ти си сиромас □ защо? Нямаш външни условия, но вярвай, имай любов към Бога и всички твои страдания ще се превърнат за добро.

Та, сега се изисква от всички едно разположение на вяра, разположение за работа. Светът се нуждае от нови работници. Аз похвалявам хората на миналото, похвалявам хората на бойните полета, какви герои са те. Казват за финландците и за руснаците, че са изхвърлили един милион гранати от голямокалибрениците. Вие били ли сте на бойните полета, да чуете пукането на тия гранати, да издържите на този гръм, шума на това пукане? Знаете какво ужасно мъчение [е]? Ако тези хора могат да издържат, защо ние, които имаме страдания, да не може да издържаме? Гранатите се пукат отвсякъде! Всяко страдание е една граната, която се пука. Онези гранати, които излизат от далнобойните оръдия, произвеждат такъв гръм, че трябва хората да отварят устата си, да не се пукне тъпанчето им. Същевременно лягат на корема си. Ако не лягат на корема си и не отварят устата си, тъпанчето ще се пробие. Какво показва това? Смирение. И в Писанието се говори за смирението. Значи, като те бомбардират, ще легнеш на корема си, ще отвориш устата си, че като дойдат снарядите, да не се пукне тъпанчето ти. □ „Ама, как ще легна?“ Ще легнеш. Ти не можеш да бъдеш изправен, защото ако гранатата мине край тебе, нищо няма да остане от тебе.

Та, при сегашните условия, вие трябва да разбирате онова великото в света. Когато дойдат големите изпитания в живота, каквито проекти и да имате, каквито желания да имате, пости-

жението им е на място. Но трябва човек да има търпение, за да постигне своите добри желания. За да се постигнат добрите желания, има един закон, който върви периодически. Според този закон нещата се повтарят на всеки двадесет и две години. Ако преди двадесет и две години е станало нещо, след двадесет и две години пак ще се повтори, но в друга форма. Значи през всеки двадесет и две години ще имаш един прилив и един отлив. Ако на двадесет и две-годишната си възраст изгубиш първия прилив, като станеш на четиридесет и четири години, ще имаш втория прилив. На шестдесет и шест години имаш третия прилив. На осемдесет и осем години ще имаш четвъртия прилив и така ще се продължава до сто и двадесет години, до което време ще имаш няколко прилива. Важно е да използваш този прилив и този отлив разумно. Когато дойде едно неразположение, не казвай, че си неразположен, защото и неразположението е полезно. Някой път казваш, че вярата ти е отслабнала. Вярата отслабва, когато имаме малка светлина. Вечер е. И тогава няма с какво да се занимаваш. Запример, ако си в тъмна стая и не можеш да четеш, ти се безпокоиш, но ако четеш, ти не се безпокоиш. Ако нямаш светлина, ти се безпокоиш; щом дойде светлината и безпокойството изчезва.

Та, когато дойде във вас едно неразположение на нощта, радвайте се. В живота има една дисхармония, малка дисхармония, която Бог е вложил в самата природа. В такива именно нощи на живота, когато човек е изложен на големи опасности, непременно ще дойде неговият добър приятел, който ще донесе гориво, ще ви донесе и светлина. В негово присъствие ще ви олекне. Всеки добър приятел може да ви помогне в големите скърби и страдания. Знайте, че всеки човек, когото срещнете на Земята, може да внесе нещо у вас. Това може всеки да провери. Ако някой път сте неразположени душевно, имате една меланхолия, бих ви препоръчал да направите един опит. Тръгнете по течението на един извор и ще видите, че няма да се мине половин час и неразположението ви ще изчезне. Няма да вървите срещу течението, но по течението. На връщане ще минете по друг някой път. Следователно, когато сте неразположени, минете покрай някой добър човек. Друг път може да вземете една хубава книга, научна или на някой философ или на някой първо-

класен моралист. Прочетете книгата и ще видите, че неразположението ще изчезне. Кога трябва да четете книги? Не когато сте весели и радостни, но когато сте неразположени и скърбни. Тогава именно книгите ще ви помогнат. Та хлябът е потребен, когато сме гладни, не когато сме сити. Когато сме сити, хляб не ни трябва. Някои препоръчват да се четат Евангелие, Библия, свещени книги. Кога е потребно Евангелието? Във време на мъчнотии. Тогава ще почерпиш някаква сила свише.

Сега аз засягам този въпрос от три гледища. Първо, за да постигнем нещо в света, трябва да бъдем здрави. Второто положение: трябва да бъдем устойчиви по сърце. И третото положение: трябва да имаме устойчив ум. Но за да имаш устойчив ум, трябва да имаш нещо, на което да разчиташ, нещо реално, нещо, на което да даваш смисъл, цена, на което да уповаваш. Синът може напълно да уповава на майка си и на баща си. Синът може да е по-умен от баща си и от майка си. Той седи само в едно отношение по-горе, понеже като е взел качествата на баща си и на майка си, съвокупно, той имал възможност да ги развие и тъй изглежда, че е по-умен. Но той не трябва да се лъже. Значи всеки син трябва да се върне към баща си и майка си и със съзнание, че баща му и майка му имат нещо благородно, заради което той трябва да ги обича. Ако остане само на себе си, той не може да издържи. Той трябва да има нещо, на което да разчита. После, той трябва да разчита и на самата природа. [Щом] веднъж си дошъл на Земята, то онова, което природата е вложила в твоя ум, в твоето сърце и в твоето тяло, природата изисква от тебе да търсиш нещо. Природата изисква от всички хора да постигнат желанията, които имат. Аз говоря за онези естествени желания, с които вие сте се родили. Запример, ако желаеш да свириш, да пееш, да рисуваш, всичко това може да постигнеш. Или ако искаш друго някое изкуство, ти можеш да го придобиеш.

Вие може да придобиете изкуството да лекувате разни болести. Знаете ли как се създават болестите? Аз съм наблюдавал в селата. Като направят една нова къща с пруст и младата булка измие чиниите и набързо изхвърли водата от пруста. Днес хвърли малко, утре хвърли малко и след две-три години започват да боледуват. Тя казва: „Не зная какво има в тази къща, та така заболях.“ Това е, защото е хвърляла нечистотиите, които започ-

ват да миришат и да се разлагат. В тия гниещи вещества се зараждат разни микроби. И след това тези хора започват да се тровят сами.

Казвам: Никога не хвърляй една мисъл край себе си. Каквато и да е тази мисъл, не я хвърляй край себе си. Сега аз ще ви дам едно правило как да постъпвате с такива мисли. Когато ви дойде една мисъл и не можете да се задържите да не я кажете, направете една дупка в земята и там я кажете. Каквато лоша мисъл ви дойде, идете в дупката и кажете: „Искам да набия този човек.“ Иначе, ако не каже тази мисъл, той ще се пукне.

Съвременните хора носят едно напрежение от минали векове, от своите деди и прадеди, които не са знаели как да живеят. Те са вложили в себе си много неестествени желания, които не са могли да изпълнят. Ако речете вие да задоволите всички техни желания, ще изгубите смисъла на живота си. Запример, ако си създадеш за цел през целия ден да ядеш, за да се оправяш, какъв смисъл ще има твоят живот? Или започваш да събиращ старинни книги или стари марки, за което често пишат във вестниците, че дават две- и триста хиляди, а даже и милион за някои марки. Какво ще постигнете с тези марки, кажете ми? Аз считам придобивка само онази мисъл, която може да внесе нова идея в ума ти. Аз считам придобивка само онова знание, което може да внесе в духовния свят, т.е. в чувствения свят, едно разширение. Аз считам истинска придобивка само онези постъпки, които могат да внесат на физическото поле, т.е. в тялото на човека, една естествена черта на пластичност в тялото. Това е една истинска придобивка.

Здравият човек никога не трябва да губи своята пластичност. Като ставате сутрин, първо направете няколко упражнения □ назад, напред, наляво, надясно, клекнете, станете, всички да оправите мускулите си. Казвате: „С това ли сега ще се занимавам?“ Че, ако ти простреш ръката си, от тази ръка зависи много. Ако станеш и не знаеш как да простреш ръката си, цялата работа няма да върви. Ако художникът, който рисува картините си, знае как да рисува, той може да постави всяка кривина точно на мястото □. Ако направи една кривина [не] на място, той ще развали цялата си картина. Турете си за задача всеки от вас да има красиви вежди, красиви уста, красив нос, красива брада.

Като гледам лицата ви, у някои от вас едното око е по-благородно, отколкото другото. Другото е по-грубо. Благодарение, че вие не знаете тия неща и не искам да ви ги изнасям. Ако ги знаете, ще се изплашите така, ще се обезсърчите. Така ще знаете, [че] има какво да работите върху себе си.

Като наблюдавам хората, виждам, че те са изгубили женския елемент в себе си, много са огрубели. Горната част на ръцете е деликатна, а долната е огрубяла. Това е лош признак. Долната част на ръката трябва да бъде мека. Това зависи от човешкото сърце. Щом огрубява ръката, сърцето е огрубяло. В някои хора горната част на ръката е по-мека □ показва, че умът е по-благороден, отколкото сърцето. Имате равновесие, когато ръката отгоре е мека както отдолу. Туй са факти, които можете да наблюдавате. Пипнете и ще видите ръката по-мека ли е отдолу. Щом не е по-мека, сърцето не е благородно. На някои ръката отдолу е по-мека, отгоре е по-груба. Тогава сърцето е по-меко. Има какво да се занимавате. Погледнеш крака □ огрубял, пак същия закон. В тебе доброто е огрубяло.

Та казвам: Трябва да се създаде една школа за приложение и опити. Аз ако бих имал време, ще създам школа, но ще учите. Трябва да направите опити. Казвам в три деня да подобрите ръката, да ти стане мека. Как ще стане? Когато зимно време ръката стане груба, туряте някаква мазнина, вазелин, масло, дървено масло или свинска мас. Сега нищо не е произволно, понеже светът прогресира. Ние казваме, че Бог е създал света. Бог постоянно твори в света, всичко се твори. Следователно има нещо ново, което Бог е създал. Ти трябва да вървиш успоредно, да изучаваш. Някои казват: Какво са писали пророците? Че, от времето на Исаия, от времето на Илия, от времето на Христа светът е прогресирал. Днес ако дойде Христос, няма да говори както по-рано, другояче ще говори. Няма да употреби същия език. Когато дойде Христос, как говореше? Пророците изливаха жупел навсякъде. Като дойде, Христос имаше мекота. Веднъж Го предизвикаха книжниците и фарисеите, че се нахвърли. Но винаги беше разположен, четири-пет-шест хиляди хора Го слушаха, приказваха и тия хора, като се връщаха, им беше приятно, че са слушали хубаво Слово.

Има за какво да живеете в света. Че ако разбираме днес

колко е хубаво времето... Един ден по радиото ще слушате какво говорят на Слънцето. Те разбират какво става в света. Че се бият във Финландия руси и финландци, на Слънцето го знаят и вземат мерки, как да поправят. На Слънцето знаят, че днес тук има събрание и се интересуват. Вие мислите, че това са маловажни работи. Онова, което расте и се развива в света, то не е маловажно. Всичките Божествени неща се развиват и растат. Следователно ние сме в един Божествен свят на растене и развиване, трябва да благодарим и използваме времето. Казвате: „Остаряхме.“ Тази дума трябва да я изхвърлите из ума си. И на сто и двадесет години да станете, да бъдете момък на деветнадесет години. Не да кажеш: „Аз остарях, елате да ми донесете вода.“ Като бъдеш дядо, вземи стомната си и иди си донеси сам вода. И на деветнадесет години като си, донеси си сам вода. Започнат ли другите да ти носят вода, твоята работа се свърши.

Не туряйте в ума си никакво превозно средство: автомобил, файтон и т.н. Нямам нищо против превозните средства. Качете се на автобуса, но автобусът да бъде изключение. Разчитай на краката си. Всякога дръжте в ума си една идея: краката да вървят, ръцете да работят, умът да мисли, сърцето да чувства. Като дойдат превозни средства, благодари на Бога. Но не разчитай на тях, те са механически възможности. Те спъват нашето развиване. [Не] разчитай на това, което е вън от тебе. Онова, което отпосле ще ви се даде, то е благословение. Туй е правият начин.

Не разчитайте на вашето верую, което сега имате. Бъдете винаги готови вашето верую да се разширява, да се разширяват вашите възгледи за прогреса на човечеството. Да се разширяват вашите възгледи за любовта, за пример. Вие срещнете един богат човек, ще се отнесете по един начин; срещнете един беден човек, ще се отнесете по друг начин. Не правете разлика. Много пъти аз съм срещал хора обикновени, които имат отличен ум. Този човек, ако имаше условия да свърши университета, би развил своя ум; но той не е свършил университет, но има здрав ум.

Във вас се крият възможности, които за в бъдеще, като се дадат условия, ще излезете от това положение, в което се намирате. Бог изисква да живеете по друг начин. Иде една епоха и тъй, както досега сте живели, не може да живеете вече. В бъдеще

от болести няма да се оплаквате вече. В бъдеще от глад няма да се оплаквате. В бъдеще от безпаричие няма да се оплаквате. Оплакване няма да има. В бъдеще ще има благодарност за това, което имате. Ще се говори само за положителни работи. За никакви отрицателни работи няма да се говори.

Гледам по вестниците постоянно съобщават този се убил, онзи се убил, там автомобил се разрушил. Тук-там ще срещнеш □ на боб зърно □ нещо добро. Постоянно този ограбили, онзи ограбили. При такъв един живот какъв прогрес може да имаме ние? Четем, че русите взели крепостите на Финландия, че финландците били герои. Ако русите и финландците не щяха да се бият, щяха да бъдат още по-герои. Сега са герои, но ако не се биеха, щяха да бъдат два пъти по-големи герои. Хората се бият □ защо? Хубаво е сега, че се бият, защото те се побратимяват. Българите казват: „Ако искаш братство, набий го.“ Хубаво, става брат. Сега кръвта на русите и на финландците като се смеси, за в бъдеще те ще се обичат повече, понеже кръвта се е смесила. Едно време, когато искали да образуват братство, пукали си кръв. Двама приятели искат вярно приятелство □ разрежат някоя вена, смесват кръвта и тогава приятелството е неразделимо. Аз ви казвам, че в сегашната война, която става в Европа, кръвта ще се слее и на германци, и на англичани, и на французи, и на руси и на финландци, и на българи, ще се образува братство. Това братство ще бъде унаследено богатство за бъдещата епоха, която ще се прояви. Бог ще използва всичката оная неразбранщина, да създаде новата култура вътре в света.

Та казвам: Сега ние пожелаваме така, русите и финландците така да се съединят, че да се залюбят. Пожелаваме кръвта на германци, англичани, французи, и другите, като се съедини, братя да станат. Туй им пожелавам. Нека се бият, но кръвта като се съедини, да изникне туй новото в тях. И това ще бъде.

Казвам: Кръвта на вашите страдания и кръвта на вашите радости трябва да се смеси в едно. Те имат вътрешна война. Финландци и руси са вътре във вас. Германци и англичани са вътре във вас. Това са две страни. Искате да бъдете силни. Кръвта на силата и кръвта на безсилието трябва да се смеси. Кръвта на надеждата и кръвта на безнадеждието трябва да се смеси заедно и тогава ще имаме тази истинска надежда, истинска

вяра, истинска любов. Когато любовта на всички противоположности се смеси вътре в нас в едно, тогава е дошло Царството Божие у тебе. Туй е създаването на Царството Божие. Ще минат хиляди години, ще примирите всичките противоречия. Тогава лицата ви ще се изменят, ще станат светли, радостни. Тогава ако ви говоря, като се съберете тогава, ще ми говорите не че ще умирате, но че сте безсмъртни. Ще кажете: „Учителю, излязохме от областта на смъртта и сега сме във вечния живот и се радваме на Божията любов.“

*„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва*

*20-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 18.II.1940 г., 10 ч. сутринта,
София □ Изгрев.*

ЩО Е ИСТИННО

„Добрата молитва“

„Ще се развеселя“

Ще прочета само 8-и стих от 4-та глава от Посланието към Филипianите: „Най-после, братя, всичко що е истинно, що е честно, що е праведно, що е чисто, що е любезно, що е благодатно, ако има нещо добродетелно и ако има нещо похвално, това зачитайте, това размишлявайте.“

Който говори, трябва да бъде свободен в речта си, но и който слуша, трябва да бъде свободен в слушането □ да разбира. Моето желание е да отворите прозорците на вашия ум, да отворите прозорците на вашето сърце, та днес да проникне топлина в сърцето ви и да проникне в ума ви светлина, Божествена светлина. Какво е било миналото, вие го знаете, то е било хубаво за времето си, но понеже миналото е остаряло, то трябва да се подмлади. А пък старото се подмладява само с настоящето. То са чадата, които сега са родени. Старите нали се радват на своите внуци и правнуци? Всяка хубава мисъл и всяко хубаво чувство, което сега прониква, то е нещо, което се е родило във вас; радвайте се на него. Не мислете, че онова, което се говори сега, трябва да бъде в стълкновение с миналото. Ни най-малко. Не! Така се говори, когато хората са заинтересовани. Един казва, че нашето е по-право. Той е заинтересован. Друг поддържа, че тяхното е по-право. Тези хора, те са заинтересовани. Ако аз разглеждам една хубава картина, ще я разглеждам както е. Ако съм художник, като нарисувам една картина, следната година ще ида да сравня картината с мястото, което съм рисувал, дали е същото. Сега художниците като нарисуват една картина, втори път не отиват. Те правят голяма погрешка. Защото и самото място, и то прогресира.

Та казвам: Старото не трябва да влиза в стълкновение с новото. Новото не трябва да гледа с презрение на старото. Тези

неща са изключени. Онези, които не разбират, може да се сърдят, че са остарели. Радвайте се, че сте остарели. Ако във вас има съжаление, че сте остарели, във вас има неразбиране на старостта. Вие искате постоянно да бъдете млади. Че, трябва да разбирате закона на младостта. Защото човек в своето тяло представя една река, която тече с всичките свои движения на водата и въздуха, които движат вълните постоянно. Туй не е същата вода, която тече. Вие искате водата да бъде същата. Туй е, което става и във вас. Вие сте една жива река, която тече. Като погледнете, казвате, какво стана с вашите брегове, изкопаха се. Радвайте се, че се изкопаха. Казвате, че дъното се е напълнило с кал. Радвайте се, че кал има на дъното. Калта показва, че река е текла. Вие някой път се отегчавате от калта. Чудна работа, нали знаете, че известна кал лекува известни болести? В баните, като влязат в калта, се лекуват от известни болести. Стига да знаеш как да употребиш калта.

Казвам: Какъв е смисълът на живота? Смисълът на живота е човешкият живот. Няма по-велико нещо от човешкия живот. Какъв е смисълът на живота? Да живееш по човешки, това е най-великият смисъл. Какъв идеал. На Земята по-съвършено нещо от човешкото тяло няма. То е чудно по своето устройство. Тия хора мислят, че като умре човек, всичко се свършва. То е заблуждение да искате вие да умирате. Самата идея, че вие искате да умирате, вие не разбирате какво мислите. Човек, който очаква да умре, той не е разбрал Божиите пътища. Като е създал човека, Бог го е създал да живее или да умира? Той го е създал да живее. Всичките проповядват, казват: „Трябва да умрем.“ Досега така е било, трябва да умрем. Защото, когато аз говоря на една овца, че трябва да умре, проповядвам това на овцата, знайте, че аз съм заинтересован. Казвам на овцата: „Ти трябва да умреш, да еволюираш, да се усъвършенствуваши, да прогресираш и непременно трябва това да те принесе в жертва.“ Аз ще опапам тази овца, тя ще прогресира, разбира се.

Някой казва: „Знаеш ли аз какво зная?“ Много работи може да знаеш. Радвай се, че знаеш. Мислиш, че знаеш нещо. Ти да не бъдеш като онзи млад момък, който излязъл със своята възлюблена на разходка, но тя му се разсърдила, казва: „Оттук не мърдам. Една стъпка напред не минавам.“ Той казва: „Моля ти

се!“ □ „Не, по никой начин не се мърдам.“ □ „Моля ти се, не прави така.“ □ „Не, не.“ Те били край гората. И по едно време от гората излиза една голяма мечка. Момъкът се качва отгоре на дървото и неговата възлюблена, и тя се качва. Той казва: „Много се радвам, че ме послуша.“

Аз наричам страданията в света онази мечка, която ни накарва да мръднем, когато ние казваме: „Не се мърдам.“ Като дойде едно страдание, ние се намираме на дървото на живота, та се разбираме. Но това е едно естествено положение. И следователно, след време трябва да се освободим от образа на мечката. Тази мечка след туй има обратни действия. Досега ти не си се страхувал от нищо. Тази мечка като влезе в ума ти, ти си станал по-благоразумен, но вече не си така смел, както в миналото. Казвам: Един страх човек трябва да има □ да не му дадат да носи по-тежко, отколкото може да носи. От това трябва да се страхува. Да се страхува да не би да му кажат една тежка дума, която да не може да носи. Да не му направят едно добро, за което да не може да се отплати. Този страх е единственият, който благотворно действа и не поврежда хората. За всичките други видове страхове човек плаща скъпо и прескъпо.

Сега да дойдем до смисъла на живота. Това [е] човешкият живот. Следователно, ако човек се научи как да живее на Земята, той е намерил смисъла. Като човек ще яде, като човек ще живее. Най-първо той ще се научи как да яде. После трябва да се научи как да диша. После трябва да се научи как да слуша. Като слуша, как да си туря ухото. То е цяла наука да знаеш как да слушаш. Защото, ако наведеш ухото си на едната страна както не трябва, не можеш да възприемеш слуховите вълни. Трябва да знаеш как да гледаш, трябва да знаеш как да работиш, как да ходиш. Трябва да знаеш как да спиш, трябва да знаеш как да сънуваш. Сега, като идете вкъщи, трябва да приложите тези работи.

Върху слушането може да се говори много. Аз сега само мимоходом засягам въпроса, но то е цяла една област. Запример, каква е областта на един химик? Казват: „Отличен химик е той.“ Един химик изследва елементите. Три вида елементи има: едните имат повече киселини, другите имат повече основа, трети имат повече сол. Тези елементи с киселините са много сприха-

ви. Толкоз сприхави, че за малко нещо се обиждат. Ако не знаеш, пакост правят. Колко химици, ако се занимават с тях, излизат с разкървавени лица, ръце. Като ги бутне някъде някой химик, направят цяла експлозия. Химиците са много внимателни с елементите. Един знаменит американски химик правил опит с едно от най-силните взривни вещества, с едно много малко количество. Вижда, че ще стане голяма експлозия и казва на студентите: „Бягайте!“ Та, студентите и професорът, всички избягват. Става експлозията в класа. Сега вие седите във вашите лаборатории, кажете една малка дума, но не знаете, че то ще внесе във вашия живот цяло едно разстройство.

Аз да ви приведа един пример. Един млад български свещеник, един от най-добрите свещеници в България □ няма да му кажа името, но само за пример го вземам □ служил във Варненско. В службата идва един дякон, който не знаел още добре реда в църквата, как да служи. Направил една грешка в служенето и свещеникът му ударил една плесница, че така не се служи. След време този дякон станал владика и така се случва, че става владика във Варненската епархия. Този свещеник двадесет години опъвал каиша за тази плесница. Ти ще простиш прегрешението на дякона, защото той може да стане владика някога.

Вие често седите в себе си и често биете вашите дякони. Не мислите, че вашият дякон ще стане владика в същата епархия. Тогава да му мислите какво може да стане. Сега вие може да кажете: кой бил този? Без разлика, който и да е. Всеки един от вас е този свещеник и всеки един от вас е този дякон. Защото някой път или сте свещеник, или сте дякон. Ако сте дякон, то сте онзи, който греши. Ако сте свещеник, то сте умният, който ще даде един плесник. И владиката, то сте вие □ дяконът. Защото, според законите на православната църква, дяконът може да стане владика. Свещеник не може да стане, понеже е женен. Владиката, според законите на православната църква, не може да бъде женен. Свещеникът може да бъде мъж на една жена.

Та казвам сега: Смисълът на живота кой е? Казвам: Онова, което е истинно в живота. Трябва да има нещо в живота, което да ни стимулира. В религията има една опасност □ да направи хората много пасивни. Казва: „Това не е право, онова не е право, това не греши, онова не греши, това не яж, онова не яж,

пости. Пей, пости.“ □ „Колко дни?“ □ „Три дни.“ Религията е наука само за вярата, нищо повече. Казвам: Какво нещо е религията? Това е наука за вярата. Да вярваш в нещо. На религията обект е Бог. Туй Безкрайното, Безконечното, Туй, Което е създало света, То представя обект на изучаване. Ако разглеждаш религията, какви ли неща няма за Бога. Но как ще изучавате Бога? Няма никаква форма, никой не Го е изучавал, виждал. Как ще Го опишем? Можем да опишем онова, което е създал. Но ти от един автомобил не можеш да знаеш какъв е неговият майстор. Автомобилът няма да мяза на майстора си. Или нарисуваната картина няма да мяза на художника □ ни най-малко. И методите за изследването на Бога не са като в науката. В химията има известни елементи, във физиката се занимават с известни тела, в анатомията изучават строежа на човешкото тяло, кости, мускули и т.н. Във физиологията изучаваме процесите в тялото. Има какво да изучаваме. Всички тия науки: минералогия, ботаника, зоология. Има предмети, които трябва да се изучават. Като изучавате растенията, ще изучавате законите, по които растат, ще изучавате законите на животните, законите на минералите, ще изучавате техните естества.

Казвам: Някои хора мислят, че трябва да бъдат религиозни. Религията е наука за сърцето, възпитанието на човешкото сърце. Науката, както сега се изучава, е възпитателка на човешкия ум. А общественият живот, социологията е тъй наречената наука за възпитание на човешката воля.

Следователно, ако една наука не може да помага на ума, ако една наука не може да помага на сърцето, ако една наука не може да помага на човешката воля, това е безпредметно учение. Всяко учение трябва да има някаква полза. В света ние не трябва да изучаваме неща, които нямат никаква полза. Всяко нещо, което изучаваме, поне нещо микроскопическо трябва да донесе. И действително така е.

Религиозният човек ще го познаете, че е религиозен. Той има особена форма. Учения като го погледнеш, ще знаеш естественик ли е, зоолог ли е, ботаник ли е, физиолог, химик ли е. Всички се различават. Този, който изучава животните, замязва на животните. Този, който изучава растенията, замязва на растенията. Този, който изучава минералите, замязва на минера-

лите. Разбирайте сега. Има известни оттенъци, които дават предметите, които изучавате. Има известни впечатления.

Вие сега мислите, че растенията са глупави. Не са глупави. Те в някои отношения имат такова специфично знание. После, имат понятия за красотата, за хубостта. Виж колко хубаво са облечени. Като цъфнат, колко хубави цветове, какви хубави краски имат. После, разбират козметика. Имат едно ухание и знаят как да привлекат окръжаващата среда, да бъдат възлюблени, да заставят хората да ги поливат, да ги отглеждат, да треперят над тях. Без да говорят, само като мислят, накарват хората да се грижат за тях. Като погледнеш едно цвете, казва мислено: „Полей ме!“ И ти го поливаш.

Сега онези от вас, които искат доказателства, казват: „Докажи това.“ Доказателство има само за слепите хора. На онези, които имат очи, казвам: Ела и виж. Ако си спял, ще ти докажа. □ „Мислиш, че аз съм спял?“ Ще определя дали си спял или не. Ако имаш нужда аз да те ръководя, ти си спял, ако нямаш нужда да те ръководя, вървиш подир мене, разговаряме се, вървим двамата. Ако мислиш, че ти не можеш да разбираш, ти си спял и глух тогава. Ако разбираш и прилагаш, ти реч имаш и слушаш.

Та казвате, че това не е според старата логика. Аз излизам из областта на логиката, от логиката на Платона, на Аристотеля. Хубаво, тази логика от две хиляди години една и съща ли ще бъде? Аз се чудя на човечеството да не може да прогресира в логиката. Ти доказваш, че в света има хляб. Казваш: „хляб“, но хлябът не иде. А пък аз, който не разсъждавам логически, казвам: „хляб“ и хлябът иде! Кой разсъждава логически? Ти казваш: „Има Господ“, ама страдаш, болен си, сиромаш си, ходиш да просиш. Ти разправяш логически за всичките страдания. Друг казва: „Господи“ и всичко има, богат е и здрав е. Кой разсъждава логически? Като кажеш „Господи“ или като кажеш, че „Господ има“? Има Господ, Той направил света. Всичко има, пък ти нищо нямаш. Де е логиката сега? Кажете ми коя вяра е права тогава?

Всичките страдания на човечеството и на човека се дължат на неразбиране на [...] условия и на вътрешните възможности, които са вложени вътре в него. Казвам: Какво трябва да се прави? За бъдеще, всичките условия и възможности в човека

трябва да се разбират. Те ще донесат всичките блага на човека. Досега ние сме разглеждали любовта. Казваме: „Има любов в света.“ Други казват: „Няма любов в света.“ Логически са доказали и едните, и другите. С примери са доказали, че любовта я няма. Онези, които доказват, че я има, те нямат любов. И онези, които казват, че няма любов, я нямат. Някой казва, че огън има на огнището, но там няма огън. Казвам: „Огънят гори на огнището“ и огънят е там. Онези думи са съдържателни и мощни, които като кажеш „огън“ и огънят се появява; като кажеш „любов“ и любовта се появява; като кажеш „сила“ и силата се появи; като кажеш „мир“ и мирът се прояви. Те са силните думи в света, които трябва да преобразят света за бъдеще. И техния език трябва да учим.

Казва ми някой: „Докажи ми.“ Аз това не съм учил в училището, да доказвам. Нямах време, за в бъдеще ще ида. Интересува ме. Един ден ще ида да уча, като наука, как се доказва. Сега може да ви докажа за онова, което съм научил. Онова, което за бъдеще има да уча, вие го знаете по-добре от мене. Аз бих ви слушал как ще ми докажете, че има Господ. Казвате: „Реално е това, което виждаш.“ Ако загася светлината, какво ще виждате? Според вас всяко нещо, което виждате, е реално, което не виждате, не е реално. Лъжете се. Когато светлината присъства в ума, нещата са реални, когато светлината отсъства от ума, те са нереални, няма ги вътре. Отвън съществуват, но вътре в нас не съществуват. Когато имаме любов, Бог съществува отвън и отвътре в нас. Когато нямаме любов, Бог е отвън. Отвътре не е. Казва някой: „Няма Господ“, понеже в него не е. Като каже някой, че няма Господ, аз разбирам, че светлина няма, топлина няма и сила няма. Казва: няма го Господа вътре. Как ще докажете логически?

Но ще ме извините. По вашата логика няма какво да ми доказвате. Ако някой иска да ми доказва дали има Господ, ще му кажа така: „Ела на обяд, да те угостя, ще видиш моята логика.“ Аз ще му кажа само една дума: „Ела да видиш моята градина.“ Той ще каже: „Много хубава градина, много добре си я подредил □ логически ще ми докаже човекът, □ много хубав ред, отличен порядък.“ Доказва човекът, че е така. Аз се уча от него. Аз не мислех, че е много умен човек, но този човек ме насърчи. Казва, че тия дървета съм насадил тъй както трябва.

Та казвам: Ще поканите Господа на угощение вътре във вашата градина и Той да се произнесе за онова, което сте направили. Вие ще се научите на нашата логика. Според мене, когато Господ дойде в една градина и започва да я разглежда, казва: „Това е хубаво, онова е хубаво.“ Казва: „Всичко е добро. Това е последица от един живот.“ Ако Господ дойде в мене и си поклати главата, нещата не са турени на място. Аз ще се заема друга градина да правя.

Казвам: Сега вие сте поканени за градинари. Някои ботаника още не са учили, искат да станат психолози, да станат възпитатели на децата. Най-мъчното изкуство е да възпитаваш децата. Казвате: „Трябва да се възпитат децата, трябва да се образуват децата.“ В едно дете нищо не можеш да внесеш. Нищо ново не можеш да внесеш □ каквото е детето, туй ще стане от него. Един вълк, колкото и да го възпитаваш, той е вълк. Лъвът, колкото и да го възпитаваш, той е лъв. Змията може да я възпитаеш. Има змии възпитани. Змиите може да играят ролята на една котка. Като ходи из къщи да лови мишките. Влезе в дупката, намери мишката, извади я много по-хубаво от котката. Дето има змии, няма мишки. Котката не може да влезе в дупката на мишката. Хубаво е човек да има по една змия. Вашата логика не допуска това, но моят реализъм го допуска. Една змия влезе в дупката, извади мишката. Ти ще започнеш да я изучаваш каква е. Ще видиш, че муцуната □ е тънка, значи много е умна. Че обича да гризе, то се дължи, понеже зъбите □ растат, да не би да порастат, да □ затворят устата, че да не може да яде. Тя гризе, да смалява зъбите. Тогава ще намерите ония баща и майка и ще им кажете да направят на дъщеря си или на сина си покъси зъби. Едновременноната мода е била да имат дълги зъби и дълги езици. Сега има дълги езици. Конският език е доста дълъг. Едно време езикът е бил дълъг. И сега иде на ум на човека да проточи езика си като по-рано. Но като проточиш езика си, бой има.

Разправяше ми един оратор: „Аз трябваше да говоря за свободата, пък пуснах няколко думи повече. Биха ме, пукнаха ми главата.“ Та, не се говори какво да е. Свободата в света ще дойде, когато ние всички се научим да живеем в света свободно, да мислим свободно, да чувстваваме свободно и да вършим

волята Божия. Като мислиш свободно, че да не повреждаш никого. Като чувствуваш свободно, да не повреждаш никого. Като постъпваш свободно, на никого да не правиш никакъв ущърб. Не само това, но като мислиш, със своята мисъл да бъдеш полезен на всичките, и със своето сърце като чувствуваш, да бъдеш полезен на всичките, и като постъпваш, със своята воля да бъдеш полезен на всичките. Туй разбирам новото, което иде в света. И туй, новото, е вътре във вас. Някой казва: „Къде е?“ Не може аз да ви покажа пътя на истината, ако вие не ме обичате. И аз не може да ви покажа пътя, ако аз не ви обичам. Не може аз, като проповядвам на вас, да ви предам какво нещо е любовта, ако не ви обичам. И вие не можете да възприемете онова нещо, което говоря за любовта, ако не ме обичате. Второто нещо: не може да ви предам истината, ако аз сам не обичам истината. И вие не може да разберете тази истина, ако вие не я обичате. Ако аз съм заинтересован и ако вие сте заинтересовани, истината остава непонятна. Тогава всеки има една истина и тази истина произвежда смущения между хората. Всеки търси само своето право. Който търси своето право, то е безправие. Който търси правото на всички хора, той ще намери своето право. Който търси само своето право, ще намери всичкото безправие в света.

Казвате сега, при сегашните условия, какво да правите? Мнозина са ми задавали този въпрос. Една жена ми казва: „Представи си, че ти си на моето място, господин Учителю, как ще постъпиш?“ Търговецът ми казва: „Представи си, че ти си на моето място, как ще постъпиш? Ще говориш ли истината? Как ще проповядваш?“

Тук, в София, един търговец повикал един млад момък да му служи. Вика го да продава. Казва: „Слушай, няма да ме лъжеш.“ □ „Господине, майка ми и баща ми това са ме учили, да не лъжа, честен да бъда.“ □ „Право ще говориш.“ □ „Право ще говоря, тъй, както искаш.“ Започнал той да продава платове. Питат го: „Този плат какъв е?“ Казва: „Този е вълнен, този е наполовина вълнен и наполовина памук, този е копринен, памучен“ и т.н. Вика го господарят и му казва: „Слушай, че аз ти казах на мене да говориш истината; тях ще лъжеш.“ Е, хубаво, това истина ли е?

Един човек можеш да го лъжеш само три пъти. Повече от

три пъти не можеш да го лъжеш. Щом платът е от вълна, ще кажеш, че е от вълна. Понеже, като взема плата, аз ще го прегледам с моя микроскоп и ще намеря, че ме лъжеш. Ще определя вашата лъжа, колко сте ме излъгали. Ще взема един конец от плата, ще го туря под микроскоп и ще видя, че има две влакна вълнени и три влакна памучни. Има и копринени, но копринените влакна от трева направени, минава и то за вълна. Как ще познаеш? Нишките на вълната са с възелчета. Памучните са тъй, увити. А копринените са като цев. Всяка нишка говори за себе си, няма лъжа. Конецът е направен от три вълнени нишки, три копринени и три памучни и всичко това минава за вълна. Защо? Понеже вълната е по-скъпа, а памукът □ по-евтин, като продава памука за вълна, печели, взема повече пари.

Питам: Когато вие си позволявате да кажете нещо, което не е вярно, какво е вашето съображение? Често човек може да мълчи, но мълчанието не е философия на живота. Да мълчи като мъдрец е едно, да мълчи от страх е друго. Един български свещеник, който се занимавал с пчеларство, една година, след като двадесет-тридесет кошера събрал, направил си петмез и казал на своята другарка да тури тикви вътре. Направили цял кюп* с петмез и свещеникът очаква през годината да си похапне от петмеза. Обаче неговата дъщеря и син отивали и си изваждали тиквичките от петмеза и не останало нито едно парче. Дъщерята се казвала Марийка. Един ден бащата казал: „Марийке, иди да извадиш малко от петмеза с тиквичките.“ И майката е там. Отива тя. И минават се пет, десет, петнадесет минути, половин час, тя не иде. Бащата казва: „Какво стана с петмеза?“ Отиват да видят и виждат Марийка седи при кюпа и плаче. Казва: „Няма тикви.“ Бащата казва: „Няма нищо. Нарежете нови тикви, че ги турете в петмеза пак.“

Ако старите тикви са изядени, турете нови. Няма какво да вдигате шум. Кой ги изял? Изядени са. Нови тикви трябва да се турят вътре, да се уреди въпросът. Ние сега се спираме върху въпроса кой направи погрешката, кой изял тиквите. Оставете това, но нарежете нови тикви. Как ги правите? Мисля, с кире-

* кюп (от пер.-тур.) □ диал. голям глинен съд; делва.

чена вода ги правят или с пепелива вода, не зная точно как ги правят. След туй варят ги и стават твърди и крехки.

Първото нещо: научете се да не критикувате хората. Не да не критикувате, но да бъдем снизходителни, да гледате на работата снизходително. Радвайте се, че един човек е направил една погрешка, понеже той ви е освободил. Сега всички вдигате шум за Ева. Благодарете на Ева. Трябва да благодарите на нея, защото всичката наука, която имате, се дължи на Ева, която направи погрешка. Казвате: „Отде се намери тази Ева да яде този плод?“ Благодарение, че даде на Адама и той поумня. Той по-напред не знаеше, че е гол. Преди да беше ял от плода на дървото за познание на доброто и злото, той не знаеше, че е гол. Като яде от плода, видя, че е гол.

Разбирайте ме сега в правия смисъл. В една грешка да видим скритото добро. Защото всяка погрешка е неизползувано добро. Това е погрешката. Злото в света съществува по единствената причина, че всичкото онова добро, което хората не са турили да се реализира, механически е станало зло, като едно налягане отвън върху света. Ако днес ти дойде една мисъл и ти не я приложиш, за бъдеще тази мисъл ще стане неприятел. Ако едно чувство дойде и ти не го реализираш както трябва, туй чувство ще стане неприятел. Лошо ще стане за тебе. Една постъпка, и нея ако не изпълниш, и тя ще ти стане неприятел и ще ги опитате. Тогава ще имате трима души неприятели във вашия живот □ едно зло. Казано е: За да избегнете злото в света, трябва да имате послушание. Послушание на зова на Любовта, послушание на зова на Истината и послушание на зова на Божествената Мъдрост. Три неща човек трябва да слуша. Да слуша какво говори Любовта в сърцето, да слуша Истината какво говори в неговата воля и Божественото в него да слуша, какво Светлината и Мъдростта говорят в неговия живот. Три неща има, които човек трябва да слуша.

Казвам сега: Вие трябва да ме слушате. Не искам да вярвате в мене. Аз не искам вяра от вас. Може в миналото да са искали да вярват. Аз искам най-първо да обичате всичките хора, да обичате Господа и най-после да обичате мене. Аз не искам вяра. Не искам да вярват в мене. Най-първо искам да обичате всички без разлика, да обичате Бога и като няма кого

да обичате, да остана аз последен. Туй е учението, което аз ви проповядвам: да обичате всичките хора, да обичате Бога и най-после да обичате мене, аз, който ви говоря сега. Само така може да се избави човек от едно заблуждение. Казвам: Туй сега е необходимо. Ако вие обичате всички, вие се ползвате. То е смисълът на живота. Живот без любов няма смисъл. Но и здраве не може да има, но и дългоденствие не може да има, нито здрави поколения може да има, нито между мъже и жени може да има хармония, нито между децата може да има някаква хармония.

Казвам: Не ще турим любовта като една основа и любовта като един импулс, един подтик в живота. Ако ти нямаш този подтик, всякога ще усещаш, че си разочарован. Онзи, който има подтика на любовта, никога не може да бъде разочарован. Казвам: За се избавим от постоянно разочарование, трябва да имаме подтика на любовта. Има нещо, което сега е взело мястото на любовта. То е лъжата. Има много други работи, които минават за любов. Това, което внася живот, това което дава импулс, безсмъртие, което разкрива света в света, то е този Божествен импулс. Бог го е турил вътре в нас. Всякога, когато този импулс дойде в нашия ум, вие се радвате. Този е импулсът на любовта, импулсът на Бога. Ако вие обърнете внимание, в тази светлина ще видите образа на Бога. Няма какво да ви се доказва какво нещо е Бог. В оня ден, в който вие видите Бога, вие ще се примирите с всички хора, всичко в света ще ви бъде тъй близко. Ще бъдете радостни. Тогава няма да ходите да просите, но вие ще мязате на един изобилен извор, който навсякъде ще дава. Като минете покрай гробища, покрай изсъхнали дървета, през пустинята, навсякъде ще станат ливади, всичко ще започне да расте, ако хората се бият, ще се примирят. Но трябва да сте видели Бога. Ако не сте Го видели, туй нещо не може да стане.

Този образ няма да бъде като образа на една картина. Той е толкоз силен, че като видите образа на Бога и като приемете тази светлина, си заслужава човек да страда хиляди години, за да види веднъж Бога. Що са хиляда години? Сега, ако хиляда години живеем и страдаме и най-после нищо не виждаме, защо ще страдаме? Ако аз страдам, за да видя нещо, разбирам. Ако нищо не мога да видя, защо ми са страданията? Ако забогатяваш, за дадеш нещо, разбирам, но ако забогатяваш и не даваш,

защо ви е това богатство? Ако осиромашаваш, за да отвориш място на богатството, разбирам, но да носиш вечно сиромашията, аз не разбирам. Ние, съвременните хора, страдаме от излишно богатство, страдаме и от излишна сиромашия. Долу излишната сиромашия. Долу излишното богатство. Сиромаси да няма и богати да няма. Какво ще има? Богатството да се тури в движение, да се движи колелото. А пък сиромашията да възприема нещата. Сиромашията да образува трудолюбиви, честни хора в света, които да работят. Да се образува една връзка между богати и сиромаси, да се обичат като братя. Ще се разбират тогава. След това ще се сменят: богатите ще идат на мястото на сиромасите и сиромасите ☐ на мястото на богатите. Трябва да се върти колелото. Сега седят и цели книги пишат, за да се преустрои светът, закони да се турят.

Светът с насилие не може да се поправи. Такъв ред съществува в природата. Ако този ред не е хубав, къде ще намерим по-хубав ред? В природата всяко нещо е на място. Ако речеш да пипнеш нещо, веднага законът ще те хване. Нали има ред и порядък. Нали има религия. Мнозина казват: „Ние искаме новото.“ Хубаво, аз съм съгласен. Кое е новото? Според мене новото е само онова, което премахва всички недъзи на човечеството, което [иде] да премахне смъртта, сиромашията, раздорите, крамолите. Вярвайте, че новото всичко това в света ще премахне. Това е новото в света, което очакваме. Как ще дойде то? Всеки един от вас да стане източник на Любовта. Не да очаква Господа отвън, но да даде на онзи, който носи Неговия образ. Казват, че човек е направен по образ и подобие Божие. Де е образът на Бога в човека? Трябва да го намерим. Сега има доста археолози, които търсят, правят разкопки, да намерят останки от старите култури. Моите почитания към тях. В това отношение англичаните са отлични. Ходят навсякъде по света. Но бих желал всинца да бъдете археолози, да започнете да правите разкопки, да намерите онзи заровен образ на Бога, да го изровите, да го изчистите, да го поставите на първо място във вашия ум, на първо място във вашето сърце, на първо място във вашата душа и на първо място във вашия дух. То е сега вашето благо. Не искам да знам какво вие мислите. Вие мислите ли да се възцари любовта в света? Или искате да царува невежеството, насилието в света? Мисля, че в това отношение жената е възпитавана най-вече. Жената е бита. Няма същество, което да е бито толкова, колкото жената.

След туй идат децата вече. Жената е първото женско дете. Адам е първото мъжко дете.

Вие не знаете коя е била майката на Адама и на Ева. За Ева знаете, че Бог взел материал от Адама, а пък мъжа направил от пръст. То е алегория. Казвам: Най-първо има две деца. Адам е първото, мъжко дете в рая, и Ева е второто, женско дете в рая. Учеа се там. Баща им даде една заповед, да види дали ще слушат. Те най-първо показаха непослушание. Той ги изпъди извън рая. Вие искате да знаете защо ги е изпъдил. Сега няма да се спирам върху това. Не ги изпъдиха, но им дадох билет да странствуват в света, на екскурзия ги изпратиха. Знаете, че екскурзиантите не могат да имат тия удобства, както вкъщи. И те екскурзианствуват шест-седем-осем хиляди години. Странствуват. Един ден ще се върнат със своите бележки от своето странствуване.

Казвам: Какви са вашите бележки досега? Какво помните вие? Вие помните само от този живот. Все ме питат: „Какво съм бил в миналото?“ В миналото си бил един Адам в рая, ако си мъж. Понеже оставил сестра си да ходи сама, тя направила погрешка. И двамата правили погрешки. Казва: „Аз какво съм била в миналото?“ Ти си била една Ева, занимавала си се с мегали-идеи, че като излезете от рая, като Бога ще бъдете. Казва: „Ако излезете извън рая, ще имате широк свят. В тази малка градина нямаш нищо, отвън е този свят. Като видите, вас ще ви се отворят очите.“ И действително им се отвориха очите. И аз се радвам, че сега сте все с отворени очи. Сега, то е неограничено за Адама.

Понеже всякога в религията се говори за едно ново небе и една нова Земя, ще има един нов свят. Какво място ще завземете вие в този нов свят? Ще държите изпит. Нали учениците в гимназията държат изпит? Ако получи шест, той влиза вече в университета. Ако свърши прогимназия с отличие, ще го приемат в гимназията. Ако свърши първоначалното училище с отличие, ще го приемат в прогимназията. Казвам: Религиозните хора с какво трябва да свършат? Най-първо религиозните хора изпит ще държите. Ще ви турят да примирите двама души, които са врагове, които с хиляди години не могли да се примирят. Ако ги примирите, ще влезете в рая, ако не ги примирите, няма да вле-

зете. Предметно учение. Ако имате знание, ще знаете как да ги примирите. Сега няма да ви кажа как. Не искам да ви казвам, вие сами ще намерите. Кога се дава една задача, не се дава разрешена.

Вие казвате: „Да свършим този живот.“ Не да свършим този живот, но да започнем този живот. Аз не говоря да свършите живота. Казва: „Да свършим тази работа.“ Няма какво да се свършва, тя е свършена. Много зле се свършва, ако задачата остане неразрешена. Втори път ще държите изпит. Ще гледаш втория път да не те скъсат. Вие тогава ще бъдете смели като онзи студент, за който ми разказах, че това станало тука в университета. Не зная колко е вярно. Разправиха ми го и аз ще ви го разправя. И вие да бъдете като този студент. Той се явява на изпит при един професор и той го скъсва. Не зная по кой предмет било, но било по един много важен предмет. Завзема се той да учи, защото първия път не знаел материала. Научава го и втори път се явява, но професорът пак го скъсва. Третия път той научава много добре предмета и професорът пак искал да го скъса. Студентът бил бабаитин, здравеняк. Хваща професора и му казва: „Господин професоре, първия път ме скъсахте, благодаря Ви, че ме накарахте да уча. Сега зная предмета много добре и ако ме скъсаш, ще те хвърля през прозореца. Като зная този предмет, ще бъдеш справедлив, ако не, ще те хвърля през прозореца, че да стане каквото ще.“

Казвам: Ще дигнете този професор, пък ☐ навънка. Смелост трябва. Казвате: „Туй е волята Божия.“ Щом не знаеш, волята Божия е да те скъсат първия път и втория път. Но щом знаеш, волята Божия е да кажеш на професора: „Зная, ако ме скъсаш, не си справедлив човек. Тогава ще те хвърля от прозореца навън, ще взема твоето място.“

Сега мнозина проповядват да се подчинява човек. Как даде Бог заповед на първите хора? Казва им: „Няма да ядете от плодовете на това дърво.“ [...] щеше ли Ева да яде? Казва: „Няма да ядете. Ще изгубите живота си, ако ядете ☐ ще влезете в една област, която не е още за вас.“ Следователно, сега е този закон на свободата. Всички ще извършите волята Божия, но не да има да ви пазят стражари. Ако сте честни пред стражаря, то още не е честност.

Ще ви приведа един пример. Минава един българин, един млад момък, който бил честен, той минава покрай бостани и един му казва: „Защо не си откъснеш от дините?“ Той бил ожаднял. Момъкът казва: „Българин съм, майка ми ме е научила да не бутам тези работи. Ще намеря пъдарина, ако той ми даде, ако не, не бутам никакви дини.“ Ето един българин, който е в рая. Този българин се помина. Млад момък беше. В оня свят е и е кандидат за рая. Той не иска да къса, като Ева, от забранения плод. Казва: „Майка ми ме е учила да не късам. Аз съм българин, не обичам да вземам чуждото. Чуждото е чуждо.“

Казва апостолът: „Най-после, братя, що е истинно, що е честно, що е праведно, що е чисто, що е любезно, що е благодатно □ ако има нещо добродетелно, и ако има нещо похвално □ това размишлявайте.“ Знаете ли тревогите, които имате, на какво са признак? Не искам да ви дам диагноза. Най-първо, стремете се да не се тревожите, понеже всяка една тревога носи една ужасна отрова. Тогава тази отрова действа по един кабалистичен закон на числата. Направиш една погрешка веднъж, два пъти, три пъти и дойдеш до едно място, дето се експлодира. Не докарвайте нещата да експлодират. Днес се разсърдиш, утре се разсърдиш. За своето добро не се тревожете. Щом дойде една тревога, сложи една мисъл, която да я уравни. От какво стават тревогите? Майките често се тревожат. Младите съпрузи един на друг си създават тревоги. Господари и слуги си създават тревоги. Целият свят е така направен, че хората едни други си създават тревоги.

Изучавайте човека, лицето на човека. Няма нищо скрито-покрито в човека. Един ден всяко престъпление ще се фотографира. Какво сте направили няма да ви питат, но ще извадят фотографията от вашия мозък, ще излязат всичките картини. Ти си ходил да крадеш или си задигнал овци, или си ял круши, всичко е изложено на картини. Всичко е фотографирано. Всичко туй ще го поставят пред вас. Какво ще кажеш, че не си ходил, че не си крал? Казвам: След като умрете, отивате на другия свят, вие носите всичките тия неща със себе си. Сега казвате: „Дано не е така.“ Бих желал да не е така, но логически казвам, че е така. Онези мъдrecи, които са писали, казват: ще заличим Бог греховете. Всички ония впечатления на злото трябва да се

заличат от вашия ум, трябва да се заличат от вашето сърце и душа. Да се очисти душата. Понеже тия картини на злото са, които произвеждат този мрак и това недоволство. И Давид казва: „Сърце чисто Бог да създаде в мене.“

Казвам: Има много работи във вас, които трябва да се разбъркат, да излязат навън, човек да не е вече вързан. Сега не искам вие да се плашите, да кажете: „Колко лоши хора сме били.“ Не □ колко лениви сте, немарливи, че не сте изправили вашите погрешки. Нас ни съдят за леност, че като сме направили една погрешка, покрили сме я, не сме я поправили. Като даде ученикът своята тетрадка на един вещ учител, последният веднага почва да зачерква. Казва ученикът: „Много е дребнав □ какво било, че е Е или Ъ?“

Ти казваш А или О. Но съвсем друго нещо е. Като кажеш О, ще очертаеш нивата наоколо. Като кажеш А, ще натовариш магарето. Това са две понятия. Като кажеш И, туриш магарето по пътя. Като кажеш А, магарето е натоварено, като кажеш О, товарът е определен, като кажеш И, пътят е претеглен. Като кажеш Е, разширение има. Ако не знаеш как да произнасяш Е, ще се стесниш. Ако не знаеш как да произнасяш О, ще изгубиш своята собственост.

Казвате: без собственост. Има собственост. Има една лъжлива собственост. Имаш едно тяло, то е един дар. Единствената собственост, която теб ти е дадена. Казвате: без собственост. Тия уши, очи, всички тия удове в тялото, то е собственост, за която ти трябва да благодариш на Бога. Имаш една къща, благодари на Бога, че ти е дал тая къща. Къде е погрешката на сегашните хора? Онзи, който има палат, да благодари [за това], което е взел от природата. Бог е направил света. Казвате: „Моята колиба.“ Знаете ли колко дърва станаха жертва? Може би стотина, двеста дървета се пожертвуваха. Ние, съвременните хора, за нищо не благодарим.

После, имате и някаква идея, България да стане велика, мощна. Всичко туй е хубаво. Но един народ без любов не може да стане велик; един народ без истина велик не може да стане; един народ без мъдрост велик не може да стане. Те са три Божествени основи. Искаш ти да станеш велик човек □ ще вложиш любовта в душата си. Ти искаш да станеш велик човек □ ще

вложиш истината във волята си. Искаш да станеш велик □ ще вложиш мъдростта в ума си. Това е твое право. Затуй е създаден светът. Вие не сте създадени да бъдете слуги, роби на този и на онзи. Че вие сте слуги, това е ученичество. Ти си слуга, учиш се. Като научиш урока си, ще минеш в по-горно отделение. Няма защо десет години да седите в едно отделение. Да служите една е достатъчно.

Каквото и да бъде положението ви, гледайте с живота си да разкривате истината. Вие сте пратени на Земята, за да се освободите. Земята е единственото място, което освобождава хората. Знаете ли го вие това? Казвате: „Да идем в небето.“ Ако Земята ви освободи, и горе ще бъдете свободни. Ако Земята не ви освободи, и горе не можете да бъдете свободни. Бог създаде Земята за освобождението на хората. Предметно училище е то. Туй училище ще даде знание. С туй знание ще се освободите. Знанието ще те освободи. Силният е, който ще те избави.

Когато ти можеш да се разговаряш с своя дух, с своята душа, с своя ум, с твоето сърце, с своята воля, ти ще станеш силен, господар. Ти не познаваш душата си, ти не познаваш духа си, ти не познаваш ума си, сърцето си, всичко това е объркано. А при това искаш да бъдеш какво ли не в света. Никакви постижения не можеш да имаш. Първото нещо е да познаете, че всички имате един Баща в света, Който ви е пратил на Земята да се освободите, да работите, да учите. Никакво мърморене [да] няма. Като мърмориш, да се помолиш: „Господи, прости ми, че мърморя.“ Защо ще мърморите? Аз се чудя на вас.

Една сестра ми разправяше един педагогически метод. Тя е една сестра доста умна. Тя ми каза: „Аз в живота доста страдах. Като мома си казвах: „Господи, всичко ми дай, но болен мъж не ми давай да гледам.“ Като се ожених, седем години гледах болен мъж. След като оздравя, имаше друг навик □ да ме хука. Някой път ще ме нахука, ще се минат една-две седмици и после ще ми каже две сладки думи.“ Името □ беше Еленка. Може и тук да има Еленки. Тя казва: „Дойде ми една светла идея. Щом ме нагруби, не обичаше да говори. Ще мине дълго време, докато проговори. Като се разсърди, вземах, че разточвах най-хубавата баница, с най-хубавото масло и сирене. Като се нахрани с баницата, ще се засмее, ще каже мекичко: „Еленке.“ Казах □, че тогава ще имам предвид нейния метод.

Много от нашите постъпки скъпо ни костват. Това е един метод с малко разноси, а много големи постижения. Мъчнотиите в света не може да се премахнат. Този живот ще минава с много мъчноти. Понеже тия мъчноти се дължат на миналото, те са неизбежни. Някой казва: „Защо е така?“ То е минало. Това е един порой, трябва да мине, да изтече. Като изтече, тогава ще се поправи светът. Ако искаме да минем живота си свободно, да бъдем като в рая, то е невъзможно.

Казвам: Изисква се от вас да вложите идеята да живеете добре. Ако сте религиозни, молете се така: „Господи, дай ми светлина и знание, да разбирам Твоите пътища.“ Молете се за сърцето си: „Дай ми, Господи, да мога, с моето сърце да мога да претърпявам всичките несгоди.“ Молете се за тялото си: всичко, каквото дойде, да го правите. За три неща да се молите: да се молите за главата си, да се молите за сърцето си и да се молите за цялото си тяло. Ще се молите да ви бъдат ръцете здрави. Ще се молите да ви бъдат очите здрави, ушите, устата, носът. Всяка част на тялото да бъде здрава. Като погледнат, да кажат: „Ние имаме един много умен господар, който се моли за нашето благо.“

Вие искате да се оправи светът. Вие сами сте роби вътре. Ще внесеш тия души, които са свързани с тебе, ще се молиш за тях да ги благослови Господ. Като се оправят техните работи, и твоите ще се оправят. Ако се оправят работите на твоята глава, на твоето сърце, на твоето тяло, като на човек, като на съзнание, като Аз в света, и то ще се оправи.

Казвам: Като станете сутрин, помолете се сутрин най-първо за вашата глава. На обяд се помолете за вашето сърце. Вечер, като залезе Слънцето, помолете се за вашето тяло. Благодарете на Бога и спокойно легнете, че като станете на другия ден, да вършите волята Божия.

Пожелавам ви да служите на Божията любов, да служите на Божията мъдрост и да служите на Божията истина. Смисълът на живота ви да бъде постиженията на живота, постиженията на знанието и постиженията на свободата. Да бъдете всички свободни. Животът е свързан с добрите условия, с добрите възможности, с разумността. Помнете го това. Щом те са всичките, върви добре.

*„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва*

*21-ва неделна беседа,
държана от Учителя
на 25.II.1940 г., 10 ч. сутринта,
София □ Изгрев.*

СТАВА ИСТИНА

„Отче наш“

„В начало бе Словото“

Ще прочета 3-та глава от Евангелието на Йоана.

„Духът Божи“

Придобитото трябва да се пази. Имаме едно повърхностно разбиране. Мислим, че някои неща сега може да ни се дадат. Право е. То е привидно така. То е определено от памтивека. Дава се, когато човек е готов да го възприеме. Ако наблюдавате зимно време Земята, всичко е студено, няма никаква тревица, Земята като че е пуста; но щом дойде краят на март, април, май, юни, виждате, из Земята изникват какви ли не неща, какво ли не се крие в нея вътре. Всичко туй излезе из нея и цялата Земя се украси.

Та казвам: В човека има една такава зима. Аз я наричам зима на безлюбието, зима на студените ветрове, бури и снегове. Човек се скрива в себе си и казва: „Не се живее отвън. Човек трябва къща да има.“ Сега да оставим. Има неща, за които се говори, за вярата е говорено на хората. Но още не знаят какво нещо е вярата. За любовта е говорено и доста опитности има, но не знаят какво нещо е любовта. Няма защо да знаем теоретически. Може да ви разправят колкото искате. Може да ви разправям колко трептения има любовта, колко цветове има, колко красива е. Може да ви кажа, че като нея сила няма. Но тия неща са непонятни. Няма, защото няма с какво да я сравниш. Няма по-велико нещо от любовта и няма по-малко нещо от любовта. Най-дребното нещо е любовта, но и най-велика е тя. С нищо не може да се сравни. Тя е и толкоз дребна, че с нищо не можеш да я сравниш, и толкоз голяма, че с нищо пак не можеш да я сравниш. Туй, което не може да го сравниш, е непонятно.

Мислим, че неща, които са непонятни, [са] недостъпни за ума. Това е заблуждение. Именно непонятните неща са достъпни за ума, а понятните неща са недостъпни.

Сега, в туй не искам да вярвате. Вземете го както искате, според вашата логика, според вашето разбиране. Ами че кое е недостъпно? Голямото е недостъпно, понеже не може да го обхване умът. Малкото е недостъпно, понеже може да се скрие в нас, отвсякъде можеш да го наблюдаваш. Една любов, която отвсякъде можеш да я наблюдаваш, недостъпна ли е? Сега разсъждавайте чисто логически за тия малките работи. Но знайте, че аз с една кибритена клечка може да запала целия свят. Светът има дванадесет вида запалки. Той има повече, но аз ги турям дванадесет. Ще ви дам онова сравнение, не искам да увеличавам. Ако кажеш повече от дванадесет, много е увеличено. Казвате: „Бива, бива, ама повече.“

Един американски проповедник обичал да преувеличава нещата. Един ден той щял да проповядва за Самсона, че хванал триста лисици и на опашките им запалил по една свещ и с тях запалил житата на филистимците. Казва той: „Трябва да знаете, господа, че тогава опашките бяха дълги по пет метра.“ Имал един приятел и понеже знаел, че много преувеличава, той бил там да му направи знак с ръката и когато той казал това, приятелят му махнал с ръката. Проповедникът казва: „Виж, много ви се вижда, че са дълги, но по четири метра били дълги.“ Приятелят му пак направил знак с ръката. Проповедникът намалил на три метра. Той пак направил едно движение с ръката и така смалявал, дошъл до един метър и когато дошъл на половин метър, проповедникът казал: „Не смаляваме вече.“

Това са примери. И действително, има някои хора, които много преувеличават. Туй чувство у българина е силно развито. Българинът казва: „То свят, свят, че яйце да хвърлиш, няма де да падне.“ После казва: „Бяга като куршум.“ То бива, бива, но че като куршум бяга... Англичаните не могат да бягат като куршум, българите бягат като куршум. Права е мисълта, трябва да се мисли. В нашия век, в природата има един закон. Природата има предназначение, има една област, дето всичко е позволено. Тя се нарича област на забавленията. Туй, което философите наричат илюзия, забавления. Туриш си една маска, станеш дядо.

Тези жени, които имате, те са все отражения на тази голямата Жена, която изпълня вселената. Какво ще правите с нея? Тя като те хване, щипци има, като те хване... Всяка жена е жена дотолкоз, доколкото тя е свързана с тази, голямата Жена. Индусите имат разни имена за нея, и в християнството има разни имена. Човек с тази Жена трябва да се отнася с най-голямо уважение и почитание. Има един такъв Космичен Човек, Мъж, и към него има една Жена, една Жена, към която човек трябва да се отнася с много голямо уважение и почитание. Мнозина си позволяват да хулят жената. Не е право. Може на един фотограф да му правиш големи бележки, че не е фотографирал жената добре. Нямаме право да критикуваме самата жена. Защото всяка една жена е представителка на тази Жена. В какво се отличава жената? Че тя е носителка на любовта. Колко хиляди години природата работила върху жената, за да се прояви тя като майка. Не че още жената е майка тъй както трябва, защото тя още не е станала майка тъй както трябва. Една котка, като добие своите деца, изяде ги. Често има котараци, бащи, те ги изядат. И женската ги изяде по някой път. Рядко се случва. Но котарациите ги изядат на общо основание като плъхове. Това е един атавизъм вътре в природата. Атавизмът е в нас, който се случва по някой път и ние разрушаваме най-хубавите си свои мисли в себе си и желания, които са родени в нас. Едно хубаво чувство, което ние възприемаме, ти го разрушаваш за нищо и никакво.

Та казвам: В съвременния свят, и в религиозния, и в учения свят, трябва да се даде едно правило □ да се не разваля онова хубавото и красивото в света. Първото нещо казвате: Христос е казал. Хубаво, Христос дойде да научи хората на самоотричане, на самопожертвование. Това [е], което Христос [е] дал в тази форма, в която съществува. Науката за пожертвването, за спасението на хората. За да спасиш, трябва да дадеш нещо от себе си. Писанието казва: Този, който е бил богат в духовния свят, в ангелският свят раздал всичко и слязъл между хората, да помага, да им покаже по кой начин трябва да живеят; и Той сам казва: „Аз и Отец Ми едно сме.“ И казва още: „Както Ме е Отец възлюбил, така ви говоря. И Аз дойдох да извърша Неговата воля, да покажа на хората как трябва да живеят.“

Казвам: Днешните християни, от гледището на Христа, те не са приложили християнството. Ако вземеш съвременните християни, доста напреднали са, в сравнение с физическото много високо седят, но както Христос проповядвал християнството, Божественото учение, далече са още. Не казвам, че всички. Има някои веруващи, които са достигнали до голяма степен на развитие. Човек, за да бъде християнин, той трябва да има един отличен ум, трябва да има едно отлично сърце, трябва да има едно тяло добре организирано. После, той трябва да бъде човек, на когото да разчиташ във всяко отношение. За туй трябва да се създадат условия. В една ябълчна семка, в една крушова семка има всичките възможности за създаване, за развитието на едно отлично дърво, но трябва да се даде хубава почва. Ако туй семе го посееш в хубава почва, то ще прояви своята сила.

Та, аз говоря върху този предмет, защото във вас тия Божествени семена съществуват. Вие трябва да им дадете условия в себе си. Защото, ако ти вярваш, вярата не е една способност у човека. Има нещо по-високо от човешката разумност. Вярата седи над човешката разумност. Човешката разумност е ограничена, вярата схваща неща, които са Божествени и недостъпни за обикновения ум. Учените хора допускат. Учените хора хипотези имат. Те вярват, че има двадесет и пет милиона градуса на Слънцето. Други вярват, че има четиридесет и пет милиона градуса, а други смаяват. Всичките тия учени хора все имат аргументи, те всички доказват, но всъщност нито един човек не е ходил на Слънцето. Ние не сме опитали какво нещо е двадесет и пет милиона градуса топлина, непонятна е, и за учените хора е непонятна. Или учените хора казват, че един атом имал двадесет и пет милиона части. Един милиграм, ако разделите на двадесет милиона частици, [това е] една малка частица, но кой е видял тази малка частица? Вярват, че е така. Трябва да се обоснове. На тази вяра образуват известна теория и се стремят да имат някакъв опит.

Сега мнозина задават въпроси и казват: „Ти в оня свят ходил ли си?“ Казвам: Ти на Слънцето ходил ли си? □ „Не съм. Аз го виждам Слънцето.“ □ Че, и аз виждам оня свят, както ти виждаш Слънцето. Така и аз виждам оня свят. Тогава, имаме два вида разсъждения. Едни предмети, които се приближават към нас постоянно, изменят нашият възглед, ние ги виждаме по-големи и по-големи, по-ясни, а

пък [с] онези предмети, които се отдалечават постепенно, нашите възгледи стават по-тъмни и по-тъмни, изгубват се и на туй основание, дали едно тяло се приближава или отдалечава в пространството, учените хора са намерили, че в спектъра има известни линии. Когато едно тяло се отдалечава, известни линии има, които се образуват от светлината и щом се приближава тялото, линиите се отдалечават една от друга, а щом тялото се отдалечава, линиите се приближават.

На обикновения човек няма да му дойде на ума това, но на учения човек. Вземете, един лекар прави диагноза на очите. Той вижда, че някои очи са мътни. Обикновеният човек ще каже: „Мътни са очите му“, а пък лекарят свързва очите със стомашната система и казва: „Стомахът му е разстроен.“ На някому очите са стъклени, остри, не са влажни □ казва: „Той има стъклени очи.“ Нервната система му е разстроена. Че му са мътни очите, стомашната система е разстроена. Вие нямате опит. Когато ви боли коремът, ще видите, че очите стават мътни.

Хубаво, какво трябва да се прави, когато очите започват да стават мътни? Ако си месоядец, ядеш месо и очите ти почнат да стават мътни. Ще изхвърлиш месото, ще станеш вегетарианец, ще измениш храната си. Препоръчват месната храна е пищенна, хранителна. Вярно е, но същевременно една месна храна съдържа много нечистотии. Тия клетки си имат свои пищеварения*, тъй щото в месната храна има толкоз нечистотии. Ако бих ви описал месната храна, не бихте куснали, но не искам да ви я описвам. Искам да ядете още месо. Аз обосновавам науката не да не ядете месо. Може да си похапнеш месо. Хубаво е. Хубаво свинско месо, печено, на кебапчета, как, нали е хубаво? Хората, които хиляди години са яли агнешко месо, придобили качествата на овцете. Станали по-добри. Ако хората не бяха яли агнешко месо, не биха станали по-добри. Благодарение на тия агнета, кози, овци, говеда, които изядоха, станаха по-добри и за в бъдеще като ядат, ще бъдат още по-добри. Повече от хиляда-две хиляди години ядат месо.

* пищеварение (рус.) □ *книж. оstar. храносмилане.*

Сега, ако има вегетарианци, аз не говоря буквално. Някои вегетарианци поддържат, че има вегетарианци. Знаете ли във въздуха колко микроби има, които ги поглъщате? С милиони влизат. Вие ги поглъщате и казвате, че сте вегетарианци. Аз ако бях искал да стана вегетарианец, ще имам ситна мрежа, че от тия кебапчета да не влизат в дробовите. Ние сме вегетарианци не в пълния смисъл. Минаваме за вегетарианци. Казвате: „Аз съм вегетарианец от двадесет години.“ А пък по ябълките колко месна храна има и всичките те отиват и всички казвате, че те са дребни. Тия, дребните работи са опасни. Много пъти от тия малките микроби, като ги погълнете, започват да се размножават и погледнеш □ имаш тифус, имаш холера или чума. Някои не се поддават на ядене, много са опасни.

Евангелистът, който писал тази глава, изяснява туй раждане. Както и да го обяснява, непременно човешкият ум трябва да се роди изново и човешкото сърце трябва да се роди изново. Понеже човек е вече роден веднъж, първото раждане е, когато Бог е направил човека от елементите на Земята и в него е вдъхнал и той станал жива душа. Това е първото раждане. С туй се отличава човек от животните. Второто раждане е, за което Христос говори □ [то] е от вода и Дух, то е вече възраждането на човешкия ум. Туй, което вече се проповядва, възкресение, то е третото раждане на човека. Като се роди трети път, той ще бъде гражданин на онзи велик свят, ще се отвори нов свят за него и той ще бъде Космическият Човек. Всичко ще му стане ясно. Тогава ще започне истински той да се проявява.

Някои мислят и казват: „Какво ще правим в оня свят?“ Някои философствуват. Седиш хиляда-две хиляди години, какво ще правиш? Аз да ви кажа какво ще правите в оня свят. В нашата Вселена има сто милиона слънца. Във всяка една слънчева система има по дванадесет планети. Те правят един милиард и двеста милиона. Ти ще тръгнеш да пътуваш в нашата Вселена, а има още хиляда такива вселени. В тази вселена ти ще тръгнеш и като влезеш в оня свят, ще започнеш екскурзия от слънце на слънце. И може да живееш най-малко един милион години, да се запознаеш, ще започнеш да слизаш, да ходиш из всичките планети и оттам ще започнеш да обикаляш всичките слънца и тогава ще дойдеш при мене, като ги обиколиш. И тогава ще ка-

жеш ще искаш ли да живееш или няма. Тогава ще разбереш смисъла, разнообразието, красотата, хубостта, всичките светове. Като посетиш, ще видиш, че е толкова разнообразен светът, толкова умни и добри същества има, че заслужава да се живее. Ще напуснеш дребнавите работи на Земята и ще кажеш: „Туй разбирам, „Нинешните страдания не могат да се сравнят с бъдещата слава“, която има да се открие за човешката душа, свободно да пътува през вселената, навсякъде, да бъде гражданин със свободен билет, да знаеш езика и да изучиш всичките слънчеви системи. Най-малко дванадесет езика ще знаеш □ тия първоначални езици на природата. Всеки един език ще съдържа по двайсет и пет милиона думи. На Земята най-богатия език е на Шекспира, който е писал петнадесет хиляди думи. Милтон има десет хиляди. След него идват осем хиляди, шест хиляди, пет, четири хиляди, а обикновените хора си служат с хиляда-две хиляди думи, а още по-обикновените □ с петстотин думи: речи, кажи, направи туй.

Сега, има една мощност в думите. Божественият език, той произтича от един свят, който е абсолютен. Има един свят, който е образ на всички други светове. Има един език, който е абсолютен. Те го наричат Божествен език. Този език ти като го научиш, ти безсмъртен ставаш. Или, да ви бъде понятно: една дума ако научиш, ще те освободи от всичките страдания на Земята; не само туй, но една буква като научиш от този език, пак ще изчезнат страданията и няма да ги имаш. Една буква, първата буква като научиш на този език, тя ще ти даде най-голямото богатство.

Питам: Вие сега всички, които ме слушате, ако се връщате от вашето пътешествие, какво щеше да бъде? Вие сякаш да потвърдите. Сега казвате: „Дали е възможно или не?“ Ще го опитате. Когато го опитате, ще го намерите, че е възможно и ще кажете. Един ден ще дойдете да опитате всичко онова, за което говорим. Казвам на хората: Като го опитате, тогава ще вярвате и ще знаете. Неща, които не може да се опитат, в тях може да вярвате, и те са хубави. Не че не са верни. Има неща, за които казват: „Невероятни са.“ Невероятни са, които в даден случай не можеш да ги опитаеш. Всяко нещо, което не можеш да го опитаеш, е недостъпно за нашето същество. Човек, ако иска да го определи, може да си напакости. Мнозина, които се занимават с теорията на Айнщайна, учени, професори... Знаеш колко е

трудна тази относителна теория? Има такива математически, трудни положения за схващане, че човек като дойде, се обърква.

Вие разсъждавате върху топлината по какво се различава, по какво се различава един мъж и една жена. Ако жената започне да изучава какво нещо е мъжът и ако мъжът започне да изучава какво нещо е жената, той ще се обърка, че няма да знае жена ли е или мъж. Защото туй е въпрос на съзнанието, вътре. В природата съществуват два принципа. Този, първият принцип, който създаде света, той е мъжкият принцип. Вторият принцип е, който съгради света и го устрои. Той е женският принцип в света. В света ние говорим за любовта. Но Любовта не е първият принцип в света. Първият принцип, това е Мъдростта, това е Знанието, която е создала света. Любовта сега урежда този свят. Ние говорим за Любовта, тя урежда света. Този, първият принцип, той е мъжът. Той е много строг. Там като дойдеш, няма какво да спориш с него. Какво ще критикуваме един гениален художник? Как да го критикуваме, че картината му не е хубава. Как ще го критикуваме? С какво ще го сравните?

Говорите за идеални хора. Вие срещали ли сте идеален човек с идеални черти? Може вие да имате идея в ума за идеалния човек. Идеалният човек има най-голямата симпатичност. Идеалният човек на Земята има математическа мярка. Пръстите му, ноктите му, челото му, всичко е така устроено, веждите, клепачите, всичко в него е, тъй да се каже, перфектум □ съвършено е. Всички ние, хората на Земята, се стремим към този, идеалния човек. Този е, за когото се говори в свещените книги: „Направи Бог човека по образ и подобие Свое.“ Този, идеалният човек, той не е слизал на Земята, той не може да слезе, понеже няма условия за него да живее. Че той отгоре ръководи работите. Другите слизат, които мязат малко на него. Той ако слезе, той като дойде в света, този съвършеният, той ще дойде на Земята, тогава и царе, и всички ще го посрещнат. Всичките народи ще го посрещнат и ще познаят, че той е. Няма какво да се противят. Той ще дойде със сила. После, неговата дума като каже... На Земята като дойде, ако хората не се подчиняват, той ще каже само една дума и ще стане такова раздрусване на Земята, че хората по четиристотин-петстотин метра ще хвъркат из въздуха. От къщите няма да остане нищо. Ще паднат на земята. Казва:

„Вярвате ли в мене?“ □ „Не.“ □ „Хайде, още един килограм. Вярвате ли в мене?“ □ „Не вярваме.“ □ „Турете му още.“ И тъй ще прибавят до десет хиляди килограма. Няма да турят сто-двеста-триста и като ви раздруса, ще кажете: „Вярваме вече.“ Но това е насилие. Той е толкоз благороден, има всички в своя власт.

Онзи в Христа говореше. Христос още не беше съвършен човек. Този, Който пострада, за Него се говори, че Бог беше в Христа и примиряваше света със Себе си, като не вменяваше в грях. Този, Който беше в Христа, Който прощаваше, Христос беше Негов заместник, тук, да страда. Той казва: „Дойдох да извърша Твоята воля.“ Той казва: „Ти ще пострадаш, но Ти като пострадаш, Аз ще Те подигна, но на тия хора трябва да се даде един начин как трябва да живеят.“

Казвам: Да имате една ясна представа. Някой казва: „Какъв е този голям човек и защо трябва да му се подчинявам?“ Не да се подчиняваш. Истинското подчинение в света трябва да произтича от Любовта, от Мъдростта и от Истината. Само Любовта, само Мъдростта и само Истината може да направят човека достоен. Да обичаш някого, да съзнаваш, че ти като се подчиняваш, човек ще станеш. Какво значи подчинение? Не сме ли подчинени на Слънцето? Не сме ли подчинени на въздуха? Някой казва, че е свободен. Как е свободен? Той е подчинен на въздуха, той е подчинен на топлината, той е подчинен на Земята. Извън Земята не може да живее. Били ли сте в пространството, без на Земята да останеш? Да те извадят от този голям параход, че да останете в пространството. Земята не може да се спре. Ти ще бъдеш като опашата звезда, която ще се скита в пространството. Вие казвате сега: „Да поживеем на Земята.“ Туй живеене, което сега живеете, е продължение. Пазете се от едно нещо. Трябва да се образува едно ново понятие у нас за великото в света, едно ново понятие за свещения образ на човека. Трябва да се образува едно ново понятие за свещения образ на жената. В този смисъл не обикновената жена, която сега се проявява, която остарява, която малтретират, не онзи обикновеният мъж, когото жената малтретира, не онази обикновена жена, която мъжът малтретира.

Туй се е случило в Свищов. На един евангелски проповедник умира му първата жена. Тя оставила едно любимо дете. Иде

втората му жена и понеже обичала да го потупва детето, понеже не е нейно, като дойде бащата, все ще му намери някаква вина, че туй направило, онуй направило и постоянно кара проповедника да го бие. Той като замине, тя го налага. Туй дете повиква майка си, казва: „Мамо, ела отнякъде, да видиш, утрепаха ме от бой.“ И като дигнала ръката си да го удари, стои ръката във въздуха, не може да си снесе ръката, че детето трябвало да се моли и тя трябвало да обещае, че нямало да бие детето повече и като обещала, ръката се освободила.

Казвам: Ако някой път ви бият много, апелирайте към тази Жена. Жените да апелират към Жената. Мъжете да апелират към Мъжа. И тогава онези, които ви измъчват, Писанието казва: „Мое е отмъщението. Аз ще дам всяко отмъщение.“ Има Един заради нас, Който се застъпва. Има в света едно право □ то е свещеното право, правото, към което всички хора сега се стремят. Във всичките хора един има буден ум, и в народите, и в най-долните хора има пробуждане на туй чувство; и в животните има пробуждане, и в растенията има пробуждане. Едно растение, ако го обичаш, дава по-хубави плодове; като не го обичаш, не дава хубави плодове. Животните, и те усещат любовта. Казвам: Навсякъде се усеща туй, Божественото.

Онова, което осмисля живота в света, то е любовта на туй великото Същество, на този Космически Човек, на Сина Човечески. То е тази Космическа Жена, наречена Дева.

Сега, опасно е някой път да се говори, понеже, като говорим за жената, вие ще си я представите такава, каквато не е. Такава Жена, ако би дошла в България, колкото мъртви има, всички ще станат, няма да има никакви гробища, ако дойде в света. Ако този Мъж дойде в България и обиколи България, пак няма да има никакви гробища. Ако той посети училищата, всички ученици ще станат даровити. Ако посети всички домове, ще се въдвори ред и мир.

Сега, по някой път мислите как ще стане тая работа. Има един пример за това. Как израстват тия цветя? Като дойде слънчевата светлина, какво прави тя? Нямаш ум, няма гръмотевици. Всичко е тихо и мълком, но всички тия цветя като че познават нейния език. Тя казва: „Ставайте, деца!“ И всички с тази дума стават и всичко ще направят, тези, слабите същества. Те

започват в твърдата почва, събужда се мощ и сила, излизат навън и камъните пробиват. И като видят Слънцето, те се зарадват.

Та казвам: Този Космическия Човек, той е духовното слънце в света, което иде да озари света. Когато тази светлина дойде, всичките хора ще се преобразят, тъй както светът се преобразява от водата и въздуха. Та казвам: Трябва да бъдете готови, когато дойде този ден, да бъдете готови заради него.

Иде един приятел, че ми казва за някого, казва да му дам пример. Аз казвам: той е много добър човек, прави големи усилия, да подигне живота си. Много трудолюбив е. Той в живота запусил всички малки дупчици, но голямата дупка я оставил. Ако имате една стомна, която е на стотина места пукната, запушите малките дупки, а голямата оставите, какво може да се задържи в стомната? Ние, съвременните хора, запушваме малките дупки и мислим, че прогресираме, но като дигнеш стомната, тази вода изтече, хубавото и красивото през голямата дупка излиза навън. Голямата дупка най-първо трябва да се запуши. Тази голямата дупка, това е безлюбието на хората. Тя трябва да се запуши. Тази голямата дупка е глупостта. Трябва да се запуши тази дупка. Голямата дупка е лъжата. Трябва да се запуши и тогава ще започнем тия малките дупчици да запушваме и ще имаме здрава стомна, че каквото туряме вътре, да се задържи. Ако нашата глава не може да задържи нищо...

Аз се чудя по някой път на хората. Казвате: „Ти проповядваш, но ти да не си заинтересован нещо?“ И аз проповядвам, но трябва да покажем на хората, че ние вярваме. Не трябва да имаш особено верую, то не е такова. Казвам: Ти какво мислиш практически? *(Учителят показва, че взема и пълни джоба.)* Казвам: Това знание ли е? В какво положение ще се намерите? Един богат човек обича да изтезава слугите и слугините си. Това дошло до царя, който бил много строг, че го повикал. Богатият казва: „Не слушат, не изпълняват законите.“ Тогава почнали да го наказват, да му турят вряла вода в устата. Питам: Всичките тия страдания в света от какво произтичат? От нарушението на онзи Божествен закон. Ние не се срамуваме от лъжата. Ние не се срамуваме от безлюбието. Като ме гледа някой, лъже ме. Аз, който разбирам лъжата, той ме лъже. Казва: „Нямам нито пет пари в джоба“, убеждава ме. „Три деня съм гладувал.“ Пък

аз виждам, че в джоба му има десет лева. Казвам: „В джоба имаш десет лева.“ □ „Нямам.“ □ „Извади кесията. Десет лева има там.“ Тогава казва: „Имам.“ Излъга ме. И понеже ме излъга, ще ти дам десет лева. Ако не беше ме излъгал, щях да ти дам сто.

С лъжата човек вреди, покварява себе си. Няма по-голяма смрад от лъжата. То е онази психическа кал, в която хиляди години [...]. То е смрад. Нашата воня, която имат клозетите, е нищо. То е ужасно. Да ви приведа един пример от християнското време. Това е един мит. Имало един калугерин, един игуменин на един манастир. Умрял и оставил работите на манастира неуредени. Иде вторият игумен, объркани работите и като не могъл да ги оправя, най-после започнал той да се моли да дойде първият игумен и да му покаже как да уреди тия работи на манастира. И след като се молил четири-пет години, пущат игумена от оня свят и като дошъл, оправил работите на манастира. Обаче туй място запустяло, нито един човек не стъпвал в манастира. Такава воня оставил в манастира, че манастирът съвсем запустял. Такова нещо е лъжата. Лъжата дръжте далече от себе си и гледайте чепички да имате.

Сега аз говоря за онази лъжа, която опетнява. Има една лъжа □ запример, някой те обича, но казва: „Не те обичам.“ Има една лъжа в света и тя не се наказва. Някой казва: „Не го обичам“, но го обича. Крие се сега. Има една лъжа, която се наказва. Той не обича, а казва: „Аз много обичам.“ Ако не можеш да кажеш истината, мълчи. Кажи: „Нямам мнение“, или „Не зная“, или „Не се меся“. Често са ме питали: „Ти какво мислиш за Христа?“ Рекох: Какво ще мисля? Какво мисли Христос за Себе си. □ „Ти за какво Го смяташ?“ □ Той за какво се смята. Аз какво мисля заради Него. □ „Той какво е всъщност? Ами ти какво мислиш?“ □ Аз имам мнение само за себе си. За Христа не се меся, не се меся в Неговия живот, то е Негова работа, Той какво мисли; отношенията, които съществуват, искам да зная.

Някой казва: „Ти сега обичаш ли ме?“ Казвам: То е моя работа. Дали те обичам, то е моя работа. Казвам: Ако ти трябва да ме обичаш, то е твоя работа. Ако те обичам, да оцениш любовта. Ти не трябва да ме питаш дали те обичам, но трябва да знаеш обичаш ли или не. Щом те обичам, получаващ нещо от мене.

Щом не те обичам, нищо не получаващ. Невежа си. В мое присъствие дойде светлина в ума ти или джобът ти е празен, пет пари нямаш в джоба си, но бъркам □ джобовете ти са пълни с пари. Тогава какво ще кажеш? Идеш при мене с празна торба, погледнеш □ торбата е пълна; ще ме питаш ли обичаш ли ме? Аз казвам: Пълна ли е торбата ти? □ „Пълна е.“ □ Тогава защо ме питаш? Ако торбата ти е празна, сам ще знаеш, че не те обичам. Щом е пълна торбата ти, аз те обичам. Питам: Обичаме ли ние Бога? Щом живеем, живот излиза от Бога. Обича ни Бог. Щом аз мисля, обича ме Бог. Щом обичам истината, обича ме Бог. Щом имам всички добродетели, обича ме Бог. Щом съм в любов с всичките хора, обича ме Бог. Казвам: Щом хората ме обичат, и Бог е в тях.

Казвам: Сега самосъзнание трябва. Вие имате Божествена любов. Този, Космическият Човек не е дошъл още, защото очите ви не са пригответени да Го видите. Апостол Павел Го видя и ослепя. Онзи, Който му проговори и каза: „Савле, защо Ме гониш? Какъв е поводът?“ Той казва: „Кой си Ти, Господи?“ □ „Стани □ казва □ сега и ще ти покажа Аз кой съм.“

Онзи, който люби, трябва да бъде готов на всички жертви. Първото нещо е жертвата. Жертвата приготвя пътя за истинската любов в света. За да станат хората гениални, светии, талантливи, непременно трябва да започнат с жертвата в света. Тя ще отвори пътя, тогава Божиите дарби ще се развият. Духът Божи ще дойде, дарбите ще се развият и тогава ние ще бъдем свободни.

Та казвам сега: Всички вие сте предназначени за големи блага. Да пътувате по цялата вселена. Вие казвате, още сега искате да тръгнете. Сега не сте готови. Аз да ви дам един билет за Луната, може ли да идете? Най-първо, да идете на Луната, въздухът е толкоз рядък там, вие ще се задушите. Ако ви пратя на Венера, понеже е близо до Слънцето, топлината □ е толкоз голяма, че тя цялата е обвита и хората на Венера са много даровити, те са хора на любовта. И те обвили цялата Венера, да не вижда Слънцето, страх ги от любовта на Слънцето, от горещината на Слънцето. И нашите астрономи, които гледат, не знаят каква е повърхността на Венера. Скрита е.

Значи любовта на всичките жени е скрита, понеже са представителки на Венера. Понеже е много близо до Слънцето, увити

са с атмосфера, да не знаете какво става. Всяка жена, като се приближавате, туря воал, скрива се и ти не знаеш какво става в нея. Но работата е, понеже пътува, и жената, като дойде до Земята, до Марс и колкото отива в пространството, тази любов се видоизменя в живот.

Сега сравнението е на най-малкото изпитание. Във Венера има най-малко изпитания. Много добра е атмосферата на Венера. Човек, който иска да се научи да обича, трябва да отиде на Венера. Ако аз бях на вашето място, ако ми дадат билет, ще взема първия билет за Венера. На Марс не искам, на Юпитер не искам и на Сатурн не искам, и на Слънцето няма да ида, но на Венера ще ида. Ако съм на вашето място, така ще направя. За в бъдеще, ако ви дадат билет, да знаете, изберете си един билет да ви дадат за в бъдеще да идете на Венера.

Ако не се родите изново, не може да влезете в Царството Божие. Ако човек не се роди от Любовта, от Мъдростта, от Истината, той не може да влезе в Царството Божие. Роденото от любовта любов е. Роден от мъдростта, той сам става истина.

Съвременните хора се нуждаят от един светъл ум, от едно светло и благородно сърце. Тогава ще имате една силна и мощна душа и светът ще се оправи.

*„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва*

*22-ра неделна беседа,
държана от Учителя
на 3.III.1940 г., 10 ч. сутринта,
София □ Изгрев.*

НАЙ-ВЕЛИКОТО

„Отче наш“

„Ще се развеселя“

Ще прочета началото на 12-а глава от Евангелието на Иоана, до 14-и стих.

„Духът Божи“

По-велико нещо от живота в света няма. Туй, великото, е произвело в хората толкоз страдания, че от него хората плачат. Ако бях един песимист, бих ви описал живота в най-мрачни краски; ако бях оптимист, щях да го опиша в най-красивите краски. Нито едното, нито другото е вярно. Това са полюси. Мракът и светлината, това са полюси на нашето съзнание. Ако човек ослепее, в мрак е. Ако му се отворят очите, във виделина е. В Божествения свят мрак не съществува. Мракът съществува само в главите на хората. Когато учените хора говорят за мрака, той е само в техните мозъци. Такова нещо като мрак не съществува. Такава реалност няма в света. Само гъстата материя хвърля сянка. Тия сенки ги наричат мрак. Но хората са разбрали, че в света съществува някакъв мрак, някакви тъмни сили са разделили света на добър и на лош. Турили са двама богове. В древността единият е бил много строг, наказвал хората, а другият е добър.

Сега постоянно се повтарят едни и същи религиозни работи: „Да повярваме, да повярваме.“ В какво да вярваме? От хиляди години се говори да повярваме в Господа. В какво да повярваме сега? Че Той е Син Божи. Хубаво, вярваме, че е Син Божи. Той е изпратен от Господа. И в това вярвам, че е изпратен от Господа. Какво се добива? Той дошъл да спаси света. Много добре. Вярвам и в това, [но] какво се придобива от спасението?

Сега, по някой път като говоря така, казвате, че не се говори

с достатъчно уважение за вярата, за Бога. Съгласен съм, че трябва да говорим с най-добро уважение за Господа. Ами когато човек не живее съобразно с живота, уважение има ли? По-добро уважение от да живееш, няма. По-добре е да може човек да живее добре, тъй, както разбирам. Сега аз не правя разлика, че някой не живее добре. Но в хората има едно заблуждение, което повече от десет хиляди години откак се вмъкнало в света. То е и от по-рано може би. Като казвам десет хиляди години, мене ще ме коригират в това, защото някой вярват, че откак светът е създаден, има осем хиляди години. Някои мислят, че откак човек се е появил, има шест хиляди години. Човек се е появил точно когато се е появил. Не може да бъде другояче.

Когато човек се е появил, явяването на човека се отбелязва с известна епоха в пространството и са станали известни събития. Нали щом стане една война някъде, хората правят паметници. Чрез появяването на човека на Земята, като е създаден човек, отбелязано е на звездите, че на Земята се е появило едно същество, под името „човек“. Онези, които разбират историята, може хронологически да видят, да направят един превод. Понеже се борави с големи числа; опасно е да се работи с големи числа. Казват: те са несметни числа, билиони, трилиони. Но какво нещо е билион? Вие едно понятие нямате за един трилион, или за един квадрилион. Ако попитат някого колко време се изисква, за да преброиш един квадрилион... Казват: квадрилион. Но вие не знаете какво е един квадрилион. Но сега да оставим това. Това не е лошо. Квадрилионът квадрилион е.

Ние употребяваме думата „Бог“. Някои разбират едно под тази дума, други разбират друго. Всеки има едно вътрешно подразбиране. Но законът е такъв. Всеки, който произнася името Божие и не го разбира, оттам произтичат всичките му страдания в света и си блъска главата. Който произнася и разбира това име, всичките блага идат от него. Всичките нещастия идат, че не знаете да произнасяте името Божие. Ако ме попитате защо са страданията, ще ви кажа: всички страдате, защото не знаете да произнасяте хубаво името Божие. Каква грешка има, ако човек не знае как да произнася? Няма грешка. Но ако вие влезете с подковани обуца, дето има взривни, избухливи вещества, които лесно се подпалват, вие ще произведете цял един взрив.

Сега много пъти се изхвърлят мини по бреговете на Европа. Някои отиват, барат тия бомби; като ги пипат, пръснат се и гледаш, отишли няколко души. Наскоро в Холандия двама холандци отишли да човъркат една бомба, изхвърлена на брега; пръска се, и двамата отиват.

Казвам: Думите са експлозивни, големи мини са □ ако не знаеш как да ги буташ, ще причиниш вреда. Ако не знаеш как да произнасяш името Божие, ще причиниш вреда. Ако не знаеш как да произнасяш името на Бога, мълчи, нищо повече. Казвам: Като се научиш хубаво да го произнасяш, произнеси го, ще дойде голямото благословение. Тогава аз ще ви дам едно правило, да знаете как правилно да мислите. Да кажем, тебе те хване треска. Ти произнеси името на Бога. Ако се усили треската, мълчи си. Ако след като произнесеш името на Бога, че треската изчезне, щом като кажеш името на Бога и треската се уплаши от туй име, ти си произнесъл добре името на Бога. Ако като го произнесеш, треската не се уплаши, но се хвърли на тебе, ти не си го произнесъл добре. Като имаш нещастие в света, произнеси името Божие. Ако нещастиято се намали, окуражи се; ако не се намаляват нещастията, мълчи си.

Сега иде другото положение. Какво трябва да правиш тогава? Ще ви кажа. Ако ме попитате къде е онзи свят, не мога да ви кажа къде е, не мога да ви опиша оня свят. Но ако ме попитате как мога да намеря оня свят, мога да ви кажа как може да го намерите. Ако ме попитате какво нещо е любовта, не мога да ви кажа какво е любовта. Но ако ме попитате може ли да опитате любовта, може да ви кажа. В себе си имате една лаборатория, може да опитате любовта. Може да ви кажа мястото, дето може да направите опита. По някой път се спираме да мислим къде е Божественият свят. Той е недостъпен, понеже онези, които са опитвали да надникнат в Божествения свят, ако не са готови, ще ги сполети едно голямо нещастие. Ще кажете сега: „Защо е така?“ Много естествено. Представете си, че вие искате да надникнете в една топлина, която има сто хиляди градуса. Ако влезете, какво ще остане от вас? Казвам: Не се допирайте, надалеч стойте. Ако влезете, нищо от вас няма да остане. То не е нещо, което можеш да го бараш. Някои искат да видят Бога, какво нещо е Господ, иска да го определят. Всички

ония философи, които са се опитвали да разрешат какво нещо е Бог, всичкиса се стопили, нищо не е останало от тях. И от сегашните хора, които питат какво нещо е Господ, и от тях нищо няма да остане. Всички хора, които питат какво нещо е Господ, нищо няма да остане от тях. Ако не вярвате, ще проверите. Ако посетите всичките гробища, ще видите какво ще стане. Те там са все философи, които са питали какво нещо е Господ. Който пита, той трябва да умре.

Ще ви приведа онзи анекдот за един персийски вярващ в мохамеданството в Персия, имал много последователи. Усещал, че всички последователи не са на свят, не са вярващи както трябва. Той поискал да ги опита дали вярват, готови ли са да служат на Аллаха както трябва. Един ден дал една прокламация □ знаете какво нещо е прокламация □ всичките вярващи да се явят при него. Казал им, че има заповед отгоре всичките да станат хора. Събрали се всичките, тръгнали, отишли при него. Питат: „Защо? Как?“ Казва: „Имам заповед всички да ви изколя.“ Един млад момък, на двадесет и една година и една мома на деветнадесет години, които се обичали, казали: „Ние мислехме да се задомим, да бъдем щастливи, но Аллах казва друго. Хайде ние да идем в оня свят, като идем, ще живеем. Тук, на Земята, щастие няма да имаме.“ Отиват и те двамата, цялото място покрито с хора, всички чакат какво ще стане. Пророкът е вътре, не го виждат. Той дал заповед на вярващите, които имат най-силна вяра, те да дойдат първи. Всички се подтикват да влязат, никой не влиза. Старите, по-напредналите, се побутват, никой не отива. Като дошли младите, казват: „Хà идете вие, да видим как ще стане с вас.“ Влизат двамата млади, затваря се вратата. Като ги поглежда проповедникът, явява се една лека усмивка. Те седят, и двамата треперят. Казва им: „Не бойте се.“ Гледат, два овена има там и той им казва да не излизат навън. Взема единия овен, отрязва му главата, протича му кръвта по един улей. Онези вярващи казват: „Отиде момъкът.“ Заколва и втория овен, протича втори път кръв по улея. Казват: „Отиде и момата.“ Като излязъл навън светията да види, нямало нито един. Единствените вярващи са този млад момък и тази млада мома. Той казва: „Благодаря на Господа, вие ще създадете сега един нов свят. Те са всичките стари.“

Казвам: На туй старото в нас ние не може да разчитаме. Няма защо да ви обяснявам, старото е изиграло своята роля, на него не може да се разчита. От старото вие няма какво да искате, няма тази идея. Когато един стар човек се изтощи на Земята, казва: „Моето мина, синко, аз остарях, усещам, че нямам тази сила нито в ума, нито в мозъка, нито в сърцето, нито в тялото, усещам своята слабост.“ Тази слабост произтича от три причини: произтича от самата мисъл на човека, произтича от неговите чувства и произтича от самата воля на човека. Човек сам се осакаща чрез своя ум, чрез своето сърце и чрез своята воля. Той сам се осакаща, като не знае как да постъпи. Пък той сам се и подига. Сега като казвам „сам се подига“, не мислете криво. Някои ще възразят: нали Господ е, Който подига хората? Те нямат понятие какво нещо е Бог. Всяко добро подбуждение, каквото и да е то, произтича от Бога, Който е скрит в цялото Битие. Бог е скрит за всички същества. Зад най-малката материя Той е скрит. Зад най-малката интензивност на каквато и да е сила, която се проявява, Той е зад тази сила. Бог прониква във всички неща. Следователно нищо в света не става без Неговата воля.

Сега другият въпрос се явява: Че ако е така, тогава защо Господ не оправя света? Там е вашето заблуждение. Казвам вашето, то е и вашето, и нашето заблуждение. Злото произтича не защото светът е развален, но в дадения случай в света има две възможности: едно благо може добре да се използва, едно благо може зле да се използва. Зле използваното благо е зло. Добре използваното благо е добро. Тъй седи сега въпросът. Доста философия има. Онзи, който не разбира, ще мисли, че злото съществува като някоя същина. Злото само по себе си не съществува. Когато казваме, че от човека зависи да използва своя си живот, понеже това е вложено в него... Всеки един човек иска да се издигне в света. Но за да се издигнеш, трябва да издигнеш ума си или да туриш ума си на работа. И тогава всичките мъчнотии, които съществуват в света, в умствения свят са упражнения, това е гимнастика за човешкия ум. Без тия мъчнотии човек не може да се прояви.

Вземете съвременните учени хора. Един учен човек изчислява половин година, една година, светлината от някоя звезда след колко хиляди години ще дойде или за колко хиляди години

е дошла. Що го интересува него, че светлината за толкова години е дошла? Тогава вие не обобщавате нещата да знаете, че между великите работи, между малките работи има една вътрешна връзка. Аз правя следното сравнение: вие имате едно тяло, но ако вие не знаете да дадете съответното почитание на всеки един от удове, които имате, защото както хората мислят, някои удове не са така почитени, някои удове са по-низши. Но всеки уд, който съществува в човека, той си има свое предназначение и свое място. Запример, вас няма да ви бъде приятно да гледате вашите тънки и дебели черва, в които се събират всичките нечистотии. Но без вашето дебело черво и без тънките черва, знаете ли какво нещастие би се случило? Вие ни най-малко не искате да видите вашия черен дроб, службата му не е така деликатна, но без черния дроб храносмилането ви няма да стане. Много от болестите се явяват от разстройството на черния дроб. Той като не функционира, иде повреждането на тялото, явяват се болести, които мъчно се лекуват: хипохондрията се явява от разстройството на черния дроб, неврастенията се явява от разстройството на черния дроб, лошото храносмилане се явява от разстройството на черния дроб.

Сега няма да се спирам на тия неща. Черният дроб се разваля кога? Той се разваля от интензивните чувствувания, които имате. Запример, когато в човека се зароди крайно честолюбие и страх, едновременно те са две противоположни сили. Крайно обиденият човек иска да си отмъсти, същевременно се явява и страх. Исква да си отмъсти, пък не може да си отмъсти. Страхът го задържа. Този страх тогава се отразява върху неговия черен дроб. Всеки ден в хората се възбуждат личните им чувства, всеки ден се възбужда страхът. Аз давам само един малък пример. Запример, вие се обезверявате. Щом се обезверите, във вас вече има страх. Човек кога изгубва вярата си на бойното поле? Щом му се свършат патроните, обезверява се. Докато има патрони, стреля, бие и вярва, че ще победи. Като изчезнат всичките снаряжения, всичките стават хора на безверието. Сега казват, че той не вярва в нищо. Той е загазил, в какво има да вярва? Той ще бъде роб. Онези хора на безверието, нищо друго не ги очаква освен робство. Онези хора на безлюбие, нищо не ги очаква освен робство. Онези хора на неправдата не ги очаква

нищо друго освен робство.

Заблудението седи в това, че вие мислите, че в такива глупави работи не вярвате, в любовта не вярвате. Разрешили сте въпроса. Ти докато вярваш в любовта, ти си на правия път. Щом престанеш да вярваш в любовта, ти си в областта на робството, на всичките нещастия. Тогава хората казват, че имало ад в света. Хората сами създадоха ада. Безлюбието е основата на ада. Ада няма какво да го търсим. Идете на съвременното бойно поле и ще видите какво нещо е адът. Ако стотина-двеста аероплана започнат да носят своите яйца горе във въздушното пространство, ще видите какво нещо е безлюбието. Казваме: Съвременната наша култура е много прогресирала. Прогресираха яйцата на съвременната култура. Природата направи камилските птици, които снасяха най-големите яйца около един килограм. Човек е направил една птица, която снася приблизително хиляда килограма едно яйце. Турците имат една поговорка и казват: разрешението на този въпрос какво е?

Разрешението на този въпрос е разумният живот. Днес на хората се проповядва онзи свят. На съвременните хора трябва да се проповядва да станат господари на своята глава. То е Божественият свят. Хората трябва да станат господари и на своето сърце, на своите чувства. Сърцето вие го имате. След това, хората трябва да станат господари и на своя стомах, на своите желания. И тогава, ако потърсите стомаха в главата, той е от двете страни на главата, до слепите очи. Ако търсите човешкото сърце, то зависи от ноздрите на човека, от тия мускули на ноздрите зависи. Лекарите могат да направят диагноза на сърцето от тия мускули, ще знаят какво е състоянието на сърцето. Психологически, колко човек е благороден, каква жертва може да направи и какво може да постигне, може да се познае по носа. Вие казвате: „Кое?“ Гледате носа в едно статическо положение. Ще наблюдавате каква сянка хвърля сутрин, каква сянка хвърля на обяд и каква сянка хвърля вечер. После, вечер ще запалите две свещици, една от едната страна и от другата страна и във всичките тия фази ще го разглеждате доколко е чувствителен.

Вземете, като говорите на един човек, не може да удържи погледа си, бързо мигва. Какъв е законът на клепачите? В една минута колко пъти човек трябва да мига? Ако един човек бързо

мига, разбираме че условията, при които живее, са много лоши, има много прах, праши се окото и затова мига бързо, за да се изчистят очите. Както става и с прозорците □ мият ги, за да се очистят. Когато се подобряват условията на живота, и мигането става по-рядко. Този закон е верен. Когато човек заболяе □ охтичавите хора бързо дишат.

Щом диша бързо човек, условията са много лоши. Същият закон е. Тогава, доброто здраве зависи от промеждутъка на вдишките. Да кажем, колко секунди трае една вдишка? Ако един гневен човек диша, разстоянията между вдишките са по-големи. Сега правите двадесет вдишки на минута. Намалете вдишките на петнадесет, после на десет. Ако можете да правите пет вдишки на минута, вие ще бъдете много по-здрав, отколкото ако дишате двадесет пъти на минута. Като прави пет вдишки на минута, човек мисли и после онази енергия, която е скрита във въздуха, използва, организмът изтегля необходимата енергия. А пък когато се правят двадесет вдишки, енергията не е изтеглена. Организмът има нужда от всяка енергия. Той трябва да прекарва повече въздух, за да вземе повече енергия. Лошавината е в това, че като прекара повече въздух, въздухът е студен и изстудява дробовете, кръвообращението не става както трябва.

Сега аз ви навождам на тия мисли. Духовните хора, учените хора по някой път изучават, но още не са дошли до ония естествени закони, които регулират човешкия организъм. Нямаме една норма. Казваме: „Ако човек е нормален.“ Но трябва да имаме една норма. Ако, да кажем, твоите очи не са нормални, ако и слухът не е нормален, ако и обонянието не е нормално, ако и вкусът не е нормален, ако и осезанието не е нормално, ако твоята любов към Бога не е нормална, ако и твоето милосърдие не е развито, каква норма може да имаш? Ние разбираме норма, когато всичките способности, които човек има, нормално действуват, когато всичките чувства, които човек има, нормално действуват. Той е нормален човек. От това гледище може страхът в човека да е повече развит, отколкото трябва; всякога такъв човек има един неестествен страх.

Страхът е една фабрика, която доставя известен материал за благоразумието. Дотолкоз, доколкото служи на благоразумието, страхът е на място. Щом материалът е излишен, да се

образува друга форма. Тогава тоя вече става вредителен. Писанието казва: „Страхливите няма да наследят Царството Божие.“ Мислите ли, че онези, които не любят, те ще наследят Царството Божие? Мислите ли, че онези, които нямат достойнство, ще наследят Царството Божие? Някои казват, че човек не трябва да има достойнство. Човек трябва да цени онова, което има в себе си.

Аз не говоря за един свят, който вие не знаете, говоря за вашата глава. Вие не знаете оня свят. Този, който имате, може да се съобщи с онзи свят. Вие в Англия не сте ходили, но щом имате радио, по закона на радиото може да се съобщите. Във Франция не сте ходили, но по закона на радиото може да се съобщите. Вие в Германия не сте ходили, но можете да се съобщавате. Така, като изучавате закона, веднага ще се запознаете с невидимия свят. Сега вие се съобщавате с всички народи: германци, англичани, американци и т.н. Когато в старо време са казвали, че има хора, които се съобщават с невидимия свят, считаха ги смахнати. Значи слепите хора да кажат за онези, които виждат, че са смахнати. Вярващият човек вярва, не може да бъде сляп. Под думата „вяра“ аз разбирам горе в мозъка има един център, едно радио, което схваща нещата, които след хиляди години ще станат. Туй е моментално. Някои го наричат интуиция. Веднага той сметне и знае какво ще стане. Онези хора с вярата, те знаят какво има да стане. Те виждат нещата и постъпват по-разумно. Понеже ние мислим, че един човек може да предвиди бъдещето. Всички хора имат тия центрове, само че някои са ги развили. Тук, сега дето сме дошли, съществува едно голямо противоречие. Но противоречията започват от самите нас. Щом не мисля, аз зная, че противоречието е в самия мен. Щом не чувствавам, противоречието е в мене. Щом отслабва силата на тялото, аз съм в противоречие със себе си.

Всеки човек в света съставя една важна единица на туй велико дърво на живота. Някой казва: „Каква роля играя в света?“ Ако ти не би играл някаква роля, ти не би съществувал. Щом съществуващ, имаш една роля в света. Колкото и да е малка тази роля, ти вече вземаш участие. Ти може да не извършиш много работа, съдбата на света не зависи от тебе, но ако изпълняваш добре функцията, която ти е дадена, колкото и да е малка,

ти участвуаш в благата на всичките хора, участвуаш и имаш дял във всичките придобивки. Каквото всичките хора придобият... Един ден и тия, слабите хора, ще се ползват от придобивките на гениалните хора, ще се ползват от придобивките на светиите, на талантливите хора. А пък ако те не изпълнят това, те ще се лишат от своите блага. Казвам: Всеки човек трябва да бъде честен, да има достойнство, да изпълни службата, колкото и да е малка. Понеже туй изпълнение ще му даде условие да участва в благата на всичките хора, с всичките придобивки, които ще дойдат.

Та казвам: Туй, за което ви говоря, вие може да го опитате; трябва да го приложите. Аз не искам да ви проповядвам, че като възкръснете, какво ще бъде в оня свят. В оня свят ще бъде точно такова, каквото е и на тоя свят.

Ще ви приведа един малък разказ за един турчин, който изучавал в какво седи късметът. Вижда, работите не му вървят. Каквото захване, не му върви. Това захване □ не му върви, онова захване □ не му върви. Завели го в една голяма градина, имало много чешми, едни текат изобилно, други текат по-малко, дошли до една чешма, която едва цицерикала, капела. Като го развождали, казвали му всяка чешма на кого е. Пита той: „Ами тази, която капе, на кого е?“ □ „Тя е твоята.“ Взел той една пръчка да я мушка, да потече по-силно. Като тикал пръчката, тя се счупила и съвсем затиснала чешмата. Туй, малкото, като се загуби, вижда, че е запушено.

Ние сега седим с пръчките и мушкатаме, дано да се отвори късметът. Сега аз да ви кажа как да се отвори късметът. Намерили сте ме сега да ви кажа. Другояче не бих ви казал. Но сега ще ви кажа. Ако вие искате да поправите вашите инсталации, почнете да мислите право. Не изнасилвайте очите си. Когато искаш да четеш, чети на слънчевата светлина, да не напъваш очите си да четеш. Да четеш при една нормална светлина, която Бог е създал. Аз не искам да ви говоря при една изкуствена светлина, но искам да ви говоря за нещо, което може да проверите. Не искам да ви говоря за неща, които не може да проверите, защото ще влезете в противоречие със себе си. Всеки един от вас има светлина в ума си. На тази светлина всеки може да разчита. Тази светлина е Божествена. Казвам: Разчитайте на Божествената светлина, която Бог е вложил във вас. Сега някой човек

може да ви помогне. Мозъкът има светлина. Ние трябва да усилим светлината, в това седи здравословното състояние.

Мозъкът е един орган, който развива слънчевата светлина. Мозъкът я приспособява и превръща. Учен е този мозък. Мозъкът знае много добре работата си. Понякога нас ни е страх да се доверим на онова, което той ни пошушнува, мислим, че е халюцинация. После, този слънчев възел, туй, което наричат човешкото сърце, тази топлина, която иде от Слънцето, то я превръща. То разглежда онова, което става вътре в Слънцето и онова, което става вътре в Слънцето, то ще стане и вътре в нас. Ние не можем да се избавим от последствията на космическия процес, който става в природата. Ние участвуваме във всичките блага, които са в Слънчевата система, участвуваме във всичкото добро, което е там, но ние участвуваме и в дефицитите на Слънчевата система. Всяка година се определя от бюджета по малко и за нас, когато има печалба. Тогава вие ще кажете тъй: „Защо някои хора са по-щастливи?“ Аз ще ви кажа: Те мислят по-добре, чувствуват по-добре и постъпват по-добре. Казвате: „Ние не виждаме това.“ Вие не сте меродавната мярка. Бог е, Който оценява. Когато Бог дава благото някому, вие наблюдавайте.

Разправяха ми един пример. В Габровско, в едно село, едно малко дете взело от едно лястовиче гнездо пет малки лястовичета и с ножици им отрязало езичетата на малките птички. Майката видяла това и казала: „Виж моето детенце какво направило. Отрязало езиците на лястовичетата. Какво става с туй дете?“ Пораства, оженва се, раждат му се пет деца и всичките неми. Майката трябваше да каже: „Не бутай гнездото на лястовичките, защото това ще се отрази на тебе.“ Тези деца са от неразумните.

Но по някой път, какво очакваме от вън? Народите, които са се въоръжили, англичани, французи, германци, руси, финландци, всичките се въоръжили, какво ще стане с тях? Англия гледа да не падне достойнството ѝ, Франция гледа да не падне достойнството ѝ, Германия гледа да не падне достойнството ѝ. Финландия, Русия, всички все достойнството си пазят. Какво достойнство защитават сега? Аз разглеждам въпроса малко другояче. Да кажем, моите ръце са два народа и моите крака, и те са два народа. Двете очи, те са два народа, и устата ми и двете ноздри, и те са два народа. Ако тия народи се въоръжат и

започнат да делят своето достойнство, какво ще стане с цялото тяло?

Тук някой си е писал една книга („Учителят говори“) и казва кой ще оправи света. (*Учителят прочете от „Учителят говори“ 103 и 104 страници.*) Този автор не е ходил на Слънцето, но той [в] главата намира това. И двете ложи са вътре в човека. Имайте пред вид, че вашият мозък представя Слънцето, вашето сърце, слънчевият възел представя самата Земя, черният дроб представя Месечината, която се движи.

Онези, които не разбират, казват: „Какво ни интересува Слънчевата система?“ Ти благодари, че си в Слънчевата система, защото благото, благото, което очакваш, ще дойде от Слънцето. Един ден ние ще разберем това Слънце, в което Бог се проявява, в което Бог живее и изпраща светлина. Сега, това е видимата страна в живота на хората. Освен това Слънце хората виждат частично; като залезе това Слънце, има едно Божествено слънце, което никога не залязва. Онези, великите посветени, имат нещо, което е повече. Те имат вечен ден. Има адепти, за които слънцето не залязва, тях наричаме адепти. Човек, за когото слънцето залязва, не е адепт, не е светия. Първостепенните светии виждат слънцето навсякъде. Ако вечерно време слънцето за вас залязва, вие не сте светии; ако слънцето не залязва, светии сте. Някой казва: „Светия, напреднал е.“ Щом слънцето залязва за тебе, обикновен светия си. Светиите всякога виждат слънцето, за тях материята е прозрачна. Светиията не вижда тъй Земята. Светиията вижда Земята отвсякъде. За него Земята е кълбо, гледа я отвсякъде. Той е извън Земята. А пък обикновеният човек седи на Земята отгоре и я вижда като плоскост. Щом виждаш Земята като плоскост, ти си обикновен човек. Щом виждаш Земята извън себе си, ти си светия. Ако ти можеш да видиш Слънцето такова каквото е, ти минаваш за учител. Учителите виждат Слънцето каквото е. Светиите виждат Земята каквото е. Учителите виждат Слънцето каквото е, може да го изследват, то е в обхвата на техния ум. Тогава може да имаш ясна представа в ума, няма да ти бъде мъчно да идеш на Слънцето и да се върнеш.

При обикновените научни изследвания казваме, че е невъзможно. Тогава как ще разберете, когато Господ казал: „Да стане

слънце“ и Слънцето станало. Казва, че в началото Бог създал небето и Земята. Земята била неустроена. Казвате: „Как е станало Слънцето?“ Бог е всемоушен. Когато Бог казал и то станало. Тези, за които четох, те са работниците, които са изпълнявали волята Божия.

Някой път вие мислите: „Кой ще оправи света?“ Кой се грижи за отглеждането на едно дете? Аз съм наблюдавал един вид оси (в България не съм виждал, но в Америка съм виждал), правят си дълги цеви. Тия оси хванат един паяк и не го убиват, но го ухапе и влее в тялото такава течност, че само стане неподвижен и го тури в цевта. Така набере двадесет-тридесет паяка, после снесе яйцата си в цевта, запуши я и като се измътят малките лаври, да имат прясна храна, която не се разлага, но прясно месце, за да могат да се измътят. Питам: Тази оса на кое място е учила, че като някой хирург ужили паяка и не го умори? Казвате, че тя е хирург, знае каква инжекция да направи. Казвам: Тази оса къде се е учила така майсторски да прави инжекции на паяците? Учени са тия оси.

Вие като гледате една оса, виждате само външната форма, но в тази форма туй същество има една интелигентност, която знае как да постъпва. Ако идете в северните страни, ще видите, че тамошните жители са облечени в кожи. Ще кажете, че са големи дървеняци. Но ако този ескимос иде на екватора, той ще хвърли мечата кожа. Виждате, че от немай-къде я е турил. Мечата кожа му трябва при лошите условия. Виждаме едно грозно лице. Външните условия са направили лицето грозно. Колкото условията стават по-добри, лицето става по-красиво. Когато човешката душа се облагородява, очите стават по-дълбоки, меки, излиза една светлина, която е приятна. Щом човек не е даровит, има нещо егоистично, виждаш една черта в очите му един огън. Гори този огън.

Казвам: Светът сега е на преустройство. Как ще се преустрои? Има един отличен план. В Библията се казва, че в началото Бог създаде небето и Земята. Небето било уредено, а Земята била неустроена и Духът Божий се носил над нея. Значи една интелигентност се носила на повърхността на Земята. Тогава Писанието казва, че Бог казал: „Да направим Земята“ и Той започнал да преустройва материята. Но туй творчество започва

с един разумен свят. Най-първо е създаден физическият свят. Казва Бог: „Да бъде светлина!“ И отделя светлината от тъмнината. След туй отделя водата от водата. Една вода остане горе. Водата е емблема на живота, земен живот и небесен живот. След това вече иде създаването на всичките растения, животни, млекопитаещи, и най-после се създава човекът.

Писанието казва, че наближаваме една епоха, дето светът пак трябва да се пресъздаде. Туй, което Бог създаде, светът беше неустроен. Писанието казва, че Бог ще направи ново небе и нова Земя. Значи на Земята иде един от тия братя, за които се говори. Тия братя преустройват Земята, за да дойдат по-напреднали същества, които да турят ред и порядък. Преди човека кои бяха? Животните. Преди да се яви човек, всичките млекопитаещи гиганти бяха, ходеха, разхождаха се със своите опашки. Като направи човек, Бог всичките ги подчини на човека, понеже той беше най-разумното. Сега в света идат светиите да живеят. От хиляди години казват: кога ще бъде? Вие ще ги видите. Като изгрее Слънцето, ще стане по един естествен път. Как се познава, че Слънцето минава в северното полушарие? Водата започва да се увеличава, растенията растат, цветята цъфтят, плодните дървета цъфтят и плод завързват, цялата природа се украсява. По същия закон, когато дойдат тия братя на Земята, които сега са определени, на Земята ще стане един преврат. Във вашите умове ще започнат да се раждат светли мисли и в сърцето ще започнат да цъфтят цветята, тревите, всичко ще се измени. Зимно време, виждате, всяка форма е гола. Щом дойде лятото, всички тия растения са обвити със своята премяна. Когато вашият ум се облече в своята красива премяна, когато сърцето се облече в най-хубавата премяна, този ден е дошъл. Какъв по-хубав, по-велик ден!

Казвам: Влезте във вашето небе. Главата си качете на най-високото място. Не ходете да търсите Господа отвън, но горе на главата си имате едно радио. Най-малко половин час да мислите на ден, ако имате отделна стая, хубаво, и на работа като сте, половин час да мислите за Господа, за Онзи, Който ви е дал всички добрини. Ако мислиш заради Него, ще ти даде голямото благо. Ако си музикант, ще ти тръгне напред. Ако си лекар, ще ти тръгне напред. Ако си жена, ще ти тръгне напред. Ако си

мъж, ще ти тръгне напред. Ако си дете, ще ти тръгне напред. Ако си слуга, ще ти тръгне напред. Половин час като мислиш за Господа, за нищо друго не трябва да мислиш.

Сега не трябва да направите погрешката, която направил един ученик в миналото. Отива един ученик при един индуски учител, за да го учи на този закон. Той му дал едно правило, казал на ученика: „Слушай, ти за всичко можеш да мислиш, само за носорога няма да мислиш. За цяла година за носорога не трябва да мислиш.“ След една година се връща при учителя си да види какво е направил. Казва: „Цяла година само за носорога мислих.“

Какво [е] носорогът? Този носорог е вашият материален живот. Цял ден мислите какво ще се прави. Каквото и да мислите, какво може да направите? Аз разглеждам нещата много реално. Седи един вол и се оплаква какво ще се прави. Казвам: Вол ще си останеш. Но гледай да си по-добър вол. А вашето състояние вие не може да го измените, понеже то е резултат на миналото. Миналото не се изменя. Съвременните хора живеем туй, което от хиляди години се е приготвило. Този резултат не можем да го изменим. Хубавите и лошите работи не ги създадохме ние. Те са резултат на миналото. Няма какво да се тревожим от тия резултати. Трябва да се използват. Злото ще минем и доброто ще минем. Никой не може да те избави от тях. Писанието казва: „Обърнете се към Мене.“ Значи ще се обърнем в главата си. Доброто и злото, през което трябва да минеш, ще минеш. Като мислиш за Господа, Той ще те научи как трябва да живееш. Може да ви дам много правила, но тези правила няма да ви ползват. Във вас, във вашия мозък има известни правила вложени, те може да ви ползват. Защото във всинца ви има хубави работи. Богатства имате, но не знаете как да пуснете сондата си.

Вие говорите най-първо за умния човек. Но къде му е неговият ум? По какво се отличава човекът? Вие говорите за един религиозен човек, но къде седи религиозността? Тя седи горе на главата. Говорим за милосърдието, но и милосърдието е поставено горе на главата. Говорим за един човек, който има воля, но и за волята можем да посочим мястото. Съвременната наука дошла да определи къде е волята. Някои хора са смели, но сме-

лостта е на главата. Има страхливи хора, но и страхът седи на главата им. Когато говорим за любовта, говорим за една любов, която има капитал в човешкия мозък. И при това, човешкото лице показва възможностите.

Главата изобщо показва капитала, който Бог е вложил в човека. Целият мозък е този капитал. Лицето показва капитала в обращение. По лицето може да знаеш колко от този капитал е в обращение. А ръцете показват онзи капитал, който има приходи, колко процента от капитала дава приход. Един учен човек, щом като погледне ръцете, вижда колко ще постигнеш, от възможностите, които имаш, колко неща ще постигнеш. По главата ти ще познае какъв е капиталът ти, по лицето ще се види колко от капитала е в обращение. Като погрознее лицето, лош признак е. Като погрознее ръката, лош признак е.

Господ на вас, които от толкова хиляди години търсите Господа, ви казва: „Потърсете Ме с всичкото си сърце, потърсете Ме с всичкия си ум, с всичката си душа, с всичкия си дух.“ След това казва: „Като Ме възлюбите с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичкия си дух, и Аз ще ви се открия, и Моите блага ще дойдат на вас.“ Доста ясно казва: Ако очаквате Христа, да ви възкреси без любов, вие се заблуждавате. Казва: „Които чуят гласа Ми.“ Къде ще чуят този глас? Къде ще видите Христа? Тук, в главата си. Ако Христа търсиш вън да Го видиш, то е заблуждение. В главата ще Го видиш. В сърцето ще Го видиш. И тогава ще Го изявиш, ще кажеш: „Видях Го вече.“ Тогава Христос или Бог ще се отвори пред вас, един нов свят ще се отвори, едно ново чувство. Туй наричат зрение. Ще видите тогава, че вие сте виждали една хилядна част, че вие сте били слепи за много работи. Ще се отвори този свят пред вас, ще видите какви чудеса има Господ. Ако сега ви се отворят очите да видите всичко, каквото има в този салон, някои щяха да си вземат шапките и вън, да ги няма. Други щяха да се възхищават. Като влезете в онзи свят, ще видите онази връзка, която съществува между хората, каква връзка са образували, как хората едни други си помагат. Ще видите, че в този свят, в който живеете, [е] пътят, по който благословенията идат за вас. Тогава как ще разберете думите на Христа, Който казва: „Аз и Отец Ми ще дойдем и ще направим жилище във вас.“ Казва още: „Ако думите Ми пребъд-

ват във вас, тогава Аз ще ви се изявя.“ Отвън трябва да стане изявлението. Туй изявление трябва да стане най-първо. Тогава ще придобием едно устойчиво сърце, което да се не окислява, и ще придобием един стабилен организъм. Не че няма да имаме мъчнотии, но ще знаем как да се справяме с мъчнотиите. И в живота ни ще потече като мед и масло.

Казвам: По половин час мислете за Господа, не както в старо време сте учили. Ако знаете как да мислите за онзи Господ, от Който излизат всичките блага, ще се ползвате. Мислете за всичко онова, което е гениално. Противоречията съществуват само тук, на Земята. Тук е малкият кръг, дето се явяват тия нещастия. Някой път хората се намират в това заблуждение. Както кога[то] в тропическите места, в пустините пътуват пътници, дигат толкоз прах, че наоколо не виждат нищо. Мислят, че целият свят е потопен в прах. Не, праха те сами го вдигат. Вие сами образувате праха около себе си. Вие сами дигате този прах. Вие като спрете да дигате праха, ще видите, че светът е добър. Писанието казва: „Радвайте се, когато направите една погрешка.“ Добрият човек се радва на погрешката, защото вашата погрешка е възможност за Бога да се покаже. Той казва, че всичко онова, което вие направите, ще го превърне в добро. Вие се разболеете □ радвайте се на вашата болест, тя ще ви приближи при Бога. Направите една глупост □ ще идете при Бога. Каквато и погрешка да направите, радвайте се, че ще идете при Бога. Ако направите нещо хубаво, пак се радвайте.

Половин час размишлявайте. Да имате едно размишление, което тонира ума ви, да имате едно размишление, което тонира сърцето ви, и да имате едно размишление, което тонира тялото ви. Ако ме послушате да направите така, седемдесет и пет на сто от здравословното ви състояние ще се подобри; седемдесет и пет на сто чувствата ви ще се подобрят; седемдесет и пет на сто ще стане подобрение на вашия ум при сегашните условия. Аз не ви препоръчвам да имате апартамент, защото при сегашните условия в апартамента ще бъдеш на изпитание. За предпочитане е да имаш една къща от тънки дъски, като бъдеш на изпитание, като се събори зданието, да не те затисне, да можеш да излезеш по-безопасно. Ето тук цяла зима сестрите прекараха в палатка. Има две-три сестри, които правят опит, под палатка прекараха зимата.

Че трябва да си устроим едно отлично жилище. Да създадем една мисъл, да мислим доброто и при най-лошите условия. Да мислим, че Бог, Който живее в нас, иде да се прояви, да покаже, че Той не е от мъртвите. Той ще оправи света. На тия хора, [които] от шест месеца искат да се бият и не може да се бият, казва Господ: „Няма да се биете.“ Така са настръхнали всичките, Той казва: „Искам да се примирите, защото ако Аз дойда, лошо ще има за всинца ви.“ Като дойде Той, за всички ще има тояга. И за вас ще има тояга. И за малки, и за големи, и за всички без разлика. Всеки ще понесе последиците. Ако изпълним волята Божия, ще дойде Божието благословение.

Казвам: Това е човештина. Всичките хора трябва да изпълнят не само веднъж, но да турим за задача да изпълняваме волята Божия както разбираме. Да бъдем чисти. Туй е новото. Да посветим главата, сърцето и тялото си в служене на Бога.

Пазете вашето тяло чрез любовта! Пазете вашето сърце чрез любовта! Пазете вашия ум чрез любовта!

„Благословен Господ Бог наш“

Тайна молитва

*23-та неделна беседа,
държана от Учителя
на 10.III.1940 г., 10 ч. сутринта,
София □ Изгрев.*

ВРЪЗВАЙТЕ И РАЗВЪРЗВАЙТЕ!

„Отче наш“

„В начало бе Словото“

Ще прочета само един стих от 18-а глава от Евангелието на Матейа □ 18-и стих. „Истина ви казвам, каквото вържете на земята, вързано ще бъде на небето, и каквото развържете на земята, развързано ще бъде и на небето.“

„Духът Божи“

Думите, които ви прочетох, са взети из великата книга на битието. Туй е един малък превод, Библията. Библията е книга на живота. Аз я наричам Велика книга на Любовта, на битието. Жалко е, че при сегашните условия на живота, когато се учим, страдаме, и когато изучаваме религията, страдаме. На Земята, все е страдание. То е безсмислено. Живеем на Земята, страдаме. Недоволни сме. Живеем в духовния свят, в религия, за Бога мислим и пак сме недоволни. Изучаваме науката и пак сме недоволни. Лошо е недоволството. Човешката душа трябва да се избави постепенно от него. Трябва преподаватели. Навсякъде ние срещаме хора, които не преподават както трябва.

Първите преподаватели в света са майките и бащите. Преподават на децата само туй, което трябва. Още по-стари преподаватели са двамата влюбени. Те са по-стари от майката и бащата на Земята. По отношение на духовния свят, влюбените са първите, защото бащата и майката са първите на Земята, а влюбените са в духовния свят и те оттам не са предали тъй както трябва, защото влюбените не предават любовта както трябва.

Влюбените най-първо започват с любовта, после започват политика [да] внасят в любовта, показват се тъй както не са. Влюбеният ще покаже, че е недоволен, прави гримаси, уж че мисли нещо, пък той нищо не мисли. Уж се показва, че има

благородство, а пък това го няма на главата. Но да се покаже, че е такъв.

Сега аз ви говоря за един живот, а вие мислите, че ви представям едно представление на сцената и казвате: „Туй е представление на сцената, като нашия [живот].“ То е друг въпрос. Онзи, който го е писал, той го е писал заради вас. Не го е писал за развлечение. Аз наричам най-хубавото учение развлечението. Ако човек учи за развлечение, то е хубаво. Ако учи, че се страхува, по-добре е развлечението да е приятно, като че на шега става работата.

Някои искат да знаят какво значи да вържеш. Да вържеш не е много проста работа. Ако ти свържат ръцете и краката, какво ще остане от тебе? Ще усетиш, че си вързан. Какво значи отвързване? Като снемат въжето от краката или като ти вържат краката, то е обвързване. Какво искаш? Каква философия повече от това? Като си вързан, ще си седиш на едно място; и да искаш, не можеш да се мърдаш. На Земята като си вързан, същото нещо и в небето като си вързан, същото ще бъде.

Сега вие си правите заключението според една логика, на Земята която съществува. Вие считате, че в Земята е робство, а на небето е свобода. Относително е така. Свободният на Земята е свободен на небето, свободният на небето е свободен на Земята. Но несвободният на Земята е несвободен на небето и несвободният на небето е несвободен на Земята. Може да ме попитате защо е така. Защото не може да бъде другояче. Ако ви попитат защо човек е гол □ защото не е облечен. Защо не се облякъл □ защото го мързи. Да се облече дрехата, няма никаква мъчнотия. Той ходи гол, но дрехи има колкото иска. Защо е гол? Защото човекът иска да направи баня на слънце. Съблякъл дрехите, да го грее слънцето. Нали така правят?

Сега ние имаме едно понятие за гол. Ако на английски преведете „гол“, съвсем друго значение има. На български значи едно, на английски значи съвсем друго. На английски „гол“ значи човек, който има предназначение, някаква велика идея, а българинът взел думата „гол“ и я съблякъл, пък англичанинът я облякъл. На български като кажеш „гол“, ще мислиш „без дрехи“. А на английски като кажеш, този човек идеал има, много добре е облечен. Казвам, на български значи голите, без дрехи, а на

английски голите хора са идеално облечени. Не грозни. Като кажем, че хората са голи, трябва да имат идеал. Голите идеал имат. Защото човек не може да постигне идеала си, докато не стане гол. Българинът е прав. Казва: не може да облечеш новите дрехи, докато не идеш на баня и не съблечеш старите дрехи и после ще облечеш новите. Той е практичен. Българинът казва: за да имаш идеал, баня ти трябва тебе, че тогава ще дойде идеалът. Англичанинът не туря баня. Тъй щото, българският идеал иде. Англичаните чуваш да казват, понеже той е практичен в живота, казва: пари трябва за баня. Българинът [казва]: пари не пари, през баня трябва да мине човекът. По-умен е българинът в туй отношение. По-умен е в какво отношение? Българите имат една черта много сметка-джийска. За малка работа, за пет пари разваля пазарлъка.

Във Варненско, към Дервент, зимно време един търговец среща един българин, вози една кола със слама. Казва: „Къде отивате?“ □ „Във Варна.“ □ „Защо?“ □ „Отивам да продавам сламата.“ Казва: „Колкото ти струва сламата, ще ти платя за нея, но ще ме заведеш тис каруцата, аз ще ти платя за сламата.“ □ „Ами сламата?“ □ „Плащам за сламата.“ „После □ казва □ де ще намеря сламата?“ В ума му седи сламата като нещо по-важно. То е една психология. Българинът има друга една психология. Често във Варненско, може би само варненци са криви, някой селянин тридесет километра ще измине, за да продаде един килограм масло. Тридесет километра ще пътува, понеже два лева и половина е там. Два лева златни, то са близо седемдесет лева, то не е малко. Ще тръгне тридесет километра, ще пътува за едно кило и тридесет километра назад, шестдесет километра, понеже двадесет пари щял да вземе повече и [че] той ще съдере цървулите, които струват два лева, хич не му иде на ума.

Да вържем своите слабости. Всеки трябва да върже своята глупост, всеки трябва да върже своята слабост. Слабостите трябва да се вържат. Щом ги вържем на Земята, ще бъдат вързани и горе, а пък да развържем своите добри страни, своите способности, своите благородни чувства и като ги развържем тук, на Земята, да бъдат развързани и горе □ тъй го тълкувам аз. Някои тълкуватели нека да го тълкуват както те искат. Но в паметниците на природата така съм го намерил, мой превод е това.

„Което вържете на Земята.“ Езикът ти е лош □ свържи го да

не говори. Като дойде време, развържеш го, че като говориш, никой да не може да те спре. Аз наричам оратор, като се изправиш пред вратата, като кряскаш, да заглушиш целия водопад, той е оратор вече. Идействително, ако човек знае да говори, щом започне да говори пред Ниагара, и Ниагара ще се спре да го слуша. Ако водопадът може да те слуша, ти си отличен оратор. Сега лекарите забраняват да не смущаваме болните, понеже били много чувствителни. Прави са лекарите, понеже техният двойник е излязъл. Те са станали болни по единствената причина, за да бъдат нормални. Болните хора ги наричат нормални. В небето те са нормални. Туй, което е нормално на небето, аномално е на Земята, и туй, което е аномално на Земята, е нормално на небето. Болният като стане болен, той е много чувствителен. Тогава е много по-съобразителен. Казва: „Другите хора страдат“, започва да мисли хубаво. Казвам: не си здрав. Когато започне да мисли хубаво и да постъпва хубаво, лекарите го считат аномален. И когато той стане по-кекав, че не мисли право, че не чувства право, че не постъпва право, тогава казва, станал здрав.

Гледам ви сега, умът на тия хора. Всички вие, като ви заболи кракът, зарадвайте се. Започваш да мислиш, започваш да оценяваш крака. Преди да те е заболял кракът, тласкаш го, удрияш го навсякъде. Като заболее кракът, станеш внимателен. Викаш лекар за свидетел. Дойде един лекар да те лекува. Аз, ако бях лекар, като дойда при тебе, най-първо ще кажа така: „Да не злоупотребяваш с крака си, да дадеш свобода на този крак, да го развържеш, много си го вързал.“ Тъй трябва да му проповядва лекарят, а той казва: „Първото нещо, ще ти дам един мехлем, че го намажи. Като го намажеш, поразтрий го.“ Разтривките не са нищо друго освен милувки. Ще кажеш: „Моля ти се, научи ме. Ще ме извиниш.“ Ще го намажеш, ще го поразтриеш. Ако му говориш, този крак, погледнеш, оздравял. Щом се примири с тебе, казва: „Господарю, аз съм готов да ти работя.“ А щом заповядаш, казва: „Не слугувам, не се мърдам. Не слугувам на господар, който не знае да господарува“ и ти казваш: „Кракът ме боли.“ Обхода нямаш към крака. „Окото ме боли.“ Обхода нямаш към окото. „Ухото ме боли.“ Обхода нямаш към ухото. „Сърцето ме боли.“ Обхода нямаш към сърцето. „Мускулите те болят“, косите ти падат □ нямаш обхода към тях. И сега хората

току бръснат брадата. Англичаните всяка сутрин като станат, брадата бръснат. Хубаво е.

Един анекдот има. В Ню Йорк, в една от семинариите, един, който отишъл да изучава богословие, оставил брадата. Американците рядко си оставят брада. Някои големи идеалисти си оставят бради. Един угледен, млад момък си оставил много хубава брада, като го срещат, мислели, че е професорът и всичките му се покланят, поздравяват го. Един ден обръснал брадата, но не се огледал. Срещат го професорите и никой не го поздравява. Казват: „Не ви познаваме кой сте.“ □ „Ама аз съм Кенери.“ □ „Къде ти е брадата? Нямах я.“ Брадата, това е една характерна черта.

Брадата не е само космите, но долната част и тежко на онзи човек, който няма брада. Българите казват: Брада имал. Като имаш брада, и небето ще те слуша, и Господ ще те слуша. Като нямаш брада, никой не те слуша. Казвате да си оставим брада. Щом си оставиш брада, човек ставаш. Щом си захвърлиш брадата, човек не ще станеш. Брадата, това не са космите. Космите са проявление на брадата. Колкото по-добре е сформирована челюстта, толкова по-добре. Характерът на човека на Земята зависи от неговата брада. Каквото и да ми казва някой човек, че е добър, гледам брадата му. Щом брадата е хубава, добър е; щом брадата не е хубава, не е добър. Онези, които нямате брада, ще турите малко кал.

При съвременното възпитание, мнозина възпитатели говорят за душата, в която не вярват. Говорят и за духа, в който не вярват. Говорят за човешкия ум, и в него едва вярват. Непонятна работа е. Когато говорят за сърцето, тури си ръката на сърцето, вижда, че бие, но всичко туй не е систематизирано в човека. Човек като стане, трябва да мисли за волята. Сутрин трябва да хване брадата си, да я измие хубаво, да има кърпа, да избърше брадичката. Ако вас не ви върви и в търговия, и в любов, и в наука, и в религия, брадата е причината, помнете го. Ако светът можеше да съществува другояче, Бог би го направил. Той го е направил и ние учим това, което не е.

Съвременната наука е дала да разделят челото на три отдела: горен, среден и долен отдел. Интересно е едно съвпадение. В горната част са положени всичките способности на човека,

същинските способности. В долната част, над веждите, са турени седем способности: форма, величина, тежест, цвят, порядък, изчисление. А отдолу се намира езикът. Седем способности, да говориш е умствена способност. Отдолу под окото е турен езикът. Когато окото е изпъкнало, речта е развита. Речта се намира зад зрителния нерв. Цял един физиологически процес е. Онези, които се занимават с анатомия, знаят къде се намира центърът на очите. В средната част на челото има четири способности: тон, време, местонахождение и памет □ туй е духовният свят. В Божествения свят имаме веселие. Веселостта е способност, която принадлежи към Божествения свят. Да бъде човек весел не е качество на физическия свят. Ако искаш да бъдеш весел, невъзможно е на Земята. Може ред и порядък да имаш, с цветя може да се облечеш, но да бъдеш разположен духом, то е качество на духа. След туй иде причинността, философията, че всяко нещо си има своя причина, и най-после има една проникателност, да проникваш в бъдещето, което Бог е създал, той е Божественият свят. Събрал ги е от едната страна, това са четиринадесет способности.

Тези способности имат още подразделения, понеже три подразделения има всяка способност. Няма да ви разправам това. Сега онзи, в когото редът не е развит, живее в безпорядък. Онзи, в когото изчисленията не са развити, той живее, не прави сметка, харчи. Той не разбира цвета. Той не разбира от светлината, от цветята, не го интересуват цветовете. Цветът не е развит в него. Някой казва: „Тежко е да се носи, тежест има.“ Всяко нещо като вземеш на ръката, ти трябва да го оцениш колко е тежко. Мене ми разправяше един бакалин, като го тегли с грамовете, като отреже едно парче сирене точно, като го премери с ръката си и после като го тури на грамовете, почти точно излиза, един грам горе, един грам долу. Така точно реже. В този човек е развита тежестта. Пък някой хора нямат понятие за туй колко е голям предметът.

Сега, най-първо трябва да развиваме всичките тия способности. Ти не може да имаш понятие за големината на нещо, ако съответният център не е развит. Колко хиляди години взема на учените хора, докато се убедят, че Слънцето не е така малко. Гърците са мислили, дори и най-учените гърци са мислили, че Слънцето е голямо колкото Атина, едва ли е било голямо колкото Атина, така са мислили. Сегашните хора мислят, че Слънцето е един милион и

половина пъти по-голямо от Земята. Защо го е турила природата на такова голямо разстояние? Големите работи природата ги прави малки, за да бъдат достъпни за нашия малък ум. Ако имаме ума на един ангел, или на един светия, или на един адепт или на един махатма, или на един Буда, или ума на един Христос... Вие често нали казвате: „Аз искам да бъда като Христа.“ Да бъдеш като Христа, трябва да имаш Неговия ум, във всяко едно отношение, не само в едно отношение.

Та казвам: Благата, които Бог ни е дал, ние оставяме, че като идем в небето. Имаме едно понятие на съвременните религиозни учени хора. Религиозните хора мислят, че като идат в небето, всичко изведнъж ще се даде. Всичко е дадено вече. Всеки, който е тръгнал в небето, според възможностите, които имал, му е дадено. Някому са дадени пет таланта, а някому □ два, а някому □ един. Всеки, който дошъл на Земята, започнал работа, а този, който имал един талант, заровил го някъде. Казват: „Нека поядем и попием малко, че в друго някое съществуване ние ще се проявим.“ Най-амбициозните хора са хората с един талант. Срещате едно куче, като дигнало опашка, казва: „Ти разбираш ли кой съм аз?“ Но достатъчно е един камък по гърба.

И ние сме един от тези герои □ като дойде някоя мъчнотия, един камък като дойде, блъсне някъде и ние подвием опашка. Като дойде едно нещастие... Нещастията в света са едно представление. Не мислете за себе си туй, което не е. Туй, което не си направил, не мисли, че си направил. Не преценявай нещата, не мисли, че онова, което си направил, не търпи никаква критика, че ти си най-гениалният, най-добрият, като тебе няма други. В един смисъл като тебе няма друг като тебе такъв, че и като мене няма □ то е така, вярно е, но в един смисъл. Ние мислим, че Бог вложил всичкото внимание в нас, другите не ги е направил като нас. То е погрешно схващане. Бог, Който създал хората, във всичките е вложил гениалност, най-хубавото, което Той взел, го е вложил във всеки човек. Бог казал: „Ето, направих един човек и вложих всичките способности, които съм дал.“ Ти слезеш на Земята и започнеш да обвиняваш Господа и казваш: „Нищо не ми е дал Господ. Другите хора как ги е направил богати?“ То е заблуждение. Богатството е вътре в твоя ум.

Сега не е въпросът за съвременната култура. Критиката е хубаво нещо. Трябва да знае човек как да критикува. Хирургията е наука. Човек трябва да има един отличен ум, когато е хирург, да знае къде да я приложи. Кракът е болен и всеки може да претрие с един трион крака на човека, но това не е хирургия. Всеки може да направи един абсцес, един процес. Хирургът, ако например носът е развален, вземе ножа, отреже отнякъде и поправи носа. Може да поправи окото, може да поправи брадата, ухото □ туй е вече хирург. За в бъдеще хирургията ще бъде една наука. Сега зъболекари има, които правят изкуствени зъби, а за в бъдеще зъболекарите ще култивират зъбите както растенията. Някой зъб заболяе, ще идеш при зъболекаря, ще го извади от своята градина □ има едно вещество, при което зъбите растат □ и ще ти посади нов зъб, ще бъдеш здрав. Казвате: „Колко хиляди години трябва за това?“ Сега има такива култури, само че много рядко ги има.

Имаше един лекар, преди две хиляди години, когато срещна една майка, разплакана, че детето □ умряло, като я погледна, смили се. Той казва на детето да стане и то стана. Казвате: само Христос може да направи това. Да, само Христос може да го направи, само онзи може да го направи, който има любов към Бога и към когото Бог има любов.

Вярата в Бога за мене е двойна. Не само да признаваш, че ти вярваш в Бога, не само да съзнаваш, че Бог те обича, но и ти да Го обичаш. И тогава аз турям една диагноза тъй. Бог не може да има вяра в нас. Бог се нарича по отношение на нас верен, спрямо нашата истина. Верен се нарича спрямо един човек. Аз какъв трябва да бъда? Аз трябва да имам вяра в Бога. Вяра във верния, към Този, Който е към мене верен на истината. Аз трябва да имам вяра в Него и никога да не изменям своята вяра. Сега, това са максими. Ако ти нямаш вяра в Бога, към Онзи, Който е верен в тебе, от Когото зависи твоята съдба... Защото в Бога живеем и се движим; една необходимост е Бог. Ако ние мислим, че в света можем да живеем без Него, че можем да станем добри без Него, че може да станем хубави без Него, че любов да добием, че щастие, че богатство, това е едно от великите заблуждения, които съществуват в света и с хиляди години хората плащат със своя живот, със своите заблуждения, че могат да бъдат щастливи без Бога. От осем хиляди години Земята е

покрита само с гробища. Всичките войни стават, че можем да живеем без Бога, искаме да уредим света.

Писанието казва: Трябва да има една война. Що е войната? Аз съм за войната. Да воюваме. Не да убиваш и да си убиван. Убий. „У-бий“ какво значи? „Би“ значи „да бъде“, значи да направиш нещо както трябва. „Уби“ значи да направиш нещата както трябва, не да ги спреш, в техния процес. Имаш един трън □ няма да го убиеш, но ще го вземеш, ще го присадиш и ще туриш хубава фиданка върху него и след няколко години ще дава сладки плодове. Това е убиване. Който не знае, казва: „Да се махне този трън. Той няма място.“ Не е позволено. Искате да изгоните лошите хора от света. Ако изгониш лошите хора, ще изгоните и добрите. Та, сега всички казват: „Да ги изтрепаме, да се махнат от света.“

Има един народ в света, който криво разбира волята Божия. Това са евреите. Като влязоха в Ханаанската земя, очистиха всички грешници, клаха, клаха. Днес има ли народ в света, който да е по-щастлив от евреите? Жесток народ. След като ги изкарат, че прекарат отгоре дикани, да ги върхат*. То е разбиране, криво разбиране.

Днешното християнство, и то разбира тъй. Това са дикани. Тия християнски народи, германци, французи, руси, американци, всичките минават за християни и какво правят сега? Те държат своето достойнство по-горе от правото на Бога. Бог ги създаде като народи да живеят, а те защищават своята чест, избиват се едни други и казват, че „ние имаме чест“. Да, англичаните, германците може да се победят. Германците да признаят своите погрешки. Англичаните да признаят своите погрешки. Французите и русите да признаят своите погрешки. Всеки може да победи. Но нека да признаят своите погрешки, да ги коригират.

* върхам □ диал. вършея.

Туй е Божествената воля: да са готови да признаят погрешките и да ги коригират. Това е Божественото учение, което иде в света. Един народ, един човек, който не може да коригира своите погрешки, той няма бъдеще. Тъй е писано в новата култура, която иде: Всеки, който не поправя своите погрешки, няма бъдеще. Писано е: Всеки, който не прилага Божията любов, няма бъдеще; всеки, който не прилага Божията истина, няма бъдеще; [всеки, който не прилага] Божията мъдрост, няма бъдеще.

Сега аз ви говоря за неща, за да разсъждавате. Човек, за да бъде носител на любовта, се изисква голямо знание. По кой начин можеш да изявиш сега любовта в света? Казваме: да се обичат народите. По кой начин може да се обичат? Ще започнем отгоре. Най-първо ние сме започнали отгоре, отгоре решихме да слезем на Земята и слязохме. Сега от Земята ще решим да се качим на небето. Хората на Земята трябва да решат да направят най-хубавото, което те знаят. Когато и да е днес може да го опиташ до каква степен на щастие е достигнал. Ако вземете вие една торба от три килограма злато от една каса и я турите в София, насред пътя, колко хора има, каква пропорция има, които, като намерят тази торба, да я върнат? Пише във вестниците: този който намерил торбата, да я върне. Колко души има, които биха върнали тази торба? Все ще се намерят някои честни хора.

Един, който правил изследване в англичаните, които минават за доста честни, учтиви и справедливи. Те като англичани имат хубави черти. Този направил изследване в целия Лондон: от всичките семейства имало само двеста и петдесет семейства щастливи, три хиляди □ средна хубост, а другите □ Господ да им е на помощ. Аз наричам, в Лондон има само двеста и петдесет души честни, три хиляди тук и там, а пък другите!

Та, по някой път вие трябва да направите една маневра, да видите колко сте честни. Намерите някой голям скъпоценен камък, но имате голяма нужда □ ще го върнете ли? Какво ще направите? Какво мисли човек, това става с него. Туй, което човек постоянно мисли, то става. Затуй трябва да се даде добра насока. Трябва да дадем добра насока на мислите. Ние сами не знаем как да се самовъзпитаваме. Като станеш сутрин, не знаеш какво да кажеш на тялото си. Като станеш, не знаеш какво да кажеш на сърцето си. Като станеш сутрин, не знаеш какво да

кажеш на ума си. На тялото казваш: „Туй хилаво тяло, защо ли ми го дадох?“ Значи нищо не струва. „Пък туй хилавото сърце, пък този неспособният ум.“ С туй внушение тялото нищо не струва, сърцето нищо не струва и умът нищо не струва. Искаш да придобиеш нещо в света! То е една крива философия. То е безбожие. Като станеш, първото нещо: ще благодариш за тялото, което ти е дал.

Казвате: „Де е Господ?“ В своята ръка. Господ е написал съдбата в човешката ръка. Не само че е написал. Ако някой не вярва, аз може да му чета по ръката и да му кажа какво ще стане. Ако е безверник, написано е на ръката, ако е веруещ, написано е на ръката, ако обича, написано е на ръката. Ако не обича, написано е на ръката. Ако обича правдата, написано е на ръката. Ако е честен, написано е на ръката. Ако е учен, написано е на ръката, ако е невежа, написано е на ръката. Всички потънкости са написани, няма нищо скрито-покрито. Погледна ръката, коригирам. Много дългове. Всичките погрешки са дългове, които трябва да се изправят.

Някой казва: „Какъв късмет имам!“ Най-първо късметът е, [че] ти трябва да бъдеш благороден; втория късмет е, че ти трябва да бъдеш справедлив; третият късмет е, че ти трябва да бъдеш човек на науката, да обичаш хубавото в природата. Всичките ти отношения към хората трябва да бъдат благородни и справедливи, да не изкривяваш никога. Палецът ти показва, че трябва да служиш на Бога. Ако иска един мъж да повика жена си и каквото е писано на лявата му ръка, Господ казва... Когато някой иска да се жени за вас. Сега за вас не говоря. Вие се абстрахирате от тези работи. Когато някой мъж иска да се жени, Господ му казва: „Ще намериш една жена, на която съдбата да мяза на своята лява ръка. Каквото е писано на лявата ти ръка, такава трябва да намериш.“ А когато една мома иска да намери своя другар, трябва да погледне дясната ръка, какво е писано на дясната ръка и такъв да намери. Тия двете ръце се събират заедно и както те се спогаждат, и двамата ще се спогаждат. Ако момата носи качествата на лявата ръка на момъка, и ако момъкът носи качествата на дясната ръка на момата, ще живеят по Божественому.

В Божествения свят, каквото вържете на Земята, ще бъде

вързано и на небето. На Земята каквото е вързано, ще бъде вързано и на небето. Казва: „Където са двама или трима, събрани в Мое име.“ Някой казва, какво значи аз да ви кажа. Аз съм много обективен. Двамата са двете ръце, а третия е моят ум. Казвате: „Какво да направим, да вържем ли този или да го освободим?“ Главата казва: „Развържете го.“ Те казват: „Развържете го“ и го развързват. Този човек стане развързан. Двама или трима каквото попросят, ще го имат. Като каже главата: „Вържете“, връзват. Като каже: „Вържете лошия човек“, връзват го. Не го развързвайте.

Сега да ви приведа един анекдот. Един лъв, като излязъл, искал да се разходи един ден, напуснал своята възлюблена, подигнал опашка и той се хваща и в един капан и с двата крака. Минава една овца, той искал да го освободи. Казва: „И да искам, не мога да го направя. Не зная как е направен капанът.“ Минава един заек, и той казва: „Не мога.“ Минава един вол, и той казва: „Не мога. Ръцете ми не са за този занаят.“ Най-после минава човекът и лъвът казва: „Понеже си направен по образ и подобие на Бога, направи ми едно добро.“ Човекът казва: „Зная ти характера, ако те пусна от капана, ще се нахвърлиш отгоре ми.“ Казва: „Бъди уверен, ще ти бъда признателен. Никога няма да ти направя зло.“ Турил човекът крака на капана, натиснал го. Освободил се лъвът и тръгнали двамата. Казва: „Много ти благодаря, ще ти бъда признателен.“ Като повървели до гладне, казва: „Поогладнях, направи ми едно добро, но не ме ползува, като съм свободен от капана. Не можеш ли да ми дадеш от твоето месце?“ Човекът казал: „Нека тогава да срещнем трима души и да ги попитаме има ли признателност за направеното добро. Ако няма, тогава може да ме изядеш.“ Тръгнали и намерили едно старо куче, питали го: „Има ли признателност за направеното добро?“ □ „Няма. Аз като бях младо куче, работех на господаря си, но като остарях, натири ме господарят, няма признателност.“ Срещат в една ливада един стар кон, питат го: „Има ли признателност за направеното добро?“ □ „Каква ти признателност. Аз като бях млад кон, господарят заради мене се грижеше, но като остарях, натири ме, хич не се грижи.“ Най-после срещнали лисицата, искали и нейното мнение. Съдбата на човека се решава. Питат лисицата: „Има ли признателност за направеното добро?“ Тя казва: „Не разбирам какво говорите. Този въпрос така не се разрешава. Трябва да идем на това място, както е била тази работа, да видя, да си съставя

мнение.“ Лъвът и човекът тръгват. Тя казва: „Не може да си дам мнението, тази работа е сериозна. Нека да видя работата, как беше този капан. Я отвори капана. Как лъвът си беше турил краката в капана? Я си тури краката, я пусни капана.“ Пуснали капана и лъвът се хваща пак. И казва тогава на човека: „Глупако, да си вървиш по пътя.“ Онзи, който създал този анекдот от древността, има един недостатък, който от древността останал с хиляди години □ хванат в капана, не го пущат, не го освобождават. Каква ще бъде гаранцията, ако го освободят?

Та казвам: Най-първо трябва да се развиват човешките способности, трябва да се развиват човешките чувства. Всички ние страдаме от недоразвити способности и от недоразвити чувства. Когато една способност е развита, тя се справя с големите мъчности на живота. Когато едно чувство е развито и то се справя с най-големите мъчности в живота. Способност, която не може да се справи с мъчнотиите, не е доразвита. Чувство, което не може да се справи с мъчнотиите, не е доразвито. Всичкото седи в недоразвитото чувствувание. Всичките мъчности в света са [...] да покажат до каква степен лошите способности са развити и лошите чувства. Целият свят е едно училище, в което ние постоянно се възпитаваме. Един човек живее петдесет-шестдесет години в училището, заминава от този свят, отива в другия. При домашните, за да му поправят погрешките. Какво е учил на Земята. После казва: не може така. Пак ще се върнете, пак ще идеш да учиш, ще дойдеш веднъж, два пъти, три пъти, петнадесет пъти. Трябва философия, окултна философия има.

Казвате: колко пъти човек се е прераждал? Безброй. Всичките окултисти казват, че има седемстотин седемдесет и седем прераждания кардинални, дванадесет Божествени, а седемстотин седемдесет и седем кардинални, дето велики работи върши. А дванайсет прераждания, където двете сродни души се явяват. Някой казва: „Дали тази е моята сродна душа?“ Тия, сродните души, в цялото развитие на човешката еволюция, дванадесет пъти се срещат на Земята и като се срещнат, цяла една еволюция образуват на Земята. Понеже всичките хора напреднали не са дошли на Земята, сега живеят хора, дето сродните им души ги няма и хората на Земята са вдовци. Земята е пълна с вдовци и

вдовици. Майките са нещастни, понеже са измрели децата. Жените са нещастни, понеже техните възлюблени ги няма. Мъжете са нещастни, понеже възлюблените им ги няма. Онова, което трябва да живее в нас, го няма. Не че то не е в света, но в живота не взема участие с нас.

Ние се намираме в един свят самотен и живеем неразбрано. Тогава се проповядва философия: човек трябва да бъде силен, трябва да бъде умен, трябва това и онова. Това е една крива философия. Ако Бог в твоята душа не може да се прояви, ако Бог в твой ум не може да се прояви, ако Бог в твоята воля не може да се прояви, ако Бог в твоето тяло не може да се прояви, от тебе нищо не става. Или другояче казано: Щом се прояви Бог, тогава ще дойде твоята възлюблена на Земята, една сродна душа, един ангел ще дойде и ти тогава няма да имаш никакво обезсърчение в живота. Всичко ще става тъй, само като хлопнеш и ще стане, не при сегашното хлопване. Аз съм наблюдавал майките, наблюдава детето върви някъде[...] без да говори, само като мръдне с устните си и майката казва: „Дайте едно кило череша.“ Децата магически казват. Някои деца искат, но майката казва: „Не може.“ Онова дете само с очите каже и майката го прави.

Казвам: Вие се съмнявате във вашата възлюблена. Вие се съмнявате не всякога, но някой път мислите, че Господ ви е забравил, че Той спрямо другите е по-благосклонен. Всичко туй е едно петно. Единствен в света, Който не забравя, то е Бог. Има едно съвършено Същество, Което никога не забравя. Когато се мъчат хората, когато страдат, когато правят зло, каквото и да правят, туй Същество мисли за тях, да ги извади, да ги подигне, да превърне всичките погрешки, да се осъзнаят. И един ден като се осъзнаят, всичко ще превърне за добро. Че сега не става, причината е в тях самите, че те не съзнават.

Някой казва: „Че, аз не съм толкоз лош човек.“ Аз не мисля, че си лош. Казвам: Бог те е направил □ как може да бъдеш лош? Ти не цениш онова, което Бог ти е дал. Ако ти не изпълняваш волята Божия, казваш: „Отде да го зная? Не съм чул гласа.“ Казвам: Гласа на майка си не чуваш ли? Казва, че не е чул гласа на Бога. Чрез гласа на майка ти Господ ти говори. Тя казва: „Синко, не прави това“, а той иска да ме убеди, че не чул гласа,

гласа на майка си, на баща си, на брата, на сестра си, на хиляди хора и казва, че „не съм го чул“. Туй е тази сляпата събота, както я наричат в света. То е онзи свят на безлюбие. Мислим, ако се спрем да направим добро, ще изгубим предназначението на нашия живот, ще станем роби на хората. Не, съвременните хора са роби. Как ще се избавим от това робство? Христос е разрешил въпроса: праведните трябва да бъдат изядени от грешните. Ама как ще го разберете? Буквално ще разберете: Словото на праведните трябва да бъде възприето от грешните, те да се хранят от словото на праведните и светът ще се оправи. Когато лошите хора, грешните хора в света, възприемат словото на праведните хора и го приложат, светът ще се оправи. Христос казва: „Това да ви не съблазнява. Думите, които Аз ви говоря, ако те пребъдват във вас.“

Казвам: Думите на всичките добри хора, от които и народ да са, навсякъде трябва да [се] възприемат. Чрез добрите хора в света Бог говори, а чрез лошите хора Бог възприема злото и работи. Бог едновременно работи и в добрите, и в лошите хора. Добрите дават, а лошите оценяват. Следователно, ако лошите хора започнат да оценяват Божията любов, светът е на изправяне. [...] Те да започнат да чувствуват. Трябва да се даде нещо на света. Само с думи тази работа не става.

Преди години ходих в Сливен. Викат ме в едно семейство да гледам една жена на четиридесет и пет години с изтощен организъм, викат ме да я лекувам. Казвам: „Не може да я лекувам.“ Казват: „Как, помогни ни.“ Казвам: „Нямам време, не може да я лекувам.“ Казват: „Направи това, покажи си човешчината.“ Рекох: „Нямам материал. Може да го направя, ама ако взема от някого материал.“ Гледаме, единият седи до мене, здравеняк. Казвам: „Ти готов ли си нещо да дадеш за баба си?“ Той е женен за нейната дъщеря. Казва: „Колко искаш. Кръв ли искаш от мене? Готов съм.“ Казвам: „Щом е готов, ще услужи.“ Той казва: „Готов съм, обичам я, много добра жена е, благородна е. Толкоз добро ми е направила. Каквото искаш от мене, ще дам.“ Аз го свързвам с баба му, както аз зная. И да ви кажа, туй което не е, в което няма да вярвате. Свързвам неговата лява ръка с дясната ръка на баба му. Говоря за туй, което не е. Прекарвам ръката през неговата ръка, през едната страна три пъти

и през страната на бабата три пъти. На другия ден бабата стана бодра, а той казва: „Усещам се малко немощен.“ Казвам: „Няма нищо, баба ти е по-добре. Трябва да се намери някой и ще се уравни. Понеже показа едно самоотричане, една готовност, хайде от мене един подарък.“ Ще ви кажа туй, което не е. Изваждам от джоба си една ябълка и като изяде ябълката, на другия ден казва: „Добре съм.“ Свързаха лявата ръка на зетя с дясната ръка на бабата, той извади една ябълка от джоба си, каза: „Изяж я“ и двамата оздравяха.

Сега аз ви привеждам факти, които са верни. Ония плодове, които ги ядем от дърветата, ако ти си извършил волята Божия, ако имаш любов в душата си, ако имаш любов към ближните си, към всички, отвориш и нещо от себе си дадеш, тогава тия плодове като изядеш, веднага [ще] те благослови. Бог е в този плод. Ако нищо не си дал и ядеш плода, и той нищо няма да ти даде. Във всинца ви най-първо трябва да се яви желание.

Сега, не че нямате желание. Виждам, имате много желания. Няма нещо, което съм казал, че да не са готови да изпълнят. Казвам: Хубаво е, няма по-хубаво нещо от да се изпълни волята Божия в света, да се върши волята Божия. Срещнеш едно цвете, казваш: „Как да върша волята Божия?“ Аз като срещна едно изсъхнало цвете, някой път се спирам, нося чашка, много пъти съм ходил, четири-пет пъти да поля цветята. Ходя около тях, погледя ги, и те се ползват, и аз се ползвам. Някой път, турено е на едно място да не ги гледат. Услуги трябва да се правят. Мина покрай един извор, кал има, взема, че го очистя. Водата, която извира отвътре, да го чистя. Спирам се при някое дърво, забит гвоздей, извадя гвоздея. Навсякъде човек трябва да бъде готов да прави добро, да знае, че светът е свещено училище, дето Бог се проявява. Бог иска да знае какви учени сме ние.

Ние, когато дойдохме на Изгрева, как започна възпитанието? Всичките по старият навик, кой как мине, хвърля книги. Никой не ги дига. Казват: „Да имаме слуги, да чистят.“ Казват ми: „Господин Учителю, хвърлени книги.“ Ида аз, взема книгите. Кой я е хвърлил? Казвам: „Не зная.“ Взема книгите на туй място, на друго място, на четири-пет места взема книгите. Казва: „Кои са ги хвърлили, да им се каже.“ Аз вземам книгите, събирам ги. Казвам: Не търсете кой ги е хвърлил. Той видял книгата, дигнал

тази книга. Считайте, туй, което аз правя, е право. Ти не питай кой направил това, но и ти прави като мене. След четири-пет години този пример го взеха и сега, като минават, и те правят така.

Тук, преди години дойдоха две млади сестри. Казват: „Учителю, ела да видиш какво са направили на поляната, дето играем. Туй място е свято, само костилки нахвърлили от праскови.“ Казвам: „Къде са?“ Започвам да ги събирам, пак показвам. Аз се поусмихнах (туй е един действителен пример), казвам на двете сестри: „Днес ще ви създам една работа. За всяка костилка, която съберете, по едно левче ще ви дам. Колкото ще дигнете, ще ги четете. Не зная колко време ще ви вземе. Правя един опит с вас, на всяка костилка по едно левче.“ И за четири-пет минути едната събрала двадесет и една, а другата събрала петнадесет. На едната платих двадесет и един лев, а на другата петнадесет лева, те се поусмихнаха. Казват: „Учителю, утре дали ще има такива?“ Казвам: Много малко ви дадох. Ако двадесет праскови бих слял в една градина, след една година не по едно левче, но по няколко хиляди лева ще вземете.“ □ „Ние □ казвам □ разбрахме.“ Казвам: „Туй го дръжте за себе си. Аз няма да ви казвам имената, аз правя този опит, да има какво да говоря, понеже някой [път] като няма какво да говоря, че правя опити с вас.“

Та казвам: Срещнете една погрешка □ дигнете я от Земята; едно листче □ дигнете го. Много пъти в едно листче ще намерите смисъл. Един евангелист едно време взел Библията, от света се обърнал към Бога и мислил, че Библията ще му помогне, взел да я чете и като я чел, тръгнало му всичко назад, оголял, изгубил всичко. Казва: „Тази книга откогато дойде, всичко ми тръгна назад.“ Взема Библията, че я хвърля, да се освободи от нея. Като горяла книгата, изскочило едно листче, едно малко парче. Той го дигнал и искал пак да го хвърли в огъня, да не би да направи една пакост и на него чете „Бог е Любов“. Влязла тази мисъл у него, казва, „и оттам насетне просветна ми всичко и всичко ми тръгна. „Бог е Любов“ видях, че не съм приложил. Като видях, че Бог е добър, [реших, че] ще бъда добър спрямо всичките хора. И каквото изгубих, се повърна. Благодарение, че изгорих една Библия и туй малкото парче, което изскочи от огъня, ме спаси.“ Бог е Любов. Любовта пак възстанови Библията.

Като четете свещената книга, великата книга, не може да се гори. Аз ви казвам, изваждам малкото парче, което останало, да го приложите. Приложете „Бог е Любов“ във вашия ум, приложете „Бог е Любов“ във вашето сърце, приложете „Бог е Любов“ във вашето тяло. Казвам: Туй е щастието, туй е благо на бъдещето, което иде в света. Вярвайте, няма нещо невъзможно. Всичко в света с любов се справя.

Не бързайте. Не туряйте да определяте времето. Искайте нещата от невидимия свят. Не туряйте по човешки. Искайте да стане туй нещо. Колко години ще вземе, не му мислете. Може да вземе цял живот. Може да вземе половин живот, може да вземе десет години, три, две, една година може да вземе, може да вземе десет месеца, пет месеца, един месец, може седмица, може един ден, а може още като кажеш, да стане. Но казвам: Не туряйте граница на Божиите блага, понеже не разбирате дълбоката наука на живота. Искате нещо. Христос казва: „Хлопайте, искайте, търсете.“ И каквото вържете.

Вържете вашия неестествен страх и развържете вашето милосърдие. Колко е мъчно да обичаш един човек. Не само да го обичаш, да имаш разположение. Като го видиш, да се зарадваш, като че Бог се проявява. Като виждаш майка си, баща си, да ти стане радостно. Когато и да срещнеш, в целия свят да виждаш Бога. Това е новото учение на любовта. Всичко заради любовта да вършим в света. Пеенето за любов да става. Като воюваме, всичко от любов да става, то е право, каквото и да е. Казвам: Бъдете последователи на учението на любовта. Правете всичко от любов. Изпълнявайте волята Божия, търсете царството Божие и прославете името Божие и изпълнете Неговата воля и това да бъде вашето благо.

„Благословен Бог наш“

„Добрата молитва“

Благодарим на Бога за телата, които ни е дал, за сърцето, което ни е дал, за ума, който ни е дал, за всичките блага, които ни

е дал. За днешния ден, който ни е дал.

*24-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 24.III.1940 г., 10 ч. сутринта,
София □ Изгрев.**

* На 17.III.1940 г. по каталога на Елена Андреева няма беседа. (Бел. на координатора Вергилий Кръстев.)

И ПЕТЪР СЕ ГРЕЕШЕ

„Отче наш“

„Благост, Благост носи светлината“

Ще прочета само 18-и стих от 18-а глава от Евангелието на Йоана.

„Духът Божи“

Всеки разумен човек има да разрешава една важна задача. Целият му живот седи в правилното разрешаване на тази задача. Разрешението на тази задача не седи в един ден, нито в една седмица, нито в един месец, нито в една година, нито в десет или двадесет години. Цял живот е необходим за разрешението на тази задача. В разрешението на тази задача седи неговото бъдеще. Често хората говорят неща, които не са верни. Достоверни са, но не са верни. Нека сега засегнем един въпрос от математиката, или от геометрията, или от астрономията, или от геологията. Понеже ви считам за доста учени хора, затова мога да засегна въпрос от науката. Вие минавате за много скромни, но сте големи критици. Вие разбирате всичко и всичко критикувате. Понеже вие сте от високо произхождение, не сте от долно произхождение. А всеки, който търси своя произход, ще дойде до Адам и Ева. Адам беше създаден от Бога. И Ева беше създадена от Бога. И двамата бяха от висок произход. Та сега, аз говоря на хора, които са произлезли от Адама и Ева, но не са произлезли в рая, а от вън рая. Не е лошо човек да произлезе извън рая, защото Адам произлезе в рая, а излезе извън рая. Вас ще ви насърча, като ви кажа следното: Вие излязохте вън от рая, а ще влезете в рая. Това е хубавата, насърчителна страна на живота.

Казва се в Писанието, че слугите се греели на огъня и там седял [и] Петър и се греел. Изкуство е да знае човек как да се

грее. Вие казвате, че е проста работа греенето. Не е проста работа, учена работа е да знае човек как да се грее. Ако се грееш и не можеш да се сгрееш, какво знание е това? Та, и Петър се грееше, но не можа да се сгрее, след което, като го поставиха на изпит, не можа да издържи изпита си. Казват за някой студент, че е много учил, но като го поставят на изпит, не може да издържи изпита си, скъсват го на изпит. За свое оправдание той казва, че е чел много, но като излязъл на изпит, всичко забравил. Това, което се забравя, не е научено. Горے научените работи никога не се забравят. Когато някой казва, че е забравил ученото, това показва, че има малко светлина. Та, когато някой забравя, казвам: Всичката погрешка седи в това, че имаш малко светлина, вследствие на което не си видял как стоят нещата.

Та, сега ние говорим за съществения език, в който всяка дума има своя определен смисъл. Често вие се занимавате с човека, какво представя той. Казвам: Човек е същество, което мисли. В мисълта си, обаче, човек е жена, а не мъж. Той възприема нещата. Следователно той ражда мислите. А всяко нещо, което ражда, е от женски род. Казват за някого, че има отличен ум, че е мъж. Всичката погрешка седи в това, че жените са станали мъже преждевременно. Всичката погрешка седи още в това, че човек е станал преждевременно учен. Всички хора страдат от това, че са презрели. В Божествения свят плодовете никога не презряват. Те постоянно зреят, без да гният. Следователно това, което се разваля, което изменя своето естество, не е от Божествената градина, нито от Божествената природа.

Сега аз искам да се освободите от личното схващане на нещата. Някой казва: „Като говори Учителят, сега да видим какво ще каже за нас.“ Аз нищо няма да кажа за вас. Но казвам: Когато вятърът духа, какво иска да каже? Вятърът няма предвид вас. Той има съвсем друга цел. Той е дошъл между дърветата да направи една разходка и да им държи една педагогическа лекция. Растенията са много мързеливи. Но като дойде вятърът и ги забрули, с това иска да им каже: „Събудете се и започнете да мислите.“ Като ги разтърсят, те започнат да работят от корените, отдолу. Те са учени същества, цели химици. Като започнат да работят в долната си лаборатория, в корените, те образуват сложни вещества, с които се хранят. Като се хранят, те образу-

ват своите клонища. Тъй щото, като се разтърсват, растенията се учат на самопожертвуване, да дават своите плодове. Вятърът им казва: „Вие ще се самопожертвувате, ще дадете плодовете си на хората, да ви обичат. Каквото изработите, вие ще го дадете на другите.“ Няма да изработвате лоши работи. От това, което изработвате, и вие ще се ползвате. Иначе нито вие ще се ползвате, нито другите. Казвате: „Отде дойде този вятър?“ Вятърът учи дърветата, той им държи педагогическа лекция, че трябва да работят и добре да работят. Когато отивате на училище, слушате учителят да казва: „Стоянчо, кажи колко правят едно и едно?“ □ „Едно и едно прави две.“ Как ще съберете едно и едно на едно място, когато математиците казват, че няма число по-голямо от единицата? Как ще съберете две големи единици на едно място? Турците казват: „Акълъ зарар.“ Значи една единица и още една единица правят две единици. Числото 2 е резултатът от събирането на две единици. Числото 2 е едно отрицателно число. Единицата е положително число. Следователно, две отрицателни числа, събрани на едно място, дават едно отрицателно число. Две отрицателни числа, събрани на едно място, дават един положителен резултат.

Запример, ако вземете двата диаметъра на кръга и ги завъртите около техния център, ще получите една окръжност, която има две полушария. Полушарията образуват една огъната линия, в която се събират всичките придобити резултати на нашите минали опитности. От положителните характерни черти на нашия живот се образуват отрицателни резултати. Не мислете, че думата „отрицателни“ е лоша. Отрицателно число е това, което съгражда нещата и което ги пази вътре в себе си. Значи всичко онова в природата, което запазва нашия живот, това са отрицателните числа. Те са отрицателни, понеже не се нуждаят от нас и не искат да ни погълнат. Отрицателни числа са още и всички безкористни числа. Всяко отрицателно число събира в себе си, с желание да дава повече от себе си. Това, което събира, не събира за себе си, но за другите. Всяко число, което събира резултатите не за себе си, а за другите, в края на краищата го наричаме отрицателно число. Като чуете думата „отрицателно“, вие не си го тълкувайте по вашemu. Вие казвате за някого, че е отрицателен човек, защото не можете да се спогоди-

те с него. Не че не можеш да се спогодиш с него, но ти искаш само да взимаш от него, затова казваш, че не можеш да се спогодиш. Някой път ти отиваш при него, когато той няма нищо, няма какво да взимаш от него. Когато имаш да даваш, нищо не даваш, мълчиш си. За такъв човек казват, че е темерут.

В една от лекциите си говорих за щастливите числа. Един си взел билет за лотария и гледа дали ще спечели, дали неговото число на билета е от щастливите. Той не слуша лекцията, но мисли за щастливите числа. Обаче в лекцията се казва: понеже си взел от това число преди моята или преди тая лекция, това число не е от щастливите. Ако беше го взел след това, въпросът щеше да бъде друг. Но понеже и вие сте едно число преди беседата, аз искам да ви наведе на онази мисъл, която Бог е вложил във вашия дух, във вашата душа, във вашия ум, във вашето сърце; аз искам да ви наведе на онези сили, които Бог е вложил във вашето тяло и с които вие трябва да работите. Представете си, че вие се влюбите в Слънцето и всяка сутрин отивате да го посрещате, да му пеете песни, да го възхвалявате. Какво ще му предадете с това? Слънцето не се нуждае от вашите песни и похвали. Кое наричаме светлина? Светлина е това, което не се хвали. А всичко онова, което само не се хвали, а другите го хвалят, това е любовта. Това, което всички любя, а себе си не любя, за всички мисли, а за себе си не мисли, всички обича, а за себе си не мисли, наричаме любов.

Днес всички хора говорят за любовта, защото им липсва нещо. Самата любов не говори за себе си, понеже е съвършена. Този, който обича, не говори за себе си, защото е съвършен. Трябва да ме разберете право. И светлината не говори за себе си, тя говори за другите, защото разкрива света. Какво нещо е светлината? Тя остава неизвестна, тя разкрива другите неща, но за себе си не говори. Речем ли да я хванем, тя веднага се изгубва. Тя не се поддава на наблюдения. Речете ли да я чоплите, да видите какво представлява, тя веднага се изгубва. Ако оставите светлината свободна, тя ще ви помага. Но занимавате ли се с нея, тя ще ви напусне.

Следователно светлина е това, което постоянно освобождава човека от всички несгоди в живота. Тя разкрива света пред човека и го освобождава от несгодите му. Светлината е това,

което показва какви са отношенията между мислите, чувствата и постъпките на човека. Като е дошъл на Земята, човек има известно предназначение, което трябва да разбере и изпълни. Всички вие се стремите да станете богати, учени, щастливи, но трябва да знаете, че щастието не се придобива с лотариен билет. Щастието иска учени хора, не учени по книга, както някои зубрят и придобиват знания. Зубренето подразбира да туриш главата си в торбата, както прави конят. Ако туриш главата си в торбата, ти можеш да зубриш, но нищо няма да научиш. Човек трябва да се освободи именно от зубренето. Всяко недоволство, което се явява в душата и в ума ви, в сърцето ви, това е конската торба, от която трябва да се освободите. Вие трябва да се освободите от конските торби на миналото. Някой дойде при мене и казва: „Много съм недоволен.“ Изхвърл ☐ конската торба. На времето си тя е била необходима, но сега ти си човек, не ти трябва конска торба. Нали знаете как се туря конска торба? Тя се туря на врата му, а той пъха устата си вътре и яде. Обаче в това положение той яде мъчно. Той очаква да дойде някой да му снесе торбата от врата.

Сега аз не искам да кажете: „Колко глупави хора сме били ние!“ Това не е глупаво, това е аристократически маниер. Ти очакваш да дойде някой да ти тури торбата на врата. Ти чакаш да дойде слугата ти да ти тури торбата на врата и да започнеш да зубриш. Всяка наука, която се придобива по такъв начин, носи робството в себе си. И това не е лошо, но трябва да знаете, че всяка наука, която се придобива по този начин, по закона на торбата, носи робството в себе си. Всяко възпитание, което се придобива по закона на торбата, носи робството в себе си. Хубави са и тия работи; да бъдеш роб е по-добре, отколкото да си умрял. Ако ме накарат между робството и смъртта да избира едното, аз ще избира робството, защото смъртта е много по-страшно нещо. От робството можеш да се освободиш по-лесно, отколкото от смъртта. В смъртта има нещо тежко. Смъртта е причинена от непослушание, от нарушаване на един велик закон, в който няма прощаване. В греховете си човек не може да бъде простен. Някои казват, че човек е простен от греховете си, т.е. греховете му могат да се простят. Не, греховете не се прощават. Погрешката може да се прости, но греховете не се прощават. Благодарете ☐ греховете са на дявола, а погрешките

□ на хората. Цѐм е така, дяволът да му мисли за греховете. А вие трябва да мислите за порешките си. В порешките има страдания, а в греховете □ смърт. Някой казва, че ще умре. Цѐм дани, че ще умре, трябва да знае □ причината за това е грехът. Казвам: Не приемайте отговорността на дявола. Нека дяволът си носи отговорността за своите грехове. Всеки сам трябва да носи последиците за това, което е направил. Ако направил една порешка, кажи си: "За порешката си съм готов да отговарям и да я изпая, но грехове не правя." Новата кълтура казва: Хората правят порешки, но грехове не правят. Това е новото тъккувание. На времето си Давид е казал: "В грях ме зная майка ми." Сега, според новото тъккувание, ние казваме: "В пререшение ме зная майка ми." От кривото разбирание на хората идат и Христовите думи: "Вие сте родени от баща дявола."

Сега въпросът е за Петра, който се грееше на огън. И вие се греете на свънцето. Пред вас стои Любовта, която е на позорния стълб. Пред вас стои Истината, която е на позорния стълб. Вие се греете и уреджате въпроса. Какво трябва да правите сега? Не, там ме няма. Аз не се занимавам с детински работи. Като ви питат нещо по философия, казвате: "Аз не се занимавам с отвъншени работи." Като ви питат нещо за свободата, казвате, че и с нея не се занимавате. С какво се занимавате тогава? Цѐе кажете, че се интересувате как да уредите работите си. Вн от вашите материални работи да става каквото щѐ. Не, това не е права мисъл.

Хората на новото трябва да се интересуват от оная велика Божия любов, която вклучва савата Божия на Земята. Те трябва да се интересуват от оная велика Божия любов, която вклучва вонята Божия на Земята. Вие като приемем това, ние трябва да бъдем радостни и весели, да ни е приятно, че живеем за Оззи, който живее в нас, а не живеем за себе си. Бог живее за нас и ние трябва да живеем за Него. Няма защо да живеем за себе си. Ако безсмъртният живее за нас, ние сме щастливи. И ако ние, смъртните, живеем за безсмъртния, пак трябва да сме щастливи. За кого трябва да

живеем? За хората, които утре още ще умрат? Вие се влюбвате в човек, който утре още ще умре. Аз се чудя на такава любов. Когато някой казва, че ме обича, аз го питам: Ти от безсмъртните ли си? Ако си от безсмъртните, разбирам, но ако си от смъртните, стой настрана. Аз не мога да обичам хора, които умират. Всеки, който умира, върши престъпление. Вие трябва да ме разбирате правилно. Всеки, който умира за своите грехове, аз не мога да го обичам. Всеки, който умира за греховете на другите, това е друг въпрос. Това е изкупление. Аз не искам нито един от вас да умира за своите грехове. Да страдате разбирам, това е в реда на нещата. Можете да минете през големи страдания, но не приемайте да умрете. Казвате: „Да умрем за Христа.“ Това е друг въпрос. Да умреш за Бога, за Безсмъртния, това е едно благо, това е едно благословение, това е освобождаване, това е влизане в царството на любовта. Това е влизане в царството на светлината. Това е влизане в царството на знанието. Това е влизане в царството на щастливия живот.

Казвам: Сега всички трябва да се интересувате от вашето благо. Запример, вие живеете между българи, живеете в българския народ. Как ще му бъдете полезни? Българският народ се нуждае от живот. Всеки добър човек е проводник на живота. Всеки добър човек е проводник на любовта. А любовта е проводник на Божествения живот. Ако нашата Земя не се осветляваше от Слънцето и не се отопляваше от неговата светлина, и ако нямаше храна за ядене, каква култура щеше да има на Земята? Та, сега ние идваме до съществения въпрос и казваме, че животът произтича от любовта. Това, което носи живот, е любовта. Някой пита: „Защо трябва да любя?“ За да живея. Вечният живот зависи от постоянната любов не само към одного, но към всички. Ако в едното разбираш Бога, ти си на правата страна, но ако в едното разбираш един човек, ти си на кривата страна.

Представете си, че имате един син, който е станал вече на двадесет и една година. Ако през течение на тия двадесет и една година вие сте го фотографирали всяка година, или сте давали на някой скулптор да извая образа му, на края на двадесет и първата година вие ще имате дваисет и един образа от вашия син. Кой от тия портрети ще обичате най-много? Този от първата годишна възраст, от втората, от третата, от четвъртата,

петата, или последния образ, от двадесет и първата година? Ако питате мене, аз ще обичам последния образ □ от двадесет и първата година. Защо обичам последния образ? Защото той представя числото 21, което е съставено от единица и от двойка. Значи, на двадесет и първата си година човек събира всичкото си богатство в себе си. Числото 1 е число, което дава.

Когато се говори за Бога, аз разбирам Същество, Което дава от себе си и живот, и знание, и свобода □ всичко каквото трябва. Това е такова даване, [което] може да се намира само в Бога. Само Бог устройва живота на всички хора, както и на всички същества. Той урежда живота и на нравите, и на гущерите, и на вълците □ на всички живи същества по лицето на Земята. Когато вълкът изяде една овца, тя трябва да бъде умна, да отиде при Господа да се оплаче. Той □ дава двойно по-голямо благословение, а на вълка отнема нещо от това, което му е дадено. Вълкът, който изяжда една овца, остава с едно благословение, а овцата има две благословения, тя получава още едно благословение от Бога. Колкото повече овце изяде един вълк, толкова повече губи.

Някои от индуските философи, които не разбирали живота, извадили крив извод. Те създали една теория за кармата, според която казват, че така е писано да стане това или онова. Ако вълкът постоянно яде овце, той престава да получава Божието благословение, но ако престане да яде овце, той получава Божието благословение. Като яде овце, вълкът казва: „Така е писано.“ Не е писано така. Не е писано овцата да яде трева, а вълкът да опапа наготово онова, което тя е обработила. И съвременните културни форми постъпват по същия начин. А после минават за големи благодетели. Така постъпват те и към пчелите □ те им правят хубави къщички, но като дойдат до кошерите, взимат всичкия им мед. Като погледнат пчелите, нямат мед. Хората им казват: „Много мед сте си събрали, не ви е потребно толкова.“ Хората си имат специални пушалки, опушат пчелите, вземат меда им, а на тях оставят едва четири-пет килограма. Много са прогресирали новите пчелари. Старите пчелари избиваха кошерите, когато искаха да вземат мед. Те обръщат кошерите нагоре, сипват един котел вода и избиват пчелите. След това изкопават един трап, заравят ги в трапа. В това отношение

новите пчелари са по-човеколюбиви.

Казвам: Ако ти влезеш в един чужд кошер на пчелите, извадиш чуждото знание и го продаваш на пазаря, не си ли също пчелар? Мнозина искат да направят всичко, което и Христос е направил. И религиозните хора се ползват от богатството на света. Те казват: „Христос изкупи нашите грехове.“ Кой каквото направи, иска да си послужи с Христовото богатство. Някой направи борч и казва: „Ще си изплатя дълга с това, което Христос е спечелил.“ Те са разбрали криво Христовото учение. Новото учение изисква работа. Ако бащата работи, и синът трябва да работи. Ако майката работи, и дъщерята трябва да работи. Дъщерята не иска да работи, да □ бъдат ръцете меки. За да □ бъдат ръцете меки, майка □ може да □ даде бели ръкавици, но нека с белите ръкавици да мие чиниите. Нека дъщерята да се учи да готви, да пържи лук в тиган с масло. Като извади маслото от една книга, да не го турне в гърне. Но докато е още прясно маслото, да го намаже на хляб и да го опита. Остави ли го в гърнето за известно време, то гранясало. Тя трябва да разбира какво е маслото, което ще купи.

Такива биват мислите, чувствата и постъпките на хората от хиляди години насам, но те трябва да ги разбират, кои са гранясали, кои □ пресни. Гранясалите трябва да се изхвърлят вън от гърнетата, понеже Бог е решил всичко това да се пречисти на огъня. Няма да остане ни едно гърне с гранясало масло. Старите гърнета ще бъдат унищожени докрай. Бог иде сега в света да развърже целия свят. Той ще ги развърже така, че от вашите дългове, мъчнотии, нищо няма да остане. Той ще ви изреже чисти и непотребни пръчки, той ще ви остави само по една, по две, по три до пет пъпки, повече няма да остави. Той ще изреже всички пъпки, за да дадете плод.

Питам ви сега: Колцина от вас има, които разбират света? Колко майки, колко бащи са разбрали света? Някои казват: „Аз съм баща.“ Казвам: Къде е вашият светия? Светиите и светиците, това са вашите деца. Къде са те сега? Няма ги. Аз другояче разбирам понятието „светия“. Всеки човек, който е разбрал законите на светлината, който мисли право, той е светия. Според мене безсмъртието седи в светлината. Защо? Защото светлината носи безсмъртие в себе си. Аз не разбирам светията да го

турят в църква. Светия е всяко същество, което носи безсмъртието в себе си, което носи Божественото в себе си. Той иде да използва всичко. Той е такова съзнание, през което минава Божествената светлина. Не е достатъчно само да покаже външния си вид, да покаже, че външно е светия.

Светията има най-красив образ. Не мислете, че светиите са с бради. Да не вземете да ме направите един светия? Някои казват: „На светия мяза той.“ Те как разбират светията? Според някои светията е с хлътнали очи, с пожълтало лице. Аз не обичам светиите с хлътнали очи и с пожълтели лица. Те казват: „Очите ми са хлътнали от много мислене.“ Не, очите не потъват от много мислене. Аз обичам да говоря истината. За друг някой казват, че има дълбоки очи. Дълбоките очи и хлътналите очи са две различни неща. За друг човек казват, че бил много замислен. Мнозина казват за мене, че съм имал дълбоки и замислени очи. Вие не познавате още. Аз съм светлината, която излиза от мене. Това съм аз. Аз съм животът, който излиза от мене. Аз съм силата, която излиза от мене, за благо на всички хора. Когато всички хора са будни, това съм аз. Когато всички хора са свободни, това съм аз. Когато всички хора мислят, когато всички хора чувствуват, когато всички хора постъпват, това съм аз, това ме радва. Когато хората се ограничават, когато страдат, казвам: това не съм аз. Там, дето има страдания, това не съм аз. Там, дето има болести, там не съм аз. Нищо повече. Казвате: „Разделен си.“ Оставете тези работи. Това са външни условия, така не се говори.

Казвам: Сега от всички, които ме слушате, искам да бъдете. Ако влезете някъде и вдигнете скандал, това не съм аз. Дето влезете, искам да внесете светлина и топлина. Дето влезете, искам всички хора да запеят, да са свободни. Ако влезете в един затвор, да освободите всички затворници и да им кажете: „Излезте всички на свобода, на Божествения свят, радвайте се на широкия свят, радвайте се, че сте освободени от веригите и въжетата.“ Аз виждам колко от вас сте вързани с вериги и въжета и казвате: „Тежък е животът. Не знаем какво ще се прави.“ Какво ще се прави? Светлина трябва, топлина трябва, сила трябва. Няма какво да хленчиш пред Господа, да Му плачеш. Господ не се нуждае от плача на хората. Бог се нуждае от работ-

ници, които да носят светлина. Нека всеки запали своята свещ и да гледа да не изгасне. Главата ви е една запалена свещ. Дето влезете, с тази светлина да носите живот.

Така трябва да се възпитават хората, да създадат новите светили. Нови мисли, нови чувства, нови постъпки се изискват. Ако не знаеш как да постъпваш, трябва да учиш правилата на Божествения свят. Когато аз искам да постъпя правилно с един човек, хващам си показалеца □ Юпитера, и казвам: „Какво искаш?“ Когато искам да постъпя справедливо, хващам си третия пръст □ Сатурн, и казвам: „Какво искаш?“ Единият или другият пръст показват как трябва да постъпя. После хвана четвъртия си пръст □ [...] [и казвам:] „Искам да стана художник. Ти какво ще ме посъветваш?“ Когато искам да уредя някои сметки, хващам малкия си пръст. Ако хвана палеца си, той започва да ми разправя за Божествените работи. Аз го слушам внимателно и каквото ми каже, думата му на две не правя. Всички пръсти ми казват какво да правя, как да постъпвам и аз ги слушам. За мене пръстите са живи.

Казвате: „Ама като умре човек?“ Това, което пръстите съдържат, то никога не умира. Това е Божествената правда, Божествената красота, която никога не умира. Това е по отношение на ония блага, които се отнасят до физическия живот или до духовния живот. Знаете ли защо малкия пръст е станал толкова малък? Понеже не са му дали възможност да се прояви в духовния свят, но го тикнали на работа. Той като работил дълго време, осакатял. Сега трябва да го изпратите на училище, да се учи. Пък и на църква не ходи. Той не е от много религиозните. Ако отиде на училище, той казва: „Досега не ме прашаха да се уча, осакатих се от това копане. Омръзна ми вече тази работа. Ако трябва да отиде някой в болница, все мене изпращат. Каквато погрешка направят, все аз съм виновен за всичко, не са ми дали възможност и аз да се проявя.“

Та казвам: Във физическия свят, всички трябва да се проявим тъй както сме. Съвременните хора имат една превзетост. Понякога те мислят, че са по-надарени от другите хора. Това е погрешно схващане. Всички хора са еднакво надарени. Разликата седи само в това, че едните използвали Божиите закони □ понеже са обичали Бога, те са работили и са припечелили по-

много, а други са заровили своя талант.

Сега аз мисля, че всички вие, които ме слушате тук, на нито един от вас талантите не са заровени. Аз вярвам, че вие имате най-малко по два таланта, а някои □ по пет таланта. Двата таланта са вашите две ръце. Петте таланта, това е най-ученият човек, който знае да работи, да хване мотиката и да копае. Онзи, който работи с двата таланта, може да изкара на ден по петдесет до сто лева, а онзи с петте таланта, той може и на пианото да свири. Да седне пред пианото, той може да изкара тридесет, четиридесет, до сто хиляди лева на ден. Той знае как и да пее. Достатъчно е да размърда някак въздуха с гласа си, за да получи за една вечер толкова, колкото онзи, който с двата таланта изкарва в една година. Питам: Знаете ли кой е онзи, който заровил единствения си талант в земята? Той е бил певец. Понеже на времето си той е бил ленив, затова господарят казал: „Вземете назад неговия талант.“ Днес всички певци са изпоплашени толкова много, че са започнали да пеят и да свирят. Защо пеят? Господ иде на Земята. Аз харесвам сегашните музиканти, понеже работят. Те даже са достигнали да имат до пет таланта.

Казвам: Къде трябва да се греем? Аз съветвам всички да се греее на огъня на любовта. И когато ви питат от кои сте, вие трябва да отговорите: „Аз съм от тези, които се грееят на огъня на любовта. Аз съм от тези, които се грееят на огъня, който никога не угасва.“ Сега някой казва: „Аз съм окултист.“ Аз пък не зная какъв си. Друг казва: „Аз съм християнин.“ Тази дума за мене е неразбрана. „Аз съм православен.“ И тази дума за мене е неразбрана. Да служи на любовта, това аз вече разбирам. Аз разбирам вече, че служенето е една религия на Божествената мъдрост. Като стане дума за знанието, пак разбирам какво значи знание. Да се говори за религия на Божествената свобода, и това разбирам. Да служиш на Божествената истина □ разбирам.

Та казвам: Преди всичко истината. Любовта беше преди създаването на света. Божествената мъдрост също беше преди създаването на света. А православието, окултизмът, всички се родиха след като се създаде светът. Дойде някой, пита: „Ти православен ли си?“ Православен съм. Турили са ми името Петър, други са ме кръстили, някои попове са ме кръстили. „Е □ казват, □ ти какъв си?“ Какъвто и да съм, не се отричам. Турили ми

едно име, но това име е псевдоним. Според мене всеки човек, който не служи на Бога от любов, мъдрост и истина или всеки човек, който не живее добре, който не се учи и който не обича свободата, не може да бъде полезен нито на себе си, нито на дома си, не може да бъде полезен на отечеството си, на никого не може да бъде полезен. Това са новите хора.

Та казвам: В основите на новото възпитание трябва да се тури любовта. Само тогава ние можем да служим на Бога, на Безсмъртното в света. Само тогава можем да бъдем полезни на всички. Питам: Като отидете в онзи свят, кой ще ви кредитира? Ще ви кредитира Онзи, Който ви кредитира и сега. Това е Бог, Който ви е кредитирал. Аз виждам, че от хиляди години Бог ви е дал кредит, благословение ви е дал, грижил се е за вас, дал ви е ум, сърце. И понеже някои от вас са заровили всичко това, вие мислите, че може без Бога в света. Колкото може да живеете без въздух на Земята, колкото може да живеете без вода, колкото може да живеете без храна, колкото можете да живеете без светлина и топлина, толкова можете да живеете и без Бога. Бог е още по-голяма необходимост. Като умреш, въздух няма да има, но в невидимия свят има по-тънък въздух, с който ще се задоволиш. Когато една душа влезе в невидимия свят, тя диша чрез етера, а не чрез въздуха. Рибите живеят във водата и от водата вадят въздуха, а когато човек влезе в духовния свят, той ще извади етера от въздуха и чрез него ще диша. Там той се нуждае от други органи, по-съвършени. Там той ще влезе в една среда на по-рядка материя. Сега, аз не искам да ви кажа, че е абсолютно така, но предполагам. Къде са отишли хиляди хора, които са умрели? Има нещо в човека, което умира, и друго, което остава. Когато една ябълка падне на земята, кое умира в нея? От ябълката умира външната обвивка, но семената, които са вътре в нея, те не умират, те се посадят наново. В семенцата е скрит и животът. Те произвеждат плод. Следователно това, което става в човека, то е безсмъртно.

Някой път понеже страдате, ще дойдете до един живот, в който става нещо непоколебимо. Докато се колебае, докато се обезсърчавате, най-после вие ще дойдете до онова нещо във вас, което не може да се колебае, нито обезсърчава, нито обезверява. Сега вие се намирате в едно положение, дето сте

свързани с хиляди конци и мислите, че тези конци ви заробват. Представете си, че вие късате един по един тия конци, докато изкъсате всички. И при това положение вие усещате, че пак сте ограничени. Къде е причината за това ограничение? Тези мисли се дължат на вашите мисли и желания, които са проектирани навън. И като ги скъсате, робството пак остава, робството е вътре във вас. Значи, онова, което заробва хората, седи в техните мисли, в техните чувства и постъпки. Тези нишки проникват навътре като паяжина. Паякът отде взима своите нишки? Той си има апарат, чрез който изнася нишките си. Благодарение на тези нишки, които излизат от нашите мисли, чувства и постъпки, ние образуваме една каша. Като се обвържем добре с тия нишки, казваме: „Загазахме вече.“

Първоначално паякът не е имал това намерение, което днес има. Впоследствие, когато условията на живота му се изменили, той употребил паяжината си за други цели. Едно време той си служил с нея като с аероплан. Още тогава той е познавал аеропланното дело. Има паяци, които пушат нишката си на двестатриста метра и той ту се качва по своите нишки. Той се разхожда свободно от една нишка в друга по своя аероплан. Понеже е лек, той лесно се разхожда по своята паяжина. Впоследствие той се е замислил не би ли могъл с тая мрежа да хваща от време на време по някоя муха. Той намира, че това е по-реално приложение на неговата паяжина. Той пусне паяжината в действие и хване мухата, той много обича да лъже. Понеже мухата е доста красива, подвижна, с хубави очи, паякът □ доста умен, той пристъпва като философ при нея и казва: „Госпожице, заповядайте. Тези нишки са направени отдавна, за Вас са направени. Отдавна моето сърце трепти за Вас.“ И мухата, горката, току кацне. Като я види на паяжината си, той казва: „Почакайте аз да Ви помогна, да не би да паднете.“ За да не падне, той я набожда и казва: „Не се бой.“

Казвам: Всичко това е добро. Паякът, който постоянно работи, е вътре в нас. Хубаво е това изкуство, но трябва, както Петра, постоянно да се греете на онази светлина, която ще донесе във вас новия живот. Законът е същият. Ти не можеш да използваш Божията любов, ако не обичаш Бога. Любовта прави човека свободен. Любовта ражда знание. Истината ражда свободата. Или

с други думи казано: мъдростта мъдрост ражда, любовта любов ражда, истината истина ражда, животът живот ражда. Някой път ние имаме едно схващане, че за да накараме един човек да ни обича, външно се показваме, че не го обичаме. Това е лъжа. Сърцето гори на този човек, а той дава вид, че не ви обича. След четири-пет дни той се оженва за него, а след няколко години се разоставя. Ако си се оженил, ти си направил една погрешка, ако се разведеш, ще направиш две погрешки.

В това отношение човек мяза на онзи турски бей, който направил няколко погрешки, той бил добър момък, с отлични качества, красив и угледен. Всички го уважавали и почитали. Всичко го наричали княз на князете, цар на царете. По едно време той си казал: „Чакай да се оженя, да видя какво ще кажат хората за мене.“ Той се сгодил. Всички казали: „Този княз на князете е близо до хората.“ После се оженил. Сега казали: „Той е като хората.“ Боят казал: „Това не се търпи вече, нека сега да се разведе.“ Той напуснал жена си. Като направил и това, всички се произнесли за него: „Сега е вече по-долу от хората.“

Та, сега ние, съвременните хора, мислим, че като се разведем с Божията любов, като се разведем с Божията мъдрост, като се разведем с Божията истина, ще се издигнем, че няма да има подобни на нас. Аз говоря сега за същественото. Никакъв развод не се позволява в любовта, никакъв развод не се позволява в свободата, никакъв развод не се позволява в мъдростта □ нищо повече. Това е за онези, които разбират. Някои казват: „Това важи само за някои случаи.“ Не, това е общо за всички случаи. Ти никога няма да се жениш за жена, която прави престъпления. Ти никога няма да се жениш за жена, която прави грехове. От такава жена далеч ще бъдеш. Друг е въпросът, ако жената прави погрешки. За жената, която прави погрешки, можеш да се жертваш, но за жена, която прави грехове □ никога. Ако искаш да имаш една другарка, ожени се за жена, която и погрешки да не прави. И за жената е същото. И жената трябва да се ожени за един мъж, който и погрешки да не прави. Само така тя може да бъде щастлива. Ако пък искаш да направиш една жертва, можеш да се ожениш за мъж, който прави погрешки. При това положение човек е свободен, но после да не съжалява. Той трябва да мисли, че той е направил тъй, както Бог

постъпва с нас □ Той се жертвува за нас.

Сега, това, което ви проповядвам, то е най-лекото учение, което можете да приложите в света. Аз не зная по-леко учение от това и по-приспособимо. Всички казват, че било мъчно да любиш. Не, това е най-лесната работа, най-естествено е човек да люби. Нима онази вода, която изтича по наклон, е мъчно за нея да тече? Мъчно е за замръзналата вода, но за течната? Тя е толкова подвижна, че ако □ дадете най-малкия наклон, положението □ да тече надолу е естествено. Ние искаме да живеем, но самият живот е резултат на какво? На любовта. Когато ние любим, другите хора живеят, а когато другите хора любят, ние живеем. Бог, Който ни люби, с това ни дава живот. А когато ние почнем да любим Бога, Божественият живот ще се прояви в света. Следователно ние трябва да любим, за да се прояви Божественият живот. А сега, като не любим, проявява се нашият живот, от който ние умираме. Смъртта се дължи на единствената причина, че силата не е двойка. Ако между мъжа и жената би съществувала пълната любов, за която аз ви проповядвам, те щяха да дадат дете, което не щеше да умира, болести не щяха да го хващат. Следователно всички деца, които умират и страдат в света, това се дължи на безлюбието. В това седи законът. Основа няма в този живот.

В новото учение трябва да се дойде в една посока. Човек трябва да разбира нещата. Той трябва да знае, че не може да дойде до една стабилност на своето сърце без любов. Той не може да дойде до една стабилност на своята вяра без любов. Любовта трябва да служи като основа на идейния живот. Зад тази любов трябва да има един образец. Това е живият Бог, на Който на всяка стъпка трябва да чуеш гласа Му. Вие трябва да чувате гласа на Бога да излиза от всяко растение, от всяко камъче, от всяка река, от всеки връх □ отвсякъде трябва да слушате Божия глас. Няма по-хубав глас от Божия.

Чувайте Божия глас навсякъде. Като дойде един музикант, един цигулар, който чрез струните на цигулката си изважда онези висши тонове, от които сърцето ви трепва, благодарете му, че свири. Той не свири от себе си, друг е онзи, който свири в него. Като чувате някой пианист да свири, знайте, че друг свири в него. В него е влязло друго същество, което не е от този свят.

Във всички музиканти са влезли други същества, с цел да предадат Божествената музика. Много музиканти мислят, че те са, които свирят. Ако някой човек е набожен, друг е в него набожният. Ако любиш, знай, че не си ти. Бог в тебе люби. Ако ти имаш знания, тези знания са на Бога. Ако си свободен, Бог в тебе е свободен. Щом ти си свободен, радвай се на Бога, Който живее в тебе, радвай се на свободата, която имаш.

Ти се страхуваш, че Бог може да те изостави. Бог не е същество, което днес върши едно, утре друго. Ние трябва да имаме една установена идея за Бога. Аз съм виждал свещеници, които идват да ме питат и казват: „Той не говори за православната църква.“ Че какво от това? Аз не дойдох да основавам православна църква, нито еврейска, нито евангелска, нито будическа. Аз идвам да оповестя една нова епоха, която иде сега в света. Казвам: Иде денят на тази епоха. Иде свободата на новата епоха. И без да говоря, тази епоха пак ще дойде. Аз не искам да ви кажа, че като пее петелът, Слънцето ще изгрее. Петелът кукурига, защото Слънцето ще изгрее. Като кукурига повторно, петелът казва: „Всички на работа!“ Когато слушате един петел да кукурига, всеки трябва да се вслушва в него. На онзи, който е обезсърчен, ще му дам едно правило: купи си един хубав петел, който да ти кукурига сутрин. Като кукурига през деня, обърнете внимание колко пъти през деня кукурига и как кукурига, отбелязвайте си всичко това в една книжка. Хранете хубаво петела. Когато нямате разположение в себе си, пуснете този петел в двора си и слушайте го как пее.

При бъдещото възпитание, трябва да възпитавате умовете си, трябва да възпитавате своите мозъци. Това трябва да става по един правилен начин. Мнозина мислят неправилно. Те казват: „Като умре той, кой ще го замести?“ Ако остане някой да ме замести, то е загубена работа. Няма какво хората да се заместват. Мислите ли, че умрелите хора могат да се заместват? Кой замести Христа? Никой не Го замести. Божествените работи не се заместват. Никой не може да замести един човек! Христа никой не можа да Го замести. Някой ще каже, че той замества Христа. Никой не може да Го замести. Ти може да бъдеш като Христа, но не и да Го заместиш. В пространството има хиляди и милиони слънца, но нито едно слънце не може да замести друго.

Сега, в нашите вестници имаше съобщение, че някои швейцарски и германски астрономи открили в съзвездията Риби една нова звезда, която била сто милиона пъти по-голяма от нашето слънце. Сириус, запример, е двадесет и шест пъти по-голям от Слънцето и светлината му $\square$ по-силна, а тази звезда била сто милиона [пъти] по-голяма от Слънцето и светлината $\square \square$ сто милиона [пъти] по-силна от Слънцето. Изчислено било още, че светлината $\square$, за да дойде до Земята, нужни били двадесет милиона години. Те казват, че преди двадесет милиона години станало една катастрофа в пространството, вследствие на което тази звезда се е образувала. Така разбират тия астрономи. Всъщност никакво нещастие не е станало в природата. Това е само едно твърдение.

Един ден нашата Земя, и тя ще светне и ще се запали. Тогава хората ще се запалят и няма да изгорят. Хората ще пречистят телата си и ще живеят в огъня. И в огъня може да се живее, но в огъня на светлината. Чудни са хората, като мислят, че само в този огън може да се живее. Ти можеш да живееш в светлината, можеш да се разхождаш в нея, може да живееш в пламъка на топлината, без да изгаряш. Навсякъде има живот. Аз съм изучавал тия неща и в законите на природата не съм намерил едно изключение.

Мнозина се интересуват сега, искат да знаят какво ще стане с българския народ. Ако българският народ служи на Бога на любовта, ако българският народ служи на Божествената мъдрост, ако българският народ служи на Божествената истина, той ще има велико бъдеще. Те представят организъм на цялото човечество. Всичките народи, англичани, французи, руси, българи, американци, китайци, японци, всички са вече пред новата епоха, която иде с Шестата раса, всички имат своите определени места. Всички имат своето предназначение. В света иде един нов порядък, на всички ще се даде свобода. Всички хора ще си отдъхнат от това воюване. Старата епоха, старото вече си заминава, а новото иде в света. Един нов свят се създава в нашите умове. Нов свят се създава в нашите духове. Нов свят се създава в нашите души и в нашите сърца. Той се създава отвътре, а не отвън.

Та казвам: Очаквайте изменението да става вътре във вас.

Аз не зная какви доказателства трябва да ви се дадат. Но казвам, че човек може да се подмлади много лесно. Доскоро имаше двама парализирани в Южна Америка някъде си, турили ги в една болница и ги осъдили на вечно боледуване. Те казвали, че болестта им е неизлечима. Те лежали там десет-петнадесет години, очаквали си смъртта. Един ден една голяма змия, боа, слязла от планината и посетила малкото градче, в което били двамата болни. Като я гонили да я убият, тя влязла в болницата, точно в това отделение, в което били парализираните. Като видели змията, те се толкова уплашили, забравили, че са болни и изскочили вън от болницата. Та, и за нас, съвременните хора, трябва да дойде една такава боа, да забравим своето нещастие. Или в друг смисъл: Докато ти не приемеш светлината на любовта в себе си, ти не можеш да се освободиш.

Сега аз ви пожелавам да видите първо ангела на Любовта, после да видите ангела на Истината. Само тогава вие ще стъпите в новата епоха. Това може да имате още днес. Но не разгласявайте тази работа, не бързайте да се хвалите. Когато свещта се запали, тя не се хвали. Тя си гори и нищо не казва. Тя не се хвали със своята си светлина, но гори само. А каквото ти придобиваш от тази светлина, то ще те ползува. Сега вие сте в един свят на светлината. Ако тази светлина във вас изгасне, с какво ще привлечете хората? Без светлина никаква придобивка в света не може да се постигне. Без тази светлина човек не може да бъде здрав, не може да придобие никаква знание, не може да има никаква щастие, не може да има никаква постижение. Чрез светлината, която излиза от външната страна на Божията любов, всичко е постижимо. Ние трябва да придобием всичко чрез светлината на любовта, понеже сме призвани да бъдем служители на Великия космос.

Казвате: „Какво се очаква от нас?“ Че, вие сте изпратени тук на работа. За всеки е определено мястото, което трябва да заеме в природата. Има свободни места, които трябва да се заемат сега от вас. Засега местата ви са празни още. Като отидете в онзи свят, ще видите, че мястото ви е празно, не сте готови още да го заемете. А вие сте предназначени за професори в университет, но нямате още професорски знания. Трябва да учите. Може би още десет, петнадесет, двадесет години ви трябва, докато заемете вашите катедри.

„Седеше Петър и се грееше.“ Какво ще прави? Аз казвам

на този Петър: Петре, на такъв огън да не се грееш. И на вас казвам: Не се грейте на такъв огън, който хората правят. Грейте се на този огън, който Бог е създал във вашата душа. Грейте се на онзи огън, който Бог е създал във вашия ум, във вашето сърце, във вашето тяло. Грейте се само на онова, което Бог е създал.

Всеки ден благодарете на Бога за онова, което Той е избрал за вас. Благодарете за онази работа, която ви предстои и във великото бъдеще, която очаква всички велики хора, които са дошли по лицето на Земята.

„Благословен Господ Бог наш“

„Отче наш“

*25-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 31.III.1940 г., 10 ч. сутринта,
София □ Изгрев.*

ПРИ КЪПАЛНЯТА

„Отче наш“

„В начало бе Словото“

Ще прочета 5-и и 6-и стих от [5-а глава от] Евангелието на Йоана: „И там имаше един човек, болен от тридесет и осем години. Исус като го видя да лежи и узна, че от дълго време вече боледувал, казва му: „Искаш ли да оздравееш?“

Живеем в един век, когато хората мислят, че много знаят и всичките страдания идат от много знания. Живеем в един век, дето хората са повече богати отколкото трябва и страдат от изобилието на богатството си. Живеем вече в един свят, дето хората се удоволствуват повече отколкото трябва и страдат от удоволствие. Казват: „Трябва да си поживеем малко на Земята.“ Че трябва да се живее, вярно е. Вълкът разбира живота по един начин. Ако попитате овцата, и тя казва: „Трябва да се живее.“ Но диаметрално се различава разбирането на овцата от това на вълка, разликата е колкото от Земята до небето.

Сега, това са фигури. Хората искат да живеят, но в какво седи добрият живот? Малко хора има, които знаят добре. За да живееш, непременно трябва ти храна. След като си роден, трябва ти вода, трябва ти въздух, светлина, топлина □ тези са елементите на физическия свят. Без достатъчно храна, тялото страда и без въздух, пак страда и без светлина, пак страда. Когато на тялото не се дава достатъчно храна, то губи своята тежест. Щом човек започва да олеква, показва, че храна не взема. Щом започва да съхне, показва, че малко вода му дали. Щом започва да съхне, показва, че малко въздух му дали. Щом се спъвате навсякъде в живота, показва, че светлината е малко.

Казвате: „Лесна работа, човек да гледа.“ Не знаете ли онзи сложен процес, когато светлината влиза в човешкия мозък?

По кой начин се отпечатва светът? Ние не може да подозираме. Съвременните физиолози обясняват тъй, както обясняваме движението на един автомобил. Всеки може да обяснява движението на автомобила, но то е само външната страна. При тия условия, при които ние живеем, автомобилът може да се движи по този начин, но щом се изменят условията, движението не може да става. Един параход, който се движи във водата, не може да се движи на сухо. Една железница, която се движи по сухо, не може да се движи по водата.

Сега, може би на пръв поглед това са отвлечени работи, но както в логиката, има предпоставки, първо авторът предпоставя от тях, изважда заключението. Или както в граматиката, има подлог и сказуемо □ думата, за която се говори и какво се говори за думата. Сега, тези работи вас ви са понятни. Аз искам да ви покажа онова, на което вие не сте обръщали внимание. По какво се познава цигуларят? Да има хубава цигулка, да знае да свири добре. Още като вземе лъка, ще го познаеш знае ли или не. Като вземе да криви на тази, на онази струна лъка, той не е от големите цигулари. Ако не взема тоновете вярно, пак не е от големите цигулари. Още като започне, тоновете излизат не гладко, но дрезгаво, няма самоувереност. По какво се познава певецът? По ларинкса. По какво се познава художникът? По четката □ като [я] вземе, знае как да туря боите. По какво се познава ораторът? Знае как да тури думите си. Той няма да говори като мене. Другояче говори един оратор, други са прийомиите му. Аз сега ви говоря, но трябва да повикам един оратор, за да започне да говори и да видите как и по какво се познава. Един актьор, той представя как един човек умира. Не сте били актьори, но една много трудна роля е да представиш как умира човек. Горкият, ходи да гледа как умират хората. Но той, като играе ролята да умира, пази той сам да не умира. Някой път играе ролята на сиромас, но гледа той сам да не осиромашее. На сцената за хората си представя, че е изгубил богатството си, но за себе си той си го запазва.

Цялата природа е една школа. Всичките хора са дошли на Земята, те са пътници, дошли са да се учат. Ако изучаваш това, което е на Земята, Земята е един отличен университет, с отлични знания. Тия знания за вас са потребни за далечното бъдеще.

Сега вие мислете сами да се справите. Тук-там поразгледате, но с гледане не става тази работа. Когато ученикът влезе в училището и само разгледа книгите и черните дъски и тебешира, с който се пише, работа не става. Той трябва да се опретне да учи. Не само да знае десетте числа, но да знае и всичките пермутации от едно до десет, като ги повтори, да знае какви величини може да се образуват.

И много нещастия в света произтичат от незнанието на движението. Още като излезеш от къщи и с левия крак вземеш една голяма крачка, аз да ти предскажа, че дето отиваш, нищо няма да сполучиш. Ако ти си туриш с лявата ръка да вземеш нещо, казвам, че ти ще го изгубиш, каквото и да си взел □ нищо повече. То са случайности. Те са съвпадения. Казвам: Понякога вие да се ориентирате защо главата ви е нагоре, краката □ надолу, защо дясната ви ръка е на юг, лявата □ към север, главата □ нагоре, краката □ надолу. Лицето ви означава изток, гърбът ви □ запад. Ако обърнете гърба на изток, ще имате точно обратните резултати: дясната ръка ще бъде към север, лявата □ към юг, гърбът ви ще бъде към изток, лицето ви □ към запад. Едно нещо ще остане неизменно: както и да се обърнете, главата ви ще бъде нагоре, краката ви □ надолу. Случва се и друго, когато вечерно време си легнете, турите главата си към север, краката □ към юг, значи изменя се положението.

Запример, много пъти не можете да спите вечерно време, защото не знаете как да си легнете. Някои имате обичай, ще седнете на леглото, ще преметнете краката, ще се повъртите на леглото на лявата, на дясната страна, един час ще се въртите, докато заспите. За да заспиш, не трябва да имаш никаква тревога в ума си. Ти пред леглото да снемеш всичките раници, умът ти да бъде свободен. Ти легнеш с раница, умът ти е пълен с мисъл. Ходил си на театър, ходил си на опера, целият оркестър гърми в главата ти, всичките инструменти чуваш в главата, врява, шум, спи ли се? Или може да си бил на бойното поле, гранати се пукат. Този шум е в главата ти. Или станал някакъв крах, изгубил си четиристотин-петстотин хиляди лева, искаш да спиш. Спи ли се? Умът ти е натоварен с парите вътре. Богатите хора защо са нещастни? Умът им е натоварен повече с пари, отколкото трябва. Казва: „Как да стана щастлив?“ Казвам: Изхвърли

из главата си парите, тури ги в банката, пък ти не се занимавай с тях. Ожени се човекът, тури жена си в главата, жената постоянно носи в главата. Жената, и тя носи постоянно мъжа в главата си, къде ходи, какво прави, детектив. Той пък мисли тя какво прави. Майката роди едно дете, мисли къде ходи детето, да не е станало нещо.

Та казвам: Всичките хора се намират в едно безпокойство. Няма човек, който да не се безпокои. Изгубиш коня □ безпокоиш се. Изгубиш вола □ безпокоиш се. Изгубиш парите си □ безпокоиш се. Къщата си изгубиш □ безпокоиш се. Едно вечно безпокойство съществува. Казвате: „Да живеем добре.“ Че как ще се живее добре? Трябва една основа на добрия живот. Основата седи в следното: три неща ни е дал Бог, от които зависи животът □ ума, с който разполагаме в дадения момент, сърцето, с което разполагаме в дадения момент, и волята, която ни е дадена в нашето тяло. Зависи от тялото ни. Зависи от сърцето ни. Зависи от ума ни. Умът ни е свързан със светлината. Сърцето ни е свързано с топлината. Волята ни е свързана със силата. То са три неща необходими. Човек без светлина нищо не може да постигне. Човек без топлина нищо не може да постигне. Човек без сила нищо не може да постигне. Не само онази грубата сила, но във всяко нещо умът трябва да се изяви, трябва известно количество светлина, ни повече, ни по-малко.

Ако направиш едно добро, аз уподобявам доброто на едно семе. Трябва да избереш доброто. Според мене едно Божествено семе ще му избереш най-добрата почва, ще изучиш закона на саждането, няма да го зариваш два метра в земята, но няколко пръста, два-три-четири пръста. Най-първо ще го полееш, за да расте. Добро, което не расте, не е добро. Някой път хората говорят за доброто. Казва: „Направих едно добро.“ Дал си пет стотинки или един лев някому. Това не е добро. Защото на този човек, ако му дадеш пет лева, той е недоволен, той иска сто и петдесет. Ти не влизаш в положението му. Защо му трябва сто и петдесет лева?

Един български чиновник, назначен на служба с четири хиляди лева заплата, назначили го с претенции, но има доста дългове, понеже бил доста дълго време без работа. Като получава четири хиляди лева, мисли да плати дълговете си, но веднага

си заръчва спортен костюм за хиляда и шестстотин лева, за екскурзия в планината. Веднага си поръчва един костюм за приемане в официални дни, и той хиляда и шестстотин лева. Още на първия ден мисли, че работите му ще се уредят. Намира се в трудно положение.

Не е ли същото нещо: някоя мома види един красив момък, казва: „Той е вече.“ Мазна риба. Като го вземе, щастието е то, всичко гради. Но голямо щастие няма от красивия момък. Ще □ побелее главата още на тридесет и пет години. Не че е лошо □ като е красив, всички го оглеждат. Кой къде то е, ще го оглеждат, в реда на нещата е. Този красивия момък има ухание като карамфила □ отдето мине, мирише, събират се около него всичките пчели.

Сега тия образи, които говоря за момите и момците, това са образи на човека. Полета, през които човек трябва да мине. Не е лошото в младия момък, не е лошото в момата, не е лошото в женения човек, не е лошо и в децата. Не е лошото в музиката вътре, но в [не]правилното вземане на тоновете. Когато не вземеш правилно тона „до“ според онзи камертон, който е определен... Или, в живота съществува един камертон. Щом вземеш един тон и не е верен, щом не вземеш тона вярно, ти не можеш да имаш резултати в пеенето. Сега съвременните музиканти, разбират музиката много механически. За мене „до“-то е един резултат на тона. Когато аз искам да насадя една квачка, да се излюпят много добре пилците, аз ще им пея „до“. Всичките ще се излюпят много добре. Като ида всяка сутрин, казвам: „До“. За двадесет и един ден като повтарям, всичките пилета ще излязат, може да излезе само един запъртък. Ако не вземаме вярно тоновете, всичките ще бъдат запъртъци, не може да се измътят.

Някои казват: „Петлите пеят.“ Ако петлите престанат да пеят, целият кокоши свят ще се унищожи. Знаеш колко е вярно? Аз съм съдия. Всеки един от вас, на когото работите му не вървят, да кукурига. Ние считаме за обидно да кукуригаш, а не считаме обидно да убиеш един човек. Ние считаме за обидно да кукуригаш, но да напишеш една статия във вестника считаме в реда на нещата. Кукуригането е десет пъти по-хубаво отколкото една статия в един вестник. Петелът, като кукурига, казва: „Стани, Слънцето изгря и благо на хората донесе.“ Втори път като

изгрее, казва: „Тревите изникнаха, цветята цъфтят.“ Целия ден петелът като кукурига, има различие в кукуригането. Някои мислят, че кукуригането е еднакво. Много се лъжете. Трябва ухо, да слушате. Той е такъв виртуоз в пеенето. Всичките мислят, че той еднакво кукурига. Не, виртуоз е петелът. Нито един певец не може да изпее нито една песен по един и същ начин. Има едно вътрешно различие.

И благодарение на туй различие е хубостта на живота. Ние мислим, че повтаряме някои неща. Нещата никога не се повтарят. Даже произнасянето на думата „добро“, не може да я произнесеш по един и същ начин. Всякога има различие. И благодарение, че има различие.

Законът и в любовта е същият. Някои казват: „То любовта едно време беше.“ Мислят, че знаят какво нещо е любовта. Аз толкова време изучавам любовта и едвам съм в предисловието на любовта, пък вие мислите, че познавате любовта. Знаете ли какво нещо е любовта? Любовта в себе си носи един огън, който разтопява всичките твърди вещества. Няма вещество, което любовта да не разтопи. Няма мъчнотия, с която любовта да не се справи. Всичко разтопява. Тя носи един огън. Дори разтопява и смъртта. Дето влезе, тя туря ред и порядък. Но знаете ли какво е ред и порядък? Ред и порядък съществува само там, дето има светлина. Ред и порядък има само там, дето има топлина. Ред и порядък има само там, дето има сила. Няма ли светлина, няма ли топлина, няма ли сила, никакъв ред и порядък няма. Те са трите основни тона на битието. Както в музиката имате три тона: „до□ми□сол“ и после пак дойде „до“.

Та казвам: Най-първо трябва да се освободите от влиянието на миналото, което показва човешкия живот, който е минал. Миналото е това, което е преминало. И трябва да извадим опитност. Бъдещето представя живота на ангелите. То е бъдеще заради нас, а за ангелите е настояще, в което сега живеят. Божественото е вечното настояще. Три неща има: от миналото да се ползуваме от опитността на хората, която сме претърпели; да се ползуваме от бъдещето, в което ангелите живеят; и да се ползуваме от настоящето, в което Бог живее. Някой казва: „Аз разполагам с настоящето.“ С настоящето разполага само Бог. Ако вървиш по Неговите стъпки, ще ти бъде всичко добре. Ако мис-

лиш, че настоящето е в твоите ръце, ще влезеш в най-големите противоречия. Представете си, че вие живеете между хората. На всички тия хора не можеш да влияеш. Ако някой би се опитал да влияе на всичките хора, той щеше да си създаде всичките нещастия.

Тогава вие ще замязате на онзи човек, който искал да има много деца. Дошъл един и му казал: „Не ти трябват много деца.“ □ „Не □ казва, □ искам много деца; и хиляди да са, ще ги гледам. Деца ми трябват.“ Той дошъл вкъщи, донесъл едно кило жито и като го пръснал вкъщи, шестнадесет хиляди зърна, всички станали деца. Като гракнали насреща му, той се учудил. Той мислил едно дете, но □ шестнадесет хиляди деца, всички искат хляб. Той се уплашил, взел дърво и почнал да ги убива. Целия ден ги гонил и ги бил. Най-после останало само едно, скрило се зад вратата. Казало: „Татко, мене не убивай.“ □ „Добре □ казва, □ ти можеш да останеш.“

Та казвам: Този, който съчинил този анекдот, разбира, че чрезмерните желания ни са непоносими. Човек може да има чрезмерни желания, които отнемат всичката ни енергия. Едно желание човек може да отгледа както и да е, но хиляди желания, какво ще ги прави? Хилядите желания, те са отглас. Всеки човек има право да има по едно желание. На Земята имаме два милиарда хора, които живеят. Тия желания не са твои, те са отглас на всичките хора. Ти имаш само едно желание, то е твое. Всеки един от тях нека отгледа своето желание. Ти не се безпокой за желанията на другите хора. Ние се безпокоим какво ще бъде с всичките тези желания. Всичките тези желания, то е неразбиране на Божия закон. Бог, Който създал света, хората, така хубаво го обмислил, че ако ние се подчиним доброволно, разумно, бихме постигнали всичко онова, което е необходимо за живота ни. Тогава би имало един живот много по-хубав от сегашния. И сегашният не е лош. Защото мислим, че е лош.

Ние живеем в един просветен век. На фронта има сега повече от седем-осем милиона хора, които са на крак. Защо? Казват: икономическа борба. Сега всичките тези държави □ Англия, Франция, Германия, Русия, Италия, Америка и малките държави, водят една икономическа борба за храната. Казват, че всеки народ трябва да съществува, трябва да има условия за живеене.

Всеки един народ иска да бъде пръв. Сега, ако краката [поискат] да бъдат първи, да завземат мястото на главата, какво ще стане? Главата си е на място. Всеки един народ в света си има свое предназначение. Трябва да изявят какво предназначение имат. Всеки народ има строго определено място, не е произволно къде да бъде. Аз турям българите в черния дроб. Дотогава, докато българите слушат и изпълняват службата на черния дроб за храносмилането на човечеството, работата ще върви много добре. Щом искат повече от това, ще дойдат всичките нещастия върху тях. Гърците ги тургам на мястото на човешкото сърце. Сърцето трябва да препраща кръвта навсякъде по тялото, но като дойде за храносмилането, черният дроб работи. Той е фабрикант. Ако не действа, с какво ще се занимава сърцето? То ще изпраща онази кръв, която черният дроб е изработил.

Има спор между гърци и българи, кой седи на първо място. Гърците казват, че главата на българите е дебела. Не зная дали главите на гърците са по-тънки. То е факт, може да се измерват главите на гърците, има известни инструменти. Може до сто души гърци да измерим и на сто души българи и да се види колко са дебели главите. Ако главите са дебели, дебели са. Но главата не е навсякъде дебела. То са иносказания. Ако дойдем до психологическото развитие, гъркът в полуинтелектуалните способности бил развит. Гърците били развити в слепочните области. Но гъркът, за да дойде до положението на един човек за бъдещето, му трябват още два милиметра, да се подигне главата нагоре. Българинът се отличава по това, че едно от чувствата му □ упоритостта, е толкова голяма, че той като дойде до упоритостта, за пет пари разваля работата. Българинът е живял в особени условия, гъркът е живял в особени условия.

Сега не седи въпросът да даваме преимущество на един народ пред друг, защото в гърците има доста славянска кръв. Но ние засягаме човека в неговите проявления, както Бог го е създал. Един народ се отличава, че носи в себе си човешки образ. Но човешката интелигентност □ неговата глава и неговото сърце и неговата воля □ това са най-ценните неща, с които човек е свързан. Ако ти чрез ума не си свързан с Божествения свят, ако ти със сърцето си не си свързан с духовния свят, и ако с тялото си не си свързан с всичко онова, което Бог е създал, ти

не си на мястото си. Най-първо, тялото трябва да бъде в контакт с всичко онова, което е създадено от Бога и е под ръководството на Неговата воля. После, сърцето трябва да бъде свързано с духовния свят, да имаш онази топлина, която служи за развитието на човека. Без любов в света растене не може да има. Постигнението е в знанието. В растенето е мисълта. Ако ти не може да растеш, ти щастлив не можеш да бъдеш.

Та казвам сега: Мнозина проповядват за Христа. Какво нещо е Христос? Те мислят, че като видят, че Христос е дошъл на Земята, рисуват една картина. Или казват, че някой мязал на Христа. Аз наричам „Христос“ онзи, който е носил Божествената светлина в ума си. „Христос“ наричам онзи, който носил Божествената топлина в сърцето си. И наричам „Христос“ този, който носил Божествената сила в своята воля. Всеки един, който може да носи тези неща, е свързан с Божествения свят. Тогава казват: „Няма друг като Христа.“ Добре, ако имаше двама Христосовци, какво щеше да стане? Ще дойдат в стълкновение.

Под думата „едно“ разбираме: то е целокупността на цялото битие, то е едно. Щом битието се раздели в процеса на своето съзиждане, съграждане, то се раздвоява вече. Образуват се полюси, явява се поляризирането на човека: мъж и жена, мъжете и жените. По какво се отличава една жена от един мъж? Светлината на мъжа е остра, светлината на жената е мека. Топлината на мъжа гори, топлината на жената е мека, жената дава. Силата на жената съгражда и нарежда, а силата на мъжа руши. И мъжът, който мисли, че без жената може да направи нещо, той всякога ще разруши нещата. Всеки, който иска да руши, той е мъж. Всеки, който си служи с насилие, той е мъж. Той е взел мястото на Бога. „Мъж“ значи „мисъл“, но той не знае каква е мисълта. Ти може да разрушиш, но [на мястото] на това, което си разрушил, трябва да създадеш нещо по-хубаво. Ти може да изтриеш едно писмо на дъската, но да напишеш по-хубаво. Ако изтриеш, че направиш по-калпаво, не си разбрал; не затривай първото.

Та казвам: Христос намира този човек, който тридесет и осем години седял. Характер имал. Тридесет и осем години да чака □ каква вяра имал, че може да влезе във водата и един ден да бъде здрав. Първият път се опитал да влезе, но отнемат привилегията му, друг влиза пръв. Пък в годината само веднъж се

случва да се размърда водата. Втората година пак отива, но пак друг го изпреварва. Как мислите, дали се е карал? Не, но тридесет и осем години чака и най-после казва на Христа: „Няма кой да ме тури във водата, когато отида, все ме изпреварват.“ И най-после, след тридесет и осем години, в тридесет и деветата... Когато дойде Христос, тридесет и осем години бяха изминали, тридесет и деветата беше настанала. Щом настане тридесет и деветата година, то е вече спасителният процес. Три и девет прави дванадесет, едно и две прави три. Числото 3 представя Божественият свят, дето имате светлина, която дава смисъл на живота, топлина, която дава растене, и Божествена воля, която освобождава. Казва: „Искаш ли да оздравееш?“ Христос като му казва: „Дигни одъра си и ходи“, той не попита: „Може ли да стана?“ Тридесет и осем години чака да го турят в къпалнята.

Та казвам: Този процес, ако ти не може да разчиташ и на твоя ум, какво може да постигнеш? Този човек е видял онази Божествена светлина, която Христос носел, и Божествената топлина и сила. Веднага щом му казал: „Дигни одъра си“, той става и го дига. Казват му: „Днес е събота, не ти е простено да дигнеш одъра си и излезеш.“ При мене са идвали някои, които са загазили, болни, казвам им: „Иди, ще оздравееш.“ □ „Как ще оздравея, краката ми не държат.“ Казвам: „Иди при някой лекар, плати на лекаря. Има специалисти, ще оздравееш скоро.“ Връща се след една година, казва: „Загазих с тези инжекции, осакатиха ме.“ Казвам: „Иди си, ще оздравееш.“ Той казва: „Как ще оздравея?“ Казвам: „Иди при лекарите.“ След втората година пак иде, казва: „Осакатиха ме, какво да правя?“ Казвам: „Иди, ще оздравееш.“ Казва: „Как ще оздравея?“ Рекох: „Лекари има.“ След третата година казва: „Хайде, ще те послушам.“ Казвам: „Кръгом!“ Рекох му: „Като се върнеш къщи, ще кукуригаш.“ Той ме гледа и казва: „Ще кукуригам.“ Кукуригането е едно здравословно състояние. Българите имат една нова дума, в Костенец я употребяват, казват „ку“. „Ку“ значи „искам“. То е едно съвпадение.

Не е въпросът за щастието. Въпросът е за разбирането на Божествената светлина и идването на онова съзнание, човек да служи някому. Трябва да служиш на нещо. Най-първо ще се научиш да служиш на светлината. Там, дето светлината открива света, в този свят ще се движиш. Най-после ще се научиш да се

движиш в този свят на топлината. Всичките плодове, които виждаш, това са плодове, създадени от топлината. И най-после ще се движиш в света на истината, дето е силата. Тя ще ти даде сила да вкусиш от светлината, да вкусиш от топлината и да вкусиш от силата. Като се върнеш от този свят, ти си придобил три неща, от които можеш да бъдеш щастлив. Човек, който има светлина, човек който има топлина и сила, той е щастлив човек. Той не е зависим. Някой казва: „Как може да бъде това?“ Иди при лекарите.

Та казвам: Ако в нас любовта не може да бъде подбудителна причина, какво ще направите? Помнете, че когато ти вървиш по пътя и се спънеш в един камък, спри се, спри се при този камък, не го ритай □ тебе ти се дава един велик урок. Питай този камък защо е на това място. Той ще ти разправи своята история. И като научиш историята, ти няма да направиш същата погрешка, която той е направил. Ти минаваш по някой окалян път и се окаляш. Спри се, попитай тинята защо е тиня. Тази тиня от какво е станала, от само себе си ли е станала? Като минаваха животните, те образуваха тази тиня. Тя ще ти покаже кои са причините. Ако ти оставиш своите мисли и чувства и постъпки безразборно да минават, те ще образуват кал, от която страдаш, понеже не става тъй, както ти искаш.

Казвате: „Няма Господ в света“, „няма справедливост“, няма това, няма онова. Защо отричаш? Щом няма Господ, ти стани. Щом нещата не са наредени, нареди ги ти. Защо искаш да се наредят? Дойде някой, ушил ти една дреха, не я харесваш. Кажеш на този дрехар: „Аз ще ти кажа как се шият дрехи“, вземи, че ги уший. „Понеже бях зает, но така трябва да се шие.“ Когато искаш да коригираш нещата, сам трябва да знаеш да ги направиш. Мнозина говорите като критици, казвате: „Няма любов.“ Знаете ли какво нещо е любовта? Вие не знаете, а казвате, че няма любов. Вие отричате това, което не сте опитали. То не е разумно. Всички неща, които ние не сме опитали, може да ги отричаме. Всяко нещо, което ти отричаш, ти в своя ум нямаш никаква опитност в този свят. Следователно той не съществува заради него. Според мене, когато човек отрича една истина, аз го считам, че той е извън света на истината. Кракът му не е стъпил в този свят. Когато един човек казва: „Няма светлина“,

той не е в света на светлината. Сляп го считам. Когато един човек отрича света на любовта, считам го, че е извън света на любовта. Той е в един особен свят на безлюбие.

Казвам: Има един свят, дето Бога Го няма □ той е в самия човек. Ти си първият свят, в който Бог не съществува. Казвам: Защо страдаш? Казва: „Какво да правя?“ Приеми Господа, да влезе Бог в тебе, ти ще бъдеш щастлив. Всичките хора, в които не е Господ, са нещастни. Всички хора, в които е Господ, са щастливи. Всички хора, дето е Бог, има светлина; всички хора, дето нямат Бога, нямат светлина. Всички хора, дето е Бог, имат сила; всички хора, дето Бога Го няма, нямат сила. Вие ще кажете: „Лоши са хората.“ Всеки човек, който има сила, Господ е с него. Лошите хора са много добри. Силните хора са много добри. Кому се противопоставяш? Иде отгоре една канара, търкаля се □ не се противопоставяй, но отдалечи се от нея. Поздрави я, че се търкаля надолу. Ще се отдалечиш и ще кажеш: „Поздравлявам Ви, на добър път!“ Поздрави тази силната канара.

Мислите ли, че всичките ония хора, които вършат каквото искат, са под един закон, който ги ръководи? Няма свободен човек. Мислите ли, че дяволът върши каквото иска? Дяволът, и той служи на Бога, без да знае. Той мисли, че така го е намислил, а зад неговата мисъл седи нещо, което той не знае. Тази мисъл да се загнезди във вас: Когато дойдем и влезем в онзи, разбра-ния живот, да сътрудничим на Бога, Който работи. И ние да сътрудничим и да работим с Него заедно. В съвременния свят всичките народи, общества, домове и индивиди, и най-малките същества, все идат да сътрудничат с Божествения закон на свободата. Всички сътрудничат в светлината, в свободата, в силата. Според тяхното развитие се дава съответна светлина, дава се съответна топлина и сила.

Под думата „топлина“ се разбира степента на вашите чувствувания, които имате. Чувствувания има от най-разен вид, разни калибри. Да кажем, че се увеличи вашата чувствителност. Дадат ви един французки наполеон. Ще се зароди едно до-волство. Дават ви два наполеона □ усилюва се задоволството, дават ви три, четири, пет, шест, седем, осем, девет □ доволството ви все расте. Като дойде до едно място, вашето чувство вече не се усилюва, оттам ще ви стане безразлично. Там, дето ти стане

безразлично, вие сте взели повече. Като се качите до най-горната точка и не вземете нито един наполеон повече, то е нормата. И в яденето е същият закон. Като вземеш, първата хапка е най-сладка. Втората е по-сладка, три, четири са по-сладки, но дойдеш до едно място, дето вече се пресищаш. Ако вземеш една хапка повече, наставка обратен процес. Не си доядай. Нека има нещо в живота, което не си постигнал. Ти ще бъдеш щастлив. Щом постигнеш всичките желания на Земята, ти ще бъдеш нещастен човек.

Разправят за двама американци, единият се наричал Ингърсол, другият □ Бичер. Единият бил един отличен адвокат, учен човек, специалист. Другият, Бичер, бил един от прочутите оратори, красноречиви проповедници. И двамата живеят във Вашингтон, в един хотел със съседни прозорци, разговарят се. Бичер се загледал нещо в улицата, гледа, нещо тичат. Ингърсол го пита: „Какво гледаш?“ □ „Гледах един инвалид, сакат с един крак, дойде един, че му ритна патериците и той се търкаля по земята.“ Ингърсол казва: „Какво магаре, че му ритнал патерицата.“ Казва му Бичер: „Ти си онзи, който риташ. Ти осакащаш вярата на хората.“ Какво ще риташ на един човек неговата патерица? Който и да е, тя му помага нещо. Не препоръчвам патерица, но като нямаш два крака, патериците са за предпочитане. Ако имаш два крака, още по-добре. Следователно, ако имаш два крака, те са основа; да имаш два крака, то е разрешение на въпроса. Човек, който не цени краката си, той няма добра основа.

Аз бих ви препоръчал вечерно време да миете краката си и малко да ги погладите, пръстите, краката, помилвайте ги. Кажете: „Много ви благодаря, че днес ми услужихте много добре.“ Това правили ли сте? Казвате: „Те са крака, те са службаши.“ Вие искате те да бъдат много внимателни, да ви почитат, да имат уважение. Вие сте ги затворили в обувката, измъчват се вашите слуги и искате да бъдете щастливи. Докато не направите краката си щастливи, и вие не можете да бъдете щастливи. Вие носете хубави обувка, да нямате мазоли.

Религиозните хора казват, че от това смъртното тяло трябва да се освободиш. Да се освободят от тази плът. Най-голямото благо, което имаме на Земята, то е нашето тяло. Ония лошите привички, които сме придобили, от тях трябва да се освободим. От лошите наследствени привички, които сме придобили, които

са присадки в нас. После да дадем свобода на природата, както е било първоначално. Говорим някой път за възкресението на тялото. Като се освободим от всичките лоши навици, които имаме, от ония лоши мисли, които нас ни измъчват, от ония лоши желания, от ония лоши постъпки, ние ще престанем най-първо да измъчваме себе си. Ние сами сме най-големите мъчители. Седиш цял ден и критикуваш защо светът е създаден така, защо хората са такива. И другите хора са точно такива, както си и ти. И ти, и те критикуват, всички критикуват. Всички сега знаем, че войната е лоша. По кой начин може да се поправи светът? Според мене, ако две кучета се карат за една кост, ще донеса още една кост, че да има и за едното, и за другото по една кост. Спорът ще престане. Докато е една кост, силният я взима. Хвърля още една кост и въпросът се разрешава. Въпросът е там.

Всеки един човек има три неща, с които може да се задоволи. Имаш една съществена мисъл, с която трябва да се задоволиш. Има едно съществено желание, с което трябва да се задоволиш. Има и една съществена постъпка. То са трите неща. Има една мисъл в ума ти, тази наричам Божествената мисъл; има едно Божествено чувствование в твоето сърце и една Божествена постъпка във волята. Те са основата на твоето щастие. Те са пробният камък, с който ти можеш да станеш щастлив човек. При тази мисъл, умът ти ще функционира правилно и при онази постъпка, волята ти ще функционира правилно. Казвам: Тази пробната мисъл, то е Божественото, то е мъдростта, Божественото знание, светлината. Пробният камък, то е добрият живот на любовта. Пробният камък на истината, то е свободата. Ако ти не си свободен в своята мисъл, ако ти не си свободен в своите чувства и в своите постъпки, ти не можеш да имаш добър живот. Всички вие сте в къпалнята и чакате. Всички вие сте от тридесет и осем години. Казвам: Сега, хайде ще кажа една дума. Искате ли да бъдете здрави? Не здрави само телата ви. Искате ли умът ви да се намести на място? Искате ли да се намести сърцето и волята да се намести? Сега на вас няма да ви кажа като излезете, да кукуригате.

Поставете онова Божественото знание в ума. Има една светлина, която е мека. Има една топлина, която е мека, което не гори и не изгаря. Турете я в сърцето. Имайте една сила, която

е мека, поставете я във вашата воля. Най-първо, чрез меката светлина, като се обърнете, ще видите туй, което наричате Божие лице; чрез меката топлина ще видите пулсирането на Божието сърце, какво е спрямо вас и през меките постъпки ще видите онази разумност, която съществува в цялата природа.

Знаете ли какво нещо е въздържанието? Представете си, че вас ви турят на позорен стълб, по свобода го приемате. Вие сте един цар. Ако свържат на един стълб един цар и започнат да го укоряват, а той да е спокоен и да слуша това, като го обиждат, а има сила да отмъсти, ако този цар не постъпи според тях, той е търпелив човек, той има светлина в ума си.

Та казвам: Някои от вас мислите, че сте търпеливи. Търпеливи сте, понеже нямате никаква сила. Търпеливи сте, понеже нямате никаква мисъл. Търпелив е онзи човек, който има Божествената светлина, онзи, който има Божествената топлина и Божествената сила. Аз наричам, този е търпеливият човек. Според мене търпението е наука за добиване на Божествената светлина, за добиване на Божествената топлина и за добиване на Божествената сила, които са необходими на Земята.

Един ден ще дойде да умирате; какво ще правите, я ми кажете? Ще дойде смъртта, ще каже: „Хайде сега, да се преборим.“ Вие се плашите. Ще дойде смъртта, ще иска да се пребори и ще ви гътне и ти ще свършиш. Смъртта хвана Дан Колов и го гътна. Като те хване, трябва да ☐ се противопоставите, да се борите, тя като погледне, да каже: „За пръв път срещам човек, когото не мога да гътна на земята.“ Ако вас може да ви гътне сиромашията, да се обезсърчите, мислите ли, че вие сте силен човек? Ако вие може да се обидите от една дума само, мислите ли, че сте силен човек? Светът тук е една школа, едно училище на Земята. Място на всички дипломатически лъжи. Решиш ти да се молиш, дяволът дойде, казва: „Какво чакаш, сега не му е времето да се молиш. Не се моли, но направи нещо, че тогава да се молиш. Той Господ с твоите празни думи ли ще се занимава? Иди първо да направиш нещо добро.“ Щом отидеш да направиш нещо добро, ти после не можеш да се молиш, изгубиш настроението. Ти не можеш да се молиш. Когато ние отидем при Бога да се молим, Той ще ни попита: „Доволни ли сте вие от онова, което направих за вас? Вие свършихте ли работата,

която имаште да свършите?“ Значи ти ще Му разправяш за работата, която има да вършиш, какво си вършил. Пък вие ще Му разправяте неща, които Той не иска и които не са необходими.

Какво дава „Отче наш?“ „Отче наш, да се свети името Ти, да дойде царството Ти, да бъде волята Ти.“ Казва там за „хляба наш насъщний, дай ни го нам днес.“ Ти казваш: „Господи, прости ни греховете.“ Бог грехове не прощава. То е лъжлива идея. Онези ангели, които съгрешиха, които направиха грях, тях ги държи отговорни, те ще понесат последствията. Хората, които направиха погрешки, счита ги за погрешки. На тях се прощава. Казвам: Не си туряйте греховете на дявола. И вие да идете с него заедно дето той отива, вие не разбирате.

Нали знаете онзи анекдот, дето се явява дяволът при един светия, в християнската епоха било, дяволът казва: „Много голям грешник съм. Моли се на Господа заради мене.“ Той започнал да се моли. Явява се един ангел на светията и казва: „Да се молиш за него. Той не е грешник, но той е дяволът. Но, за да го познаеш, втория път като дойде, ето как да го изпиташ. Ти ще кажеш на дявола той да се качи на една канара и цяла година да казва: „Господи, аз съм мерзост на запустението.“ След една година дяволът иде пак при светията. Казва на дявола: „Ти ще идеш на една канара, цяла година да стоиш там и да казваш: „Аз съм мерзост на запустението.“ Казва: „Аз, който заповядвам на света, не се моля аз, то е твоя работа.“ Тогава той му казал: „Старата злоба не може да бъде нова добродетел.“

Три неща помнете: Поставете любовта в сърцето си, знанието в ума си и поставете силата във вашата воля. Те са трите неща, с които ние трябва да се свържем с Онзи, Който създал света. Като идете при Бога, ще Му кажете доволни ли сте от онова, което направил за вас и за работата, която сте свършили, как е □ ни повече, ни по-малко. После ще кажете: „Де да го знам как да кажа?“ Ако идете да говорите по телефона с някого, вие не го виждате, но го чувате. Сега, в съвременния живот вие може да говорите на някого на хиляди километра, не го виждате, чувате гласа му по телефона. По гласа ще го познаете. После, по думите пак ще го познаете.

Та казвам: Като идете на вашия телефон, не познавате ли гласа на Бога? Всяка Божествена дума, която дойде до вашия

ум, ще произведе светлина. Всяка Божествена дума, която дойде до вашето сърце, ще произведе топлина. Всяка Божествена дума, която дойде до вашето тяло, до вашата воля, ще произведе сила във вас. Вие ще почувствувате Божествената светлина, Божествената топлина и Божествената сила и веднага ще се изправите. Всичките мъчнотии, които ви заобикалят, вие ще може да се справите с тях. Туй е Божият глас. И мъртвите, които чуят гласа, и те ще оживеят, ще станат.

Та казвам: Отправете ума си нагоре, да дойде тази Божествена светлина. Отправете сърцето си нагоре, да дойде тази Божествена топлина. Отправете и волята си нагоре, да дойде Божествената сила.

И там имаше човек, който беше готов да възприеме Божествената светлина, Божествената топлина и Божествената сила.

„Благословен Господ Бог наш“

„Добрата молитва“

*26-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 7.IV.1940 г., 10 ч. сутринта,
София □ Изгрев.*

ДЪРВОТО НА ЖИВОТА

„Отче наш“

„Благост, благост“

Послание към Евреите, 12-а глава, 26-и стих.

„Духът Божи“

Ние се движим в един свят, който още не е установен, преходен е. Вие не разбирате какво нещо е животът. Той е преходна форма, като нещо подготвително, което сега се готви да дойде. Това, което се готви, е по-хубаво от това, което имаме. Онези, които така разбират нещата, мислят и очакват. Онези, които не са сведущи по този въпрос, мислят, че това, което днес имаме, е последно. И затова те гледат да не изгубят това, което днес имат. И всички нещастия в света произтичат от онези погрешни схващания, които човечеството от хиляди години е имало за онова, което съществува в природата и в живота, както в религиозния, така и в научния.

Във всички науки, във всички религии има нещо, което липсва. Вземете, запример, понятието на хората за Бога. Вземете човека, това разумно същество □ на кого не се е молило. Това същество, за което се казва, че е създадено по образ и подобие Божие, което има голямо мнение за себе си, и едва ли не иска цял свят да му се поклони, си направило един истукан, един идол и на него се моли. Ето, тези разумни същества, хората, като се яви някой велик и гениален човек, докато е жив, те го гонят, изтезават; като умрат, те започват да се кланят на костите им и да очакват от тия кости някакво спасение. Това е заблуждение, което седи във човека. Аз го наричам психологическа хипноза. Значи, хората са хипнотизирани. Рядко ще срещнете човек, който не е хипнотизиран, било от богатство, от слава или от друго нещо. Срещате някого □ върви като замаян и казва:

„Пари искам, богатство искам, знание, сила искам.“

В Америка един апаш често си казвал: „Човек, за да стане човек, непременно трябва да обере някой голям богаташ.“ Случило се, че той проследил един богат американец, който отивал по Европа на екскурзия и взел със себе си голяма част от своето богатство. Апашът се зарадвал, че срещнал такъв богат човек и се качил на парахода. По едно време капитанът на парахода извикал: „Параходът потъва!“ Докато апашът си мислил, че всичко наредил, параходът потънал и парите потънали.

Много хора мязат на този апаш. Те мислят, че всичко са наредили и им остава да живеят, а виждат, че са се лъгали. Вижте какво представят тези големи параходи, които американците наричат „дрендаят“. Те са от няколко етажи. Като ги погледнете, виждате, как величествено се движат по морето, страх да те хване. Обаче като се сражават помежду си, виждате, че се наклонил на една или на друга страна и постепенно потъва. Някой път го раняват само и виждате как се връща като някой ранен войник, който отива да се лекува. И след това трябва да се правят превръзки на раните, които са причинени на тия големи същества. И после хората се чудят защо става така. И за мене е чудно защо хората носят цилиндри на главата си. Не съм против цилиндрите, хубаво нещо са те, защото под главата има доста въздух, а главата се нуждае от въздух. Цилиндрите са по-добри от смачканите шапки.

Един ден видях една позната госпожа, добре облечена, с хубава рокля, но турила шапката си накриво, надясно. Казвам: „Ти приличаш на ония български момци, едновременно, които, като наредят работите си, накривят си шапките надясно.“ □ „Какво съм се наредила? Аз не съм женена, търся някого, да се ожения за него.“ Казах □: „Ти ще се ожениш, но докато носиш шапката си накриво, ще бъдеш нещастна. Трябва да носиш шапката си направо, нито надясно, нито наляво.“ След това □ показвам какви петна има по ноктите □ и казвам: „Тия петна са признаци на голямо напрежение в нервната ти система. Докато не измениш мисълта си, тия петна няма да изчезнат.“ Казах □: „Ти имаш хубави заложиби в ума си, но не мислиш сериозно. Ти търсиш другар, за да бъдеш щастлива, но не знаеш, че щастието на човека зависи от неговия ум. Аз зная какво търсиш. Ти търсиш

някой, който да те обича. Има Един, Който те обича.“ □ „Така ли? Аз го търся от толкоз години, а не мога да го намеря. Не съм го срещнала тук, няма го.“ □ „Да, Онзи, Който е направил вселената, Той те обича.“ □ „Къде е Той?“ □ „Светлината, която влиза в очите ти, въздухът, който приемаш в дробовете си, прясната вода, която утолява жаждата ти, плодовете, които ядеш □ сливи, ябълки, круши, пък и всеки човек, когото срещаш, това е все проявление на Този, Който те обича. Ти седиш много далеч от Този, Който те обича. Твоите чувства са много потиснати. Ти имаш голям страх. Постоянно ходиш с два револвера, нащрек си. Хвърли револверите настрана. Ако е за оръжия, аз имам повече от тебе, но знай, че и десет да имам, нищо не струвам.“

След това тази дама ми разправи един сън, действителен, който сънувал един неин познат. Сънят се съвпадал с времето, когато детето му боледувало от сливици, за което го оперирали. Обаче и след операцията състоянието на детето не се много подобрило. Сънят бил такъв: Той пътувал по една планина. Срещу него излязло голямо, страшно чудовище. Той се уплашил, но веднага се навел, взел един голям камък и ударил чудовището. Веднага от него потекла някаква течност, но въпреки това чудовището продължило пътя си. Какво показва този сън? Това чудовище представя болката на детето. Бащата ударил чудовището, значи операцията е направена, но болката още не изчезнала. Чудовището останало живо, макар че от него изтекла някаква течност. Раната тече още, но е жива, не е още съвсем оздравяла.

Болката е приятелка на човека, но трябва да я разбираш. Ако не я разбираш, тя ще те погълне. Ако я разбираш, тя е подобна на плодно дърво, което ти дава своя плод и ти се радваш.

Сега вие се интересувате коя е тази дама. Всички вие, нищо повече. Кой е този мъж? Всички вие, нищо повече. Аз не намирам, че хората се различават много едни от други. Всички хора си приличат. Някой минава за умен. Като те срещне, ще те измери. Най-малкото движение, което направиш, той ще го подложи на изследване. Каквото кажеш, ще те следи да види доколко си искрен. Ще следи да види дали в думите ти няма нещо двусмислено. Когато давам съвет на някой болен, той остава недоволен и казва: „Това са празни думи. Кажи ми нещо реално.“ Казвам

му: „Ще мине.“ □ „Как ще мине?“ Този човек е недоволен, защото иска още в дадения момент да мине болката му, но следният момент тя пак ще дойде, и то увеличена. Някой страда, но и страданието не може преждевременно да се махне. Ако се махне преждевременно, то ще се удвои. Този закон се отнася и до радостта на човека. Не можеш да увеличиш радостта на човека повече от тази, която в дадения момент има, защото нервната му система не е нагодена да възприеме мощната енергия на голямата радост.

Тъй щото, страданията не са нищо друго освен известни методи, чрез които нервната система се тонира, за да може да издържа на радостите. Някои искат да придобият Божествената любов. Хиляди години е трябвало те да се каляват, за да може сърцето им да издържа на любовта. Хубаво нещо е любовта, но тя трябва да се цени. Има хора, които не могат да четат Библията. Като се разболеят, те лежат на нея, турят я под възглавницата си, ту на дясната, ту на лявата страна. Някой казва: „Трябва да имам любов.“ Ти произнасяш думата „любов“, но тя няма никакъв смисъл. За да бъде мощна, любовта трябва да има обект, или потенциал. Най-малката любов трябва да има поне един, два, три, четири, пет, шест, до дванадесет потенциала. Потенциалът е запас, от който зависи щастието на човека. Ти вървиш по пътя, торбата ти е пълна с хляб. Значи, потенциал имаш. Като изядеш един хляб, два ще ти останат. Като изядеш и тях, нищо няма да ти остане □ нямаш потенциал, нямаш енергия в себе си. Какво ще ти остане тогава? Гладът ще дойде. Така ще почувствуваш, че хлябът ти е необходим в живота. Трябва ти поне един самун хляб. Като изчезне и той, какво ще разбереш? Ще разбереш, че и със самун □ лошо, но без самун □ по-лошо.

Сега въпросът е до религиозните вярвания на хората. Вярванията, през които са минали християните, са пълни със заблуждения. В подсъзнанието си хората нямат ясна представа за Бога. Мнозина си представят Бога като човек, който днеска е на един ум, утре □ на друг. Някои имат слабостта да мислят, че могат да подкупят Господа, да Го залъжат с малко масло, да Му заколят едно теле. Някой казва: „Чудно нещо, от сутрин до вечер се моля на Господа, но нищо не съм получил.“ Казвам: Ти от сутрин до вечер се молиш, разклащаш само въздуха, но нищо

не си допринесъл с молитвата си. Ти още нищо не си научил. Ти не си се научил още да обичаш Господа. Някои се молят, казват: „Господи, помогни ни, гладни сме.“ Ти се молиш цял ден, искаш да ти помогне Господ, а ти не помагаш никому. Помощ за помощ върви и любов за любов. Всеки иска да се подигне. Ти не можеш да се подигнеш, докато не подигнеш ближния си. Ако има някой в света, който е подигнат и въздигнат, то е Бог. Той никога не е падал и няма да падне.

Значи, има Един в света, Който подига всички. Сега трябва работници, които да повдигат падналите. Кои са падналите? Който нямат ясна представа за Бога. Някои казват: „Как да обичаме Господа, когато нищо не ни е дал?“ Този човек казва първата лъжа. Той има отлична глава, хубави сини очи, хубави ръце, с хубави пръсти, но като не знае как да ги употреби, отива да бие с тях този, онзи. Ти имаш една отлична ръка, която може навсякъде да носи благословието, а ти ходиш да биеш с нея. Не съм против боя. Аз не съм от тези, мирните хора. Казвам: Мирът е за разумните държави, а не за глупавите. Мирът е за добрите държави, а не за лошите. Това трябва да го знаят всички. Сега някои искат любовта. И любовта е за добрите хора, не е за лошите хора. Лошите хора са пробити грънци. Каквото благословение и да им дадеш, то ще изтече навън. Ти не можеш да обичаш лошия човек. Ако го обичаш, той ще стане по-лош. Ако му дадеш пари, той ще стане по-лош. Всеки трябва да дойде до онова положение, да знае, че не са материалните блага, които създават човека. Материалните блага трябва да дойдат отпосле.

Сега всички имат желание да развиват националното чувство на човека. Сега и в България казват, че човек трябва да обича народа си. Как ще обича народа си? Той Бога не обича, България и българите ще обича. Според мене всички, които обичат Бога, са добри патриоти. Който може да се жертвува за Бога, той е патриот. Който обича Бога, той обича и отечеството си, и обществото, и народа. Мнозина мислят, че онези хора, които любят Бога, са загубени, а онези, които не Го любят, са умни. Точно обратно: онези, които не любят Бога, са загубени, а тези, които Го любят, са умни. Какво нещо е народът? Казвате: „Милият народ.“ „Милият народ“ казвате, а когато дойде някой от града тука, казвате: „Този простак, какво дошъл тук, със скъ-

саните си потури?“ Значи в главата на хората седи идеята за „милният народ“, а като видят някого от този народ, казват: „Простак е този човек.“ Много се лъжете, не са простаците.

Има една тъй наречена свободна душа, която се проявява във всички народи. Запример, българите са шест милиона. Тази душа се проявява във всички шест милиона хора. Това означава „българин“ □ в който се проявява тази душа. Казвам: Българин е онзи, който носи светъл ум, топло сърце. Или българин е онзи, който носи в ума си знание и светлина, в сърцето си □ любов, а в тялото си □ истината. Отдето минава той, всички хора възкръсват. Дето мине той, всички хора излизат вън от гробовете си. Това наричам аз „българин“. Един е такъв българин в света. Същото може да се каже и за останалите държави. Един такъв англичанин има, един германец, един французин, един японец, един китаец, един от Дания, един от Швеция, един от Норвегия, един е във Финландия и т.н. Един евреин има такъв.

Днес всички хора спорят кой стои по-високо. Не е въпросът там. Другояче седи идеята. Аз ви давам обяснение на въпроса дали аз съм по-високо от другите хора. Изобщо трябва ли да се задава такъв въпрос? Кракът ще пита: „Дали съм аз?“ Ръката ще пита: „Дали съм аз?“ Очите, ушите, носът, устата, косите □ всички ще питат: „Дали съм аз?“ Че, на главата и на брадата на човека има около двеста и петдесет хиляди косми. Освен това, човек има на тялото си седем милиона прозорци, т.е. пори, на всяка пора по един косъм. И ако всеки косъм от тия седем милиона косми каже: „Дали съм аз?“, те ли са наистина, които стоят по-високо? Когато състоянието на човека е добро, и на тях ще бъде добре. Когато човек загази, и те ще загазят.

Казвам: Във всички трябва да възкръсне идеята за общото добро. Вие имате тази идея в себе си, но някой път излизате от правата посока на живота и казвате: „На млади години бяхме по-умни.“ И сега, вместо да бъдете по-умни, вие започвате да отричате това, което сте правили в младини. Значи това, което сте правили в младини, било глупаво, а в старини сте по-умни. Ами като умреш, това не е ли глупава работа? Да караш хората да те погребват, да се кланят на костите ти, това много умно ли е? Докато си бил жив, никой не ти се е кланял, а като умреш, всички започват да ти се кланят. Умно ли е това? Не казвам, че

това е лошо, но аз гледам на добрата страна. Като се кланят на умрелия, хората искат да кажат: „Ние сега те познаваме. Съжаляваме, че като беше между нас, не те познахме. Като дойдеш втори път, ще ти окажем всичкото си уважение и почитание. Сега се кланяме на костите ти.“ Обаче, като дойде втори път на Земята, те пак започват да разискват: „Този ли е същият, или не е?“

За пророк Илия беше казано, че ще дойде пак на Земята. Той дойде във форма на Иоан Кръстител, но не го познаха. Някои от вас искат да знаят какво нещо е Иоан, какво означава. Но за да знаете какво нещо е Иоан, вие трябва да изучавате еврейската кабала. Но да оставим тези работи настрана. Да знаете, че дето е законът, там е Илия. Дето има дърво, там е Илия. Дето има Изабела, там е Илия. Дето има Ирод, там е Иоан. Дето има Иродиада, там е Иоан. Дето е Иоан, там ще има снемане на глава. Защо снемат главите на хората от рамената им? Защото има закон. Законът винаги сваля главите на хората. Той казва: „Много глави не трябва. Една глава е достатъчна.“ Той реже главите на хората, докато остане само една глава.

Когато дойде любовта, тя търпи всички глави, тя търпи всички сърца, тя търпи всички тела. Законът търпи само една глава, само едно сърце и само едно тяло. Така се е явила и расовата борба. Казват, че арийската раса е Божествена, всички други трябва да служат на нея, тя е господар, а всички други трябва да ☐ служат. Казват, че тя е най-благородната раса. Къде е мястото на тази раса в човека? Значи, арийската раса е в главата, семитската ☐ в сърцето, а монголската ☐ в стомахта. Казано е в Писанието, че сърцето е било покварено. Значи семитската раса е била покварена. Затова и до днес още я гонят ☐ пречиства се сърцето. Питат къде са евреите? В сърцето. Значи сърцето на всеки човек е еврейско, умът му е арийски, а стомахът ☐ монголски.

Сега аз не ви заставям да приемете тези твърдения. Аз само нахвърлям известни идеи. Това още не е най-същественото. Според мене главата е създадена, за да възприема Божествената светлина, сърцето ☐ за да възприема Божествената топлина, а стомахът ☐ за да възприема Божествената сила. Стомахът е динамото в човека. Светлината е условие за придобиване на зна-

нието, топлината □ условие за чувствата, а силата □ за постъпките. Следователно, ако ти нямаш топлина, чувствата ти няма да се проявят. Живот без чувства, това е една пустиня, пълна с прах и пепел. Такъв живот няма смисъл. Онова, което ни радва на Земята, това са чувствата. Това е свят, който е насаден с различни цветя и плодове. Някои мислят, че само умственият свят е важен. Мисълта е най-красивото нещо в света, но и без чувства не може. Мисъл без чувства, но и чувства без мисъл, нищо не струват. Ако видите една мисъл, едно чувство и една постъпка в духовния свят, те са като ангели. Значи, три ангела има в човека: единият ангел е в главата, другият □ в сърцето, а третият □ в стомаха, той го регулира, като някой огняр.

Много хора на Земята извършват работата на огняри в параклада, но те не са доволни от себе си, от своя живот, и казват: „Защо Господ направи света така? Не може ли да направи един свят, в който хората да не ядат?“ Направете вие един такъв свят. Дайте вие един план, да покажете как трябва да бъде създаден светът. Не е достатъчно само да говорите, но дайте вие един план, да видим как можете да създадете човека, без да има нужда от ядене. Психологически въпросът се свежда към следното: ти [не] можеш да дадеш нещо от себе си, докато не си приел. Божественото се проявява, като дава нещо от Себе си □ чрез даване. Бог е създал света преди още той да се прояви. Това показва Неговото вечно безкористие. Той дал живот на всички хора, да живеят, като ги е оставил свободни.

Казвате: „Бог не знае ли, че ние страдаме?“ Той се интересува от това дали вие живеете. Като страдате, вие живеете. Следователно Бог се радва, че живеете. Бог се радва и като страдате, и като се радвате. И за едното, и за другото Му е приятно. Хората мислят, че страданията им са нещастия за тях. Не, страданията, които хората имат, ни най-малко не са нещастия за тях. Страданията не са нищо друго освен подготовка на човешката душа за онези красиви моменти. Ще дойде ден, когато ще се създаде един свят без страдания, но когато хората влязат в този свят, всички трябва да се обичат. Когато любовта действа в умовете, в сърцата и в телата на всички хора едновременно, тогава ние ще влезем в Божествения свят. Засега даже и духовният свят не е достъпен за хората. Той е разделен

на два лагера: в единия лагер живеят тъмни, лоши духове, а в другия □ светли, добри духове. Те се гледат отдалеч, приказват си, но на гости не си ходят. Понякога правят изключение, пушат някой дух от единия лагер в другия, но като постои там една седмица, казва: „Не е за мене тук, ще си отида.“ Казвате: „Възможно ли е това?“

За обяснение на тази идея, ще ви приведа един пример. Един английски апаш чул, че имало един проповедник, който проповядвал много хубаво. Слушателите му се увличали от неговите проповеди и се захласвали. Апашът си казвал: „Това място е за мене. Ще отида там и когато те се захласнат, ще бръкна в джобовете им и ще си измъкна една голяма сума.“ Той отишъл в църквата, дето проповедникът държал своите проповеди и заел едно удобно място, все около богати. Влязъл проповедникът и започнал своята беседа. Той чакал момента слушателите да се захласнат и си казвал: „Ето, в този момент ще пристъпя към своята работа“, но неусетно и той се увлякъл в проповедта, захласнал се и не забелязал как проповедта се свършила. Когато започнали всички да излизат, той си казал: „Този дявол ме накара и мене да се захласна, но втори път няма да му отстъпя.“ Отишъл втори път на църквата и пак се захласнал. Той продължавал да отива още няколко пъти, все с надежда, че ще се противопостави на дявола, който го захласвал. Но като се убедил, че не може, най-после казал: „Няма повече да ходя на тези проповеди, не ме интересуват тези работи. Те по-скоро ще станат причина да си изгубя занаята.“

Има лоши хора в света, които се страхуват да не си изгубят занаята. Те казват: „Ако посещаваме такива проповеди, ние ще изгубим своята самостоятелност, ще станем като баби. Това хора ли са? Да се захласват от една проповед.“ Прави са тия хора, такива са разбиранията им. Те искат да бъдат силни, но не знаят, че тези силни хора сами си причиняват страдания. Някой се отчае, току вземе нож, иска да се самоубие. Без да знаят, хората със своите мисли си причиняват едни на други страдания. И след всичко това искат да бъдат щастливи. Мислете добре, за да приемат вашите добри мисли и близките ви, и така да си правите един на други добро, а не пакости. Ако мислиш добре, добро ще бъде и на тебе, и на твоите ближни. Такъв е Божественият закон.

Като дойде злото при вас, приемоте го като подбудителна сила, като подтик. Ако то дойде, ще ви каже: „Направи зло на едн-кой си човек.“ Ти ще го изслушаш, но ще направиш точно обратното □ ще направиш добро на този човек. То ще ви говори по един начин, а вие □ а вие ще вършите друго. Обаче човек може едновременно да направи и доброто, и злото. Как може така? Ще ви дам един пример. Представете си, че злото ми нашепва: „Направи зло на този човек. Излей шишето му.“ Виждам, че срещу мене иде един беден човек, който носи в ръката си шише с вода. Тогава аз изпълнявам желанието на лошия дух. Взимам шишето на бедния човек, отварям го и го изливам на земята. Той се чуди какво правя и остава недоволен и оскърбен от мене. След това му казвам: „Ела сега с мене.“ Завеждам го при близкия хубав извор, измивам шишето му добре и му го давам пълно с чиста, свежа вода. Той ми благодари. По този начин аз изпълних желанието на лошия дух, като излях водата на бедния човек, но изпълних желанието и на добрия, като му напълних шишето с чиста, изворна вода и му показах отде може да черпи такава вода. Човек трябва да бъде умен, да знае как да постъпва с дявола. Знаете ли колко е мъчно човек да бъде благодарен? Опитвали ли сте се да бъдете благодарни?

Един ден иде при мене една дама от благородното софийско общество и ме пита какво да прави с мъжа си. Казва, че не могла да го търпи, не може да живее с него. Казвам: „Ти трябваше да дойдеш при мене, по-рано, преди да се ожениш, а сега е вече късно. Сега ще ти кажа друг съвет.“ □ „Какъв?“ □ „Ще ти кажа да го търпиш.“ □ „Ама, не мога.“ □ „Тогава ще го напуснеш.“ □ „Ами кой ще ме гледа?“ □ „Тогава ще го търпиш. Ще намериш една добра черта в характера му и ще му слугуваш беззаветно. Все трябва да има поне една добра черта този човек. Ако няма нещо хубаво в себе си, как се ожени за него?“ □ „Излъга ме.“ □ „Как позна, че те е излъгал? Я ми го опиши какъв е.“ И тя започва да го описва: „Има дебели вежди, челото му е средно, не е много високо.“ □ „Значи, паметлив човек е.“ □ „Ръцете му са мускулести.“ □ „Много енергичен човек е той.“ □ „Как да не е енергичен? Гърбът ми знае това.“ □ „Аз имам един цяр, с който можеш да си помогнеш.“ □ „Какъв е този цяр?“ □ „Ще ти дам една доза. Този цяр е любовта. Любовта е цяр срещу всички болки. Ето как ще приложиш този цяр. Ще напишеш на една книжка: „Лю-

бовта е цяр за всички болки.“ След това ще изгориш листчето, ще събереш пепелта и ще я туриш в една чаша с вода. И двамата ще пиете.“ □ „Ама ти се подиграваш с мене.“ □ „Не, сериозно ти говоря.“ Тя разбира съвсем буквално тази работа. Ако напише това изречение на книга, както трябва, със смисъл, и да тури книгата в огъня, тя няма да изгори. Колкото и да я гори, няма да изгори. Ако изгори, нека направи опит да изпие пепелта. Ще види, че мъжът □ ще почне да омеква.

Сега ние живеем в една епоха, когато Бог действа в света. Той прави едно голямо преобразуване в цялата природа, в целия строй. Казано е в Писанието, че Слънцето ще потъмнее, звездите ще угаснат, Луната ще потъмнее. Това показва, че всички онези религиозни, криви вярвания, които хората са имали от хиляди години насам, ще изчезнат, ще си заминат. Всички онези закони и правила, които хората са имали, и те ще си заминат. В света трябва да се внесе нещо ново, нещо хубаво. В бъдещия строй, в това, което сега иде, смъртта няма да има място. Гладни хора няма да има. Ако има гладни, гладът ще бъде забавление за тях. И жадни хора няма да има. И жаждата ще бъде забавление. И болни хора няма да има. Всички хора ще бъдат здрави. И няма да се размножават чрезмерно, както сега. В бъдещия живот във всеки дом ще има само по едно дете, или мъжко или женско. Слуги няма да има. Всички ще се надпреварват кой да свърши някаква работа. И за работата няма да се плаща, както сега, заплати няма да има. Слугите ще бъдат на почетно място. В бъдещия строй господарите ще стават пред слугите си. Слугите ще раздават благата. Те ще носят благата на хората.

Ще кажете, че това мяза на приказките от „Хиляда и една нощ“. Казвате: „Как ще стане това?“ Както става с бубата. В първо време вие храните бубата с листа. Тя постепенно надебелява, става голяма. Един ден тя се отказва от вашите листа, започва да си върти главата на една и на друга страна, като някой капелмайстор, и току се покатери някъде, започва да преде една нишка. Щом изпреде пашкула, тя се затвори вътре известно време и мисли как да излезе от пашкула. И тази глупава буба един ден излиза във вид на пеперуда. Като пеперуда, тя се облича с пъстра дреха, украсена с четиридесет-петдесет

цвята. Как става това? Тази пеперуда е представител на един ангел. Той е нейният баща, който работил заедно с нея в лабораторията, за да я украси. Като свърши дрехата □, той казва: „Хайде, дъще, излез сега да се разходиш.“ Пеперудата е ангелче, скрито вътре в самолета. Вие не я виждате. Това, което се разхожда по света, е ангелско дете. Вие казвате, че това е пеперуда. Научно ли е това? Това е сто и едно на сто вярно. Какво разбирате вие под думата „ангелско дете“?

Ангелите са свършени хора, които са излезли от първата човешка раса, за която Бог казва: „И направи Бог човека по образ и подобие Свое. Мъжки и женски пол ги създаде.“ Това е Божествено творение. След това иде историята на човешката раса, за която се казва, че Бог взе пръст и направи от нея човека. Вдъхна в него после дихание и той стана жива душа. От човешката раса излизат и пеперудите, и животните, които слизат заедно с хората на Земята, да имат опитност, да видят какво представят хората. Някой дух слиза във вид на кон, на вол, на крава. Вие ги впрягате на работа, биете ги. Този дух се усмихне и си мисли: „Много има да пати главата ти.“ Кой стои по-високо: млекопитаещите ли, които дойдоха да помагат на хората, или хората? Те дойдоха преди човека, те са по-стари от него. Значи има условия да бъдат по-умни. Те заеха ниска служба. И наистина, службата на един вол е ниска и непочтена от ваше гледище, но понеже той разбира живота, той е заел тази ниска служба и се ползува от формата, която има. Но казвам: Има едно създание, което е Божествено.

Когато говоря за растенията и за животните, аз разбирам това, което Бог отначало е създал. Това е означено там, в рая, до дървото на живота. Не говоря за дървото за познаване на злото и доброто, но дървото за познаване на живота. Това е Божествената раса, за която се казва, че човек е създаден по образ и подобие Божие. В плодните дървета ние имаме образци от тази раса. Като ядеш от тези плодове, ако си болен, веднага оздравяваш. Христос казва: „Ако не ядете плътта Ми и не пиете кръвта Ми, нямате живот в себе си.“ Значи, това е живото дърво, от което като ядеш плод, ще оздравееш. Като възприемеш от неговите мисли, ти се просвещаващ. Като възприемеш от неговите чувства, ти се изпълваш с най-благородните чувства. Като

възприемеш неговите постъпки, ти ставаш силен. Неговите постъпки са Божествени. Ето защо вие трябва да измените начина на живота си.

Казват, че човек за човека е вълк. Това е резултат на дървото за познаване на доброто и злото. А в дървото за познаване на живота човек за човека е брат и сестра. В това дърво е майката, там е и бащата. Това дърво дава истинско понятие на човека, как дъщерята трябва да обича майка си. Как трябва да я обича? Както себе си. Когато Христос казва: „Един е вашият Отец“, Той подразбира дървото на живота. Като влезем в този живот, ще бъдем при Този, Единия, Който е жив. Това е вечният живот. Апостол Павел казва какво ще стане със сегашния порядък. Какво ще стане? Ще стане това, че ще излезете от гробовете си, ще излезете от дървото на познаване на доброто и на злото и ще влезете в дървото на живота. Тази е идеята, която е поставена в стиха. „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога и Христа, Когото си проводил.“ Това е Божественият живот, който е запален във всеки едного във вид на малко пламъче. Като го погледнеш, казваш: „Какво може да стане от него?“ Това пламъче ще създаде твоя ум и твоето сърце. Върху това пламъче почива бъдещото твое щастие.

Мнозина търсят Господа отвън. И това не е лошо, но трябва да знаете, че докато не намерите Бога отвътре, в себе си, отвън не можете да Го намерите. Христос казва: „Никой не може да дойде при Мене, ако Отец Ми не го привлече. И никой не може да отиде при Отца Ми, ако Аз не му покажа пътя.“ Този, който ще ни привлече, и Този, който ще ни покаже пътя, представят дървото на живота, при което трябва да отидем. Христос казва: „Това, което Отец Ме е научил, това ви говоря.“ Значи това, което Той ви е научил, това е истината. Не роптайте против това, което сега имате. Вие се оплаквате от живота. Не се оплаквайте. Научете се да се радвате на страданието.

Сега, като говоря за плача, вие мислите, че засягам някого. Не, аз говоря принципиално. Младият плаче, значи млад е само онзи, който е познал Бога. Възрастен е онзи, който е познал Бога. Стар е онзи, който е познал Бога. Когато човек се проявява, това показва, че той е познал Бога. Той ще бъде и млад, и възрастен, и стар. Той ще образува цялото колело, върху което

се движи животът. Той няма да има онази старост и немощ и слабост на стария. Младият представя семето, което е поникнало. Възрастният е цветето, което цъфти. Стариият е узрелият плод. Следователно човек трябва да се посее, да поникне, да израсне, да цъфне, да завърже и плодът му да узрее. Като узрее, това е стариият човек, който е познал Бога. Като опиташ този плод, ти ще придобиеш неговия живот. Животът ти ще се увеличи и ще станеш като него, т.е. ще познаеш Бога. И тогава, като дойдат страданията, ти поглеждаш дървото на живота, защото знаеш, че в него са условията на поникване, на растене, на цъфтене и на връзване. През всички изпитания, през които човек минава, има нещо, което може да израсте и да укрепне. Това ще остане в него и в бъдеще, а другите неща са скрити. Когато се гради целокупното здание, споровете ще изчезнат. Всички петна, които съществуват, са временни. Кой бояджия, като е работил, не е оцапал дрехата си? Кой художник, като рисувал картините си, не се е оцапал? Обаче, след като нарисова картините си, той дава изложение, разхожда се в салона, показва картините си. И ние сме художници, които рисуваме, но един ден, когато свършим картините си, ще ги изложим пред хората, да дадат мнението си. Това е животът на безсмъртието. Тогава всички ще се зарадват и ще видят, че всички страдания и радости представят Божествено благо, дадено от Бога.

Казвам: Светът се преобразява вече. Като чуете гласа Му, станете. Като чуете гласа Му, оживейте. Като чуете гласа Му, възкръснете.

Когато ви говоря да чуете гласа на Бога, подразбирам да имате известни опитности, известни придобивки. Аз разбирам онзи завършен процес, за който Христос казва: „Елате всички вие и Ме последвайте, да придобиете онова, което съм приготвил за вас, за избраните. Елате всички, а не само един.“

„Благословен Господ Бог наш“

Тайна молитва

*27-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 14.IV.1940 г., 10 ч. сутринта,
София □ Изгрев.*

КАКВОТО ПОПРОСИТЕ

„Отче наш“

„Благославяй, душе моя, Господа“

Ще прочета само един стих □ 14-и стих от 14-а глава от Евангелието на Иоана.

„Духът Божи“

Често слушате да се казва: „Трябва да живеем. Трябва да се живее.“ Трябва да се живее, но с живота заедно ние привличаме и страданията. Сегашните хора се нуждаят от знание, което да не ги обременява. Истинско знание е това, което не обременява ума. Положително чувство е това, което не обременява сърцето. Воля е това, което не обременява тялото. Единственото нещо, което отличава човека от другите животни, това е неговият ум. Първата задача на ума е да научи човека как да възприема светлината. Човек не може да мисли, ако не е запознат със законите на светлината. Вътрешно човек трябва да има едно вътрешно чувство на възприемане. Отпосле той ще изучава външно какво представя светлината. Значи, преди всичко той трябва да знае как да възприема светлината вътрешно. Проявената любов на Земята е проявената Божия мисъл във вечността. Божията мисъл се е проявявала у нас като реално отношение на любовта. Любовта не се заключава само в празните думи „аз те обичам“. И единият може да каже „аз те обичам“, и другият може да каже „аз те обичам“, но любовта между двама души представя друго нещо. Като обича ябълката, детето я изяжда. Лисицата като обича кокошката, изяжда я. Апашът като обича парите, открадва ги. Като обича дрехите си, човек ги облича.

Сега като дойдем до думата „крада“, виждам, че и тя е изопачена. В думата „крада“ се съдържа глаголят „ради“. Който не знае как да ради нещата, започва да краде. Човек създава кри-

вите мисли. Той е създал думата „крада“. Между „крада“ и „ради“ има малка разлика. Като извадите буквата „к“ от „крада“, имате „ради“.

Цялото човечество има придобивки благодарение на дейността на ума. Умът се занимава с възприемане на светлината. В последно време учените изучават окото и в него търсят дефектите, болезнените състояния, през които човек минава. Това наричат ирисова диагноза. Това е наука, която точно определя от какво страда човек и какво му предстои да мине. В окото могат да се видят различните болести на човека, както и ония, от които и в бъдеще ще се страда. Аз наричам тази наука патология, каквато е и науката на Ломброзо, да открива престъпните типове. Престъпленията, които човек върши, не представят самият човек. Това са отклоненията на неговия живот. Когато се изучава окото, трябва да се изучава в неговото нормално състояние, във възприятието на Божествената светлина, да видите какви добродетели има в човека. Какви болести има в човека, това не е важно, това не ме интересува, но какви добродетели има в него, това е важно. Къде ще видите, че умът на човека е добре развит и сърцето му е добре развито? На кое място ще намерите, че някой човек е справедлив, честен, милостив, кротък, въздържан и т.н.? Всичко това може да се види в окото на човека.

Като гледаш окото на човека, трябва да видиш на какво разчиташ, а не че стомахът му е разстроен, че мозъкът му е разстроен, или че нервната му система е разстроена. Той и без това ще ти каже, че стомахът го боли, че сърцето му не работи добре. Болният се нуждае от нещо. Внеси това, от което се нуждае, и той ще оздравее. Всички болести произтичат от един вътрешен недоимък на Божествената светлина. Това съм научил аз. До това заключение съм дошъл. Според моята наука, аз считам, че религиозните хора трябваше да бъдат най-красивите хора на света, защото те се занимават с Бога. Въпреки това, те не са красиви. Защо? Защото нямат ясна представа за Бога. Бог е най-красивият в света. Следователно ти не можеш да мислиш за Бога и да не си красив. Според мене е така. Ти не можеш да бъдеш при хляба, а да си гладен. Това е невъзможно.

Сега аз искам да освободя ума ви от всички предубеждения

на миналото. Сега вие искате да ви кажа нещо ново. Какво ново ще ви кажа, когато новото е във вас? Вие носите новото в себе си, но сте го заровили. Мнозина от вас сте заровили своите добродетели, не ги извяват. Бащата уповава на сина си, майката □ на дъщеря си, господарят □ на слугата си, учителят □ на учениците си, учениците □ на учителите си; всички упоават едни на други. Генералът уповава на своите войници, дървото уповава на своите корени, листа и клонища. И това е хубаво, но какво щеше да стане, ако човекът и растението нямат светлина, топлина, въздух, вода и храна? Сегашните хора, и религиозни, и светски, се спират върху удобствата както дървото върху листата и казват: „Трябва да имаме хубава къща.“ Добре е това, но преди всичко те трябва да знаят как да съградят своята къща. Тъй, както се градят сегашните къщи, те са създали най-големите злини на хората. Такива са моите наблюдения. Това не става от зла воля, но от незнание, от недоимък. Светлината в сегашните къщи не е най-същественото, а това не трябва да бъде така. Сегашните хора не знаят как да отварят очите си, да възприемат светлината. Някои само мигат и с мигане си остават. Човек трябва да знае как да възприема светлината в нейната пълнота. Добре е да се вглеждаме в очите на хората, да видите какво нещо е красиво око. В очите на някои човеци се отразява цялото небе. Яснота има в тях. Като погледнеш очите на такъв човек, цял свят се разкрива. Дълбочина има в тях. А някога, гледаш, очите на някой човек така потъмнели, че нищо не се вижда в тях. Те са скрити, потаени, като Венера. Някои хора са много плитки, а се мислят за дълбоки. Соломон казва, че глупавият, като мълчи, минава за умен.

Един господин разправя една своя опитност. Една вечер закъснял в една планинска местност, не можал да намери пътя си. Понеже било много тъмно, той се подхлъзнал, но успял да се хване за едно дърво и увиснал за него. Така прекарал цели пет часа. По едно време ръцете му толкова отмалели, че не могъл повече да се държи и решил да се спусне надолу, че каквото ще да става. Той мислил, че под него е голяма дълбока пропаст и като се спусне, ще остане на мястото си. Започнал мислено да се прощава с жена си, с децата си, с приятелите си, и след като се убедил, че животът му се свършва, спуснал се надолу. Каква била изненадата му, когато усетил, че се спуснал само около двадесет и пет сантиметра надолу

и стигнал земята.

Казвам: Много от страданията на сегашните хора са като тия на този господин, който се държал цели пет часа, да не би да падне в някоя пропаст. Той трябваше да се спусне пет часа по-рано, да не се измъчва. Следователно, и на вас казвам: Не пресилвайте страданията си. Не мислете, че страданията ви са много големи. Спуснете се от мисълта, на която се държите, да не се измъчвате излишно. Някои религиозни се държат с години за това дърво и си мислят: „Какво ще стане с нас? Ще се спасим или не? Ще ни приемат ли в рая или няма да ни приемат?“ После се питат тяхната вяра ли е по-права или на другите. Накъде водят тия въпроси? Ако отидете в Америка, ще видите, че много християни минават от едно общество във второ, в трето, навсякъде търсят спасение. Прави са хората, искат да се осигурят. Те искат да се осигурят в онзи свят. Чудно нещо! Какво ще се осигуряват, когато са осигурени? Те живеят в онзи свят, а искат да се осигурят. Те живеят в Бога, а Го търсят вън от себе си. Мнозина цитират, че „в Бога живеем и се движим“, а въпреки това не знаят къде е и Го търсят вън от себе си. Това е заблуждение, което се дължи на нещо. Младата мома живее при майка си и при баща си. Майка □ я обича, бащата □ също, грижат се за нея, но един ден □ стане нещо и тя започва да вижда, че на майката липсва нещо, на бащата □ също и решава да напусне бащиния си дом. Къде отива? Пристава на някой момък. Къде е грешката? Младата мома мисли, че като излезе от бащиния си дом, ще може да си създаде един по-добър, по-красив живот, отколкото този, който е водила при баща си и майка си.

Всички хора правят същата погрешка. Те мислят, че като излязат от Бога, като Го напуснат, ще намерят други хора, подобни на себе си, с които ще бъдат щастливи. Те не знаят, че нито един човек, който е пристанал, не е бил щастлив. Ако тук има някой, който, като е пристанал, да е бил щастлив, нека каже. Думата „пристанал“ и „представен“ е почти една и съща. Защо младата мома пристава на момъка? Защото обещанията му са такива. Той □ обещава, че ще я направи царица, ще я облече в копринени дрехи, със златна огърлица на врата, корона на главата, с диаманти украсена. Това са Божествени работи, които той □ говори и тогава момата си казва: „Намерих най-послед-

едно Божествено. Толкова години живях при майки си и при баща си, но те никога не са ми говорили такива работи. Те са ме заблуждавали.“ Действително, момъкът □ туря венец, но трънен. Той □ облича рокля, но не от коприна, а от коприва.

Като изнасям тия факти от живота, аз не ви осмивам, но изнасям вашите криви разбирания за нещата. Едно от двете е вярно: или момата не е разбрала какво □ казва момъкът, или той я е лъгал, дал обещания, които не може да изпълни. Някъде пък момата дава такива обещания и той напуска бащиния си дом. И тя знае да пише любовни писма. Аз имам цели албуми от писма на млади моми и момци. Голяма поезия има в тези писма. Аз я наричам „поезия на любовта“. Това е поезия на човешкия ум, на човешкото сърце и на човешката воля. Любовта не е външен процес, тя е вътрешен процес на човешкия ум и на човешкото сърце.

Сега ще се спра върху един пример, с който да направя мисълта си по-ясна, да разберете отде е дошло това отклонение в човешки живот. Когато една точка е в движение и излиза от своя център на движение, тя върви по права линия. При това знаем, че между две точки можем да прекараме само една права линия. Има същества, които вървят само по права линия. Запример, растенията вървят по права линия. „Аз съм □ казва □ растение“ и дига перпендикуляр. Като дойде на Земята, всяко растение върви първо перпендикулярно, после образува хоризонтални и отвесни линии според орбитата, в която се движи. Животните представят хоризонтални прави линии, а човек □ отвесни прави линии. Значи, в перпендикуляра имаме само две точки, в плоскостта □ четири, а в тялото, което има, както е кубът, шест страни, има повече точки. Електричеството върви по прави линии. Често слушате да казват: волтаж и ампераж. Какво е едното и какво другото? Едното означава количеството на материята, а другото □ силата на материята, с която електричеството се проявява. Така и за любовта говорим, че е по-голяма някъде и по-малка. Значи и любовта се разглежда по количество и по качество. Ние казваме, че количествено любовта се различава, някъде е по-голяма, някъде е по-малка, но по качество любовта навсякъде е една и съща. Значи качествено любовта на всички хора е една и съща. Но дойдем ли до количеството на нещата

на физическия свят, дето количеството е по-голямо, там се свършва повече работа; дето количеството е по-малко, там се свършва по-малко работа.

В Евангелието се казва, че един господар дал на слугите си по няколко таланта: на един от тях дал пет таланта и той спечелил още пет; на другия дал два таланта и той спечелил още два; а на третия дал един талант, но той го заровил в земята. Когато говорим за талантите, това е човешката воля, с която той работи. Като вложи ума и волята си на работа, от това зависи какво ще придобие човек.

Човек трябва да изучава законите на светлината. Като ги изучава, човек ще влезе във връзка с ония възвишени и разумни същества, които разнасят Божията мисъл и светлината по цялата вселена. Ти не можеш да се запознаеш с тези възвишени същества, ако не разбираш законите на светлината. Същевременно ние трябва да изучаваме законите на топлината, която иде от Слънцето. Ако не изучаваме законите на топлината, не можем да разберем живота. Тази светлина не е като нашата, която изгаря. Често ние се възхищаваме от един човек и казваме: „Този човек има хубаво сърце, топли чувства.“ Топлината на такива чувства е светла, а не тъмна. На тази топлина ние можем да се храним.

Най-после ние дохождаме до твърдата материя, в която е скрита Божествената сила. Също така ние трябва да изучаваме и нашето тяло, законите, които го управляват. Като изучаваме тялото си, ние дохождаме до онези механически закони, които улесняват живота. Всеки човек трябва да изучава устройството на ръцете и на краката си, да знае как да ги движи. Много хора са осакатени от незнаене как да движат ръцете и краката си. Някой път едно малко раздвижване на гръбначния стълб може да докара нещо нежелано. Достатъчно е да се засегне някой от деликатните нерви, за да се предизвикат болки на гърба и на кръста. Затова, като става, човек не трябва да бърза. Човек не трябва да направи една крачка напред, докато не събуди ума си, докато не вземат участие и сърцето, и волята в това движение. Значи, умът, сърцето и волята трябва да вземат участие във всяко движение. Само при това положение ти можеш да бъдеш здрав и да работиш така, както Бог работи.

Някой път чувате да казват, че Господ ще уреди всичко. Господ е уредил всичко във вашия ум. Той там работи, там се проявява. После, Той е уредил всичко във вашето сърце □ там трябва да Го слушате. Вие мислите, че всичко иде отвън. Отвън, това е само отчасти, затова и отвън трябва да желаете и да слушате как Бог се проявява. Външния, т.е. обективния свят вие го познавате малко, и то дотолкова, доколкото познавате себе си.

В това отношение вие приличате на Настрадаин Ходжа, който казва: „Аз и жена ми съставяме целия свят. Щом на нас е добре, и на целия свят е добре. Ако жена ми умре, половината свят се свършва. Когато аз умра, целият свят се свършва.“ Всеки може да цитира тези думи, но умираването има отношение към глупавите хора. Който мисли глупаво, той умира. Често чувате да казва някой, че иска да умре. Аз тълкувам умираването по следния начин: който иска да умре, това показва, че иска да се влюби. Но в това именно седи всичкото заблуждение. Не е въпрос до влюбването на глупавите хора. Човек трябва да знае как да люби.

Човек трябва да се научи да люби, т.е. правилно да възприема Божествената любов. Ако възприема правилно Божествената любов, човек ще има светлина в ума си, топлина в сърцето си и сила в тялото си. Той усеща, че светът се разширява пред него и всичко приема друг изглед. Когато срещнеш в света, всеки е готов да ти послужи. Когато връзката ти с Бога е правилна, и хората имат правилни отношения към тебе. Изгубиш ли тази връзка, и хората започват да се съмняват в тебе. Казваш: „Хората не ме обичат.“ Обикни Бога и хората ще те обичат. Казано е в Писанието: „Каквото попросите в Мое име, ще ви се даде.“ Хората мислят, че се молят в името Божие. Знаят ли те, че името, в което се молят, е Божие? Там е всичката работа. Ти ще просиш в името Божие, в това свято име. Казвате, че всички същества, и добри, и лоши, го почитат. И наистина, няма същество в света, което да говори лошо в името Божие. Всички същества могат да правят каквото искат, и боговете даже, но като дойде до името Божие, и в ада даже, всички мислят еднакво. Всички се страхуват да мислят лошо за Божието име. Защото, ако кажат най-малкото лошо, веднага ще ги сполети най-голямото нещастие. Ако кажеш най-малкото добро, ще те сполетят всички добрини. Казано е в Писанието: „Да се свети името Божие.“ Това е важно.

Не питайте защо трябва да се свети. От осветяването на Божието име зависи твоето и сегашно, и бъдещо щастие, както и това на бъдещото поколение. Всички трябва да осветяват името Божие, но не от страх. Като опетниш името Божие, самият живот сам по себе си изчезва. Като се запознаеш с някого, ти искаш да знаеш как е неговото име. Даже и да няма име, ти непременно ще го кръстиш някак.

Христос казва на учениците Си: „Ако досега не сте попросили нищо от любов, то е защото не знаете как да просите.“ Казвате: „Кое е името Божие?“ Който дойде до това име, той е разрешил всички въпроси в себе си. Всеки от вас трябва да разреши тези въпроси. Външно човек може да постъпва както и да е, но дойде ли вътрешно до това име, той трябва да го разреши напълно, да освети името Божие в себе си. Аз не искам да говоря върху това име, защото не можете да го разберете. Казвате: „Не сме ли видели Господа?“ Още една крачка ви трябва. Знаете ли какво се говори там, в Стария Завет? Когато Моисей искаше да види Бога, Бог му казва: „Ти не можеш да видиш лицето Ми и да останеш жив.“ Защо Моисей не можа да види лицето на Бога? Защото уби човек. Той му каза: „Ти можеш да видиш само гърба Ми.“ След това Моисей каза, че Бог е много милостив и дълготърпелив. Много хора, като Моисей, искат да видят лицето на Бога. Моисей, който беше един от посветените, не Го видя, че те ще Го видят. От голям патриотизъм към еврейския народ, когото искаше да освободи, Моисей направи едно престъпление. Уби един египтянин и от страх избяга в пустинята, дето четиридесет години наред паса овците. Тук Бог му се яви и му каза да изведе еврейския народ из Египет. Като дойде до Бога, каза му се: „Ти не можеш да видиш лицето на Бога и да останеш жив.“ Никой не може да види лицето на Бога и да остане жив.

Днес всички хора искат да им се докаже, че Бог е щастлив. Всеки знае каква е идеята за съществуването на Бога. Щом ти съществуваш, и Бог съществува. Щом ти не съществуваш, и Бог не съществува. Човек съществува по единствената причина, че Бог е вътре в битието. Машината, която се движи по релсите, се движи по единствената причина, че огнярят знае навреме да поставя огън и вода в машината, да я кара да се движи. Машината се движи по негова воля, като ту умира, ту възкръсва. Ве-

чер, като престане да гори, умира. И сутрин, като ☐ се тури вода и огън, пак възкръсва и тръгва по пътя си. Това е само за обяснение. Знанието, което имате, вие го държите за себе си. Това не значи, че трябва да го турите другаде, но трябва да го сравнявате. Има неща у вас, които са ценни, но има и такива, които не са ценни.

Вземете, запример, в химията, имате киселини, основи и соли. Киселините придават активност, основите ☐ пасивност, а чрез солите се придобива равновесие. Който иска да стане активен, трябва да има достатъчно киселини. Има известни мисли, които играят роля на киселини, други ☐ на основи, а трети ☐ на соли. Човек трябва да познава свойствата на мислите си, за да се ползува от тях съзнателно. В това отношение, всеки трябва да разбира поне малко от тази вътрешна химия, да може да се ползува от своите мисли, чувства и постъпки. Човек трябва да знае по кой начин да събуди своята активност, по какъв начин да се прояви пасивен и кога да прояви своето равновесие. В дадения случай любовта играе роля на основа, мъдростта ☐ на киселина, а истината ☐ на сол. Това са три важни неща, които трябва да се знаят. Истината държи нещата в равновесие. Волята се възпитава чрез истината, сърцето се възпитава чрез любовта, а умът се възпитава чрез мъдростта.

Казвате: „Как е възможно сърцето да се възпитава чрез любовта?“ Ако си представите любовта като едно от най-разумните същества, ще видите, че любовта наистина може да възпитава. Ако също си представите и мъдростта и истината като разумни същества, те ще изпълнят своята възпитателна роля по отношение на ума и на волята. Достатъчно е само да те погледне мъдростта и ти да поумнееш. Достатъчно е любовта да те обгърне с топлината си, за да се разтвори сърцето ти и да почнеш да обичаш. Ако истината те погледне, волята ти ще стане твърда като диамант. Ти ще придобиеш сила да извършиш всичко, каквото трябва. Това ви се вижда невъзможно, но така е: любовта, мъдростта, и истината са Божествени сили, които могат да извършат всичко в света. Казвате: „Тогава да се обичаме.“ За да познаете каква е любовта ви, направете поне един опит, да знаете какво носите в себе си.

И тъй, за да проверите любовта си и силата на своята мисъл, направете следния опит: ако срещнете на пътя си момченце или момиченце, което е изоставено от родителите си, и кой как мине, го подметне, не му обръщат внимание, вие му се усмихнете

и мислено му изпратете мисълта, че има един, който го обича. То мисли, че никой не се интересува за него. Обаче, като възприема вашата мисъл, то започва да мисли, отваря си малко сърцето и започва да се окопитва. Като минавате няколко дена край него, вие ще дойдете до познание на вашата любов. Ще видите, че детето най-после ще ви отговори с усмивка, ще се отвори към вас. Ще се отвори към вас, ще се изправи и ще почне да вярва в доброто, в живота. След това и окръжаващите ще почнат да му обръщат внимание. Тъй щото, без да говорите, вие ще помогнете на това дете.

По същия начин постъпват и ангелите. Когато видят човек, който е отпаднал духом, те не се спират да му говорят, но само се усмихват и веднага изчезват. Като види тази усмивка или като почувствува мисълта, която му е изпратена, този човек се развеселява и казва: „Стана нещо особено с мене.“ Ако този човек е учен, веднага се залавя за книгите си и започва да работи. Ако е писател, веднага взема перото и започва щедро да излива. Кой на каквата работа и да се намира, веднага продължава работата си, освежава се. Тогава и отношенията на хората са правилни спрямо него. Този опит могат да направят само онези, които мислят така. Онези, които критикуват нещата, по-добре да не се залавят. Каква полза, ако критикувате себе си или другите? Като критикувате, вие обиждате хората. Няма защо да критикувате. Всяка душа е излязла от Бога. Следователно, като обиждате някого, вие обиждате Бога.

Сега аз не искам да ви говоря за онези нарисувани картини. Тук имаме нарисувана една картина [на] Христос. Христос такъв ли е всъщност? Като погледнете брадата Му, тя не е нарисувана както трябва. Донякъде, според неговите разбирания, той е нарисувал Христа. Даже, това е един от най-добрите портрети на Христа. От тридесет и осем гениални художници, този е един от най-добрите образи на Христа, които са представени. Изобщо, никога не може да се нарисува образът на един гениален човек. Защо? Понеже всеки ден, всеки момент той се мени. Хиляди промени стават с него. Добре е, че човек се изменя. Ако останем в статическо положение, никакъв напредък не може да има. Всички хора, които искат да бъдат свършени, трябва да претърпяват известни изменения. За да се развива човек,

да се усъвършенствува, той трябва да съдържа в ума си един свят образ, който никога да не се мени. Този образ трябва да му служи като идеал, към който да се стреми. Намерете и в себе си нещо, което не се мени. Мнозина мислят, че могат да правят каквото искат. Обаче, като направи едно престъпление, човек се чуди къде да се скрие, да не го види Господ. Още като е намислил да направи престъплението, Бог го е предупредил. Но като не слуша, Бог го е оставил свободен да направи престъплението. Като направи престъплението, той се усеща ограничен в себе си.

Всички искате някой да ви обича. Питам: Можете ли да оцените любовта? Нещастieto в света седи в това как цените любовта. Щом ви обичат, а вие не знаете как да оцените любовта, тя ще ви причини най-голямото страдание. Христос, Който обичаше цялото човечество, претърпя най-големите страдания, защото никой не възприе любовта, която Той носеше. Той прекара такива страдания, че кръв излезе от порите Му. Днес много хора се кланят на Христа, но колко от тези, които Му се кланят, са готови да се пожертвуват за Него? Не че няма вярващи. Има много вярващи, но и те по някой път ме питат какво мисля за Христа. Казвам: За Христа аз нямам никакво мнение. Често цитирам стиха: „Никой не може да дойде при Мене, ако го не привлече Отец Ми с любовта Си.“ И „Никой не може да отиде при Отца, ако Аз не му покажа пътя.“ Така мога да изясня въпроса какво мисля за Христа.

Хората са поставили любовта си в големи противоречия и искат да разберат и познаят Христа, искат да бъдат здрави и красиви. Аз бих желал всички да бъдете здрави и красиви, че кой как мине край вас, да каже: „Колко са красиви тия хора!“ Не че не сте красиви, не че не сте добре нарисувани, но има нещо карикатурно във вас. Вие сте нарисували своя образ, но сте го окарикурирали. Вие сте поставили на образа си такива бръчки, които показват безверие, съмнение, озлобление, недоволство, кисване □ всичкото това е начертано на лицата ви. Кой как мине покрай човека, казва: „Ето един вълк.“ Значи всички хора са вълци за него, а единственият добър човек, това е той самият.

Често съм срещал свещеници и владици, които, като ме срещат, казват: „Ето един човек, който разваля църквата.“ Те

ме изглеждат от главата до петите. Как тълкувам тяхното отношение към мене? Понеже аз съм едно огледало, те се оглеждат в мене и виждат лошите духове, които живеят в тях и им пречи да виждат истината. И тогава аз мислено им отговарям: Прави сте. Но това още нищо не допринася. Казвам на тия свещеници: Слушайте, църквата не е една машина, а Земята не е за забавление, да правим каквото искаме. Всички сме изпратени на Земята да живеем честно и да работим усърдно. Никаква лъжа не се позволява в религията. Всички трябва да бъдете чистосърдечни. Човек трябва да вярва в истината. Когато хората са чистосърдечни, и да са заблудени, те лесно се изправят. Но когато хората нарочно заблуждават, това е лошо. Мнозина знаят истината, но криво проповядват. Това е най-голямото престъпление, което човек може да върши. Те казват: „Не е в наш интерес.“ Когато човек дойде до положението да изясни една истина, преди всичко той трябва да има предвид интереса на цялото, а своя интерес трябва да остави на последен план.

Бъдещето на човека зависи от неговата любов, от отношенията му към неговите ближни. Бог е Същество, Което никога не си отмъщава. За Него е казано, че Бог никого не съди. Като [види], че грешиш, Бог казва: „Ти ще се мъчиш и страдаш. За да не се мъчиш, да се спасиш, ти трябва да приемеш любовта.“ Твоето щастие зависи от любовта, която ти оценяваш и проявяваш. Любовта, която предаваш на другите, трябва да бъде в своята чистота. Радвай се, че любиш Бога в другите хора. В пълния смисъл, всички добри хора са изявление на Бога. Има хора, които не са изявление на Бога, но те се познават. Дето кракът им стъпи, трева не никне. В който дом влезе, онзи, който е изявление на Божията любов, радост носи в себе си. Онези, които не са изявление на Бога, навсякъде носят разочарование. Нима днешните народи не са християни? Германците са християни, французите са християни, англичаните са християни, русите са християни, но всички се бият. Защо? Защото не разбират любовта. Английските духовници се молят на Бога да им даде победа. Германските духовници се молят за същото и т.н. Господ ще им даде победа, но да победят злото. Господ ще им даде на всички нещо, но не това, което те искат. Те искат да победят, но мислят криво. Трябва да се победи злото чрез доброто.

Та казвам: Днес всички искат да победят злото с любов. Не е въпрос да изчезне злото, нито да се премахне, но каквото ви казва, да не го слушате. Досега бяхте слуги на злото, отсега нататък то ще ви бъде слуга. Засега вие още сте слуги на злото, а в бъдеще то ще ви слугува. Тази е идеята, която е прокарана в християнството.

Един светия живял осемдесет години в една област, че обърнал всички хора към Господа. С това той смутил дявола, заради което той решил да му затвори устата, повече да не проповядва. Дълго време мислил дяволът как да направи това. Най-после решил да влезе в стомната му, че като рече да пие вода, да влезе в него, да го измъчва, че да не може повече да проповядва отвън. Светията разбрал намеренията на дявола и затова турил един кръст отгоре на стомната и така затворил дявола в нея. Като го поддържал известно време вързан, светията си мислел, че дяволът се отказва вече от намерението да му отмъщава, затова решил да го изпрати да си върви. Той взел стомната и излял водата, като казал: „Хайде, върви сега да се разходиш малко по света.“ Той мислел, че се освободил от дявола, но последният бил много умен, надхитрил светията. Един ден той се престорил на едно малко детенце, което плачело. Светията го видял, съжалил се над него и го взел при себе си да го отгледа. Детето било много умно. Светията мислил, че ще го обърне към своето учение. Като пораснало детето, казало на светията: „Ти си много добър калугер, но какво можеш да направиш със своето калугерство? Ела с мене, аз ще те ожения за царската дъщеря, ще те направя царски зет и така ще бъдеш много полезен на хората.“ Светията се съгласил, той го завел при царя, запознал го с дъщеря му и успял да го ожени за нея. Във време на сватбата дяволът направил голяма кражба, скрил всички откраднати вещи. Като узнал това, старият цар веднага дал заповед да търсят вещите. Дяволът дошъл при царя и казал: „Знаеш ли кой направи кражбата? Зет ти.“ Тогава царят заповядал да хванат зетя му и да го обесят. Дяволът се приближил към светията и му казал: „Не бой се, аз ще те освободя. Виж настрана. Виждаш ли нещо?“ □ „Виждам.“ □ „Какво виждаш?“ □ „Виждам три магарета, натоварени с нещо.“ □ „Това са магаретата, натоварени с цървулите, които аз скъсах, докато те доведа до това въже.“ И после, благодарение, че от небето дошли на помощ, та освободили светията

от бесилката. Така той видял, че не е постъпил право. Той намерил погрешката си.

Сега и вие можете да видите магаретата, можете да видите цървулите, но ще намерите бесилката. Аз считам, че последното благодеяние е да отглеждате чуждите деца. Ако на първо място вие не поставите любовта като мощна сила, с която да работите всички заедно, да си помагате един други, да се обичате, вие нищо не можете да постигнете. Най-първо човек трябва да създаде един такъв син, който да обича баща си и майка си. Вие ще кажете, че Христос е казал: „Който почита баща си и майка си повече от Мене, не е заради Мене.“ Моисей пък казва: „Обичай баща си и майка си, за да живееш дълго на Земята.“ Как ще примирите това противоречие?

Под „баща“ и „майка“ Христос разбира духа и душата ти. Който ти е дал ума и сърцето, Той живее в твоята душа и в твой дух. И тогава, като обичаш Него, ти ще обичаш всички. Той живее във всички сърца, във всички умове, във всички души и във всички духове. Казано е, че когато пътищата на човека са благоугодни на Бога, Той го примирява с всичките му врагове. Другояче казано: Когато обичаш Бога с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила, Той ще ти отвори пътя навсякъде.

Мислите ли, че Христос, като изпълни волята на Бога, изгуби нещо? Нищо не изгуби. Мислите ли, че онези мъченици, които пострадаха за Христа, изгубиха нещо? Нищо не изгубиха. Мислите ли, че и вие може да се освободите от страданията? Всеки е осъден да мине през страданията. Когато и да е, вие ще минете, не можете да се отървете от страданията, колкото и да се страхувате от тях. Само че това е въпрос на време. Един ден ще ви екзекутират. Един ден ще умрете, ще ви заровят в земята и отгоре ще ви турят една шепа пръст. След това ще ви четат молитви, ще ви заливат с вино, а вие ще седите отдолу. Благодаря на такава молитва и заливане с вода. Аз не искам така да ме заровят и да ме заливат с вода. Не чакайте да умрете и тогава хората да ви четат молитви и да ви заливат отгоре с вода. Сами четете молитвите си преди още да сте умрели. Няма защо да умирайте преждевременно.

Смъртта не е опасна. Тя е опасна само при прегрешението.

Иначе тя е освобождаване на човека. Мнозина мислят, че смъртта освобождава човека от страданията. Не е така. Единственото нещо, което освобождава човека от страданията, това е любовта. Единственото нещо, което може да ви даде сила да побеждавате, е пак любовта. Човек има много желания, но не се знае кои от тия желания могат сега да се постигнат, при сегашните разбирания. Не е необходимо в този живот човек всичко да изпита. Защото няма условия да се опита всичко. Какво ще бъде положението ви, ако желаете да имате една огърлица от скъпоценни камъни, големи като кокоши яйца? Ако имате такава огърлица, вие ще изгубите мира си. Ако до това време сте имали спокоен сън, от този момент ще изгубите съня си. Защо? Ще се научат за вашата огърлица много апаша и ще почнат да ви обикалят. Вие ще може да спите по един-два часа на вечер. Какво ви струва тази огърлица, щом като изгубите съня си? Затова именно Христос казва: „Внасяйте богатствата и съкровищата си в Божествената банка, дето никой не може да ги открадне.“

Сега аз не искам да ви насърчавам за онзи свят, но казвам: Ако тук не можете да живеете, как ще живеете на онзи свят? Ако тук не можете да обичате, как ще обичате в другия свят? Като отидете в онзи свят, там ще ви обичат, но вие как ще проявите любовта си? Вие не можете да проявите любовта си и ще се намерите в едно натегнато състояние. Като отидете в онзи свят и видите каква съвършена чистота има там в мислите, чувствата и постъпките на съществата, които го населяват, вие ще се намерите в трудно положение. Ще искате да се скриете в себе си. Като влезете в онзи свят, вие трябва да сте ликвидирали с всички фалшиви монети, с които сте си служили на Земята. Всичко старо трябва да изгори, да ликвидирате с него и тогава да влезете в онзи свят, като новородено дете. Затова казва Христос: „Ако не се родите изново, не можете да влезете в Царството Божие.“ Човек трябва да остане само с ценното в себе си и тогава, каквато работа да заеме, тя носи безсмъртието. Аз не поддържам мисълта, че човек трябва да заема най-високата служба. В любовта всички занаяти и служби са почетни. Да бъдеш земеделец, това е отлично. То значи да знаеш как да садиш. Когато направи райската градина, Бог сам посади най-хубавите дървета. След това направи птиците и животните

и ги постави да живеят в тази градина заедно с човека.

Сега и вие ще знаете как да създадете в себе си красивите и хубавите мисли. Една мисъл може да се насади в ума ви, едно чувство и едно желание може да се насади в сърцето ви, една постъпка може да се насади във волята ви. По този начин може да измените и подобрите живота си. Всяка вечер, като си лягате, внесете в ума си мисълта, че можете да изправите очите си, ушите си, устата си, носа си, да се измените. И като внасяте в себе си тия положителни мисли, ще видите как постепенно ще се измените. Всяко отчаяние и обезсърчение ще ви напуснат. Така ще идват вашите добри приятели един след друг при вас и ще ви донасят по един подарък. Ти се чудиш възможно ли е това? Възможно е. Днес получиш една ябълка, на другия ден □ друго нещо. Някой пък ти пошепне, че Бог те обича. Не мисли, че си сам. Не се отчайвай. Той ти казва, че Бог е благ и истинен. Работете в това направление и вие да създадете в себе си един ценен плод. Като срещнеш един човек, да го обикнеш, да обърнеш ума си към Бога. И тогава, като погледнеш към Божието лице, да разбереш харесва ли те Той. И после, като предаваш Божиата любов, пак да погледнеш към Божието лице, да видиш доволен ли е Той от тебе. Та, и [в] предаването, и в приемането на Божиата любов винаги да виждате Божието лице доволно, усмихнато и разположено.

Сегашните хора минават през особени психологически състояния, които сами не могат да си ги обяснят. Те четат Библията, но в Библията има много положителни и отрицателни мисли, които трябва да се обяснят. Пророците са казали много неща, но всички не са ясни. Много неща трябва да се обяснят, да станат ясни. Те са описвали онзи свят, който още не е добре изяснен. Божественият свят не може да се опише. Само любовта е в състояние да даде една представа за Божествения свят. Ето защо вие трябва да възприемете Божествената любов, за да разберете своят живот. Освен това вие трябва да приемете тази любов, понеже целият свят минава през големи изпитания и страдания. Тогава кой е онзи, който ще ви изведе от тези изпитания? Кой е онзи, който ще ви изведе през страданията? Това е Бог, Който носи любовта в света. И ако тези дни на изпитания се съкратят, това ще стане заради избраните Негови. Ако не се

съкратят, значи нито един пророк няма на Земята. И ако дните на изпитанията не се съкратят, мъчно ще издържите. Но дните ще се съкратят, изпитанията ще се намалят заради избраниците Божии.

Казвам: Това е Бог в света, Който приготвя благото за всички онези, които Му се надеят. Ще видите, че светът ще се оправи по един чуден начин и то така, както не сте предполагали. Няма да ви разправям как ще се оправи светът. Като видите, ще разберете. Нито един от нас няма да замине на онзи свят, докато не види как ще стане оправянето на света.

„Благословен Господ Бог наш“

Тайна молитва

*28-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 21.IV.1940 г., 10 ч. сутринта,
София □ Изгрев.*

ОБЕЩАНИЕТО НА ОТЦА

„Отче наш“

„Благост“

Ще прочета част от 24-а глава от Евангелието на Лука, от 13-и до 52-ри стих.

„Духът Божи“

Ще взема само като повод на беседата си думите от 49-и стих: „И ето Аз провождам върху вас обещанието на Отца Си; а вие седете в града Иерусалим, докле се облечете със сила от горе.“

Всички хора познават думата „обещание“ и разбират смисъла □. Всички се радват на нещо, което им е обещано. Няма човек в света, който да не се радва на едно обещание. Както хората, така и народите, като им обещае нещо, радват се. Всяко семейство, всеки ученик, всяка млада мома, всеки млад момък, всеки слуга и всеки господар се радват на обещанието, което им е дадено. Това е естествено положение. Често хората се спират върху дреболиите на живота, които затулят погледа на човека, както облаците затулят ясното небе, да не може човек да наблюдава хубавото слънце. Дреболиите на живота мязат на мъгла, която затуля съзнанието на човека, че не може ясно да вижда и разбира живота. Понякога е дреболия [...], но при специфични условия. Природата е толкова умна, че всичко е впрегнала на работа. Тя използва и мъглата. Доброто в мъглата седи в следното: прашинките във въздуха като твърди частички пожелават да сменят състоянието си. Вместо да стоят все на ниско, те искат да се качат горе във въздуха, да се разхождат нашироко и нависоко, да направят една-две екскурзии, да опитат щастието по височините. Те не подозират, че като се разхождат горе, правят пакости. За да не им кажат да слязат долу,

защото не са за този свят, веднага около себе си събират водни капчици, от които образуват по-едри. Като натезнеят, едрите капчици падат на земята във вид на дъжд, а с тях заедно падат и пращинките. По този случай те са се разходили, но са свършили известна работа. Всяка пращинка, като слезе долу, допринася известно благословение на света и разправя какво е видяла горе.

Та казвам: Всичките ви мъчнотии в света са все тези малки пращинки, около които се събират всички Божии благословения, че като слязат на Земята, раздават благословения на хората. Слизането на пращинките на Земята мога да уподобя на прераждането. Всяка пращинка, като падне на Земята, облича се в плът, във водна капка, става тежка и се излива във вид на дъжд. Всички животни, растения и хора се радват на това прераждане на пращинките. Като се заговори за прераждането, мнозина го схващат крайно ограничено. Те си представят прераждането както анатомиците разглеждат човека съставен само от кости и мускули. В костите и в мускулите няма нищо красиво. Погледнете на главата, виждате една празна кратуна, нищо повече. Така гледат на прераждането и някои окултисти.

Един ден Едисон поканил на угощение, на вечеря, няколко от своите добри приятели, на които устроил една интересна шега. Той взел два черепа човешки, турил им в очите малки лампички, в ръцете им поставил нещо, като че носят някакви предмети, поставил зад тях някакъв грамофон, който казвал: „Едно време и ние бяхме като вас, ядохме и пихме, но ето сега това остана от нас.“ Като видели това нещо, приятелите на Едисона се уплашили толкова много и фукнали да бягат. В няколко минути масата била празна.

Много от страданията на хората са такива мъртъвци, [както онези,] които Едисон внесъл в стаята при гостите си. След това приятелите казали на Едисона: „Защо не ни каза, че това изкуство е твое, ами ни изплаши. Ти ни показва своето знание, но трябваше да ни предупредиш.“ Сега аз ви предупреждавам: Когато някой път влязат два такива скелета, ще знаете, че това е [шегата на] Едисон.

Има неща, които интересуват всички хора. Някой казва: „Аз се интересувам само от това, което мене засяга.“ Не, всичко

в света трябва да ви интересува. Щастието, в пълния смисъл на думата, се обуславя от доброто разположение на всички разумни същества. За да бъдеш щастлив, ти трябва да бъдеш разумен. Ти трябва да живееш между разумни същества, та тяхното колективно разположение да го чувствуваш като щастие. Това значи да бъдеш във връзка с разумността, с Божествената любов. Когато хората не могат да намерят щастието, това показва, че те искат да задържат щастието само заради себе си. Такова щастие в света не съществува. Такова щастие българинът го купува с пари. Като си купи едно прасе, цяла зима го храни, през лятото също, по три-четири пъти му носи храна, дава му вода, чеше го по гърба. Прасето издава един звук на доволство, с което иска да каже: „Колко съм щастлив! Намерих най-после един господар, който се грижи за мене.“ Всичко върви наред. Но като дойде Коледа, има цвилене, пеене. Сега пък българинът иска да знае дали свинята е била щастлива. Той яде свинята, за да бъде щастлив.

Аз взимам яденето в положителен смисъл. Значи ние ядем, за да бъдем щастливи. Ние дишаме, за да бъдем щастливи. Ние възприемаме светлината, за да бъдем щастливи. Чувствата, мислите и постъпките, които проявяваме и които минават през нас, ни правят също щастливи. В какво седи лошото на свинята? В това, че тя живее в тинята. И това жилище, в което човек я поставя, не е добре направено, не е хигиенично. Бъдещите апартаменти на свините трябва да бъдат по-хигиенични, да имат апартамент добър, с под направен. Тогава и месото им ще бъде по-вкусно.

Трябва едно правилно разбиране на нещата. Вземете, за пример, днес всички съвременни народи искат свобода. И всички могат да я имат. Когато един народ стане свободен, той не иска и всички народи около него да бъдат свободни. И тогава се явява един спор. Често споровете се изразяват в една голяма обществена и народна свада. И след това всички се питат защо народите не живеят разумно. Този въпрос може лесно да се разреши. Вземете, за пример, две красиви моми □ колко добри приятелки са били; като се яви между тях един момък, в когото се влюбят, те се скарват и развалят приятелството си. В какво се заключава спорът? Могат ли и двете моми да го обичат? Сега

ще ви представя въпроса малко по-ясно. Представете си, двама души карат един кон. И двамата започват да спорят кой от тях да се качи на гърба на коня да го язди. Ако единият каже на приятелят си: „Хайде, качи се ти на коня, аз ще вървя пеш“, никакъв спор няма да има. Обаче и двамата искат да се качат на коня и който се е качил, не иска да слезе.

Сега ще направя една аналогия. Когато детето отива в първо отделение, за него е важна първата буква, буквата А. То се интересува как учителят разкрива тази буква пред учениците си. Като се върне дома си, той разказва на майка си и на баща си как учителят им разкрил буквата А. След това учителят разкрива последователно и втората, и третата, и четвъртата буква. Който слуша как детето разказва за буквите, ще каже, че това е детинска работа. Не е детинска работа това. Ако човек знае как да произнася буквата А, той е разрешил основния въпрос на живота си. Съвременните народи говорят за буквите, но не знаят как да ги произнасят. Ако ти знаеш как да произнесеш буквата А, лесно ще се справяш с мъчнотиите си. Тя е като музиката. Който знае и може правилно да взима тоновете, той не прави никакви погрешки. Ако можеш правилно да произнасяш буквата Б, ти ще станеш отличен земеделец. Ако произнасяш правилно буквата В, ти ще можеш да примиряваш хората. Ако произнасяш правилно буквата Г, ти ще развиваш вярата на хората, да знаят как да постъпват. Вие казвате: „Просто нещо са буквите: А, Б, В, Г и т.н.“ Да, но буквата А има съдържание в себе си, което вие не знаете. Като вземеш една ябълка, ти можеш да знаеш името ѝ, да я познаеш дали е царска или не, но като я вкусиш и опитаеш нейните сокове, те ще ти разкрият нещо повече. Същото нещо изпитваме и при правилното произнасяне на думите. Запример, ако вземете думата „любов“, която се състои от пет букви, тия букви разкриват идеята, която се крие в самата дума. Ако преди това не си влагал никаква идея в думата, като я произнесеш правилно, тази дума внася светлина в ума ти. Докато не разбира смисъла на една дума, човек не може да се радва, не може да се ползува от нея.

С какво се разбира любовта? С човешкото сърце. Обаче зад човешкото сърце стои една висша Божествена разумност. Ние схващаме любовта в себе си като особено чувство.

Що се отнася до любовта в дълбок смисъл, тя представя висшето благо, което Бог може да ни даде. И тъй, именно благото се дава не в много, но в разумното. Благото се дава в малка доза. Всички хора страдат, понеже искат да имат любовта количествено. Любовта мяза на една малка запалка. Щом се запали това, което тя запалва, то вечно гори, никога не изгасва. Мнозина мислят, че любовта се е отдалечила от тях. Едно време Земята е била по-близо до Слънцето, но впоследствие се е отдалечила. Тя е била в самото Слънце. Всички планети, които се въртят около Слънцето, някога са били в него, но после са излезли от него и са се отдалечили. Някои от планетите са се отдалечили толкова много, че днес приемат малко от слънчевата светлина. Някои казват, че Господ ги е забравил. Не зная дали Той ги е забравил или те са Го забравили. Когато малкото дете излиза от дома си, то забравя майка си, но майка му не го забравя. [...] дома си. Като остане само, детето започва да мисли за баща си и за майка си.

Днес е Великден. Такъв ден като днешния, ние го наричаме Великден. Не зная дали бъдещият Великден ще бъде като днешния. Но Великден се мести и той е непостоянен. Идущата година по-рано ли ще бъде Великден или по-късно? Църковниците знаят това. Но ден, който се мести, още не е реален. Една идея, която се мести, още не е от реалните. Обаче има идеи, които са постоянни. Но да оставим този въпрос настрана. Питам: ако Великден стане по-рано или по-късно, постите ще се намалят ли? Няма да се намалят. Ако Великден е по-рано, по-рано ще запостят. Ако е по-късно, по-късно ще запостят. Защо трябва да се пости? Защо именно трябва да се пости четиридесет и девет дена за Великден? Българите наричат този ден Велик ден. Добре го наричат. Това показва, че хората трябва да живеят прав, велик живот.

Великден е свързан и с красивия живот. Красивият живот е свързан с подмладяването. Човек може да се подмлади с десет години. Това се постига по различни начини. Един от тия начини е чрез операция. От мисълта на човека зависи да умре или да не умре, а въпреки това умира. Вие сте убедени, че няма да остареете, а въпреки това остарявате. Убедени сте, че няма да изгубите силата си, а въпреки това изгубвате я. Защо става така?

Защото говорите нещата на теория. Теоретически поддържате, че човек няма да умре, но в себе си казвате: „Кой е онзи, който не е умрял?“ Не, всички хора не умират. Някои хора са ги заравяли, но след това не са ги намирали в гробовете им. Как можем да познаем кой човек е оживял и кой не е оживял? На когото намерим костите в гроба, въпросът е решен. На когото не намерим костите в гроба, той е оживял. Има ли друг някакъв аргумент? Когато посея жито на нивата и това жито не поникне, какво е станало с него? Не е оживяло, нищо повече. Ако житото оживее, то е възкръснало. В природата съществува закон на равновесие. Представете си, че между едно десетчленно семейство има един дядо, който е на около сто и двадесет години. Ако претеглят тия десет души преди смъртта на дядото, ще се види, че те тежат известно тегло, което след смъртта на дядото ще се увеличи. Защо? Защото животът на дядото се е разлял между десетте члена на семейството. Когато някое дете умре, всички от дома мислят за него и то не може да се разложи. Те казват, че детето е отишло при Господа, но постоянно мислят за него, не го оставят свободно. Следователно, колкото повече мислиш за един предмет, толкова той е по-близо до тебе; колкото по-малко мислиш, толкова е по-далеч от тебе. Ти не можеш да мислиш за това, което не виждаш. Ти не можеш да мислиш и за това, което не мисли за тебе. Ти не можеш да обичаш това, което не те обича. Такова е правилото. Такъв е законът в света. Можеш да питаш защо е така, ще получиш отговор: как трябва да бъде другояче?

Когато Бог създаде животните, прекара ги всички през Адама, да им даде имена. Защо Господ накара Адама той именно да тури имена на животните? Господ каза на Адама: „Като туриш имена на животните, гледай да не замязаш на тях.“ Той не спазва това правило. Като минаваха животните покрай него, две по две, другар и другарка, Адам започна да философствува: защо всички животни са две по две, а той е сам? Мислите ли, че Адам си отговори на този философски въпрос □ защо той е сам в рая? Като го остави сам, Бог искаше да му каже: „Ти още не си дозрял да имаш другарка. Дълго време още трябва да живееш сам, докато един ден станеш достоен за онази, която ще дойде като твоя другарка. Като дойде твоята другарка, ти трябва да бъдеш учител, а ти още не си готов да предадеш нужните уроци.“ И най-после, когато Бог му даде другарка, Адам я изпрати да

изучава ботаника. Значи първата ботаничка в света беше Ева. Господ каза на Ева: „Изучавай ботаниката, но гледай да не заприличаш на растенията, да заровиш главата си в земята.“ Тъкмо на това се спря Ева □ тя искаше да разбере защо растенията като си заравят главата в земята, раждат такива сладки плодове. Тя се запитваше: как е възможно това? И защо главата на растенията да не бъде нагоре, а да бъде заровена в земята?

Следователно всички онези, които се занимават с растенията, те са ботаници □ наричат ги материалисти хора. Те мислят, че като влязат в Земята, ще извадят всички блага от нея. Ние всички мислим, че благото е в земята заровено. Няма защо нашата глава да бъде заровена. Представете си, че вие държите идеята за пари. Искате да бъдете богати. Някой иска да има хиляди или милиони лева на разположение. На какво са равни петстотин хиляди лева, запример, или един милион? Ако Господ ти дава петстотин хиляди лева, с това иска да се пазиш да не извъртиш сърцето си. Ако ти дава един милион, това значи да бъдеш справедлив, да се отнасяш справедливо към всички хора. Ако ти даде шест милиона, ще ти каже да не се заблуждаваш от външността на нещата. Ако изчезнат тези пари, ти ще бъдеш нещастен. А трябва да пазиш своето богатство. Никой човек не може да бъде богат от външното си богатство само. Хората се лъжат, ако мислят, че чрез външното богатство могат да бъдат богати. Богатството се обуславя от онова вътрешно злато, което човек има в мозъка си и в кръвта си. Дали вярвате в това или не вярвате, то е друг въпрос. Като изучавате въпроса, ще се уверите. Тогава ще видите, че между златото, което е във вашия мозък, и външното злато има известно съотношение. Златото, което е в мозъка, е по-ценно от златото, което е отвън. Колкото външно злато и да има човек, ако няма вътрешно злато, той лесно ще изгуби външното. Златото се отразява здравословно върху организма на човека. Който няма достатъчно злато в мозъка и в кръвта си, той боледува, става неврастеник. Казвате, че човек трябва да бъде богат. Ако не е богат, ще страда. Златото трябва да дойде от мозъка. Тогава човек е богат. Ако няма злато в мозъка си, човек не може да бъде богат, нищо повече.

Казвам: Ние не говорим за външното богатство. Ако човек е богат само външно, неговото богатство няма основа. А богат-

ството трябва да има основа. Казано е, че човек може да купува и без пари. Как може да се купува без пари? За да се казва така, предполага се, че има нещо равноценно на парите. Това е вътрешното злато, т.е. знанието, с което човек всякога може да разполага. Вътрешното злато подразбира знанието на онези закони, които регулират живота. Всяко нещо, което човек придобива, е подчинено именно на тия закони.

Запример, художеството се подчинява на известни закони. Вие опитвали ли сте се да рисувате? Направете опит да нарисувате един човек, да видите колко смешно ще го нарисувате. Всеки не може да рисува. Някой разглежда някоя картина и започва да я критикува, че не била добре нарисувана. Кое е лошото в тази картина? Къде точно е нейният недостатък? Ще кажете, че веждите не са добре нарисувани. Кое място на веждите именно? Веждите показват дали човек е търпелив, спокоен, щедър, материалист, обича ли Бога и т.н. Много неща показват веждите. Не само това, но всеки косъм на веждите определя какъв е човекът. Дайте ми един косъм от веждите на човека, ако искате да ви определя какъв е този човек. Също така и от един косъм от човешката глава можете да определите какъв е човекът. Тъй щото, за онзи, който не знае какво представят космите на веждите и на главата, те са без значение. После, и от челото на човека можете да определите какъв е той.

Тъй щото, не е лесно да нарисувате един човек. Когато Бог е създал човека, Той е направил един идеален образ, от който хората постепенно са се отклонявали. Сегашните хора са почти деца. Те тепърва трябва да се върнат към първоначалния си образ. Ако видите човек, на когото устата е много издадена напред, това показва, че животинското начало в него е силно развито. Перпендикулярът на неговото лице остава зад устата. Ако челото му е легнало назад, това показва, че нещо не достига в ума му. Ако брадата му е хлътнала навътре, това показва, че е слабоволен. Ако челото, носът и брадата са добре развити, този човек минава за умен. Такива са мерките на художниците. Челото, носът и брадата трябва да представят по една трета от цялото лице. Ушите и веждите на човека трябва да бъдат големи колкото е носът му. Вие трябва да работите за развитие на своя нос, чело, брада, уши, уста, за да създадете от себе си един

сюжет, достоен за рисуване от ангелите. Не е въпрос да представят някаква карикатура, както художниците понякога рисуват карикатури. Карикатурите не представят изкуство. Те са изопачени образи, изопачени форми. Всяка карикатура представя нещо патологическо. Казват за някой художник, че е добър карикатурист. Ще кажете, че карикатурите съществуват и в природата. Това е изопачаване на формите.

Казвам: Никога не изопачавайте вашите мисли, чувства и постъпки. Това е важен закон. Ако изопачите мислите, ще изопачите своето лице. Ако изопачите чувствата си, ще изопачите своя нос. Ако изопачите постъпките си, ще изопачите волята си. Те ще се отразят на вашата брада. Това е вярно не само по отношение на човешкия живот, но и на обществата, и на народите. Затова всеки народ си има своя форма. Ето защо, за да се върне към своя първичен образ, човек трябва да приеме Божествената наука. В човека съществуват големи възможности, чрез които той може да работи. Според изчисленията на някои учени всичкото знание на човечеството досега може да се напечата в деветдесет и девет книги, големи като Библията. Обаче, ако това знание се напечата в човешкия мозък, ще остане място още за деветстотин деветдесет и девет такива книги. Това показва какви големи възможности се крият в човешкия мозък. Голям простор, големи възможности са предвидени в човешкия ум.

От осем хиляди години хората са придобили много знания, но още има да придобиват. Днес те гледат на растенията и на животните като на несъзнателни същества, но ако разбираха езика им, щяха да влязат във връзка с тях, да видят колко знания имат те. Вие минавате край едно растение, мислите, че нищо не разбира то. Но ако знаете неговия език, то ще ви спре и ще ви каже: „Моля ти се, направи ми една услуга. Виж, корените ми са поизсъхнали. Вземи малко вода да ги полееш.“ След това то благодари за сторената услуга. И растенията тъгуват. Това се познава по тяхното ухание. Достатъчно е да се свържете с тях, за да видите, че в уханието им е изразена тяхната скръб. Щом го полеете, в уханието им се явява нещо хубаво. Ако сте чувствителни, вие можете по различни начини да проверите тъгата на растенията. Представете си, че някой от вас има добро разположение и минава покрай едно тъжно растение. Изведнъж

разположението ви се изменя. Причината не е във вас, но в растението, в цветето, покрай което сте минали. Вгледайте се в него и ще забележите, че то страда от нещо: или е сухо, жадно за вода, или има някакво препятствие на пътя си. Полейте го и ще видите, че разположението ви ще се върне, ще изпитате една радост. Като правите наблюдения върху себе си, ще видите, че много от вашите тъжни състояния се дължат на тъгата на някое растение или на някоя мушица, които сте възприели. Като сте минали покрай тях, приели сте тъгата им. Ако можете да им помогнете, и вие ще бъдете доволни.

Един ден стоя в стаята и се занимавам с един философски въпрос. По едно време чувам, че нещо жално плаче. Вслушвам се и чувам, муха бръмчи и жално се моли. Приближавам се, виждам, че един паяк се готви да я нападне и развива своята философия. Веднага се обръщам към паяка и започвам да му говоря на паяшки език: „Слушай, веднага ще освободиш мухата. Тук, в моята стая, не позволявам да вършиш престъпление. Ако не се съобразиш с правилата ми, веднага ще приложя закона.“ Той стои намусен и ме гледа. Казвам му пак: „Три пъти вече ти казах, че трябва да освободиш мухата и да излезеш вън.“ На третия път вече той започна да къса паяжината и пусна мухата на свобода. Послуша ме той. Казвам му след това: „Ти си от умните паяци, можеш да останеш тука, но по-добре е да излезеш вън.“

Сега аз не искам да вярвате в думите ми, нито в моите опити. Вярвайте в това, което сте опитали с вашия ум, с вашето сърце, с вашия дух и с вашата душа. Ако вярвате в тях, ще вярвате и в мене. Ако не вярвате във вашите мисли и във вашите чувства, как ще вярвате в неща, които са по-далеч от вашия ум и от вашето сърце? Доколкото вярвате във вашия ум, във вашето сърце, във вашата воля, във вашия дух и във вашата душа, дотолкова можете да вярвате и в неща, които са извън вас. Но има и друга една опасност □ че като ви представям нещата в известни форми, ако не мислите, можете да се заблудите. Запример, вие ще ме питате как е възможно да говоря с паяците. Представете си, че минавам край вас и без да ме видите, аз ви бодна с една игла по ръката. Вие усещате болката и веднага се обръщате, искате да знаете отде иде бодването, което ви е причинило бол-

ката. Както виждате, бодването с игла е особен говор на съзнанието ви.

Следователно страданията на света не са нищо друго освен едно леко бодване с игла върху ръката, за да доведе човек до съзнание, да събуди вниманието му. Преди това той е вървял захласнат, намирал се е пред опасно място. За да не падне в пропастта, на помощ му иде страданието, да го събуди, да привлече вниманието му към опасността. Значи страданията идат върху човека, за да го освободят от големите страдания и злини, на които те несъзнателно се натъкват.

Сега, ако искате да разберете цветята, животните, хората, въздуха, светлината □ всички видими неща, вие трябва да приложите любовта. Без любов нищо не може да се постигне. Онова, което заставя Бога да ни обича, това е любовта у нас. Ако не е любовта, няма защо да се занимава с нас. Без любов какво бихме могли да допринесем? Казват: „Бог ни обича, защото вижда това, което ние не виждаме.“ Да, Бог вижда в далечното бъдеще. Той вижда, че всеки един човек е една хубава книга, върху която в бъдеще ще се напишат красиви работи. И всеки ще се интересува от тази книга, ще иска да я чете. Бог се радва на онава, което в бъдеще ще постигнем. Ще кажете, че днес правите много погрешки. Мислите ли, че детето, което се ражда, е свършено? Колко грешки прави малкото дете, но на детето се позволява да прави такива погрешки, каквито на никого не се позволява. Като прави погрешки, майката ще го измие, ще го изкъпе, ще го облече с чисти дрешки, ще го целуне и ще каже: „Моето ангелче!“ Майката ще го дигне във въздуха, ще го целуне, ще го свали пак, ще му се радва. Току виждате, че това дете най-после разбере езика на майка си и престава да прави такива погрешки, каквито е правило досега.

Казвам: И съвременните хора правят погрешки, но един ден ще престанат да правят тези погрешки. Днес ги правят, защото са позволени още, допуснати са. Но един ден, когато пораснат, те ще престанат да правят погрешки. Тогава хората ще излязат от областта на погрешките и ще влязат в областта на добродетелите. И тогава не само че няма да правим погрешките, с които сме занимавали майките си, но ще започнем да работим върху себе си, като онези видни скулптури. И като вземеш едно

огледало да се огледаш, да ти трепне сърцето, да си доволен от себе си. Сега, като се погледнеш в огледалото, започнеш да се сравняваш какъв си бил на младини, колко красив си бил, а сега си недоволен от себе си, не се харесваш. Кой каквото ти каже, ти отговаряш: „Това не ме интересува, онова не ме интересува.“ Той мисли, че условията, всичко около него е изменено. Не, вътрешно нещата не са се изменили, външно само са изменени.

Съвременните хора не обичат да се говори за любовта. Те гледат на любовта по особен начин и казват: „Който те залюби, ще те обере.“ Това е лошото. Ето защо, при любовта ти трябва да бъдеш сто и двадесет-годишен дядо, че като дойде някой, да няма какво да вземе от тебе. При любовта ти трябва да бъдеш тежък, че като дойде някой, да не може да те дигне. Всеки човек, който има излишни желания, е много лек. Добре е човек да стане тежък, но да знае как да се дига, друг да не може да го дига. Обаче съществува един закон, според който и най-тежките неща могат да се дигат. Той е законът на любовта. С любовта и най-тежките неща се дигат. Онзи човек, който може да ви дигне с любов, е Божествен. Който не може да приложи любовта, пазете се от него. Пази се от онзи, който иде като апаш и те дигне във въздуха и те хвърли от едно място на друго. Онзи, който дойде да те събуди и не ти предлага да те носи или да те качи на колата си, но казва: „Стани и хайде двамата да тръгнем на път!“, това е твоят добър приятел. Божественото иде при човека не да го улесни, не да го вози с автомобил, с аероплани или със железници, но му предлага да върви пеш, като един от най-практичните методи за пътуване. От ходене с крака човек научава най-много.

Христос казва: „Обещанието на Отца.“ Бог е обещал на хората любовта и тази любов всички трябва да приемат. Тази любов именно ще освободи човека от мъчнотиите и от ограниченията, ще му помогне да развие своите дарби и способности. Защото онова, което хората търсят, е свободата. Свобода без любов не съществува. За да се бие човек за народа си, това се дължи на стремежа му към свобода. Само любовта прави човека смел и решителен. Който няма любов, умира от страх. Който има любов, герой става и умира като герой. Казват, че някой

умрял от любов. Това е невъзможно. Той умира от безлюбие, но не и от любов. В сегашните войни лесно се познава кой е герой и кой не е. Как се познава? Който е герой, раняват го в гърдите. Който е страхлив, раняват го в гърба. Лекарят, като види, че войникът е ранен в гърба, казва: „Ти си бягал от бойното поле.“ Казвам: По-добре е да ни ранят в гърдите, отколкото в гърба. По-добре е да носиш страданията в гърдите, отколкото на гърба. Следователно, когато един човек ви показва гърба си, ще знаете, че той не е от вашия свят, той е от един низш свят. Обаче, когато ви показва гърдите си, той е от вашия свят. И враг да ви се представи, щом ви показва гърдите си, той е от вашия свят. Той само ви плаши. А вие се плашите от нищо и никакво.

Сега ще ви приведа един пример за вашия страх, който и друг път съм привеждал. Една майка имала едно малко момиченце и едно момченце, които били много непослушни. Майката се чудила какво да прави с тях. Викала учители, добри педагози, да се занимават с тях, но всички казвали едно и също: „Госпожо, децата са много непослушни, не може да им се въздействува.“ Като мислила дълго време, най-после майката решила да ги изплаши. Взела тя една страшна маска, турила си една гугла на главата и така се явила пред децата, които спокойно си играели. Като видели това чудовище, те се изплашили много, започнали да викат, да се крият по клошетата. Тогава майката излязла вън. След това се явила пред децата си, които започнали да се оплакват: „Мамо, дойде при нас едно страшно чудовище, което искаше да ни изяде.“ Майката им казала: „Това е, защото не слушате. Ако слушате, то няма да дохожда втори път.“ Децата обещали да слушат. И наистина, когато не слушали, тя ги заплашвала с чудовището и те веднага се изправяли.

Казвам: Страданията на хората не са нищо друго освен това чудовище с гуглата на главата. Ако и вие не служите на Божествената любов, ще дойде гуглата. За да не дойде гуглата, трябва да имате добри мисли и чувства и правилни постъпки. От тях зависи личното щастие на човека, на обществото, на народа, на цялото човечество. Всичко зависи от умовете и от сърцата на хората. Ако всички ние обичаме Бога, ако и народите обичат Бога, всички ще се развиват правилно. Щом обичаме Бога, ние ще бъдем проводници на онези блага, които Той ни изпраща.

Христос възкръсна, за да научи хората как да бъдат проводници на Божията любов. Ако и вие сте възлюбili Бога, както Христос Го възлюби, кажете и вие както Христа: „Както Ме Отец възлюби, така и ние любим.“ Само по тоя начин вие можете един на друг да предадете любовта и да останете проводници на Божията любов. Това е новото, което иде в света, което ще задоволи хората, ще задоволи техния стремеж и ще осмисли живота им.

„Благословен Господ Бог наш“

Тайна молитва

Нека остане в ума ви една мисъл, която да ви ползува: Пътят на Божията любов е пълен със светлина. Поставете любовта в действие и имайте готовността да бъдете послушни. Никога не изменяйте решенията на любовта. И при най-малкото подтикване от нейна страна, не се колебайте. Не се отказвайте и от най-малките микроскопически услуги, които любовта изисква. В малкото е Божественото. Ако вие зачитате любовта, тя ще извърши чудеса за вас.

*29-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 28.IV.1940 г., 10 ч. сутринта,
София □ Изгрев.*

МАТЕМАТИЧЕСКО ОТНОШЕНИЕ И ГЕОМЕТРИЧЕСКО ПОЛОЖЕНИЕ

„Отче наш“

„Мисл□, правомисл□“

Ще прочета няколко стиха от 5-ата глава от Евангелието на Йоана, от началото до 14-и стих.

Казва: „Кой е човекът, който ти рече „Дигни одъра си и ходи“? Не знае кой му е заповядал. Знае, че го изцелил някой, но името му не знае. Аз това го наричам математическо отношение и геометрическо положение. Дали го разбирате, това е ваша работа. То не се отнася до мене. Когато вие искате да създадете един нов живот, вас ви трябва математическо отношение, да имате един план. А когато искате да уредите един живот, трябва ви геометрическо положение. Тоест конкретно □ не само идейно, но и конкретно.

Сега, на пръв поглед, [с] някои работи се подига въпросът. Някои работи са неразбрани. Някои хора мислят изведнъж... Една погрешка има, че хората искат изведнъж да разберат всичко. Такова нещо в света не съществува. Какво подразбирате □ да разбереш всичко? Ако ти опитваш живота във всичките подробности, в един час отгоре какво ще остане да опиташ? Ще се зароди едно състояние, което не си опитал. Казваш: „Аз искам да зная всичко.“ Всичко в даден случай, в даден момент извън времето, не че е извън времето, извън нашето време [е], защото един човешки ум не може да схване една триста хилядна част от секундата, защото в една секунда мигновено триста хиляди километра изхожда светлината. Нашият ум това не може да схване. Има напреднали същества, които схващат лесно.

Вие се питате защо е така. Така е, понеже Онзи, Който наредил света, го е направил така. Следователно ти трябва да се подчиниш на това. Ако не искаш да се подчиниш на туй, тогава ти създаваш един нов свят. Ако можеш, а ако не можеш да се

подчиниш □ „фет акомпли“*.

Казваш: „Мене ми дотегна.“ Твоето дотягане не влиза в програмата на вселената. „Аз не искам.“ И това не влиза в програмата на вселената. „Аз не го разбирам.“ И това не влиза в програмата. В програмата влиза да разбираш, да не ти дотяга. Разумно да се подчиняваш. Ако разумно не се подчиняваш, математическите отношения ще дойдат и ще се изменят, ще създадеш един свят и ще се намериш както растенията, надолу с главата. Ще бъдеш заровен с главата надолу, а краката ти ще бъдат вирнати нагоре към небето. Растенията бяха неразумни същества, които, [когато] слязоха отгоре, всичко знаеха, но като слязоха на Земята, видяха, че са най-глупавите. Човек слезе най-послед и излезе най-умен. Човекът беше един глупец от гледището на растенията, не му стигаше умът. Като слязоха, видяха, че човек е по-умен, отколкото растенията.

Сега във вас се заражда мисълта: Ама защо да е така? Защо те да станат глупави? Защото само умният може да оглупее; само глупавият може да поумнее. Защо е така, не зная. Не че не може да го доказвам. Може да ви доказвам колкото искате. Един адвокат, като докаже, че ти имаш да вземаш пари, мислиш ли, че ти ще си вземеш парите? Адвокатът като докаже, че твоят длъжник е имал и нищо не е оставил, доказва, че длъжникът има. Питам: Какво ще вземеш? Какво те ползват доказателствата на адвоката? Според мене, според математическото отношение, всеки човек трябва да бъде сам адвокат за себе си, защото трябва да знае истината. Ти ще разправяш на един адвокат, той те защитава, той не знае истината. Той те защитава по законите на хипотезата и теорията. Ти всъщност знаеш в какво седи работата. Онзи, от когото имаш да вземаш, е взел пари, а на когото имаш да даваш, ти е дал пари. И двамата се разбирате. Който е взел парите, той е адвокат, защитава се, той е длъжник. Казва: „Господин съдия, аз взех парите, ето, плащам.“ Съдията знае това и казва: „Свободен си сега от дълга.“

Сега се заражда въпросът: защо е така? Не го зная. Аз не го зная, защото няма какво да го изучавам. Аз не изучавам закона на сенките. Мене не ме интересуват сенките. Сенки може да

* fait accompli (фр.) □ свършен факт.

се образуват колкото искаш, то е друг въпрос. Реалността в света е реалното. Някой имал някакво разположение спрямо тебе. Това са сенки в живота. Аз съм богат човек, той има разположение към мене. Той има разположение към парите ми, не към мене. Учен съм □ има разположение към знанието ми, не към мене. Силен съм □ има разположение към силата ми, не към мене. Добър съм □ има отношение към моето добро. Питам тогава: Де е онова математическо отношение, когато той ще има отношение към мене самия? Той, за да има отношение, трябва да бъде силен, добър и силен като мене, да няма нужда от мене, [да не иска] да ме използва, нито аз да искам да го използвам. Ще бъдем като в един оркестър □ единият свири на своя инструмент и другият свири на своя инструмент, хората се радват на онова, което свирим.

Сега вие разрешавате въпроса защо хората не може да живеят добре. Какъв отговор бихте дали? Аз казвам тъй: Защо хората живеят добре? Аз давам един отговор. Защо живеем добре? Защо живеем зле? Защо живеем добре и защо живеем зле, сега то е математическо отношение и геометрическо положение.

Питам сега: Можете ли да нарисувате една картина без сенки, може ли във вашия ум да имате едно понятие за светлината, ако не знаехте какво нещо е тъмнината? Самата светлина не е навсякъде еднакво светла. Щом като осветлява предметите, те не са еднакво осветлени и туй различие в предметите, което съществува, то ви дава понятие за светлината. Казвате: защо не са осветлени? Защото положението на Слънцето, което осветява предметите, осветява ги по различен начин и всичките тела нямат еднакъв образ. Земята е валчеста, тя не може да бъде осветлявана навсякъде еднакво. Сега аз имам една философия. Аз философствувам по един начин и моята философия подмладява хората. По това се отличава. Може да е крива, но има едно свойство □ че който ще ходи по тази философия, винаги се подмладява. Който не се води по нея, винаги остарява и кекав става. Аз казвам „моята философия“, понеже аз съм я прегърнал; тя не е само моя, но всички, които я следват, все се подмладяват. Така мисля аз и всичките мислят по същият начин.

Не мислете, че всички говорят както мене. И там има първа цигулка, втора цигулка, има алтова цигулка, има и басова, чело има, контрабас има и с нея други инструменти, които хората не

са ги сънували. Засега си представят ангелите, с китари свирят. Отчасти е вярно. В невидимия свят има толкова разнообразни музикални инструменти, дето хората две хиляди години трябва да се мине, за да си въобразят, за да започнат малко да понавъртат това на Земята. Сега тъй, както ви казвам, то мяза да ви разправам, че в Америка има милиардери. Добре, вие какво богатство имате? Какво ви ползува вас богатството на милиардерите? В математическо отношение и геометрическо положение всяко нещо, което съществува в света, има отношение към нас и ни въздейства. Дали знаем или не знаем, то ни въздейства. Следователно, ако знаеш, че имаш толкова инструменти, тия инструменти, без да знаеш, пак ти въздействуват. Един ангел, когато иска да ти въздейства, той знае на първа ли цигулка да свири, на чело, на бас, на някой тромбон или на някой тъпан. Големи тъпани имат ангелите. После имат големи тръби. Като затръбят, целият народ като писне, тръбят навсякъде.

Сега се заражда въпросът, казвате: „Това истина ли е или е фигура на речта?“ Че, кога речта е истинска? Всяка реч, която може да разбираш и те подмладява, тя е истинска реч. Всяка реч, която ти отнема силата, колкото и да е светла, тя няма цена. Сега аз говоря за онова Божественото в нас. Във всеки един от вас има известно математическо отношение. Аз наричам туй Божественото, което има отношение към нас. Право е отношението, което изправя. Ти не може да изправиш една своя погрешка, ако нямаш математическо отношение. Отношение трябва да имаш към Бога. Не тъй, както философите разбират. То е външната страна. Не тъй, както майка ти разбира. Не тъй, както баща ти разбира. Но сам вътрешно ти както разбираш. Не както баща ти ял, но както ти ядеш. Не както баща ти е гледал, но както ти гледаш. Баща ти за себе си е гледал. Много добре той се е ползувал. Ти не може да си служиш с гледането на баща си.

Аз не искам вие да извадите криво заключение. Аз ви говоря за математическо отношение [и геометрическо положение], понеже само те може да ни направят свободни в света. Човек, който няма математическо отношение и геометрическо положение, той не може да бъде свободен. Ти уповаваш на баща

си, ти не можеш да бъдеш свободен. Не че не трябва да уповаваш, но трябва да знаеш в каква степен и какво отношение трябва да имаш към баща си. Ако баща ти те е раждал, за да ти заповядва, то е едно криво положение. Той няма отношение към тебе. Ако ти си син на баща си да го използваш, и ти нямаш отношение към баща си. Сега мнозина вярват в Бога само да Го използват. Вярват в Бога кога? Щом се намерят на зор, молят се. Щом мине опасността, забравят. И тогава ние имаме една лъжлива философия. Философията на онова магаре, което било натоварено със сол. Прекарал го един циганин през реката, товарът бил тежък, паднало в реката, стопила се солта, олекнало на магарето, и магарето мисли, че щом се натопа във водата, олеква му товарът. Казва: „Лесна работа. Отсега, когато минавам, ще клеквам във водата и ще ми става леко.“ Случило се втори път магарето било натоварено с вълна и то клеква във водата. Не че не е хубаво. Нещата в света не се повтарят. Туй магаре веднъж е било натоварено със сол. То не е знаело, че два пъти със сол няма да го товарят. Два пъти с камъни няма да го товарят, два пъти със злато, със сребро.

По един път ще те натоварят. Трябва да знаете: едно нещо само веднъж ще ви се случи. Два пъти не може да ви се случи. Вие мислите, че пак ще дойдат хубавите времена. Хубавото време само веднъж иде и лошото време само веднъж иде. Законът е все същият. Време за наука само веднъж иде. Времето за подмладяване веднъж иде. Всичко само по веднъж иде. Колко хиляди работи има полезни, с които човек има да се занимава. Ако попитате някое животно с какво може да се занимава човек, много ограничен е животът на едно животно. С какво ще се занимава? Някой ще мисли, че това е животно. Родили сме се да пасем трева, да пием вода, да си полегнем, да станем. Туй ще бъде животът ти и ще се свърши. То е разбирането на едно животно.

Съвременните хора казват: „Свободен е човек да пострада.“ Да пострада малко, ще се подмлади, да се ожени човекът, деца ще има и ще си седи. Тогава какво отношение има между едно животно? Ще се раждаш, ще имаш деца. И животните, и те имат деца, и женски, и мъжки. Виждам, животните добре се отнасят със своите възлюбени. Ближе я, целува я. Гледам, много нежни са. Ние мислим животните седят на една степен по-ниско от

нас. То е перспективно, ние се виждаме в животните. Животните са огледало на нашите състояния. В животните се отразява човешкият живот. Животинският живот се отразява върху нас. Хубавото, което ние имаме, го дължим на животните. А пък лошото, което те имат, те го дължат на нас. Какво ще кажете на това?

Пита този човек: „Кой е онзи човек?“ □ „Не го знаем.“ □ „Че как тъй без да знаеш, как смееш?“ И тръгва човекът, заинтересова се, ходи и го търси и като го намери, разбира кой е. Казват: „Ти си еретик тогава. За този човек ние нямаме добро мнение.“ Хубаво, нима авторитетът на Исуса се дължи от благоволенieto, от доброто мнение на еврейските книжници и фарисеи?

Та, първо в света ние имаме отношение към Онзи, Който ни е изпратил. Аз ви говоря на вас, понеже вие търсите вашата свобода. Искате да бъдете свободни. Жената я търси, и тя се жени да намери свобода в мъжа си. И освен че няма да намери свобода, но ще се зароби. Мъжът търси свобода в жена си. Той се жени и търси свобода и в децата си и тогава се заробват. Казва: „Трябва да стана някакъв министър.“ Ще се заробиш. Навсякъде, каквото и да направиш на Земята, каквото и да стане, ти не можеш да намериш своята свобода. Защото, ако си бил един проповедник и си говорил неща, които не са верни, хората като научат твоите лъжи, ще изгубят уважението, ще кажат: „Този човек лъже, не му искаме нито учението, нито нищо.“ Имайте предвид, вие живеете, искате да имате едно мнение.

Казват: „Да си пожиеем.“ Ами че животът, това е едно отношение, едно положение. Ти мислиш, че не живееш, пък сега искаш да живееш □ то е първото заблуждение. Ние считаме тогава следното: Човек е излязъл от Бога. Бог, Който е съвършен. Единственото Същество, Коего е всеблаго в света. Ние поддържаеме идеята, че сме излезли от Бога и сме лоши хора и тогава прилагаме нашата лошавина, казваме: „Той ни направи такива. Той ги създаде такива.“ Положението не го създаде Той. Положението седи в това, че ти, като си излязъл от Бога, ти не Го обичаш. Злото седи в това, че сме лоши. А лошавината аз разбирам, седи в това, че не обичаме Бога. Затова сме лоши. Бог е добър, защото ни обича. Ако Той не ни обичаше, нямаше да бъде добър. Да кажем, вие имате едно неразположение на

духа. Отговорни сте вие за това. Вие сте съдружие, не само един, а хиляди, съдружие, цяла компания сте. Та, като хванат едного, казват: „Не съм виноват“, втори, трети, все се протака делото.

Сега искам да разбирате малко по-другояче. В какво седи злото? Има едно относително зло в света. Малките деца винаги са виновати. Има тояжка, турена от майките, като бутнат гърнето със сладко или яйце вземат, пръчицата дойде, закон има, плачене има, пеене има вкъщи. На четири-пет години, пръчка има. Казва, няма право да бута. Големият брат, на двадесет и една година, бута всичките гърнета. За него е право, но за малкия не е право. Големият брат яйца яде, масло, всичко е в реда на нещата, но малкото дете като бута, е престъпление. Питам: Къде е престъплението?

Сега ние сме още малки деца, че не трябва да бутаме гърнетата □ нищо повече. Трябва да имаме търпение, че да станем на двадесет и една година □ законът няма да ни засяга. Тогава, каквото правим, ще бъде на място. Ако преждевременно бутаме гърнетата, препятствието е там. Ние сме побързали, бутнем това гърне, онова гърне. Ако хората бяха чакали осем хиляди години, главата им не щеше да страда, щяха да научат нещо по-хубаво. Те прибързаха, дойдоха по-рано. Сега са станали вече възрастни. Писанието казва: Бог им прощава греховете. Туй, което беше едно време престъпление, сега не е престъпление.

Аз може да ви кажа някои работи, които вас ще ви съблазнят всинца ви, но няма да ви ги кажа. Не трябва да ви ги казвам, понеже не му е времето за някои. Казвате, защо да не го кажа? Аз може да ви отворя касата, мнозина от вас са бедни, касата да я оставя отворена и да ви поставя вътре. Колцина от вас така ще минат? Касата е пълна със злато. Тази каса ще олекне най-малкото с едно кило. Ако на половин килограм олекне, малко. Сега какво лошо има в това? Вие вземате от касата пари □ вие нямате любов. Защото, ако вие вземете, вие сте предвидили по-малко. Аз, който оставих касата, ако издържите на изпита, аз ще ви дам повече отколкото вие си въобразявате.

Всички съвременни хора бързат. Те не разбират Божиите пътища. Всеки разправя, че не му е дал туй. Бог е определил, но още малки деца сте. Той определил нещо, което не сте сънували. Вие сега спирате и казвате: „Вярно ли е това?“ Онова, което младият момък обещава на младата мома, вярно ли е?

Бащата което обещава на сина си, вярно ли е? Майката което обещава на дъщеря си, вярно ли е? Всичко, което обещават, я ми кажете? Колко на стоте от това става? В какво отношение се реализират в това обещание? Казва някой: „Аз Ви обичам.“ Кой ме обича сега? Малки деца питат, детето си отваря ръцете. „Колко обичаш баща си?“ Детето си отваря повече ръцете. „Колко обичаш майка си?“ Детето си отваря още повече ръцете. Малките деца мерят любовта си. Брата си то обича по-малко, сестра си обича повече, баща си ☐ още повече, а майка си ☐ най-много. Като тръгне майката нанякъде, това дете плаче.

Питам: Когато вие скърбите в света, не сте ли малки деца, които се държите за скута на майка си? Защото някой казва: „Голяма скръб имам.“ Казва[м]: много държиш сукмана на майка си. Остави майка си да си гледа работата, че като се върне, тя ще уреди тази работа. Казваш: „Не зная дали ще се върне.“ Че, казвам, защо? Майка ти ако не се върне при тебе, тя не те обича. И ти, ако не се върнеш при майка си, не я обичаш. Казваш: „Тя няма да се върне, ще умре.“ Щом някой умира, той не ме обича. Вие ще ми цитирате стиха, казвате: Христос умрял за хората. Ами знаете ли каква е тази смърт? Има една смърт, в която трябва да умрем, да станем по-близко на хората. В сегашния живот ние сме далече един от друг. Трябва да умрем, да станем по-близки. Аз гледам онези, които са умрели, постоянно седят из стаята ни, целия ден обикалят по прозорците. Питат ме къде са умрелите. Нищо не може да кажа. Те обикалят, чукат по прозорците, ходят, оплакват се, разправят се. Питат ме за оня свят. Казват: „Няма го, затворено нещо, нищо не можем да видим.“ Тук хората са бамбашка*. Всеки гледа за себе си. Дойдат души, оплакват ми се.

И да ви направя малко мисълта си ясна. Да оставим тия неща, привождам ги само за изяснение. Аз може да ви обясня

* бамбашка (тур.) ☐ разг. съвсем друг, съвсем различен.

как виждам хората. Когато една вода се изпари, тази вода виждате ли я? Аз може тази вода да я изпаря, да не я виждате. След туй пак може да я направя да се сгъсти, пак да се яви. Може да я изпаря в едно пространство и после пак да я сгъстя, да я възкръсна. Може някой човек да възкръсна □ той се изпари, отишъл в другия свят, ще го сгъстя. Трябва да има един котел, закон има. Ако го пуснете в пространството, отвее го вятърът. Скъпи са билетите. Някои хора не искам да ги възкресявам, по-далече [са]. По-далече отишли, не можем да платим разноските, докато дойдат до нас.

Сега искам да ви говоря на ваш език. Имате едно понятие. Вие мислите, че земният живот е всичко. Вие турете една здрава основа, за да може да разберете онзи живот, който ще се изяви за бъдеще. Вие ще идете в другия свят и ще се върнете на Земята, отгоре като дойдете, тогава ще може да приложите туй, което сега мислите. Питам: Колцина от вас можете да разсъждавате правилно? Колцина от вас, ако оставите един човек в стаята си да знае, че сто и едно на стоте не е бутнал касата ви. Аз сега взимам тази каса като символ. Не всичките хора имат слабост към парите. Някои хора имат голяма любов към парите. Затова те имат слабост, от голяма обич. Някои хора имат слабост към жените □ то не е от слабост, а от любов. Някои хора обичат много жените. То не е слабост, любов е това. Тази любов прави погрешки. Той обича толкоз жените, обича да я стисне, да я прегърне, да я целуне, от любов е. Ако не я обича, набие я, хука я. Обича я сега човекът. Жената като обича, еднакво постъпва □ и жената прегръща. Прегръщат се, щом се обичат. Щом не се обичат, няма прегръдки.

Вие се спирате и казвате: защо да е така? Ами как трябва да бъде? Като целуваш един човек, целувката ти трябва да го подмлади. Като прегръщаш един човек, трябва да го подмладиш. Като говориш на един човек, светлината да дойде. Казвам: Това е отношение, това е любов. Казвате: „Да го целувам ли?“ Щом човекът се нуждае да го подмладиш, целуни го, да не е стар. „Да го прегърна ли?“ Сгърбил се е □ прегърни го, да оздравее. Си-ромах е □ прегърни го, да се освободи от сиромашията, от всичките несгоди. Прегръщайте и целувайте хората. Ако целуваш и прегръщаш хората и създаваш нещастие на тях, това не правете.

Това са моите математически отношения и геометрически

положения. Една философия, в която ние живеем всеки ден. Има нещо у нас, което ни подсказва пътя. Ние се противим. В нас има известни мисли, Божественият Дух иде и иска да ни подмлади, ние Го отхвърляме. Когато дойде обратното, което състарява човека, ние го приемаме. Значи възможно е да остареем, а не е възможно да се подмладим. Да се мразим. Невъзможно е да се обичаме. Колкото е невъзможно да се мразим, толкова е невъзможно да се обичаме. Законът е: Който ме мрази, може и да ме обича. Не се плашете от онзи човек, който ви мрази. Той ще ме обича. Какво лошо е, ако никак не ви обича? Ако ви мрази, на тази омраза ☐ омразата е почвата на любовта. Не ровете тази почва, посадете любовта, извадете всичките сокове от тази почва. Любовта има тази наука да се проявява нашият ум, да се домогнем. Оставете любовта сама да работи. Тя ще свърши за вас това, което никога няма да свършите. Това, което е добро за хиляди години, тя ще го направи за един ден. Хиляди години вие ще се пънкате да станете светия. Любовта за един ден ще ви направи светия. Хиляди години се пънкате да станете честни. Любовта за един ден ще ви направи честни.

Та казвам: Ако искате вие за един ден математическото отношение и геометрическото положение, ако искате [за] хиляди години, тогава без никакво математическо отношение и без никакво геометрическо положение. Нищо повече.

Казва Христос: Дигни одъра си! Защо се заблуждаваш да държиш тия суеверия в ума си? Защо си седял тридесет и осем години? Заблуди са това. Човекът се отърси от заблудението, паднаха тия връзки, стана и повярва. Казва му: „Не си болен. Господ не те създаде да боледуваш тридесет и девет години.“ И той благодари, че има един човек да му каже истината. Кой как дойдеше, казваше: „Горкият човек. Болен е, няма кой да го подигне и да го тури в къпалнята. Горкият човек. Тридесет и девет години така.“ Христос му казва: „Защо седиш тук ти? Ти не си болен. Стани, дигни одъра си и ходи.“

Ти вярваш, че никой не те обича. То е заблудение. Именно когато не те обичат, именно когато те обичат, тогава ще те изпитат. Разправяше ми една млада мома, казва: „Имам един възлюблен, много сериозен, не ме обича. Държи се много студено.“ Рекох: Той те обича много. Той те опитва. „Вярно ли е?“ ☐ Този

от всичките момци, които досега са те срещали, той те обича. □ „Много студен е. Като мине, накриво ме гледа.“ На криво те гледа, казва: „Да не ме излъжеш.“ Тебе ти трябва три години, за да го опиташ. Този човек е тъй внимателен, виждам, той е едно деликатно цвете. Той не иска да разправя своята любов, понеже толкоз е горещ, ще я изгори. За да не я изгори, мълчи. Ако □ каже, тя ще стане нещастна. А тя се чуди, казва: „Отнася се хладно към мене, с пренебрежение“, пък го обича. Рекох: Не може да обичаш човек, който не те обича. Ако той те мразеше, той като те мрази, той те обича.

Това са математически отношения и геометрически положения. Дали е вярно, научни работи. Те са положения, които трябва да ги проверявате. Ние говорим сега свободно. Като ги проверите, аз казвам: няма изключения, но трябва да се проверят. Сега не трябва да вярвате. Едно математическо отношение, то изисква проверка през цялата вечност. Вие ще го проверявате. Ако едно математическо отношение през цялата вечност няма нито едно изключение, то е вярно. Ако едно геометрическо положение през цялата вечност вие може да го опитате, то е вярно. Не само да бъде два, три пъти вярно, но през всичкото време като опитвате, то не се изменя в себе си, то е самата истина на нещата.

Вие сега идвате и се приготвявате да влезете в този свят. Искате да намерите хора, които да ви обичат. Вие ще намерите тези, които не ви обичат, най-първо. Сега вие ще зададете един въпрос: „Как може да не ме обича той?“ Мислите, че положението на едно дете, което е в утробата на майка си, че е в някой много хубав апартамент? Да бъдете тъй свити, намирате се там, преживявате всичките мъчности и страдания на майка си; то се чуди, туй дете; ако нямаше вяра в майка си, то не би оживяло. Децата, които се раждат без да имат вяра, умират. Деца, които се раждат мъртви, изгубили са вярата, изгубили са любовта си и затова се раждат мъртви. Всеки един от вас, който се усъмни в утробата на майка си, законът е един и същ. Той ще се роди мъртъв. И наново пак ще влезе в утробата на майка си. Ако пак се усъмни, пак ще умре. Той ще умира дотогава, докато се научи да не се съмнява и тогава ще се роди.

Това са математически отношения. Вие ще кажете: „Нямаме

такава опитност. “ На помощ трябва да ни дойде нашият ум, да ни изясни всичките ония противоречия, които се зараждат в човешкия ум, противоречията, които се зараждат в човешкото сърце и ония неща, които се зараждат в човешката душа. Трябва да дойде някой да те извади от тия противоречия, които съществуват в света. Мислите ли, че един светия, който изяде една кокошка, ако светията си позволи да изяде една кокошка, ще бъде голямо щастие за кокошката? Как мислите вие? Ако я изяде една лисица, едно нещастие е за кокошката, един вълк ако я изяде □ едно нещастие, но един светия ако я изяде, е най-голямото щастие за кокошката, понеже тя е станала жертва, да я изяде. Не зная дали той ще си позволи.

В историята имаме един пример даден. Буда, когото индуистите обожават като Божество, той веднъж се отнесъл към един беден човек много добре. Към всички се отнасял хладно, а към него с любов се отнесъл. Питат го учениците защо се отнесъл така? Буда казал: „Едно време бях браминин, молах се, в десетдневен пост бях, отслабнал, и този човек, който сега дойде, тогава беше един заек, хвърли се в огъня и се опече, че аз го издох и можах да си довърша молитвата. Затова сега му се отплащам.“ Този заек е прогресирал, той с Буда бил заедно.

Сега нас ни е страх. Питам: ако светията не изяде кокошката, мислиш ли, че тази кокошка никой няма да я изяде? Все ще бъдете ухапани. Няма да остане нито един неухапан. Може вълци да не ви изядат, може мечки да не ви изядат, но все таки земята, гробът, той ще ви изяде. Ще бъдете изядени □ нищо повече. Сега ще ви дам само едно тълкувание. Гробът е тенджерата, дето се варят хората. Който е живял по Бога, тогава, като се свари яденето, светията ще дойде, ще те вземе от тенджерата, ще те изяде. Ако светията не дойде, някой вълк, някоя лисица ще те изяде, а туй е нещастieto. Та, гробът е тенджерата, дето се варят хората.

Туй е математическото отношение и геометрическото положение. Няма да го вземате така. Вярно е. Та казвам: Трябва в нас да се роди онова съзнание. Ние искаме да бъдем хора щастливи в света. Щастieto е една далечна цел, която е предназначена за човека. Вселената е създадена заради него, като едно възпитателно учреждение. Всичките блага, които вселената съ-

държа в себе си, ако вие разгледате Земята, ако разгледате всичките планети, Слънцето, съседните слънца, вселената, всичко това са възможности за далечното бъдеще, които Бог е предвидил за всички онези, които Го обичат. Та всичките страдания, които сте имали тук на Земята, сегашните страдания не може да се сравнят с благата, които Бог ни е дал! Следователно всички трябва да имате предвид благата. Като погледнете на небето, да се зарадвате, че имате тия страдания.

Много мъчно е човек да се радва на едно страдание. Но има един закон в света, който действа в следното (на Земята вие го опитвате много пъти): когато обикнете един член от едно семейство, вие обиквате всичките други, заради този, когото обичате. Пък законът е верен. Ако този, когото обичате, ако се случи, че го намразвате, то и цялото семейство намразвате. Туй е вярно и за един народ. Ако един чужденец обикне един българин, той обиква всички българи, ако намрази един българин, намразва целия народ. И за англичаните е същото, и за французите.

По някой път хората ме питат защо са тия войни. Казвам: Войните са допуснати, за да се опознаят хората. И при сегашната война, като се избиват хората, те се опознават, отиват си на гости. Войните са визитни карти. Всичките куршуми, това са визитни картички: „Заповядайте да ни дойдете на гости.“ Един англичанин като застреля един германец, казва: „Да ни дойдете на гости.“ Всичките тия визитни картички, това са поздрав да ги посетят. Англичаните, които идат в Германия, ще мислят добре за англичаните като германци. Те ще мислят добре за англичаните. И германците, които идват между англичаните, ще мислят добре за германците, става примирие между хората.

Казвате: „Не можеше ли Господ да създаде по-другояче света?“ Питам: Защо искате да измените този порядък на нещата? Какъв е вашият порядък? Преди седем-осем години в Америка се проектира една голяма премия, която ще се даде на онзи, който каже една мисъл, която не е никак употребявана. Голяма сума беше. И досега още премията седи. Да изкажете една нова мисъл. Има комисия, която ще прегледа и това е една почетна сума, да станете щастлив. Ако можете да кажете една нова идея. Не е лесна работа да кажеш една нова идея. Една нова идея

идва за цял един живот. От сто и двадесет години едва можеш да имаш една нова идея. Аз не искам да си продам идеята. В мене като седи, тя ще стане при мене много по-голямо богатство, отколкото да продам тая идея и затуй поддържам математическото отношение и геометрическото положение.

Ти в света може да обичаш само Едного. Щом обичаш Едного, можеш да обичаш всичките. Щом не обичаш Едного, не можеш и да обичаш всичките. Някой ме пита: „Как можем да обичаме всички?“ Ти трябва да обичаш само Едного. Ако ти обичаш, по общия закон за другите няма да мислиш. Затуй тази идея се проповядва. Бог в света е. Ако може да обичам Бога, всички може да обичаме. Ако Бога не можем да обичаме, никого не можем да обичаме. Така седи въпросът. Онзи, когото обичате, кой е той? Той е Бог, Който се проявява в хората. Той е Бог, Който се явява в човешкото съзнание. Когато Бог изчезне от съзнанието, веднага ти виждаш грозотия. Дотогава, докато ти виждаш Бога в един човек, ти може да го обичаш. Щом Бог изчезне, ти не може да го обичаш. Тогава има отношение.

Та казвам: Истинското отношение в света е: трябва да обичате Едного. Вие мислите, че всеки обича някого. Ако аз направя от вас хиляди картини, да кажем фотографирам, веднъж изкарам няколко милиона екземпляра, питам: каква разлика има, ако всеки се влюби в един екземпляр? Всеки, който се е влюбил във вас, казва: „Аз се влюбих в този образ.“ И всеки мисли, че неговия образ е верен. Казвам: В какво е различието на тия образи?

Та казвам: Ние, хората на Земята, представяме отпечатък на онзи първичен човек, който се е изразил в безбройни много образи навсякъде. Сега на тази идея вие казвате: „Умът ми не може да я схване. Не ми ляга на сърцето.“ Щом ти ляга на сърцето, каквото и да е, той те обича. Щом един те обича, Бог е там. Щом някого ти обичаш, Бог е там. Ако не обичаш, ще се яви омразата, ще се яви друго едно състояние, ще се яви мрак, недоволство, грубост. Идват други лоши качества в човека. Запример, хората искат да станат богати. Защо? Любовта е причината. Ти мислиш онзи, когото обичаш, той ще има нужда от тебе. Там е нашето заблуждение. Момата иска да стане красива, за да привлече момъка. Тя като излязла от Бога, всичките души,

които са излезли, са толкова красиви, че Господ трябва да ги забулува, да не би да увлекат света. Ако дойде една красива мома, ще произведе цяла една паника. Една красива мома най-малко ще развали хиляда семейства. Един красив момък, и той ще развали хиляда семейства. Ще забравят жените си и мъжете си. Понеже тия души не са готови, Господ прави хората грозни. Красивите души Бог ги е направил грозни, за да не повреждат другите. Казва: „Грозен е, но е добър.“ Грозен е, но значи доброто се показва. Онази, която е красива, каква е?

В този порядък, в който сега живееете, за да излезете из него, за да се освободите, ние трябва да се освободим от всичките наши привички, които имаме □ привички на безпокойство. Мислим, че Господ не е създал света така както трябва, и постоянно ние си даваме мнението и критика правим. Казваш: „Не трябва да бъде това.“ Благодари. Всяко нещо, което се случва, каквото и да е, оцени го. Облачен е денят □ добре е. Ясен е денят □ добре е. Изгрява слънцето □ добре е. На обяд слънцето грее горе □ добре е. Залязва слънцето □ добре е. Дърветата дават плодове □ добре е. Дърветата не дават плодове □ добре е. Разболяваш се □ добре е. Здрав си □ добре е. Раждаш се □ добре е. Умиращ □ добре е. В небето отиваш □ добре е. В небето ще се качиш навсякъде □ добре е. Навсякъде е Господ. Щом идеш в ада, ще мислиш, че Господ е там. Ад има, защото Бог е там. Идеш в небето □ ще мислиш, че Бог е там. Ако идеш в ада, адът веднага ще се превърне.

Ада ние го създаваме в дома. Аз като вляза в един дом, зная хората, че се карат там. Има едно ухание, такова нещо грубо, че като влезеш, виждаш, че всичките хора посърнали, от къщата излиза лоша миризма. Човек като стане много лош, започва да мирише лошо. Краката миришат, устата миришат, ръцете, всичко мирише. Ако искате ухание, трябва да имате онази Божествена любов, че да ви наръси с този Божествен парфюм, с Божественото знание. Умът ви да е наръсен, и устата ви, и тялото ви. Та, когато обичате някого, да го обичате на свят*. Да не кажете, че „не струваше да го обичам, аз съжалявам.“ Та

* на свят □ както трябва, свястно.

тогава бих желал, като те мрази някой, да кажеш: „Много ми е приятно. И като ме мразиш, мене ми е приятно.“

Омразата е любов, която само взема. Омразата е любов, която само взема и нищо не дава. Доброто е любов, която постоянно дава, но не взема. По това се отличават. Туй, което постоянно взема, ние го наричаме омраза. Туй, което постоянно дава, ние го наричаме добро или го наричаме любов. Това са математически отношения или геометрически положения. Като те мрази някой човек, взема. Дават му. Като дойде с джобура, напълни го. Дойде втори, трети, четвърти. Той дали имам да му пълня джобура, той идва при мене. Като се умори, иде без джобур. Като иде без джобур, той те е обикнал. Докато иде с джобур, той те мрази. Всеки, който иска от другия, той го мрази. Всеки, който дава на другия, той го обича. Искам тук да ме разберете право. И криво да ме разберете, пак е добре. Не, не, аз вярвам, че всички сте ме разбрали много добре, нищо повече. Вие може да мислите както искате, но аз знам, че сте ме разбрали добре. Като излезете, каквото и да е да кажете, за добро е. Вие ще се намерите в положението на някой си, на когото са намерили душата в другия свят. В онзи свят има изложение на тия красиви дрехи, продават дрехите. Изложение има на хубави дрехи и някоя душа като дойде, види хубав костюм, че □ приляга, казва: „Чакай да го опитам.“ Тия костюми са много опасни. Като го облечеш, не излиза вече костюмът. Не можеш да го съблечеш вече. Започне да рита, за да се освобождава, но той се роди тука, на Земята.

Та казвам: Които сте облечени в тия костюми, всички ще се родите на Земята. Тръгнете по правия път и благодарете на Бога. Този костюм не го считайте нещастие. Че сте се вързали, не съжбявайте. Че сте дошли на Земята, не съжбявайте. Че страдате, не съжбявайте. Радвайте се, че Бог има доверие, дал ви е туй преимущество. Дал ви е доверие. Предвидил ви е всичките тия блага. Изпълнете Неговата воля доброволно, тогава ще имате Неговото благословение за в бъдеще.

Ще ви дам един пример, много сбит. В турско време един българин, доста богат, седемдесет-осемдесет-годишен, тръгва и отива в Македония. Среща го един турчин, Хасан. Той му казва: „Не минавай през гората, ще те оберат разбойници.“ Върнал

се българинът. След една година минава с едно магаре, натоварено с круши и ябълки. Среща го пак Хасан и го пита къде отива, защо носи тия плодове. Казва: „Правя този подарък на жените и децата [ти], понеже ми направи едно добро преди година. Искам да се отплатя, че ме освободи от разбойниците.“

„Благословен Господ Бог наш“

„Отче наш“

*30-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 5.V.1940 г., 10 ч. сутринта,
София □ Изгрев.*

СТАРИЯТ И НОВИЯТ ЧОВЕК

„Отче наш“

„Благославяй, душе моя, Господа“

Ще прочета 12-и стих от 12-а глава от Евангелието на Матей.
„Колко е по-добър човек от овца! За то е позволено да прави
някой добро в съботен ден.“

„Духът Божи“

Какво нещо е човек? Разни определения на философите може да четете. Всяко едно определение може да е вярно за своето време. Човек е същество, за което е създаден целият материален свят. Туй, което сега съществува, което изучавате, безбройните слънца, са създадени за човека. Той е дете на Бога, за което Той е създал всичко. Ние изискваме доказване, понеже се изисква цяла една вечност да се докаже. Нещата се доказват само когато се опитат, когато се опитат чрез ума, когато се опитат чрез сърцето, когато се опитат чрез човешката душа или чрез човешката воля. Или, другояче казано, когато нещата ги опитаме, чрез онази Божествена Мъдрост, която ще внесе знания в нас или чрез онази Божествена Любов, която ще внесе всичките благородни чувства и когато ще ги опитаме чрез Божествената Истина, която ще внесе свобода в нас. Казваме: що е човек? Човек е последното дете, което носи свободата за човешкия ум. Човек е това, което носи свобода за човешкото сърце. Човек е това, което носи свобода за човешката воля. Що е човек? Човек е онзи, който не прави никакво зло. Що е човек? Човек е това, което прави всякога добро. Що е човек? Човек е това, което постоянно люби.

Сега от вас не се изисква да любите целият свят, защото то е работа само на Бога. Единственото същество, което люби всички същества, то е Бог, следователно туй е Негово право. Никой

не може да любя всички. А само един Бог любя всички. Човек е същество, което любя само Едного. Човек е същество, което любя Бога, Който живее във всичките. Та, от всеки един от вас се изисква да любя Бога, Който живее в него. Любя ли Бога, той чрез Бога ще любя всички. Искате да знаете можете ли да любите всички. Като обичате Бога, Бог ще ви научи, чрез Бога ще обичате всички. Само ако обичате само Едного, може да ги обичате. Но Бог е, Който живее във всички. Да няма противоречие. Не взимайте атрибутите, качествата на Бога да обичате всички. И тогава, казвам, как можем да обичаме всички? Щом аз обичам Едного, в мене е Един, Който обича всички, следователно аз съзнавам, че в мене живее Един, Който обича всички. И аз съзнавам, че в себе си имам Един, Когото обичам. Аз обичам Едного, Който обича всички. Бог обича всички, защото има един, който обича само Едного. Ти, който обичаш Бога, изискваш да има един човек, който да го обичаш и на когото да разчиташ.

Сега вие туряте едно противоречие. Някой пита как може да любя. Тази работа е лесна. Вие питате някой как да яде □ тъй както знаеш. Не се изисква голяма философия. Пчелите знаят да ядат. Мухите знаят да ядат, всичките животни знаят да ядат, а сега умните хора ще ги учим как да ядат. То е философия, но те знаят да ядат. Ще им кажем само: „Като ядете, не преядайте.“ Нищо повече. Няма какво да учим човека как да пие. Нека пие, само да не препива. По някой път мнозина запитват защо има противоречия в живота. На един баща дали две шишета с една течност, вино имало вътре. Едното шише било сладко, а другото □ опивателно, вече ферментирало. Като дошъл вкъщи, от първото шише отворил и знаел какво е, дал на двете деца да пият от първото, от сладкото вино, а на другите си деца дал да пият от другото шише, от опивателното вино. Онези, които пили от сладкото вино, се радват, а онези другите започнали да крискат. Та питал бащата защо крискат. Крясъкът излязъл из това шише. Второто шише, като отвориха, то внесе крясък в децата. Щом един човек кряска, той е пил от второто шише. Щом човек се радва, той е пил от първото шише.

Сега, като имате предвид, искате всички да бъдете от децата на Бога. Но в какво седи новото в света? Аз съм разглеждал толкоз философи, от паметивека какво са писали. И за свободата

са говорили, и за любовта, за много работи са говорили. Но същественото не определят.

В какво седи същественото? Човек трябва да се учи. Соломон казва, че нямало нищо ново под небето. Действително, до Соломона нямаше нищо ново, то е вярно, но от Соломона насам има нови работи. Защо нямаше нови работи до времето на Соломона? Защото имаше триста жени в ума си и деветстотин наложници в сърцето си, че не можеше да види новото, а виждаше само старите работи. Обаче Соломон днес е прогледал. Тогава имаше триста жени и не можеше да гледа.

Сега ние разглеждаме въпроса нашироко, принципално. Многоженството е един недъг на човечеството, един голям недъг, който се дължи на едно отклонение на човешката душа от правилния път. Няма защо да се спираме върху тия отклонения. Разглеждам този въпрос, той е динамичен. Има много взривни вещества. Някои се спират да разглеждат какво нещо е злото. Злото не барайте. Изискват се много учени хора. Когато се приближиш при злото, трябва да вземеш всичките предпазителни мерки. Няма някой, който се е занимавал със злото, да не е бил ухапан и мнозина са платили с живота си. Христа когато Го запитаха за злото, казва: „Не противи се злomu“, нищо повече. Не противи се на злото. Злото е една мощна, творческа сила в природата, турена да работи. Стойте настрана от нея. Считате, че може да се справите със злото, пък не разбирате постъпките на злото. Злото е нещо друго. Ние сме длъжни като хора да се занимаем с туй, което е проявление в света. При сегашните условия всеки може да ни помогне.

В този път, по който вървим, ние, съвременните хора, мягаме на онзи рибарин □ дошли сме в туй положение, □ който правил много добрини. Направил девет добрини и за деветте добрини все роптаели и той решил вече добро никому няма да прави отсега нататъка. Един ден гледа един човек, плава във водата. Казва: „Решил съм да не правя добро, на девет души направих и ти може да бъдеш един от тях, преди да те знаая.“ Този му казва: „Направи още един опит, ако и той излезе като другите, оттам насетне не прави добро.“ Той бил царят на една държава, дето се разрушил корабът му, държал се само за една дъска и плавал. Рибаринът казва: „Хайде да те послушам“, изва-

дил го из водата. Като излязъл на брега, царят му казал: „Аз съм от онези, които никога не забравят какво нещо е милостта“ и си заминал. „Ще видим“ □ казва, рибарят, но оттам насетне всичко тръгнало напред на този рибарин. Един ден намерил, че лодката му е поправена, лопатите са поправени хубаво, вкъщи много работи от невидимо все идат, започнало да тече навсякъде. Един ден намерил, че колибата му е поправена, поставени са хубави прозорци. Един ден намерил каляска и коне, всичко туй от невидимо все иде. Сега, някой път може да опитате това. Христос казва: Няма нито един от вас, който да е направил услуга някому и да не е приел стократно за това.

Та казвам на всинца ви: Трябва да направите десетото добро в света. Ние сме хора, които правим големи пакости на себе си. Ти се възмущаваш, в себе си дигаш шум. Не знаеш, че с този шум ти най-първо правиш една голяма пакост на себе си, без да знаеш. В една голяма тревога, в която често изпадаме □ статистика има, □ ние някой път ставаме причина по пет милиона клетки да станат жертва на един гняв. В една война пет милиона хора може да отидат жертва и ако ти пет-шест пъти се разсърдиш, значи по пет милиона ако измрат, пет по пет, това са двадесет и пет милиона клетки. Ние сега говорим за човеколюбие в света. Никой човек няма право да осакати очите си. Никой човек няма право да осакати ушите си. Никой човек няма право да осакати носа си. Никой човек няма право да осакати устата си, езика си, ръцете си, краката си. Никой няма право да осакати сърцето си. Никой няма право да осакати ума си.

Ние, сегашните хора, преподаваме един морал, който няма приложение. Аз казвам: няма приложение, няма резултат, защото ако една вяра в нас не може да има един резултат, един плод, ако една надежда в нас не може да принесе плод, ако любовта не може да принесе плод, в какво седи реалността? Всяка една мисъл, всяко едно чувство, всяка една постъпка в реалния свят трябва да даде плод. Този плод трябва да го проверим. Той ще остави своите отпечатьци. Ако плодът е в умствения свят, той ще остави своя отпечатък в главата; ако е в духовния свят, той ще остави отпечатък на лицето; ако е на физическото поле, оставя отпечатък на ръката. Следователно, за да познаеш една реалност, дали си живял добре, чертите на

доброто са оставени на главата, на лицето ти, на ръката ти. Ако белезите ги има, тогава ти си постъпил добре.

Та казвам сега: Знанието седи в това да изучим възможностите, които Бог е вложил в нас. Знанието зависи от възможностите, които са вложени в нашия ум, зависи от възможностите, които са вложени в нашето сърце и в нашето тяло. Тия възможности като ги развиваме, от тях зависи знанието. Не е онова знание, за което аз говоря, за низшето, което ми казва: [...] Защото онова, което пророците са казали и каквото Христос е говорил и каквото сега са казали, то трябва да бъде в съгласие с онова, което е вложено в нас. Има двама свидетели. Следователно ти, когато говориш истината, трябва да знаеш, че Бог те наблюдава и тия, разумните същества, те наблюдават как ще оцениш ония възможности, които са вложени вътре в тебе. Щом кръшнеш малко нещо, Той казва: „Не е право, не си направил право.“ Ти веднага започнеш да се извиняваш. □ „Не е право.“ □ „Условията са такива.“ □ „Не е право.“ Че условията са такива, условията са много добри. Ние се извиняваме с условията. Условията ние ги създаваме. Аз често съм наблюдавал, българите като направят къща, направят □ един пруст. По-рано ги правеха тия прустове. Сега не ги правят. Направят един пруст, една малка верандичка валчеста, че младата снаха нечистата вода я изхвърля отпреде. Две-три години изхвърлят нечистата вода отпреде и после, след две-три години започват да боледуват. Казват: „Не зная какви уроки ни хванаха, уж къщата нова, пък започнахме да боледуваме.“ Че как няма да боледуват □ тия нечистотии, които се изхвърлят, там започнат да се развъждат известни микроби. Днес вие хвърлите една лоша мисъл във вашия двор, утре хвърлите друга и казвате: „Не зная откъде съм наследил това.“ Отникъде не е наследено, но не хвърляй помия пред лицето на къщата.

Та, казва се: „Колко е по-добър човек.“ Този човек е наречен нов човек, вътре във вас, за когото трябва да жертвувате всичко. Старият човек е, който мисли криво. Той е наречен стар човек. Има във вас един мърморко, голям мърморко е. Във всичките го има, няма човек, [в] когото този мърморко да не е вътре, някъде повече, някъде по-малко. Той винаги е недоволен. Недоволството е неговата черта. Критик първокласен е. Добро не

може да види, навсякъде вижда само зло. Каквото и да направиш, той все ще намери махана* Ако си религиозен, ще каже: „Какъв си лицемер. Тъй не се моли.“ Ако даваш пари, ще те обвини, че не си знаел как да даваш. Пък не ти казва как. Казва: „Така не се дава.“

Имаше един господин доста богат, той беше адвокат, живееше във Велико Търново. Аз го питам един ден: „Защо даваш малко, по пет стотинки, по десет стотинки?“ Той казва: „Малко, но от сърце.“ Питам го: „Ами не може ли да даваш много от сърце?“ Той поставя въпроса „малко, от сърце“. Като че не е възможно много от сърце да се дава. Казвам: „Хубаво, ако е така, съгласен съм. Но □ казвам □ не може ли да се даде много от сърце?“ Той се поусмихна и казва: „Не съм дошъл още дотам.“ Казва: „Имам две съображения □ беше доста духовит, умен човек □ пет пари като дам, да дойде и втори път да иска, да му чуя гласа. Ако му дам много, няма да дойде, ще ми е жал. То □ казва □ баш не е така.“ Аз казвам: „Адвокатът така се извинява.“ Казвам: „Ако ти си на неговото място, дойдеш на неговото място, как ще искаш тогава?“ Казва: „Ще искам тогава много да ми даде.“

Та казвам: Ние, съвременните хора, искаме да направим добро на себе си, но не знаем как. Този, старият човек, който живее в нас, постоянно ни отклонява от правия път. Ако е въпрос за любов, казва: „Оставете тази любов, не съществува такава. Тя е една фикция.“ Старият човек казва: „Яж и пий, това ще ти остане.“ Старият човек като дойде, казва: „Трябва да постъпваш добре, силен трябва да бъдеш, да го подчиниш. Всички хора тъпчи, остави стария човек да си подигне главата, да те познаят, че си силен.“ Това е философията на стария човек. Казва: „Не му разправяй за Бога, те са говеда. За нищо не му разправяй, да не знае. Няма защо да му разправяш.“ Това е старият човек. Това са старите заблуждения, които съществуват навсякъде, и в дома ще [ги] видиш. По някой път синът започне да мисли да стане като бащата си. До едно време, от страх се подчинява. Като стане силен, казва: „И аз може да постъпвам като тебе.“

Аз наричам благороден син, не само баща му да го бие,

* махана (от пер.-тур.) □ недостатък.

когато е бил на пет години, но да мяза на онзи син, има една приказка, в която в турско време, някъде в Херцеговина било, имаха война, в миналите векове, при един от турските паши идва един старец на шестдесет и пет години, оплаква се, че баща му го е бил. Казва: „Наби ме баща ми.“ Отива и вижда: баща му на осемдесет и пет годни, работи, кара колелото. Пита го: „Защо го биеш?“ Казва: „Мързелив е, не работи, каквото му кажа, не слуша. И аз □ казва □ имам баща, но слушам баща си, а той не ме слуша.“ □ „Де е баща ти?“ Отива, а той □ на сто двадесет и пет години, и той здравеняк.

Аз наричам онзи благороден син, който на шестдесет и пет години подложил гърба на баща си да го бие, да признае погрешката. Той като е на шестдесет и пет години, не струва ли да се бие? Всякога сравненията не изказват една истина, но обясняват правилно нещата. Един тъпан, ако не се бие, скоро се разваля. Колкото се бие повече тъпанът, той е здрав, по него не полепва никакъв прах.

Та казвам: [Добре е] човек като минава през разните съвременни изпитания. [Без тях] щеше да бъде по-лошо. Ако хората нямаха изпитания, сега действително терзанията са големи, но без тия изпитания, животът щеше да бъде по-тежък отколкото е сега. Сега, разбира се, някой казва, ние всички се възмущаваме от негодите на живота. Ние виждаме, запример, добрите страни в живота, които съществуват. В сегашната култура стават известни раздори, бият се хората. Както и да обясняват всичките тия противоречия, тия народи вършат волята Божия. Всичко туй за в бъдеще ще внесе нещо ново. В историята ще се отбележи една нова линия.

Сега четете там, че Каин убил брата си. Ако Каин не беше убил брата си, какво щеше да стане? Каква щеше да бъде историята на хората? Като казвам това, не че ние одобряваме убийството, съвсем другаде стои злото. Мислите ли, че ако счупите някакво гърне, има някакво престъпление? Мислите ли, че ако се пръсне една бомба, има някакво престъпление? Престъплението седи в това, че ако вие пукнете тази бомба, може да убие няколко души и престъплението е там. Нека се пръсне тази бомба. Ние може да мислим каквото и да е. Престъплението не седи в нашата мисъл. Престъплението седи в онова поражение, с което ние спъваме хората. Запример, ти може да спънеш вяр-

ващия човек. Сегашните хора учат кое е правото верую. Кой е онзи, който ще ми каже правото верую? Казва: „Ти вярваш ли в Бога?“ В кой Бог? От моето гледище, ето в кой Господ аз вярвам. Срещна един господин, карат го с железни вериги на краката. Двама стражари го карат. Туй е един древен разказ. Един от царете, като го вижда, приближава се и казва: „Каква му е вината?“ □ „Ял и пил, направил престъпления, много големи борчове, че е осъден да изплаща борchoвете.“ Той отива и казва: „Аз ще платя заради него, пуснете го.“ А пък на него казва: „Не прави борчове отсега нататък. Каквото си ял и пил, аз плащам, но ти не прави повече борчове.“

И целият процес на човешкото развитие е там. Една майка ражда едно дете. В какво седи? Тази майка ражда. Тя е онзи цар, който трябва да освободи детето от ония връзки, наследени от ред поколения лошо наследство, тя трябва да плати заради него. Ако майката не може да изправи погрешките на миналото у него, тя не е майка. Ако бащата не може да изправи погрешките у детето, той не е баща. Баща е онзи, който може да изправи погрешките на сина си. Майка е онази, която може да изправи погрешките на дъщеря си. Защото в човека има възможност да се изправят тези погрешки.

Прегрешенията, които ние правим, те не са вложени от Бога, те са посторонни* работи. В нас са вложени най-хубавите неща. Ако разчитаме на Божественото, всякога живота си може да го поправим, няма нещо невъзможно. То е само един момент. Седя аз в дадения случай, някой човек ме е обидил. Представете си, че направя една голяма пакост, веднага една мисъл се изисква за мене, една секунда като изменя своята мисъл, всичко туй може да го загладя.

Питам: ако аз нося омраза, злото, какво ще добия? Нищо няма да добия! Той, казва, ми взе къщата. Че как ще ти вземе къщата? Това е фикция в твоя ум. Спънал те някъде. Тази къща той не може да занесе извън Земята. Той, казва, ме обра. Туй обирание е само временно. Утре, когато той си замине като странник от Земята, за другата земя си замине, защото хората

* посторонен (от рус.) □ страничен.

пътуват от Земята в някоя друга планета, и каквото сте спечелили тук, на Земята, нищо няма да вземете. Всичко тук ще оставите на Земята. От Земята през митницата като минете, ще ти дадат [документ] дали сте били добър гражданин на Земята. Тъй ще пишат: „Един от добрите граждани на Земята. Като идете в другия свят, ще носите само туй: „Един от добрите граждани на Земята.“ „Добре дошъл.“ Ако пишат „Един от посредствените граждани“, те ще вземат всичките мерки за вас.

Сега учените хора искат да им се докаже. Някой път са чудни хора, интересуват се има ли бъдещ живот или не. Смешна работа. Как е дошла тази идея: има ли бъдещ живот или не? Има минал живот, има настоящ живот, има и бъдещ живот. Три живота съществуват: минал живот, настоящият живот и бъдещият живот. Нашето минало е бъдеще на същества, които идват подир нас. То е тяхно бъдеще. Минало на същества, които седят по-горе от нас, то е нашето настояще, а туй, което още не сме го преживели, то е бъдещето.

Та казвам: Всичкия живот, за който говорим ние, едновременно във всичките области, и в миналото има същества, които живеят, и в настоящето, и в бъдещето. Няма място, което да не е завзето с живот. Ние мислим, че миналият живот не съществува. То е заблуждение. Мислим, че бъдещ живот не съществува. И там живеят напреднали същества, и в настоящия живот ние вземаме участие.

От моето гледище, за мене, миналият живот служи да поправим своите погрешки, а бъдещият живот служи да използваме възможностите, които Бог вложил в нас. Бъдещият живот служи за благословенията, които идват за нас. Ние трябва да бъдем готови. Бог е, Който едновременно пребъдва в миналото, Бог е, Който пребъдва в настоящето, Бог е, Който пребъдва в бъдещето. Бъдещето е главата, челото, настоящето е носът, а миналото е всичкото това под носа. Носът е настоящето, а челото е бъдещето. А миналото е под носа. Цяла история. Цяла история носи човек. Миналото □ нали живеят тия същества, тия животни, ядат и пият с мене заедно. Аз нося миналото. Хубавите неща, които сега ковем, те са носът, уханието, което приемаме с носа си. Челото е Божественият свят, отвлеченият свят.

Едновременно настоящето, бъдещето и миналото, аз ги нося. Тогава ще кажеш: Благословен Господ, Който живее в бъдещето; благословен Господ, Който живее в настоящето; благословен Господ, Който живее в миналото. Благословен Господ, Който ме е научил да ям, Който ми дава благословения да ям; благословен Господ, Който ми дал свобода да дишам въздуха; благословен Господ, Който ми дал свобода да възприемам Божествената мисъл. Чрез челото си приемам Божествената мисъл; чрез носа си приемам диханието; материалът за живота влиза през устата.

Сега, тия работи са нещо педагогически. Като казваме да възпитаваме детската душа □ че как ще възпиташ ти детската душа? В едно семейство гледам, едно дете се заинатило. Майка му го бие, то упорито като българин. Казват: „Не знаем какво да правим, ще го убием.“ „Оставете □ казвам, □ не го бийте.“ □ „Че какво възпитание ще му дадем?“ Рекох: „Така душа не се възпитава. Оставете го.“ Аз отивам, побутвам го, по главата, по ухото, с пръстите си. То гледа. След това казва: „Аз съм готов сега да послушам майка си. Този човек ме побутна и аз съм готов. Туй, което искат от мене, аз мога да го направя.“ Бутат го по задницата, бият го, то реве и кряска. Аз го побутнах по главата.

Да не мислите, че е лесна работа да се бутне по главата. За бъдеще, едно упорито дете, учителят ще дойде и ще го побутне по главата и детето ще каже: „Готово съм да направя това, което искате от мене“, но ти ще предадеш светлина на това дете. То казва: „Разбирам.“ □ „Че каква е магията? Чудна работа!“ Да ви кажа в какво седи магията. Не че ще изясня въпроса, но да дам едно изяснение. Вечерно време, в такъв един салон, вие сте турили грънци, вази, тъмно е. Казвате: „Гледай да не счупиш.“ Туй дете минава, направи пакост, и най-после се бои да влиза, казва: „не влизам“, бият го. То не иска да влезе. Давам му една лампа, като освети, да види тия хубавите работи □ то има разположение да влезе. Като осветля стаята, като погледне, светлината като влезе в ума, детето е готово да направи. Има за ядене и пиене, ябълки, круши. Туй дете е вече готово да направи.

Та казвам: Нас ни трябва светлина в ума. В този свят сме ние и държим в мисълта си и казваме: „Лош е светът.“ Извадете тази мисъл из ума си. Няма по-хубаво нещо от света. Тук, в Евангелието, има две мисли, които си противоречат. Казва: „Не любете света“,

да се не увлечем. Казва, че „Бог толкоз възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине всеки, който вярва в Него.“ Има едно различие. Онзи свят, в който живеем, той е светът, който Бог любя. В този свят ние трябва да любим Онзи, Който направи света. После да обичаме онова, което Той е направил. Заради Неговата любов да обичаме света.

Та казвам ви: Любовта трябва да влезе в нас като една подбудителна причина, понеже ние се нуждаем от светлина, а светлината е храна за ума. Без светлина умът линеет, без топлина сърцето линеет, без сила тялото линеет. Това са храни, съществени храни. Тази храна е събрана. Компресирана светлина. Умът, който събира, който възприема, той знае. Знанието е потребно като храна, не като залъгалка. Има едно знание, което не е съществено, но има едно знание, което храни. Та казвам: Има едно знание, което носи светлина, като храна в ума. Ние говорим за една топлина, която е храна за човешкото сърце и говорим за една сила, която е храна за човешкото тяло. Щом тялото е силно, човек е способен за каквато и да е работа. Щом сърцето се храни с топлина, туй сърце е готово за всяка работа, която му се даде. Щом умът се храни добре и той е способен да свърши каквато и да е работа.

Та казвам: Необходимо е добре да се храни умът, добре да се храни сърцето и добре да се храни душата. Под думата „душа“ ние разбираме, чрез устата храним душата. Има една душа, която трябва да я храним, тази душа трябва да се храни. На тази душа ще изпращаме храна. Като възприемеш една хапка, с любов да я изпратиш. Тази душа, като приеме тази храна, да чувствава любовта, да чувствава, че с любов я храниш. То е новият човек. С любов да храниш, с всяка хапка, с всяка мисъл и с всяка постъпка, защото ако възприемем една хапка хляб, но тази хапка трябва да има топлина, в тази хапка трябва да има светлина, и ако тази хапка, която принесем на душата, не съдържа светлина и сила в себе си, тя не е здравословна. Следователно храната, която даваме на душата, трябва да съдържа светлина, топлина и сила. Туй е благословието, което Господ ни е дал.

Само едно изречение: Сила, доброта, красота, разумност трябва на човека.

*„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва*

*31-ва неделна беседа,
държана от Учителя
на 12.V.1940 г., 10 ч. сутринта,
София □ Изгрев.*

КОЙТО ИДЕ

„Отче наш“

„В начало бе Словото“

Ще прочета 12-и и 13-и стих от 12-а глава на Йоана.

„Духът Божи“

Нашият век се отличава по две качества: хората много говорят и много пишат. Това е насърчително. Значи, те са деца, които са проговорили. Като се роди едно дете, то се ражда в мълчание и мълчи като философ. Майката иска да го предизвика, да □ проговори, да □ каже какво ново крие в себе си. Обаче това дете дълго седи в мълчание. То гледа, наблюдава и постепенно започва да изказва някои думи. То започва да приказва не изведнъж и първата дума, която ще каже, е „мамо“. Като каже думата „мамо“, тя е цяла формула.

Сега аз искам да ви обърна внимание на живота. Съвременните хора разглеждат живота механически, отделно. Вземете в химията, запример, там разглеждат елементите отделно, които са от осемдесет до сто. Физиката разглежда силите, движението на телата. Анатомистът разглежда човека, неговите кости, мускули, нерви. Физиологът разглежда функциите на тялото. Социологът разглежда външните отношения на нещата. Учителят пък ще има предвид, като педагог, възпитанието на детската душа. Той ще разгледа обществените проблеми, обаче донякъде тия проблеми се базират върху известни факти. Човек е предмет на всички тия разглеждания в единично и колективно отношение. Следователно, като се изучава един човек, цялото общество, цялото човечество, като единични и колективни факти, от всички тия факти се съставя ясна представа за отделния човек и обществата, в които той живее.

Запример, вие сте болен и като не знаете какво ви е, отивате при един лекар. Лекарят погледне окото ви, подигне клепаща,

погледне езика ви и най-после казва какво е състоянието ви. Същевременно ще се спре върху пулса ви, да види как работи сърцето ви и от всичко това си съставя диагноза за общото състояние на болестта. В някои случаи той ви заставя да съблечете горната си дреха и туря ухото си отзад на гърба ви, да слуша как дишате, за да разбере състоянието на дробовете ви. Оттук-оттам ще послуша, ще похлопа на гърдите ви и от звука, който ще се чуе, той вади заключение за болката, за състоянието на човека. Изобщо, лекарят може да се спре върху резултатите на болестта и намира, че тази болест е последствие на нещо и казва: ако болката ви е в стомаха, това е резултат на нещо; ако имате ставен ревматизъм, тя е пак резултат на нещо; ако имате главоболие, това е пак резултат на нещо.

За да се лекуват болестите, вие трябва да знаете причината им. Днес всички лекари, специално биолозите, като изучават човешкия организъм, са дошли до заключението: почти всички болести са дошли от едни дребни микроорганизми, които създават болестите в дробовете, в стомаха, в ставите и други. Значи всичко се дължи на тези микроби. Вие си представяте ревматизма по един начин, лекарите си го представят по друг начин. Лекарите казват, че ревматизмът се дължи на напастяване на неорганически вещества в ставите.

Но според нас причините на всички болести се крият в човешкия ум, в човешкото сърце, в човешката воля. Следователно, ако човек иска да премахне болестите си, той първо трябва да се научи да мисли. Човек, който може да мисли правилно, не може да бъде болен. Ако не мисли правилно, той ще има болки в мозъка си. Ако не чувства правилно, той ще има болки в дробовете си, ако не постъпва право, той ще има болки в стомаха си. Аз разглеждам този въпрос от гледището на една здравословна медицина, а не от гледището на патологическата медицина. Най-първо аз разглеждам какъв е човек в своето здравословно състояние. Следователно според здравината на неговия организъм мога да предписвам известни церове. Като видя човека, гледам какъв е умът му, какво е сърцето му и каква е волята му. За ума ще се дадат церове съобразно с ума, за сърцето му □ церове съобразно със сърцето му и за волята □ също.

Сега аз навеждам тези факти мимоходом. Това са сенки, с които художникът рисува картините. Той туря сенки около носа, около брадата и така нататък. Тези сенки не са много важни, но ако не се поставят, чертите не изпъкват. Изкуството седи в това да знаеш как да туриш сенките. Като се поставят на място сенките, те дават израз на лицето. Всяко нещо, което е важно, трябва да излезе добре във фотографията.

Ако искате, като фотографа, да си съставите ясна представа за човека, носът, очите, устата трябва да бъдат добре фотографирани. От тях може да си съставите понятие какъв е човекът. Мнозина се запитват защо трябва да се изучава човекът. Не е само да се изучава човекът, но трябва да знаете как да го изучавате. Според новите изследвания, за да се изучи човекът, има пет пътища, пет реалности, през които ние можем да влезем в допир с природата.

Очите са един път, който води към една реалност. Чрез очите тази реалност ни става понятна. Тази реалност е светлината. Следователно, без очите ние няма да имаме понятие за светлината.

Ушите пък имат отношение към звука. Ако нашите уши не са добре развити, ние няма да имаме понятие за тази реалност, която наричаме звук. Понеже разумното се предава чрез въздуха. През въздуха ние възприемаме звуковете.

След това дохождаме до обонянето. Чрез него ние добиваме представа за цветята, за тяхната миризма. Като цъфтят, цветята отделят от себе си милиарди микроскопически частици, които се разпространяват във въздуха. Като се допрат тези частици до нашето обоняние, те веднага ни дават представа за едно същество, запример, за някое растение, което е далеч от нас. Тези растения отделят от себе си такива частици, които говорят за неговата приятна или неприятна миризма. Всеки човек отделя от организма си особен род частици, които също се разпространяват във въздуха. Запример, главата отделя един род частици. Благодарение на тия частици, които човек отделя, като го помиришеш отдалеч още, може да знаеш здрав ли е този човек или болен. Ако е болен, ти ще усетиш миризма като че гние нещо в него. Ако този човек е здрав, от него лъха приятна, хубава миризма.

Ако умът, т.е. мозъкът на човек е здрав, вие ще видите, че от главата му излиза една приятна мека светлина, както на светиите. Във всички хора, според степента на развитието им, е и тази светлина. По светлината, която излиза от мозъка, се съди за неговото умствено развитие.

Хора, на които сърцето е добре развито, имат магнетична сила. Тази сила е магнетична сила. От тях се отделя особен пламък, свещен пламък, който се разпространява далеч от него. Казвате: Този човек има благородно сърце.

Ако пък неговата храносмилателна или симпатична нервна система е добре развита, той ще усети, че от него лъха една сила, която говори за неговото здраве и жизненост. Този човек ходи изправен, строен. Той никога не пита какво трябва да прави. Човек, на когото умът, сърцето и волята са нормално развити, той знае какво трябва да прави. Често вие се самозаблуждавате в бъдещото добро. Всеки ученик, който ходи на училище, знае какво има да учи. Ако е в първо отделение, той вече знае какво трябва да учи, учителят му е казал. Но онези ученици, които не са влезли още в училище, не знаят какво да учат, учителят им не им е казал какво да учат. Следователно, когато един човек знае какво да прави, с какво да се занимава, той е в училището. Когато човек не знае с какво да се занимава, той е извън училището. Някой пита: „Какво да правя?“ □ Влез в училището. □ „Ама аз съм в училището.“ □ Щом си в училището, ти трябва да знаеш с какво да се занимаваш.

Казвам: Като дойдете до думата „Исус“, вие сте я слушали много пъти. „Исус“ означава човека. Човек се отличава по три качества. Той е същество, което е обвито в една гъста материя. Това показва, че той е влязъл в материята. Второто качество на човека е, че той е натоварен с една идея, т.е. с един живот, който трябва да пази. Третото качество е, че има ум, който му е даден да разрешава известни мъчности. Всички вие се питате защо са тези мъчности. Човек е слязъл в гъстата материя да изучава нейните закони. Тази материя разполага с известни сили, които ограничават човека. Той е натоварен, следствие на което има големи спънки. Как ще разреши тези мъчности и спънки? За да ги разреши, той трябва да разпегне ума си. Думата „впегне“ не е на място, но да повика на помощ своя ум, своето

сърце и своята воля, за да разбере какво е предназначението му в света. Сега, запример, всички хора минават през една епоха на преобразования, които стават не само на Земята, но на целия свят. Днес всички хора се бият. В цялата Слънчева система се правят общи реформи. Тези реформи засягат и Земята. Сегашните хора, понеже не знаят какво да правят, затова се бият. Децата се бият, когато нямат с какво да се занимават. Те са още в училище. Щом започнат да се учат, те са в сериозно положение, учителите им преподават.

Та сега, като не знаят в какво седи тази реформа, хората спорят за мнението на този или онзи. Кой колко е богат, това не е важно за нас. Кой колко е умен, и това не е важно. Кой колко знае, и това не е важно. Не че не е важно, но няма пряко отношение спрямо нас. Като дойде зимата, тя има вече отношение спрямо нас, тя ни заставя да носим по-дебели дрехи. Като дойдеш до лятото, ще те застави да носиш по-тънки дрехи. Като дойде гладът, ще те застави да ядеш. Искаш ли не искаш, гладът ще те застави да ядеш, а после да работиш. Като дойде жаждата, ще те накара да пиеш вода.

Следователно в природата има известни неща, които ни диктуват какво да правим. А въпреки това ние мислим, че сме свободни. Човешката свобода е относителна. Някой казва: „Аз съм свободен да мисля каквото искам.“ Това е много казано. Какво ще мислиш? Ти мислиш има ли живот на онзи свят или няма. До какво заключение са дошли хората по този въпрос? Някой казва, че като умре, има друг живот. Друг казва, че всичко е тук, на Земята, друг живот няма. Съгласен съм и с това. И двете твърдения са прави. Ти, който мислиш, че всичко е на Земята, как ще живееш тогава на Земята? Понеже имаш един живот от петдесет-шестдесет години, как ще преживееш? Животът е много ценен. Ако живеете петдесет-шестдесет години, вие трябва да го прекарате разумно. Аз мисля, че вие не сте от ония, които отричат живота на онзи свят. Вие мислите, че има и друг живот. Физическият живот е само едно стъпало. Той [е] предговор към астралния живот, или звездният живот. Земният живот показва, че вие живеете на едно тяло, което е угаснало вече. Ще дойде време, когато ще напуснете Земята и ще живеете астрален или звезден живот, т.е. ще живеете на тяло, което гори.

Сега вие се чудите как е възможно човек да живее в един свят, който гори. Няма какво да ви доказвам това. Това са дълбоки научни работи. Аз не искам да обременявам вашите умове. Знаете ли колко обременителен [е] този въпрос? Казвате: „Кажи ни какво има в онзи свят.“ Казвам: Ти още не си изучил този свят, че за онзи свят ще се интересува. Смешно е, когато някои ме питат какво има на онзи свят. Те не познават този свят, а се интересуват от онзи свят, който е толкова сложен. Значи, някой не е свършил още първо отделение, а се интересува какво има горе, в университета. Казвам: Сложна работа е университетът. Това е сложна наука.

Съвременните християни се спират върху стиха: „по благодат спасение“ и на него разчитат. Те мислят, че знанието може да им дойде без никакъв труд. Те мислят, че знанието може да се налее изведнъж, като в шише. Че може да се налее, вярно е, но не по механически начин, а по органически и психически. Знаете ли какво нещо е органическо и психическо наливане? Срещал съм хора, които обичат да гадаят. Те са доста наблюдателни. Те гадаят, но нямат един тънък усет, едно тънко усещане. Те наблюдават нещата отвън само и после си правят предположения. Някой път те ще кажат стотина думи и едва четири-пет ще бъдат верни. Един човек ще им предсказва какво ще им се случи, тъй както техникът може да предскаже след колко атмосферни налягания котелът може да се пръсне. Той предсказва това по механически начин. Техникът може да предскаже още ако един трен пътува с по-голяма бързина, отколкото релсите издържат, след колко километра ще изскочи вън от релсите. Техниците знаят тези неща и ги предсказват.

Казвам: И човешкият живот има много завои. Като дойде до един от тези завои, човек трябва да спре или да намали движението си. Вие виждате, че и аеропланите, които се спускат отгоре, трябва да употребяват известно време, спущането да стане правилно. Не се ли спазва правилото за спущането, може да стане известна катастрофа. Ето защо и вие, като се спускате в гъстата материя, ако не знаете как да образувате тези завои, тази крива линия, вие ще се намерите пред известно стълкновение. Светът е материалното, върху което трябва да градите живота в бъдеще.

Всички имате едно верую за Бога. Хубаво. Хиляди години

хората са изучавали Бога чрез ума си, хиляди години хората са изучавали Бога чрез сърцето си, хиляди години хората са изучавали Бога чрез волята си. Човек, когато изучава Бога чрез волята си, направи си идеал и очаква идеалът да му помогне. Някой казва: „Ние не сме идолопоклонци“ като днешния свят. Носиш една шашка* и ти уповаваш на шашката си. Ти имаш пари в банката и уповаваш на парите си. Ти имаш къща и уповаваш на къщата си. Казвам: Не че е лошо да уповаваш на къщата си, но тялото по-горе от тебе ли е, парите по-горе от тебе ли са, шашката по-горе от тебе ли е? Въпросът не е там. Казвам: Без шашка не можем ли? Не е въпросът там. Принципиално шашката не седи по-горе от мене. Къщата не седи по-горе от мене. Богатството не седи по-горе от мене. Аз съм господар. Това така трябва да съзнава човек. Казвам: Понеже ние сега сме в един свят, но още ние не искаме да признаем кой е господарят. Нямаме отношение към Онзи, Който е създал света. Ние нямаме прямо отношение. Някои казват, че имало Господ. Той вярва, понеже казвали, че има Господ. Хубаво е да вярваш, но трябва да имаш един ум, ти трябва да намериш Бога в ума си. Запример, изучаваш закона на светлината. Ти трябва да намериш Бога в сърцето си. Трябва да изучаваш топлината. Ти трябва да изучаваш Бога във волята си. И ще Го намериш в силите, които действуват в света. Бог е в силите в света. Той се явява и ще познаеш, че е едно Същество разумно. Ако ти попаднеш в клещите на един капан, той не е разумен. Да кажем, авторът на капана направил го някъде и ти стъпиш и като те стреснат онези желяза, колкото и да се молиш на този капан, той те държи стегнат в клещите си. Питам: Ако попаднеш в ноктите на един тигър и му се молиш, не ще отговори тигърът на твоята молба. Казваш: „Много не ме измъчвай.“ Мислиш ли, че този тигър ще ти обърне внимание? Тигърът ни най-малко няма да обърне внимание, обаче, ако попаднеш в клещите на един разумен човек, като го помолиш, ако разумно поискаш, той ще те отпусне. Ако го питаш какво иска от тебе, той ще ти каже какво иска. Той ще ти каже: „Аз те стисках в клещите си, понеже ти не вървиш по

* шашка (рус.) □ *остар.* сабя.

правия път.“ □ „Защо ми е сега пътят?“ □ „Че, ти влизаш в морето, не знаеш как да плуваш. То има голяма дълбочина, ще се удавиш. Аз те вадя навън. Няма защо да ме спираш, защото ще се удавиш.“ По-рано ти вярваше, че Господ ще изпрати ангел да те хване. Умният човек дойде, хване те за палтото, казва: „Слушай, не прави глупости.“ Ти може да хвъркаш, но ще си направиш аероплан като сегашните. Трябва да имаш криле. Тези ръце трябва да ги увеличиш, като криле трябва да станат.

Ако дойдеш до вечното, по отношение на Бога, по отношение на чувствата си, ти като имаш една тъжна, скръбна мисъл, която притиска душата ти, сърцето ти, като се обърнеш към Бога, ще усетиш приятно успокояване и веднага тази скръб ще се отнеме от тебе. Остава ти един вътрешен мир. Ти мислиш, че като настане един вътрешен мир, че така е. Не, ти имаш отношенията на едно разумно същество, ти имаш една задача в ума си, която умният не може да разреши. Ти се обърнеш към това същество и веднага дойде светлината, проблесне светлината. Тази светлина иде от това разумно същество. Питаш това разумно същество: „Защо умът ми не работи?“ Казва ти разумното същество: „Слязъл си много дълбоко в гъстата материя, излез нагоре.“ Как изменяте вие чувството омраза? Омразата, това е гъста материя, в която хората умират. Омразата, злобата, това е гъста материя, в която ти ще изхабиш организма си. Всичките хора разрешават въпроса на омразата. Този въпрос няма разрешение. Всичките хора, които са влезли в омразата, трябва им години да разрешават и няма постижение.

Та казвам: Единственото разрешение е любовта. Любовта е един свят хармоничен, със закони, в който живеят най-разумните същества. В този свят на любовта всичко е възможно. [Каквото е] твоето отношение към всички, и техните отношения ще бъдат [такива]. Каквато [и да е] услуга можеш да искаш от тях, но ще искаш разумно. Сега, от гледището на Земята постъпваме другояче. Българите имат един обичай да даруват. Отишъл един на гости и всички му дали подарък. Той казал: „Дайте и за жена ми.“ След това казва: „Дайте и за децата ми.“ Това не е на място. Жена ви нека дойде сама да вземе подаръка и децата ви да дойдат сами да вземат подаръка. Божият закон е такъв. Всеки сам трябва да отиде на място, дето трябва да му се дадат подаръ-

ците. Никога не носи подаръците на хората. Нека всеки сам да си ги вземе. Ти защо трябва да носиш подаръците на тях? Сега аз говоря за един идеален живот. Ни най-малко не е туй, което вие го правите. Туй на Земята е позволено. Но етикецията на другия живот не позволява тези работи, понеже щом кажеш „Дай на жена ми“, ти вече нямаш доверие в любовта. Те са предвидили за жена ти. Казват: „Нека дойдат, да се запознаем с жена ти.“ Другояче, жена ти не може да се запознае, децата ти не могат да се запознаят с тях. В ума ви ще остане една отрицателна идея: как тъй не са вземали пред вид вашите деца? Вие трябва да промислювате за себе си.

Та казвам: Да си човек, който носи едновременно страданията и радостите. Щом си човек, трябва да знаеш, че ти си в едно училище, дето трябва да се справиш със страданията и с радостите, с благата и с мъчението. Това е неизбежно. Методите се различават. При сегашните условия трябва да знаеш, че смърт и живот те очакват. От тебе ще зависи колко си разумен. Някой човек живее десет години. Някой живее петнадесет, други □ двайсет-тридесет, сто и двадесет години. Има хора, които живеят петстотин години. Има хора, които живеят хиляда години, десет хиляди години. Ще кажете, че има дървета, които живеят осем-девет хиляди години. Дървета има, които от осем хиляди години са живели в една колиба и оттам се приготвяват за бъдеще да станат хора като нас. Онзи, който не е запознат с този предмет в природата, който не е запознат със законите, той разглежда отделно, отчасти. Мислите ли, че този човек ще има ясна представа за условията в света, за човека в цялото? Ако изчезнат растенията на Земята, човек ще изгуби голяма част от своите сили. Всякога охтичавите хора, на които заболяват дробовете, това се дължи на заболяването на растителните клетки в дробовете. Когато растителните клетки на дробовете боледуват, иде охтиката. Туй научно е наречено матрикс в дробовете. Който мрази, неговите дробове могат да се нападнат. Щом отслабнат тези растителни клетки в дробовете, човек се оплаква от матрикс. В тези пукнатини се натрупват бактерии и образуват тези язви. Някой път и в мозъка се образуват тези язви. Те се явяват по причина на човешката мисъл, по причина на човешките чувства и на волята.

Религията още в древността се е определяла като наука за сърцето, да стабилизира човешкия живот, да префини чувствата, за да може да се създаде един здрав организъм. Засега, в съвременната наука, в естествените науки се развива повече умът. За да се пречистят човешките мисли, за да се създаде в бъдеще едно поколение, но много по-здро отколкото в миналото.

Следователно ние сме в една нова епоха, когато се ражда един нов човек, цял един нов свят. Ние имаме трети Адам, който се създава. Той се създава от първия и от втория Адам. Третият Адам сега се създава. Всякога, когато се създава един Адам, има катаклизъм. До втория Адам целият свят е бил неустроен, явил се Бог и казал: „Да бъде светлина.“ Казва се, че в шест дни е създаден светът. В шестия ден е създаден човекът.

Сега ще се роди един нов Адам, целият свят се преустройва и пред този новия Адам всичките раси, всичките хора ще минат пред него и той ще им даде нови имена, ще ги кръсти, едно ново кръщение ще има. Адам е кръстил животните, всичките хора ще минат през новия Адам. Тъй е казано в религията. Туй е съдба. Съдбата на света е, че като се [мине] пред новия Адам, всеки ще се тури на своето място. Не е лошо да бъде създаден човек. Сега вие искате по старому да се живее, тъй както преди сте живели. Казвате: „Как ще стане то?“ Магически. Не знаете.

Аз да ви приведа един пример. Често вкъщи имате малко момиченце, което е своенравно. Бащата не слуша, братя си не слуша, всички плачат от него. То е своенравно от първа степен. Хубаво е, но детето е своенравно. Самостоятелно е това дете. Казва: „Недейте ме ограничава.“ Може да си баща, може да си майка, но туй дете е своенравно. То казва: „Оставете ме свободно.“ Туй дете, току виж на петнадесет-шестнадесет години като стане, цяла промяна става в него. По едно време е сериозно, после става любезно, учтиво, почва да се чеше хубаво, да се заглежда, да се облича хубаво, гледаш, и със старите хора се обхожда добре. Вземете перото, напише писмо, прати го □ нов човек е дошъл, от Шестата раса. Майката казва: „Измени се нашата, колко любезна е станала!“ Много се радват с бащата, колко мило дете е станало. Господ да го поживи. Ние намираме това грешно в човешкия живот на любовта. Когато просветне

нещо хубаво в човешкия ум, дойде една топла вълна в човека и човек се озарява с една вътрешна сила. Този човек се изправя, почувствува, че животът има смисъл, или казано другояче: има за кого да живее. Има един вътре да живее заради нас.

Та казвам: Понеже ние седим пред една нова епоха, сега реално разглеждам. Аз не осъждам никого. Защото теории □ колкото искаш. И в религиите има теории. Теории има колкото искаш, от паметивека. Хубави са тези теории. Те са подходящи за епохата, в която хората живеят. Новата епоха като дойде, те ще имат едно ново понятие. Ще има едно ново понятие за Бога. Ние вярваме в Бога сега и умираме от нашите идеали. За бъдеще, в новата епоха, новият Адам като дойде, ние ще вярваме в Бога и ще възкръснем за Бога, няма да умираме, ще живеем за Бога. Сега умираме за Него. А в новата епоха ние ще живеем заради Него.

И в Писанието е турено: „Минаване от смърт в живот.“ Туй го казва църквата. От сегашната епоха на смърт минаваме в епохата на живот. От сегашния Адам □ в бъдещия Адам, който майка му сега ще го роди. Има вече признаци, родилни болки сега, мъчи се, та доста баби се събрали. Три баби бабуват за раждането. Най-сигурните баби, които сега бабуват. А още три баби чакат, и те са много сигурни баби. След това още три баби има, та девет баби.

Та, ще се роди един идеален човек, какъвто никога не сте видели. Когато Бог създаде първия човек, нямаше кой да го види. Господ го видя и му стана приятно. Сега онзи, който иде, всички ще го видят. Тогава минаха всичките животни. И като го видяха, всички се произнесоха, че бил много красив и много добър. Само едно от животните си имало особено мнение, но да оставим този въпрос. Той е маловажен.

За третия Адам, който минал вече, всички ще си дадат мнението. Този, сегашният човек, може да живее във вечния живот. Той ще бъде безсмъртен. Бог е направил човека безсмъртен, да не страда. Хубаво е, техните желания и мисли ще се задоволят. Онова, което те са мислили от паметивека, епохата, в която влизате, всичко, каквото вашето сърце пожелае, всичко, което вашият ум пожелае, всичко туй ще ви бъде. Туй на Земята ще бъде не при тези условия сега. Земята тогава ще бъде тъй хубава,

че камъни няма да има. Такава ще бъде Земята, че вълци няма да има. Такава хубава ще [бъде], че тигри няма да има, змии няма да има. Всичко онова, което е отрицателно, няма да бъде. Ще бъде един свят на култура с най-хубавите здания, които сте виждали. Улиците ще бъдат покрити със злато, павирани със злато, апартаментите ще бъдат направени от най-хубави прозрачни стъкла. Входните врати на техните университети ще бъдат направени от големи диаманти, така ще се отварят и затварят.

Сега аз като седя при вас, не искам да взема положението на онзи, който се жени и обещавал на своята възлюблена, че при него ще бъде като някоя царица. Христовото учение казва, че ако човек не се отрече от баща си и майка си, ако човек не се отрече от втория Адам, ако не се отрече от Ева, ако не се отрече от възгледите на Каина и Авеля, ако не се отрече от всичките хора... От всичко старо трябва да се откаже. Ако от възгледите на този Адам се откажем и възприемем възгледите на новия Адам, който носи Божественото, който носи правото в света, човек да знае, че е човек в света.

Та казвам: Работата е, докато се мине в новата епоха, трябва да се носи кръстът. Туй го наричат Голгота. Аз не искам да направя работата много лесна.

Една княгиня имала трима души избраници, които били кандидати да се женят за нея. Тя искала да ги опита кой е най-смелият човек и казала, че който се осмели да мине през една стена, дебела три метра, и който пробие тази стена, за него ще се ожени. Дошли тримата. Първият се засилил и като дошъл до това място, казал: „Защо ще се убивам?“ Взел си велосипеда и казал: „Не е тази работа за мене.“ Дошъл вторият, и той казал: „Тази работа не е заради мене. Аз не ще се жертвувам.“ Като дошъл, третият казал: „Каквото и да е, ще я пробия.“ А стената била картонена. Като я блъснал той, другите казали: „Да знаехме, и ние можехме да я пробием.“ Трябва да возите един велосипед със силата на любовта. Само така се пробива тази стена, само така се добива бъдещето, което вие очаквате.

„Благословен Господ Бог наш“

Този живот ни е даден чрез страдания и радости да познаем Онзи, Който ни обича. В бъдещия живот, който иде, чрез любовта ще ни се даде да служим на Онзи, Който ни обича.

„Добрата молитва“

*32-ра неделна беседа,
държана от Учителя
на 19.V.1940 г., 10 ч. сутринта,
София □ Изгрев.*

СТАНАЛО РАЗДОР

„Отче наш“

„В начало бе Словото“

Ще прочета от 7-и до 20-и стих от 10-ата глава на Йоана.

„Духът Божи“

Аз ще взема думите, които не са много важни: „Станало раздор между юдеите.“ Понеже всинца сте запознати с раздора. Няма нещо по-обикновено, по-понятно и по-приятно за хората от раздора. Даже, ако хората не се карат, разболяват се. Запример, всякога, когато срещате [...]. Даже когато човек се радва, във всяка една радост има един малък раздор някъде, за който човек се радва, че имало един раздор. Запример, вчера те е измъчвала една кокошка, която крякала, молила се да не умира, да я прости, да я остави да живее, но той я заклал. И след като я продаде на другата сутрин, той се усеща, че му е мъчно, че продава кокошката. Сега, на този раздор хората дават такава санкция, че така Бог е определил □ кокошките да бъдат ядени от хората. Рибите проповядват, че Господ определил рибите да гълтат други риби. Паяците проповядват, че мухите трябва да се хващат на паяжините, да се ядат. Лисиците проповядват, че кокошките като се срещат [с лисици], трябва да се запознават с тях. Това са понятия на хората. Обаче човек намира, че когато лисицата изяде една кокошка, тя трябва да плати с живота си. Когато вълкът изяде една овца и той плаща с живота си, но и човек плаща с живота си.

Разправяха ми един анекдот, доколко е верен, не съм го проверил, станал е тук, в София, и ще го предам тъй както ми го казаха. Един касапин искал да заколи един вол, но този вол искал да живее, не се давал. Човекът не може да го повали на земята, да го заколи. Най-после касапинът успял да го повали на земята и от гняв взел, че му изчовъркал едното око, как така

да не му дава да го заколи, изважда му окото от яд и после го заклал. Друг човек води друг вол, който така се дръпнал с рога си, че извадил окото на касапина. Око за око. Не трябва да мислим, че всичко онова, което правим, е съгласно с волята Божия. Ние, сегашните хора, сме пълни анархисти. Всички заставаме против анархизма, но всички са анархисти. Много малко хора ще срещнете, които да не са анархисти. Ние обичаме безпорядък. Влезеш в един дом, безпорядък има. С любов се взимат тия хора, откъде иде този безпорядък? Хората по любов се оженват и после в дома има раздори. Има причини сега, не е лошото, че има раздори. Приятна работа са раздорите. Най-хубаво е, тогава се говори истината. Един човек ще му кажем това, което е. Когато има раздор, ще ти кажат какъв си. Когато няма раздор, може да те мажат.

Сега, разбира се, аз не говоря за вас. То е за външния свят. Има един външен свят, има един свят вътре в нас. Ние намираме, че онова, което правим, не е право. Имаме желание, може да живеем добре, да мислим добре, без да постъпваме добре. Във всички има един благороден подтик, но когато искаме да приложим туй, което отвътре усещаме, чувствуваме нещо отвън се случва, че не можем да го приложим както трябва. И тогава ние се намираме в онова противоречие, в което се намирала една игуменка. Ще ви приведа този пример, за да изясня този раздор. Понеже била голяма икономистка, доста яйца продавала и видяла, че яйцата се изгубват, намерила, че при всяко огнище на калугерките изчезвали в огъня, дематериализирали са се. Издала едно нареждане, че е грехота да се кладе огън в килиите на калугерките и казала, че трябва да се пекат на Слънцето, понеже този огън е от Бога. Но забелязала, че като престанали да кладат огън, пак яйцата се губели; и една вечер тръгнала по килиите, от килия на килия, да разглежда през прозореца какво правят калугерките. Гледа, запалена е доста голяма църковна свещ и едно яйце е турено на тел, че на пламъците отгоре калугериците го пекат. Тя се учудила и казва: „Пустият му дявол, какъв мурафет* ги научил.“ Дяволът бил наблизко, чул и казва: „Не ме обвинявай, че и аз за пръв път виждам този мурафет.“

Ние, в света, каквото става, го туряме на гърба на дявола, все на дявола минава, като че ние в това не вземаме никакво

участие; но по някой път и дяволът се учи от нас. Не трябва да осъждаме дявола. Понеже един свещеник говорил много против дявола и една вечер се изтърпанил в стаята му и казва: „Ти защо говориш против мене? Не те ли е срам да говориш такива лоши работи заради мене? Аз ако не бях, ти поп щеше ли да бъдеш? Аз ако не бях, хората не щяха да се лъжат. Понеже грешат, лъжат се, проповядваш. Раждат се □ кръщаваш ги. Тия хора се женят □ кой ги кара да се женят? Ако аз не бях, да ги карам да се женят, ти кого ще венчаваш?“ Казва му: „Да си свиваш устата, че втори път като дойдеш, килимјавката няма да ти остане.“

Не е дяволът толкоз виноват. Ако отворите Библията, ще видите, че и той идва в съвета Господен. Казва се: Дошъл сатана на съвета Господен. Когато имало съвет между боговете, Господ се обърнал към него и го пита: „Къде си ходил?“ □ „Ходих, обикалях света.“ □ „Обърнал ли си внимание на моя раб Иов, че няма подобен нему по ум и по доброта?“ Казва: „Не ми го препоръчвай. Какво ще ми го препоръчваш? Дал си му овце, коне, камили, жена, деца, заобиколен е от всичкото богатство □ как няма да бъде [добър]? Вземи му всичкото и да видим какъв ще бъде. Без жена, без деца, без богатство, тогава да го видим.“ Казва: „Опитай го тогава.“ Можете да прочетете цялата история на Иова. По някой път вие се сърдите защо бил Иов изпитан. Лошо е да бъде изпитан. Пък защо да не бъде изпитан? Лошавината не седи в изпитанието. Лошавината седи в това, че когато те изпитват, не може да издържиш изпита, там е лошото. Лошото не е във войната, че воюваш, но когато те бият във войната, там е лошото. Не е лошото да боледуваш, но когато те победи болестта, пък умираш, то е лошото. Да победиш в болестта, ти ставаш по-юнак. Ще кажеш на болестта: „Няма да ме закачаш. Трябва да знаеш, че имаш пред себе си един голям герой.“

Сега се проповядва да бъдем миролюбиви в света. Миролюбиви в какво отношение? Миролюбиви, да не нарушаваме онзи велик порядък, който Бог е създал. Порядъкът, който съществува, него не трябва да нарушаваме. Та казвам: Ще ви обърна вниманието □ между порядъка има отношение. Какво нещо е отношението? Отношението е един разумен акт. Ти не може да

* мурафет (от ар.-тур.) □ умение, изкуство, майсторство.

имаш отношение към другото, ако той не е разумен. Бог има отношение към нас като разумни същества и ние имаме отношение към Бога като разумно Същество. Следователно дотолкоз, доколкото нашите отношения са прави, дотолкоз ние сме разумни. Щом нарушим тия отношения, изменят се условията. И не само това □ отношението е връзка между разумния свят. Как се поддържа тази връзка? Какво е първото отношение? Първото отношение, това е любовта, която ни свързва с това същество. Следователно между две същества ако няма любов, те нямат отношение. Щом нямат отношения, нямат геометрическо положение, т.е. те не може да се проявят в света. Любовта е първият подтик на живота. Без нея никакво творчество не може да се яви, тя е първият подтик на битието. Следователно през всеки един подтик, ако ти отговаряш разумно, твоето движение в света, твоята мисъл, твоите чувства, твоите постъпки ще бъдат разумни. Няма да усещаш голямо съпротивление. Но ако не разбираш този подтик, ще се явят много противоречия. Запример откъде се явява онзи подтик, не зависи от човека. Завижда човек или подозира. Един крадец го е страх да не го обират, понеже и той краде. Ти може да подозираш хората само в това, което ти вършиш. Подозрението има две страни: може да подозираш, че е добър човек и може да подозираш, че е лош.

Какво е отношението между доброто и злото? Доброто и злото, това са две полета, това са два велики възгледа. Тъй, както разглеждаме, туй не е зло. Злото е една разумна теория, която съществува между разумни същества и доброто е една разумна теория, която съществува в света. В света разумните същества вървят по две линии. Някой път ние се пристрастяваме. Зло има отвън, има и отвътре. Добро има отвън, има и отвътре. Доброто отвън аз го наричам налягане отвън. Доброто отвътре го наричам напрежение отвътре. Злото отвън го наричам налягане отвън. Злото отвътре го наричам пак напрежение.

Онези, които разбират законите, може лесно да се справят. Това са действащи сили. Тя не е автоматическа сила, тя е разумна сила. Изкушаваш се ти. Може някой да те излъже с някое развалено ядене да го ядеш и после да ти причини болка. От тебе зависи езикът да ти подскаже, че това ядене не е на място. Ти не го послушваш. Стомахът е по-учен от тебе и казва: „Господарю, туй не е благо за тялото“ и го повръща назад. И

казва: „Още веднъж такова ядене не ти трябва.“ Този закон съществува в човешката мисъл. Този закон съществува в човешкото сърце. Този закон съществува в човешката воля. Всяка една мисъл, която се възприема и умът не може с нея да работи, той я повръща назад и ние усещаме едно болезнено състояние. Или както казват: едно нервно състояние. Някой казва: „Много съм нервен.“ Това произтича от мисълта. Хората стават нервни от своята мисъл. Станат чрезмерно чувствителни от своето сърце. Има една чувствителност, която е нормална, има една чувствителност, която е аномална. Под „анормалност“ всякога не означава лошо, но над нормата.

Та казвам: Противоречията, които сега произтичат в живота, произтичат по единствената причина от неразбирането основният закон на любовта, във всичките нейни проявления. Съвременната наука ни дава доста данни. Малкият мозък на човека се занимава с движението и се занимава с най-малката физическа любов, която хората имат. Най-нисшите животни са работили за създаването на малкия мозък. Колкото животът става по-съзнателен, развил се и се е образувал главният мозък. По задната част на мозъка се появяват известни мозъчни центрове, явява се един център, че човек иска да поделит своята свобода с едно още същество. Туй хората го наричат поляризиране, два полюса на земното кълбо. Или един човек влязъл във вечния живот.

Мъжът и жената съставят два полюса: мъжът е северният полюс, а жената □ южният полюс. И си гугуцат двамата. След туй се явява друг един център □ обич към децата. Екваторът е това. Еднакво взема любов. Мъжът от север и жената от юг идват на екватора и тия деца растат и се развиват.

След туй по-нагоре се качваме, образува се цяло едно общество. Човек дошъл да тури ред и порядък в себе си. Дохождат неговите лични чувства, да цени, че съществува, че има чувство, че той живее и другите трябва да се подчиняват. Или той иска да стане господар на себе си. Той ще започне да изучава своите движения в ръката си, в ръцете си, ушите си, устата си. Започва да изучава своята храна, започва да наблюдава и постоянно в него се проявява науката, докато най-после дойде до Божествения свят □ той съзнава, че има едно Същество в

света, Което е създало света и на туй Същество трябва да се подчинява разумно. И тогава ние сме дошли до най-високия връх на живота. Но понеже на тези високи места мъчно се живее, там много малко време сте. Някои хора говорят за религия. Религиозните чувства, те са моментни. Може само на някое местенце да прекараш по няколко часа, по няколко деня, след туй човек пак ще слезе в обикновения живот и ще живее с ония впечатления, че е преживял нещо много хубаво. Казва: „Преживях нещо, но го няма вече.“ Нали вие сте преживели онези моменти на любов? Когато дойде любовта, вие сте писали първото любовно писмо. Аз като изследвам природата, виждам, че и цветята си пишат любовни писма, и птиците си пишат любовни писма. Няма същество в света, което да не е писало любовно писмо. Сега някои казват: „Любовни писма ще пишем!“ А какво ще пишеш? По някой път ние се обличаме. Защо? За кого се обличаме? Или за себе си, или за хората, или за някого. Мислим за кого? Или за себе си, или за хората. Чувствуваме или за себе си, или за хората. Все трябва да има една подбудителна причина. Казва някой, че той живее за себе си. Да живееш за себе си, това не е единичен живот. Това е колективен живот. Те разбират самотията. Самотията е страшно нещо в света. След като завършите вашето развитие, колективното развитие, ще дойдете до самотното живеене. Ще ви тури Господ като Адама, сами на Земята, да образувате едно човечество.

Адам като го туриха на Земята, той не беше още сам, минаваха животните, които не го разбираха. Той казва: „На тях е много добре, на мен не е добре. Мене няма кой да ме разбира в света“ и най-после Господ му създаде една другарка. И тя, от доброто желание да го направи велик, да се прослави, направи една погрешка, че изгубиха и малкото богатство, което имаха.

И от осем хиляди години досега всички вие работите за възстановяването на Царството Божие вътре във вас. Четете писмата. Едно писмо пише тъй, младата мома пише тъй: „Ти ако се ожениш заради мене, ти ще станеш най-умният човек, най-богатият, най-знаменитият, цар ще бъдеш и аз ще бъда царица. И богатата ще потекат като мед и масло.“ Убеди се той, ожени се. Освен че богатството не потича, ами трябва да търси методи как да се избави. Така пише младата мома. Младият момък, и той пише същото. И майката, преди да се роди едно

дете, пише: „Ако ти дойдеш, като ангелче ще те гледам. Аз и баща ти ще те носим на ръце. Ти ще бъдеш най-щастливото дете.“ Щом се роди, до една-две години на ръце го взема. Целуват го, прегръщат го и като стане на четири-пет години, започне пръчката по задницата и по едно време му казва: „Тук си дошъл да работиш, каквото ти казваме, ще слушаш, няма да ходиш, тук закон има.“ Туй малкото дете, подчинява се. Те се заблуждават и мислят, че туй дете ще стане човек. Туй дете, то като стане силно, като се научи да бие, като си опита силата, че може да стои над баща си и майка си...

Разправяше ми един баща във Варна, един българин, абаджия, една история. Сега е в оня свят. Заминал е, той няма да се сърди, че разправям заради него. „Един ден, мене ме бяха прихванали, сприхав човек, дръпнал съм няколко чаши винце, исках да ударя няколко шамара на жена си, да ме слуша. Синът ме хвана за ръцете, деветнадесетгодишен беше и казва: „Татко, аз не ти позволявам да биеш мама пред мене.“ Като с желязо ми стисна ръцете. Аз похвалявам този син. Бащата е крив, а синът е прав.

Още един пример ще ви приведа. Той е за един свещеник, разправяше ми, казва: „Не зная какво е това младо поколение. Свърши синът ми гимназия, дошла идеята в ума му да стане въздържател, пък не иска да пуши и тютюн. Казвам: „Пий вино“ □ „Не искам да пия.“ □ „Нали си българин?“ Името му било Атанас. Бащата казва: „Атанасчо, слез да наточиш вино.“ □ „Не, татко, не отивам вино да ти наточа. Проводи ме в планината вода да ти донеса, ще отида. Но вино да отивам, не отивам да точа. Прати други.“ Той на мене ми казва това. Пращам го да ми вземе една кутия тютюн. Казва: „Не отивам и тютюн да купувам. Не пуша. За друга работа, накарай ме, може да свърша.“ Бащата казва: „Опак свят. Ама прав е. В себе си нещо ми казва, че синът ми е на правата страна, а че аз не съм на правата страна.“ Син ти е на правата страна, не пуши тютюн, а ти си свещеник и пушиш тютюн, ти не си на правата страна. Аз му задавам въпроса: „Как би обичал: да пие вино и да те побийва или да не пие, че да те обича?“ □ „Разбира се □ казва, □ да ме обича.“ Тогава, щом попиява, и побийване ще има.

Та казвам: Има едно въздържание в света. Има едно пианство, от което трябва да се въздържа. Има едни астрални кръчми, избухнеш, разгневеш се. Този гняв от пианство произ-

тича. Ние, съвременните хора, трябва да предвиждаме гнева още отдалече. Има един разумен гняв. Не говоря заради него. Но има един гняв, който ни причинява големи сътресения и от който съвременните хора страдат. Запример, възмущаваш се от някои лъжливи неща. Не е вярно туй, което са писали във вестника и ти се възмущаваш. Пише вестникът, че двадесет души има убити, пък то никой не е убит. Пишат вестниците, че сто къщи изгорели, пък никаква къща не е изгоряла. Пишат, че двадесет кораба потънали, пък те не са потънали. Ти седиш и се гневиш, как да потънат. Сърдим се в света за нищо и никакво.

Казвам на вас: В света има един порядък. Ние имаме в себе си едно вътрешно чувство, което ако бихме го слушали, всякога ще знаем кога сме на правата страна. Защо не мислите, че от само себе си вие можете да се подигнете? За един българин не е достатъчно само България, за един англичанин не е достатъчна само Англия, за един французин не е достатъчна само Франция, за един германец не е достатъчна само Германия, за един американец не е достатъчна Америка, за един русин не е достатъчна Русия. За когото и да е, за един човек даже не е достатъчна цялата Земя. Той трябва да има [повече] на свое разположение. Ни най-малко той с това няма да бъде по-умен, отколкото е сега. Защото ние съдим за доброто по количеството. Допуснете и казвате: „Той прави добрини.“ Добре ли е това: ти даваш един лев, три лева, четири лева, хиляда лева? Какво добро е това, което се прави само с пари? То е само едно средство.

Доброто ти трябва да произтича от човешката душа. Не може една твоя постъпка да бъде добра, ако твоят живот не участва в тази постъпка. Твоята постъпка не може да бъде добра, ако твоето сърце не участва в твоята постъпка. Твоята постъпка не може да бъде добра, ако твоят ум не участва. Но и животът трябва да участва в твоята мисъл, в твоето сърце. Във всичките твои действия трябва да участва душата ти. Тогава вие имате една вътрешна опитност. Някой път вие се намирате в противоречия със себе си. Има нещо, което вътре ви измъчва. Има нещо, което вас ви измъчва. Кое е, което вас ви измъчва? Вас ви измъчва онзи факт, че във вас има едно съзнание, което е Божествено. Щом направите и най-малката погрешка, казва:

„Това не е право.“ Направиш нещо, което е право в тебе. Никой не знае. Има нещо, което казва: „Това е добро“ и ти се радваш. Та, онова, което прави човека умен, онова, което прави човека добър, онова, което прави човека силен, то е туй чувство вътре в него. Когато той съзнава кое е добре в него и кое е зло. Защото човек в света трябва да изучава доброто и злото. Ако знае как да се справя с доброто и злото, той ще расте, ще се развива правилно.

Сега виждам в прочетения стих, понеже Христос е казал няколко работи и станало раздор. Дали онова, което казва, е право или не? Те казват: „Какво го слушате, той е луд. Той нищо не разбира, той е първокласен глупак.“ Ако тия евреи [от] преди две хиляди години ги преведем в нашите времена и да им кажем: може ли [от] едно учение на безумен толкоз хора да станат безумни? Петстотин милиона хора има, които сега поддържат туй безумие. На един глупав човек казват: „Идиот.“ И той не знае какво да прави.

Следователно любовта се познава. Времето е, което определя любовта. Големите изпитания, през които човек минава, само те определят качествата на любовта. Ако вие в любовта не може да издържите на всичките най-големи изпитания... Каквито и да са тия хора, които се бият на запад, пак имат любов. Германците се бият за Германия, англичаните се бият за Англия, французите се бият за Франция. Любов имат. Ако нямаха любов, не щяха да се бият. Но [в] тази любов, те изхождат от своето гледище. Англичаните мислят, че са прави. Германците мислят, че са прави. Всички мислят, че са прави. Отчасти са прави. В един дом, ако един баща има четири-пет сина, кой ще има най-голямото право? Ако четири сина има, и четиримата имат еднакво право. Бащата е авторитет, който ще даде правото, равно на всички. Ако бащата даде на един повече, а другиму по-малко, той ще постъпи пристрастно, но ако бащата е съвсем еднакъв към всички, ако всички еднакво не са разбрали, тогава отговорността е тяхна.

Та казвам: Вие се интересувате какво ще стане със света. Питам: Разрешили ли сте какво ще стане с вас? Един ден ще трябва да напуснем цялата Земя, както хората на Месечината напуснаха преди милиони години. На Месечината няма вода, никакви риби не съществуват там. Никакви животни няма. Казват, останали са около сто хиляди души умни хора, най-умните хора, които по някой път слизат на Земята. Ако река да ви доказ-

вам, ще се яви раздор. Аз, за да избегна този раздор, не искам да ви казвам, понеже вярвате в много работи, четете „Хиляда и една нощ“. Четете Виктор Юго или Мопасан или кой да е. Някой астроном или някой естественик. Може да вярваме във всички, не е лошо човек да вярва. Вярата не е лошо нещо. Работите не може да се оправят тъй както ние искаме, но в дадения случай, даже в науката нещата са описани дотолкоз, доколкото хората разбират. За бъдеще, когато човешкото съзнание се развие, ще има по-добро разбиране на фактите.

Запример, вие седите по някой път и сте много страхливи. Не зная от какво произтича вашият страх. Страхът произтича, че тук, в мозъка, вие сте наследили, вървели сте по една линия, дето страхът се е развил чрезмерно. Има хора, които се страхуват сега и не може да се качат на железница. Ще стане катастрофа, казват. И на аероплан не може да се качат. И в къщи не може да влязат. Мислят, че къщата ще се събори. Някои неща се привличат, в него страх има. Някъде имало петнист тиф. Един лекар намерил една въшка в ризата и понеже на мястото имало петнист тиф, уплашил се да не би тази въшка да го ухапала, да пренесе заразата, защото въшките носят петнистия тиф. Ако кръвта ти е нечиста, въшката може да пренесе петнистия тиф. Ако кръвта ти е чиста, и десет пъти да те ухапе въшката, бъди спокоен. Онзи бронираният броненосец, и десет гранати да го ударят, отскачат. Ако бронята падне, веднага става експлозия. Зависи как човек е тониран. Какъв е твоят ум. Ако твоят ум от най-малката мисъл се поколебава, пробива се бронята, не е силен. Ако бронята на твоето сърце от най-малката скръб се пробива, сърцето ти е слабо. Ако бронята на твоята вяра се пробива, вярата ти е слаба.

Мислите ли вие, че целият свят е брониран? Сега аз бих желал да бъдете ясновидец, да видите как ви обстрелват. Когато един човек ви мрази, да видите какви снаряди ви праща. Погледнеш, вечерно време дойде някоя мисъл, подскочиш, дойде втора, трета, погледнеш, някоя граната в сърцето ти паднала и ти подскочиш. Някоя паднала във волята ти. Ти направиш нещо, пукнала се е някоя граната.

Бъдете умни и не предизвиквайте вашите врагове, които са по-силни от вас, да се бият с вас, понеже ще ви направят на

дармон*. Христос, Който знаеше този закон, казва: „Любете враговете си.“ Единственото средство в света, което може да победи, то е любовта към враговете. Ти какво снаряжение ще употребиш? Мъжът □ на един картечен огън, жената □ на друг картечен огън, погледнеш, и двамата да ги превързват въщи. Казвате: „Какво става на фронта?“ Но въщи какво става? Защо жената да не разбере, макар и да е враг мъжът, да го обича? Защо и мъжът да не обича един враг въщи? Казвам: защото тях хора не са умни. Ами ние двамата защо да не сме умни? И мъжът, и жената, и децата, и братята, и сестрите, и те на картечен огън. Защо да не се обичат, да не се примирят? Казвам: Какво ги спъва тях да се обичат?

Казвам: Този спор произтича всякога от раздвояването на човешкото съзнание. Вълкът е груб по единствената причина, че има деца. Затова трябва да търси кошара, да търси агънца, овца, да я занесе. От голяма любов се заражда безлюбието към другите. Щом един мъж не обича жена си, аз вече зная тайната. Щом една жена не обича мъжа си, тайната я зная. Няма да ви я кажа, но сто и едно на сто я зная. Щом синът не обича баща си, зная тайната. Щом дъщерята не обича майка си, зная сто и едно на сто тайната. На вас сега няма да ви казвам. Раздвоението в света е страшно нещо. Всички нещастия произтичат от раздвоението. Цял един живот човек полага, за да се възвиси в света, да направи нещо. Не като дойде на осемдесет-деветдесет, сто и двадесет години. Най-първо човек се ражда със затворени ръце. Казваш, че държи света. Но като умира, отваря си ръцете. Аз бих желал човек като се ражда, да се роди с отворени ръце, а да умре със затворени ръце, поне да е хванал нещо, носи нещо със себе си. А сега казва: „Нищо не можахме да

* дармон, дръмон (от гр.) □ диал. решето с едри дупки.

постигнем.“ Турете онази основа □ не личната любов, не любовта на двама, не любовта на семейството, не любовта на обществото, не любовта на един народ, не любовта на цялото човечество, но турете за основа любовта към Онзи, Който е създал всичко. Да няма никакво раздвояване. Щом имате тази любов, всички видове любов ще разбирате, ще разбирате постепенно. А щом нямате тази любов, и другите не можете да разберете. Понеже всички други видове любов произтичат от Божествената любов.

По някой път, като искате да знаете какво нещо е Господ, имате една мисъл, в която няма никакво раздвояване. Една красива мисъл, която с години е у вас, десет-петнадесет, двадесет-тридесет-четиридесет-петдесет години, никога не я забравяте. И всякога, когато помислите, внася радост вътре във вас. В тази мисъл Бог ви се е показал. То е Божественото. Имате едно чувство и като мислите, двадесет години минали, и като мислите за него, като че днес е станало □ в това чувство Бог се е проявил. Имате една постъпка и след като мислите за нея, след много години тя е много красива постъпка □ в нея Бог се е проявил. Във всичко онова красиво във вашия живот, Бог е, Който се изявява. Той казва: „Тъй както ви казвам, така правете.“ Когато Той присъства в нас, ние сме готови на всички жертви, на всички подвизи. Когато по някой път Той се оттегля, ние ставаме слабодушни, обезсърчаваме се, казваме, „Животът няма смисъл.“ Това показва, че ние нямаме отношение към Бога. Истинският живот е този, който и в младини, и в старини е еднакъв. Никога отношението ви към Бога да не се изменя; както е било в младини, и в старини да не е изменено, и на сто и двадесет години да бъдете млад.

Сегашните хора казват: „Остаряхме, не може да обичаме.“ Тогава им казвам: Ако сте стари, подмладете се, за да обичате. Всичките страдания в света произтичат [от безлюбие]. Дотогава ние страдаме, докато сме далеч от Бога. Понеже в живота постоянно трябва да има една обнова. Там, дето няма обнова, има страдания. Ежедневно човек трябва да се подмладява. Да се подмладява в своя ум, да се подмладява в своето сърце, да се подмладява в своите постъпки. Аз не говоря за подмладяването на къщата. Ако вашата къща се е охлузила, вие може да я зама-

жете, не говоря за мазилката. Но казвам: За в бъдеще всичките вие трябва да имате знанието □ поне тази козметика □ да подмладяват лицето си. Сега гледам, има козметически средства, хубави са и те. Аз бих ви препоръчал на всички да имате козметика. Искате да намажете устата си. Намажете ги сами да ги гледате, да събуди желание у вас; после като излизате вън, нямате, а като се връщате, да имате, във вас да се зароди желанието да бъдете такива, каквито сте били и въщи. Сега се случва отвън да излезете с червени уста, но и въщи като влезете, устата ви да са червени. То е хубав червеният цвят. Аз го намирам здравословен, от чисто хигиенично гледище. Трябва да имаш едно огледало и десет пъти да се оглеждаш, да се запечати този цвят на устата. Ако твоята мисъл е червена, може да почервениш и устата колкото искаш.

Сега, аз не съм от тези, които препоръчват грозотата. Според мене един благороден човек, той има едно отлично чело, един отличен нос. Скулите трябва да бъдат отлични, устата му □ отлична, брадата му, ушите му, очите му, веждите му, всичките му линии трябва да бъдат отлични. Туй идеал трябва да бъде. После, ръцете му трябва да бъдат отлични, понеже външното тяло се стреми, според онова тяло, в което човек живее. Че, ако ти не може да моделираш своето тяло, ти на Земята как ще живееш в този свят? Според тялото, каквото тяло имаш, такова място ще заемеш в другия свят. Когато на Земята ви дойде на гости един вол, какво правите с него? Някой кон като дойде, какво правите с него?

Пак ще ви приведа един пример. Разправяше ми една стара българка от Варна, иска да знае моето мнение. Казва: „Сънувах един сън“ и аз трябваше да я слушам. По някой път човек трябва да е много внимателен, защото, ако не слуша, може да се докачат. Тя започна: „Сънувах □ казва, □ че отидох на оня свят, една маса доста хубава, покрита с бяло платно, дванадесет души с книги седят на нея. Аз отидох и казвам: „Добър ден.“ Те се обърнаха и изведнъж ме запитаха: „Защо си дошла тук?“ □ „Дойдох, синко, искам да живея тука.“ □ „Знаеш ли да четеш?“ □ „Не, не съм се учила, не знам.“ □ „Тук □ казват □ вода ще носиш. И понеже ще счупиш стомните, затова ще те върнем назад. Като се научиш, ще дойдеш.“ Казва ми: „Как мислиш?“ Казвам □: „Знаеш

ли да четеш? Започни да се учиш да четеш.“ Тези, които са от Варна, може да проверят. Станало е това в новата махала там. Може да ви дам и адреса на бабата.

Дошло е време, когато за нас трябва да имаме едно отлично понятие, едно отлично чувство, една отлична мисъл за Бога. Не може да живеем както в миналото, да ни се доказва философски има ли Господ или няма Господ. То не е отношение. Запример, аз съм невежа □ какво показва? Нямам знание. Не че не съм човек □ отношение нямам към учените хора. Започвам да уча □ имам вече отношение. Отворя лампата вечерно време □ имам отношения към хората. Затворя лампата □ нямам отношение. Когато хората ме питат има ли Бог или не, те отношение нямат. Не че Бог не съществува, не че светлината не съществува. Ние нямаме отношение към нея. Мислите, [че] един син, който отрича баща си, има някаква философия? Мислите, че онзи, който отрича Земята, има някаква философия? Мислите ли, че [като] отрича Слънцето, има някаква философия? Слънцето, и сто пъти да го отречеш, то е Слънце. Земята, и сто пъти да я отречеш, тя е Земя. Мнозина казват, че Земята е наша майка. То е погрешно. Казват, че Слънцето е наш баща. И то е погрешно. Земята е мащеха майка. И Слънцето е пастрок баща. На Слънцето, моите почитания към него. Но то е пастрок. Земята не е моя майка и Слънцето не е мой баща. Бог направи Слънцето, направил и Земята, направил и мене. Значи, както е създал Слънцето, както е създал Земята, така е създал и мене. Аз имам еднакво отношение към Слънцето и към Земята. Онзи великият Баща е, Който е създал всичко. Ние сега признаваме, че Земята е наша майка. Хубаво. Нямам нищо против туй, но туй не е вярно. Нямам нищо против, че Слънцето е наш баща, но не е вярно. Всички ония неща, които не са верни в света, те не може да ни принесат никаква полза.

Казваш: „Аз Ви обичам.“ Под думата „любов“ аз разбирам туй, което не се мени, то е любов. Следователно любовта носи в себе си зародишите на вечния живот, на щастливия живот. На всичко носи. Тя е подтик на нещата. Тя е първият Божествен подтик. Ако този подтик вие ежеминутно го усещате в себе си, ако той дойде във вас, Любовта ви помага. Ако дойдете до знанието, мъдростта, това са условията, които Бог ви дава, да се

развият тия подтици. Истината в света, това са методите и начините, с които вие може да постигнете това, което вие желаете. Четете вие какво е казал Христос. Всички онези, които вярват в Христа, бяхте ли тъй герои, както е Христос? Ако всички бихте били както Христос е бил герой, какъв образ щеше да има в света? Ако ония християни имаха туй самоотричане, както Христос е проповядвал, какъв щеше да бъде светът? Привидно ние сме християни. Поддържаме Христовото учение. Но любовта не се е изявила. Имаме една любов към себе си и към семейството. Не че е лоша тази любов. Един ден чрез страданията, чрез големите изпитания, които идват в света, хората ще познаят в какво седи истината. Казва: Един ден ще бъде туй, че българи, сърби, руси, германци, англичани, французи, американци, всички, които съществували, ще ги събере Господ на едно място и ще ги съблече от всичките дрехи, с които са били облечени, ще ги размеси и ще каже: „Ти какъв си?“ Мислиш ти, че като умреш, ще бъдеш германец или англичанин или българин?

Да ви кажа: И в оня свят има народности и в оня свят един българин никога не прави престъпления. Лъжа в него няма. Човещина има. В оня свят един германец никога не може да направи престъпления. В оня свят един русин никога не може да направи престъпления, в оня свят един французин никога не може да направи едно престъпление. Престъпления не може да се правят там. Това са хора сега. Аз ги наричам тия хора предци. Те идат в света. Предците на българите идат. Предците на славяните идат. Предците на англосаксонците идат. Предците на латинската раса идат. Предците на жълтата раса идат. Всичките идат в света да кажат на хората: „Няма защо да се биете, светът е широк. Има широко място за вас. Вие се карате заради нищо и никакво в света.“

Наскоро ще се яви една планета в Слънчевата система, която ще бъде по-голяма от Месечината и ония, които искат, от Земята ще ги пратят там, на новата Земя, с най-хубави условия. И България, и Франция ще бъдат нови. Една нова Земя и ново небе иде. Вие изведнъж ще ми кажете, че не искате да умираете. Не е въпрос за умиране. Аз ви препоръчвам една екскурзия до оня свят. Не едно умиране. Умирането е мъчение. Но една екскурзия ще направите на оня свят и ако ви хареса, ще останете,

ако не, ще се върнете тук, на Земята, и ще кажете: „Ние харесваме това място.“

Без раздори, с любов. Примириявайте всичките раздори вътре в себе си и помнете едно нещо: без любов няма живот, без мъдрост няма щастие, без истина няма свобода. Любовта трябва да я търсите, понеже тя ще внесе онзи живот, който търсите. Живота в неговата целокупност. Всичко онова, което е живо в света, уважавайте и почитайте. Всичко онова, което във вас ви дава светлина и знание, уважавайте и почитайте. Всичко онова, което ви дава свобода в живота, уважавайте и почитайте. Това е великият закон, който действа вътре във всичките хора.

Слънцето грее за разумните, вятърът духа за живите, а водата тече за работливите.

„Благословен Господ Бог наш“

„Добрата молитва“

*33-та неделна беседа,
държана от Учителя
на 26.V.1940 г., 10 ч. сутринта,
София □ Изгрев.*

БОГ Е ИСТИНЕН

„Отче наш“

„В начало бе Словото“

Ще прочета 13-а глава от Първото послание към Коринтяните.

„Духът Божи“

Ще взема само две думи от 33-ти стих от 3-та глава от Евангелието на Иоана: „Бог е истинен“.

За истината много се е говорило и много има да се говори. Ние ще оставим онази същинска философска страна, какво нещо е истината. То е същият въпрос, какво нещо е човек, какво нещо е Бог и т.н. Човек себе си не познава, иска да знае, какво нещо е Бог. Въпросът не е поставен тъй както трябва. Знанието започва от малкото към голямото. Цялата природа е едно предметно учение за всички същества. Създаденият свят не е предметно учение само за човеците, но и за висшите, и за нисшите същества, всички се учат и имат какво да се учат. Ние имаме едно повърхностно понятие за природата. Мислим, че дърветата мълчат, пък те са най-приказливите. По да говорят от тях няма. Те като говорят, много говорят, но хората не разбират. Казваш: „Шумоли нещо гората.“ Говор има. Всичките новини, които стават през деня, си ги разправят.

Сега някой може да попита вярно ли е това. Това е вярно сто и едно на сто. За вас как е, не зная. За умните всичките същества говорят. Глупавия като го бият, той тогава познава, че говорят; като започне да страда, тогава мисли, че му говорят. Аз под думата „глупав“ разбирам много надут човек. Те са станали глупави, защото са мислили, че са много умни. Когато някой минава за глупав, той мисли много високо за себе си. От високо мислене за себе си, той е оглупял. Да ви кажа как оглупява човек. Не ще ви обяснявам какво нещо е глупостта, защото

тя не се обяснява, но едно пояснение ще ви дам. На глупавия дадат един позлатен пръстен □ той започва да го чисти, за да го излъска повече. Глупавите като чистят позлатените работи, те на бакър се обръщат. На какво мяза умният човек? Той взима един окалян златен пръстен и започва да го чисти. Най-първо ще го изчисти на цвят. Колкото повече го чисти, по-светъл става. Глупавите хора се отличават по това, че като започнат да чистят нещата, те на бакър стават. Умните хора, калните работи като ги чистят, на злато стават.

Сега едно сравнение ви давам. Щом твоят живот се обезсмисля, ти си глупав човек. Щом твоят живот се осмисля, ти си умен човек. Сега туй го дръжте като едно правило. Когато кажете: „Обезсмислил се е животът ми, няма никакъв смисъл“ [...] а за себе си мисли, че е умен, философ; проповядва на другите, а казва, че животът няма смисъл. А той ще ти проповядва как да живееш, ще ти проповядва коя религия е по-права, кой е по-учен, кой народ е по-благороден. А отказва, че животът има смисъл. Сега, този глупавият човек е толкоз хитър, че никога не се явява да го виждат, само по радиото говори той и то особено вечерно време. Глупавият човек много говори; когато осиромашее, брътви най-много. И когато е богат, пак говори. Като осиромашееш, глупавият ти казва: „Ти си будала, ти си това, онова, едно нищо.“ Като забогатееш, започва да те маже с масло: „Като тебе няма, ти си величие, ти си Божество, на тебе всички се покланят.“ Той е все същият, глупавият, който ти говори.

Та казвам: Сега аз като говоря за глупавия, аз го смятам за един голям мъдрец, който има две лица, две страни. По някой път се разговарям с него, питам го: „Защо говориш така?“ Казва: „Да намажа колата и на двамата.“ Рекох: „Защо говориш така? Защо не им кажеш истината?“ □ „Будала е този, как ще му говориш истината? На онзи кажи му, че нищо не зная, а на другия намажи му колата.“ Рекох: „Какво вземаш?“ Казва: „Онзи, който страда, ми плаща, понеже ме смята за мъдър. Богатият, като го хваля, и той ме смята за умен.“ Питам го: „Защо говориш така?“ Казва: „Така е Господ създал света. Зло и добро съществуват. Аз и със злото работя, и с доброто работя □ едновременно.“ Повече няма какво да си кажем. Пари има, повече не го и питам.

Той казва: „Повече не ме питай, понеже зная, че ти си умен човек. Ти не искаш нито да те укорявам, нито да те хвала.“

Не питай глупавия да разреши смисъла на живота и не искай съвет от него. Никакъв съвет не искай от него. Нито пък като забогатее глупавият, не отивай да искаш съвет от него. И той няма да ти даде. Не че няма да ти даде, доста благороден е. Има един анекдот из турския живот. Дошъл един калугер с един кон в България. Вижда лалугери на нивата, изправили се и той ги помислил за колци. Отишъл да си върже коня за колците, те се скрили. Пита той: „Къде отидоха, в земята потънаха тия колци.“ Нито колците са колци. Като речеш да си вържеш коня, колците в земята отиват. България е страна, дето човек не може да си върже коня. Казвам: ако България е страна, дето няма колища, дето да си вържат коня, много добра страна е. Поне конете ще бъдат свободни.

Бог е истинен. Реално нещо е онова нещо в света, което носи мир, което носи светлина за човешкия ум. То е Бог. Онова, което носи мисъл в човека, което осветява човека, то е Бог. Онова, което внася най-хубавото в човешкото сърце, то е Бог. Онова, което дава сила на човека, то е Бог. Онова, което го освобождава, то е Бог.

Не трябва да мислим, че Бог сега ще ни освободи. Преди векове, когато Бог е създал света, Той е освободил всичките хора. Сега само показва по кой начин човек може да се освободи. Защото човешката свобода седи в душата, която Бог му е дал. Половината от съвременните хора вярват, че имат душа, половината от тях не вярват. Вярват в живота, но животът е последствие от душата. Сега, какво разбират под думата „последствие“? Направиш една добра или лоша постъпка □ те имат последствие, резултат. Вземеш пари назаем □ има последствие. Обичаш някого □ има последствие. Мразиш някого □ има последствие. Правиш нещо глупаво □ има последствие. Пишеш нещо умно □ има последствие. Воюваш с някого □ има последствие. Навсякъде животът се проявява със своите последствия.

Някои може да турят една чужда дума □ „резултат“. Но българската дума „последствие“ и думата „резултат“ имат съвсем различно значение. Думата „последствие“ показва туй, което зрее, и от твоята постъпка се образуват плодове, които постоян-

но зреят. То е последствие. Думата „резултат“, то значи онова, което ти си хванал, което имаш в ръката си и го държиш. То е резултат. Онези, които не разбират вътрешния смисъл, вземат думите „резултат“ и „последствие“ за едно и също нещо. С едното се занимава човешката воля, а с последствието се занимава човешкият ум. Човек може да употреби която и да е дума.

В съвременния език ние нямаме дума за изражение на всички ония вътрешни идеи и мисли, които човек има. Нито пък имаме известни думи, които да изразят известни потънкости на чувствата. Вземете на български думата „любов“*. Първата буква, Л, означава бащата. Ю означава майката. Б-то означава сина. О-то означава условията, които са дадени на това дете. В-то е каручката, в която е турено това дете да го развождат. Ъ, това са забавалките, които има тук-там. Това е то любовъ. Любовта означава да имаш баща, да имаш майка, да имаш брат, да имаш условия, да имаш една количка, в която да те турят и да имаш на опашката забавления □ това е любовта. За мене това е любовта. Някои мислите за идеалната любов. Аз не зная каква е идеалната любов. Казва: „За тебе умирам.“ Не вярвам в любов, за която хората може да умират. Аз вярвам в любов, за която хората може да живеят. Не вярвам в една любов, за която хората умират. Ако думата „любов“ има друго значение, разбирам. Като турите запетайка след У-то в думата „умира“, „у, мира“, значи „отива в света“, това значи „отива в света на любовта“. Този, който умира, той и примира. Каква е разликата между „умира“ и „примира“? Като туриш „умира“ и „примира“, те са филологически потънкости на онези филолози, които дават обяснения как е произлязла една дума, нейният корен.

Вие на български език не знаете какъв е смисълът на буквата А, какво означава. Не знаете смисъла на буквата Б, на В и т.н. Първите учители, като ви откриват буквите, те ви дават и смисъла на буквите. Аз няма да ви го дам. Като дойдат тия учители, вие ги питайте какво означава А-то. Буквата А е произлязла от египетските йероглифи и означава „натоварена камила“.

Сега туй е важно: Бог е истинен. Ние търсим смисъла и реалността на нещата в света. Питам: Кое е реалното? Реалното

* любовъ □ според правописа до 1945 г.

е онова, което виждаме. Не онова отвън, но онова отвътре, ония понятия, които се образуват за света, те са реални. Ям известна храна. Не е реална храната, която приемам, но тази храна, която влиза в мене, която ми дава сила, тя е реална. Или онова, което аз схващам, онова, което в даден момент аз чувствавам вътре в себе си, то е реално. Твоето вътрешно разположение, то е реално. Ако ти не вярваш в своя мир, ако ти не вярваш в своята вяра, ако ти не вярваш в своята надежда, ако ти не вярваш в себе си, в какво ще вярваш? Някой казва: „Аз вярвам в тебе повече.“ Казвам: Достатъчно ти е в мене да вярваш толкова, колкото вярваш в себе си. Някой казва: „Аз вярвам в тебе повече.“ Аз разлагам „повече“. Моята вяра, която имам към тебе, е придружена с любов. Това значи „вярвам повече“. „Вярвам повече“ подразбира, че моята вяра към тебе е придружена с любов. Значи във вярата аз вярвам, че ти си туй, което правя за тебе. С любовта, която имам към тебе, готов съм всичко да направя за тебе, което е в моята сила. Казвам: Под думата „вяра“ трябва да разбираме силата, която е в нас. Аз ако имам вяра в себе си, значи оценявам онова, което Бог ни е дал. Ако отричаш онова, което Бог ни е дал, в какво вярваш? Щом отричам онова, което е вътре в мене, аз ще отрека и онова, което е вън от мене. Аз излизам от Бога; и вие сте излезли, и Христос е излязъл от Бога. Каква е разликата? Разликата седи в това, че Христос, каквото Бог искаше от Него, правеше го заради Него. Неговата вяра в Бога беше придружена с любов. Той беше готов на всички жертви. По това се отличава Христос.

Някой казва, че ние не можем да живеем както трябва. Можем, как не. Какво ни коства да се жертвуваме, както Христос се е жертвувал? Мислите ли, че едно житено зърно, което се сее на нивата, е изгубило нещо? Едно житено зърно, щом се изгуби на нивата, то ще даде шестдесет, сто, значи стократно се увеличава това житено зърно.

Та казвам: При сегашните условия трябва да остане идеята, че Бог е истинен. Има едно ръководство в света, на което ние трябва да разчитаме. Туй трябва да бъде общо правило, за всичките хора. Че има едно Същество необятно в света, Кое то ръководи всичко и към всички има еднакви отношения. А различието, което ние виждаме в света между хората, че някои имат по-

големи блага, то е само наше лично схващане, понеже тия хора са работили. Допуснете, че вие сте сели десет години наред ябълчни дървета, круши. Първата година сте сели, втората година сте сели, третата, десетата. Тези, които сте сели първата година, ще бъдат по-големи и плод ще дадат. Тези, които са сели десетата година, ще бъдат по-малки. Онзи, който ги е посял, не са ли еднакви неговите отношения към посетите? Еднакви са. На всяко зрънце дал място. Той знае, че след време всяко зрънце ще има форма и ще даде същите плодове, както и първите, които са посетили. Казвам: Подаровитите хора са по-рано сели, по-обикновените хора са по-късно сели. И младите хора са млади по това, че са скоро сели. Тъй щото, ако някои от вас сте млади, скоро сте сели, ако някои от вас сте стари, отдавна сте сели. Тъй аз разглеждам. Стариите имат повече опитност, повече знание. Трябва да го почиташ за онова знание, което той има. Понеже всичкото знание в света иде от Бога. Всеки един трябва да почита знанието. Не говоря сега за туй човешко знание, за кривото разбиране на хората, но всеки факт, като истина, трябва да съществува в Божествения свят. Всеки един закон трябва да съществува в Божествения свят. Всеки един принцип е Божествен. Любовта, и тя е Божествена. Духът е онова, което обединява всички неща в едно цяло.

Та казвам сега: Ти се радваш на човека. Отлично правиш. И ако скърбиш, пак добре правиш. Каква е разликата между радостта и скръбта? В скръбта се добива винаги по-голяма мекота. В радостта човек по-лесно става егоист. В скръбта има по-малка възможност да бъде егоист. В скръбта влиза по-лесно в положението на другите хора и не дава лош пример. Като носиш скръбта, никой не иска да те обира. Накъдето ходиш, всичките хора казват: „Носи си това богатство. Ако искаш, и от нашата скръб може да ти дадем, но от твоето богатство, което имаш, не го искаме, носи го ти.“ Скръбта е едно отлично положение, че няма да те оберат никъде. Щом си радостен, може да те оберат. Аз съм превождал този пример. Вълкът е доста голям джентлемен. Казваме, че са много лоши вълците грабители. Че, на вълка трябва да му дадем правото. Вълкът като намери една болна овца, не я яде. Иде, бутне я по корема, казва: „Ти си пострадала, гледай да оздравееш, твоите дечица имат нужда, гледай да затлъстееш. Тук има вода, чист въздух, няма кой да

те безпокои. Ние, всичките вълци, които сме тук, под наше покровителство си ти, ще напълнееш.“ Овцата повярва в това. Тя ако беше умна, винаги трябва да остане малко болна.

Сега всичко туй ще го вземете в преносен смисъл. Аз не искам никога да роптаете. Казвам на калния човек да не мисли, че аз съм го окалял, той сам се е окалял. Казвам: „Ти си се окалял, иди в реката, умий се.“ На хората трябва да им кажем истината, не трябва да им приписваме неща, които ги нямат в себе си. На праведния не трябва да приписваме греховете на грешника, не трябва да приписваме добродетелите на праведния. На грешника да приписваме качествата, които той има.

Питам: Колко праведни има в света? Ще кажете, че светът е пълен само с грешни хора. Ние се сърдим само на грешните хора. Благодарение на грешните хора, светът може да прокопса. Грешните работят, праведните не искат никак да работят. Грешникът като се обърне, повече обича, отколкото праведникът. По-интензивна е неговата любов, по-голяма е неговата признателност. Праведните имат високо мнение за себе си. Той като погледа, той е като онзи фарисей, казва: „Не съм като хората, аз съм човек свършил, с образование, баща ми е княз, цар, министър.“ Щях да кажа владика. Понеже вие мислите, че владиката баща не може да бъде. Прави сте. Единственият владика в света е Бог.

Английските владичи не са като българските, те имат жени, деца, да не ви се вижда чудно. Българските нямат. И то е хубаво. Българският владика казва: „Ако човек не се отрече от себе си, от жена си...“ Те са се отрекли и моите почитания, отрекли са се от жените и от децата заради Царството Божие. Отлично е това, не им оспорвам. Онези, английските, казват: „Като вас толкова не можем да бъдем, но малко по-далеч.“ И те са на правата страна. Казват: „Вие □ горе, в клонищата, ние □ долу, в корените.“ И светът ще тръгне.

Бог е истинен. Ние трябва да се спрем върху онова, което Бог ни е дал. Най-първо, трябва да можем да запазим този живот. Знаете ли как се запазва животът? Пак ще ви кажа. Животът се запазва само със силата на любовта. Без любов той изтича. Той отлита като тия благоуханните масла, както розовото масло отлита. Само любовта е в сила да държи живота. Животът сам

по себе си е една сила, само с която Бог може да се разправя. Две страни има животът. Щом човек влезе в живота, ще дойдат и най-големите радости, и най-големите страдания. Неизбежно е това. Защо и за какво? Учените хора казват, че животът без любов е ад, животът с любовта е рай. Две страни има. Може да живеете живота без любов □ ще сте в ада. Може да живеете живота с любов □ тогава вие ще сте в рая.

Сега всички търсите щастието в света. Все таки трябва да намерите в света един, който да ви обича. Този, когото търсите да ви обича, и той търси някого да го обича. Любовта има две страни, както Земята има два полюса □ северен и южен. На северния полюс е любовта, която дава, на южния полюс е любовта, която взема. Било е време, когато Южния полюс е бил горе, а Северният е бил долу. Те са схващания. Било е време, когато полюсите са имали хоризонтално положение. Сега имаме двадесет и три градуса до перпендикулярното положение на полюса. Земната ос е наклонена на двадесет и три градуса.

Само загатвам за един въпрос, който, ако започвам да изяснявам, ще се отдалеча от целта. И какво може да добиете, ако докажа на вас защо се е отклонила оста? Някои казват, че грехопадението е причина. Други казват, че причината са ангелите. Каквато и да е причината, има едно отклонение. Когато земната ос дойде перпендикулярно, ще има най-хубавите условия за живеене. Този перпендикуляр показва, че Северният полюс ще бъде свързан с Божественото начало, с мъдростта. Женският принцип ще бъде свързан с любовта, долу. Северният полюс показва Божествената мъдрост. Той е емблема на истината. Понеже истината е родена от любовта и от мъдростта.

Та казвам: Северният полюс означава нашата глава, а Южният полюс означава нашият стомах, долу. Симпатичната нервна система представя стомашният мозък. Те са две системи. Едната система е [учреждение?] за произвеждане на магнетизъм, а другата фирма е за произвеждане на електричество. Мозъкът е динамо за произвеждане на електричество. А пък онова, което вие мислите за любовта, дето усещате в сърцето си, през симпатичната нервна система се изявяват чувствата на човека. Когато съществува хармония между мозъка и симпатичната нервна система, неговата мисъл и неговите чувства функционират много

правилно. Кръвообращението става правилно, венозната и артериалната кръв са в правилно отношение и всичките му органи функционират правилно. Запример, ако стане разстройство на симпатичната нервна система, тя е свързана с черния дроб, с жлъчката и тогава лицето пожълтява. Туй показва, че черният дроб е разстроен.

Та казвам: От духовно гледище, за да се поправят функциите, непременно трябва да има достатъчно светлина в човешкия мозък. Щом започне да става тъмно в мозъка на някои хора (казват: „тъмно ми е в мозъка“), това е едно болезнено състояние. Щом каже, че му е тежко някъде под лъжичката, пак е аномално състояние. Всякога във вашето сърце трябва да имате едно разположение. Туй разположение се означава, че имате мир. Когато симпатичната нервна система е здравословна, човек има мир в себе си. Тогава не го смущават нещата. Не че не го смущават, но той разбира смисъла на нещата. Щом човек изгуби туй равновесие, той започва да се смущава от най-малките работи.

Ние, съвременните хора, има за какво да се смущаваме. Мислите ли, че ако сте сега в Англия, няма за какво да се смущавате? От смущение очите излизат от орбитите си. Толкоз силни сътресения преживяват във войната, че неговото двойно тяло се изхвърля навън и човек може да подлудее. Подлудяването не е нищо друго, освен че човек излиза из тялото и престава да се страхува. Ако остане в тялото, ще се пукне. А пък като излезе из тялото, весело му стане. В голямата война са констатирали излизане на човека из тялото му, че той започва да играе на ключек. Хвърлят, но не може да го умерят, играе човекът. Във войната имало един човек, който излязъл из тялото си и не може да го умерят, понеже онзи, който прицелва, все не може да измери ъгъла, не е прав ъгълът. Отляво ще хвърли куршума, отдясно, над главата. Казва: „Как не може да го ударя?“ Изгубва фокуса на окото, не може да вижда правилно. С гранатата хвърля и тя ще удари десет метра зад него или пет метра.

[...]* Сега бедното момиче не могло да разбере как тази

* Липсва една машинописна страница от разчетената стенограма.

богата мома да не е щастлива. Казва □: „Аз бих желала да бъда като тебе, да ходя боса.“ Момичето казва: „И аз бих желала да бъда красива.“ Питам: Как тази, облечената мома, ще стане като него? Много лесно е. Да облече нейната дреха, да събуе обувката си.

Толстой разправя един случай. Той пише една статия и я изпраща анонимно, без да си тури името. Редакторът дал една критика за статията, че който я писал, е бездарник, не знае да пише, критикува го. Казва на Толстоя, понеже не го познава: „Господине, такава неграмотна статия не можем да печатаме във вестника, ще се урони престижът на вестника.“ Поусмихнал се Толстой. Казва: „Извинете, Толстой трябва да се учи отсега още.“ Като разбрал с кого има работа, извинява се редакторът, казва: „Извинете, аз съм бил заблуден, прибързано съм прегледал статията.“ Това е тактика. На какво се дължеше противоречието на Толстоя? В Толстоя имаше един чрезмерно обективен ум. Той едва на стари години започна да се вгълбява в себе си. Опитности, които имаше в живота си, той ги криеше, вярваше само в реалното. Не че не вярваше в другото. Казва: „Другото не съм проверил, имам някаква опитност.“ Когато заминаваше от Земята, изказал някои свои вярвания, някои прозрения, които имал.

Ние, съвременните хора, вярваме в това, което виждаме. Но има хора, които вярват по-далече. Някои виждат по-наблизо. Ако имате някои от тези, сегашните бинокли, които увеличават петдесет-шестдесет пъти или сто пъти, че вие от тук можете да наблюдавате наблюдателницата горе на Мусала. Мусала много добре се наблюдава. С тези бинокли се наблюдават дърветата много добре. Никога [човек] не може да ги наблюдава тъй. Отдалече може да наблюдавате листата, да правите своите научни изследвания.

Казвам: Ние не вярваме в онова вътрешно знание. Има едно прозрение. Хората, които са гадатели, явява се туй прозрение. Ти като погледнеш човек, той има няколко лица. Едно-времененно хората имат няколко лица. Една външна обвивка, материална, една вътрешна, по-ефирна □ той е духовният човек. И най-последна, вътрешна обвивка, която представя умственият живот. Онзи гадател гледа неговият ум какъв е, не гледа отвън

лицето какво е. Казва: „Не гледай лицето отвън, но гледай му ума.“ Онзи момък, който обича момата, той не гледа лицето отвън, той видял духовното лице, сърцето видял. Казва: „Ти не познаваш сърцето □.“

В сегашния живот необходимо е да се развие туй прозрение, да познаваш сърцето на човека. Затова Бог, Който ни познава, казва: „Сине мой, дай си сърцето!“ Бог иска нашето сърце, за да го обработи. Виждате: един учител по музика като види един способен ученик, учи го. Има професори, които дават лекции, по хиляда лева за урок вземат, но като видят някой даровит ученик, без пари му дават уроци. Самият учител [на] онова, даровитото, гениалното дете, той се радва, че в света има една величина, която Бог е изпратил. Защото на даровитите хора се радват, защото те предават тяхната даровитост. Не мислете, че ако съществуваше в света само един добър човек, светът щеше да бъде щастлив. Много добри трябва да се съберат на едно място, за да се прояви добродетелта в тях. Много хора увеличават мощта на добрите хора. Много умни хора, събрани на едно място, увеличава се тяхната интелигентност, или в повече хора, Бог повече се проявява.

На туй основание аз по някой път говоря, средният човек, гениалният човек имат около триста милиарди душички, които живеят в него. Той е цар на тези душици, той с тях се учи. А пък за в бъдеще тези клетки ще се увеличат. С всяко съществуване на Земята, като идва човек, увеличава тия души. Като греши, количествено душите се намаляват, като става по-праведен, количеството на душите се увеличава. Следователно законът за увеличаването на тия души е любовта. С всяка любов тия души прииждат. Когато една душа дойде в човека, той става радостен. Когато вие се радвате, с всяка ваша радост иде една душа. Радостта, която чувствувате във вашето сърце, то е присъствието на тази душа. Степента на тази радост изразява степента на душата, която иде. Колкото душата е по-просветена, толкова радостта е по-голяма. Колкото душата не е просветена, толкова и радостта е по-малка. Всяка една добра душа, колкото и да не е просветена, тя ще внесе във вас една радост. И Писанието казва: „Бог ще изпрати Духа Си.“ Значи, тия души Той ги изпраща на всички онези, които са на Земята, да служат на

тях, да ви утешават, да ви ръководят, да ви насърчават към Бога, [да] мислят за вас. Те държат връзката. Ако те не държат връзката при съвременната материя, в която ние живеем... Защото ние сме оградени в такъв облачен ден, някой път такъв мъгляв ден, че в ума нищо не виждаш. Не е ясно. Сърцето е оградено с желания, които не носят никаква топлина в себе си. Когато ние говорим за Бога, подразбираме мъдростта. Ако вие не свържете вашия ум с Божията мъдрост, вашето небе не може да се пречисти. Само Бог е в сила да пречисти небето ви.

Всеки един от вас съгражда живота си. Вие още не сте съградени. Христос казва: Бъдете свършени, както е Отец ваш свършен. Но то не е еднократен процес. Постоянно се стремете към онова свършенство, в което Отец пребъдва. Когато аз говоря, имам пред вид да дам едно поощрение. Че всякога ние трябва да се стремим към свършенство, преди да сме го достигнали. Щом достигнем свършенството, делата, които правим, трябва да бъдат свършени. Ние, свършените, слизаме да работим за онези, които не са добили свършенството. Засега други работят в нас, да станем свършени. Ние като станем свършени, ще слизаме да работим за други, които не са станали свършени. Следователно за вас седи една велика работа. Сега работят над нас свършените души, други работят над нас.

Не само да казваме: „Да повярваме в Господа.“ То е външна работа. На един човек може да му говориш без думи. Събират се двама английски поети, единият на осемдесет години, другият на осемдесет и пет години, няма да им кажа имената, забележими поети, сядат при една камина, три часа прекарват в мълчание. Като се разделят, единият казва: „Много съм радостен за добрия разговор, който имах.“ Три часа по английски прекарват в мълчание. Говорят си тия хора. Той говори, но говори на един език, трябва да го разбираш. Вие мислите, че умрелите не говорят. Не, говорят, но вие не ги разбирате. Много пъти при мене умрели са идвали и ми казват: „Говорим, но не ни слушат, не знаем какво е станало.“ Рекох: Техните радио не работят сега.

Сега се отдалечаваме от въпроса. Вие за онзи свят имате едно материалистическо схващане. По някой път аз го уподобявам, децата някой път вземат лук и започват да отделят люс-

пите. Къде е лукът? Все има в лука един основен зародиш, от който се заражда новият лук. Следователно малък живот е скрит в тия черупки. Човек не е такъв, какъвто ние го виждаме. Туй същество, човекът, то е почти без тежест. Ти на Земята не можеш да го претеглиш с никакви везни. Ако го извадиш от тялото, почти никаква тежест няма. Всичкият багаж, който носи със себе си, багажът му тежи тридесет и три грама. Питам: Какво можете да направите с тридесет и три грама? Тридесет и три грама може да вземете една доза хинин, да се лекувате от треска. Или може да вземете рициново масло. Даже трябва повече от тридесет и три грама.

Бог е истинен. Бог изисква всички ние да използваме условията, които Той ни е дал, да разбираме благата, които Той ни е дал. Сега всички вие, които ни слушате, имате някаква дарба. Да ви попитам защо сте дошли на Земята, защо дойдохте, какво ще кажете? Да учите. Когато детето се роди, първото нещо, с което започва, какво е? Детето като се роди, с какво се запознава? Детето се запознава с майка си. Детето се запознава с майка си, която го е родила.

Сега вие имате едно понятие за бащите, че не раждат. Първоначално бащите са раждали. Жената отпосле се научила да ражда. От мъжа се научила да ражда, понеже тя не беше раждала и мъжът даде тази работа на нея, да изучи този занаят. По-напред мъжете раждаха. В Писанието, в Стария Завет се казва, че Авраам роди Исаака. Исаак роди Иакова. Мене са ме питали как е възможно да се пишат такива глупави работи. Казва „Авраам роди“, защо Сара не роди? Сега, не вземайте раждането физически само. Раждането е едновременно процес на човешкия ум. Раждането е и процес на човешкото сърце. После се въплотява една мисъл отвън, да се сгъсти, както сега сгъстват някои газове под натиск отвън и образуват течни газове.

Онова, което искам да остане, е следното: Човек се подмладява, когато вярва в мъдростта, която е в неговия ум; човек се подмладява, когато вярва в любовта, която е в неговото сърце. В две неща не се съмнявайте: не се съмнявайте в онова, което е поставено във вашия ум, не се съмнявайте в онова, което е поставено във вашето сърце. Може да се явят противоречия. Тия противоречия съществуват в цялата природа. Противоре-

цията са външна обвивка на нещата. Праведните хора имат най-големите изпитания, отколкото грешните. Грешникът се мъчи, ако убие някого; праведният се мъчи за най-малките работи. Той се мъчи за малки, микроскопични погрешки, че със седмици не може да намери своя мир. Праведните хора страдат много повече. Страданието е път, по който човек се чисти. От туй чистене ще дойде мисълта, която прониква във вашия ум. Не вярвайте, че само Бог на вас говори. Бог говори и на другите хора. Радвайте се. В истинските вярващи има радост. Ти се радваш, когато човек има твоята опитност, не мо-та-мо*, но ти се усещаш радостен, че те разбира. Когато ти му говориш и той ти говори, вие се разбирате.

Казвам: Ако вие всички бихте имали знание, щяхте да се радвате. Аз по някой път на себе си съм създавал много неприятности, като говоря. Кажа, че на човека, на когото са дебели веждите, има обективен ум. Вие веднага го вземете. Аз като разглеждам веждите, вземам не само дебелината на веждите, но и дебелината и дължината на космите на веждите; ако веждите са тънки, ако са склочени. Веждите може да имат разни криви линии. Геометрически линии има. Някой има закривени вежди □ показва, че преди него седят хиляди поколения, които са работили, които са изкривили веждите. Хиляди поколения има, които са работили да създадат челото. Имаш отличен нос □ хиляди поколения има, които са създали твоя нос. Тези хора, които са работили, ти дължиш на тях.

Тия хора, които са работили, те са тия предци, които ти казват: „Ти защо не работиш както трябва? Туй чело, което ти дадохме, защо не мислиш както трябва? Тази уста, която ти дадохме, защо не говориш както трябва?“ Хванат те за ушите, казват: „Тия уши, които направихме, защо не възприемаш звуковете както трябва, но си изопачил работите?“ Ти намазваш ума си с масълце. Ако ти не любиш, изсърхваш. Ако ти не мислиш, ставаш тъмен. Следователно тъмнотата става едно голямо препятствие за твоя живот и добиваш един черен знак, черен цвят. При грехопадането се появил черният цвят. Щом дойде светлият

* mot à mot (фр.) □ буквално, дума по дума.

цвят на човешкото лице, то е път на възход. Просиява лицето, дойде червеният цвят, портокаленият, че после дойде и самата светлина. Аз бих желал всичките хора да имат тази светла аура на светиите, да светнат хората.

Та казвам: Бог ви е пратил като богати деца с големи заложиби. Някои работите доста успешно. Някои сега се обезсърчавате и казвате: „Остаряхме, втори път като дойдем на Земята.“ Но вие никога няма да напуснете Земята, докато не си свършите работата. Вие мислите да излезете из Земята и пак да дойдете. Вие Земята не може да я напуснете, докато не свършите работата си тук. Вие не може да напуснете училището, докато не го свършите. Някои мислят, че като умрат, ще излязат вън от Земята. Земята ще ви носи, със Земята ще пътувате.

Аз бих желал някой път да ви се отворят очите и да видите по железниците, които се накачили отгоре, без билети пътуват. Има три-четири пъти повече пътници, които пътуват без билети. Туй го казвам, както казват французите, „ан пасан“*. В тия работи вярвайте, когато ги проверите; не казвайте, че е вярно, сто на сто вярно. Когато го проверите, тогава говорете. Сега някой ще каже, че пътували по железниците три пъти повече и вече защищавате.

Целият свят е пълен с разумни същества. Говоря за онази велика Божествена мъдрост и за онази велика Божествена любов. И в камъните, и в светлината, и в листата, и в цветята, и в малките мушици, и в комарите □ във всички в света за умния човек Бог се проявява. Който обича Бога, всички тия същества го обичат. Който не обича Бога, тогава тия същества, комарите, мухите го хапят. Като те ухапе, казва: „Не обичаш Господа, затова те хапя.“ Въшките, и те казват: „Не обичаш Господа, затова те хапя.“ И бълхите, и те казват същото. Казвам: Когато престанат бълхите да ви хапят, когато престанат комарите да ви хапят, когато престанат мухите да ви хапят, когато престанат кучетата да ви лаят, вие вече сте на правия път. Бих желал един ден всичките комари, всичките мухи да ви се радват, да ви не хапят, но да ви поздравяват като синове Божии на Земята.

* en passant (фр.) □ мимоходом.

В това седи животът: Да познаем истинния Бог!

„Благословен Господ Бог наш“

Тайна молитва

*34-та неделна беседа,
държана от Учителя
на 2.VI.1940 г., 10 ч. сутринта,
София □ Изгрев.*

ЖИВОТЪТ

*„Добрата молитва“
„В начало бе Словото“*

Ще прочета два стиха от 12-а глава на Матей: 20-и и 21-ви стих.

„Духът Божи“

Може да се говори върху много неща, но всички са важни. Ако ви говоря върху музиката, интересуват се само музикантите. Ако бих ви говорил върху изкуството, ще се интересуват само онези, които се занимават с изкуство. Ако бих ви говорил върху поезия, ще се интересуват поетите. От литература се интересуват литераторите, от философия се интересуват само философите. Ако говоря за богатството, интересуват се само богатите, за сиромашия се интересуват сиромасите. Но има нещо, за което може да ви говоря и за което всички се интересуват. Ще говоря за живота.

Една мома, за да заинтересова момците, все има известни методи. Запример, трябва да има едно отлично лице, една отлична глава, после ръцете трябва да са стройни, краката, кръстът, позата и движенията да са красиви, трябва да знае после как да си върти очите. Сега вземам момата, но това са отвлечени работи. Може би вие някога да сте минали през света на моминството. Този свят е особен. Вие по някой път говорите за старост. Не че вие сте стари, но в стария свят като сте минали, боядисали сте се стари. Като сте минали през младия свят, боядисали сте се млади. Добрият човек нито е млад, нито е стар. Какъв е човекът? Пътник.

Казвам, че аз ще говоря върху живота. Животът има две страни. Няма нещо по-хубаво от живота и няма нещо по-страшно и по-грозно от живота в света. Две страни има. По-голямо благо

от живота няма и по-голямо нещастие от живота няма. Животът създава рая и животът създава ада. Красивият живот е създал рая, лошият живот е създал ада. Добрият живот е създал добрите хора, лошият живот е създал лошите хора.

Сега туй няма какво да ви го доказвам. Няма нужда от доказателство. Каква нужда има да доказвам, че някой предмет е сладък? Всеки от вас е авторитет. Щом близните захарта, вие сте авторитет, знаете колко е сладко. Както и да обяснявам, туй ни най-малко няма да ви даде едно понятие. Аз може да твърдя само онова, което вие в даден момент усещате. За живота, сега няма какво да ви го обяснявам. Някой иска да знае какво нещо е лошият живот. Какво нещо е лошият живот, то е въпрос на разбиране. Когато добре разбираш нещата, ти си добър. Когато зле разбираш, ти си лош.

Сега не е въпросът само да твърдим известни неща. Едно твърдение в себе си трябва да съдържа една реалност. Когато кажем, че известен предмет е сладък, той трябва да съдържа туй качество на сладчината. Когато кажем, че някой предмет гори или свети, той трябва да съдържа туй качество на светлината. Когато кажем, че някой човек е умен, той трябва да съдържа туй качество на светлина. Когато кажем, че някой човек е умен, той трябва да съдържа туй качество. Умните хора се познават; глупавите хора, и те се познават. Добрите хора се познават и лошите хора се познават. Силните хора се познават и слабите хора се познават. Здравите хора се познават и болните хора се познават. Няма нещо в света, което да не се познава. Но има два вида познание. Ти може да познаваш злото и тогава да бъдеш нещастен. Може да познаваш и доброто и тогава ще бъдеш щастлив.

Та казвам: Животът, той произвежда всичките противоречия. Като влезе в света на любовта, разделя любовта, една любов превърне на омраза, другата превърне на обич. Не че любовта на самия живот има туй изкуство, но животът има туй изкуство, може да обърне любовта в омраза. Сега някои от вас може да ме запитате как става това. Това е негова работа. Това е едно изкуство, което само животът знае. И никой друг не го знае, даже боговете не знаят как става тази работа. Сега няма нужда да знаем как да превърнем доброто в зло и злото в добро.

Те са относителни неща. Ако ти премахнеш кожата на тялото, ти ще влезеш в един нещастен свят. Това ще бъде най-голямото нещастие за тебе. Ако туриш кожата на тялото, това ще бъде едно щастие за тебе. Ако затвориш очите си, ти ще станеш нещастен, и ако отвориш очите си, ти ще бъдеш щастлив. Реално аз ви представям нещата. Значи, доброто отваря, злото затваря, обвързва.

Аз говоря за същността на живота. Всеки един живот, като те обвързва, той е лош. Всеки един живот, който те освобождава, е добър. Всеки един живот, който внася светлина в ума, е добър. Всеки един живот, който внася тъмнина в ума, е лош. Всеки един живот, който внася сила в тебе, е добър. Всеки един живот, който внася безсилие и слабост, е лош. Мислите ли, че ако станете лоши, ще бъдете силни? Чудни са хората, като мислят, че като станат лоши, ще бъдат силни. И най-силните хора, като влезе лошият живот в тях, стават безсилни. И най-добрите хора, които възприемат лошия живот, след време стават слаби. И най-умните хора, когато възприемат лошия живот, след време стават глупави. В съвременната наука не само, но и от паметивека всичките науки доказват, че вървят две линии в света. Ние, съвременните хора, искаме да бъдем щастливи. Но от хиляди години светът минава през една област в пространството, която е пълна само с отрова. Разни са теориите. Цялата Слънчева система минава през една област във вселената, където една вселена някога е погинала и оставила своя прах. Като минават през този прах, всички живи същества се тровят, не само тук, на Земята, но и навсякъде по Слънчевата система са все изпотровени, с едно малко изключение на Слънцето.

Сега аз не искам вие да вярвате в това. Суеверието за мене не е фактор. Можеш да вярваш в даден случай в това, което можеш да опиташ, да провериш вярата си. Но вяра, която не можеш да провериш, е суеверие. Вяра, която можеш да провериш, то е вяра. То е закон за ума. Следователно, когато говоря за вярата, подразбирам онзи велик закон, чрез който ние постепенно проверяваме достоверността на онова, което е вътре в живота, което е във вселената. Един човек, който има знание, може да провери какво е състоянието на Слънцето. Ти ако имаш ония трептения на червения цвят, или ако имаш трептенията на

жълтия цвят, или ако имаш трептенията на синия цвят, ти можеш да влезеш във връзка със слънчевите жители и да се разговаряш с тях. Понеже светлината, това е езикът на слънчевите жители, те като говорят, образуват светлината и я пращат по целия свят. Светлината е техният говор, затова тя е толкова приятна.

Вие може да възразите, че това е много алегорично. Та кое в света не е алегорично? Червеният цвят не е ли алегоричен? Какво значи червено? Всеки човек, който е енергичен, е червен. Всеки човек, който мисли, е жълт. Всеки човек, който вярва, е син. Всеки човек, който расте, е зелен. Всеки човек, който се индивидуализира, е портокален. Всеки човек, който иска да заповядва на хората, е виолетов. Тъй го разбирам аз. Казвате: червено, синьо. Конкретно за мене, червеното означава един енергичен човек. Ако увеличиш червения цвят, котелът се пръска. Ако увеличиш жълтия цвят, главата се пръска. Сегашните лекари показват, че някой станал чрезмерно чувствителен. Но според мене малко са се поувеличили трептенията на жълтия цвят, поразстроили се нервите. Казвам: Ще намали малко този цвят. Пил си малко опивателно вино, изгубил си своето равновесие.

Един турски хамалин в Цариград взел си билет от една лотария. Теглила се лотарията и му се паднало един голям английски параход. Като го завели в парахода, той като го погледнал, полудял. Трябвало да го изведат от парахода. Той си помислил, как туй нещо да остане на него. Извели го от парахода, да му дойде умът на място. Вие сте сиромаш, вземате билет от българската държавна лотария и ви се пада един милион. Ще има скачане. Параходът е станал твой. Този човек, този хамалин, трябваше да го предупредят, трябваше да го подготвят. Той изведнъж се изненадал. Той се чуди дали е негово, дали е сън или действителност. В туй противоречие на неговия ум иде туй състояние. Аз съм виждал хора, щом някой му каже, че го обича, той изведнъж казва: „Ама всъщност ли говориш или ме залъгваш?“ Не вярва човекът. В ония великите истини хората винаги се поставят на едно особено мнение. Туй е право. Всеки човек, който се съмнява в нещо, туй е вярно. Щом се съмняваш, две неща са верни: или че те обича, или че не те обича. Ако едното е вярно, и другото е вярно в отрицателен смисъл.

Ако те обича този човек, в него царува добрият живот. Ако не те обича, в него царува лошият живот. Следователно и едното е вярно, и другото е вярно. Ти не можеш да очакваш от един лош човек да те обича. Една овца не може да очаква един вълк да я приеме в своя апартамент и да ѝ окаже услуга, всички удобства, ухажване. Той ще бъде като хирург, ще започне хирургическа операция, оттук-оттам да отреже малко месце, ще го окачи. Всичката овца ще бъде нахъсана на парченца, ще се разпродаде всяка една част. В съвременната култура, като идете в някоя касапница, окачени са животните, ще ти отреже от мекото, ще го претегли, ти ще го вземеш и ще го занесеш на своите деца.

Казвате: „Така Господ е създал света, така да живеят.“ Вярно, добрият и лошият живот ъ така е създал света. То е вярно. Като дойдем до този живот, не може да правим никакво възражение. Никой не може да каже на лошия живот: „Защо така постъпваш?“ Никой няма право да пита добрия живот защо така постъпва. И двамата са самостоятелни, и двамата се разбират. В какво отношение се разбират? Доброто и злото се обичат. Две неща несъвместими се обичат. Обичат се тъй хубаво, че винаги са неразделни. Нищо в света не е в състояние да раздели лошия живот от добрия и добрия от лошия. Първата жена на целия човешки род, като една учена алхимичка, която изучавала ботаниката, искала да отдели добрия живот от лошия. И до днес ние всинца го разделяме. Всяка една мома се жени, за да направи своя възлюблен по-добър. Дето няма да го бъде. Не е лошо ъ няма да бъде. Сега вие ще възразите, че нещо е обезсърчително. Не го вземайте за себе си. Аз говоря абстрактно, отвлечено. Как вие разбирате живота, то е едно нещо. Ако вие сте въвн от огъня, то въпросът е друг. Ако ви туря на пирустията* и ви говоря философски работи, какво ще кажете, как ще ги схванете? Казваш: „Моля, моля, приемам всичката философия, само от пирустията ме извади.“

Та, ние, съвременните хора, знаеш на какво мязаме? Всички, които говорят за идейния живот, поети, писатели, аз като ги разглеждам, чудя се ъ хората се пекат на пирустия, пък те пое-

* пирустия (от гр.) ъ железен триножник, който се слага на огнище под съдове за готвене.

зия им четат. Те се пекат на пирустия, пък те им свирят. Тях ги пекат на пирустия, пък те картини им показват. Тях на пирустия ги пекат, пък те им разправят за страдащия Христос. Та, когато на един турчин му казали тази философия, той казал: [...] Няма да го преведа. Намерете някой да го преведе. На български значи: „Какъв е изходният път?“ Не краят какъв е, но изходният път какъв е. Българите казват: „Какъв е краят?“ Но в нещата няма край. Българинът всякога търси края. В природата никакъв край няма. Там, дето има един край, има едно начало. Казва: „Какъв е краят на това нещо?“ Изходният път какъв е сега? Сега българинът казва: „Краят какъв е?“ Той разбира да се свършат нещата. Но нещата никога не се свършват. Казва: „Какво има зад добрия живот?“ Лошият живот. Много добре. А зад лошия живот е добрият. Зад добрия е пак лошият, зад лошия е пак добрият. Какъв е краят? Краят е добър и лош. Казва някой: „Един ден всичко ще престане.“ Отде го знаеш, че ще престане? Ти престава ли си? Какво значи „да престане“? Че, когато една мома пристане, какво става? Той е бил син на баща си, сега отива при един господар и пристане. Момата, и тя пристане, намери си друг господар. По-напред беше недоволна от баща си и майка си, намери господар, своя възлюблен го нарича, пристана му. От любов престава.

Сега, това не се отнася до вас. Това се отнася до живота, светът на доброто и светът на злото. Мнозина говорят за ада, описват го такъв, какъвто не е. Че има ад, има, но адът не е такъв, какъвто го разправят хората. Адът не е такъв, както Данте го описва. Раят не е такъв, какъвто Милтон го описва. Така, както го описват, значи да вземеш една симфония на Бетовен на някоя грамофонна плоча и да ти свири Бетовен. „Нерде Шам, нерде Багдат.“* Има нещо, което плочата не може да предаде. Една творба, такава, както Бетовеновата, тя на плоча не може да се предаде. Може да се предаде отчасти, като скица, но да се предаде една реалност, то е невъзможно.

Та, ние, съвременните хора, за любовта имаме едно понятие, мислим, че тази любов е празни думи. Казва: „Да обичаме хора-

* Тур. поговорка: означава приблизително „Откъде накъде“; казва се и когато нещо низко се представя за висше.

та.“ Но то е грамофонна плоча. Да вярваш значи като кажеш, да направиш това. Да вярваш в доброто, това го разбирам. Да вярваш в един човек, който никога не е излъгал, това го разбирам. Но да повярваш в един човек, който хиляди пъти те е лъгал и пак да повярваш, как ще го направиш това? Ако ти не можеш да повярваш в един човек, който хиляди пъти те е лъгал, твоята вяра не е силна. Сега мислите ли, че онзи, който лъже, че той не знае това? Той го знае. В него това е едно изкуство. Един човек, който лъже, той е един актьор, изучава своя образ. Гледал съм в театъра, мъчи се човекът да лъже. Благороден човек, с висше образование, има роля на един апаш □ да обере някого, да убие някого. Той кокошка не може да заколи, пък гледам го, мушка. Казва: убил го. Не, той лъже. Какво е убил? Нищо не е убил.

Злото в света седи като един усилвател, който усилва. За да усили човек своята добродетел, той трябва да мине през царството на злото. И за да намериш злото, трябва да минеш през царството на доброто. Следователно необходимо е, ако искаш да усилиш твоето добро, трябва да минеш през царството на злото. Сега, дали вие сте добри или не, това е друг въпрос. Защо е така, аз не разсъждавам. Аз разглеждам нещата както са. Защо е така? Така си е. Не че не трябва да мислим. Може да мислим. Сега нямам време да мислим за това, защото ако река да ви доказвам, знаеш на какво ще замязам? Един цар искал да му разкажат една приказка без конец, без да свършва. Идвали мнозина, разправяли две, три години, свършва се приказката. Дошъл един и казва, че ще му разкаже приказка без край. Започнал: „Царю честити, имаше един цар в древността и той съградил един хамбар десет километра дълъг и пет километра в широчина. Целият този хамбар го напълнил със жито. Хубаво го съградил, напълнил го със жито. Зидарите направили една малка грешка, че оставили една малка дупка. Един щурец влязъл в дупката, взел едно зрънце, извадил го навън. После пак дошъл, влязъл, извадил едно зрънце, пак излязъл“ и т.н. Казва: „Кажки края.“ □ „Нека □ казва □ да извади всичките зрънца, че тогава ще кажа края.“

Ако очакваме истината, докато се извадят всичките зрънца от хамбара, този щурец да влиза и да излиза и ние да чакаме, какво ще бъде? Все ще се бъде, разбира се. Като извади щурецът

всичките зрънца, ние ще се освободим от своите заблуждения. Аз вземам думата „заблуждение“ в следния смисъл: ти очакваш нещо от себе си и си губиш времето. Минава година, минава две, минават три, четири, нищо не става. Заблуждават се и светските хора. Учените хора се заблуждават. Всички се заблуждават, само че те не изказват своите заблуждения. По някой път нали сте видели и някой ваш приятел, който ви казва: „Я ми кажете вашето мнение, какво мислите заради мене?“ Вие като погледнете, виждате една черта, която вас не ви харесва. Не смеете да му кажете. Сега, как ще му кажете? Някой ще каже: „Трябва да бъде много откровен, да каже истината.“

Да обидиш един човек, това не е истина. Да оскърбиш един човек, това не е истина. То е един факт. Често казвате: „Аз му казвам истината.“ Ти може да му кажеш един факт. Да кажеш истината, значи да освободиш един човек. Мене като ме пита този брат какво мисля за него, аз мога да му кажа така: За тебе аз мисля точно така, както мисля за себе си. □ „Какво мислиш заради мене?“ □ За тебе мисля каквото мисля за себе си. □ „Какво мислиш за себе си?“ □ Какво ти мислиш за себе си, кажи ми ти. По адвокатски ще отнесе делото. Ще кажа: Кажи ми ти. Ако той ми каже, че „аз мисля за тебе каквото мисля за себе си“, и двама сме се разбрали достатъчно. Стига той да мисли за мене както за себе си мисли. И аз да мисля за него, както за себе си мисля. То е положението. Затуй в древността Христос е казал: Обичай ближния си, не както той иска, но обичай го както себе си обичаш. И от негова страна, ако той обича тебе както себе си, въпросът е разрешен.

Та казвам: При сегашните условия ние приближаваме да излезем из областта на Вселената, която наричат „тринадесета сфера“. Тъй я наричат, сфера на най-големите противоречия. Близко до създание мира, светът бял ден не е видял. Колкото кръв се е проляла, колкото страдания са имали хората, колкото сълзи са пролели, имаше да се образува едно езеро от сълзите на хората, които са плакали. Ние, съвременните хора, мислим, че ние сме достигнали до върха. Едно време хората бяха диваци, неорганизовани, сега сме дошли да уредим света и виждаме как го уреждаме. Днешният живот се е проявявал по-интензивно отколкото едно време се е проявявал. Има едно различие, има

едно различие в съзнанието на хората. Едно време, като паднеш на бойното поле, като те видят, че не си доубит, ще те доубият. Сега, като минат на бойното поле и видят, че не си доубит, ще те турят на носилката, ще те лекуват. То е доста голяма култура.

Разправят сега за един германец. Един французин приближава се до един германец, който е ранен, дига го, извадил манерката и му дава малко ракия да пие. Казва му: „Няма защо да се бием. Нашите господари се бият, но ние, войниците, нито аз съм те обидил, нито ти си ме обидил. Пийни малко от ракийцата.“ Хванали се за ръка двамата и започнали да се разговарят: „Както виждам, и ти, и аз сме ранени.“ Казвам: Защо хората са ранени? Има цар. Ако хората биха се обичали, не биха се ранявали.

Любовта в този живот, на добрия и лошия живот, има само един контрол. Контрол може да прави само любовта. Любовта е единственият контрол, който може да контролира добрия и лошия живот. Не да превърне добрия живот в лош и лошия в добър, но може любовта да контролира добрия живот. Следователно, когато ние проповядваме за любовта, ние разбираме тази контролна сила, която може да внесе тази хармония, да избави човека от негодите и страданията, на които сме изложени. Цяла нощ някой път седиш и влязла ти някаква мисъл да не осиромашееш; от какво ли не те е страх. Прониква страхът и влиза в човешкия ум. Единственото нещо, което може да успокои човека, то е любовта. Когато Писанието казва: „Това е живот вечен“, подразбира: това е щастливият живот, да познаят хората любовта. Това [е] живот на страдания, да познаят смъртта. Човек, който се отдалечава от Бога, той създава своето страдание. Човек, който се приближава при Бога, създава своето щастие. В отдалечаването от Бога иде лошият живот. Там е светът на злото. Ние вече създаваме една почва.

На съвременните хора трябва да им говорим. Аз аргументирам, че има Господ. Казвам: Ако има Господ, има Го. Ако Го няма, няма Го. Ако Го няма и доказвам, че Той съществува, Той не съществува. Ако Го има и доказвам, че не съществува, има Го. Какво ще докажем това, което не съществува? Кое то съществува, няма какво да твърдим. И което съществува, няма какво да отричаме. Това е разумният човек. Казвам: Това не може да

отричам, защото за мене аз не може да отричам живота. Преди години един ми казва: „Един ден ще умреш. Ти ☐ казва ☐ като умреш, къде ще идеш?“ Казвам: Къде ще ида? Там, дето съм. Рекох: Ти умираш ли си? Имаш опитност, че живееш; че ще умреш, то е предположение. Като умреш, тогава ела да ми кажеш какво нещо е смъртта. Аз не зная какво нещо е смъртта. Може теоретически да казвам какво нещо е смъртта, теоретически не зная. Не може да определим, опитност за живота имам. Сега ние се страхуваме от смъртта. Смъртта в моите очи, това е лошият живот. Що е смъртта? Това е лошият живот. Що е блаженството? Добрият живот. Така аз разбирам. Тази философия е много проста. Що е адът? Това е безлюбието. Що е раят? Добрият живот. Че раят, това е любовта. Що е адът? Това е безлюбието. Що е адът? Това е злото. Що е раят? Това е доброто. Що е раят? Това е истината. Що е пъкълът? Това е лъжата. Може да ви ги наредя и от единия свят, и от другия свят.

Сега хората казват, че без лъжа не може. Съгласен съм. В лошия живот без лъжа не може. Едновременно човек половината е лош и половината е добър. Като четете Посланието на Апостол Павел, казва, че духът и плътта се борят. Аз казвам: добрият и лошият живот се борят. Духът и плътта се борят, но духът не оставя плътта, но той някак си се стреми да подигне плътта, тази плът да я ръководи. Ако плътта би се превърнала в дух, тя ще престане да работи; тогава не зная как щеше да се прояви. Плътта е един свят за проявление на духа. Ако онзи грънчар няма кал, от какво ще прави грънци? Или тухларят от какво ще прави тухлите си, ако няма кал? Ако искаш да бъдеш земеделец и нямаш житни зърна, какво ще сееш? Ако нямаш семенцата на плодните дървета, с какво ще сееш в градината си? Ако сам останеш в света, с кого ще се караш? Чудни сте вие, защо се карате? Радвайте се, че можете да се карате. Защото, дето може да се караш, там може да се радваш. Там, дето може да грешиш, имаш възможност и добър да бъдеш. Не се обезсърчавайте, че сте направили една погрешка.

Сега онези от вас, които сте много правоверни, ще кажете: „Насърчава ни нас да правим злото.“ Та кога не е правено? Кой как срещам, казва: „Развращава народа.“ Че кой не го е развращавал досега? Кой народ не е бил развращаван? Не че

хората развъртават, но лошият живот развъртава. Добрият живот облагородява хората. Лошият живот не може да го съдим. И добрия живот не може да го съдим. Като дойде, благоговей. Не може да кажеш: „Защо е лош животът?“ С благоговение ще седиш пред живота, който се проявява като добър и лош. Ще затвориш устата си, ще ги стиснеш. Като запитали знаменития учен на Египет какво нещо е злото, той само си сви устата. Един въпрос, за който учените адепти не говорят. Там като дойдат, те мълчат.

Та, казва в стиха: „Тръст смазана няма да пречупи и от лен светило замъждяло няма да угаси, до когато изведе съда в победа.“ Кой? Добрият живот тръст смазана няма да пречупи и от лен кандило замъждяло няма да угаси, докато изведе съда в победа. Ако остане до лошият живот, и тръстта [ще] бъде смазана, и всичките светила ще бъдат загасени. Всичко туй ще стане.

Та казвам: Да имате ясна представа. Казвате някой път: „Този дявол.“ Никакъв дявол няма тук. Лошият живот е, нищо повече. Щом попаднеш там, в какво е лошият живот? Ако злото беше непотребно, от това гледище не би съществувало. Пита някой: „Защо е злото?“ Ако злото е непотребно, не би съществувало. Щом съществува, то е потребно в битието. Философски е потребно. Ако няма нужда от хората, няма да съществуват. Щом се явяват, има нужда. Следователно потребно е доброто в света, потребно е и злото в света. И двете неща са необходими. Ще дойдем тогава до закона на любовта, който регулира доброто и злото. Любовта трябва да имате като регулатор във вашия живот, да регулира добрия живот, за да излезе на добър край.

Та, да ви приведа един пример. В древността един цар обичал да съзерцава върху този въпрос, искал да го разреши. Въпроса, върху който аз ви говоря сега, и той обичал да се занимава с него. Не можел да разреши защо е така. Ходил инкогнито из държавата, преоблечен. Един ден го хващат разбойници, той дегизиран, хващат го и го връзват на едно дърво. Свързват царя на дървото и пишат отгоре на дървото, турят една табела: „Всеки, който го развърже, ще намери своето щастие, ще подобри живота си.“ Минава един учен философ. Гледа, чете надписа, че всеки, който го освободи, ще намери своето щастие. Той си казва: „Ако беше умен, не щяха да го свържат.“ Заминава си. Минава един учен. Казва и той: „Ако беше от много учените, не

щяха да го свържат.“ И той си заминава. Най-после минава един млад беден момък, нещастен, гледа го, казва: „Защо си свързан?“ □ „И аз, казва, не зная.“ □ „Тази табела защо ти е турена?“ □ „Онези, които ме свързаха, бяха по-умни от мене, че те са я турили.“ Казва: „Аз ще повярвам в тях и ще те освободя. Щом са били умни, ти, както ми се виждаш, и ти си от тях, ще повярвам и ще те отвържа.“ Отвързва го и това бил царят на страната. И наистина на този младия момък оттам насетне му тръгнало. То-зи цар му станал приятел, повикал го и те започнали да се разговарят за философски работи.

Казвам: Ако ние не освободим нашия цар, ако ние не възприемем любовта, която да регулира нашия живот, как ще влезем във връзка с това Велико Начало, Което ни ръководи? Ако индивидът приеме този закон, той ще уреди живота си. Ако семейството възприеме любовта, ще уреди живота си. Ако обществото, ако народът приеме любовта, те ще уредят живота си. И на вас ви казвам: Приемете любовта, за да уредите живота си.

Светлината е за работа, а тъмнината е за почивка.

„Благословен Господ Бог наш“

„Отче наш“

*35-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 9.VI.1940 г., 10 ч. сутринта,
София □ Изгрев.*

СТАНОВИЩЕ НА ЖИВОТА

„Отче наш“

„Ще се развеселя“

Ще прочета 10-а глава от Евангелието на Лука, 8-и и 9-и стих.

„Духът Божи“

Животът може да се разгледа от две становища. Едното е анормалното състояние на живота, другото е нормалното състояние. Анормалното състояние може да се нарече още и болезнено състояние. Болезненото състояние се среща и в светския живот, среща се и в умствения живот, среща се и в духовния живот. Духовният човек може да бъде малко песимист, да гледа мрачно на живота. Това е болезнено състояние. В такова състояние се намира човек, когато е ял някаква мъчносмила телна храна. Благодарение на неправилното храносмилане, той страда от стомах и казва: „Лошо ми е, не зная какво ми стана.“

Сега аз искам да разгледам живота такъв, какъвто е. Всички хора са дошли на Земята да учат. Няма по-хубаво нещо от това човек да учи. Няма по-хубаво нещо от учението. Ученик е всеки, който възприема нещата. Често срещате ученици, които преждевременно искат да станат учители. И това ще дойде, но за да бъдат учители, те трябва да имат голям запас от знание. Езерото трябва да се напълни с вода и тогава, от изобилието на водата си да започне да дава навън. Ние трябва да се освободим от кривите разбирания. Сега, запример, вие как разбирате, какво представя първото отделение? Според мене първото отделение е само учене на буквите, второто отделение е учене само на сричките, третото отделение е учение за думите, а четвъртото отделение е учение за предложенията, изреченията. Значи, ако човек е свършил първо, второ, трето и четвърто отделение, той може горе-долу да говори. Свършил е вече четирите отделения.

Често съвременните хора търсят за всичко някой виновник и се гневят, ако някой им направил някоя пакост. Запример, ако някой дойде при вас и бутне шапката ви, веднага ще стане цял въпрос, как смее този човек да бутне шапката ви. По силата на какво, кой закон му дава правото да му направи това? Ами когато вятърът ви задигне шапката и я хвърли някъде, кого ще съдите? Вие тичате да си вземете шапката и като я уловите, турите я на главата си. После вятърът пак я вземе от главата ви и вие тичате да я уловите. В този случай вие не се обиждате. Защо в първия случай се обиждате, а когато вятърът ви отнеме шапката, не се обиждате? Във втория случай вие няма на кого да се сърдите. Изобщо, когато много хора са виновни за нещо, пак няма кого да хванете за отговорен. Обаче, когато един е виновен, можеш да го хванеш и да го осъдиш. Когато хиляди хора са виновни, трябва да им се прощава. Когато направите една погрешка, мъчите се, но когато направите много погрешки, обръгвате вече. Запример, докато човек не се понамокри малко, да го не капне една капка вода, че щяло да му бъде студено. А когато се накваси много, когато цял се намокри, казва: „Окъпах се вече, не се боя.“

Много неща в света не са турени на мястото си. Има едно деление и в доброто, и в злото. Да допуснем, че ти си сам, нямаш господар на себе си, или нямаш и съдружник. При това положение, ти сам си водиш сметките. Даваш на когото искаш, вземаш от когото искаш, никой не ти държи сметка. А когато имаш съдружник, той те пита: „Къде изхарчи парите?“ Тука закон има. Ти казваш: „На място ли е това?“ Прав е този въпрос, но и ти, като съдружник на някого, все ще кажеш: „Не си дал пари на място“ или: „Стоката не е добра“ □ във всичко намираш недостатък. Според мене, щом имаш един съдружник, той всякога ще ти намира недостатъци. Какво трябва да направиш? Не отивай сам да купуваш стоката. Отиваш ли сам, той всякога ще те критикува. Или прати него, той сам да я купи. Или може да постъпиш по друг начин: преди да отидеш на пазар, питай съдружника си ще одобри ли това, което ще купиш, или не. Ще му кажеш: „Ако одобриш това, което ще купя, ще отида на пазар, ако не го одобриш, аз ще ти дам позволение ти да го купиш. И тогава каквото купиш ти, аз няма да ти кажа нито дума.“

Казано е в Писанието: Наближило е вече Царството Божие.

Това е външната страна. Външните условия са се подобрили, затова Царството Божие може да дойде. Но Царството Божие може да дойде и отвътре. Защото външните условия имат смисъл, когато човек е вътрешно подготвен да може да възприема. Ако външната храна не се възприема от организма, тя не позволява човек да се развива добре. Ако знанието, което човек възприема, не допринася своето, то не може да стане част от ума на човека. И доброто трябва да стане част от човека. И силата трябва да стане част от човека. Човек се ползува само от това, което става част от него, което влиза в съгласие с неговия организъм. Ако хлябът се съгласи да влезе вътре в човека, да работи в съгласие с него, той трябва да го приеме. Ако влезе вътре и не се съгласи да работи с него, да стане част от организма му, той трябва да остане навън. Ако и светлината, която влиза в човека, го измъчва, той не трябва да я приема. Той ще □ каже: „Ако ти влизаш в мене и ми правиш бележки за това, което си видяла, по-добре не влизай. Ако не ми правиш бележки, добре дошла.“ Също така, той трябва да каже и на топлината: „Зная те, че си малко сприхава □ дето минеш, все изгаряш.“

Топлината е много капризна. Докато имаш тридесет и седем градуса, ти си здрав, а щом дойде до четиридесет и два градуса, веднага те изпращат на онзи свят. Значи като турите върху тридесет и седем градуса още пет отгоре, вие отивате вече на онзи свят. Та, сега вие казвате, че при четиридесет и два градуса човек умира. Не говорете така. Според мене, като дойде до четиридесет и два градуса, топлината ви дава един билет за онзи свят, значи топлината ви плаща. Че какво по-голямо добро от това? Пращат те за онзи свят и при това безплатно. Колко е четиридесет и два градуса? При четиридесет и два градуса ти не можеш да опечеш едно яйце, а казваш, че отивате на онзи свят. Как ще обясните тази работа: да опечете едно яйце, трябва да го варите до деветдесет градуса, а човек едва при четиридесет и два градуса умира. Защо? Защото той сам иска да умре. Ако иска, човек може да умре и при тридесет и седем градуса.

Сега ще ви приведа един анекдот, създаден послучай обичая на японците, който прилагат срещу Нова година. Според техния обичай, всеки който има да дължи някаква сума, отива при своя кредитор да си изплати задължението. Който не може да си изплати задължението, самоубива се пред кредитора. Един

богат японец от знатна фамилия отива при своя кредитор и му казва: „Господине, аз обещах да си платя, но не мога да платя, за това дойдох да се самоубия пред Вас.“ □ „Как така ще се самоубиеш? Аз не мога да помисля това.“ □ „Не, аз ще се самоубия.“ Кредиторот искал да се освободи от този човек и затова казал: „Прощавам ти всичко.“ След това го почерпва един чай и се разговарят помежду си. По едно време младият японец трябва да си отива. □ „Няма ли да останеш? Да обядваме заедно.“ □ „Не, бързам да отида на друго място, искам да се самоубия.“

При сегашните условия, при които живеем, се изисква една нова философия. Ние не трябва да гледаме на пречките, на мъчнотиите в живота, защото мъчните работи ние сами ги създаваме. Да кажем, че капките, които падат отгоре от небето, докато са капка по капка, нищо не вършат. Обаче когато се събират милиарди от тях на едно място и падат върху тревите и върху човека, те вършат работа. Обаче, ако се съберат натясно в един улей, те стават опасни. В тесните улици нещата стават опасни.

Често ние изживяваме нещата по-силно, отколкото трябва в действителност. Всички хора страдат от излишни желания. Всички хора бързат, искат по-скоро да израснат, всички бързат да забогатеят, да станат добри, да свършат училище. В бързането именно е всичкото нещастие. В това отношение хората трябва да мязат на онзи англичанин и руснак, за които се говори в един анекдот. Руснакът казва: „Ничево!“ И англичанинът казва нещо подобно на английски. Тези двама души, англичанин и руснак, се срещат със своите малки кабриолетчета в една тясна улица в Лондон. Те спират с кабриолетите си, търсят начин как да се разминат. Като нямало какво да прави, руснакът изважда от джоба си вестник „Таймс“, голям шестнадесет страници. Като го прочел, идва слугата на англичанина и казва на руснака: „Господине, ще бъдете тъй добри, като прочетете вестника, да го дадете на господаря ми да го прочете.“ След като руснакът прочел вестника от кора до кора и го дал на англичанина, който със същото самообладание започнал да чете вестника отначало. В това време руснакът, като прочел вестника, започнал да мисли какво да прави и после му дошла в ума идеята. Едновременно и на англичанина дошла в ума идеята какво да правят, как да се разминат.

И при размяната човек трябва да бъде много умен. Те не трябва да правят погрешката на онези, които се срещат заедно, но не постъпили право. Един ден руският казак и румънецът се срещат. Румънецът язди на кон, а руснакът върви пеш. Като се срещат, руснакът казал на румънеца: „Буна доминяца.“* Румънецът слиза от коня, а в това време казакът се качва на коня му и тръгва. В дадения случай ние имаме възможност да се спрем на положението на румънеца и на казака. Единият и другият са постъпили неправилно. Понякога и ние самите постъпваме по същия начин.

Слушам един ден как една майка се разправя със своето дете. Майката казва на детето: „Вземи стомничката си и иди за вода.“ Детето взема стомната, но по пътя я счупва. „Защо счупи стомната? □ го запитва майката. □ Защо не внимаваш? Защо пипаш така неправилно? Защо не си отваряш очите?“ Какъв смисъл има сега да мъмри детето си? И да си отваряло, и да не си отваряло очите, то направило вече пакостта. Какво разрешение има в тези бележки, които майката прави на детето си? Има хора с отворени очи, които пак счупват стомната.

Сега ще ви дам друго едно разрешение на задачата, дадена на един български свещеник. Дошла зимата, този свещеник накарал жена си да направи петмез от гроздов сок, в който турили парченца от тиква, да има за през зимата. Жената напълнила един голям кюп**. Свещеникът имал една дъщеря, един син, които всеки ден обикаляли кюпа и вадели тиквата. Парче след парче, тиквата се свършила. Един ден бащата извиква дъщеря си и □ казва: „Марийке, вземи чинията и донеси малко от петмеза, да си хапнем.“ Отива Марийка, застава пред кюпа и мисли какво да каже на баща си. Седи десет минути, петнадесет минути, половин час, тя знае, че няма тикви в петмеза. Как ще занесе на баща си само петмез? Свещеникът казва: „Я виж, там какво стана с Марийка, да не се разболя нещо.“ Отива майката и вижда Марийка седи пред кюпа и мисли. Майката пита: „Какво мис-

* (рум.) □ Добро утро.

** кюп (от пер.-тур.) □ *диал.* голям глинен съд; делва.

лиш?“ □ „Няма тиквички.“ Тогава бащата казва: „Като няма тикви, вземете нови, нарежете ги и турете ги пак в петмеза.“

Често съвременните хора изпадат в такова положение. Те казват: „Животът ни не ни се харесва.“ Учиш някоя наука, някой предмет, пак казваш: „Не ми се харесва тая наука, не ми допада.“ Художникът рисува, не може да нарисува добре картината и казва: „Не ми се харесва таз картина.“ Музикант си, казваш: „Не ми се харесва моето свирене.“ Друг някой отива на нивата, копае и току поглежда ръцете си и казва: „Дотегна ми вече да копая.“ Каквото започне, в края на краищата човек се отегчава. Човек не трябва да прави разбор на нещата.

Преди всичко, Бог като създаде човека, не го направи земеделец. Първата наука, която му даде за занимание, беше изучаването на зоологията, да тури имена на всички животни. В това време Адам свършваше шестото отделение. Адам беше свършил трето, четвърто отделение и затова трябваше да тури по едно име на всяко животно. Каквито имена тури на животните по онова време, същите останаха и до днес. По-после, когато дойде неговата другарка, Господ я накара да се занимава с ботаника. Коя от двете науки е по-добра, ботаниката или зоологията? Ботаниката е допринесла по-голяма полза на човечеството, отколкото зоологията, понеже растенията са пречиствали въздуха. Те дават плодове, дават условия и за животните, и за хората да живеят. След това пък животните са се нагодили за условията и започват да помагат на хората.

Често съвременните хора страдат от липса на растенията у тях. Те изкореняват растителното царство у тях, вследствие на което се явяват различни болести у тях. Запример, аз бих препоръчал на онези от вас, които са неразположени, да си купят един чувал дървени въглища и от време на време да ги запалват. След това ще ги внесеш запалени в стаята и ще гледаш да се приспособиш на въглената киселина, която излиза от тях. Като дишаш въглената киселина, която не поддържа горенето и живота, ще можеш да се лекуваш. Това се отнася главно за туберкулозните. Не е достатъчно само един ден да се направи този опит, но цяла година. Това е един метод на лекуване. Но всеки не може да го приложи.

Всяка лоша дума не е нищо друго освен въглена киселина.

Следователно, ако ти, след като си чул една лоша дума, твоето растително царство не може да я приеме, не може да я асимилира и да я преобрази, ти си слаб човек. Ако в тебе има чувства, които са взривни, и ако с волята си не можеш да ги възпитаеш, ти си слаб човек. Ако ти не можеш, като върху коня, да се качиш на едно от твоите взривни чувства, да му туриш гем*, да го възседнеш, да препускаш с него, ти не си никакъв ездач. Следователно човек може да уравни своите мисли чрез възгледната киселина, а да укротява чувствата си чрез своята воля.

Та казвам: Вие сте дошли на Земята да учите и да станете силни. Най-първо трябва да станете умни. Първото отделение аз наричам отделение на любовта. Второто отделение аз наричам отделение на мъдростта. Третото отделение □ на истината, четвъртото отделение □ в изпълнението на волята Божия. Та, ако влезете в стария свят, любовта [е] навсякъде, любовта [е] основа, навсякъде в живота. В писмения език любовта е основа навсякъде в живота. В писмения език любовта е основа, на физическото поле ние имаме азбука, но имаме азбука и в умствения свят, която за в бъдеще ще изучавате. Мнозина от вас тепърва ще изучавате отделенията на буквите. Първото отделение в умствения свят също има азбука. Ти не можеш да я напишеш, докато не се научиш да я произнасяш. Това, което можеш да произнасяш, може и да напишеш. Това, което можеш да кажеш, можеш и да го направиш. Но това, което не можеш да кажеш, не можеш да направиш. Законът е такъв. Това, което мислиш, можеш да го постигнеш. Мисълта трябва да бъде много интензивна, за да бъде постижима.

Запример, всеки човек може да бъде здрав. За да бъде здрав, той трябва да вярва интензивно, че може да бъде здрав. Вие можете да усилявате здравето си и с умствени упражнения по особен начин. Вие можете да усилявате и ръката си, ако тя е слаба. Запример, ако станете сутрин, вдигнете с ръката си бавно, полека един килограм тежест, но мислено. На другия ден мислено вдигнете два килограма тежест, на другия □ три, след това пет, десет, двадесет, четиридесет, петдесет, сто килограма.

* гем (от тур.) □ *остар. и диал.* юзда.

Като дойдете до положение да вдигате мислено с ръката си сто килограма, ще видите, че ръката ви ще се засили. Като правите опита, ще видите дали упражнението е вярно. Така ще проверите дали с едната си ръка можете да вдигнете сто килограма. Ако можете да вдигнете, значи законът е проработил. Ако не можете да вдигате, отново ще повторите опита.

Та, [на] физическия свят се опитва дали нашите мисли са реални или не. Ако мисълта ти на физическото поле е реална и интензивна, ти всичко можеш да направиш. Ако на физическото поле мисълта ти не е реална, не е интензивна, ти нищо не можеш да направиш. Само при интензивна и реална мисъл Христовите думи, че каквото намислите, всичко може да направите, са верни. Тогава и планина можете да преместите. Когато Христос говори за преместването на планината, той има предвид планината на мъчнотиите. Няма мъчнотия, която човешкият ум да не може да премести. Някоя мъчнотия може да бъде голяма колкото планина, но и тя може да се премести. Онези, които нямат опитността, търсят лесния път. По-лесен път от изучаване буквите няма.

Та, когато говорим за любовта, ние разбираме началото на живота. Това е проявяването на съзнателния живот. И ако твоята любов присъствува във всичките твои мисли, ако твоята любов присъствува във всичките твои чувства, ако твоята любов присъствува във всичките твои постъпки, ти всичко можеш да постигнеш. Вие може да кажете, че не сте постигнали всичко. Умният човек желае неща, които са постижими, които му трябват. Умният човек носи само една дреха, а глупавият носи две, обикновеният човек носи пет-шест дрехи. Обикновеният човек постоянно се запасява.

Сега вие ще направите едно сравнение. Ще кажете: „Не е ли добре да имаме по няколко дрехи?“ Аз не говоря за вас. Питам обаче: Колко костюма носят птиците? Колко костюма носят рибите, млекопитаещите, пеперудите, растенията? По колко костюма носят ангелите, херувимите, серафимите? Ангелът всеки ден подновява своя костюм.

Тялото ни представлява една Божествена дреха, която постоянно се подновява. На всеки седем години тя се подновява. Според старите вярвания, или според някои научни данни, на

всеки седем години тялото се изменя. Според някои научни данни се знае, че на всеки три месеца човек изменя всичко, каквото има в себе си. Благодарение на тази постоянна обмяна, която става, човек се чувства здрав и бодър. Ако не знае как да изменя дрехата си, човек остарява. Остаряването зависи от онази вътрешна дисхармония между мислите и чувствата на човека. Човек остарява, понеже мислите и чувствата му постоянно се карат. Всички хора остаряват от постоянни караници.

Запример, питат някого: „Защо не вярваш в Бога?“ Онзи, който не вярва в Бога, дава специфичен отговор. Той казва: „Не вярвам, защото нищо не ми е дал.“ Сега как ще определите това противоречие? Аз ще ви дам разрешение, но и вие можете да имате разрешение. Този, който не вярва в Бога, е спал, когато Бог е оставил богатата при него. През това време други са взели богатата, изiali са ги и нищо не оставили за него. Като се събуди от сън, той се поогледа наоколо и казва: „Нищо няма около мене.“ Тези, които вярват в Бога, това показва, че когато Бог е оставил богатата около тях, те са ги намерили и използвали. Тъй щото, съзнанието на хората, които вярват в Бога, е всякога будно. Онези, които не вярват в Бога, са от спящите хора.

Казват: „Какво трябва да правим?“ Спете, когато е тъмно, работете, когато е светло. Сега трябва да оставим този закон или да се самоосъждаме. Самоосъждането нищо не допринася. Ако дрехата ти е сгрешила, изгори я. Щом намериш една въшка на дрехата си, веднага я тури в огъня, нищо повече. Тази въшка носи условия за заразни болести, като запример коремен тиф, проказа и други такива. Ако някой се облече с дрехите на прокажения, макар и богаташ да е, той непременно ще се зарази. Аз казвам: Ако ви дадат такива дрехи, веднага ги турете в огъня. Не туряйте дреха, която не може да издържи на огън. Не пий вода, която не може да излезе от тялото ти навън. Въздух не приемай, който не може да влиза и да излиза от дробовете ти навън. Не искам помощ от мисъл, която не може да ти помогне. Не искам помощ от чувство, което не може да те стопли. Казвам ви: Този човек има студени чувства.

Кога чувствата на човека са студени? Чувствата стават студени, когато мисълта вземе надмощие върху тях. И мисълта става топла, когато чувствата вземат надмощие върху нея. Това е

видимо едно несъответствие. Топлината никога не трябва да напуска мисълта. Мисълта никога не трябва да напуска чувството. Топлината никога не трябва да прави мисълта топла, а мисълта никога не трябва да прави чувствата светли. Топлината е вътрешната светлина на чувствата, а светлината е външната топлина на мисълта. Вие искате да преобразите нещата. Топлината е вътрешната светлина на чувствата, а светлината е външната топлина на чувствата. Топлината, това е вътрешната любов на чувствата, а светлината е външната любов на чувствата. Като се съединят на едно, те образуват Божествения свят. Значи вътрешната светлина и външната топлина, съединени в едно, образуват Божествения свят. Дето има светлина, там всякога има най-хубавата топлина. С градуси тази топлина не се мери. В Божествения свят светлината и топлината са еднакви. Вие казвате да обичате всички хора еднакво. Вие може да обичате всички хора еднакво, когато светлината е външна дреха на ума, когато топлината е вътрешна мобилировка на твоите чувства.

Та казвам: Мнозина поддържат мисълта в себе си, че Христос ще дойде на Земята. Ние схващаме тази идея много механически. Ние искаме да дойде Христос да ни избави. Болния как ще го избави? На болния даваш храна и ще му кажеш да дъвче добре храната. На болния човек трябва да давате най-хубавата храна. Така можете да го лекувате. В Божествения свят има доста плодове. За малокръвните хора са нужни череши червени. Червеният цвят цери, лекува. В духовния свят цар за всички болести е жълтият цвят. В Божествения свят цар за всички болести е синият цвят.

Та, при дрехата на любовта, при червената дреха ние имаме начало, основа на живота. Червеният цвят показва теченията, които действуват в природата. Степента на цвета показва какви енергии са скрити в червения цвят. Червеният цвят е само една мярка отвънка на светлината. Както на някой път си турил една мярка, за да може да се измерва, тъй и червеният цвят се туря за мярка, да могат да се измерват чувствата. Когато сте малокръвни, дръжте в ума си тази мярка. И тогава, като дръжите тази мярка на пътя си, вие ще можете да разбирате вашето право. Ако ти не вярваш в червения цвят, как ще дойде животът? Ако ти не вярваш в жълтия цвят, как ще дойде мисълта в тебе?

Ако ти не вярваш в синия цвят, как ще дойде туй възвишеното, силната воля в теб?

Та казвам: Всеки от вас трябва да създава в себе си. За тази цел той трябва да има тези основни цветове в себе си: червения, жълтия и синия. Сутрин трябва да започвате с червения, на обед с жълтия, а вечер със синия цвят. Това е гамата на физическото поле. Човек, който иска да бъде здрав, със ставането си още от сън, трябва да си представи червения цвят. Ще мислиш за чувствата, за всичко онова хубаво и красиво, което дава мир у човека. Това именно е червеният цвят. Ако нямаме хубави мисли, червеният цвят ще създаде у нас онова състояние, в което сега се намират. Когато не разбират червения цвят, хората се бият. Когато разберат червения цвят, те се примиряват. Когато разберат синия цвят, те прилагат червения и жълтия цвят, т.е. своите мисли и чувства в реализиране своите стремежи. Ние имаме една задача в света: да придобием вечният живот, да се освободим от смъртта.

Някои казват: „Ние трябва да воюваме.“ Ще воювате, но доста хора ще измрат. Ние се плашим сега. Въпреки това милиони хора се избиват. Намерено е, че всяка година измират около тридесет и пет милиона хора, а се раждат четиридесет милиона. Значи смъртта и живота се борят. Смъртта взима по тридесет и пет милиона, изважда ги от фронта, а животът внася четиридесет милиона. В края на краищата, във войната между живота и смъртта, животът ще победи. Този закон е верен по отношение на чувствата и мислите. Колкото чувства и мисли умрат от вашите, но в края на краищата повече ще се родят. Винаги ще има по пет хиляди или по пет милиона разлика, повече значи. Сега всички ние сме на бойното поле, дето всички трябва да бъдем герои □ герои и като умираме, герои и като живеем. Който умира, ще отиде да си почине. Всеки, който е работил, трябва да си почине. Всеки, който е живял, трябва да отиде да си почине. Значи, умирање не съществува, но ще отидеш да си починеш. След това ще дойдеш пак да воюваш.

Сега вие мислите, като дойдете втори път на Земята, да няма вече войни. Възможно е. Но казвам: Ще има една война и всеки, който е победил смъртта, ще бъде свободен. Който не е победил смъртта, ще има още да лудува. В бъдещата епоха, той

пак ще дойде да воюва. Има хора, които няма да умират и да бъдат погребани. Значи, едните няма да воюват, ще бъдат неутрални. А други ще воюват, понеже не са научили още закона на неутралитета. Христос казва: „Който победи докрай, той ще спасен да бъде.“ Мнозина очакват другите да воюват и да победят, а те без да воюват, да получат блага. Аз вярвам във всички вас, че сте все от големите герои. По някой път вие се стиснете, намерите се пред една бомба. Запример, не е лесно да се намерите пред бомбата на сиромашията, която е сто, двеста, триста, петстотин, до хиляда килограма. Ние виждаме, че най-силните крепости не могат да издържат на хиляда и петстотин килограма. Те не можаха да издържат и се пръснаха. Та, ако вие нямате такава силна мисъл, с която да разпръснете една от крепостите на доброто, какви герои сте? Сега аз похвалявам германците. Те казват: „Едно време нас ни биха, но сега ние бием, научихме си урока.“ Та, всички хора, които се бият днес, и те ще научат урока си.

Преди няколко време дойде една сестра при мене и казва: „Учителю, не искам вече да живея, отказвам се.“ Ти може да се откажеш, но само като си победила, затова трябва да воюваш. Любовта е достояние само на онези, които побеждават. Любовта обича силните хора, а страхливите не обича. Законът на любовта обича жертви. Хората на Земята умират все за любов и от любов. Като дойде любовта, всеки трябва да бъде готов да умира. Той е на бойното поле, дето му се казва: смърт или живот.

Някои от вас питате: „Няма ли по-лесен път от този?“ Има един лесен път. Ако искате, ще ви кажа какъв е този път. Един американски студент отива в Германия да учи в университета философия. Той отива при един знаменит германски професор, на когото казва: „Господин професоре, няма ли някой курс по философия, който да се свършва за три-четири месеца?“ □ „Има.“ □ „Къде е той?“ Професорът му казва: „Слушай, господине, когато Господ иска да направи един дъб, употребява сто години. Обаче ако ти искаш да свършиш философия само за три-четири месеца, ще бъдеш диня.“ Съвременният свят страда все от дини. Всички ония неустойчиви, неиздържани чувства, всички мисли, които са неиздържани, всички постъпки, които са неиздържани, това са все дини. Като постоят 3□4 месеца

вн от корена, те губят своята сладчина. И след всичко това ние търсим лесния път на дините. Имаш ли една голяма диня, навреме трябва да я ядеш.

Съвременните хора се нуждаят от такива, на които сърцата да са калени в любовта, в червения цвят. При това положение, той не трябва да има никакво страдание, никаква сила да не е в състояние да го разколебае. Това е любов. На бъдещите хора умът им трябва да бъде кален в жълтия цвят, та каквито мъчнотии да дойдат, да не може да го разколебаят, да е решен на всякакви жертви. Когато дойде доброто в света, човек трябва да е кален в синия цвят, т.е. в истината. Ако хората не се калят в Божията Любов, ако не се калят в Божията Мъдрост, ако не се калят в Божията Истина, от тях нищо не може да се ползува. Те са дини, които в скоро време ще изгният. Щом изсъхнат, нищо не може да се очаква от тях. Аз вярвам, че всички вие, които ме слушате, искате философията на стогодишния дъб. Сега, като наблюдавам лицата ви, виждам, че няма нито един от вас, който би желал да стане диня.

Сега ще ви кажа друг един анекдот. Разправяше ми един българин, който обичал много да философства, че един ден стоял под една круша и философствувал. Като гледал, [че] на такова голямо дърво висели малки плодове, той си казал: „Чудно нещо, на такова голямо дърво □ такива малки плодове.“ Както размишлявал така, си и позадрянал и в това време се явила буря, която свалила една от крушите и паднала точно върху носа му. Като се стреснал, той пипнал носа си, на който имало кръв, и си казал: „Добре че крушата беше малка. Какво щеше да стане с мене, ако тя беше един голям плод, като диня?“ Не желайте плодовете на дърветата да бъдат големи. Понякога има дървета, на които плодовете са по един килограм. Казвам: Има едно вътрешно съотношение между плодовете и дървото. Всяко дърво трябва да дава толкова плодове, колкото клоните могат да издържат. Колко деца трябва да има една круша, за да може да ги отхрани? Ние, съвременните хора, не мислим по това. Ако една круша има, две-три хиляди плода, т.е. две-три хиляди деца, това [е] извънредно много. Какво ще прави тези деца? Трябва да ги продава. Колкото по-малко плодове има едно дърво, толкова по-едри са те и толкова по-сочни. Следователно по-добре е чо-

век да направи едно добро, но да бъде сочно, отколкото да направи десет-двадесет добрини, които да бъдат безсочни. По-добре е едно дърво със семка, отколкото едно дърво без семка. Ония, които се занимават с ботаника, казват, че хората достигнали да изкарват грозде без семки. Тогава те ще изкарват само пръчки от лозите и така ще ги разпространяват. Значи хората ще унищожат онзи метод на семките. Не е лошо, и без семки може, но при сегашните условия всяка добродетел, всяка мисъл трябва да има семка в себе си. Всяка постъпка трябва да има семка в себе си.

Под думата „семка“, аз разбирам център, около който да става движение. Следователно всяка мисъл, всяко чувство, всяка постъпка трябва да има свой център, около който трябва да се движат. Значи думата „семка“ подразбира този Божествен център, около който всеки човек трябва да се движи. Или, ти трябва да имаш един образец, който да ти служи като подтик в живота. И любовта се продава, като едно живо същество. Божествената любов от най-висшите същества нагоре постоянно се проявява в най-големите дълбини на битието. Любовта се проявява и в най-нисшите животни. Като започне от най-нисшите животни, тя постепенно, постепенно отива към Бога. Висшите същества в разбиранията на любовта се различават коренно от нисшите, главно в разбиранията. Който не разбира любовта, казва, че неговите чувства представят висши прояви на любовта. Дали са висши или низши чувствата, това е все любов, само че в тях [се] вижда степента на тяхното развитие.

Та, в живота си, в своето просветено съзнание, човек трябва да разбира степените на любовта, т.е. градусите, които има тя. Онзи, който не разбира проявите на своята любов, не може да определи градусите и той е във философията на Настрадин Ходжа, който казвал: „Половината свят умира, като [умре жена ми]; като умра аз, целият свят умира.“ Не, като умре жената на Настрадин Ходжа, светът си е пак свят; и Настрадин Ходжа като умре, светът си е пак свят.

Че е така, мога да цитирам много примери в живота на великите хора, съществуват ли те или не съществуват. Светът постоянно се движи. Страданията на света се дължат на това именно, че хората повече вярват, че ще умрат, отколкото че ще живеят. Не, по-голяма е вероятността, че ще живееш, отколкото

че ще умреш. Че ще живееш, отношението е две към три. Че ще умреш, отношението е едно към три, а възможността, че ще възкръснеш, е три към три. Следователно къде е противоречието в света? В неразбирането на нещата. Някой от вас умирал ли е, да знае това? Аз виждам, че някои, които от двадесет години са умрели, а сега са се върнали да живеят. Друг някой преди петдесет години е умрял и сега наново се е върнал. Но те са забравили това. Няма човек на Земята, който да не е живял, да не е заминал за онзи свят и да не се е върнал отново. Цялата история е пълна с такива случаи.

Вие знаете един Шекспир, но не само един Шекспир, много Шекспировци, Байроновци, Волтеровци, Пушкиновци и други има. Пушкин е едно колективно име, това са група от духове, те са десет, петнадесет, двадесет, до сто хиляди на едно място. Това е все Пушкин. Тъй щото, когато казват „Пушкин“, знайте, че това са много лица, а не само един човек. И Христос е сбор от милиони същества на Земята. Та, като казваме „Христос“, разбираме сбор от много Разумни същества, които имат един стремеж. Не само една душа, един дух, едно сърце, но всичкото това е в единство. Като влезеш в тях, желанието на едно същество от това общество е желание на всички. И желанието на всички е желание на едното. Каквото всички желаят, един го изпълнява. И каквото един желае, всички го изпълняват.

Питам: Ако вие живеете в едно такова общество, ще бъдете ли в немотия? Няма да бъдете. Днес всеки от вас живее за себе си, всеки търси своето спасение отделно, всеки иска да знае колко го обичат. Ако сега ви кажа, че Бог създаде света за вас, как ще го разберете? Аз разбирам, че Бог създаде света за Божественото у вас. И Бог създаде света за Божественото, което е в отделния човек. Тъй щото, Бог създаде света за всички ония, които имат Божественото съзнание в себе си. И най-после казвам: Бог създаде света за Божественото в отделния човек. Значи: Бог създаде света не за Божественото, което е у Него, но за човешкото, което е в Него, и за Божественото, което е в човека. Как ще ме разберете? Както искате разбирайте. Вие сте учени хора, вярвам, че ще ме разберете.

Желая сега на всички ви, които сте скръбни, да станете по-скръбни. Желая ви на всинца ви, които сте радостни, да станете

по-радостни. Желая на всинца ви, които сте сиромаси, да станете по-сиромаси. Желая на всинца ви, които сте богати, да станете по-богати. Блажен е онзи човек, който може да бъде сиромаш и богат. Блажен е онзи човек, който може да бъде и болен, и здрав. Блажен е онзи човек, който може да бъде и дете, и старец. Това са контрастите. Казвам: За всичко онова, което ви се е случило в живота, благодарете. Благодарете на оная велика мъдрост, която съществува. Благодарете на великото благо в света. Защото онова, което Бог е приготвил за вас, които ме слушате, нито ухо е чуло, нито око е видяло, нито на сърцето на човека е дохождало за великите блага, които Бог е приготвил.

Да бъде сърцето ви райска градина, да бъде умът ви райска градина, да бъде тялото ви райска градина, в която да растат всички Божии добродетели.

„Благословен Господ Бог наш“

„Тайна молитва“

*36-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 16.VI.1940 г., 10 ч. сутринта,
София □ Изгрев.*

НОВИЯТ ЗАКОН

„Отче наш“

„Ще се развеселя“

Ще прочета само няколко стиха от 19-а глава на Евангелието от Лука: от 1-ви до 10-и стих.

„Духът Божи“

Тук се заговорва за новото в света, което иде. Говори се за новия закон. Светските хора говорят за новото в света. Новото се ражда, старото умира. В този смисъл старото ни плаши, новото ни радва. Туй, което умира и заминава някъде си, не го знаем къде отива. Казваме, че някой умрял, че заминал някъде. Че умрял □ умрял, но къде е заминал? Онзи, който заминал, не пише вече, не казва къде е. Има две разбирания. Някой казва, че заминал някъде, уж че знаел, но няма съобщение. Друг казва: „Всичко се свършва и изчезва.“ Интересно е, че нещо, което е изчезнало, за него плачем. Плачем за една изгубена любов. Какво има да плачем за изгубената любов, като не е реална? Що ще плачем? Чудното е, че плачем за нещо, което се е изгубило. И като се е изгубило именно плачем. Защо ще плачем за изгубеното? Вярваме, че изгубеното пак можем да го спечелим. То е един закон.

В какво седи новото? Новото в света седи в онова, което освобождава човека. Туй, което освобождава човека, то е новото разбиране, новият закон, или новият живот. Може да го наречете любов, или знание, или истина. Каквото и да го наречете, туй е съзнанието, което дава новия подтик, което освобождава човека. То е онзи велик закон, новото в света. Човек трябва да изучава качествата на новото. Всички искате да живеете. Всички искате да бъдете богати, всички искате да бъдете учени, какво ли не. Всичките ваши желания са нужни, но има някои желания,

не са естествени. В дадена епоха невежият да иска да стане професор □ не е на мястото; и сиромашът да иска да изиграе ролята на богатия □ не е на мястото. И слабият да иска да играе ролята на силния □ и то не е на място. В природата съществуват такива понятия. Запример една кокошка, която е толкоз страхлива, като чуе някакъв звук, избягва. Но щом като има десет, петнадесет пилета, така се наежи и става много смела. Даже някой от вас като се приближава, тя подскочи, клъвне го. Исква да каже: „Тия деца са мои, да се махнеш оттука.“ Ако волът се приближи, той помахва с главата и тя го клъвне по носа. То е така, волът е благоразумен, но някой път се случва, като клъвне някое куче, кучето се нахвърли върху нея, оскубе я и тя избяга. Тъй щото, не всякога тази философия е вярна.

Новото в света седи в онова истинско разбиране на онова съзнание. Човек всеки ден да разбира в какво седи новото. Аз разбирам, новото седи като онзи извор, който тече. Този извор като тече, влиза в градината и градината се подобрява. След като тече изворът, като минава покрай градината и градината се подобрява. Онези, които стъпят в градината, и на тях им подобрява.

В новото играят три фактора: играе човешката мисъл, играят човешките чувства, играят и човешките постъпки. В новото взема голяма важност първо човешкият ум, човешкото сърце и човешката душа, вземат участие в новото. Новото в света, това е проявлението на Бога, защото новото иде и Бог е, Който иска да се прояви. Всички ония неща, в които Бог се е проявил, ние говорим за онзи момент, в който човек се проявява. Ти седиш скръбен, животът е обезсмислен за тебе. Казваш: „Нищо не ме интересува в живота.“ В онзи момент, когато проблесне малък лъч, животът се осмисли, придобиеш един вътрешен смисъл, няма да знаеш какво е, но се отвори пред тебе един свят □ това е новото вече. Не мислете, че като влезем в новото, ще знаем всичко. То е един нов свят, който трябва да се проучва. Запример, всички хора сега живеят в новото и не го разбират. Попитайте когото и да е на какво се дължи неговата добродетел. Че някой човек е добър, някой е лош, някой е силен, някой е слаб □ той не знае на какво се дължи неговата сила. Силата на човека се състои в неговата мисъл. Нима на бойното поле, когато някоя

пушка, която бие на четири-пет километра, или петнадесет, или двадесет, или петдесет километра, мислите ли, че тази пушка е глупава? Точно на целта бие. Удря точно. По една крива линия пътува. Мислите, че тази граната, която върви по този път, е глупава? Той е един обмислен път, по който тя върви. Когато говорим за свое добро, разбираме онзи закон: проявление на човешката разумност, в две посоки. Злото е разумно и доброто е разумно. В дадения случай има разбиране. Искате да знаете кое е добро. Ябълката, която изядеш, е добра. Онзи, който яде, той е лош. Но ти, който изядаш ябълката, тебе ти е приятно. Лошият се радва, а доброто страда. Хората разбират този процес обратно □ че онзи, който се радва, е добър, а онзи, който страда, е лош. Прави са. Онези, след като извършат някакво престъпление, се радват, но след като се радват за своето престъпление, дойдат до страданието. Един престъпник, всеки човек, който страда, той показва, че е в пътя на някакво изправление. Онзи, който се радва, той за в бъдеще има да страда. Ако вие двадесет пъти сте се радвали, че сте изяли една кокошка, мислите ли, че за вас няма да дойде някое страдание?

Разправяха ми един пример. Един агроном ми разказваше, оплаквал се е един земеделец от попови прасета. Вие ги знаете малките попови прасета. Съвременната наука е измислила нещо да се уморят. Дали едно лекарство, в почвата, яли и всичките попови прасета измрели. Като видял земеделецът, че са измрели, казва: „Да си нахраня кокошките.“ Толкоз много нещо били. Дал на кокошките и като се нажали кокошките, всичките измрели. Поповите прасета били отровени, той ги дал на кокошките, той искал две добрини. Измрели поповите прасета, но измрели и кокошките. Прасетата, които яли от лекарството, измрели и кокошките, като яли поповите прасета, и те измрели.

Сега, да кажем, старите хора вярваха в едно нещо. Индусите вярват в много богове. Те имат около тридесет и пет милиона богове, а тука в светии вярват. Че, всичките нещастия произтичат от това да вярваш в това, да вярваш в онова. Не вярваш в онова, което трябва да бъде. Ние, съвременните хора, трябва ни живот. Трябва да изучаваме в какво седи истинският живот. Искаш ти да бъдеш здрав в света. Здравето почива върху два процеса. Най-първо почива върху процеса на храненето. Хра-

ната отгоре отива надолу. Здравето зависи от дишането. Има нещо еднакво. Една по-рядка материя трябва да влезе в дробовите. Ако ти не дишаш тъй както трябва, не можеш да бъдеш здрав. Ако не ядеш, ще отслабнеш. Ако не дишаш както трябва, ще се задушиш. Сега мнозина изключват и казват, че някой път, запример, процесът става неволно. Дишаш без да мислиш. Някой път детето може да се храни без да мисли. Но всичките процеси, които стават без да се мисли за тях, носят една рязка промяна. Човек, който диша без да мисли, той скоро ще заболее. Човек, който се храни без да мисли, и той скоро ще заболее, или скоро заболяват. Онзи човек, който като се храни, че мисли, който диша, че мисли, този човек може да бъде здрав. Мисълта е, която дава здраве; тя използва онзи процес на храненето. Сега, не само в храненето, не само мисълта влиза, но една храна, ако ти не я обичаш, не те ползува; и дишането ако не ти е приятно, ако не мислиш заради него, не може да те ползува. Значи храната, чрез която човек трябва да се храни, трябва да има една вътрешна връзка между храната, която приемаш. Живата прана, която приемаш, тя може да стане част от тебе и там е увеличението на твоя живот. Предава се на твоя живот нещо. Ти може да бъдеш здрав. Здравето не е нищо друго освен прииждане на новия живот в човека. Чрез въздуха приижда нов живот в човека. Казваме: „Що е мисленето?“ Мисленето е един процес, чрез който новият живот приижда. Що е чувствуванието? То е един процес, чрез който новият живот иде.

Сега религиозните хора казват: „Да познаем Бога.“ Ти да познаеш Бога, трябва да Го познаеш като светлина, трябва да Го познаеш като въздух, трябва да Го познаеш като храна. Казва Христос за Себе си: „Ако не ядете плътта Ми и не пиете кръвта Ми, нямате живот в себе си.“ Казвам: Думите Христови са верни, ето в какво отношение. Във всичките плодове, които ние ядем, животът на Бога е вътре в плодовете. Във въздуха, който дишаме, животът на Бога е вътре във въздуха. Туй индусите го наричат прана. То е само название. Прана или животворна енергия или както и да го наречете, но животът на Бога се проявява във въздуха. Животът на Бога се проявява във всичките плодни растения. Животът на Бога, ние го намираме в [животните], ядем животните.

От гледището на Бога, не е грешно да изядеш една кокош-

ка. Ако една река се влива в друга река, има ли престъпление? Ако по-малката река се влива в по-голямата, ако десет реки се вливат и образуват една голяма река, какво престъпление има тук? Ако човек изял десет кокошки, животът на кокошките се е изял в неговия живот, какво престъпление има? Живият човек мисли много по-добре, отколкото една кокошка ходи и рови. Какво е по-добре: да мислиш добре или да ровиш добре? Най-лошото седи в това, че като изядеш кокошката, наместо кокошката да мисли като тебе, ти започваш да ровиш като кокошката. Всичкото зло седи в това, че след като изядат кокошката, не мислят по-хубаво, но ровят по-хубаво □ то е лошото. Щом започне кокошката да рови вътре в тебе, ти си влязъл в един по-нисш живот. Следователно, ако кокошката в тебе започне да рови, ти си станал лош. Ако кокошката в тебе започне да мисли, ти си станал добър. Аз похвалявам кокошката, когато страда. Съжалявам човека, когато се радва. Ако ти се радваш на кокошката, че си я изял, за да ровиш, аз те съжалявам. Ако страдаш, че трябва да учиш, кокошката да мисли като тебе, казваш, как ще науча тази кокошка да мисли като тебе, то е страдание. Как ще научиш тази кокошка да мисли. Ако страдаш по този начин, аз те облажавам. Казвам, ти си един умен човек.

Ние, съвременните хора, имаме доста доказателства. Ако един майстор вземе едно дърво, че направи един хубав инструмент, дойде друг, че може да свири на този инструмент, казвам, че са добри и умни хора са. Ако ти може да направиш една дъска да издава звук, ако ти може да направиш струни да издават звук, ти си от умните хора. Ако ти в света може от камъните да си направиш едно здание, и ако ти от своите врагове може да си направиш приятели, ти минаваш от умните хора.

Ние казваме, че целият свят от Бога е създаден. Принципно как ще обясните злото, което съществува в света? Казвам: Защо Господ направи света такъв? Злото в света не е създадено от Бога. Злото съществува в света и се проявява. Злото е една сила в света, то не е престъпление. Чрез злото стават престъпленията, но злото е една сила в природата. Доброто и злото съществуват като сили в природата. Тогава те имат отношение едно към друго. Злото е сила, която трябва да се регулира от силата на доброто. Туй, което регулира силата на злото, е добро.

Туй, което се подчинява на доброто, това е зло. Всяко нещо, което се подчинява, е зло. Злото в света трябва да се подчинява. Ако злото не се подчинява, тогава се явява грехът в света. Следователно, ако ти не се подчиниш на Божия закон, ще се роди грехът. Злото само по себе си е полезно. Те са полезни работи. Ако твоето добро в тебе не може да регулира злото, да регулира твоята мисъл, да регулираш своите чувства, да регулираш своите постъпки, това не е добро. Казвам: Силен човек е само онзи, който може да регулира злото в света. Ние, съвременните хора, казваме, че някои хора са зли. Но злите хора са и работливи. Вижте лошите хора в света какво са направили □ навсякъде пътища, железници, чукове. Има топене на желязо, навсякъде работници. Забележете един кърт, като рови в земята, прави пакост. Ние го намираме за един престъпник. Като го извадиш, утрепаш го. Този кърт рови земята, защо я рови? Рови по единствената причина, че търси своята храна в земята. Къртът като търси своята храна, прави някаква пакост.

Казвам: Ние, съвременните хора, се нуждаем от една трезва мисъл, от мисли, които хранят човека. Аз наричам истинска храна тая, която внася светлина в мисълта. Носи светлина в себе си. Има една животворна светлина. Тази мисъл, когато проникне, всичките противоречия, които съществуват в ума, хармонират се, изчезва обезсърчението, което се явява в човека. После има една топлина в човека, която като дойде, урегулира онова сцепление, човек, който е неподвижен. Много болести ще се излекуват чрез топлината. Сега ги лекуват с топлина. Много болести се лекуват и чрез светлина. Много болести се лекуват и чрез сила.

Та казвам: По някой път вие имате някаква мисъл, кацне във вашия ум. Много хора предчувствуват, когато ще умрат. Казват: „Аз си заминавам вече.“ Аз съм превозждал един такъв пример. Във Варненско, някой си дядо Ради, на осемдесет и пет години □ това ми разправяше един свещеник като факт, викат го. „Ела, казва, дядо попе, че нашия стар дядо си заминава.“ Синът му дошъл да вика свещеника. Казва: „Да вземеш чашата, да го пречистиш.“ Аз мисля, че той е болен на умирање. Едва дъха. Казва: „Ще си вземеш и чашата от църквата.“ Казва: „Отивам, гледам седи дядо Ради, турили му една паница с кюфтета и яде. Като го видях, киснах да се смея. „Дядо попе □ казва, □ ям си последния обяд.“ □ „Има да живееш още двадесет години.“ □ „Не, последният обяд [е] това.

Казва свещеникът: „И за утре ти пожелавам две такива паници с кюфтета да изядеш. Няма да умреш. Отивам си.“ □ „Дядо попе, стой!“ □ „Няма“ □ казва. „Излизам, отивам и току излязох до вратника, току се разплакаха, викат: „Дядо попе, дядо Ради умря.“ Върнах се, стана ми мъчно, че не го пречистих. Не можах да повярвам, че ще умре. „Отивам си“ □ казва. □ Последното ядене. Аз си вървя по пътя.“ Свещеника викат, той си яде своите кюфтета, казва: „Викат ме за онзи свят, ще си замина.“ Викат свещеника да го пречисти. „Но като умря човекът, се върнах“ □ казва свещеникът. Мисля, че не всякога яденето, този човек като яде, дояжда си. Когато на човека му тръгне като на дядо Ради, с кюфтетата, то е последното ядене.

Бих ви навел много примери, но няма да ви ползуват. Хората много мъчно се ползуват от поуката на другите. Мъчно е да убедиш хората, че трябва да живеят добре. Всеки казва: „Да имам пари.“ Че трябва да има пари, но парите трябва да бъдат в неговата кръв. Ако онази храна, която ти ядеш, не се превръща на кръв, твоят въпрос е свършен. Ако онзи въздух, който ти дишаш, ако той не образува едно горение, топлина вътре в тебе, да може да се ползуваш, ако твоите дробове не може да образуват топлина и ако чрез яденето не става онзи химически процес, отделянето на онзи истински живот... В тебе има една сила, тя е човешката душа, която е вътре в човешкия стомах и отделя Божествения живот и го внася в човешкия организъм; тогава човек започва да живее.

Ние, съвременните хора, искаме да знаем има ли живот или не. Че, по-голямо доказателство, че живеем, има ли? Ти искаш да докажеш, че за в бъдеще ще живееш. Кое е по-вярно: че си живял в миналото или че ще живееш в бъдещето или че сега живееш? Коя е по-голямата реалност? Миналото е минало. Трябва да го докажеш. То не съществува сега, далече е. Бъдещето, и то е далече, не го виждаш. Но настоящето го виждаш. Живота, който живеем. Казва: „Един ден аз ще умра.“ Какво разбираме под думата „умиране“? Щом започнеш да възприемаш онази храна, която не е естествена за твой организъм, ти непременно ще умреш. На какво се дължат съвременните болести? Вземете смъртта от холерата □ на какво се дължи? Това са дадени същества, които като влязат в човека, уморяват го. Холерата

уморява само хора с нечиста кръв, тях мори. Тия съществата в двадесет и четири часа с милиарди се умножават. Като се размножат, от изверженията уморяват човека, те го тровят.

Та казвам: Ако в твоя живот влезе една лоша мисъл, която се размножава, тя ще ти причини смърт. Ако нисшето влезе и кръвта е чиста, може да влязат колкото искат микроби, чистият човек, с чистата кръв, не умира. Казвам: В миналото религията е била наука да се подобри здравето на човека. Човек може да бъде здрав само като вярва в Бога, не тъй, както ние вярваме сега. Да вярваш в онова, което е вътре в твоето съзнание. Има нещо, което постоянно ти говори на съзнанието. Дойде някой беден човек, казва ти: „Постъпи добре.“ Ако той е гладен, казва: „Нахрани го.“ Ако е жаден, казва: „Напой го.“ Това е Божественото, Което ти казва: „Помогни на този, не отказвай.“ Четеш някоя книга, казва: „Чети, научи се.“ Изгрява Слънцето, казва: „Иди посрещни Слънцето.“ Минаваш край някое дърво. Няма сянка. Туй, което навсякъде те учи да постъпваш, то е Божественото. Целият свят е предметно учение заради нас. Тогава ние, съвременните хора, сме направили един изкуствен живот. Ти ще направиш един апартамент, ще сложиш десетина столове. Глупави столове, мъртви. Малко с червено или някаква маса, или няколко картини. Целият ден се въртиш там, казваш: „Не знаая какво ми стана, урочасах.“ Като погледнеш нагоре, издигни очите си към небето, да видиш тия звезди, които блещукат [□ те] са все ангели Божи. Казвам: Ние сме в света. Кой управлява света? Сутрин като изгрее Слънцето, то е голям ангел, който слиза до нас и казва: „Да слушате Онзи, Който мен ме е пратил, аз да ви служа. Аз ида от небето и всичките блага, които ви нося, Той ги е пратил. Аз ида да ви служа на вас.“

Сега учените хора казват, че Слънцето било толкоз голямо, един милион и половина пъти по-голямо от Земята. Тълкуват неща, които не са верни. Ако човешкото тяло става голямо, кой го прави да става голямо, нали Разумното? Глупавите деца стават ли големи? Те скоро умират. Всичките хора, които растат, това са умни хора. Казвам: Ако искате вие да живеете, трябва да бъдете умни. Смъртта е наказание за онези, които не използват Божиите блага или реагират на Божиите блага. Всеки човек, който реагира на Божествения живот, той е осъден на

смърт. Тъй седи въпросът. Като греши човек, непременно щом ти не изпълняваш волята Божия, смъртта ще бъде едно последствие. Непослушанието! От какво дойде смъртта в света?

И тогава в Стария Завет, в Библията казват, че е ял човек от забраненото дърво. Понеже хората започнаха да ядат една храна, която не беше предопределена за хората. Бог им казва: „Да се храните от дървото на живота, а не от дървото за познанието на доброто и злото.“ Когато ти мислиш зле, то е дървото за познанието на доброто и злото. Когато мислиш добре, когато желаеш добре, когато любиш, ти се храниш от дървото на живота. На първите хора Бог каза да се хранят само от Любовта и да не бутат дървото на доброто и злото, но те не послушаха и вследствие на това дойде смъртта. Апостолът казва: „Колко съм лош и колко съм добър.“ Щом си лош и щом си добър, необходима е голяма наука, да знаеш как да регулираш в себе си злото. Казваме, че всички съвременни хора трябва да влезем в новия живот. Новият закон, това е любовта в света. То е новото, в новия живот. Щом мислиш за смъртта, ти не знаеш какво нещо е любовта. Любовта е, която ще освободи хората. Щом дойде любовта в света, тогава ще дойдат другите две спомагателни неща: ще дойде знанието, ще дойде силата, ще дойде и свободата. Любовта носи със себе си знанието като сила. Любовта носи със себе си свободата на човека. Тя го прави свободен.

Сега ние разбираме, че щом обичаме, че се обвързваме. Тази любов, която обвързва хората, това не е любов. Любовта е единственото свободното, вътре в света, което прави човека свободен. Питам сега: Ако вие имате един инструмент, да кажем едно пиано или някоя цигулка, ако вие свирите на пиано, какво ще ви ограничи пианото? Аз съжалявам, че съвременните цигулари, които трябваше да живеят по сто и петдесет, двеста години (един цигулар може да живее хиляда години), а те едвам достигат четиридесет-петдесет години. От всеки клавиш, като го пипнеш, изтича живот. Този, който свири на пианото, чрез пръстите може да възприеме тия трептения на музиката. Онзи художник, ако знаеха художниците да рисуват както трябваше, те трябваше да живеят по хиляда години, а пък ако знаеха как да говорят, по две хиляди години щяха да живеят. Вие умирате, понеже не знаете как да свирите. Вие умирате, понеже не знаете как да гово-

рите. Вие умирайте, понеже не знаете как да рисувате. Христос казва тъй: „Думите, които Аз ви говоря, те са живот.“ Ти говориш. Ако твоята дума, която я изкажеш, не носи живот в себе си, тази дума е отрова. Защо си я изрекъл в света? Всяка дума, която излезе из твоята уста, трябва да бъде една проекция на Божествената Любов. „Думите, които Аз ви говоря, са живот.“

Та, казвам другояче: Като говорим, значи трябва нашият език да се облагороди. Ние, съвременните хора, какво ли не говорим. Даже свещените книги, като четат Библията, много мъчно е да четат Библията. Като четеш там, че Каин убил брата си, а друг на едно място дигнал една цепеница, блъснал и убил някого. Като четеш, искаш да знаеш защо убил брата си. Туй не е на място. За в бъдеще не трябва да питат защо Каин убил брата си. Каин и Авел не трябва да съществуват за тебе. Те съществуват в света на доброто и злото. Щом си в него свят, ще питаеш защо Каин уби брата си, защо Авел не заел как да влияе на брата си. Каин, като по-силен от брата си, го претрепал. Ако Авел беше по-силен от Каина, като дойдеше при него, трябваше да го хване и да каже: „Братко, трябва да знаеш, че не съм от тези, които умират.“

Знаете ли защо умря Авел? Защото принесе в жертва на Бога едно агне. Господ казва: той даде повод, пример даде на брата си, научи го как да убива. Земеделец беше Каин и той принесе в жертва жито и димът пъплеше по земята, а димът от Авеловата жертва отиде нагоре. Каин като помисли, казва: „На Бога Му е приятно, като закла едно агне Авел. Аз като пречукам брата си, на Бога ще бъде още по-приятно“ и го принесе в жертва. В старите времена, има вярване, че хората се принасяли в жертва, жертва на боговете, за да бъдат благоприятни на Бога. Тогава го пита Господ: „Къде е братът ти?“ и той излъга, казва: „Не го зная.“ Той казва: „Защо уби брата си?“ Онези, които са писали свещените книги, нищо не са говорили за това положение, понеже туй е един щекотлив въпрос. Казва: „Ти ме гониш от лицето Си, който ме срещне, ще ме убие.“ □ „Ти □ казва □ уби брата си, голямо е наказанието, но който тебе убие, ще бъде много по-голямо наказанието му. Тебе няма какво да те убиват.“

Казваме ние закона: „Не убий.“ Не коли кокошките, не ги яж. Според новото учение, като вземеш една ябълка, ще я възлю-

биш и ще □ кажеш: „Обичаш ли да ми дойдеш на гости?“ Ако не обича, не я вземай и не я яж. Ако не разбираш закона. Ако чуеш думите: „Аз ще се пожертвувам за тебе“, нека дойде, тази ябълка нищо няма да изгуби. Като влезе в тебе, ти ще я насадиш в своята градина. Всяка семка на ябълката ти ще насадиш в своята райска градина и тя ще бъде едно златно дърво в своята мисъл. Ако всичките ябълки, които ти си изял, станат златни дървета в тебе, туй ядене е на място. Туй трябва да бъде идеята на новото.

Да кажем, ние, съвременните хора, искаме да знаем какво е любовта. Ако на твоя ум не може да му дадеш най-хубавото качество, ако той не може да те посади в своя ум на най-хубавото място, това не е любов. Да възлюбиш ближния, това значи да го туриш в своята райска градина. Да възлюбиш Бога с всичкото си сърце значи да живееш в райската градина, която Бог е създал. Щом не живееш в райската градина на Бога, извън Бога не може да живееш. Тогава и Бог трябва да живее вътре в тебе, в своята градина. Такъв е законът сега в света.

Казвам: Ако за малките съблазни в света кажете: „Господ ме е забравил“, то е неразбиране. Бог никога не може да забрави онези, които Го обичат. Но всеки, който не обича Бога, Бог го забравя. Чудното е, че Онзи, Който ни разбира, не си Го разбрал, а онези, които не ни разбират, тях ние помним.

Знаете ли защо става това? Понеже ние живеем в два свята. Не само да живеем в света на Слънцето, да живеем в света на Луната. Денем спим, вечерно време, когато грее Месечината, гледаме я, отражение е това. Казваме: „Колко е хубава Месечината!“ Досега, ако останеше да се храним от Месечината, тежко ни и горко ни. Аз наричам любовта на Бога, това е Слънцето в живота, а любовта на хората, това е светлината на Месечината. Някой казва: „Да се обичаме.“ Не е лошо. Месечината има своя добра страна. Онези, които познават, онези, които насаждат кокошка, често, когато Месечината започва да се пълни, насаждат кокошката, а не когато се празни. На пълнолуние, че пиленцата да се раждат пълни. Аз уподобявам Божествената любов, това е Слънцето на живота, което носи живот в себе си. Животът на Месечината, това е човешката любов, която съществува в света. Човешката любов е отражение на Божествената любов.

На място е, когато е отражение. Когато едновременно живеем в Божествения свят и в човешкия свят, човешката любов е на място, но човешката любов не е на място, когато живеем само в човешкия свят, а не живеем в Божествения. Тогава тази човешка любов произвежда смърт. Всеки, който се е родил вечерно време и не е участвувал в Божественият ден, той е осъден на смърт. Всеки, който е роден денем и видял лъчите на Слънцето и го е намерил, той е жив.

Живеят ония хора, които едновременно живеят в човешкия и в Божествения свят. Аз считам човешката любов отражение на Божествената любов, тъй както светлината на Слънцето се отразява чрез Месечината. Та сега, така е направено. Онази слънчева енергия се предава чрез нас, предава се чрез нашия мозък. Нашият мозък засега играе ролята на светлината на Месечината. Онова, което дава живот в човека, то не се намира в главата на човека. Сега се приготвя отпосле да стане глава на човека. Туй, което мислим, не става; и да стане, то ще ни причини страдание. Зароди се мисъл в ума ти да направиш една голяма къща, четири-пет етажа, да имаш кираджии*, да ти тръгне наред. Знаете всички, които имате кираджии, как ви е тръгнало наред. Ти искаш да се ожениш, да ти се народят десетина деца, да ти тръгне наред. Всички, които имате деца, знаете как ви върви наред. То е човешкият ум, който мисли, че в многото деца седи щастието. В многото деца седи нещастieto на човека. И в голямото богатство седи нещастieto на човека. То е външно. Богатството на човека седи в това, което в даден момент ти може да използваш за себе си. Ти си господар само на онова, което в даден момент използваш и което съзнанието ти може да обхване. Да благодариш за благото, защото целият свят, който е създаден, той е създаден за тебе. Ако обичаш Бога, целият свят е твой. Всичко, което хората имат, е твое, пък и хората, като обичат Бога, всичко туй им принадлежи. Следователно, ако ние обичаме Бога, целият свят е наш. Ако ние обичаме Бога, всичко

* кираджия (от ар.-тур.) □ *остар.* наемател, квартирант.

е за нас. Какво има да мислим, че сега да осъдим тоя свят? И онзи свят ще бъде наш. Без любов, светът не може да се владее, не може да бъде наш. Без любов, светът не може да бъде наш, без любов, вселената не може да бъде наша. Без любов, единственото стежание*, достойно за нас, е смъртта. Сега всички проповядват едно учение. Проповядват, че като отиват в другия свят, ще отидат пред Господа. Ако умреш сега, и в онзи свят ще бъдеш какъвто си тук.

Ще ви приведа един пример: отива един английски мисионер във Великия Океан на един остров. Една вечер, като се занимавал, гледа, влиза един стар човек с една брада и с добър изглед, седнал на стола и казва му: „Да се не уплашиш, аз, казва, не съм от живите хора, но съм от умрелите, много съм нещастен, аз съм англичанин. Бях владика. Преди двеста години живях в Англия един порочен живот, двеста години се скитам и не мога да намеря спокойствие на душата. Ти си проповедник, започни да ми говориш, да се обърна към Господа и да се спася.“ Поседял и помислил. Казва: „От този свят или от онзи свят?“ Започнал да му проповядва. На другата вечер иде и води още един със себе си. На третата вечер дошли трима, после четирима, петима, цяло едно събрание. Станали толкоз много, че той все проповядвал. Онези, които са се обърнали, не идели, но забелязали, че този проповедник отслабнал, заболял, дали му отпуска. Проповедникът само не заминал за другия свят. Но, когато отишъл в Англия, той изследвал и намерил, че туй, което му е казал онзи владика, е вярно. Намерил точно тъй, както му е казал. Намерил, че преди двеста години живял е такъв владика.

Някой казва: „Като ида в оня свят, ще служа.“ И там, и тук трябва да обичаш. Ако с любовта си и тук обичаш, и в оня свят като си, пак трябва да обичаш. Ако си в оня свят без любов и в този свят без любов, и тук, и в оня свят е едно и също нещо. С любов, и тук, и в оня свят е едно и също нещо.

Та казвам: Искам да влезете в оня свят с любов и в тоя свят да влезете с любов, отколкото да чакате без любов и да идете в оня свят. Не ви желаят в оня свят, без любовта.

Любовта към Бога е всичко в света. На вас, които разбирате:

* стежание (от рус.) □ *книж. остар.* имот, богатство.

Любовта към Бога е всичко в света. То е живот. Ако обичаме Него, всичко друго може да обичаме. Без любов към Бога, нищо в света не може да се постигне. Когато Бог живее в нас и проявява Своята любов, ние можем да бъдем силни. Когато Бог не живее в нас и не проявява Своята любов, ние сме най-слаби. Всяко обезсърчение, това показва, че Бог отсъствува. Всичкото невежество показва отсъствието на Бога. Когато Той присъствува, ние сме силни и мощни. Отворете сърцата си сега за любовта към Бога. Любовта е, която ще спаси света.

Тайна молитва

*37-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 23.VI.1940 г., 10 ч. сутринта,
София □ Изгрев.*

ПО-БЛАЖЕН Е!

„Отче наш“

„В начало бе Словото“

Ще прочета 27-и и 28-и стих от 11-а глава от Евангелието на Лука.

„Духът Божи“

Бих ви говорил върху една научна тема: „Допирни точки на живота“. Един научен въпрос. Или върху друг философски въпрос: „Близките и далечни цели на живота“. Сега аз искам да говоря върху един предмет не отвличен. Искам да ви говоря за предмет, който да ви тури в съприкосновение със самата природа. Всичко онова, с което вие оправяте допирните точки, с които не сте в съприкосновение, то не интересува човека. Какво го интересува слепия светлината? Какво интересува глупавия хубавите думи? Или какво го интересува човека храната, който има развален стомах и не може да яде на свят*? Сега правя аналогични сравнения. Всички трябва да се научите да мислите. Няма по-хубаво нещо от това да знае човек в света да мисли. Не че не знаете да мислите, но не прилагате правата мисъл. Вземете запример сравнението при говоренето. В света казвате на човека: „Трябва да говориш истината, без никаква лъжа.“ Той казва: „Не може без лъжа. Все таки трябва да се тури някаква лъжа, не може без лъжа. Човек ще се опропасти, ако не каже лъжа. Лъжата спасява малко положението.“

Аз другояче гледам на въпроса. То е право, но ето какво означава: малката лъжа е малка истина, голямата лъжа е голяма истина. Вие по някой път употребявате голямата лъжа на мястото на голяма истина и малката лъжа на мястото на малката истина.

* на свят □ както трябва, свястно.

Тъй разбирам въпроса. Някой казва: „Без малка лъжа не може.“ Може да каже малката истина. Не се изисква да нахраниш целия свят. Не може да нахраниш целия свят, но да се каже, че нямаш трошица вкъщи... Толкоз мрави има, които дигат трошиците, а ти казваш, че си нямал трошица.

Но, на въпроса: Сега, когато дойде един момък, както и да се обяснява животът ни, се натъква на ред противоречия. Запример, нарочили се младите момичета и младите момци, не може да живеят, не са свободни. Един млад момък не може да се влюби в една млада мома. Че как тъй да се влюби □ тя не е за него; или пък, че момата се е влюбила. Казват: „Как тъй?“ и не оставят човека свободен. Влюбил се □ влюбил се. Защо се е влюбил? Негова работа е. Той започнал да изучава едн-каква наука. Оставете човека, нека да учи каквато наука иска. Къртът като влезе в земята, иска да учи. Влиза вътре и казва: „Ще ровя тук.“ □ Защо ще ровиш? □ „Моя работа е.“ Аз мога да ви обясня защо къртът е станал кърт. В неговото време имало една отлична култура. Къртът бил много богат, имало големи разбойници. Защо се е скрил? Скрил се е в земята, в скривалището, и оттам не може да се освободи. Войната преди хиляди години е престанала, но той казва: „Онези разбойници отвън ли са?“

Сега вие може да възразите: „Това истина ли е?“ Истина е, че къртът рови, но че туй е причина, за да рови, това са философски разсъждения. Че къртът рови, факт е, но това дали именно е така? Хубаво, един ден, ако дойдат някои хора и намерят нашите скривалища, двадесет и пет-тридесет метра, какво ще мислят? Скривалището не е за пръв път. Скривалище има и във въздуха, планини има и във въздуха, горе и реки има, и морета, океани, всичко туй съществува. Ние мислим, че само на Земята съществуват океани и реки.

Какво мислим ние, е едно, но онези, които не разбират, те са слепи хора. Като се отворят очите им, ще видят оня свят, над нас отгоре. Той е свят, пълен с едно разнообразие. Питате има ли бъдещ живот? Когато хората ме питат има ли бъдещ живот □ първо тия хора са слепи, обезумели. Който ме пита за оня свят, казвам: обезумял е. Считам всичките философи безумци, слепи хора, даже и ум нямат колкото един кърт. Ще ме извините. Да отрича човек Слънцето, да отрича светлината, да отрича Земята,

че нямало живот, че щял да умре, това са глупави работи. Щял да умре □ това са празни работи. Че умират хората, умират, но какво е умирането? Умирането не е нищо друго освен най-голямото ограничение, което може да се даде на едно същество. Това е смъртта. Ограничение, не че изчезва човек. Най-голямото ограничение, то е смърт. Казвате: „Ще умрем, ще изчезнем.“ Не, ще се ограничиш. Няма да ядеш, сяп ще бъдеш, глух ще бъдеш, хром ще бъдеш, всички ще те забравят □ това е смъртта.

Хà да не отиваме по-нататъка. Понеже живеем в един свят на страдания, всички сте дошли и кажете как искате да живеете и може да живеете. Вие чакате да дойде Царството Божие. Царството Божие □ блажен е онзи човек, в главата му, в ума му е Царството Божие. Блажено е онова сърце, в което любовта живее, блажена е онази душа, в която истината живее, блажен е онзи Дух, в който силата живее. Като изчезне светлината от твоя ум, защо ти е тази празна глава? Като изчезне любовта от сърцето ти, защо ти е туй сърце? Като изчезне истината от твоята душа, когато изчезне силата от духа ти, защо ти са те?

Под думата „дух“ разбирам онази разумна сила, с която човек може да извърши всичко в света. А под думата „свобода“ разбирам: няма по-хубаво нещо от свободата. Да се даде на човека свобода, да се проявява тъй, както той намери за добре. Не мислете, че е произвол. Ние имаме свобода, доверие в този човек, че е умен, че главата му е пълна с мисловна сила, сърцето му е пълно с любовни чувства, душата му е пълна с велика свобода. Духът му носи Божествена сила.

Сега искам да ви освободя от заблуждения. Ред поколения вас са ви турили в един крив път. Аз съм чел много книги за възпитание, за религия, за вярата в Бога. Хубави работи са те. Вярa в Бога, любов за Бога. Хубави са. Работата в религията, първоначалното учение е било отлично. Учителите, които са внесли първоначалните учения в религиите, са били хора със знание. Тогава са мислили, а отпосле са престанали да мислят и вследствие на това идеите са останали такива. Ние мислим Господа като човешко същество. И евреите така мислеха. Има всичките качества на човека. Такива са митологическите богове на гърците. И те притежавали всичките качества на човека. Женили се, деца са имали богините и боговете. Цели скандали са

правили. Това са човешки схващания.

Сега, трябва да бъдем много внимателни, понеже боговете по някой път са много докачливи. В езика си човек трябва да бъде много внимателен. Боговете обичат, когато човек се произнесе, да говори истината, да не плеши наляво и надясно за неща, които не са верни.

Често казват: „Прочетената история какво казва там?“ Някой казва: „Блажена е онази майка, че е родила такъв син, че го е носила в утробата си.“ Той казва: „Още по-блажен е, който върши волята Божия.“ Блажена е майката, която ражда един син. По-блажена е онази майка, която внесла светлина в ума му, любов в сърцето му, свобода в душата му и сила в духа му. Още по-блажена е тази майка. Блажен е онзи учител, който внася светлина. Блажен е онзи учител, който внася топлина вътре в живота. Под думата „топлина“ аз разбирам всичко онова възвишено, благородно. Някои хора мислят, възвишеното в света е като светлината. Тя се разлива навсякъде. Всеки човек от тази светлина взема толкоз, колкото му трябва. Духът е едно благо, от което ние вземаме толкоз, колкото ни трябва. Знайте, че в Духа има всичко онова, от което вие се нуждаете. В Духа има любов, в Духа има сила, в Духа има здраве, в Духа има богатство, какво ли не.

Сега някои ще кажат: „Това е заблуждение, това не е вярно.“ Че не е вярно, не е вярно, понеже всяко нещо, което не може да го използваш, то не е вярно. Когато позлатите един предмет, вярно ли е, че предметът е златен? Вярно е, че на повърхността е златен, но вътрешността не е такава. Отвън е златен, а отвътре друг е. Когато златото го окаляте, вярно е, че златото отвън е кално, а отвътре е злато. Вярно е, че отвън е покрито с кал, а отвътре е злато.

Казвам: Ние сега не трябва да се заблуждаваме. Някои неща по някой път може да ни окалят. Ако се окаляш, хубаво е, нищо не значи. Калта е благословение. Съвременните хора искат да живеят без да направят една погрешка. Невъзможно е. Да искате едно дете като се роди, като се учи, да не прави нито една погрешка... Не е в реда на нещата да искате едно дете да се роди съвършено □ то се ражда с възможности за съвършенство. Но всяко дете ще мине през ред погрешки, ще прави по-

грешки. Кой от вас като деца не сте правили погрешки? Като дойдеш до някое вярване, и там ще направиш някоя погрешка. Аз настоявам върху ония възможности, които са скрити в човешкия ум. Аз за тях говоря, за възможностите. Може някой път логически да направиш погрешка □ важно е да вярваш в ония възможности, които са вложени в ума ти вътре, да вярваш в чувствата, които са вложени в тебе.

Вземете, в съвременния живот, заблужденията, от които трябва да се освободите. Първото заблуждение (има известен порядък), да кажем, идеята, че без пари не може. То е относителна истина. Това е една допирна точка в един социален строй като сегашния. Не че в човешкия живот без пари не може. Казвам: Туй е вярно, факт е. Но каква разменна монета имат рибите? Каква разменна монета имат растенията? Каква разменна монета имат животните? Те, казвате, не са културни. И чудното е, че тия същества, които не са културни, от тях имаме нужда, те ни поддържат. Некултурните същества ни поддържат, а ние, културните същества, никого не може да поддържаме. Не, лъжем се. Ние изяждаме растенията, плодовете. Човек е едно всеядно същество в света, което яде всичко, но и всички същества ядат човека. Човек като умре, изядат го растенията най-първо. Казват: „Този голям господар, чакай да го видим.“ Анализират, разлагат го с корените и след туй дойдат животните, направят те на торба.

В плодовете има доста хорски елементи. В крушите има млади моми, млади момци, девици, крадци, разбойници. Аз като минавам още, в някой плод виждам колко разбойници има. Някой ми дава един плод □ не искам такъв плод. Тия разбойници като влязат, развалят стомаха. Вие се чудите защо разбойниците са скрити в плода. Считайте, че това е една теория. Ще го докажем ние сега. Отиваме ние към истината. Сега, крадците и разбойниците в света, ето какво разбирам аз: това е едно неправилно съотношение, което съществува в реда на нещата. Запример кражбата произтича от онзи факт: едно крайно користолюбиво чувство имаме всички. Тук, при слепите, очи, седи кражбата, носи я човек. Всеки си има този съветник на кражбата. Казва: „Тури го в джоба.“ Кражба навсякъде има. Ние считаме само материалните крадци. В литературата има крадци. Чете

един роман, вземе го и мисли, че е негов. Чел една свещена книга. Един ясновидец в България, препрочете една малка книжка на друг ясновидец и казва, че туй му открил Духът. Казвам: Вземете каквото е напечатано, всичките ясновидци като дойдат. Духовете в тях такива работи, каквито са, в Библията, какви ли не празни думи. В невидимият свят с масло не се пече торта. И риба да имаш, не е позволено на скара да я печеш.

Да дойдем до онова, което е важно. Според мене една реч, една мисъл е полезна, когато тя внася едно пробуждане. Една мисъл е приятна, когато носи една малка светлина. Едно чувство е приятно, когато внася една топлина, даде пробуждане на човека.

Казвам: Всичко въздействува. Досега казвате: „Ще обичаш баща си и майка си, а врага ще мразиш.“ Хората се учат да обичат своя народ, пък другите, да ги мразят. То е едно самозаблуждение. Най-първо трябва лошият човек да го обичаш. Чудна работа. Да ви приведа аргумент. Искате ли да ви докажа, че трябва да го обичаш? Кой от вас обича пелина? Никой не го обича. Но някой път пелинът, като се тури във винцето, аперитив е, лечебно действува. Лошият човек трябва да го обичаш за цял живот. Това е вярно. Аз вземам волята Божия, това е най-разумното в света, онова начало, което ще ни донесе свобода. Защото всички вие искате да бъдете щастливи. Но, за да бъде щастлив човек, щастието е нещо, което се обуславя от човешкия ум, обуславя се от човешкото сърце, обуславя се от човешката душа, обуславя се от човешкия дух. В широк смисъл.

Сега, който разбира законите, тия отношения, неговите отношения с хората са много правилни. Трябва да знае как да се справи. Който и да е той, ще намери противоречия. Ти по някой път си песимист, ти седиш и песимистично гледаш. Песимизма виждам написан на носа на човека. Щом е написан на носа, има песимизъм. Ти си песимист. На някой е написано оптимизъм, той е оптимист. Каквото е написано, това говори. Има свещени книги, написани свещени книги. Някой роман е написан, някоя драма, някоя комедия, а има написана и някоя трагедия. Сега искате да докажете що е трагедия. Като се играе трагично. Като се играе трагично, става трагедия. Написана една трагедия на сцената, погледнеш, някой умира, какви ли не престъпления

се вършат. Някъде драма представят. Уж се скарали с един, че не могли да живеят. На сцената се женят, на сцената се развенчават. Една лъжа е. Във вас има по-хубави драми, отколкото на сцената. Влезеш в един дом, казваш: „Не може да живеем.“ Казвам: Облажавам ви. Не си актьор, но сълзи текат. Онези на сцената турят водни капки, а тук от самите очи излизат сълзите.

Вие по някой път се опълчвате и казвате: „Не е право.“ Дайте една програма по кой начин да се поправи светът, да бъде по-добър от сегашния. Дайте на мене, аз ще го пратя в друга свят и за в бъдеще ще имаме вашия проект турен.

Човек, който не е господар на своя нос, той не е господар и на своята мисъл. Човек, който не е господар на своите очи, той не може да възприеме истината. Човек, който не е господар на своите уши, той музикант не може да стане, пък и знания не може да придобие, и оратор не може да стане. Човек, който не е господар на своя език... Някой път идеш, искаш да кажеш нещо. Защо трябва да го кажеш? Та казвам: Ние, съвременните хора, сме дошли до едно положение, изменя се животът. Да ви кажа в какво се изменя и де седи противоречието. Едно зрънце царевица или едно житено зрънце, или ябълчно, или крушено, имаш туй зрънце, може да го милваш както искаш, може да ги носиш в джоба си, в който и да е джоб □ мислите, че това е естественото положение? Ако вие посеете туй семенце в земята, тази круша ще израсте, ще стане голямо дърво и можете ли да я турите в джоба си? Може ли да я изваждат и да я турят в земята? От хамбара може десет, двадесет, тридесет пъти да го туряте, никаква вреда няма да причини. Ако вие извадите едно растение десет, двадесет пъти безразборно, вие ще го разрушите.

Сега някои от вас сте посети, не сте зрънца в Божествения хамбар. Следователно всеки, който иде при вас, трябва да знае как да ви пипа. Ще дойде някой да измени моите възгледи. Че, Онзи, Който ме е пратил на Земята, Той ми е вложил възгледите. Вие като сте дошли, и вие имате възгледи. Аз искам да ви говоря за онова, което Бог е вложил вътре във вас. То е ценността на човека. Някой път се оставяме да бъдем ръководени от външните възгледи. Не са лоши възгледите. Външните възгледи са спомагателно средство за нашите възгледи вътре. Всеки един твой

ближен може да бъде едно спомагателно средство.

Та казвам: Това са новите възрения, които трябва да имате, новите възрения, с които трева да се измени човешката душа. Сега аз ще ви кажа, че от вас ще излезе нещо, понеже всички вие сте вътре в утробата на природата. Тази природа ви е пратила и от вас тя иска да извади нещо. Намислила да създаде нещо много хубаво от вас и всинца ви предупреждавам: не ☐ противодействайте за онова, което тя мисли да направи за вас. И като страдате, и като се радвате, и като падате, и като ставате, и като се раждате, и като умирате, каквото и да става с вас, имайте една абсолютна вяра, че това, което тя прави, е за ваше добро.

Казваш: Може ли да се вярва в това? Че, за толкоз неща вярвате. Вземете един билет от лотарията и мислите, че ще спечелите един милион. Вземете веднъж, милионът не иде. Вземете втори път, милионът не иде, десет пъти вземате билети и три-четири години все взимате билети, изпохарчите четири-пет хиляди лева. Едва вземете четиристотин-петстотин лева, а вие сте дали четири-пет хиляди. Ако в тия работи може да вярвате, защо да не вярвате в това? То е много по-вероятно. Аз по някой път облажавам вярващите, които вземат билети. Казвам: Много силна вяра имате. И да искате да ги обезверите, казват: „Ще спечелим.“ Този човек все някога ще спечели. На едного казват: „Кога ще спечелиш?“ Рекох, има един метод, по който всякога се спечелва. ☐ Как? ☐ Ще вземеш всичките билети и ще имаш повече от един милион. Съществува един закон: Наполовина е вярно. Съществува един закон: Не вървят нещата произволно. Има числа, които печелят, има числа, които не печелят. Нищо повече.

За пътника числото 1 е добро число. За земеделеца числото 1 е лошо число. Числото 2 е добро число за него. За семейния числото 3 е добро. Онези, които се женят, ако нямат числото 3, целият им живот ще бъде нещастен. За религиозния човек трябва да има числото 4, за да бъде щастлив. За светския човек числото 5 е щастливо число. А пък за онези, които гледат Месечината ☐ числото 6. За онези, буквоедци в света ☐ числото 7. Човек, който иска да бъде аристократ, да вземе числото 7. Като ви наброявам тия числа, вие ще си извадите съвсем особено

заклучение. Тия числа имат съединение помежду си. Числото 1 може да го съединиш с 2 при известни условия. Може да го съединиш с 3, 4, 5, 6. От всичките тези комбинации може да извадите нещо много хубаво. Трябва да знаете както всеки един химик, ако знаете как да съединявате елементите, може да извадите разни съединения. Запример, ако водата, която пием, ако тази вода не беше съединена, ако кислородът и водородът не бяха съединени, не щяхме да имаме вода на Земята. После, ако водородът и кислородът не бяха разединени във въздуха, ние не щяхме да имаме въздух, една по-рядка среда, в която да дишаме.

Та казвам: При сегашните условия се изисква да се изучават причините на [нещата]. Ти си нещастен □ ще знаеш коя е причината на нещастieto. Ти си нещастен, носът ти е гърбав. Нещастен си, защото скулите ти са много изпъкнали. Нещастен си, защото брадата е издигната, няма вдлъбнатина. Нещастен си, понеже имаш голяма индивидуалност. Нещастен е човек, когато иска и не може да постигне нещо. Аз наричам нещастен човек, запример, един човек, [който] отива на бойното поле да се бие □ ръка, крака откъснати. Питам: Какво се ползува, че е отишъл на бойното поле? Да отидеш на бойното поле и да бъде само шинелът ти надупчен, а краката ти и ръцете ти да останат здрави. Да има знание, че след като ръката е била ранена, да я възстановиш в първото положение. Че, това е алхимия, която ще учите. Казвате: „Нарани ме на сърцето.“ Вие как лекувате вашето сърце? Я попитайте младите моми колко рани имат на бойното поле. Те са на бойното поле. Момата е излязла някой път и се е върнала с четири-пет рани. И момъкът се е върнал, борил се е на бойното поле. Майката, и тя е на бойното поле. Рани имат. Хората разглеждат живота такъв, какъвто не е. Онзи живот, който ние разглеждаме, той е идеален.

Аз казвам: Три живота има в света. Единият живот е свършен. Той е Божественият живот. Другият живот е на интуицията, а другият е практичен, като нашия живот на Земята. Едва ли на десет души ще намериш щастие, другото е само скръб /?/. Ще дойдеш, това ще ти направят, онова ще ти направят, ще те обичат и най-после като умреш, заровят те в земята, да те ядат червеите. Ще ти направят паметник, ще ти съберат костите после. Какъв герой е този, който оставя само своите кости? Ако аз искам да оставя нещо в света, ще оставя не своите кости, но

ще оставя своята мисъл, ще оставя своите чувства и ще оставя силата си в света, да има да се ползват хората. Туй, което не умира, туй ще оставя. Да завещаем част от нашите мисли, част от нашите чувства, част от нашите постъпки, част от нашата сила. Следователно всеки човек, който дойде при вас, който иска да ви обича, трябва да даде подарък от своята мисъл, хубав скъпоценен подарък, едно хубаво чувство като скъпоценен камък, една хубава своя постъпка. После, и от силата си трябва да ви даде.

Тия са новите веяния, които сега идват в природата. Нашата Земя излиза от тринадесетата сфера и влиза в една Божествена област, животът се изменя. Лошите хора ще започнат да се задущават. Всичките лоши хора до един ще измрат, защото в този живот те не може да живеят. Както рибите □ щом изсъхне водата, с рибите е свършено. Казвам: Лошите хора нямат бъдеще. Ще има друг свят, ще живеят долу някъде.

Сега вие мислите да си уредите живота. Аз говоря на хора, които са започнали да мислят. Говоря върху този предмет, понеже вие имате нужда от него. Знаете ли, правила ли сте сравнения, когато някой път някой човек го нарочат? Някои искат да знаят какво нещо е любовта. Представете си, че те нарочат целият свят и никой не ти казва една сладка дума. Само един човек има, като минеш, хвърли ти любовен поглед, каже ти: „Не бой се“, ти веднага се насърчаваш. При този случай любовта се показва. Когато всички са против тебе, Той е с тебе □ то е любов. Когато всички са с нас, ние не може да оценим любовта. Когато всички са против нас, тогава ние можем да оценим любовта. Когато всичките хора, когато всички са с нас, любовта остава неоценена в природата. Всички трябва да се обърнат против нас, за да оценим любовта на Единия. Този Единият е Бог. Когато всички ни изоставят, заровят ни в гроба...

Знаете ли какво е положението на една душа в гроба? Не искам вие да вярвате. Тя започва да плаче. Най-първо е свързана с десет милиона конци. И още повече са, но турям десет милиона конци. Тя започне да плаче, та ги късат, късат ги, освободи се от тялото горката, излезе отвън. Казва: „Освободих се от борчовете.“ В Божествения свят като влезе, там като я видят толкоз красива, погнат я младите момци и тя хукне да бяга. Те я

гонят и тя, за да избяга, вземе да се смалява, смалява се и формата □ стане толкоз малка, че те я изгубят. Тя се отървава от момците. Като влезе, дойде голямата форма, всичко дава и красотата □ изчезне. Не знае вече как да стане голяма. Тогава започва да съжалява душата защо не е седяла вързана с десет милиона конци. Излезе отвън да се освободи. Започне тогава онзи вътрешен плач. Тогава се явява един ангел в небето и започне тя да добива своята красота. В огледалото като се погледне, тогава иде любовта.

Всяка душа, има Един в света, Който я обича, Един, Който я освобождава от гроба, Който е скъсал десет милиона конци и Който я е избавил от младите момци, от разбойниците. Те са крадци, те искат да я оберат, Бог иска да запази Своето богатство.

Казвам: Сега, като умрете, ще проверите дали това е вярно или не, дали има десет милиона конци. Като умрете, ще видите дали ще ви гонят или не. Защото може да ви не гонят. Защото по някой път може изведнъж, може да има ангел да дойде и да ви вземе на ръцете си, както Илия. На Илия дадоха огнена колесница. Не говоря за обикновените хора. Обикновените хора ги гонят, а тези със специална мисия, които са като Илия, които заминават, не ги гонят. Той като беше тук, гониха го, отрязаха му главата. Тогава законът какъв е? □ Без светлина в света, ти ще бъдеш с тъмнина и всичките нещастия ще дойдат. Без любов, ти няма да познаваш топлината. Тогава ще дойде онзи студ, който ще вкорави всичко. Без сила, ти ще бъдеш съчка в света. И като нямаш свобода, ти не можеш да бъдеш човек свободен. Човек, в правия смисъл, за да може да постигне всичко, трябва да има [един] отличен ум, едно отлично сърце и една отлична воля и да бъде силен.

Та, казва Христос: „Блажена е утробата, но по-блажен е Онзи, който върши Волята Божия.“ Христос взема Любовта. Приложение на Божествената любов, приложение в живота. Когато ти се ръководиш от волята Божия, ти може да виждаш в очите на хората. Даже може да правите опит, има индуси, които правят опити. В Индия има американци, англичани, руси има. Много са правили опити. В Индия минават през планински места, където има зверове, тигри, змии отровни, кобри, лъвовете. Седнал

той, размишлява на един камък. Зверовете минават и никой не го засяга, вървят само. Той е концентриран. Дотогава, докато си концентриран в своята мисъл, в своето сърце, в своята воля, в своята сила, те минават и нищо не ти правят, но ако малко, само за няколко секунди се отклони умът му, да влезе някаква посторонна* мисъл, и той ще изчезне от камъка.

В света всичките нещастия произтичат, че вие не се концентрирате. Нещастията идват, когато любовта се намали. Някое животно ще мине и ще ви задигне от мястото. Всичките нещастия произтичат от малката любов към Бога или от невършенето волята Божия. Ако човек върши волята Божия, той е силен и не може да го нападат. Светът може да се обърне. Вие трябва да бъдете смели в живота.

Ще ви приведа един пример. При един селянин се явява един учен, от съвременните. Казва му: „Какво вярваш в Господа, няма такъв Господ. Що си такъв будала да вярваш?“ □ „Ти, казва, сериозно ли говориш или ме изпитваш?“ □ „Сериозно ти говоря. Защо си така будала, защо не си уредиш живота?“ Той изважда револвера и казва: „Ако кажеш, че няма Господ, ще те убия. Ако кажеш, че има Господ, ще те оставя жив. Кажи сега.“ Казва: „Има Господ.“ □ „Ако кажеш, че няма Господ, ще те утрепя.“

Ти щом кажеш, че няма Господ, ще ти теглят куршума, а щом кажеш, че има Господ, ще те оставят жив. Така е в природата. Вие се отричате. Ще дойде куршумът. Вие мислите, че то е лесно. То не е почитание и уважение да отречеш Първата Причина, Която създала всичко, на Която е базиран твоя ум, твоето сърце, твоята душа. По-голямо безумие де ще намериш? Друг отрича и казва: „Няма Господ.“

И при това, с този ум, искате да бъдете щастливи в света. Аз се учудвам. Ние не можем да бъдем щастливи. Как ще намерим щастието? Да премахнем Слънцето от небето, че да останем с нашите свещи? Не. Никога не давайте право на някого да засенчи вашето слънце, който и да е. Пазете свещено слънцето. Пазете свещено вашият ум. Пазете свещено вашето сърце. Па-

* посторонен (от рус.) □ *книж. остар.* страничен.

зете свещено вашата душа. Пазете свещено вашия дух. Туй е човешкото. Човек да зачита туй свещено, което Бог му е дал.

По-блажен е онзи, който пази своя ум, по-блажен е онзи, който пази своето сърце, по-блажен е онзи, който пази своята душа. По-блажен е онзи, който слугува на своя дух и изпълнява волята Божия. Бъдещето е на негова страна.

В древността един стар мъдрец казал на своя ученик: „Като завършите курса си, да бъде с вас това, което е било.“

Тайна молитва

*38-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 30.VI.1940 г., 10 ч. сутринта,
София □ Изгрев.*

СВЕТЛИНА, ТОПЛИНА И СИЛА

„Отче наш“

„Ще се развеселя“

Ще прочета само няколко стиха от 16-а глава от Евангелието на Лука: от 10-и до 17-и стих.

„Духът Божи“

Ще се спра върху стиха за двамата господари. Думите „двата господари“ ви се виждат много обикновени. Най-трудното положение, в което човек може да се намери, е да има двама господари, и то двама господари, които не се съгласяват един с друг и които имат диаметрално противоположни разбирания.

Аз няма да се спирам да обяснявам нещата, защо са така или иначе. Когато един художник рисува, той трябва да рисува туй, което му е дадено. Той трябва да бъде реалист. Защо е така, това е негова работа. Един виден музикант не трябва да критикува това, което му е дадено. Ние сме дошли на Земята да живеем и трябва да живеем. Защо Земята се движи с такава бързина? Защо се върти около Слънцето? Това са посторонни* въпроси. Това са политически въпроси. Никой не е мислил досега по този въпрос.

Ние всички имаме идеята да завладеем света. Ние мязаме на онзи свещеник, който първоначално бил беден, но като спечелил малко парици, купил си една доста хубава нива. Като поглеждал нивата си, той си казал: „Да знаеш сега, че поп те владее.“ Нивата му отговорила: „Като на тебе такива деветдесет и девет попа кожата одрах, а на други, на които съм одрала кожата, брой нямат.“ Това е анекдот. Но дали действително това е така, то е въпрос.

* посторонен (от рус.) □ *книж. остар.* страничен.

Някой път казват, че магарето казвало нещо. Дали магарето е казало това, въпрос е. Но поговорката е такава. Погладили магарето по задницата и то казало: „Тъпан бие на долната мах-ла.“ Като го погладили по главата, то казало: „Тъпанът дойде и в горната махла.“ Дали е казало магарето така, то е въпрос. „Тебе думам дъще, сещай се снахо.“

Понеже ние сме от разумните хора, ние се намираме пред природата, която е затворена книга. Трябва да я отворим. Тя съдържа формули, задачи, които ние трябва да разрешим. Някой от вас е в женска форма □ една задача е това. Някой е в мъжка форма □ една задача е това. Вие гледате на тялото си, но трябва да знаете, задача е това. Вие гледате един вол □ задача е това. Волът разрешава една задача. Гледате едно дърво □ и то е една задача. Дървото разрешава своята задача.

Ние мислим, че дърветата не са интелигентни, че не са разумни. Това е наше субективно схващане; всъщност дърветата са същества, които помагат за нашето щастие. Те се жертвуват за нас. Няма къща, в строежа на която да не е турено някое дърво. И тези малки дървета, греди, маси, столове, на които стоим и с които си служим, не са мъртви, но са живи. Вие казвате, че те са мъртви. Ако едно дърво умре, то свършено ще се разглоби. Дотогава, докогато във всеки предмет има сцепление, то има живот. Значи, има едно сцепление между частичките и на твърдите вещества, което им придава живот. Има сцепление и в течностите, но по-малко, вследствие на което нямат своя форма. Има и въздухообразни вещества; и те имат сцепление, но по-малко.

Сега мога да ви говоря философски, но философията е отвлечена работа. Да си философ, това значи от нищо нещо да изкарате. Да вземеш само една причина и от нея само да извадиш ред заключения. Ако на един философ кажеш, че жената погледнала накриво мъжа си, той ще извади ред заключения, защо жената погледнала накриво мъжа. Той ще извади ред аргументи, доказателства. Със своята философия, той ще изкара ред заключения и аргументи за отношенията между мъжа и жената.

Има много примери в света, които като се привеждат на хората, все ще се обиди някой. Едно време имаше иконописци,

които като рисуваха икони за онзи свят, поставяха владиците и поповете напред, а другите грешници □ подир тях, и всички ги теглеше дяволът. Сега тези икони не ги виждам вече. Разправят за един знаменит италиански художник, който нарисувал една хубава икона, която била поставена в църквата. Иконата представлявала ада, в средата на който бил поставен един папа. Тогавашният папа извикал художника и му казал: „Извади папата от ада, от твоята картина, защото ти уронваш престижа на папата.“ □ „Не мога, Ваше Светейшество. Не мога да направя това поради законите на църквата, които казват: каквото е станало, не може да се измени.“ Следователно, веднъж папата влязъл вътре, не може да се извади навън. Къде се крие дълбоката идея? Значи, не може да направиш едно престъпление и да му дадеш благовиден характер, че е добро.

Доброто и злото се отличават по своя резултат. В света има едно привидно добро и едно привидно зло. Но има едно съществено зло и едно съществено добро. Ако ти спъваш ума на един човек, това е зло. Ако спъваш сърцето на един човек, това е зло. Ако спъваш волята на един човек, това е зло. Ако спъваш неговата душа, това е зло. Този принцип е всякога верен. Хората едни други се спъват, вследствие на това те стават проводници на злото. И тогава те почват да обясняват какво нещо е злото. Злото е нещо необяснимо, но въпреки това съществува в света. Злото се проявява, когато остане свободно. Само по себе си злото не е зло. Злото е зло в сравнение с доброто. И доброто е добро в сравнение със злото. Доброто само по себе си не е добро. То е добро по отношение на злото. И злото е зло по отношение на доброто. Обаче двете отделно взети, нито злото е зло, нито доброто е добро. Как ще разберете това? То е философски въпрос.

Аз ви давам тези неща като аксиоми в живота, които както да извъртате, както искаш да разрешиш, те остават неразрешени въпроси. Често вие казвате, че не ви обичат. Че отгде знаете, че не ви обичат? Не сте ясновидци. Преди години аз срещнах една млада сестра, която като гледа, отдалеч не вижда, но ми каза, че видяла някого отдалеч и видяла, че той не я обича. Питам я: „Ти нали си късогледа, как го видя?“ □ „Видях го“ □ казва тя. Не го е видяла тя, но го е почувствувала. Виждането и

чувствуването са две различни неща. Но тя настоява, че го е видяла. Често хората казват, че Слънцето залязва. Изречението е вярно, но Слънцето привидно залязва. Слънцето залязва по единствената причина, че Земята се върти около своята ос. За да се убедим, че Земята се върти, трябва да ни се доказва с ред аргументи. Докато сме на Земята, ние фактически не можем да видим това въртене, нямаме съзнателно доказателство, че Земята се върти. И като се върти Земята, ние се чудим как се държим на нея, че не ни изхвърля в пространството.

Сега да оставим настрана този въпрос, да оставим настрана въпроса за пространството, за въртенето на Земята. Под думата „въртене“ на Земята ние разбираме живота. Всички ония неща, които ние изпитваме физически, те се намират в едно статическо положение, заради което може да ги наблюдаваме. Следователно ние виждаме само ония неща, които са в статическо положение, които стоят на едно място. Онези, които са в движение, ние не ги виждаме. Ние виждаме само тяхното движение.

Тъй щото, като кажете, че някой не ви обича, вие чувствувате самото това нещо, но не го виждате. Аз мога да констатирам за всеки едно дали ви обича или не. За това са нужни доказателства. Какви доказателства? Достатъчно е само да премеря врата на човека. Като срещна една млада мома и един млад момък, мога да позная дали момъкът обича момата или момата обича момъка. Ще премеря врата, ръката им, ще опитам пулса и ще се произнесе за степента на тяхната любов. Ако любовта се увеличава, след нея заедно се увеличава и топлината му. Ако любовта се намалява, в човека се явява известна студенина. При това, ако обемът на врата се увеличава, този човек има любов. Ако обемът на врата се намалява, и любовта намалява.

Когато любовта влезе като сила в човека, тя разширява организма му, праща повече кръв. На кръвта се дължи разширението. Когато премерите пулса на онзи, който обича, пак ще намерите известна промяна. Средно пулсът на сърцето има седемдесет и два удара. На старите хора е по-малко, на младите □ по-усилен пулс, но приблизително сърцето бие седемдесет и два пъти в минута. Но като обикнете някого, в пулса на сърцето има малка промяна, броят на ударите се увеличава. Вие ще кажете, че не се увеличава много. Не се увеличава много, но

все направя известна промяна, пулсът става по-интензивен. Когато среща човек, на когото пулсът е по-слаб, мога да позная каква е неговата любов. По въздействието на този човек върху мене, аз оценявам неговата любов. Когато любовта е по-висока, пулсът има един музикален ритъм. Като слушате пулса, слушате, че нещо приятно се излива. Има един пулс, който внася студенина. Тъй щото, когато говоря за пулса, мога да ви го представя музикално, като правилен и неправилен такт.

Сега вие казвате: „Какво ни интересуват тези отвлечени работи?“ За мене не съществуват отвлечени работи. Това, което вас не ви интересува, други се интересуват от него. Всички неща, които съществуват в света, са все полезни на някого. Запример, туй, което говоря, не е полезно за всинца ви, но за някои е полезно. Важно е, че и аз се ползвам от това, което говоря. И аз намирам, че от всяка беседа, която държа, ако аз не се ползвам нещо, казвам, че моята беседа не е хубава. От това правило се ръководя, за да определя кое е хубаво и кое не е. Следователно всяко нещо, което ние правим, трябва да ползува другите хора, трябва да ползува и нас. Всяка мисъл трябва да принесе някаква полза в света. Законът е такъв. Всяка постъпка трябва да принесе полза на другите хора, също и на самия човек, който я върши. Това е един Божествен закон, според който всеки човек, който иска да живее, трябва да бъде носител на онова великото и светлото в живота.

Та казвам: Двама господари. Не е лошо човек да има двама господари. На детето двамата господари са майката и бащата. После, като дойде голям брат, а след него и другите братя и сестри, и те стават господари на малкото дете. Обаче двамата основни господари, това са бащата и майката. Ние казваме: „Невъзможно е да слугуваш на двама господари.“ Но трябва да разберем тази мисъл. Ти не можеш да слугуваш на двама господари, които не се обичат, но можеш да слугуваш на двама господари, които се обичат. Следователно, ако детето обича някога повече майка си или баща си, аз зная вече, че между майката и бащата има вече раздор. Онзи, който казва, че трябва да служим само на един господар, той внася друга някаква идея. Не само на един господар може да се служи. Това зависи от любовта. Ние подразбираме, че само любовта носи същността

на живота. Няма друга сила в света, която може да внесе живота, освен любовта. Човек, който няма любов към цялото, който не дава място на любовта, той не може да осмисли живота си. Някои казват, че изгубили живота си. Как го изгубил? С любовта. Не, това, което губи живота, не е любов. Това, което припечелва, е любов.

Следователно в бъдеще ние трябва да имаме една религия, която да не прави хората стари, да умират, но да проповядва на хората живот. Не е въпрос да се проповядва на хората, че като умрат, ще им направим паметници, ще остане паметно името им. Не, другояче се схваща животът. Аз схващам истинския живот като семейство, където синът и дъщерята трябва да живеят първо за баща си и за майка си, а после и за себе си. Ти си дошъл в света и трябва да знаеш, че първо ще живееш за Бога. Тогава ще разбереш, че целият свят, който имаш, е за тебе. Някой иска да знае как може да разбере, че този свят е за него. За това аз имам ред доказателства. Фактът, че като гледам с очите си, аз имам прямо съобщение със светлината, аз се убеждавам, че светът е заради мене. Ако гледам и не виждам, аз се спъвам. Това показва, че съм в тъмнина. Ако никога не се спъвам, това показва, че имам светлина в живота си. Ако пътувам без светлина, аз ще се спъвам. Това, което чувствавам, това е светлина; това, което мисля, това е светлина; това, което правя, то е светлина.

Някои питат кое е реалното в света. Аз считам, че в дадения случай реално е това, което аз мисля. Това, което не се мени в мене, е реално. Има неща, които и в настоящия, и в бъдещия живот ще останат едни и същи. Понятията ми за сладчината винаги ще останат едни и същи. Понятията ми за любовта винаги ще останат едни и същи. Често се подига въпросът, че някой човек обича повече от другото. Възможно е. Но ти в дадения случай не можеш да бъдеш обичан нито повече, нито по-малко. Според законите на битието, ако ти си обичан по-малко отколкото трябва, ти ще замръзнеш. Ако те обичат повече отколкото трябва, ще се изпариш, ще се превърнеш на въздух. Затова всеки човек трябва да бъде обичан толкова, колкото е необходимо. За да живееш, ти трябва да имаш онази любов, която носи истинския живот, без качествата на смъртта. При сегашните условия, мнозина от вас сте били красиви, а сега вече не сте красиви.

Защо не сте красиви? Имате доста бръчки по лицата, които показват, че сте се грижили за нищо и никакво. Аз виждам бръчки по лицата от ревност; виждам бръчки по лицата от любов. Виждам бръчки от омраза, виждам бръчки от лъжа. Това не значи, че човек съзнателно иска да лъже, но като се уплаши, без да иска, лъже. Някой път, за да се избави от нещо, човек лъже.

Един полковник, който участвувал във войната през 1914 г. на Солунския фронт, ми разправяше една своя опитност. „Излязох □ казва той □ с генерала да правим преглед на фронта. По едно време англичаните като насочиха онези големи батареи, онези пушки, че като започнаха да свиват наляво, надясно, ченетата тракаха на генерала, тракаха и на мене. По едно време генералът попита: „Господин полковник, как си?“ □ „Много добре съм, господин генерал.“ После и аз питам генерала: „Как си, господин генерале?“ □ „Много добре съм.“ Като се свърши войната казвам: „Големи герои бяхме, но тракаха зъбите ни.“

Сега ще кажете, че това се отнася до генерала и до полковника. Че, в света на всяка крачка стават сражения. Дойде бедността, сиромашията □ война е това. Ти се плашиш какво ще правиш с нея. Неприятел е сиромашията, обстрелва те този неприятел. Заради някаква ревност в душата ти война става. Ти мислиш, че някой ще ти вземе любовта. Как мислите, възможно ли е някой да ви открадне любовта? Дошъл някой при мене и се оплаква, че любовта му откраднали. Трябва ли аз да се меся в сърцето на баща си, че той обичал майка ми повече? Трябва ли да се меся в неговата работа, защо обича майка ми повече? Това е негова работа, защо той я обича повече. Аз съм син, но нямам право да се меся в работите на баща си. Аз нямам право да се меся в работите на майка. Та, ние, съвременните хора, се месим в работите на баща си и майка си, вследствие на което правим грешки.

Та казвам: Ние трябва да имаме преценка за онова, което става във възвишения свят. И ако понякога за най-възвишеното в света имаме такова криво мнение, мислим, че с нашето криво мнение ще дадем правилен ход на любовта. Като изследвам историята на човешкото развитие, виждам, че колкото повече се стараете да не обичате някого, ще ви заставят да го обичате повече. Ако пък заставите човека да не мрази някого, с това

ще го накарате да го мрази повече. Понякога аз не искам да защитавам човека. Защо? Ако дойде слаб да защитава слабия, той ще бъде повече бит. Ако се защитава някой, той трябва да бъде силен.

В съвременния свят ние търсим хората на силната любов. Някой казва: „Аз не искам любов.“ Че, ти още не си опитал какво нещо е любовта. Ти искаш да бъдеш силен, да бъдеш учен, да бъдеш добър, да имаш всички добродетели, да се ползуваш от всичките блага в света, но всичко това ти не можеш да придобиеш без любов. С любовта човек всичко придобива. Ако майка ти не те е родила с любов, ако баща ти не те е родил с любов, ти любов не можеш да имаш. И обратно: ако майка ти те е родила с любов и ако баща ти те е родил с любов, и ти ще имаш любов. И тогава, ако обичаш някого, ще го обичаш на свят*. Няма да се плашиш да не мине нещо от тебе, че си дал нещо повече.

При един български чорбаджия отишъл един турски бей. Чорбаджията налял на турчина една чаша вино, но оставил чашата един пръст празна. Като налял в своята чаша, прелял я и казал: „утяля!“ Това е една българска дума, която показва, че си прелял. Налял втора чаша на бея, пак с един пръст празна, а своята пак пълна с утяля. Най-после турчинът казал: „Чорбаджи, налей и на мене с утяля.“

Та казвам: Ние наливаме на другите все с един пръст недопълнени чаши, а нашите преливаме и казваме: „Стана нещо.“ Питам: Кое е по-хубаво, да се прелива ли чашата или да е с един пръст празна? Ако наливате чашата с един пръст празна, това е икономически, струва си да правиш това, ще спечелиш нещо. Но ако искаш да бъдеш щедър, нека да бъде с утяля. Ние, съвременните хора, страдаме от празни чаши. Навсякъде чаши-те са с по един пръст празни. Значи, с по един пръст по-малко.

Сега аз говоря общо за хората. Има едно неразбиране на онзи велик закон в света. Съвременните хора нямат едно правилно разбиране за живота. Може би те не са виновни за това, така са ги учили. Вие минавате за българи, защото сте родени

* на свят □ свястно, както трябва.

българи. Англичанинът е роден като англичанин. Когато на българина върви в работата, той се радва, когато не му върви, страда. Но радостта на един англичанин не може да бъде радост на българина. И радостта на българина не може да бъде радост за англичанина. Но ако англичанинът и българинът се обичат и не си мислят злото, тогава радостта им ще бъде еднаква. Значи уеднаквяване е нужно.

Ние трябва да оставим онова високо разбиране на интересите. И това е хубаво. И това, което става в света, и то е добро. Но аз разглеждам света като едно действие на сцената. Така е писано да стане. Два народа трябва да себият, нищо повече. Защо? Има си своите причини. Но как ще го обясним? Един мъж и една жена се обичат □ има си причини. Ти ядеш □ има си причини. Гладен си. Ако нямаш глад, ти няма и да ядеш. Ако не беше жаден, ти никога нямаше да пиеш вода, защото и като пиеш хубавата вода, казваш: „Още един път искам да пия от таз вода.“ Ако ядеш от хубавото ядене, казваш: „Още веднъж искам да ям от хубавото ядене.“ Често са ми казвали: „Не може ли да създаде Господ един свят без да ядат хората?“ Казвам: Такъв свят е за ленивите; яденето е най-малката работа, която трябва да направиш. Понеже хората не обичат да работят, за да ги застави Господ да работят, е създал яденето, като най-малката работа, която може те да направят. Гледането е също малка работа, слушането, мърдането на ръцете и на краката, това са все малки работи. Казвате: „Без тази работа не може ли?“ Може. Тогава ще ви приведа примера за Паганини. Запитали го един път: „На три струни не можеш ли да свириш?“ □ „Мога.“ Той дал концерт на три струни. □ „На две струни можеш ли да свириш?“ □ „Мога. И на две струни свирия.“ □ „А на една струна можеш ли да свириш?“ □ „Мога.“ И на една струна свирил. □ „Ами без струни можеш ли да свириш?“ □ „Мога.“ Но той не се явил повече.

Та казвам: Някой път вие искате да живеете по един ограничен начин. Не, на четири струни е по-хубаво да се свири, отколкото на една, на „сол“. Сега вие искате живот без ядене, без страдания. Значи искате живот на еднообразието, да няма никакви страдания, да няма беднотия, да няма това, онова. Какво трябва да има тогава? Ние трябва да живеем, да разбираме законите на живота. Живот без любов най-първо към себе си, а после към другите, не е живот. Ти трябва да разбираш закона на любовта. Като вземеш цигулката, ти трябва да знаеш местата

на всеки тон в първата позиция, във втората и т.н. Преди това ти трябва да знаеш как се настройва цигулката, къде е „до“, „ре“, мястото на всяка нота. И ако стъпиш на съответното място, тогава ще произведеш тия звукове. Ако не стъпиш на съответното място, никакви звукове не можеш да произведеш.

За да се произведе любовта на човека, пак същият закон е важен. Знаете ли, че за да се произведе любов към даден човек, се изискват специални условия? Запример, за някоя любов причината е светлината, за друга любов причината е топлината, а за друга любов причината е силата. Светлината, топлината и силата, това са три условия, които могат да създадат у човека подтик, да произведат любов. Коя любов носят мъжете? □ Любавта на светлината. Коя любов носят жените? □ Любавта на топлината. А коя любов носят децата? □ Любавта на силата. Тогава, можем да направим един психологически, биологически опит. Ако един момък обикне една мома, умът □ непременно ще започне да работи, умът ще има светлина. Ако момата обикне момъка, той ще придобие повече топлина и мекота и ще каже: „Стана ми по-меко, по-топло, по-рано бях малко по-строг. Щом дойде топлината на любовта, станах мек.“ И най-после, когато дойдат децата, те създават вече силата на човека.

Та казвам: Ако искате светлина, мъжа трябва да обичате. Ако искате топлина, жена трябва да обичате. Като казвам „жена трябва да обичаме“, имам предвид девата, девицата трябва да ви обича. Аз взимам думата „момък“ в чист смисъл, неженен мъж. Сега аз не говоря за сегашните хора, които са женени. Под думата „женени“ аз разбирам хора, които обичат. И като се обичат, да са доволни едни от други. Аз не считам любовта за порок. Запример, ако обичаш един мъж, никога не крий от мъжа си, че го обичаш. Че как ще криеш? Ти цял светиш. И ако един мъж обича една жена, не трябва да крие от жена си, че я обича. Той и не може да крие, защото гори човекът. Това е новото, което иде в света.

Казано е в Евангелието: „Ако се не родите отново, не може да влезете в Царството Божие.“ Това значи: ако не се родите от онази любов, която носи светлина в себе си, ако не се родите от онази любов, която носи топлина в себе си и ако не се родите от онази любов, която носи сила в себе си, по никой начин не

можете да влезете в Царството Божие. Това е подразбирал Христос, като казвал: „Ако не станете като малките деца.“ Значи, всеки ден трябва да се раждаме от любовта, която носи светлина, топлина и сила. И тогава няма да има това разногласие в света, което сега съществува. Казвате: „Обезсмислил се е животът ни.“ Казвам: Топлина нямаш. Защото топлината дава на хората храна. А пък светлината дава на хората хубавите картини, с които могат да се наслаждават. Силата пък дава на човека условия за постижение в света.

Прост пример: ако ти нямаш сила, не можеш да ядеш, не можеш да сдъвчеш храната. Следователно, за да възприемеш храната, ти трябва да имаш сила. А пък тази храна, която не е топла, тя е блудкава. Ти не можеш да възприемеш блудкава храна. Тъй щото, вкусната храна подразбира да имаш топлината на любовта. Следователно такава храна е добре дошла, ние я възприемаме. После, трябва да имаш вяра в себе си и разположение в яденето. Това е светлината. Като ядеш приятно, това значи да ядеш не само по обичай и задължение, но да ти е приятно, че възприемаш тази храна.

Това са прости психологически наблюдения, от които зависи животът на хората. Значи животът на хората зависи от това как да закусват сутрин, как обядват и как вечерят. Големи страдания има в съвременния живот. Аз съжалявам хората, че не знаят как да живеят. Гледам, жената, от сутрин до вечер, цял ден готви на своя възлюблен. Като дойде, той свие вежди. Защо? „Това не е хубаво, онова не е хубаво“ и така разваля всичко. Другаде пък мъжът донесе всичко. Като погледне, жената свие вежди и казва: „Това не е хубаво, онова не е хубаво.“ Ето защо, при сегашните условия, когато мъжът донася храна, не трябва да се знае кой я носи. И когато жената готви яденето, не трябва да се знае кой е готвил. А сега единият ще каже една лоша дума за другия. И така никой не е доволен нито от сготвеното, нито от донесеното. Ние трябва да се храним и чрез ушите. Всяка сладка дума, която достига до твоето ухо, трябва да бъде храна за твой възлюблен. Ние се храним и от хубавите поучителни мисли. Запример, като четем Библията, Новия Завет, ние се връщаме няколко хиляди години назад, да видим какво е казано тогава.

Та казвам: Аз искам да се спра върху реалното в живота. Вие търсите смисъла на живота. Много автори са писали върху радостите на живота. Но радости не може да има без любов, която носи светлината. Радости не може да има без любов, която носи топлината. Радости не може да има без любов, която носи сила в себе си. Значи, три неща се изискват. Значи радостта иде като общ резултат на топлината, светлината, силата. Ние, съвременните хора, не трябва да се заблуждаваме. Ако се оглеждаме в едно огледало, можем да се харесаме или да не се харесаме. Но какво ще стане, ако се оглеждаме в десет-петнадесет огледала? Ти можеш да се харесаш в едното огледало, във второто може да не се харесваш и т.н. Оттам можеш да кажеш, че първото огледало ти се харесва повече от второто. Защо? Защото в първото си по-хубав. Твоята хубост не зависи от огледалото. Може би това огледало да дава по-добро отражение. Значи, според образа си, харесваш и огледалото. Някой път огледалото не дава добър образ и ти не го харесваш. Това е субективно схващане. Може да направите опит, да видите, че промените, които стават у вас, едновременно стават и у другите хора. Когато двама души се обичат, могат да направят опит и ще видят, че промените, които стават у единия, стават и у другия. Запример, ако подозрението влезе у единия, ще влезе и у другия. Но те ще скрият това нещо в съзнанието. Благодарение на това често ние правим погрешки в живота. Някой крие нещо в съзнанието си и мисли, че никой не може да го разбере, а всъщност то се отразява в друго някое съзнание. За тази цел ние, съвременните хора, трябва да бъдем съвършено чисти, никакви подозрения не трябва да поддържаме в себе си.

Преди две години дойде тук един млад човек, свещеник, на около тридесет и пет години, с добре закръглено лице. Външно мяза на поп, но млад. Дохожда при мене и ми казва, че чел моите книги и се заинтересувал от учението. Сега решил да напусне православната църква и да дойде тук. „Не искам □ казва той, □ като свещеник на новото учение, да нося това черното расо. Можете ли да ми дадете пари да си направя бяло расо?“ Аз почувствах в него нещо дисхармонично, но оставих това настрана и го питам: „Че какъв свещеник си ти, да нямаш пари за едно расо? Защо ще напушаш църквата? И православната църква е християнска. Ти можеш да си направиш бяло расо и като

православен свещеник.“ □ „Не, ще ме изгонят.“ □ „Няма да те изгонят. А ние тук нямаме бюджет за бели раса.“ Мина се една година, пак се явява същият поп, който искаше бяло расо. Казвам му: „Дай си адреса тогава.“ Той казва, че е свещеник в Пловдив и дава някакъв адрес, улица и номер. Казвам на наши приятели: „Идете да намерите този брат, да видите може ли да носи бяло расо.“ Отиват на посочената улица и номер, но не намират такъв свещеник. Какво може да бъде това? Да е някакво привидение, да е някаква халюцинация, да ми се е сторило, че някакъв поп е дошъл при мене?

Все и на вас ще се яви някой път поп да иска бяло расо. Сега вие може да направите възражение. Ако видите такъв поп, ще кажете: „Нали виждаме, че е действителен.“ Какво виждам? Виждам един човек, който се е нацапал. Аз го наблюдавам, като гледа, погледът му е отправен към земята. За такива хора турците имат една поговорка: „Мене гледа, тебе вижда.“ Той предства, че има такова благоговение към мен, че не смее да ме погледне в очите. Не е там въпросът, аз зная, той се страхува. Но той ще ме помни. Аз му казах: „Слушай, ти си изпратен на Земята да бъдеш един свещеник както трябва, а не такъв, какъвто не си.“ Той ще помни моите думи. Дошъл да ме изпитва какво ще кажа за православната църква. Каквото кажа за православната църква, аз ще го кажа пред всички, ако кажа нещо, ще го кажа на всеослишание. Ако не трябва да кажа нещо, на никого няма да го кажа. Ако трябва да кажа нещо, ще го кажа от любов; ако не трябва да го кажа, няма да го кажа. Защото всяко нещо, което трябва да се каже, ако не го кажа аз, други ще го кажат.

Често противоположните неща в света покваряват нашия характер. Сега ще дойде някой да ме лъже. Същевременно той мисли да ме хване някъде в лъжа. Но аз му казвам: „Ти не си никакъв поп. Ти не си нищо друго освен един детектив.“ Аз го приемам този поп, но в себе си зная какъв е. По закон той е поп, но по съдържание той не е поп. Много детективи има в света. Щом дойде в тебе едно подозрение, това е един детектив. Яви се в тебе една мисъл за някого и казваш: „Той ходи по крив път.“ Това е лицемерие. Не е твоя работа кой как живее, как се моли и т.н. Но някой правел много поклони. Той прави колкото

трябва. Преди години от Светогорския манастир дойде тук един калугер. Върви той и ми разправя, че бил калугер. Друг един му казва: „Аз зная, че ти си много набожен човек.“ □ „Отгде знаеш?“ □ „Виждам. От мазолите на ръцете ти виждам, че ти правиш на ден не по-малко от четиристотин-петстотин поклони“, от които го е заболяла кожата на ръцете му. „По мазолите познавам“ □ това не е някое ясновидство. Всеки човек, който прави поклони, той прави гимнастика. Аз го уважавам за това. Поклоните са най-хубавата гимнастика. Който страда от ревматизъм, аз му препоръчвам да прави поклони. Ще се поклониш няколко пъти, пак ще станеш. Но не мисли, че като правиш поклони, че това се пише в невидимия свят, че си станал по-добър.

Та казвам: Аз съм за любовта, нищо повече. Аз съм за любовта, която има отношение към нашето тяло, към всяка клетка, към всеки нерв, към всеки мускул, към всички удове на организма. Цялото тяло трябва да усети тази любов. Любов трябва да има в движението на нашата кръв, в пулса на нашето сърце, в движението на нервната система в нашия мозък, в очите □ навсякъде трябва да функционира любовта. Ако любовта функционира в целия организъм, във всички системи □ симпатична, мозъчна, стомашна, дихателна и други □ тя внася дълговечния живот. Това искат учените да постигнат с присаждането на някои жлези. И това е хубаво. Но всички вярват. Трябва да направят една операция, да функционира любовта през мозъка, през цялото тяло. Итогава, ако обикнеш някаква жена и те питат обичаш ли я, кажи: „От хиляди години я обичам.“ А той, като го питат, отказва, че я обича. Същото прави и жената. Като я питат дали обича някой мъж, тя отказва. Тя трябва да каже: „Обичам този мъж, понеже в миналото ми е бил брат.“

Има друга една история, от която се виждат отношенията между хората, но друг път ще говоря по нея. Вие знаете историята за катастрофата, за грехопадането на човека. Но не знаете историята за човека, когото Бог направи по образ и подобие Свое. Те живяха там като брат и сестра. Те са първите родени хора от Бога. После се заговори за онзи Адам, който беше направен от пръст □ за грешния Адам. Тъй че, кажат ли ти: обичаш ли някого, ще отговориш: „Обичам го.“ Днес и мъжът, и жената страдат от любов, но не признават. Аз съм ги наблюдавал как

се поглежда тѣй, под око, седи горката жена тѣй с мъжа си, а гледа друг някой с очите си. Мъжът наблюдава, но тя се прес-трува, че не гледа никого. И това не е лошо, но тя трябва да бъде искрена, да каже: „Много ми се хареса този човек. Харес-ват ми се очите, веждите, носът, устата.“ Нека и мъжът се зарад-ва, че жената е харесала. Турците имат една поговорка: „Да гледаш хубавите неща в света, това е благословение.“

Затова аз ви препоръчвам да бъдете свободни във вашия ум, да бъдете свободни във вашето сърце, да бъдете свободни във вашите движения. Във всяко движение да има една вътреш-на пластичност. Да чувствуваме, че от човека лъха нещо хубаво. Всеки трябва да излъчва нещо ново от себе си, като един нов свят, в който да се радва, че е влязъл. Радвайте се, че има такива хора.

И тѣй, хората трябва да мислят по любов, да чувствуват по любов и да вършат всичко по любов. Да станем разумни деца, носители на топлина, светлина и сила.

*„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва*

*39-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 7.VII.1940 г., 10 ч. сутринта,
София □ Изгрев.*

ВЕРЕН И ИСТИНЕН

„Отче наш“

„В начало бе Словото“

Има един стих в Откровението, ще го намерите, казват: „Видях небето отворено и видях кон бял и на него... Верен, Истинен...“.*

В живота има много стремежи. Често съвременните хора са изгубили онзи, истинския стремеж за живота. Дават се различни обяснения за противоречията, които произтичат. Някой път детето се роди хилаво в някой дом. Казват, майката е била болна. Детето е хилаво, причината не е майката. Че майката е болна, тя не е причината. Че неговата майка била болна, че неговият баща бил болен, не са причина. Мислим, че майката е причина. Майката е само едно следствие. Една държава се намира в противоречие. Тя се намира в трудно икономическо положение или може държавата да е бедна с производство, земята е бедна. Някои страни са индустриални. Казват: ако има индустрия. Нима индустрията може да поправи живота? Ония фабрики, които дигат крясък със своите колела, какво ще добиеш ти от този крясък, ако ти седиш десет, петнадесет, двадесет години? Или един железничар, който пътува по железниците, какво ще добие, ако се движи наляво, надясно; или, ако се движиш в един аероплан, какво ще добиеш? Бих желал, ако някой пътува, да пътува със силата на своята мисъл. Ако някой би искал да има удобства, бих искал удобствата, които сърцето дава или туй, което неговата воля може да създаде.

Казвам: При сегашните условия хората са попаднали в едно временно заблуждение. Един съвременен богат човек, като из-

* „И видях небето отворено, и ето кон бял и онзи, който седеше на него, наричаше се Верен и Истинен, и с правда съди и воинствува;“ (Откровение, гл. 19, ст. 11.)

губи богатството си, всичката му сила отива. Във войната, щом войниците изгубят оръжието си, всичката сила им отива. Щом си изгуби хляба, войната се свършва. Може да ви докажа това. Докато има снаряжения, хората се бият, но щом хлябът престане, щом снаряженията престанат, те веднага изгубват духа си. Че трябва да се воюва, но как и с какво трябва да се воюва? Погрешното воюване е в света, от което страдаме. Една война, която не се води чрез любовта, не е война. Една война, която не се води чрез мъдростта, не е война. Една война, която не се води с истината, не е война. Аз, като чета историята на великите войни, виждам: всичките войни, които са водени, са водени без любов, без мъдрост и без истина. И затова казвам: Де са великите народи? Великият Вавилон къде е? Помен няма. Къде е Велика Персия? Къде е Великият Египет? И новата история един ден ще бъде такава, както е старата история.

Кое е важното в света? Ние казваме: един народ. Трябва да знаем какво отношение ние имаме, човекът какво отношение има към своето семейство, семейството какво отношение има към обществото, обществото какво отношение има към народа и народът какво отношение има към цялото човечество. И цялото човечество какво отношение има към космоса. Всичко туй е един велик вътрешен организъм. Ние разглеждаме нещата отделно. Ако вие извадите един човешки крак вън от тялото, какво ще стане? Той няма никакво отношение. Кракът сам по себе си не може да се движи. Кракът се движи, когато е свързан с тялото.

Та, когато разглеждаме един народ, не можем да го разглеждаме вън от цялото човечество. Всеки един народ, ние подразбираме милиони разуми същества, които са групирани по един Божествен закон и образуват народа, или много такива народи, които образуват цялото човечество. Пък цялото човечество на Земята образува една малка група. Защото във всичките други планети и Слънцето □ няма слънце, няма планети, няма част, където да няма живот, навсякъде има живот.

Сега може да има учени хора, които да възразяват. Да ме извинят учените хора. Те са учени, които има още милиони години да учат. Те знаят толкоз, колкото мравите знаят заради нас. Досега още нито един мравешки вестник не е писал за хората

нищо, че има такива културни хора, че са напреднали. Мравите мислят, че са най-учените същества, най-умните същества. Те мислят да завладеят Земята. Мравите мислят, че те изкривили оста на Земята. Понеже цялото Южно полушарие е [можело] да се завладее от тях и трябвало да се измени оста да стане постудено, за да не би да дойдат термитите да изядат всичко. Всичко щяха да изядат.

Сега не искам вие да вярвате в тия работи. Туй е наука. Трябва да мислите. Който иска, да мисли. Доста термити има. И всички съвременни хора трябва да се пазят. Знаеш какви термити има, от които светът може да пострада? Всяка една лоша мисъл е термит. Всяко лошо чувство е термит. Всяка лоша постъпка е термит. Казвате: термити. У нас оста се е изкривила по причина на тия термити в нас. Когато аз говоря, че трябва да се изправи животът, разбирам оста на човека трябва да се изправи. За да се изправи оста на човека, в него трябва да има отличен ум, гениален ум. Някои хора отделят любовта. Аз когато говоря за любовта, разбирам три качества на любовта: любов, която носи живот; любов, която носи мъдрост, знание и светлина; и любов, която носи истина и свобода. Всичко туй е любов. Когато говоря за истината, пак разбирам три неща. Тогава, в истината на първо място думите са важни. Когато говоря за Божията мъдрост, пак същото разбирам. Животът [не] може да се разглежда отделно от любовта.

Та казвам сега: Нашият живот не може да се изправи, по никой начин ние не можем да станем щастливи хора, нито човек отделно, нито семейството, нито народът, нито цялото човечество, ако те не прегърнат онази любов, която небето предлага.

Казвате: къде е тази любов? Тази любов е, която слиза чрез Слънцето, чрез светлината. Тази любов е, която държи всичкото в един контакт, свързано. Всичко туй, което имаме, се дължи на любовта. Реките текат по причина на любовта. Вятърът духа по причина на любовта. Хората се движат по причина на любовта. Къщи се градят, тренове вървят, всичко това става в света по причина на любовта. Вижте онази малката птичка, която ходи да събира сламки, да си направи гнездо. Причината е любовта. Ако нямаше този вътрешен импулс, никак нямаше да прави гнездо. Ако няма тази любов, нищо не може да се направи. Вие

искате да имате една къща, понеже любовта ви подбужда.

По някой път мислите, че ако къщата може да бъде по-голяма, и любовта ви ще бъде по-голяма. Но колко голяма къща можете да направите? В Америка сега има около сто и двадесет-етажни здания. Някои от тях са по-високи от Айфеловата кула. Такива са тия небостъргачи. Тия небостъргачи имат граница, докъдето може да достигнат. Преди векове хората бяха намислили да направят едно здание, да достигнат до облаците. Господ като видя тяхното безумие, размеси езиците им. Многото езици произлизат от големите идеи, да съградят нещо великолепно, да не се боят от потоп в света, ако стане. Потопът е опасен, но против него цял има. Но когато дойде огънят? Да кажем, че и Земята не е сигурна. Като дойде огънят, и тази Земя ще се разтопи. Тия хора, които живеят сега, ако се образува на повърхността четиристотин-петстотин градуса топлина, как мислите, сегашните органически същества биха ли могли да живеят? Ще има ли някой друг живот? Този живот, както го разбирам, няма да бъде такъв.

Сега психологически аз искам да ви наведе на ония причини, на ония закони, които действуват в нас. Съвременните психолози говорят много повърхностно за човешката душа. Религиозните хора, и те говорят много повърхностно за Бога. Те считат Бога едно същество като човек, с наклонност да му принасят жертва. Едно време са му принасяли жертва агнета, волове, даже някои от старите пророци са въставали против тази идея и казвали: „Господ не се нуждае от вашите овци.“ Като принесеш малко масло на Господа, мислиш, че ще Го подкупиш.

Единственото нещо, с което можем да привлечем вниманието на Господа, то е да имаме любов към Него. То е първото нещо. С нищо друго не може да се привлече вниманието на Бога. Второто нещо, с което можеш да привлечеш вниманието на Бога, то е онази светлина, знанието, което имаш □ че ти разбираш любовта и мислиш тъй, както Господ мисли. Като види това Бог, приятно Му е, че има едно дете, което мисли умно, както Него, не е глупак. И после, третото нещо □ че туй дете е свободно. Верен, истинен се нарича. Това дете, каквото каже, не го изопачава нито на един косъм.

Сега, вярващи има, които казват: „Аз съм готов да умра за

Господа. “Готови са да умрат те тъй, както апостол Петър умря. Той казва: „Господи, всички да се отрекат, но аз, Петър, няма да се отрека. Ти, Господи, ще видиш, че Петър е този, Ти на мене разчитай.“ Този герой Петър, когато една слугиня му казва: „Ти да не си от Неговите ученици?“, той казва: „Не, не съм.“ Герой е Петър. Тамън се отрече, изведнъж дойде друг да го пита. Три пъти се отрече той. Туй е лошата страна на Петър. Петър изгуби силата си. Дотогава той беше Петър, но като се отрече, стана Кифа. Няма да ви тълкувам думата „Кифа“. Защото за мене думата „Кифа“ е една. Всеки човек с необрязано сърце е Кифа. Всеки човек, който не си държи думата, е Кифа. Всеки човек, който не знае да мисли, е Кифа. Всеки един човек, на когото колелото се върти на една или друга страна, е Кифа. Всеки в света, който не върви както трябва, е Кифа. Казва Христос на Петра: „Ти си Кифа, но отсега нататък няма да бъдеш Кифа, но ще бъдеш Петър, камък, на който може да се съгради нещо устойчиво.“

Всички вие сте войници. Трябва да имате ново снаряжение. Пушките трябва да бъдат направени от веществото на любовта. После, барутът трябва да е направен от знанието, от мъдростта, а пък прицелната точка, далечното биене, истината трябва да бъде. Пушките далеч трябва да бият, на тридесет-четиридесет километра. На няколко хиляди километра като хвърли, да удари. От единият край до другия на Земята да бие. От България да може да обстрелваме на която и да е точка на земната повърхнина. Ако някой не се подчинява, да го обстрелваме оттука с гранати и за четири-пет часа ще го обстрелваме и да го очистим.

Да ви кажа сега по кой начин. В новото воюване не се позволява убиване, но се позволява приспиване. Приспивайте вашите неприятели в себе си, не ги убивайте. Вие освен че не ги приспивате, но ги събуждате. Всяко едно неестествено желание □ ти си събудил един свой неприятел. Всяка една мисъл неестествена □ ти си събудил един неприятел. Всяка една неестествена постъпка □ един твой неприятел се събудил. Писанието казва: „Който победи докрай, той спасен ще бъде.“ Но кой? Аз допълвам (някой ще възрази, не притурям, но казвам, което не е казано): Ако ти не може да побеждаваш с любовта, ти не си добър войник. Ако ти не може да побеждаваш със знанието, със своята

светлина, че като хвърлиш светлината, да победиш, ти не си от добрите войници. Ако не можеш да освободиш себе си и другите хора, ти не си от добрите войници. Отдето минеш, трябва да освобождаваш.

Казвам: Ще обезоръжаваме старите хора. Казвам: С тия оръжия не могат. Като ги обезоръжиш, ще му дадеш своето оръжие и ще му кажеш: „Ще станеш истински войник.“ Някои казват да се разпуснат войниците. Аз не съм за разпускането на войниците. Ние сме за мобилизиране на войниците. Да се мобилизират по любов. Демобилизиране постарому, а мобилизиране по любов. Всички други глупави работи да се демобилизират, а [с] всички хубави работи да се въоръжим □ с новите оръжия.

Вие всички очаквате да дойде някой да ви освободи. Кой кого освобождава сега? Адам като беше в рая, очакваше някой да дойде да му осмисли живота. Той се чувствуваше ограничен. Казва: „Не си струва сам да живее човек, да има другарка като мен, да я прегърна, да я целуна. Виж другите животни, пък тя да ми каже сладка дума, да ми говори. Пък аз съм сам, няма кой да ми говори. Хубаво е да има една женица.“ Адам така си говореше. Не го казваше, но в сърцето си мислеше. В него имаше една мисъл, казва на Господа: „Всичко си направил много добре, но не си предвидил едно нещо, забравил си.“ Когато Господ позна това, тури го в дълбок сън и казва: „Искаш една жена, ще ти направя.“ Извади я из ребрата му, тя беше скрита. Но тя беше, която го човъркаше. Тя казва: „Кажи на Господа да ме извади навън.“ Вие не сте Ева, вие сте образ на Ева. Дотогава, докато човек е мъж и докато човек е жена, не е разбрал живота. Жената разбира живота по един начин, мъжът разбира живота по друг начин; и двата възгледа са прави, но това не е Божественото начало. Жената сама по себе си не носи щастието в света и мъжът сам по себе си не носи щастието в света. Аз ще ви кажа къде е погрешката. Мъжът и жената трябва да се съединят в едно и да привлекат със своята любов Бога. Бог като дойде в света, то е смисълът на живота. Мъжът и жената, които не могат да привлекат Бога с ума си, техният живот носи нещастие. Децата, които се народят, ще измрат. Каквото и да направят, всичко ще изчезне. Ако привлекат Бога с любовта си, те ще родят туй, което никога не умира.

Казвам сега: Новият Адам, който иде, няма да бъде в живота по законите на стария Адам. Новият Адам, който иде в света, и новата Ева, която иде в света, ще се съединят в едно, да привлекат Бога. Тогава се изпълнява онзи стих, който казва: „Дето са двама събрани в Мое име, и Аз ще бъда там.“ Те разбират по човешки. Щом дойде Бог да живее между нас, ние няма да умираме. Тогава всичките страдания ще изчезнат, сълзи няма да има, беднотия няма да има, смърт няма да има, всичко ще бъде тъй, както вие го чувствувате в себе си.

Сега, като ви говоря, казвате: „Колко е хубаво да има някой човек, както го е Господ направил.“ Най-лесното нещо в света е и от него ние се плашим. Казвате: „Как да обичаме?“ Няма по-лесна работа от любовта в света. Питам: Колко материал се изисква да кажеш една сладка дума? Колко лева струва материалът да кажеш една сладка дума? Не само думата, освен думата, която ще произнесеш, трябва да знаеш закона, да вложиш в самата дума светлина, да вложиш в самата дума топлина, да вложиш в самата дума сила. Имаме такъв пример. Когато Христос казва на онзи, който боледува тридесет и осем години, казва му: „Стани и ходи!“, той стана и проходи. Тази дума беше казана с любов. Христос каза: „Стани!“

Казваме сега: Христос не е минавал. Колко пъти е минал и казва: „Станете!“, а вие не ставате. Туй е съмнението, което съвременните хора имат. Аз чета съмнението, чета мислите на хората. Казвате: „Този какво [е] дошъл? Ние си имаме учение, църква си имаме, ние вярваме в Христа.“ Че, туй е една лъжа. Ако вие вярвате в Христа тъй, както аз разбирам, между вас щеше да бъде Царството Божие и всички да живеете добре, и владици, и попове, и жени, и мъже, и деца. Да живеете, да няма бедни хора, да не умират хората.

Сега той си мисли, като умре, кой ще го погребее, поп ще го погребее или владика ще го погребее. Ще ми разправяш, че ти вярваш в Христа. Колко владици погребяха Христа? Няма какво да уподобяваме на никого. Всички проповедници, бащи и майки, са служители на Бога. Дотогава, докато майката е служител на Любовта, тя е майка. Докато бащата е служител на Любовта, той е баща. Докато владиката е служител на Любовта, той е владика. Докато свещениците, учителите, съдиите, всеки, който

служи на Любовта, той е истински служител. Всеки, който служи без любов, той е на крив път. Ако аз съм дошъл да заблуждавам хората в света или ако вие сте дошли да заблуждавате хората в света, какво ще придобиете, кажете?

Казвам: Всеки може да знае заблудил ли се е или не. В една тъмна къща ще излезеш. Ако се спъвам във вашата светлина, вашата светлина не е на място. Ако вие се спъвате в моята светлина, моята светлина не е на място. Ако при моята светлина можете да ходите без спънки, тази светлина е на място. Аз не казвам, че тази светлина е моя. Не казвам, че Слънцето аз го направих. Може да кажа и това; вие ще кажете: да кажеш е едно нещо, а да се направи е друго. Как аз ще се изтъпанча да кажа, че аз съм направил Слънцето, пък аз не съм го направил? То е лъжа. Може да кажа, че направих Слънцето, когато Бог живее в мене. Аз ще кажа: аз направих Слънцето, а Той говори. Тогава казвам, че аз го направих, аз говоря в Неговото име. Не казвам, че Бог го направи, понеже Бог е в мене, аз говоря в Неговото име, понеже Той и аз едно сме. Каквото Той направи, като че ли аз съм го направил.

Ще каже някой, че това е богохулство. Аз разсъждавам и казвам: Ти като говориш, не е ли богохулство? Като кажеш ти, че църквата е всичко, не е ли богохулство? Като кажеш, че църквата спасява, не е ли богохулство? Как спасява църквата? Еврейската църква спаси ли евреите от всичките нещастия? Моисей можа ли да спаси евреите от гонението, което имат? Да не се заблуждаваме.

Моите уважения към всичките светии. Но всеки един светия е на мястото. Окото на светията е на място. Ухото на светията е на място. Устата на светията е на място. Пръстите са на място, ръцете са на място. Не трябва да даваме ние на някое нещастие по-голяма цена, отколкото то има. Всичките светии имат една цел, всичките имат любов към Бога. Не може да кажеш този, онзи. Един светия, когато говори, [се] има предвид, че във всичките светии, Бог говори в тях. Те всички говорят в името Божие. И тогава, всички, в които Бог живее, в техните сърца, в техните умове, в тях трябва да имаме онази безгранична любов. Онези, които така не разбират, трябва да ги доведем до познанието да обхвнат още един лист.

Казвам: Онзи, който е начертал съдбините на България, той е онзи Бог, Когото познаваме, Който живее вътре в мене и ми казва цялото бъдеще какво ще бъде на България; мога да ви го кажа, но ако имате любов към мене. Ако нямат любов, нищо няма да им кажа. Ако имат любов, имате едно велико бъдеще. Ако нямат любов към Бога, ще имат едно страшно бъдеще, по-лошо от еврейското. Дали вярват? Ще го видят. Моисей казва на еврейския народ: „Бог ще подигне пророк между вас като мене и този пророк, който не го слуша, той ще се изстреби от Земята.“ Туй е, което казва Моисей. Дойде пророкът, не го приеха, не го искаха. Казват: „Не го знаем откъде е. Моисей знаехме откъде е.“ Моисей се оплакваше и казва: „Господи, и мене ще убият.“ Казва: „Не бой се.“

Аз искам да ви наведе само на онзи факт. В какво седи животът? За мене съществуването на един народ е, когато любовта царува в този народ. За мене целта на един човек е дотолкоз, доколкото любовта царува. Щом любовта царува, той е човек. Той ще има дълъг живот. Той е ценен. Ако искаме да бъдем ценни, и в сегашното време, и в бъдещето трябва да имаме онази непреодолима любов към Бога и от любов към Бога да обичаме всичките.

Казвам: Добрите хора са в света, които ще уредят света сега. Казват, нова Европа щяла да се урежда. Ние ще си дадем думата на Европа, от нас зависи. Каквото кажем ние, това ще бъде и всички ще се подчинят. Новият живот в света без любов не може да дойде. Новият живот не може да дойде без мъдрост. Новият живот не може да дойде без истина. Каквото са казали светиите, каквото казал Бог, каквото е казал Бог чрез мене, всичко това ще бъде. Тия работи ще се коригират. Постоянно ме питат кога ще влезем в Добруджа, ама те искат без любов. Те уповават на своите вътрешни пушки. И като кажем на румънците само, те зад Дунава ще отхвъркнат, даже не трябва една пушка да гръмне.

Всичко туй ще бъде. Аз говоря за един бъдещ живот. Говоря не такива да бъдете, българите, каквито сте. Аз не бих желал да ви срещам такива, каквито сте сега. Добри сте. Само че бих желал да срещам българите, като говоря, умът им да е пълен със светлина, да свети, сърцето да е топло, здраво, че като го срещнеш, в него да има доблест, българин да бъде.

Онзи, който е яздил на белия кон, се е наричал Верен и Истинен. Слушал съм много пъти да говорят: „Ние сме чада Божи.“ Не може да бъдеш чадо Божие без любов. Не може да бъдеш чадо Божие без мъдрост. Не може да бъдеш чадо Божие без истина. Не можеш да бъдеш чадо Божие, ако нямаш живот в себе си. Не може да бъдеш чадо Божие, ако не си свободен.

Та казвам: Всички разбират, че да станем чада Божи, трябва да бъдем бедни. Не, богати трябва да бъдем, богати с любов. Онова богатство, което никой не може да отнеме. Единственото богатство, което никой не може да отнеме, то е любовта. Вие всички се заблуждавате и мислите, че някой може да ви открадне любовта. Единственото нещо, което не може да се открадне, то е любовта. Може да ви открадне някой любовта, но любовта като иде някъде, тя ще се завърне; сто пъти да я задигнат, тя се връща. Тялото се връща при майка си. Туй сто и едно на стоте е вярно. Светлината никой не може да загаси. Никой не може да отнеме своята свобода.

Първото нещо: вложете за основа любовта, която ще ви направи силни в света. Мнозина от вас сте семейни. Не може да живеете с вашите Адамовци. Не може да се спогаждате. Децата измират. Ева не може да се спогажда. Защо? Не само да кажете, така знаете, но да имате онзи свещен трепет като видите майка си, но да ви трепне, да виждаме в майка си Божественото лице. Синът и дъщерята като видят майка си, този син и тази дъщеря да са готови за всички жертви и майката като види детето, да вижда образа Божи и тя да е готова за всички жертви. Мъжът и жената да са готови на самопожертвование.

Сега, да се разберем, какво разбирам под самопожертвование. На Земята един голям извор, който тече, той показва закона на жертвата. Той постоянно се жертвува. Вие мислите, като се пожертвува човек, ще изтече. Не, той постоянно, вечно изтича. Туй, което вечно изтича и дава живот, то е жертва. Без любов никаква жертва не може. Ако туриш вода в едно шише, то не е жертва. Когато някой човек ни дава вода от едно шише, аз знам, че той иска да ме умори. Когато искам някой човек да живее, казвам: Ела с мене, да идем при извора. Казвам: Пий от тази вода. Искам да живееш дълъг живот. Ако пиеш от извора, ще живееш още дълго, а ако пиеш от шишето...

Аз искам да ви почерпя, да ви заведа на Витоша, някъде при някой голям извор, от който да пиете, да се продължи вашият живот. Този извор, това е Словото Божие. Трябва да вярвате в Бога. Знаеш каква вяра трябва да имате?

Мене някой път ми става криво, когато говоря за себе си. Да говоря за себе си в добър или в лош смисъл. Кой от вас не иска да бъде големец? Кой от вас не иска да бъде светия? Кой от вас не иска, това, което каже, един ден да стане? Кой от вас не искате да станете милионери? Не го изказвате, но във вас е спотаено. Вие го имате. Аз като говоря за себе си, чета във вас, вие казвате: „Че, остави място, много ни засенчи; и за нас да има малко място.“ Аз ще ви кажа една истина. Когато говоря за себе си, подразбирам едновременно всичките хора. Аз не отделям себе си от тях. Бог всичко в света както е направил, и аз между тях, не че един трябва да се съпостави. Когато аз говоря, подразбирам: ние всички направихме, Господ и аз направихме света.

Там, във Варна, имало един служащ в гимназията, който се е занимавал с пощата, разсилен, питат го: „Колко вземаш?“ Той казва: „Моята заплата и тая на директора □ осем хиляди лева.“ Неговата заплата е шестстотин лева, но той, за да не се унижи, казва: „Заплатата на директора и моята е осем хиляди лева.“

Ние, новите хора, трябва да бъдем съвършено искрени. Не на всички да кажем, няма защо да го казваме, но абсолютно в душата ни да няма никакъв оттенък. Не да кажем нещо, което не е вярно. Аз съжалявам по някой път, че някои работи ги правя по-малки отколкото трябва. Някои мислят, че съм говорил повече. Аз наполовината говоря. Някой път се утешавам, каквото стане, да не го казвам, иначе щеше да се пукне шишето. Казвам: Направих погрешка, че не го казах. Казвам: Иначе щях да направя две погрешки. Щях да уморя тия хора.

Един евангелски проповедник безпокои Христа и казва: „Покажи ми Твоята любов. Искам да живея по Твоята любов.“ Една вечер го посещава любовта, започнала да работи □ той сам ми разправяше това. Той казва: „Господи, стига вече, не мога да седя на краката си.“

Вие често казвате: „Напуснал ни е Христос.“ Вие казвате

като онзи евангелски проповедник, но като дойде Христос, не ритайте. В новия живот ние се нуждаем от едно вътрешно спокойствие. Тогава всеки да се изправи, да се радва, че среща своите братя, да се радва на Слънцето, което грее, да се радва на растенията, на всичко онова. Туй е положението. Тогава, като срещнеш един сиромаш, да се радваш и сиромашът като срещне богат, да се радва. Богатият да се радва на сиромаша и сиромашът □ на богатия. Богатият трябва да се радва на сиромашията на бедния и сиромашът да се радва на богатството на богатия.

Казвате: „Как ще бъде това?“ В света не е ли така? Ние, богати и бедни, по какво се различаваме? Всеки приема; и аз дишам както искам. Нито купувам, нито той купува светлината, която приемаме. Казвате: „Как може?“ Някой път бедният приема светлината по-добре, отколкото богатият. Бедният някой път яде по-сладко, отколкото богатият. Ние имаме съвсем човешки порядък. Ние искаме да го турим в касата и като се затвори в касата, мислим, че животът е сигурен.

Сигурността седи в това, че постоянно приемаме Бога. Бог постоянно чрез светлината се влива в нас. Бог чрез въздуха постоянно се влива в нас. Чрез храната, чрез всеки човек, чрез всяко растение, чрез всяко камъче, чрез всяка дъждовна капка. Една капка като падне, Божието присъствие се влива в тебе. Ние сме заобиколени от безброй свидетели, които работят за нашето подигане.

Тогава, събуйте си краката сутрин като излезете и с боси крака по росата като походите, като се радвате, да ви стане приятно. Като видите малките тревички и цветенца, да ги помилвате с крака си. Отдето минете, като погледнете, на растенията да се радвате. Като минавате през реките, да се радвате. Като ходите по камъчетата, да се радвате.

Може да направите друг опит. Да си събуете краката между циганското тръне, сто декара да го преминете както онези, които играят на огън. Всичките тия цигански тръне ще станат на рози. Няма да има бодене, но ухание. Ще видите, че циганските тръни ще се превърнат на рози. За онези, които любят, са рози, а за онези, които не любят, са цигански тръне. Ако светът е лош, нямаме любов. Когато любовта дойде в нас, всичко ще бъде рози.

*„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва*

Има един вътрешен изгрев в човешката душа, за който всеки един от вас трябва да бъде готов да го посрещне.

*40-а неделна беседа,
държана от Учителя
на 14.VII.1940 г., 10 ч. сутринта,
София □ Изгрев.*

НИТО ТЪРЖИК, НИТО ТОЯГА

„Отче наш“

„Ще се развеселя“

Ще ви прочета само един стих от 10-ата глава от Евангелието на Матей. 10-и стих: „Нито тържик* за път, нито две дрехи, нито обуца, нито тояга; защото работникът е достоен за своята прехрана.“

„Духът Божи“

Ако Христос би дошъл днес в днешният свят, би се учудил на всички коментарии, които са дадени на Неговите думи. Той ще се учуди на гениалността на ония, които са тълкували Неговите думи. Не само Христос, но ако днес Бетовен се яви и чуе как свирят неговите работи, и той ще се учуди. Гении са хората. Христос няма какво да съжалява, понеже е казал много малко. В този смисъл, в който е казал, тогава съзнанието на хората не е било готово. Туй знание е минало-заминало, както водата, която изтекла из някой чучур. Чучурът останал, само чучурът стои и както текла водата, този чучур е същ. Ако чучурът е железен, железен останал, ако е златен, златен останал.

Много голямо противоречие. Казва Христос: „Нито тържик, нито дреха.“ Христос говори за един уреден свят, че няма да носиш нито тържик, нито дреха, нито обуца, всичко е наредено. Ще бъде смешно един ученик, като иде в класа, да си носи ядене, всичките дрехи за цяла година. Ще иде сутринта и за няколко часа ще иде и пак ще се върне. Какъв тържик ще носи? Ще гледа работата в класа.

Сега да оставим, да не тълкуваме работите. Пита ме един: „Какво искаш да кажеш в миналата седмична беседа?“ Рекох:

* тържик, тагарджик (от тур.) □ кожена торба.

„Исках да кажа, че трябва да мислиш.“ □ „Ами онзи пасаж?“ □ „Да мислиш. Ако ти не мислиш... Щом не мислиш...“ □ „Ама сега аз мисля.“ □ „Ти □ рекох □ чучур имаш. Ти мислиш, но вода нямаш.“ За мене мисълта не е... Онези философи се спъват и казват, че човек да мисли. За мене силата не е в мисълта. Мисълта е един проводник, една канализация, един проводник, за да мине водата. Водата не иде от самата канализация. Мисълта е добър проводник. И вода е важно да има. Онова, което мисли, е важно, туй, което мисълта съдържа. Аз не смея да му кажа името. То е същественото, туй, което не знаете, което не сте чували. Не, мисълта не е същественото. Мисълта е чучурът. На някои хора мисълта е сребърна, на някои хора мисълта е златна, а на някои хора мисълта е желязна. Безразлично е това. Стига да мислите. Мислите ли, че едно дете, което е въоръжено с най-добрите оръжия, като го изпратите на бойното поле, че то може да бъде някакъв гениален войник? Не. Казвате, да имаш знание. Знанието е голяма тежест. То не е за болни хора, нито за слаби хора. То е за силни хора. Виждаме такъв един именно човек като Соломона, който искал да изследва женското сърце, искал една нова философия, да открие тайните на женското сърце и затова взел триста жени. За всеки ден по една жена. Той взел триста жени и сгрещил работата. После взел и деветстотин наложници и пак сгрещил. Трябваше му хиляда.

Чудни са хората, когато разправят за някакъв морал. Разбирам морал, хубаво. Питам сега: ако сутрин като ходиш по росата и видиш една росна капка, че обърнеш погледа си към нея, ще се усмихнеш на една, на две, на сто, на двеста, каква постъпка си направил, ако им се усмихнеш, или ако не им се усмихнеш? Сега нали вие считате при две сестри, ако дойде един млад брат и се усмихне на едната сестра, а на другата не се усмихне, ще направят цял въпрос, защо се усмихнал на първата сестра, а на другата не се усмихнал. Много просто, той минал покрай едната сестра, вижда доброто желание и казва: „Не е за ядене.“ Като дошъл до втората, узряла хубаво, усмихнал се. Всяко нещо има своя причина. Отиваш при някой сиромас, религиозен си, знаеш, че касата му е празна. Женен е човекът. Отиваш при богатия, узрял е, усмихнеш се. Защо? Кой от вас не се усмихва на опечената баница? Като няма никаква баница, сериозен си.

Съвременните религиозни, съвременните набожни хора казват: трябва да бъдеш сериозен. Там е, че [в] сериозността няма на какво да разчиташ. Нищо не е направено. Всички религиозни хора се молят друг да работи, пък те да ядат. Най-първо християнството започна с аристократизъм. Събраха се в Римската империя толкоз калугери, че трябваше закон. Толкоз калугери дигат нагоре очи към Господа. „Калугери и калугерици □ казва Господ, □ в света да вървите да се жените, деца да раждате. Няма какво тук да мърморите, да се изкушавате.“ Ти се изкушаваш от парите. Защо? Бездетен си. Ако имаш пари, значи деца имаш; нямаш пари и нямаш деца, изкушаваш се от чуждите деца. Сиромашът човек е бездетен. Казва, без деца не може. Не може, съгласен съм. Като имаш деца, ще се свърши работата. Казва една сестра: „Без мъж не мога.“ Казвам: Съгласен съм. Не може. Ама какъв е преводът на мъжа? Мъжът да го видиш с мустаци. Казвам: Младите с мустачки ли са? Всички възрастни са мустакати. А младите са без мустачки, отпосле стават мустакати. От какво? От зор. Сега, смехът произтича от един контраст □ [от] радостта. Няма логическо последствие. Някои хора не могат да преминават от причина към последствие. Дойде изведнъж и казва: „Дай ми сто лева назаем.“ Казвам: „Нямам.“ Казва: „Бързам.“ □ „Не, и аз бързам, няма откъде да ги взема. Ти бързаш и аз бързам.“ □ „Виж къде. Намери отнякъде.“ Казвам: „Че отде да ги намеря?“ □ „Някъде не си ли турил нещо, тук-там да си ги забравил?“ □ „Няма“ □ казвам. □ „Ти не си ли забравил из джобовете?“

Аз считам, всичките тия неща, които навождам, са красиви. То съставя нещо много красиво. Като дойде човек да мисли за сто лева, казвам: аз не искам да те пущам. Ако ти дам, ще си идеш, ще те държа цял ден, мърмориш. Казвам: като славеиче пееш. Ти казваш: „Нямам пари.“ Затова се радвам, че нямаш пари. Ами ако имаш пари? Аз ще дойда, аз ще бъда славеят, аз ще ти пея. Ние като се намираме в нужда, тогава се посещаваме. Мислите ли, че онова, вашето дете, ако не беше слабо, щеше да седи при майка си? Всичките майки искат да задържат своите дъщери и своите синове. Коя майка е задържала сина си или дъщеря си досега? Докато е слаба, докато е бедна, а когато добие всичкия капитал, той си отива. Той си намерил друга май-

ка. Вече забравил майка си. И дъщерята си намира друг баща.

Сега чета във вашите лица, казвате: „Кого ли визирате?“ Никого не визирам. Така е писано в драмата. Ще се играе нещо, не че аз присъствувам. И като присъствувам, се играе същата роля, и като не присъствувам, пак ще се играе същата роля. Ние, съвременните хора, сме дошли до едно място, дето ни трябва нещо съществено. Някой път гледаш, хлябът хубав, ядеш го, след туй усещаш, че храносмилането не става правилно. Някак-ва горчивина се появила в езика ти. Хубаво, преди да го ядеш, трябваше да знаеш този хляб пресен ли е или не е пресен. Запример, той не е от прясно брашно. Ние, съвременните хора, се храним с много превзети неща. Казвате: „Бог е промислил в света.“ Да ви дам една антитеза. Когато човештината е отвън, Бог е отвътре, когато има човештина, Бог е отвътре; когато няма човештина, Бог е отвън. Всички съвременни хора търсят Бога отвън някъде. Какво показва? Че няма никаква човештина. Те Го търсят някъде. Къде е Той? Че човештина няма. По-малък свят от вън няма. Този свят, който виждате, е толкоз дребнав, щото че и жабите в духовния свят не може да се поберат в него. Вие се самозаблуждавате да мислите, че този свят е много голям. Вие ще намерите един микроскоп, който увеличава една микроба няколко милиона пъти и вие [я] виждате такава грамадна, а тя е толкоз дребна, че вие не можете да я видите с просто око. Този свят пред вас е увеличен. Вие казвате: „Много голям е.“ За да бъде понятен за вас, е направен така. Има по-голям свят от този свят, който вие виждате. Шопите казват, че по-голяма планина от Витоша няма.

Ако някой от вас иска да каже колко е умен, колко е добър, колко е честен, аз бих направил един опит, за да се опита колко е умен, колко е добър и колко е честен. Да иде при някой банкер и да каже: „Тъй, като ме гледаш, колко пара може да ми дадеш назаем, без гаранции, само на дума? Трябват ми хиляда лева, може ли да ми ги дадеш? За хиляда лева оценяваш ли ме?“ Ще каже: „Не може да ти ги дам. Може да ти дам сто лева.“ Той оценява вашата интелигентност за сто лева. Значи интелигентен е братът, всичките неща са за сто лева. Питам сега аз: Със сто лева какво може да направя? Често говорят някои за воля. Волята е проводник на нещо велико. Не че с воля всичко се постига,

но волята е проводник на умствените сили и колкото е проводникът по-добър, толкова силите, които минават през този проводник, ще извършат повече работа. Колко е мъчно да научиш хората. Вземете, имаме пример на културните народи, англичани и германци не могат да се споразумеят. Те са дошли да опитат волята си, мислят, чувствуват, че нещо е криво, че туй трябва да стане, този въпрос да се разреши. Аз приемам, кой ще надвие. Това не е лозунг. Това за хората. В животинското царство е така. Максимата не е ли същата? Силните всякога са управлявали. Каква философия има в това? Казват, Англия била едно време силна, управлявала. Ако сега Германия стане силна, тя ще управлява.

Какво ново ще се внесе днес в света? Защото само Бог е най-силният в света. Но Той иска днес да се внесе едно право в света. И правото ще бъде не на силния, но на любещия. Прав може да бъде само онзи, който люби. Онзи, който е готов да се жертвува за всичко в света, правото ще бъде негово. Сегашните хора живеят само за себе си. Те са силни. Тази сила е произволна и всичките нещастия, всичките болести, всичките недъзи в живота се дължат на това; всичката дисхармония, която съществува в света, всичките противоречия в душите на хората. Всеки мисли само за себе си. Когато срещнеш, като четеш във вестниците, казва, еди-кой си убил, еди-кой си откраднал, еди-кой си излъгал. Всички се събрали, тоз това направил, онзи онова направил. И само онзи, който прави присъда, той е прав. Проповедникът в църквата проповядва за престъпленията, онзи проповедник изповядва за престъпления. Съдията съди за престъпления. Всички турят ред и порядък и светът е все в безпорядък.

Мнозина от вас казват: „Колко хубаво щеше да бъде да е светът уреден.“ Защо не направите един опит да уредите вашия свят? Бог ви е дал всичките условия да направите един свят. Направете един проект. Всеки да уреди себе си, както мисли. Уредете се, че като уредите вашия свят, да бъдете в съгласие с всичките хора.

Един от древните светии на християнството, като бил в един събор, □ не е бил много учен светия, □ онези логически разсъждавали, доказвали дали има Господ или няма Господ, дали има душа или няма душа; той казал: „Аз това нещо не зная. Но едно нещо зная.“ Взел един камък, че като го стиснал, от камъка по-

текла вода, а из камъка изтекъл огън. „Туй □ казва □ всякога може да направя.“ Като стисне камъка, вода излиза и огън излиза. Пък ние всички знаем, че като стиснем камъка, ни вода излиза, ни огън излиза.

Този камък кой е? От твоя ум ще излезе огън, който е потребен, а от твоето сърце трябва да излезе живата вода, да потече. Туй трябва да се учи. Новото учение е това. Някоя къща се свадил хората, огънят гори. Какво трябва? Вода трябва. Като се карат хората, огън има, водата уравнисява огъня. Някъде хората се давят □ какво трябва? Огън трябва. Огън ще пуснеш, водата да не е дълбока. Някои хора не знаят да плават. Като вляза в някоя къща, виждал съм, в голямо море плават. Кораби има, но много слаб е и виждам ги, че скоро ще паднат във водата, пък не знаят да плават.

Та, съвременните противоречия, как ще ги разрешим? Такова незначитане, и между веруещите незначитане. Как може да познаеш човека? Може да познаеш човека, ако, като си пътувал в безводно място в планината три дена, жажда имаш, гори ти гърлото и ако те срещне един човек, носи една пълна стомна с вода, даде ти чаша вода. Тогава ще познаеш какво отношение има. Този човек излязъл да те посрещне, да покаже своята любов към тебе. Ако ние в света не сме готови към своите близни да проявим своята любов... Защото когато аз отивам да посрещна един човек, да изкажа моята признателност, моята любов показва, че той ме е обичал. Оценявам неговата любов. Отивам да изразя, да изкажа оценката на любовта. Не мога да направя едно добро на един човек, който не ме е обичал. Може да направя добро на човек, който ме е обичал. Не може да направя добро на човек, който не ме е обичал, не може човек да ми направи добро, когато аз не съм обичал. Туй трябва да го вложите като максима. Не че не мога да направя добро. Дреха може да ушите, къща може да съградите без пари и без пари дреха може да му направите, но да го приемете в къщата си и да го имате като брат или сестра, се изисква нещо повече.

Вас ви се вижда, че това е трудна работа. За да извършите най-трудната работа. Най-лесната работа, която вие мислите, жабешката работа, е много трудна работа. В туй еднообразие, като започне жабата да кряка, три, четири месеца едно и също

нещо, кряка в блатото: „Ква-ква“. Казва тъй: „Кога ще изляза от това блато? Ква. Кога ще изляза от това блато? Ква.“ Кога ще излезем да се разходим из Борисовата градина? Кога ще имам направени обуца на краката? Ква. Кога ще имаме къща като тях? Пък пиано, да си посвирим? Кога ще си понамажем лицата с помада? Кога ще си побоядисаме и ние устата така?

Под думата „жаба“ какво разбирате вие? Аз считам, всичките хора, които вярват в материализма, са жаби. Който мисли, че като има пари, всичко ще разреши, свършено е вече. Духовни хора наричам тези, които като му кажат „говедо“, аз го наричам духовен човек. Казвам, „говедото“, това е духовно, а жабата е материалист. А кое е Божествено? Божествен човек е този, който ходи да освобождава жабите и говедата. Аз бих желал като си жаба, да те извадят от блатото, и на говедото да му кажат: „Доста си орал нивите.“ Ще влезеш в Божественият свят, няма да бъдеш жаба. Името „жаба“ не е лошо нещо. Жаба, доста музикална е жабата. Има някои жаби, които пеят бас. Има някои жаби, които пеят тенор. Има някои, които пеят алт, сопран. *(Учителят пее басово. Имитира жабите.)*

Сега някой е по-весел от вас, някой е по-сериозен. Не че сте сериозни. Някои са по-весели, понеже в човека има едно чувство. Той схваща нашироко работата. Хората, когато се смеят, считат за мухи. Мухите много се смеят, казват. Някой не му стига умът, всякога е сериозен. Минава, че има някаква дарба, пък той никаква дарба няма.

Всички вие живеете в един свят, дето сте заобиколени с толкова блага. Аз се чудя. Сам се чудя, при всичкото изобилие и богатство, което имате, и тия хора минават за сиромаси. Казват: „Много сме нещастни.“ Дойде един и казва: „Нямам нито пари, нито брат, нито сестра имам. Голям сиромас съм, нищо нямам.“ Казвам: Защо ме залъгваш? Две очи имаш. Аз ще ти дам за очите по сто хиляди за едното, да ги извадиш. Две очи имаш □ двеста хиляди. Като ги извадиш, ще ти дам. Ще заложиш ушите си, и за тях ще ти дам двеста хиляди. След туй ще дойдеш, ще заложиш езика си □ и за него двеста хиляди. Преспокойно ще прекараш живота си. Нали пари искаш? Аз ти гарантирам.

Казваш: „Много жесток човек си.“ Казвам: Ти не си [ли] жесток? Бог, Който ти е дал всичко, ти всеки ден Го хулиш. Това

признателност ли е? Само ходиш, дърдориш, лъжеш. Казваш: „Ничо нямам.“ Как? Защо лъжеш? Бог ти е дал хубави очи, уши, дал ти е език, с който да дадеш слава на Бога, а ти ходиш и казваш, че си бедняк. Виждам, доста способен човек. Може да копаеш, градинар може да станеш, майстор за дрехи може да станеш, добър учител може да станеш, голям владика може да станеш.

„Владика“ вземам в друг смисъл. Аз вярвам във вътрешните владици. Владика на своя ум, на сърцето и на волята. Пък „поп“ какво значи? „Поп“ значи баща. Баща да бъда, да дам живот на хората. Като дам живот на хората, един проводник съм. Бащи и майки значи да скроим дрехи. Да родиш нещата, които нямат дрехи. Бащата ще даде живот на децата. Бащата и майката трябва да се явят, да заемат тази роля, да услужат на тия души, които идват от невидимия свят.

Казвам: Всички вас са ви проповядвали, искате да идете в оня свят, в света на голямото щастие и да бъдете там щастливи. Знаете ли, че всички велики души в небето, които не знаят какво е скръб, слизат да опитат скръбта и като се върнат, се радват, че са добили красиви неща. Разправят за скърбите и страданията на Земята. В невидимия свят има кандидати да дойдат тук да страдат. Тук вие се оплаквате. Кажете ни, колко от вас искате да се освободите от вашите страдания? Тогава ще ви изпратим вас горе още сега. Който иска, ще го пратим в света на щастиято. Този път, дете ще ви пратим, нито тояжка ще носите, нито дреха, нито тържик. Без тържик, без тояга, без обуца, без всичко.

Няма по-хубаво нещо в света човек да бъде благодарен. Аз по някой път дойда, някой ми вземе времето. Аз съм опитвал, дойде някой, седи при мене, разправя ми нещо, което са ми разправяли. Цял един час трябва да го слушам да ми разправя как го болял коремът. Аз го слушам, слушам, но той е пак недоволен. Казва: „Уморих се малко.“ Че как няма да се умори? Казвам на себе си: Аз ако съм на неговото място, и аз ще приказвам като него. Радвам се, че не съм на неговото място. Казвам: Много се радвам, че дойде днес. Не искам да бъда като тебе, но ти трябва да бъдеш като мене. Ти искаш да бъдеш като мене и можеш да бъдеш само по един начин: когато се научиш да носиш страданията, тогава ще бъдеш като мене. Ако искаш да

избегнеш своите страдания, като мене никога не можеш да бъдеш. Аз ако искам да бъда като тебе, ще бъда на твоето място. Много ми е приятно, че дойде при мене да ми разправяш. Рекох, днес те боли главата. Туй главоболие произтича от това, че ти имаш една приятелка. Десет години имаш познанство с нея и преди четири дена □ каза една дума и от него ден те заболя главата. Казва: „Че, туй кой ти го е казал?“ Кой ми е казал, остави това. От горе идват и ми разправят. Не само вие ми разправяте. Други ми разправяха кои са причините за твоето главоболие. За да не те боли главата, ще идеш да се примириш, ще се извиниш, ще възстановиш първата любов и веднага ще ти мине главоболието. И ако не ти мине, ела при мене.

Всичките болести в света се дължат на нарушение на закона на Любовта в света. Във всичките нейни разнообразни прояви. На това се дължат болестите.

Та казвам: Ние сме в света да изправим не само своите погрешки. Ние имаме погрешките на мнозина, които са дошли преди нас. В религиозно отношение как ще се поправи светът, ако ние не можем да поправим погрешките на религиозните хора? Казвате: моите схващания. В схващането трябва да се направи една промяна. Често, аз като проповядвам, сега, казвам: „Излез навън.“ Казвам: „Слушай, на тия хора не може да предадеш истината. Те криво те разбраха.“ И досега съм изменял все методите и начините, дошъл съм до едно място, казвам: „Тъй няма да проповядваш. То не става така“ и виждам, че действително е така.

По някой път вие ме слушате и очаквате нещо ново. И новото в света не идва. Новото в света иде от една запалка. Аз може да ви запала. Има друга опасност. Намирам се в едно противоречие. Виждам, че хората страдат и от страдания са вкочанявали. Казвам: Ако ги събудя, че се запалят, с този огън ще запалите света отвън. Няма кой да го гаси. Сегашното положение е по-добро. За бъдеще, ако дойде един ден за огън, ще запалим. Ако трябва да гори светът, ще гори. Трябва ли да горите сега или не?

Ето тайната в живота: да повярваш в онзи свещен огън. Една душа, която знае как да употреби огъня за себе си, за своя ум, за своето сърце, за своето тяло, пък и за своите ближни.

Но има друга опасност. Не трябва да палиш същества, които не са готови. Ще палиш само предмети, които са свещени, които трябва да горят. После, всеки един от вас ще носи едно шишенце със свещена вода и като дойде един предмет, като го запалиш, ще го поръсиш с него отгоре, че този предмет, като гори, да не изгаря, на пепел да не става. Сега за всинца ви нямам шишенца. Когато запаля, ще му дам едно шишенце, ще капна няколко капки, на пепел да не става, да не изгорите. Другите, които запалите, и тях ще поръсите.

Сега от вас някои ще кажете: „Какво мнение трябва да имаме за себе си, за децата си?“, че така мислят владиците и попове-те. Всеки владика мисли, че всичко може да направи, патриархът мисли, че всичко може да направи. Всички от вас мислите, че всичко можете да направите. Веднъж при мене беше дошъл един свещеник и казва: „Нали аз съм свещеник.“ Рекох: Кой те е опопил? Кой те е ръкоположил тебе? Тебе те ръкоположиха хората □ хората, които нямаха свещения огън; ти си поп от студентите попове. При мене ако дойдеш, черната килимјавка и черното расо ще махнеш. Ще махнеш и обувката си, ще се измиеш, три пъти ще те потопя във водата, ще туриш бяла килимјавка, ще ти туря бяло расо, с бял пламък ще бъдеш. Казва: „На поп така говори ли се?“ Казвам: Кажете ми тогава как се говори? Казва: „Свещена е моята длъжност.“ Казвам: Вие защо погребвате умрелите, защо ходите да им пеете? Вие погребвате умрелите и като идете, ги опявате. Като идат при Господа, никакво ново дело да не завеждат, затова ги опявате.

Онези, които отиват в оня свят, те носят онова, което става в този свят. Има два начина: след като умре един от Земята, който не е разбрал закона, намира се един кандидат от невидимия свят, да дойде да го намести, за да изпълни волята Божия. Той отива в оня свят, та го турят на това място, на мястото на светия човек. Сега мнозина съм слушал, искат да се оплачат на Господа, ще идат да се оплачат на Господа колко са страдали на Земята, мислят, че е много свещено. Аз ако ида при Господа, ще му се оплача и ще кажа: „Господи, не изпълних Твоята воля както трябва, много малко страдах. Поодраскаха ми дрехата, искам да изпълня волята Божия, че както и да ме дращят, да не изгубя равновесие.“ Ние при малкото драскане кипнем.

„Нито тържик, нито тояга.“ Има време, когато човек може да види Бога само в хората. Може да видиш Бога в очите на човека. Може да видиш Бога в усмивката на човека. Има усмивка, която е свойствена само на Бога, толкова блага. Като погледне, като гледа, че ти като не разбираш, казва: „Дайте му всичкото.“ Той се усмихне и каквато и погрешка и да правиш, Той е спокоен. Детето криви, прави погрешки, но Господ вижда, че от него човек ще стане. Някой път някое дете кряска, плаче, но Господ вижда, че един ден оратор ще стане, ще развива своята реч. Някой обича да се сърди, да вае, но един ден ще стане скулптор, хубави работи ще извайва.

Има една добра страна в живота, която всички трябва да схванете. Всичко онова, което виждате в природата, то е езикът на Бога. Бог ви говори. Безброй същества има, които се проявяват, не само вашето съзнание, не е само вашето съзнание, което се проявява. Но съзнанието на тревите се проявява, съзнанието на растенията се проявява, съзнанието на въздуха се проявява, на светлината, на камъните, на всичко туй. Минаваш някъде, проявява се тяхното съзнание. Ако искате, може да направите един опит, да видите какво нещо е съзнанието. Идете на някое планинско място, дето има увиснали канари и стойте една седмица □ ще започне във вас да има борба, ще искаш с тия камъни да се уравниш с тях. Започва да ти става тежко, ще искаш да бягаш, ти [ще] дойдеш да се нивелираш с тяхното съзнание, [и ще ти] станат тия камъни приятни. В тия камъни има нещо хубаво. Казвам: Ти много се тревожиш; щом се нивелираш с тяхното съзнание, между моето съзнание и съзнанието на камъните, тяхното спокойствие минава, мен ми е приятно. Безпокойствието на тях им е приятно. Такава обмяна може да стане между растенията и между животните, между водата. Ние приемаме водата, за да се обмени нашето съзнание. Ние дишаме, за да се обмени нашето съзнание. Ние приемаме светлината, за да се обмени нашето съзнание. Светлината ще влезе във връзка с нашето съзнание. Обменя се съзнанието на светлината и нашето съзнание. В тая вътрешна обмяна на съзнанието на светлината е животът.

Та казвам: Всичката обмяна, която имам в природата, трябва да бъде пълна, за да може Божественият живот да мине и да премине в нашия ум, в нашето сърце и по този начин нашият ум ще се въздигне нагоре. Това е пътят. Така трябва да се говори на хората.

Казваш: „Дотегна ми да пия вода.“ Ти се нуждаеш от повече вода. Ти се нуждаеш от повече въздух. Ти се нуждаеш от повече светлина.

Та казвам: Правилна обмяна с въздуха. Като приемеш въздуха, да го обикнеш, да чувствуваш, че той е жив. [Кажи:] „Кажи ми онова, което Господ ти е казал на тебе.“ Като пиеш вода: „Кажи ми онова, което Господ ти е казал.“ Като вземеш хляб, кажи: „Като влезеш в мене, кажи ми онова, което Господ е вложил в тебе. Учи ме на това.“ [За] туй трябва да се молим □ да бъдем научени от светлината, от въздуха, от топлината и да задържим Божественото Слово, което влиза в нас.

*„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва*

*41-ва неделна беседа,
държана от Учителя
на 21.VII.1940 г., 10 ч. сутринта,
София □ Изгрев.*

БЕЛЕЖКИ

Остарели и редки думи, невключени в бележките под линия:

апаш (фр.) ☐ крадец, джебчия.
вал ☐ (от тур.) ☐ областен управител.
дервиш ☐ (от пер.-тур.) мохамедански монах.
дилаф (от гр.) ☐ *диал.* маша за разравяне на огън.
завземам ☐ заемам.
запример ☐ например.
заради ☐ *диал.* за.
мязам (от нгр.) ☐ *обл.* приличам.
полушарие (от рус.) ☐ *остар.* полукълбо.
предложение (от рус.) ☐ изречение.
представям ☐ представлявам.
серсемин ☐ от „серсем“ (от пер.-тур.) глупав, малоумен, твърдоглав.
да се спия ☐ да се сплескам.
трен (от фр.) ☐ *остар.* влак.
тургам ☐ *диал.* турям, слагам.
уд ☐ *остар.* част на тялото.
хром ☐ *остар.* куц.
чешит (от тур.) ☐ вид.
чрезмерно ☐ *книж.* прекомерно, прекалено.

Списък на съкращенията, използвани в бележките:

англ. ☐ английски
ар. ☐ арабски
гл. ☐ глава
гр. ☐ гръцки
диал. ☐ диалектно
книж. ☐ книжно
нгр. ☐ новогръцки
нем. ☐ немски
обл. ☐ областно
остар. ☐ остаряло
пер. ☐ персийски
разг. ☐ разговорно
рус. ☐ руски
ст. ☐ стих
тур. ☐ турски
фр. ☐ френски

Поредица НЕДЕЛНИ БЕСЕДИ

I. ПО РЕДА НА ИЗДАВАНЕТО

1. Сила и живот, I серия (1914). София, 1915, 1924.
2. Сила и живот, II серия (1914□1917). София, 1915, 1927; Пловдив, 1933.
3. Сила и живот, III серия (1917□1919). София, 1920, Русе, 1929.
4. Сила и живот, IV серия (1921□1922). София, 1922.
5. Сила и живот, V серия (1922). София, 1922.
6. Двамата природни метода, VI серия (1923□1924). София, 1924.
7. Настанало е Царството Божие, VII□серия (1924□1925). Русе, 1925.
8. Заведоха Исуса, VIII□серия (1925□1926). Русе, 1926/1927.
9. Затова се родих, IX серия, I том (1926). София, 1929.
10. Влизане, IX серия, II том (1927). София 1930.
11. Праведният, IX серия, III том (1927). София, 1930.
12. Вехтото премина, IX серия, IV том (1927). София, 1931.
13. Мнозина казваха, X серия, I□том (1927). София, 1933.
14. Ни мъж, ни жена, X серия, II том (1927□1928). София, 1933.
15. Синове на възкресението, X серия, III том (1928). София, 1934.
16. За съдба дойдох, XI серия, том I (1928). София, 1929.
17. Учителю Благи, XII серия, том I (1929). София, 1934.
18. Който има невестата, XII серия, том II (1929). София, 1935.
19. Голямото благо, XII серия том III (1929). София, 1936.
20. Крадецът и пастирят, XIII серия, том I (1929). София, 1938.
21. Да ви даде, XIII серия, том II (1929□1930). София, 1938.
22. Делата Божии, XIII серия, том III (1930). София, 1940.
23. Условия за растение, XIII серия, том IV, (1930). София, 1949.
24. Да възлюбиш Господа (1914□1920). София, 1946.
25. Все що е писано (1917). София, 1942.
26. Дали може (1917□1918). София, 1942.
27. Великите условия на живота (1919). София, 1944.
28. Новият човек (1921). София, 1947.

29. Ще управлява всички народи (1920□1922). София, 1948.
30. Живият Господ (1922). София, 1948.
31. Поучаваше ги (1923). София, 1949.
32. Петимата братя (1923□1938). София, 1949.
33. Който дойде при мене (1924□1925). София, 1950.
34. Условия за растене (1930). София, 1949.
35. Новото човечество (1920□1943). София, 1947.
36. Вечно подмладяване (1943). София, 1949.

Забележка: По решение на Просветния съвет, след зами-
наването на Учителя (27.XII.1944 г.) се издава произнесеното от
Него Слово през последната година □ 1943/1944: лекциите от
Младежкия окултен клас и от Общия окултен клас, Утринните
слова, Неделните беседи (от 10.X.1943 до 28.XI.1943 г. в томчето
„Вечно подмладяване“) и Съборните беседи (произнесени в
село Мърчаево, на Витоша и в София от 19.III.1944 до 20.XII.1944
г., под заглавие „Заветът на Любовта“ I, II, III том).

II. Поредица НЕДЕЛНИ БЕСЕДИ ПО ОРИГИНАЛА:

1. Неделни беседи 1930□1931 г. □ неиздадени.
2. Неделни беседи 1931□1932 г. □ неиздадени.
3. Възкресението (1932□1933), том I. София, 1999.
4. Радостта (1932□1933), том II. София, 1999.
5. Неделни беседи 1933□1934 □ неиздадени.
6. Този е живият хляб (1934□1935). Кърджали, 1998.
7. Вас ви нарекох приятели (1935□1936). Кърджали, 1998.
8. Най-голям в Царството небесно (1936□1937). София,
1999.
9. По образ и подобие (1937□1938). София, 1998.
10. Любовта дава живот (1938□1939). София, 1999.
- 11. Път на зазоряване (1939□1940). София, 1999.**
12. Като роди дете (1940□1941), том I. Стара Загора, 1998.
13. Благословен (1941□1942). Кърджали, 1998.
14. Проявление (1942□1943), том I. София, 1998.
15. Оживяване (1942□1943), том II. София, 1998.

Забележка: Неделните беседи от втората половина на 1943
година □ от 10.X.1943 г. до 28.XI.1943 г. □ са издадени в томчето
„Вечно подмладяване“, София, 1949 г., редактирани и проме-
нени.

СЪДЪРЖАНИЕ

1. Път на заяоряване.....	5
<i>24 септември 1939 г.</i>	
2. Двама Господари.....	21
<i>1 октомври 1939 г.</i>	
3. Мощните сили в природата.....	37
<i>8 октомври 1939 г.</i>	
4. Хвалете Господа.....	54
<i>15 октомври 1939 г.</i>	
5. Призова учениците Си.....	74
<i>5 ноември 1939 г.</i>	
6. Кротките, миротворците.....	96
<i>12 ноември 1939 г.</i>	
7. Жена кога ражда.....	117
<i>19 ноември 1939 г.</i>	
8. Там имаше някой си човек.....	137
<i>26 ноември 1939 г.</i>	
9. Коего знаем.....	157
<i>3 декември 1939 г.</i>	
10. Права и вярна любов.....	174
<i>10 декември 1939 г.</i>	
11. Идете в Галилея.....	193
<i>17 декември 1939 г.</i>	
12. Акаш и прана.....	213
<i>24 декември 1939 г.</i>	
13. Мястото на Истината, Любовта и Правдата в човека.....	231
<i>31 декември 1939 г.</i>	
14. Познаване на великото.....	248
<i>7 януари 1940 г.</i>	
15. Реална и идеална обстановка на нещата.....	268
<i>14 януари 1940 г.</i>	
16. Ако имате вяра.....	290
<i>21 януари 1940 г.</i>	
17. И ще родиш син.....	307
<i>28 януари 1940 г.</i>	
18. Светлината на любовта.....	324
<i>4 февруари 1940 г.</i>	
19. Слава във вишних Богу.....	341
<i>11 февруари 1940 г.</i>	
20. Словото бе Бог.....	356

18 февруари 1940 г.	
21. Що е истинно	376
25 февруари 1940 г.	
22. Става истина	396
3 март 1940 г.	
23. Най-великото	411
10 март 1940 г.	
24. Връзвайте и развързвайте	429
24 март 1940 г.	
25. И Петър се грееше	448
31 март 1940 г.	
26. При къпалнята	468
7 април 1940 г.	
27. Дървото на живота	485
14 април 1940 г.	
28. Каквото попросите	499
21 април 1940 г.	
29. Обещанието на Отца	516
28 април 1940 г.	
30. Математическо отношение и геометрическо положение	530
5 май 1940 г.	
31. Старият и новият човек	547
12 май 1940 г.	
32. Който иде	559
19 май 1940 г.	
33. Станало раздор	572
26 май 1940 г.	
34. Бог е истинен	588
2 юни 1940 г.	
35. Животът	604
9 юни 1940 г.	
36. Становище на живота	616
16 юни 1940 г.	
37. Новият закон	632
23 юни 1940 г.	
38. По-блажен е	646
30 юни 1940 г.	
39. Светлина, топлина и сила	659
7 юли 1940 г.	
40. Верен и истинен	674
14 юли 1940 г.	
41. Нито тържик, нито тояга	687
21 юли 1940 г.	